

திருச்சிற்றம்பலம்.

தஞ்சை வாணன் கோவை மூல மும் 48

குன்றத்தூர்—அஷ்டாவதானி

சொக்கப்பநரவலர் உரையும்

தேசிய நூலைப் பிரிவு сопран Блав Свет an folium marin. இவை

129401

சென்னேச் சர்வகலாசங்கத்தாரால் வித்துவான் பட்டம் வழங்கப்பெற்ற இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர்

திரு. ந. சுப்பையபிள்ளே அவர்களால்

பல பிர திரூபங்களேக்கொண்டு பரிசோ திக்கப்பட்டு 318 P.C பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால்

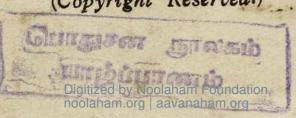
க ம து சைவப்பிரகாச யந்திரசா லேயில் அச்சிடப்பெற்றனை.

யுவனு மார்கழிமீ

1936.

(Copyright Reserved.)

1294 01 PC

864.88,

இப்புத்தகம் வீலேக்குக் கிடைக்கும் இடம்:—

மானேஜர் "இந்துசாதன'' ஆபீஸ், வண்ணூர்பண்ண, யாழ்ப்பாணம்.

மதிப்புரை.

[செந்தமிழ்ச் செல்வி – சிலம்பு - 14; பக்கம் - 398.]

'தஞ்சை வாணன் கோவை:— இக்கோவை மூலமும் குன்றத்தூர் அஷ்டாவதானி சொக்கப்ப நாவலர் உரையும் வித்துவான் ந. சப்பைய பிள்ளே அவர்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக் களும் அடங்கிய இந்தூல் யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை யாரின் 46 - அத வெளியீடாகும். நம்மிட மும் யாழ்ப்பாணம்-வண்ணர்பண்ணே - 'இந்து சாதன' ஆடீசி லும் கிடைக்கும்.

அகப்பொருட்டுறைக்கு அருமணி விளக்காகிய செம்மைசால் இக் கோவை நூலுக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடு கூடியதொரு விளக்கவுரை இல்லாமலிருக்கமை தமிழுக்கே ஒரு பெருங் அக் குறையை மிகவும் முயன்று உழைக்கு, குறையாகும். வியந்து பாராட்டத்தக்க வகையில் நிரப்பி வைத்த இயற் றமிழ்ப் போதகாசிரியர் திரு. க. சுப்பைய பிள் உள அவர்களின் பேராற்றல் பாராட்டற்பாற்று. ஆண்டிற் செறியராயினும் அறிவில் முதிர்ந்தவராகிய இப்பதிப்பாசிரி யர் இன்னும் பற்பல இலக்கிய நூல்களே இவ்வாறே செம்மைசெய்து தெறம்படப் பதித்து தவுவார்கள் என நம்புகிறேம். பல பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளேத் துருவி யாராய்ந்து கண்ட வியக்கத்தக்க குறிப் புக்கள் இந்நூலின்கண் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்க தாகும். தருமபுர ஆதீன வித்துவசிகாமணிகாழி ப. அ முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளே அவர்கள் இந்தாலுக்கு ஓரணிந்துரை பாடி யுதவியுள்ளார்கள்".

நேலை நூலைப் பிரிவு மாதகா நூலக சேலை பாற்ப்பாளைப்.

TERM'E A

entre distribution ib

ம திப்புரை.

[சேந்தமிழ் – தொகுதி - 33; பக்கம் - 163.]

"தஞ்சைவாணன் கோவை (மூலமும் உரையும்):— தஞ்சைவாணன் கோவைக்குக் குன்றத்தூர் அட்டாவதானி சொக்கப்ப நாவலருரை யுண்மை கற்றுர் பலரும் நன்கறிக்தது. கெடுநாண் முன் னரே அஃ அச்சேறியதெனினும், அப்புத்தகம் விலேக்குக் கிடைப் பது அரிதாயிற்று. ஆகலின் அவ்வுரையைச் செவ்வனம் பரிசோ தித்து இஞ்ஞான்ற யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால் இப்புதுப் ப திப்பு வெளியிடப்பெற்றுள்ள து. இதன்ப திப்பாசிரியர் இருமொழிப் புலமையும் வாய்க்க வித்துவான் திரு. ந. சுப்பையபிள்ள பவர்களாவர். அன்னர் தம் நணுகிய ஆராய்ச்சித் திறமையால் இப்பதிப்பு அடைக் துள்ள சீர்திருத்தங்கள் மிகப் பல. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இறையஞர் களவியல் அஈப்பொருள் விளக்கம் முதலியவற்று உரை யிற் காணும் பொருண் முடிபுகளின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளும், உள்ளுறையுவமம் இறைச்சிப்பொருள் என்பவற்றி னிலக்கண வேறு பாடும் இதில் நன்கு விளக்கப்பெற்றுள்ளன. அன்றியும், இதில் சொக்கப்ப நாவலருரையிற் கண்ட பிறநூன் மேற்கோட் பகுதிகளுக் கெல்லாம் தெளிவான பொருள் வரையப்பட்டுள்ளது. மற்றும் அவ் வுரையாளர் கொள்கையான இலக்கண இலக்கிய வழுக்காறுகட்குப் பற்பல நூற்சான்ற காட்டிரிறவியும், அவற்றட் சிலவற்றிற்கு விகற்ப வகை முடிபுகாட்டியும் இனிது செல்லுகின்ற அடிக்குறிப்புக்கள் இப்பதிப்பிற் பக்கந்தோறும் மிளிர்கின்றன. அவை யாவும் பரீக்ஷா பாடமாக இந்நூலுரையிணப் பயிலும் நன்மாணுக்கர்க்குப் பேருதலி புரியுடேன்பதில்ஐயமில்லே. இங்ஙனமே இந்தாற் பரிசோதகர் யாழ்ப் பாணத்து ஆறமுகநாவலரவர்களே போலத் தமிழ்த்தொண்டாற்றிப் புகழ் படைக்குமாறும், சைவபரிபாலன சபையார் பல நூற்பதிப்பு வாயிலாக உலகுக்கு தவுமா அம் இறைவ னருள்புரியவேண்டும். நிற்க.

இத்தஞ்சைவாணன் கோவை யுரைப்புத்தகம் ஆன்ரேரெழு திய முன்னுரை, தமிழ்ப்புலவ எளித்த சிறப்புப்பாயிரம், பதிப்பாசிரியர் முகவுரை, நூலாசிரிய ருரையாசிரியர் வரலாறு, உரையின் விஷய சூசிகை, கோவைச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி முதலிய பகு திகள் கிரம்பி, ஏறத்தாழ 400 பக்கங்கொண்டு, கேர்த்தியான காகி தத்தில் முத்துப்போன்ற எழுத்துக்களில் உறு தியான 'பைண்'டுடன் கண் மூக் கவரும்வண்ணம் விளங்கு கின்றது."

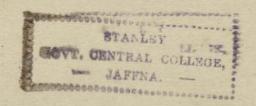
Commence Theres

உள்ளுறை

விஷயம்				பக்கம்
முகவுரை	••••			I
நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரல	ா அ		•••	V
சுறப்புப்பாயிசம்	••••		•••	. IX
உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்			••••	1
I களவியல்		• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •		. 5
கைக்கின	•••		••••	5
(1) இயற்கைப்புணர்ச்சி	••••		••••	. 23
(2) வன்புறை	•••			41
(3) தெளிவு	••••		••••	51
(4) பிரிவுழி மகிழ்ச்சி .	•••			52
(5) பிரிவுழிக் கலங்கல்	••••	••••	••••	54
(6) இடந்தஃப்பாடு		••••	•••	60
(7) பாங்கற்கூட்டம்				66
(8) பாங்கி மதியுடன்பாடு .	••		••••	92
(9) பாங்கியிற் கூட்டம்	••••	•••	••••	113
(10) ஒருசார் பகற்குறி .				164
(11) பகற்குறி யிடையீடு			••••	176
(12) இரவுக்குறி .			••••	183
(13) இரவுக்குறி யிடையீடு				202
(14) வரைதல் வேட்கை .				218
(15) வரைவு கடாதல்				234
(16) ஒருவழித் தணத்தல் .				251
(17) வரைவிடைவைத்துப்	பொருள்	வயிற்பிரி த ல்	••••	259
II வரைவியல்	•••		••••	276
(1) வரைவு மனிவு			••••	277
(2) அறத்தொடு நிற்றல்				
(3) உடன்போக்கு				
(4) கற்பொடு புணர்ந்த கவ்				310

விஷயம்.						LI	க்கம்.
(5) பீட்சி.			••••				327
(6) தன்ம	இன வரை த	·			•••		331
(7) உடன்	போக்கிடை	_யீடு			•••		334
(8) வசை	தல்			••••		• • •	338
III கற்பியல் .			••••		•••		340
(1) இள் வ ா	ரழ்க்கை			••••			341
(2) பரத்	தையிற்பிரி	م			•••	•••	347
(3) _{இத ற்ப}	9 ரி வு	••••					367
(4) கோவற்	பிரிவு	••••					369
(5) தூதி	ற்பிரிவு			••••			371
(6) தூண	வயிற்பிரிவ	1					373
(7) பொரு	நள்வயிற்பி	ரிவு		••••			375
அகப்பொருட்	சய்தி நாள்	வரையன	றச்செ	ய்யுள் த	த ்பிகை		379
கோவைச் செய்ய	புண் முதற்கு	தறிப்பக	மா தெ				380

பதிப்பைப்பற்றிய முன்னுரை

யாழ்ப்பாணம் - பாமேசுவாக் கல்லூரித் த‰மை யாசிரியரும் க**ா**கி‰**ய**த் த‰வரும்

ஆகிய

திருவாளர் சு. நடேசபிள்ளே அவர்கள், பி. ஏ., பி. எல்., எழுதியது.

து நெழ் மொழியில் உள்ள நூல்கள் பண்டைக் காலத்தன, இடைக்காலத்தன, பிற்காலத்தன வென்று மூவகைப்படுத்தப்படும். இம்மூவகைப்பட்ட நூல்களில் கோவை நூல்கள் என்பன இடைக் காலத்தனவும் பிற்காலத்தனவுமாகும். அகப்பொருட்கிளகிகள் அமைத்துப்பாடிய இனிய கட்டளேக்கலித்துறைப் பாட்டுக்கள் நானூற் ரூல் கோக்கப்படுதலின் கோவை எனப்படுகின்றது. அகப்பொருள் என்று சொல்லப்படுவது ஒத்த அழகு, அறிவு, ஒழுக்கம் என் றின்னனவற்முல் கிறந்த ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண்மகளும் தம் முடைய உள்ளத்துணர்வால் நுகரப்படும் இன்பப்பொருளாம். அன்னுர்கம் ஒத்த அன்பின்பாலதாகிய களவு கற்பொழுங்கங்களின் இயல்புகளும் நிலேகளுமே கிளவிகள் எனப்படும். இப்பெற்றித்தாகிய கோவை நூல் தொண்ணூற்முறுவகைத் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. இஃது இன்பதால் என்றுங் கூறப்படும்.

இக்கோவை நூல்களுள் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பாடியருளிய "திருச்சிற்றம்பலக் கோவை"யே பல்லாற்று னும் சிறப்புடையது. அஃது இன்பத்துறைகளால் அமைர்த காம நூல் என்று காமுகரால் கருதப்படினும், தஃசிறர்த பேரின்ப நிஃயும் ஒருங்கே பொதிர்துளதாகும். அதன்கண் உள்ள உலகியல் திறனுகிய சிற்றின்ப வரலாற்றைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியே பின் வர்த கோவைகளெல்லாம் ஆக்கப்பெற்றுள்ளன. அவைகளுள் "தஞ்சை வாணன் கோவை" புலவர்கள் உவக்கும் ஒரு சிறர்த கோவையாகும்.

இ**த் ''தஞ்சை**வாணன் கோவை'' கி. பி. 1400-க்கு முற்பட்ட இடைக்காலத் தினதென்றே கால ஆராய்ச்சியாளர் சிலரால் கொள் ளப்படுகின்றது. இது பாண்டிய அரசரின் கீழ்ச் சேணத் தலேவரா யும், பாண்டிநாட்டின் சில பகுதிகளின் காவலராயும் இருந்த வாணு சந்திரவாணன் திராயர் இனத்தைச் சார்ந்த அல்லது தஞ்சை வாணன் என்னும் தமிழ்ப் பிரபுவைப் பாட்டுடைத் தலேவஞக வைத் துப் பொய்யாமொழிப் புலவரால் பாடப்பட்டது. தஞ்சாவூரில் நூல் பெற்ற சக்திரவாணர் சோழநாட்டில் உள்ள மற்றுப் பாண்டி நாட்டில் உள்ள தஞ்சாக்கூர் என் இக்கோவையுஞ் சொற்சுவை னும் ஓர் ஊரில் வாழ்ந்தவராவர். பொருட்சுவை ச**ந்த**ச்சுவை கற்பணச்சுவையென்றிவைகளால் சிறந்த தென்றே செர்தமிழ்ப்புலவர்களால் கருதப்படுகின்றது. இர்தூலயும், இதன் உரையையும் நன்கு பரிசோதித்த வித்துவான் சிதம்பரம்-திரு. ந. சுப்பையபிள்ளே யவர்களால் எழுதப்பட்ட நூலாசிரியர் பொய்யாமொழிப்புலவர்தம் வரலா றுகளின்கண், உரையாசிரியர் மாபினரே என்று காட்டப்பட்ட அந்தகக்கவி வீரராகவமுதலியா ரும் ''சர்திரவாணன் கோவை'' யென ஒன்று இயற்றியுள்ளாரென் பதும் தமிழ்ப்புலவர் உலகில் சொல்லப்படுகின் றது.

''தஞ்சை வாணன் கோவை'' என்னும் இந்நூலும், அட்டாவ தானியார் சொக்கப்பநாவலரால் இயற்றப்பட்ட இதன் உரையும் சென்னபட்டினத்தைச் சார்ந்த திருமயிலேயில் பெருந் தமிழிலக்கண வித்துவானும், மாணுக்கர் பலர்க்குப் பல இலக்கிய நூற் பாடஞ்சொல் லிப் புகழுற்று விளங்கிய திரு. சண்முகம்பிள்ளே அவர்களாலும், சென்னேத் தொண்டை மண்டலக் கல்விச்சாலேத் தலேமையாசிரியராய் இருந்த திருமயில் திரு. தெய்வசிகாமணி முதலியார் அவர்களா லும் இற்றைக்கு 42 - ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பரிசோதிக்கப் பட்டு அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அது முதற்பதிப்பானதால், அதன்கண் பிழைகளும் குறைகளும் பல நேர்வனவாயின. பொழுது வித்துவான் சுப்பையபிள்ளே அவர்கள் அப்பழைய பதிப் பையும், ஏட்டுச்சுவடிகள் சிலவற்றையும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் துச் ''செந்தமிழ்'' த்தாளில் வெளியிடப்பட்ட திருத்தப்பாடங்களே யும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, தம் நண்ணறிவால் நனித்து ஆராய்ர்து, அதனிடை உள்ள பிழைகளே த் திருத்தஞ்செய்தும், குறைகளே நிறை வாக்கியும் பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும், அடிக்குறிப்பிற் பாடபே தங்களுஞ் சேர்த்தமைத்து இப்பதிப்புக்குத் தருவாராயினர்

வித்துவான் அவர்கள் தமிழ் சம்ஸ்கிருத இலக்கணங்களே இடை யீடின்றித் துருவி ஆராயாநிற்பவராதலினுறும், 'கலாநிஃயம்'' என் னும் தமிழ்க் கழகத்திலும், அதன் சார்பாக வேறு இடங்களிலும் பண்டித பாலபண்டிதத் தேர்வுகளுக்குக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு முட்டுப்பாடறப் பாடஞ்சொல்லிவரும் இயற்றமிற் நல்லாசிரிய **நாதலினு**றம், அவர்களாற் சேர்க்கப்பட்ட குறிப்புரையில் காப்பியப் பொருளதிகாரவுரை இறையனர் அகப்பொருளுரை கப்பியகப்பொருளுரை முதலானவைகளின் பொருளிலக்கண முடிவு களின் ஒப்புமை வேற்றுமைகளும், உள்ளுறை யுவமம் இறைச்சிப் பொருளென் றிவற்றி னிலக்கணமும், வேறபாடும் நன்கு விளக்கப் பட்டுள்ளன; எழுத்துச் சொல் விலக்கண முடிவுகளேப்பற்றிய இந் நூலுரைப் பகுதிகட்கு இளம்பூரணர் சேனுவரையர் நச்சினுக் கெனியர் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் சிவஞானமுனிவர் என்றித்தொடக் கத்தோரது கொள்கைகளும் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளன; உவமான உவமேயங்களின் பொதுத் தன்மைகள் செவ்விதிற் காட்டப்பட் டுள்ளன; உவமை முதலிய அணியிலக்கணப் பகுதிகள் தண்டி யலங்காரம் மாறனலங்காரம் முதலிய நூல்களின் கருத்துக்களுடன் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன; பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை சேவகசிர் தாமணி என்ற இத்தொடக்கத் து இலக்கிய மேற்கோள்களும், ஒப்புமை வேற்றுமைப் பகுதிகளும் இனிதெடுத் தாளப்பட்டுள்ளன; முற்ப திப்பின்கண் உரையின்றி எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பிறநூலு தாரணச் செய்யுட்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விளக்கமான உரை யெழு தப்பட்டுளது; இவையேயன்றிப் பண் டைய தமிழ் மக்களின் வழக்க வொழுக்கங்களும் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளன. இணயனவெல்லாம் இயற்றமிழ் இலக்கிய விலக்கண ஆராய்ச்சிக்குச் சாலவும் வாய்ப்புடையன. இவ் அரிய ஆராய்ச்சி கள் இலங்கையிலும் தென்இந்தியாவிலும் உள்ள ஏணேய தமிழ்வித்து வான்களால் அறியப்பட்டுப் பெரிதும் பாராட்டற்பாலனவே.

இவ்வண்ணம் செவ்வை செய்யப்பெற்ற இந் நூலும் இதன் விருத்தியுரையும், இவற்றேடு சேர்க்கப்பெற்ற குறிப்புரையும் அடிக் குறீப்பும் பண்டித பாலபண்டித பரீகைஷகளுக்கும் வித்துவான் பரீகைஷக்கும் கற்கும் நன்மாணுக்கர்களுக்குப் பெருந்துணே புரியும் பான்மையனவாகும். இலி தன்றியும், தமிழ்க்கல்வியில் ஆர்வமுடன் பயிலும் ஏணய பொது நன்மக்கட்கும் இவை இன்பத்தை ஊட்டுந் தன்மையனவாகும்.

இக்நூலுரையின் இப்பதிப்பாசிரியராகிய வித்துவான் அவர்கள் இதுபொழுது வயதில் இளேஞராய் இருப்பினும், இனி வயதில் முதிர முதிரத் தம் நூலாராய்ச்சித் திறமையிலும் மிக முதிர்ந்து, ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறமுகநாவலர், ராவ்பகதூர் திரு. சி. வை. தாமோதாம் பிள்ளே, பிரம்மஸ்ரீ மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமி நாதையர், சுன்னுகம் திரு. அ. குமாரசுவாடிப்புலவர் என்றின்னேர் போலத் தமிழ்த்துறைகளில் பெரிதும் உழைத்துப் பல நூல்களே யும் உரைகளேயும் பொறமையுடன் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுச் செந் தமிழ் மொழியை வளர்த்துக்கொண்டு பல்லாண்டு வாழ்வாராகவென இறைவனே வழுத்துகின்றேம்.

இந் நூ லுரையைத் தமது சைவப்பிரகாச யந் திரசா ஃயில் அணிபெறப் பதித்துத் தமிழுலகிற் களித்த யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையார், தமிழ்ப்புலவர் தமிழ்மாணவர்களது நன்றிக்கு உரியவராவர். இவ்வாறே இச்சபையார் முதன்முறையாகவாதல் அல்லது இரண்டாமுறையாகவாதல் அச்சுக்கு வரராமல் உள்ள ஏயே நற்றமிழ் நூல்களேயும் உரைகளேயும் தமிழ் சம்ஸ்கிருதம் என்னும் இரு மொழிகளிலும் பெரும்புலமை பெற்றள்ளவராகிய இவ்வித்துவான் அவர்கள் போன்ற அறிஞர்களது துணேகொண்டு, நலம்பெறப் பரிசோ திப்பித்து வெளியிட்டு நம் அருந்தமிழ்மொழியை வளர்ப்பார்களாக.

யாழ்ப்பாணம். 8—1—1936.

முகவுரை

அருக்கமிழிலக்கியமாகிய தொண்ணூற்று அவகைப் பிர பக்கங்களுட் கோவை யென்பது இல்லத மென்னும் கல்லதத்துட் படும் இன்பவொழுக்கம் துதலியதொரு பிரபக்கமாகும். உலகியற் பொருளும் வீட்டியற்பொருளும் ஒருங்கே துதலியெழுக்க சிற்றம் பலக் கோவையை யொழிக்க கோவைகளுட் போய்யாமொழியார் புகன்ற தஞ்சைவாணன் கோவையே சொற்சுவை பொருட்சுவை ஆதியன் துன்றியதாகும். அதனை கம்பியகப்பொருளுரையிலும் இதனேயே பழஞ் செய்யுட்களுடன் உதாரணமாகக் காட்டிச் செல் வாராயினர் அவ்வாசிரியர்.

இங்ஙனர் தஃசிறர்த இக்கோவைப் பிரபர்தத்திற்கு அப்புல வர்பெருமானது வழியில் வர்த அட்டாவதானி சொக்கப்ப நாவலர் இயற்றிய பழைய உரை இன்றியமையாத எழிலணி போன் றிலங்குவதாகும். சிற்சில விஷயங்களிற் பிற்காலத்தாசிரி யர்களாகிய சிவஞானமுனிவராதியோர் கொள்கைகளுடன் இவ் வுரையாசிரியர் கொள்கை பேதப்படினும், பெரும்பான்மையான பகுதி திட்பதுட்பம் வாய்ர்து, தொல்காப்பியம் இறையஞாகப் பொருளுரை நம்பியகப்பொருளாதியாம் இலக்கண நூல்களின் பிரமாணங்களுடன் தன்மதம் நிறுவிச் செல்லுர் தன்மையும் வாய்ர் தது.

இத்தன்மைவாய்க்க இக்கோவையுரை கி. பி. 1893-ம் ஹெ-ல் திருமயிலே வித்து வான் சண் முகம்பிள்ளே யவர்களாலும், தெய்வ கிகாமணி முதலியாரவர்களாலும் பரிசோதிக்கப்பட்டு, ப. மு. செல்வ ராச முதலியாரவர்களால் சென்னே அமெரிக்கன் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அப்பதிப்புப் பிரதி சிலவருடகாலமாக விலேக் குக்கிடைக்காமையாலும் வேறுபதிப்பு ஒன் றம் வெளிவராமையாலும் பண்டித பாலபண்டித பரீகைஷகளுக்கும், வித்துவான் பரீகைஷ முதலியவற்றிற்கும் பயிலும் வித்தியார்த்திகட்கு ஏற்பட்ட குறை

பாட்டி‱யறிக்து யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையார் கேள் விப்படி இதணேப் பல ஏட்டுப்பிரதிகள்கொண்டு பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கத் துணிக்தனம்.

சிறப்பாகத் தமிழ்க்கஃயும் மற்றும் பிறகஃயும் வளர்க்குர் தொண்டினே மேற்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்து கிலவுறும் கலாகிஃ யத்தின் காரியதரிசியாகிய திரு. க. ரவரத்தினம் அவர்கள் கலாகிஃயத்திலிருர்து நான்கு எடுகள் உதவிஞர்கள். அவற்றுள் ஒர் எடு எல்லாச் செய்யுட்கும் உரையமைர்தது. எணேய மூன்றேடுகள் 5—71 கவிகட்கும், 145—317 கவிகட்கும் உரையுடனும் எணேய கவிகட்கு உரையின்றியும் அமைர்துள்ளன. இவற்றுடன் முற்பதிப்பாகிய திரு. ப. மு. செல்வராசமுதலியாரவர்களின் பதிப் புப்பிரதியும் ஒப்புரோக்குதற்கு வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. எடு களிலும் முற்பதிப்பிலும் பொருட் பொருத்த மின்றிக் காணப் பட்ட பகுதிகள்கில மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செர்தமிழ்ப் பத் திரிகையில் வெளிவர்த திருத்தப்பாடத்தின் உதவிகொண்டு திருத் தப்பட்டன.

எமக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளால் இப்பதிப்பு அடைந்த திருத்தங்கள் பலப்பல. அவற்றுட் சிலவருமாறு:-

ப. மு. செல்வராசமு தலியார் பதிப்பில் 4-ம் பக்கம், 1-2 வரியில், "களவிஞெழுக்கமுங் காலமுர் - திங்களிரண்டி னகமென மொழிப" என விளங்கா மேற்கோட் செய்யுளாகப் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. இது முன்னும் பின்னுமுள்ள வசனங்களோடு யாதொரு தொடர்புமின்றி நிற்கக்காணலாம்.

அஃது ஏட்டில், 'களவி இழுகுங் காலமும் ''திங்களி எண்டினக மென மொழிப'' என்னுஞ் சூத்தி ரவுரையிற் கண்டுகொள்க' [இப் பதிப்பு பக்கம்-6; வரி 4—6] எனக்கண்டு திருத்தப் பெற்றது.

இங்ஙனமே, 82-ம் செய்யுளின் விசேடவுரையதிறு திப்பாகத் திலும், 118-ம் கௌவிக்கருத்துரையிறு தியிலும், 128-ம் செய்பு ளின் விசேடவுரையிலும் முற்பதிப்புப்பாடமும், ஏட்டிற்கண்டு திருத்திய இப்பதிப்பிற் பாடமுங் கண்டுகொள்க, இன்னும் பல

இடங்களில் இப்பதிப்பில் ஏற்பட்ட இவைபோன்ற திருத்தங்கள் முற்பதிப்புடன் இப்பதிப்பை ஒப்பிட்டு கோக்கிற் புலப்படும். இன்னும் மூலத்துடன் உரை பொருந்தாமலும், பொழிப்புரை யொடு விசேடவுரை ஒவ்வாமலும் ஐயுறவுக்கிடமாய சில பகுதி கள் கீழ்க்குறிப்பிற் குறிப்பிட்டும், விரிவஞ்சிச் சில பகுதிகள் குறிப்பிடாதும் (வேறு ஏடு அகப்படின் ஆராயப்பட்டுத் திருத் **த**ம்பெற இடமுண்டாகும் என்னும் கோக்கம்பற்றி) ய**ாது**ம் மாற்றஞ் செய்யாது ஏட்டிற் கண்டபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டன. பொருட்பொருத்த முதலிய கோக்கி ஏடெழுதுவோரால் விடப்பட்டனவாக ஊகித்து நவமாகச் சேர்த்த எழுத்துக் களும், சொற்களும் [ ] இவ்வித அடையாளத்துள் அமைத் துச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. விளங்கிய வரையில் மேற்கோட் செய்யுட்கள் இன்ன நூலினுள்ளவையென அவ்வவற்றினிறு தியிற் காட்டப்பட்டுள்ளன. பிரதிபே தங்கள் கீழ்க்குறிப்பில் அடையாள மிட்டும், விளக்கக் குறிப்புரை அதன்கீழாக இலக்கமிட்டும் சேர்க் கப்பட்டுள்ளன. முற்பதிப்பின் உரையில் வாளாவிடப்பட்ட பிற செய்யுட்கவிகள் எல்லாவற்றிற்கும் உரையெழுதிக் குறிப்புரை யிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இனி, இலக்கியச்சுவை நகர்ச்சி பின்பொருட்டு இந் நூலக் கற்போரும், ஏனே அகப்பொருளிலக்கணங் கற்போருமாகிய இரு பாலார்க்கும் உதவியாகுமாறு ஆங்காங்கு அவ்வவ்விலக்கண சம்பந்த மான விஷயங்களும் வேண்டுமளவு சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, உள்ளுறையுவமத் தினிலக் கணம், இறைச்சிப் பொருளிலக்கணம் அவ்விரண்டன் பே தமாகிய இவையும், இன்ன பிறவும் விளக்கமுறக் குறிப்புரையிற் சேர்க்கப் பட்டன.

மேலும், நம்பியகப்பொருளுரையில் இக்கோவைச் செய்யுள் உதாரணமாக எடுத்தாளப்பட்டமையாலும், அகப்பொருட்டுறைக ளாய கிளவிகளின் பொருள்விளக்கத்திற்கு இவ்வுரை ஒரு தீபம்போன்றிலங்கு தலாலும், அகப்பாட்டுக்களின் உறப்புக்களாய திணே, கைகோள், கூற்று முதலாயவற்றையும் இறைச்சி உள் ளுறையுவமம் முதலாயவற்றையும் உணர்தற்கு இவ்வுரை ஒரு வழிகாட்டியாகச் சிறந்து விளங்குதலாலும் நம்பியகப்பொருளிலக் கணங் கற்போர்க்கும் இக்கோவையுரை பெரிதும் பயன்படுமென் பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இவ்வுரை பதிப்பிக்குங்கால் எமக்கு உசாத்துணேயாயுதவி செய்து ஊக்கமளித்து வந்த பெருந்தகையாளர்களாகிய உயர்திரு. சவாமி உருத்திரகோடீசுவரர் அவர்களுக்கும், சிகாழியில் தமிழ்ப் பண்டிதராக அமர்ந்திருக்கும் வித்துவ ஸ்ரீமார். ப. அ. முத்துத் தாண்டவராயபிள்ளே அவர்களுக்கும், எனேயோர்க்கும் நன்றிமறவாக் கடப்பாடன்றி ஆற்றுங் கைம்மாறண்டோ!

இங்ஙனம் அரும்பெருர் தமிழ்த்தொண்டில் இறப்பச்சிறிய எம்மையும் இயைவித்த எல்லாம் வல்ல இறைவன்றிருவருளே வழுத்துகின்றேம்.

ந. சுப்பையபிள்ளே.

வண் ணர்பண்ண, 3—1—36.

Composit Pressio

நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகள்.

தஞ்சைவாணன் கோவையின் நூலாகிரியர் பொய்யாமொழிப் புலவராவர். இவர் தொண்டைமண்டலத்திலே செங்காட்டங்கோட் டத்துறையூரில் சைவ வேளாளர் மரபில் உதித்தவர். இம்மரபினரே அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாரும், அட்டாவதானி சொக்கப்ப நாவலரும், பிறருமாவர்.

இவர் வயிரபுரம் என்னும் ஊரிலே தமிழாகிரியர் ஒருவரிடங் கல்விபயின்று வருங்கால், ஒருநாள் தமது ஆகிரியரின் தோட்டத் தைக் காவல்புரிந்துவரச் சென்முர். சென்றவர் அதன் பக்கலி லுள்ள காளிகோட்டத்தருகில் உள்ள ஒரு மாரீழலிற் படுத்துறங்கி விட்டார். உறங்கும்போது தோட்டத்துப் பயிரைக் குதிரை யழிப் பதாகக் கனவுகண்டு எழுந்து பார்க்கையில், அவ்வூர் அரையனை காளிங்காயனது குதிரை பயிரையெல்லாம் அழித்தமை கண்டு மனவருத்தமும், ஆசிரியர் பணியில் உதாசீனமாக நடந்ததனுல் அச் சமுமுற்று, அக்காளிகோட்டத்துச் சென்று தேவியைத் தொழுது போர்த்துத்தார். அப்பொழுது தேவி இவரது பத்தியாலும் நல்விண யாலும் வெளித்தோன்றி அநுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்தனள். அத் தேவியின் அருளால் கலேயுணர்ச்சியும் கவித்துவமும் கைவரப் பெற்று, பயிர் நட்டமான துக்கபரவசத்தால்

> ''வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மையே ஆய்**த்**த வருகா எணிவயலிற்—காய்த்த கதிரைமா ள**த்**தின்ற காளிங்க னேறுங் குதிரைமா ளக்கொண்டு போ''.

என்னும் வெண்பாவைப் பாட அக்கு திரை வீழ்ந் திறந்தது. இச்செய் தியை அறிந்த குரவர் அரையனறியில் அவனது கோபத் துக்குப் பாத்திரமாகவேண்டுமே எனக் கவலாகிற்க, அதனே யறிந்த புலவர் அப்பாட்டிணயே ஈற்றடியை "கு திரைம் ளக்கொண்டு வா" என்று பாடக் கு திரை உயிர்த்தெழுந்தது. அதனேக்கண்ட யாவரும் வியப்படைந்தனர். குரவரும் தமது அருமை மாணவரைத் தழுவி, அவர் வாக்காகிய பாடல் தப்பாது தன் பலினத் தந்த காரணத்தால், "பொதியி லகத்தியனுய்ப் பொய்யா மொழியாய்" என்னும் வெண் பாவைப் பாடி வாழ்த்தினர். அன்று தொடங்கி அவருக்குப் போய்யாமோழிப்புலவர் என்னும் காரணப்பெயரே வழங்க இயற்

பெயர் மறைவதாயிற்று. அதுமுதற் காளிதேவியின் அருளால் புலமையும் கவித்துவமும் மிக்கு விளங்கினர்.

ஒருகால் செவ்வேற்கடவுள் அடியார்வேடத்துடன் பொய்யா மொழியாரிடஞ் சென்று 'கும்பீணப் பாடுதிர்' என, அதற்கவர் 'கோழியைப் பாடிய வாயால் குஞ்சைப் பாடோம்' என்றனர். உடனே கும்ரக்கடவுளாகிய அடியவர் நாணிஞர்போன்று விடை கொண்டு சென்றனர்.

மதுரையிற் பழைய சங்கத்தைப் பாண்டியனுல் மீளத் தாபிக்க நிணந்து வழிக்கொண்டு திரிசிராமீலயில் எழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமான தயாபரீண ''அங்கம் புலியத ளாடையை'' என்னுங் கட்ட ளேக் கலித்துறை பாடித் துதித்துப் பணிந்தனர்.

பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனிவழிச் செல்லுங்கால் குமாக்கடவுள் வேடதைக் தோன்றி வழிமறித்துத் தம்பெயரை. 'முட்டை' என்று தம்மீது உடன்போக்கில் நற்றுயிரங்கலாக ஒரு பாடல் இசைக்கும்படி செப்ப, புலவர் "பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறி" என்னும் வெண்பாவைப் பாடினர். வேட்டுவக்குமான் 'புலவ! கள்ளிப் பொறி பறக்கும் கானலில் வேலமுள் வெக்குரியாது கிடந்தது எங்ஙனம்?' என்று நகைகயாடி 'நான் பாடுவேன் கேள்' என்று பொய்யாமொழியார்மீது "விழுந்ததுளி யந்தரத்தே" என்னும் வெண்பாவைப்பாடி 'நீ முன் குஞ்சைப் பாடேனென்ற வாயால் இப்போது முட்டையைப் பாடியது வியப்பே" என்று கூறியமாத்திரையில், புலவர்பெருந்தகையார் அங்ஙனம் வந்தவர் முருகக்கடவுள் எனத்துணிந்து தம்பிழை பொறுக்கும்படிவணங்கித் திதக்க முருகக்கடவுள் தம் உருக்காட்டி அவர் நாவில் வேலால் எழுதி அறுக்கிரகித்து மறைந்தனர்.

அக்காலத்திற் பாண்டிமண்டலத்துள்ள சிறநாடுகளுள் ஒன் முகிய மாறைநாட்டில் தஞ்சாக்கூர் என்னும் ஊரில் மாவலிவாண வமிசத்தைச் சேர்ந்த சந்திரவாணன் என்னும் வேளாளப்பிரபு அந் நாட்டையாண்ட கோமாறவர்மா திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி குலசேகர தேவருக்கு மந்திரியாகவும், சேனுதிப தியாகவும், தமிழ்ப்புலவராதி யரை ஆதரிக்கும் வள்ளலாகவும் வாழ்ந்தனன். மாறைநாடாவது தென்பாண்டி நாட்டில் கொற்கை, வல்லம், தஞ்சாக்கூர், மல்லே என் னும் நான்கு ஊருக்கும் இடைப்பட்டுப் பொருகையாற்றங் கரை யில் உள்ள நாடு. மாவலிவாண கோவரையர் என்பார் 8-ம் நூற் ருண்டு வரை வடதேசத்திலும் தொண்டை நாட்டிலும் அரசியல் நடாத்தி, 12, 13-ம் நூற்முண்டில் மாறைநாட்டில் பாண்டிய ருடைய பட்டந்தரித்துச் செக்தமிழ் நாட்டையும் செக்தமிழையும் போற்றி வந்தனர் என்பதை ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்ச் சாசனங்களாலும், றைஸ் (Reice), வோக்ஸ் (Foulkes) என்ற ஆங்கில மக்கள் எழுதிய நூல்களாலும் அறியலாம். இக்கோமாறவர்மர் சோழ நாட்டில் கடற்கரைப் பட்டணங்களேயும், சேரநாட்டில் சேரரேடி மல்லே வல்லங்களிற் பொருது அந்நாட்டிற் கிலபகுதியையும் கைப் பற்றினர் என்பது பல சாசனங்களால் விளங்கும். இம்மாறவர்மர் தாமும் புலவராயிருந்து கிலநூல்களியற்றியது மன்றிப் போய்யா மோழியாரையும், நாற்கவிராஜ நம்பியாரையும் கொண்டு முறையே கோவையையும், அகப்போருள் விளக்கத்தையும் இயற்றுவித்து முள்ளார். வஞ்சிப் பொய்யா மொழியார் இவர் எனத் துணிவதற்கு இடமில்லே.

பொய்யாமொழியார் பாடிய கோவையின் பாட்டுடைக் தேவேன் மேற்கூறப்பட்ட சந்திரவாணனே. சந்திரனுக்கு மகஞைய வாணன் எனச் சொக்கப்ப நாவலர் உரையிற் காணப்படுவதால், அவ்வள்ள லது இயற்பெயர் அறியப்படவில்லே. சந்திரவாணன் புலவரது கோவை அரங்கேற்றப்படுங்காலே ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் முக்கண் களிலும் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொற்றேங்காய் பரிசாக வழங்கி மற்றும் வரிசைகளும் செய்தான் என்பர்.

இன்னும் பொய்யாமொழிப் புலவர் பாடிய தனிப்பாடல்களேக் கொண்டு வழங்கிவரும் வரலாறுகளாவன: மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பாண்டியனுல் தாபிக்க எழுந்ததும், காளேயார் கோவிலென வழங்கும் கானப்பேரூரில் கூத்தாள் முதலிய கணிகையர் நால்வர்க் குக் கண்வரப் பாடியதும், மதுரையை யடைந்து மாறனேக் கண்டு அவண்ப் பாடியதும், அவன் கேள்விப்படி சங்கப்புலவர்களின் சிலாரூபங்கள் சிரக்கம்பஞ்செய்யப் பாடியதும், பொற்றுமரை வாவியிற் பழைய சங்கப்பலகை மிதக்கப் பாடியதும், மேண்டு கூத்தாள் விடுவந்தகால் 'பழைய குருடி கதவு திறவடி' எனப் புகன்றதும், பின் சோழநாடு புகுந்து சோழன து மந்திரியும் வேளாண்பிரபுவும் கொடைவள்ள அம் அரசூர் முதலிய எழூர்களேயுடையவனுமாய சீநக்கணேப்பாடி உயிர்த்தோழமை பூண்டு வாழ்ந்ததும், கண்டியூர் வண்ணுத்தியின் பத்திக்கு மகிழ்ந்து அவளேப் புகழ்ந்து பாடியதும், புலேயனுடல் வெடிக்கப் பாடியதும், உலக அபவாதத்துக்கஞ்சி இரங்கித் தம் செந்

நெறி நாட்டப் பாடியதும், சிருக்கப்பி ரபு இறந்தகாலே தலேருட்பாற் பிரி வாற்று து சிதை பிரிந்து இடங்கொடுக்கப் பாடி அவனுடன் தீப் புகுந்து உயிர் துறந்ததும், பிறவுமாம். இவ்வரலாறுகளே விரிவாக அறிய விரும்புவோர் மண்டல சதகங்கள், தமிழ் நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடற்றி ரட்டு, திருப்புகழ், சேயூர் முருகன் பிள்ளே த்தமிழ் முதலிய நூல்களால் அறிந்துகொள்க.

தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலியவற்றிற் காணப்படும் பொய்யா மொழிப்புலவரது பாடல்களால், தஞ்சாவூர் முதலிய நகரங்களும், இராஜேந்திர சோழருள் அப்பெயர்வாய்ந்த ஒருவரும், குலசேகர பாண்டியருள் அப்பெயர் வாய்ந்த கோமாற வர்மரும் பாடப்பட்டனர் என்பது விளங்கும்.

ஆகவே பொய்யாமொழியார் கோமாறவர்மா திரிபுவனச்சக்கர வர்த்தி குலசேகரதேவர் காலமாகிய கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டு (இற் றைக்கு 700 ஆண்டுக்கு முன்) என்பதும், இப்புலவரும் நாற்கவி ராஜநம்பியும் சமகாலத்தவரென்பதும் பெறப்படும்.

சிலர் வஞ்சிப்பொய்யாமொழியாரும் இவரும் ஒருவரே என்பர். அன்னர் இவரை நாற்கவிராஜநம்பிக்கு முற்பட்ட காலத்தவ சென்றும், நச்சினர்க்கினிய ருரைச்சிறப்புப்பாயிரத்தால் வஞ்சிப் போய்யாமொழியாரும், சிவகசிந்தாமணி பாடிய திருத்தக்கதேவரும் சமகாலத்தவராக அறியப்படுதலால் திருத்தக்கதேவர் காலமாகிய இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் (கி. பி. 900) குகும் இப் போய்யாமொழியார் காலமென்றுங் கூறுவர்.

தஞ்சை வாணன் கோவைக்கு விருத்தியுரை இயற்றிய சோக் கப்பநாவலாது ஊர் தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றத்தூர். டாவதானி என வழங்கும் சிறப்புப்பெயரால் இவரது நுண்மதி யாதியன யாங் கூருமலே விளங்கும். இவர் பொய்யாமொழியாரது மச்பில் வந்தவர் என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. இவர் 17 - ம் நூற்றுண்டி னிடையில் சேலம் கணக்கத்தெருவில் வாசஞ்செய்து இக்கோவை யுரையும், சேலம் ஸ்தலபுராணமும், சுகவனநாதர் தோத்திரப் பிரபந்தங்களும் இயற்றினர் என்ப. நாவலரது பரம் பரையில் வந்தவர்கள் சேலம் வக்கீல் சுப்பராயமுதலியாரும், இவ ரது புத்திரர் கனகராய முதலியாரும் (M. A.. B. L. மிட்டாதார்) ஆவர். தொண்டை மண்டலத்து வேளாளர்கள் விஜயாகரத்தரசர் காலத்து மேற்குறித்த நூற்றுண்டில் தாரமங்கலம் முதலிய இடங்க ளில் பிரதிகாவல (குறுநில மன்ன) ராக இருந்து பல சிவாலயங் களேயும் கட்டுவித்தமை துருக்கங்களாலும் சாசனங்களாலும் நன்கு விளங்கும்.

சிறப்புப்பாயிரம்

உலகியல்விளக்கம், பறம்புமஃலப்பாரி முதலிய நூல்களின் ஆசிரியரும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பரீக்ஷகரி லொருவரும் யாழ்ப்பாணம்-திருநெல்வேலி-பாமேஸ்வாக்கல்லூரித் தஃமைந் தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய பிரமஸ்ரீ நவ நீதகிருஷ்ணபார தியார் அவர்கள்

இயற்றியது.

திருமுருகன் விழைபுலவன் சிருக்கற் குடலிர் த சிர்சார் செம்மல்

இருமையும்போய் யாமொழிப்பா வலர்பெருமா *னெழிற்ற*ஞ்சை யேர்தன் மேலே

அருமைபெறச் செய்கோவை தணயதனேர் வழிகாட்டி யாக நிற்கும்

உரிமைபெறு சோக்கப்ப நாவலன்செய் யுரையோடு மோர்வுற் ருய்க்தே

சொன்மாறிச் சொற்சியைந்த தொடர்மா**றி** யுரைகன**ட**புட் டோய்ந்த செய்யுள்

தன்னேர்மை மாறிவரை முட்டியதோர் குரீஇ**ப்போல**ச் சார்க்து கற்போ**ர்**

என்னுக் தெளியவொணு திடர்கொளமுன் னச்சியற்றி யீக்த நூஃப்

பொன்னேபோற் கிட்டியவேட் டுப்பிரதி பலவற்றுற் பொருந்த நோக்கி

கதிர்கண்ட் பனிபோலக் குறையெல்லாம் போயகலக் க‰ேசர் செல்வம்

அதிர்கண்ட கடலுலகங் கண்டுவக்கப் பின்பதித்**தா** னவன்யா சென்னில்

முதிர்கண்ட சிவம்ப**ழு**த்த முத்தமிழ்வேற் பிள்ளபெனு முகில்பெய்ர் கீரால்

எ**திர்கண்ட** செந்தமிழோ டாரியமு **மகத்துவிளே**ந் தேற்றங் கொண்டோன்

சீர்படைத்த சென்ணப்பல் **க**லேக்கழக**த்** தாரியமுஞ் செப்பஞ் சான்று

கேர்படைத்த தமிழுமமை வித்துவா னெனும்பட்ட நிலவப் நிலப் நிலுக்குன்

> தேல்ய நாலகப் பிரிவு மாநகா நாலக சேவை

வேர்படைத்த வண்ணோரா வலர்சைவப் பிரகாச வித்யா சாலேக்

கேர்பனடத்த த‰மையா சிரியன்பல் பண்டிதரை யெங்கட் கீர்தோன்

நடராச பிள்ளேசெய்த நற்றவ**த்**தா லவைய**த்து** நடுவே வாழ்வோன்

திடராகத் துவேஷமற்றுச் சிலத்தான் மிக்குயர்ந்து செம்மை சான்று

சுடராக விறையுருவை யுள**த்**தமைத்து மலவிருளேச் சுட்டுத் தீர்ப்போன்

உடராலெய் தும்பயன்சேர் சுப்பைய பிள்ளேயெனு மொருவன் மாதோ

சிமையமதி லேற்றிவைத்த தீபம்போ விக்நூலுக் திகழ்தல் வேண்டி

இமிழுமச்சிட் டுய்யவெளிப் படுத்தினு செவசென்னி லென்றுக் தாழாச்

சமாசசர் மார்க்கரெறிச் சைவ**த்தி** னுருவாத தமிழ்த்தே விக்கே

அமைவாத்தொண் டாற்றுசைவ பரிபால னம்புரியு மவையத் தாரே.

கோப்பாய்

அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலேத் தமிழ்ப் பண்டி தர் ஸ்ரீ மத் ம. க. வே. மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் இயற்றியது.

புள்ளிமயிற் பரியேறும் புலவனிரு செவிகுளிரப் புதுத்தீம் பாடல்

அள்ளியமிர் தெனவூற்று**ம்** புலவர்பிரா னகப்பொருணூற் கமைதி யாகக்

கொள்ளவருள் செயுந்தஞ்சை வாணன்கோ வைப்பனுவல் குறைவி லாதெம்

உள்ள மிசைப் படர்க்துபயன் நாவிருத்தி யுரைபுலங்கொண் டுதவி னைல்

போய்யாத மோழிப்புலவன் குலமணியாய்த் தமிழ்நாடு பொலியத் தோன்றி

எப்பாத விசைவளர்த்த சொக்கப்ப நாவலனே யிணேய நூலேக்

- கையாத வுரையதணக் கற்போர்கண் டெளிதுணர்ந்து களிக்கு மாறு
- கையாத வளக்தருதொல் காப்பிய**தா**ற் பொருளோடு கனியா சாய்க்தும்
- ஏணேயகப் பொருணூல்க ளிலக்கி**ய நூ**ற் அறைகளுட னினி தா ராய்க்தும்
- வாணேயெதிர் தருதால கோசங்கள் கொண்டறிவின் வழாமை நாடி
- ஆனதொரு நிஜரூப மறி**ர் துரையின் மஃவுகளு** மடையத் தேற்றி
- ஈனமற வேண்டுழி நுண் பொருள்விரி த்**து வ**டமொழியி னியைபு தந்தும்
- தப்பாத சோதனஞ்செய் தச்சேற்றி நலம்பெருகத் தந்தான் றில்லேச்
- செப்பாரு முஃபாக னடராஜ னடிமற**வ**ரச் செம்ம லாய
- எப்பாவ மும்பயிலா நடராஜ பிள்ளே தவ**த்** தினி தினீன் ற
- நற்பாலன் சைவகெறி மறவாத புனிதநிலே நணுகுஞ் சிலன்
- மட்டுவிலென் **று**ரைவழ**ங்**குஞ் சர்த்**ர**பு**ரத்** தவ**த**ரித்த மணியாய் முப்பாற்
- பட்ட தமிழ்க் கடல்பருகிப் பன்னூலு முரையுமிசை பயில வாக்கி
- எட்டுருவி னிறையோ**ண** யிறைவியொடு மகலாம லி தயத் தேத்துஞ்
- சிட்டர்புக ழூசிரிய கொண்டின்ற வேற்பிள்ளேச் சிரி யோன்பால்
- செர்தமிழ் நூற் அறை முற்றக் கற்றுணர்ர்தோன் வடமொழியிற் றிகழா நின்ற
- சுந்தா**தா**ற் கடல்கடந்து வித்துவா னெனும்பட்டப் பெயருஞ் சூடி
- மைந்தர்பலர் கற்றுயர மகத்துவஞ்சால் குருமணியாய் மாண்பு சான்ற
- கந்தனடி மறவாத சுப்பைய பிள்ளயெனுங் கணேஞ சேறே.

தாரமபுர ஆதீனத்த வித்துவை கொடுணி சீகாழி

மகா-ா-ஸ்ரீ ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ள அவர் கள் இயற்றிய

அணி ந் துரை

சொற்பொருள் கற்றுக் கேட்டுச் சுருதியிற் றெளிக்து கூடி அற்புதத் தொருவ ஜூன யமைவினி குடிக் கண்டு பொற்புறு சிக்தை யாளர் பொருளியல் பறிக்த மேலோர் விற்பன மாக்த சென்றும் விரும்புவ பொருணூ லாங்கண்

முற்பட வோதுங் கோவை முன்னுறு தஞ்சை வாணன் விற்படு கோவை சர்த வியன்கவி யுரையி தேடும் பற்பல குறிப்புக் காட்டிப் பாரினுக் குபக ரித்த கற்பினன் யாவ னென்னிற் கவின்பெறக் கூறு கிற்பன்

அணங்குசால் தமிழி னின்ப மணத்தையு மோர்க்து பாரின் நுணங்கிய கேள்வி தன்**ூல்** நூலவர் செம்மாப் பெய்தப் பிணங்கிய பிணக்கக் தீரப் போவை விளக்குஞ் சீரார் வணங்கும்யாழ்ப் பாண நாட்டின் வளர்பதி வண்ணுர் பண்ணே

திலகமாங் கல்லூ ரிக்கோர் திகழ்தரு பானு வாவன் உலக நூற் பவ்வ மும்ப ருபரிய சைவப் பவ்வம் நலமிகு கரைதான்கண்ட நம்பிவேற் பிள்ளே தன்பால் இலகுற வோதி நின்றே யிப்புவிப் புலமை மிக்கோன்

வில்லுறழ் புருவ மீன்கண் விமஃபா லொருவ னன்பர் நல்லமெய்த் தொண்டே ஞாலம் நயத்தகு பொருளாக் கொண்டு மல்லலா ரின்பே துய்க்கு மாண்பினர் மகிழ்ந்து சீர்த்தி சொல்லுசுப் பைய பிள்ளே சுகுணன்முத் தமிழ்ச்சிங் கேறே.

ಡುದಾ

dinguon grosso.

தஞ்சைவாணன் கோவையுரை - விஷயசூசிகை

விஷயம்	க்கம்
அகப்பொருளி துவென்ப து	7
அகப்பாட்டு அப்புப் பன்னி மண்டு	15
அகத்திணேக்கோவை நாடகத்தமிழென்பது	16
அம்பல் 235,	281
அயல்மாக்கள் (ஆடவர்) தன்மையைக்	
கற்புடைமகளிர் கூ <i>ரு</i> மை	215
'அருமறைசெவிலி அறிர்தமை கூறல்'	
பொய்யாகப் பு?னர் து கூறியதென்ப து	219
அவர் 235,	281
அல்லகு றிப்படு தலாமாறு	202
அல்லகுறிப்படுங்காரணம்	203
அறத்தொடு நிற்றல் இதுவென்பது	283
	286
அன்னம் முதலியவற்றேடு கூறலாலும், புலம்பலாலும் பெறும் பயன்	255
அன்மைச்சொல் இன்மைப்பொருளில் வர்தமை	97
ஆடியுட்பாவையன்ஞள்	356
ஆதலால் என்ப து ஆல் என இடைக்குறைக் து நிற்றல்	30
ஆல் அசையாகவருமிடத் த விசேடவுரையிற் குறிக்கப்படும் என்ப து	37
இடைநிலே விளக்கு	81
இயைபுருவகம் 235, 280,	336
இரண்டிடத் துப்பொருட்பெயர் முன்னி?லயாய் கிற்றல் 125	~~6~~
இருபொருள்படச் சம்பாஷித்தல்	261
இறு திவிளக்கு	256
இறைச்சிப்பொருள் 238, 242,	244
இறைச்சிப்பொருளின் இலக்கணம்	242
இறைச்சிக்கும் உள்ளுறையுவமத்திற்கும் பேதம்	243
இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருள்	288
உதாரமென்னுங் குண அணி	50
உருவைகம்	64
உலகியல்	353
உலகில் நிகழுங்கற்பொழுக்கமெல்லாம் கர்தருவத்தின்வழிக் கற்பே	340
உவகைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உள்ளபேதம்	306
உள்ளுறை உவமத்தின் இலக்கணம்	50
உள்ளுறை உவமம் 243, 246, 260, 278, 285, 290, 350,	365
ஊர் தஞ்சாமை	213

எடுத் நக்காட்டுவமையணி	141
'எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடு	229
்எஎ' யென்பது நாணத்தின் வர்த அடுக்குமொழி	362
ஏகதேசவுருவகம்	158
எதிர்மறைக்குறிப்பு	120
எழுலகு = சம்புத் தீவுமு தலிய எழு தீவுகள்	139
ஐர்திணேயில் ஒவ்வொருதிணேயும் அவ்வவற்றிற்குரிய	
உயர்ந்தோர் முதலிய கருப்பொருளாற் கூறப்படும் என்ப து 1	36-7
ஐய ஓகாரம் 17	
ஒருமைப் பன்மை மயக்கம்	231
'ஒற்றுப்பெயர்த்தல்' என்னுஞ் சொல்லணி	321
ஓகாரம் எண்ணுப்பொருளில் வருதல்	
ஓதற்பிரிவால் தலேவற்கு அறிவுக்குறைமுகலியன பெறப்படாமை	367
கட்டிளேக்கவித் துறையின் இலக்கணம்	14
கருத்துடை யடையணி	51
க <i>ரு</i> மக்கருத்தா	229
கரு விக்கருத்தா	229
கலி நிலத் துறையின் இலக்கணம்	14
கணவனிலும் அண்ணிய கேளிர் பிறரில்வ	266
'கண்டோர் காதலின் விலக்க'லில் கண்டோர் எயிற்றியர்; ஆடவரல்ல	÷ 507
கழங்காடு தல	315
களவு நன்றுமாறு	8-9
கள வொழுக்கம் இன்ன து	8
களவொழுக்கம் அறமென்பது	9
களவொழுக்கிற்குரிய காலவரையறை	6
களிறு தரு புணர்ச்சி	
கற்பியலில் 'புணர்ச்சியின் மகிழ்கல்' கவிக்கு ந்றுன காரணம்	295
கேற்புடை மக் ளா மு ல்லமால் சூடுகல்	355
கற்பென்னும் பெயர்க்காரணம்	95
'கனவொடுமயங்கல்' என்னம் மெய்ப்பாடு	340
காகங்கரை ந்தால் ஊர்க்குப் போயிஞர் வருவரென்னும் உலகவழக்கு காக சாளியம்	223
	317
காட்சி முதலிய பத்தவத்தை	30
காட்சிச்செய்யுளின் மெய்ப்பாடு 'உவகையன் ஐ	38
THE STATE OF THE STATE OF THE CONTRACTOR OF THE	5 15
காரண காரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றிய கூற்று	220
கா லவரையறை எட்டு	225
காவற் பிரிவால் தூல்வன தே ஆண்மைக்கும் மகிப்புக்கும்	347
இழுக்குப் பெறப்படாமை	000
	369

கிளவிப்பொருளின் திணேக்குரிய திலவனுக்	
தீலவியுமாகத் தீலமக்கள் கூறப்படுவர்	255
குளிரி இன்ன வடிவினதென்பது	. 105
குறிப்புவமம்	141
'குறியாள் கூறல்' செப்புவழுவாகாமை	145
குறியிடம் புறத்தேயிருண்டு அகத்திற்பகல் போ	ான்றதென்பது 86
குறியிடம்=சங்கேதஸ்தானம்	154
குற்றியலிகாம் அலகு பெறுமை	119
கூடல் வீளத்தல்	370
கூர் தற்குக் கஸ் தாரியணி தல்	37
கூர் தற்குப்புழுகு அணிதல்	19
கெடுதி விஞ்தல் பலவகை யென்பது	104
கைகோள்	8
கைக்கினயிலக்கணம்	9
கைக்கிளயுள் 'குறிப்பறி தல்' துலமகள் வேட்	கைக் குறிப்பால்
_{கோக்கிய} ை தயறி தல் அன்றென்ப து	20—1, 36
கையுறை	129
கோவை இன்பச் சுவை நுதலிய ந	7—8
கோவையினிலக்கணம்	7
சங்கநிதி பதுமதிதி	58
சதர்யுகம் இரண்டாயிரம் கொண்டது பிரமனு	க்கொருநாள் 253
சலஞ்சலம் முதலியசங்குகள்	. 91
சாக்காடு என்னும் அவத்தையின் இயல்பு	38
சாதகப்புள்ளும் மயிலும் முகில் வரவுகருதி ஒலி	த்தல் 87
சாக்த ரசம் கோவையிற் கூறப்படாத காரணம்	
சிலம்பெதிர் கூவுதல் (மகளிர் வினயாட்டுள் ஒன	ண் <i>று</i>) 61
சிலேடைவகையாற் பெறப்படும் தொனிப்பொ	ருள் 377
சிலேடைப் பொருள் நயம்	134
சிறப்புருவகம்	66, 138, 260
சிறைப்புறம்வேலிப்புறம் .	171
சிற்றம்பலக்கோவையுரையாசிரியர் சேனுவரைய	ம ான் ப து
சொக்கப்பநாவலர் கொள்கையாதல்	100
சீதையிலங்கையிற் பிறந்தா ௌன்பது	180
சுட்டிக்கூறுவுவமம்	1401
சுவை ஒன்பது	8
சுணயிற் பூத்த கழுநீர்மாலே செவிவிசூடினமை	332
சூராமகள்	18
<u>சூ</u> ர்	71
செயப்பாட்டுவிண செய்விணப் பொருள்படு த	ல் 62
செய்குன்று .,.	39

'செவ்வணி யணி ர் து விடுத் த ல்' செய்யு ள் வழக்கு	352
சேட்படை	130
சோராட்டைவென்று கவர்ந்த வழுதிக்குக் கண்போன்றவன் வாணா	जं 37
சேர்வையணி	192
சொல்லெச்சம்	129
சோதிடநூல் வல்ல பெண்ணிடம் நாள்கேட்டுத் தினே கொய்தல்	173
தஞ்சை = தஞ்சாக்கூர்	13
தஞ்சை திருமகட்கு வாழ்க்கை மகர்	66
தமிழ் ஆராயுக்தோறுமினி தாதல்	88
துவேவன் றுவேவியர து இலக்கணம்	5
தீலவன்றீலவியர்க்கு (களவொழுக்கில் காணுங்கால்) வயது	5
தூலவன் நூலலியாது பத் துவகை ஒப்புமைக்குணம்	5-6
தீலவன் நால்வகைப் புணர்ச்சியினும் தேரோடும்	
சேணேயோடும் வர்தானென்பது	170
தூலவன் (தான் அவளென்னும் வேற்றுமையின்றிக்)	
கூறியகூற்று 309,	328
தீலைவன் தீலைவியைப் பலகால் மணம்முடித்ததாகக்	
கூறதல் பொருர் துமாறு	339
தலேவிக்குத் தலேவினப்பற்றி ஐயம் கிகழாத காரணம்	18
துவேவியின் குறிப்பைத் துவேனறிர்தது 'முறுவற்குறிப்புணர்த'லில்	22
தவேவியை இலக்குமியாகப்புனேர் தகூறியமை 31—2, 76, 93, 192	, 248
த ீலவியின்களவொழுக்கை ஐய மு ற்று ஒரும்	
கருவியாகிய நாற்றமுத லேழு	92
துவேவி திணப்புனங்காத்தாள் என்றதும், தூவவன் குறையற்று	
இர ் தானென்றது ம் பெருமை க்கு மாறன்மை	112
தூலவி, தூலமகன் காணுர் தன்மைய எல்லது அயலார் காணுர்	
தன்மையவால்லள் என்பது	325
தழையுடை	127
தாய்துஞ்சாமை	212
தாழைக்கும் பெண்ணிற்கும் சிலேடையும் உருவகமும்	206
திதிகளின் மூன்ற வட்டம்	364
திருமங்கை யாழ்வார் பொற் புத்த விக்கிரகம் கவர்க் து	
திருவாங்கத் து மதில் செய்வித்தமை	9
''திரு இவ்வுருக் கொண்டு பிறந்தா வென்னுங் கருத்தால்	
திருவே யென்றது"	94
தறை யென்னும் அகப்பா ட் டு றுப்பு 15, 35,	205
தன்பமுறுவிடின் இன்பக் குறைபாடாம்	349
தா திற்பிரிவால் தூவைற்கு எளிமை கோமை	371
தொனிப் பொருள் 69,	215
'தோய்குழல்': அவ்விடத்த அன்மொழித்தொகையாகாமைக்கு கியாய்ய	19

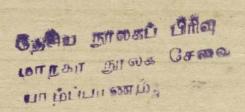
Churchest Treasp

	Marine Comment	-	
கடுங்க காட்டம்	•••		98
நடுங்க நாட்டம் நாணநாட்ட மிரண்டும் வ			-100
,, ,, இரண்டும் பெ	ருக்திணே யென்ற	)	
பேராசிஸியருரைக்கு மறுப்பு			100
நடுவுநீலமைக்கு நுகத்தின் நடு உவமை	•••		76
<u>கவ்</u> வி	•••		140
நாடக வைழக்கும் உலகியல்வழக் குர் த ழி இய	பது இந்தூற்பொ	ருள்	174
நாண நாட்டம் நான்கு கிளவிகளென்பது		•••	98
நாணம் உயிரினுஞ் சிறத்தல்			301
நாணினுங் கற்புச் சிறத்தல்		301,	326
நாய் துஞ்சாமை			213
நால்வகைக் குருத்தா			229
நான்முகனுக்கும் தஃவனுக்கும் சிலேடை		134	4-5
போனிறை	•••		114
நிழுஃச் சுழித்து மற ங்கூ ர் களிறு	•••	86,	344
ஙிறை		34.	72
நூழிலாட்டு	•••		337
பகற்கு றியில் தூவியைக் கூடுமிடம் தின	ப்புனத்தயலிற் சே	சாலேயி	
லுள்ள மாதவிப் பந்தரென்பது			155
பகற்குறியிற் கூடும் இடத்தினியல்பு			29
பக்கத்திற் பிரியாதிருத்தலிற் பாங்கி	•••		55
பரத்தையிற்பிரிவு தூவைன து இறைமைக்	தணத்திற் கிழுக்க	ரகாமை	347
பலபொருளே (சிலேடைவகையால்) ஒருவி	இனயில் முடித்தல்		116
பல் தோன்ற முறுவலித்தல் பெண்கட்குத்		34,	346
பீனக்கும் பெண்ணிற்கும் சிலேடை நய			6-7
பாசறை 🕳 லதாகிருகம்	•••	•••	154
பாரி			63
பிரத்தியேக பெழ்தாக்வயம்	•••	77,	186
'பிரியே கென்றைல்' என்னுங் கிளவி, 'பிரி	பேன் பிரியினுக்	சரியேன்'	
என்று கு. அவைதிலைக்கணம்			46
பிறி தின வீற்சியணி	•••		190
புண ரா தமுன்னின் றவேட்கையுமன்பும் புன	னர்க் தபின் னுங்கு	றைபடா து	
புனல் தரு புணர்ச்சி			294
பூச்தரு புணர்ச்சி			293
പ്പുതമതിയ	•••		90
பெண்ணணங்கு: பின்மொழி நிலையல்	•••		53
பெருந்திண யிவையென்ப து	•••	100	0-1
பொதி-பொதியில்			60
பொதியில் என்னும் பெயர்க்காரணம்			14
பொதியமலே இசை க் கு ரு கியமை			324

·பொய்யாக்கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடு		280
பொய்பாராட்டற்கிளவியில் முகமுர் தனமுமாகிய இ	ாண்ப வெ	
புளேர்து பாடவேண்டும் என்பது	12 000, 42 0.000	28
பொருள்வயிற்பிரிவு தலேவனது பொருவிறப்புக்கு ம	T marann	259, 375
பொருவோர் தும்பைமா‰ சூடுதல்	שניסיוטסען ווי	214
போது = முகை		
மடலேறலின் இலக்கணம்		120 1
மடற்கூற்று பெருந்திணேப்பாற்படாமை	•••	130—1
மணம் ஐம்பத்தாளு காள் முடிக்ததென்றமைக்குக் கா		133
மதித்திங்கட்கு முற்கூறம் பிறைத்திங்கட்குப் பிற்கூ	ου: 0 ÷	3 39
ரெவக்கு றிக்குரியடுவன்பு க	மும் கள்வல	
மன்மதபாணத்தால் வருமவத்தை ஐக் து	•••	216
மன்று		280
மாட்டேற்றுப்பூட்டு	•••	60
மாதவிக் கொடிக்கும் பெண்ணிற்குஞ் சிலேடை		55
மாமை நிறம்	***	30
முக்காள் மதிவட்டம்		44
முக்கீரென்னும் பெயர்க்காரணம்	•••	364
முயன்ருல் ஐர் தலே நாகமணியும் பெறலாம்	•••	83
முயற்சியால் ஊழைப் புறங்காணலாம்		37—8
ധ്രീയിയ = പറിക്ക്		38 277
'முல்ஃமோஃ சூட்டியது நன்றை' என்பதன் கவர்படு (	பொளுள்	96
'முன்னம்' என்னும் உறுப்பு		145—6
முன் இடு பின் மூலவறுத்தல்	17	
முன்னி‰ மொழி		283
முன்னிஃப்புறமொழி		283
மெய்தொட்டுப் பயிறலின் பயன்		26
மேன்மக்களின் (ஆடவர்) நாற்குணம்		72
மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளின் இலக்கணம்	•	105
யானயுண்டு விளங்கனி		85
வஞ்சித் திணேப்பொ ரு ள்		48
வண்டினிசையை யாழிசையென அசுணப்புட்கள் ஒர்த	்வ்	232
வண்டு முன்னி ஃயாகப் பாடுங்கிளவி 'பெரு எயப்புரை த்	க ல்', 'மெய்	
தொட்டுப் பயிறல்'	2	27, 43
வருக்தொழிற்கருமை	202	2, 212
வருர்தொழிற்கருமை ஏழிற்கும் ஒவ்வொன்று நர்நான் க யாகக் கொள்வது	த நாழிகை	
பாக்க இகாளவது வரைபோய்தல்		217
வரைவியல் சற்பென்னுங் கைகோளின்பாற்படும் 	•••	132
	••	276

வரைவிடைவைத்தப் பொருள்வயிற்பிரிர்தோன் பிரிர்த 35-ம	ம் நாள்	
மீண்டைமை		273
வல்லமென்னுமூர்		253
வாக்கியப்பொருட்காட்சியணி		36
வாணன் குலமீலகளிற் கீர்த்தியைப் பொறித்தமை		95
வாணன் குவுளமலர்த் தாரினன்	•••	144
வாணன் கோவையில், தீலவியைக் காணுமிடம் மூங்கில் சூழ்	ர் <i>த</i>	
திணப்புனம்		79
வாணன் சந்திரனுக்கு மகன் ,,	69	—70
வாணன் சோரது போரைவென்ற பாண்டியரின் ஆணேயை		
எங்குஞ் செலுத்தியவன்	•••	84
	81,	263
வாணன் தமிழ்ப்பைர்தொடையும் வாகையுஞ் சூடியமை		87
வாணன் தன் பகைவர்க்கு மகத்திற்சனியை யொத்தவன்	•••	76
வாணன் தாறுகள்மூடி மேடுபொருந்தாமல் நிலத்தைவளப்படு	த் தியமை	6 336
வாணன் பணியார்க்கு வேலும், பணிர்தார்க்கு அருளும் தாங்	சுயமை	335
வாணன் பாண்டியனுக் கமைச்சன் என்பத		25
வாணன் பார்மருமான் ",	5	5-6
வாணன் மல்லேயிற் போர்வென்றமை	196	3—7
வாயில் — தா த		55
മി പരീ தவு ഷതഥ	65,	159
விளிப்பெயர் முன்னி?ல யெனப்படல்	•••	23
வெள்ளணி யணிக் துவிடல்		355
வெறியாடலின் இலக்கணம்	•••	292
வேங்கை சண்பகம் வண்டுணு மலர்		240
வேங்கைப்பூவில் வண்டுக ளாரவாரித்தல்		240
வே தத்திற்கு மறையென்னும் பெயர்க்காரணம்		9
வேங்கை பூக்குங் காலம் தி?ன கொய்யுங் காலமென்பது	•••	173
Calorina	292.	330

ದಾಜಾ

மேற்கோள் நூல்களின் விளக்கம்

```
= அகநானூறு - செய்யுள்
அகம் - செய்
                    = இறையஞாகப்பொருளுரை - சூத்திரம்
இறை - சூ
                                                 கவி = கவித்தொகை
ஐங்கு று
                   = ஐங்குறநாறு
                   🕳 கலிங்கத்தப்பாணி - தாழிசை
கலிங் - தா
                   = கல்லாடம்
கல்லா
                    = யாப்பருங்கலக்காரிகை - செய்யுளியல்
காரி - செய்
                    = சீவகசிர்தாமணி - கடவுள் வாழ்த்து
8 · - 5L
                                       மண் மகளிலம்பகம்
இர் - மண்
                                       ப தமையாரிலம்பகம்
சிர் - பதமை
                    = தஞ்சைவாணன் கோவை - செய்யுள்
தஞ்சை - செய்
                    ___ தண்டியலங்காரம் - சூத்திரம்
தண்டி - சூ
திணே மாலே
                    = திணமாலே நூற்றைம்ப த
                   = திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்தேவாரம் - பெரியதிருத்
திருநாவு - பெரிய
                   = திருமுருகாற்றப்படை
                                                         தாண்டகம்.
多一一多
தொல் - எழு - உயிர் = தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்
                                 சொல்லதிகாரம் - இடையியல்
சொல் - சொ - இடை
                           ,,
                                                  உரியியல்
                உரி =
         ,,
                                                 எச்சவியல்
                எச் =
          99
  99
                                                 கிளவியாக்கம்
               क्री वा =
  99
                                                 வேற்றுமையியல்
               வேற்=
         ,,
                           22
                                      19
  99
                                பொருளதி காரம் - களலியல்
        (G) LIT -
              क भा
              செய்
                                                  செய்யுளியல்
                                      "
  ,,
                                                  மாபியல்
             மா
  29
                           நம்பியகப்பொருள்
15 LOLS
                                                 - அகத்திணேயியல்
       2 5
                                                  கற்பியல்
        கற
                                17
                                                  வரைவியல்
       ഖതാ
                                99
                                                   ஒழிபியல்
        9.4
                                9.
                             க ற்றிணே
 IE D
                             நன் னூல் விருத்தியுரை - சூத்திரம்
நன் - வி -
நான் மணி
                             நான் மணிக்கடிகை
                             பிரயோகவிவேகம்
பிரயோக
புறம்
                             புறநானூற
பெரும்பாண்
                             பெரும்பாணுற்றுப்படை
                             மதுரைக்காஞ்சி.
மதுரை
```

கடவுள் துணே

தஞ்சைவாணன் கோவையுரை

~3000EC

உரைச்சிறப்புப் பாயிரம் அறுசீர்க்கழிநேடிலடி யாசிரியவிநத்தம்.

பொய்யா மொழியா செனும்பெரியோர் புகலும் வாணன் கோவையுரை மையார் சோஃக் குன்றத்தூர் வள சட்டாவ தானிசொக்கன் கையார் கனிபோ லகப்பொருளிற் காணுஞ் சங்கை யெலார்தீச மெய்யார் தொல்காப் பிய நூலின் விதியா லெழு தி விளக்கினனே.

இது மன்னுபுகழ்பெற்ற வாணன்றன்மேல் பன்னிய கோவையுரை பகர்க்தான் இவன் என்பது.

இதன் பொருள்: திரிபுபடாத சொல்லினே யுடையாரென்ற யாவரானும் புகழப்படும் பெருமையுடையராற் சொல்லப்படும் வாணன் என்னும் இயற்பெயருடையோனது ¹கோவை யென்னும் பாட்டிற்கு ² கால்வகைத் தாய உரையை, மேகங்கினப் பொருர்தாகின்ற சோலே சூழ்ர்த குன்றத்தா சென்னும் ககர் வளர்தற்கே தவாகிய அட்டாவதானத்தை யுடையஞ்கிய சோக்கள் என்னும் இயற்பெயரை யுடைய காவலன், அகங்கையிற் பொருர் திய செல்லிக்கனிபோல, தன்குல் விபரீதம் ஐயமறக்காணப்படும் அகப்பொரு ளிடத்தப் பிறர்க்குத் தோன்றுங் கடாவிடை யெல்லார் திரும்படி, உண்மையாமென்று அதங்கோட்டாசிரியர் முதலானவராற் கொள்ளப்படுர் தோல் காப்பியன் என்னும் முனிவகுற் செய்யப்பட்டதாய் கிரம்பிய இலக்கணத்த தாய அர்தாலினியல்பால் எழு துதலேச் செய்து, யாவரும் அறியும்பொருட்டுத் தெரிவித்தானென்க எ—று.

தறிப்புரை.—

¹ கோவை என்னுக் தொடர்கிலேச் செய்யுள்.

² கருத் துரை, கண்ணழித் துரை, பொழிப்புரை, அகலவுரை **என்பன.**

அது பயிலாமொழியா ரெனவே, அதீன முதற் காரணமாகவுடைய பாவினேயும் உடையாரென்பது இதனுனே பெற்ரும். சொல்லினேயும், பாவினேயுக் திரிபின்றியுணாவே அவ்வுணர்ச்சிக்குப் பயனுகிய ஒழுக்கமுமுடை யாரென்பதாம். இவ்வகையாய பேருணர்வுடையராற் புகழப்பட்டானெனவே அவனது பெருமை கூறவேண்டாவாயிற்று. 'வளரட்டாவதானி' யென்றது 3 ஏதப் பொருண்மைக்கண் வக்த வினேத்தொகை.

> "தோன்றிற் புகடுமாடு தோன்றுக வஃதிலார் தோன்றலிற் மூன்முமை நன்று"— [திருக்குறள் செ. உநகு.]

என்னும், திருவள்ளுவனுர் கூறிய குறளின து பயனுக்கு உதாரணம் இவனென் பதபெற்றும். முன்னே நல்வினே யுண்மையாற்பிறந்த நுண்ணறிவால் இவன் காண்டலிற் ⁴ சங்கை யின்றென்பது தோன்ற, 'காணும் அகப்பொரு'ளென மாறிப் 'பிறர்க்குத் தோன்று'மென வருவித்தரைக்க. நிரம்பிய இலக்கணம் உணராதார் தாம் வேண்டியவாறே கூறிய கூற்றைத் தன்மொழியா வீக்கி, மாசுண்ட மணியைத் தடைப்பார்போன்று செய்தானென்பது 'விளக்கினன்' என்பதனுற் பெற்றும். 'குன்றத்தார் சொக்கன் கையார் கனிபோலக் கோவைக்கு உரையெழுதி விளக்கினன்' என ஒருதொடராக்குக.

⁵ பொய்யா என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் மொழியார் என்னும் விணேக்குறிப்புப் பெயரது முதனிலேயாகிய மொழி யென்னும் கருவிப் பெயர் கொண்டு முடிந்தது. புகலும் என்னும் பெயரெச்சம் கோவை யென்னும் செயப்படுபொருள் கொண்டது. வாணன் கோவை என்றவழி ஆரும் வேற்

³ வளர்தற் கே துவாகிய அட்டாவதானி, என ஏதுப்பெயர்கொண்டு முடியும் பெயரெச்சமாக விரிதலின், வளரென்னும் விணத்தொகைச் சொல் எதுப் பொருளில் வந்தது என்றபடி; ஏது கருவிக்கண் அடங்கும். பெயரெச்சம் 'செய்பவன் கருவி' முதலிய அறுவகைப் பெயரைக் கொள்ளும் போது தானும் அவ்வப் பொருட் குரித்தாய் வருமென்பதின "திலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும்" என்னுக் தொல்காப்பியச் [சொல்.—சே. உகுச] சூத்திரவுரையானுணர்க. 4 சங்கை - சக்தேகம். 5 பொய்யா மொழி - (பயன்) பொய்படாமைக் கேதுவாய மொழி யெனக் கருவிப் பெயர் கொண்டது.

றுமை ⁶ செய்யுட்கிழமைக்கண் வர்தது. சோலேக் துன்றத்தூர் என்பது உருபும் பொருளு முடன்றெக்க தொகை. ⁷ அட்டாவதானி யென்பது வட சொன் முடிபாகிய குறிப்புவினப் பெயரெச்சக் குறிப்பாய்ச் சொக்கன் என்னும் பெயரோடியைர்தது. இது "குறிப்புமுற்றீரெச்சமாகலு முனவே" [நன்னூல் சூ. ஈடுக.] என்னும் விதிபெற்றது. ⁸ நச்சிஞர்க்கினியர் எச்சம் முற்று தலன்றி முற்று எச்சமாகாதென்று கூறினாலோ வெனின், அஃதிலக் கணமன்று; குறிப்பு வாய்பாட்டான் எச்சங்கண்டன்றே முற்றுய்த் திரிந்த தென்று சொல்லுதல் கூடுவது, அது காணுது முற்றே கூறினமையாலென்க.

6 செய்யுட் கிழமை — ஆரும் வேற்று மையின் பொருள்களு கொன்று; ·தெரிர் து மொழிச் செய்தி' எனவும் ப**டும்.** "தெரிர் து மொழியாற் செய்யப் படுதலிற்றெரிர் து மொழிச்செய்தியாயிற்று. கபிலா த பாட்டு; இது, பாரியது பாட்டு எனவும் நிற்றலின் இருபொருட்கு உரியதாம்" என்பர் நச்சிஞர்க்கினி யர். [தொல்.-சொல்.-நச்.-வேற்.-ககூ.] இரு பொருளாவன: செய்யுட்கும் அது செய்த புலவனுக்குமுள்ள கிழமைப்பொருளும், செய்யுட்கும் அதின யேற்ற பாட்டுடைத் தூலவனுக்குமுள்ள கிழமைப்பொருளுமாம். அவற்றுள் ஈண்டையது பாட்டுடைத் த²லவனுக்கும் செ**ய்**யுட்கு **முள்ள செ**ய்யுட்கிழமை ு அட்ட + அவதானி — அட்டாவதானி: தீர்க்கசர்தி. மொழிப் பெயர்ச்சொல்லாகலானும், "குறிப்பு முற்றீரெச்ச மாகலுமுளவே" [நன் சூ-நுடு த.] என்னும் விதி விணமுற்றிற்கேயுரியதாகலானும் 'பெயரெச்ச முற்று' என்று ஈண்டெழுதிய சொல்லிலக்கணம் சிவஞானமுனிவர் கொள் மற்றுச் சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் ஒரு கைக்குப் பொருந்தாது. பொருண்மேற் பலபெயராக ஒன்றின யொன்று விசேடித்து, 'தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன்' என்றுங்கு 'அட்டாவதானி சொக்கன்' என வர்தன என்றலே பொ**ரு**ந்தும். [நன்-வி**ரு-**சூ-கைகு]

8 இனி எச்சப் பொருட்டாகிய முற்றினப் பற்றிய கோட்பாட்டில் இரு வேறு திறப்படுவர் ஆசிரியர்; ஒரு சாரார் 'எச்சம் முற்றுகத் திரிர் த நின் றத்' என்ப. மற்றுரு சாரார் 'முற்றுச் சொல்லான த பொருட் கியையு மாற்றுன் எச்சமாகத் திரியும்' என்ப. முன்னேய கொள்கையுடையார் இளம் பூரணர், நச்சிஞர்க்கினியர், இலக்கணக்கொத்து நூலுடையார், சிவஞான முனிவர் என்பவர். பின்னேய கொள்கை யுடையார் பவணர்தியார், சேஞ வரையர் முதலாயிஞேர். இவ்வுரையாசிரியர் சண்டுக் கொண்டது சேஞ வரையரது [தொல்-சொல்-சூ-சநிஎ] கொள்கையைப் பின்பற்றியதாம்.

⁹ கை என்பது ஆகுபெயர். ¹⁰ போல் என்னும் உவமவுருபு விணே யுவ மத்தின்கண் வர்தது. ¹¹ தொல்காப்பியநூல் என்றவழி மூன்ரும் வேற்றுமை யுருபும் பொருளுமுடன்ருக்க தொகை. ¹² கிஃமொழி மீறு திரிர் த கருத்த தைபெயராய்ப் பண்புத்தொகை யாயிற்றெனினும் இழுக்கா து.

> உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் முற்றம்.

9 கையாகிய **மு**தற்பொ**ரு**ளின் பெயர் அதன் ஏகதேசமாய அகங்கைக்கு ஆயினமையிற் பொருளாகுபெயர். 10 'கனிபோல் விளக்கினன்' என்பத வினேயுவமம், பயனுவமம், மெய்யுவமம், உருவுவம மென்னும் உவம வகை நான்கனுள் விணயுவமமாம். என்னே? 'அங்கையின் செல்லிக்கனி ஐயந்திரி பற விளங்கு தல்போல உரை விளங்கும்படி விளக்கிஞன்' எனத் தொழிலாகிய பொதுத்தன்மைபற்றி ஒப்பிட்டமையி னென்பது. 11 தொல்காப்பிய நூல்: ·தொல்காப்பியம்+ நூல்' என கிலேமொழி வருமொழி செய்தற்கேற்ற புணர் 'தொல்காப்பியமாகிய *நூ*ல்' என இருபெயரொட் மொழியாக கிற்றலின். டுப் பண்புத்தொகையாக விரியுமன்றி மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும் பொருளு முடன் ரெக்க தொகையாதற் கேலாது. என்னே? "மவ்வீரெற்றழிக்குயி ரீ ரெப்பவும்" என்பதனுல் கிலேமொழியீற்ற மகரசெய் கெட்டு, உருமொழி முதல் "எண்மூவெழுத்தீற்று எவ்வகை மொழிக்கும்" என்பதனுல் இயல்பாகி தொல்காப்பிய நூல் என முடிர்தமையின் என்பது. மற்று மூன்ரும் வேற் றுமைத் தொகையாயின், 'தொல்காப்பியன் + நூல் = தொல்காப்பிய னூல்' என, "குறிலுணாவில்லா ணானக்கள் வந்த-நகரர் திரிர்தே ழி நண்ணுங்கேடே'' என்பதனுல் நிலேமொழியீற்ற னகாமெய் கெட்டு, ''னலமுன் றனவும் ணள முன் டணவும் - ஆசூர் தாக்கள் ஆயுங்காலே" என்பதனுல் வருமொழி நகரம் னகா மாகத் திரிந்து முடியுமென்க. மூலத்திலும் விசேடவுரையிலும் தொல் காப்பிய நூல்' எனவே பாடங் காணப்படுதலாலும், ஈறு திரிந்த கருத்தா வாகுபெயரெனினும் ...... இழுக்கா த' என்ற அடுத் தவரும் வீசேடவுரைக் குறிப்பானும் 'தொல்காப்பியனூல்' என்று பாடங்கோடற் கிடமின்மை **ஈ**ண்டைக் கொண்ட பாடமே உண்மைப்பாடமாதலும் கபிலம் போல்வன, 12 தொல்காப்பியம், **ஈற**திரிந்த ஆகுபெயரென்றவர் இளப்பூரணர், நச்சிஞர்க்கினியர், நேமி நாதத்தார் முதலாயினேர். ஆனை ஆகுபெயால்ல வென மறுத்தார் சேனுவரையர், சிவஞானமுனிவர் முதலாயி னேர். [தொல்-சொல்-சேஞ-ககச.]

உ கடவுள் துணே

தஞ்சைவாணன்கோவை மூலமும் உரையும்

முதலாவது

களவியல்

கைக்கின

காட்சி.

அஃ தாவது தலேமகன் தலேமகளேக் காண்டல். தலேமகணென்றுர் தலேமகளென்றுங் கூறிய இவர் யாரெனின்;— இல்லது, இனியது, ரல்லது என்று புலவரால் ராட்டிக் † கூறப்பட்ட புளேர் துரையாற் ரூன்றிஞரென்க. இவரது இலக்கணம் யாதோவெனின்;— பிணி மூப்பு இறப்புக்களின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய் உருவுர் திருவும் பருவமுங் குலனும் குண மும் அன்பும் முதலியவற்றுல் தம்முள் ஒப்புமையுடையராய்ப் பொரு விறர்தாரென்ப. என்?

1''பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ டுருவு நிறுத்த காம வாயில் நிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென

முறையுறக் கிளர்த வொப்பின து வகையே" [தொல்-பொ-கு-273.] என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திர விதியால் இப்பத் து வகையும் ஒத்திருப் பது இலக்கணம். இவற்றுள் ஆண்டு என்பது இருவர்க்குங் களவிற்காணும் போதில் எத்தின யாண்டு கூறவேண்டுமென்று கூறின், பதினயாண்டும் பதின்றிங்களும் புக்க திலமகனும், பதினோர்க பதின்றிங்களும் புக்க திலமகளும் சளவொழுக்கத்தில் கிகழ்வரென்றுணர்க. என்னே?

^{† (}செல்வராச முதலியார் பதிப்புப் பாடம்:—) 'கூறப்பட்ட மூன்ற**னன்** இ**ல்லதாகிய பு**ணேர் துரையால்'

பிறப்பு - உயர்குடிப் பிறத்தல். குடிமை - குடிப்பிறர்தாரது தன்மை; ஃதாவது, உயர்குடிப்பிறப்பிற்குத் தக்க ஒழுக்கம். ஆண்மை - ஆளுர்

2"களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி னீட்டம் திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப." [இறை-சூ-32.]

என்னும் இறைவஞர் பொருட்சூத்திர வுரையிற் கண்டுகொள்க. களவி ஞெழுதங் காலமுக் "திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப." [இறை-சூ-32.] என்னுஞ் சூத்திரவுரையிற் கண்டுகொள்க.

தன்மை, அஃ த இருபாலார்க்கு முரியது; குடியாண்மை யென்பதுமது. இனி, ஏனே ஆள்வின யெனப்படும் ஆண்மை புருடர்க்குரியது, அஃ தன் நிது. ஆண்டு ஒத்தல் - தலேவிக்குப் பன்னீராண்டும் தலேவனுக்குப் பதினு ருண்டுமாகும்; அவை முறையே பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவ மென்பது நூற்றுணிபு. ஆகலின் அது ஒப்பெனப்படும். உருவு - ஆண்மை வடிவிற்கும் பெண்மைவடிவிற்கு மோதிய இலக்கணமெல்லாம் கிறைக்க அழகின் மாட்சியான் மனத்தின்கட் பிறப்பதோர் தருக்கு. கிறுத்த காம வாயில் - அவ்வடிவுபற்றி கிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய இயற்கையன்பு. கிறை - தன் இரகசியத்தைப் பிறர் அறியாமல் கெஞ்சினே கிறுத்து தல். அருன் - தொடர்பு பற்று து இயல்பாக எல்லாவுயிர்கண்மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணே. உணர்வு — அறிவுடைமை, அஃ தாவது உலகியலாற் செய்யத்தகுவ தறிதல். திரு - பொருளுடைமையும் அதுகொண்டு அனுபவிப்பது மாகாது, எஞ்ஞான்றும் செல்வத்தகவிற்றுயதோர் உள்ள கிறைவு.

2. களவினுள் தங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இத்துணேக் காலமல்லது இல்லே களவினுள் தங் யென்று வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று. இ—ள்: குதல் வரைக் தெய்துக் துணே கீட்டிக்குங் காலம் இரண்டு திங்க ளகமெனக் கொள்க எ—அ. ...... இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தவிடத்துப் பிராய பதினோண்டும் பத்துத் திங்களும் மும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். புக்க தீலமகளோடும் பதினயாண்டும் பத்தத் திங்களும் புக்க தீலமகினப் போலும் புணர்தல் வேண்டிற் றென்பது பெற்ரும். அவளும் இரு திங்கள் களவொழுக் கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம். அது மக்கட் களவொழுக்கத்திற்குப் பொருந்தாதென விலக்கப் பேற்றுற்குக் காலம்; பட்டதாம் ஆசிரியர்களா கென்பை த. இவனும் இரு திங்கள் களவொழுக் கொழுகப் பதிஞருட்டைப் பிராயத்தாஞம். அஃ் த ஆண்மை விலபெறங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டதென்பது. அஃதே யெனின் இரு திங்களென்னது அகமென்ற தெற்றிற்கோ வெனின், இரு திங்களுள் ஐ**ந்தானு**ம் ஆருனும் நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிர் து நின்று வரைந்து புகுவதனேடும் மறப்பதனேடும் அத்துணோநாளும் புக்கு நிறைந்து கின்ற பின்னே அது படின் மிகுவான் புகுமென்பது'' என்பது நக்கீரருரை.

தீலமகனென்றும் தீலமகளென்றும் கூறப்படும் விதி யாதெனின்;— கோவை யாதலிற் கூறவேண்டுமென்பது. கோவை யாவதென்னெனின்;— பாட்டியலிற் கூறப்படுஞ் செய்யுட்களில் 3இஃதோர் செய்யுள் கோவை யென்று பெயராயது. அஃது என்னேயெனின்;— மணிகளே ஒரினமாக ஒழுங்குபடக்கோப்பது கோவை யென்று பெயர். அதுபோல, இதவும் 4அகப்பொருட் கிளவிகளே ஒழுங்குபடக்கோத்து நிற்றலின் கோவையென்று பெயராயிற்றென்பது.

அகப்போருள் என்பது யாதோவெனின், அகத்திஞய பயனென்பது. ஆயின், அகம் என்பது யாதோவெனின், ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்மு ளோத்த அன்பினராய்க் கூடுங் கூட்டத்தின்கட் பிற்ந்த இன்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் ஆண்டு 'அனுபவித்த அக்காலத்தில் இன்பம் எவ்வாறிருந்தது' என்று அவ்விருவரில் ஒருவரை யொருவர் கேட்கின், * தத்த மக்குப் புலப்படக் கூறப்படாததாய், \$ உள்ளத்து உணர்வே நகர்ந்து உரைக்கில் வெளிப்படாது அகத்தே நிகழ்தலின், அகம் எனப் பெயரா யிற்று. ஆயின், அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு நேகமென்றது ஒராகு பெயராமென்பது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல் என்பதற்கு நச்சிஞர்க்கினியரும் இவ்வாறே உரை கூறிஞரென்றணர்க.

போருள் என்பத யாதோ வெனின், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவென்பது. அகத்தைச் சார்ந்துவரும் பொருளெல்லாம் அகப் பொருளெனப்படும். புறத்தைச் சார்ந்து வரும் பொருளெல்லாம் புறப் பொருளெனப்படும். இனிச் சுவை யொன்பதனுள் இஃது இன்பச்சுவை

^{*(}செ-ம்:-) 'தமக்குப்'. \$(செ-ம்:-) 'உளத்து உணர்வே நுகர்வதாய் அகத்தே' ³முத்தகம், குளகம், தொகைதில், தொடர்ஙில் என்னும் நால்வகைச் செய்யுட்களுள் ஒன்றுகிய தொடர்ஙிலச் செய்யுள் இது என்றபடி.

⁴அகப்பொருட்கினவி அகப்பொருட்டுறை யெனவும் வழங்கப்படும்.

⁵அகம் - உள்ளிடத்தின் பெயர், ஆங்கு நிகழும் இன்பத்திற்கு ஆயது இடவாகுபெயர்.

⁶ இத்தொடர்ஙிலேச் செய்யுள் இன்பச் சுவையினப் பிரதானமாகவுடைய செய்யுள் என்றபடி. எனவே இதன்கண் எனேச்சுவை அங்கமாக வருமென் பதாம். திருச்ய காவியமாகிய நாடகக் காப்பியங்கட்கும், சிராவ்ய காவிய மாகிய இலக்கியங்கட்கும் சுவைகளே உயிரென்றும், காவியத்தின் பொது விலக்கணமாவது 'இரஸாத்மகம் வாக்கியம் காவ்யம்' என்றும் வடநா லாரும் கூறுவர்.

யென்று கூறப்படும். அச்சுவை யாவையோ வெனின், வீரம், அச்சம், இழிபு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, சாந்தம். இவற்றுள் ⁷சாந்தம் ஒழிர்த எட்டுங் கூறப்படுவன. அவற்றுள் இச்சுவை காமம் என்று சொல்லப்படுவது. காமம் எனினும் இன்பம் எனினும் சிங்காரம் எனினும் ஒக்கும். ஆதலால் இக்கோவை இன்பச்சுவை யெனப்படும்.

இஃ து எனேத்து வகையாற் கூறப்பட்டதோவெனின், களவு, கற்பு என்னும் இரண்டு கைகோளாற் கூறப்படும். கைகோள் என்பது யாதோ வெனின், கை என்பது ஒழுக்கம்; கேர்ள் என்பது கொள்ளுதல்; 'நிரை கோட்பறை' யென்பது போல நின்றது. எனவே களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கம் எனப்பட்டது. களவாவது யாதோவெனின், தஃலமகனும் தூலமகளும் கொடிப்போரும் அடிப்போருமின்றிப் பான்மை வகையால் தாமே யெதிர்ப்பட்டுப் * புணர்தல். ஆதலான், இவ்வியற்குக் களவியல் என்று பெயராயிற்றென்பது. ஆயின், களவென்பது தருமை நியன்றே, இலக்கணம் பலவற்றினுங் கூறிய வழக்குப் பயிற்சியாய் வருவதென்னே யெனின், களவினிற் றீங்கு தருவதும் கரகத்துக் கே துவாயது செய்யத் தகாத களவென்றறிக.

அறஞ்செய்ய மறமாகவும் மறஞ்செய்ய அறமாகவும் வருதலு முன.
அஃசென்னே யெனின், தக்கன் வேள்விசெய்ய அவனுக்கே தீங்கு தரு
தலான் அறஞ்செய்ய மறமாயிற்று. ஒருவன் அயலார் மீணவியைக் கை
தொட்டான்; அப்போ தொருவீணக் சரிகூறிக் கூவிஞன்; கூவவே கை
தொட்டாண் அரசன்முன்னே ஈர்த்தப்போய் விடக் கரியோண யழைத்து
உள்ளபடி கரி கூரென்ன, அவன் கைதொட்ட தில்லே யென்று கரிகூறிஞன்;
கரிகூறவே, அவீணப் போவென்று அரசன் விடுத்தனன். ஆங்குப் பொய்
யுரைத்தது அறமாயிற்று. இவன் கைதொட்டா வெனின், அவன் தலே
யோடு முடிடியும்.

^{* (}பிரதிபேதம்:—) 'புணர்தலால் இவ்வியற்கு'

⁷ சார்தம் - சமநிலே எனவும் நடுவுநிலே எனவும் படும். அஃ து ஐம்புல மடங்கிய ஞானிகள் பால் நிகழ்வது. சார்தத்திற்கு ஓர் விகாரமின்மையின் அகப்பொருளிற் கூறப்படுவதின்று. அதற்கு விகாரமுண்டெனின் ஏனே யெட்டனுள்ளும் சார்த்திக்கொள்ளப்படும். அதவுமன்றி, அஃ து உலகியல் நீங்கிஞர் தன்மையாகலின், ஈண்டு உலகவழக்காகிய இன்பவொழுக்க நூலுட் கூறப்பட்டதில்ல யென்க. ஏனே எண்வகைச் சுவையும் உலகியலாக லின் இர்நூலிற் கூறப்படும்,

இனிப் பொய்யுங் களவும் இரண்டுமொக்கு மென்பது. ஆகலாற் களவினும் நன்கு \$ தருகளவுமுண்டு. இக்களவு கேடு முதலிய துன்பங்களே த் தருவதன்று; எண் மணத்துள் ஒரு மணமாய்க் கந்தருவரெறியென்று மறை யொழுக்கமாய்க் கூறப்பட்டதாகலின் தருமவொழுக்க மெனப்படும். நாக பட்டினத்தில் புத்தர் தெய்வம் பசும்பொன்னுற் செய்திருந்ததினத் திரு மங்கை யாழ்வார் களவிற் கொண்டுவந்து திருவரங்கத்து மதில் செய்வித் தனர். அதனுல் அவர் அச்சமயத்தில் கடவுட் டண்மையராய் விளங்கினர். அவரைக் குற்றங் கூறுவரரையர் விளங்கினர். ஆகலால், களவினும் நன்கு தரு களவும் உண்டுடன்றறிக.

ஆயின், களவென்ற பெயர் கூறவேண்டுவதென்னே யெனின், வேதத் தினப் பலபொருளும் மறைந்திருக்குங் காரணத்தான் மறை என்ற பெயர் கூறினுற் போல, பிறாறியாமை இருவருங் கரந்த உள்ளத்தராய்க் கூடுத விற் களவியல் என்ற பெயராயிற்று. பின் கற்பின்வழி நின்று விளங்கு தலாற் குற்றமின்றெனக் கொள்க.

இக்களவொழுக்கத்திற்கு முன்னர்க் கைக்கிளே கூறப்படும். என்னே,—
"மெய்க்கிளே யாழோர் வேண்டும் புணர்ச்சிமுன் கைக்கிளே நிகழ்தல் கடனென மொழிப."—[நம்பி-அகத்-சூ-28.] என்பதிலக்கணமாதலின்.

கைக்கின் பென்பது யாதோவெனின், கை யென்பது சிறுமை; கினே யென்பது உறவு; ஆகலிற் சிறுமை யுறவென்பது கைக்கினே என்று பெயராயிற்று. ²கைக்குடை, கைவாய்க்கால், கையரிவாள் என்பன வழக் கிடத்துஞ் சிறுமை குறித்து வருதல் காண்க. அஃதென்னேயெனின், ஒரு தீலக்காமமெனப்பட்டுத் தீலேமகன் கூற்றுய் கிகழ்தலின். அதனுள் இக் கிளவி காட்சி யெனப்பட்டது.

காணுமியல்பு யாதோவெனின், முன்சொன்ன தஃவைனும், கடுங்கண் யானேயு**ச் தறுகட் ப**ன்றியுங் கருவ**ை**யு மிருஙிலனும் பெருவிசும்பு மீனயா

^{\$ (}பி-ம்:-) 'தருகளவுகேடு'

¹ பிரதிபேதத்திற் காட்டிய பாடத்தின்படியுள்ள 'களவினும் என்கு தரு களவு' என்பது முதலிய வாக்கியங்கட்கு 'ஈண்டுக் கூறப்படுங் களவு' என் னும் எழுவாய் அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிக்கப்படும்.

² சிறுகுடை, சிறுவாய்க்கால், சிற்றாரிவாள் எனப் பொருள்படும்.

ரரிமான் அப்பிஞர் பற்பல் நூருயிரங் கூர்வேலிளேஞர் தற்சூழச் செல்வான்; அவளும் உடன்பிறக் துடன் வளர்க்து உடனீராடிச் சீர் உடன்பெருகத் தால் உடனுட்டப் பாலுடனுண்டு பல்லுடனெழுந்து சொல்லுடன் கற்றுப் பழமை யும் பயிற்சியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்பமும் ஒழுக்கமும் மாட்சியுமுடை யார் பற்பல் நூருயிரவர் கண்ணு மனமுங் கவரு மொண்ணுதன் மகளிர் சூழத் தாரகை ஈடுவண் தண்மதிபோலச் செல்வாள். என்று கூறவே, தமிய புணர்ந்தா பென்பதனேடு மாறுகொள்ளு மெனின், மாறுகொள் அவளாயங்களும் பொழிலிடம் புகுதலும் வினயாட்டு விருப்பி றை பிரியும். என்னே பிரியுமாறெனின், தழை விழை தக்கன † தொடுத்து மெ**ன்றும்,** ³கண்ணி தண்ணறு நாற்றத்தன செய்துமென்றும், 4மேதக்கன கொய்துமென்றும், ⁵¶ மயிலொடு மா றிகலு து மென்றும், குயி லொடுமாறு கூவு துமென்றும், அருவியாடு தஞ்சின்குடை தமென்றும், வாசமலர்க் கொடியி னூசலாடு து மென்றும் பரந்து, ுஅப்டா லுள்ளாரிப்பா லுள்ளார் கொல்லோ வெணவும், இப்பா லுள்ளா ரப்பா லுள்ளார் கொல் லோவெனவும் இவ்வகை கினத்தப் பிரிப.

இவ்வகை அவளேத் தமியளாக்கிப் பிரிபவோவெனின், எட்டியுஞ் சுட் டியுங் காட்டப்படும் *கூட்டத்தனராதலானும், ஃபான்மையும் அவ்வகைத்தாத லானும் பிறவாறு ஙினேயார் பிரிப வென்பது. ஆயின், அவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை என்றும் பிரிந்தறியாதாள் தனியே நிற்குமோவெனின், நிற் கும்; தான் பயின்ற இடமுக் தன்னுயத்தொடொக்குமாகலா னென்பது.

^{† (}செ-ம்:—) 'கொடுத்து மென்றம்'

^{¶ &#}x27;மயிலொடு மாருடு தம்' என்ப த, இப்பகு திச்கு மூலாதார நூலான இறையஞரகப் பொருளுரைப் பதிட்பிற் பாடம்.

^{* &#}x27;குலத்த எல்ல ளாகலானும்' இடைறயஞாகப்பொருட் பதிப்பிற்பாடம். (பிரதிபேதம்) 'கூட்டப்படுங் கூட்டத்த ராதலாலும்'

³ கண்ணி - குறங்கண்ணி யெனப்படும் பூமாலே.

⁴ மேதக்கன .விரும்பத்தக்கவை.

⁵ மயிலொடு மாறு இகலு தம் - மயிலொடு எதிராக ஆடி நிகர்க்கு தம்.

[்]அப்பா லுள்ளாரை இப்பா லுள்ளார்கொல் என நி?னத்து' என முடிவுசெய்க. இங்ஙனமே ஏ?னயதும் காண்க.

⁸ பான்மை - ஊழ்.

unibumath

யாண்டு கிற்குமோவெனின், சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் 1தீம்பலா வும் ஆசினியும் அசோகமும் கோங்கமும் வேங்கையுங் குரவும் விரிர்து நாகமுர் திலகமும் நறவமும் மார்தியும் மரவமும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ர்து, பாதிரியும் பராரைஞாழலும் பைங்கொன்றையொடு பிணி யவிழ்ர்து பொரிப் புன்கும் புன்னைகமும் முருக்கொடு முகை சிறர்து வண் டடைந்து தேரைர்த்து வரிக்குயில்கள் வரிபாடத் தண்டென்ற லிடை விராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண் மாணிக்கச் செய் குன்றின்மேல் விசும்பு தடைத்துப் பசும்பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்.

கண்டு பெரியதோர் காதற்களிகூரத் தண் செம்மலர்ச் ²சீறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்ப அம்மலரணி கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, நறுமலர் வேங்கை நாண்மலர் கொய்தாள். கொய்தவிடத்து மர கத விளிம்படுத்த மாணிக்கச் சஃன மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்ட பத்திற்போது வேய்ந்த பூநாறு கொழுகிழற்கீழ்க் கடிக்குருக்கத்திக் கொடிப் பிடித்துத் தகடு படு பசும்பொற் சிகரங்களின் முகடு தொடுத்து ஞான்றுவர் திழிதரும் அணியருவி பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தோடு வயிரமுந்தி அணிகிளரும் ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்குரன்முரசி னிரட்ட, வண்டுர் தேனும் யாழ்முரல், வரிக்குயிலுங் கிளியும் பாட, தண்டாது தவிசு

¹ தீம்பலா - இனியபலா. ஆசினி - பலாவின் ஒரு சாதி, நாப்பலாவு மாம். நாகம் - ஒரு மாவிசேடம். திலகம் - மஞ்சாடி மாம். நறவம் - அனிச் சம். மார்தி - மாமாப்பொது. மாவம் - குங்கும மாம். மௌவல் - மூல்லே. பராரை ஞாழல் - பருத்த அடியினேயுடைய மாவி சேடம். பொரிப்புன்கு - பொரிபோன்ற பூக்கின யுடைய புன்கமாம்; "பொங்கர் வெண்பொரி சிர்தின புன்கு" என்ருர் பிறரும். புன்னுகம் - புன்னேமாம். வண்டடைச் து தேன் ஆர்ச்து - வண்டுகள் சார்ச்து தேனே அருச்தப்பெற்று. வரிபாட - இசைபாட. தனியவரை முனிவு செய்யும் பொழில் - இளேஞரும் மங்கையரும் தம் இணேயுடனன்றித் தனித்தச் செல்லின் அப்பொழில் வேட்கை சோயான் வருத்து தீலச் செய்யுமென்பது.

²சீறடி - சிறியபாதம். அம்மலாணி கொம்பர் - அழகிய மலரைத் தாங் கிய கொம்பர். மாதவிவல்லி மண்டபம் - குருக்கத்திக் கொடிபடர்ந்த லதா மண்டபம் (கொடிப்பந்தர்). கொடிப் பிடித்து - கொடியின்கட் பிடித்து. மணிவான்றி - முத்துக்களே வாரி (அள்ளி). முரசின் இரட்ட - மூரசு போல் ஒலிக்க. யாழ் மூரல - யாழிசைபோ லொலிக்க. தவிசுபட - மெத்தை போலாக. ஆலவட்டம் - விசிறி. கொளவிரித்து - மனங்கொள்ள (மனமகிழ) விரித்து,

படப் போர்த்ததோர் பளிக்குப் பாறை மணித் தலத்துமிசை நீலவாலவட் டம் விரித்தாற்போலத் தன் கோலக் கலாபங்கொள விரிக்து, முளயிள ஞாயிற்றின் விரிகதி ரெறிப்ப ஒரிளமயிலாடுவது கோக்கி நின்முள்.

அப்பால் தீலமகனும் பற்பல் நூருயிரங் கூர்வே விளேஞரொடு 1 களிமா மீலச் சாரல் வேட்டைபோய் விளேயாடுகின்றுன், ஆண்டெழுக்கு தார் கடமானின் பின்றேடிக் காவல் இளேஞரிற் கையகன்ற கெடுமான்றேரோடும் பாகீன நிலவுமணற் கான்யாற்று நிற்கச் செய்து, தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்னுணிற் பிணித்து, கமழ் நறுங்கண்ணிமேற் கணவண்டு மணனயா, அஞ்சாக்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழில் பாக்து நாற, வரிசிலயொடு கணேயேக்தி வடிவுகொண்ட காமன்போலச் சென்று, அவள் நின்ற இரும் பொழிலிலே புகும். யாங்ஙனமோ வெனின், வடகடலிலிட்ட ஒரு நகத்தொருதூளைத் தென்கடலிலிட்ட ஒரு நகத்தொருதுளே காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியராய்க் காண்பரென்பது.

புயலே சுமந்து பிறையே யணிந்து பொருவிலுடன் கயலே மணந்த கமல மலர்ந்தொரு கற்பகத்தி னயலே பசும்பொற் கொடிநின்ற தால்வெள்ளே யன்னஞ்செர்கெல் வயலே தடம்பொய்கை சூழ்தஞ்சை வாணன் மலயத்திலே.

உரை கூறமிடத்து நால்வகையாற் கூறப்படும். அவை யாவை யெனின், கருத்துரைத்தல், கண்ணழித்தல், பொழிப்புத் திரட்டல், அகலங் கூறல் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் கருத்தரைத்த லாவது: சொல்லப்படுஞ் செய்யுளின் கருத்தை யுரைத்தல். கண்ணழித்தலாவது: பதப்பொரு ளுரைத்தல். பொழிப்புத் திரட்டலாவது: அச்செய்யுளிற் கூறப்படும் பொருளேத் தொகுத்து ஒரு பிண்டமாகச் சொல்லுதல். அக லங் கூறலாவது: அச்செய்யுளின் பொருளேத் தாய்மை செய்தற்குக் கடாவிடையுள்ளுறுத்தி ஐயர் தீர விரித்துக் கூறல்.

அவற்றுள், இச்செய்யுட்குக் கருந்துரை யாதோவெனின், அக்கிளவி கூறவே §கருத்துரை விளங்கி கின்றதெனக் கொள்க.

^{§ (}பி-ம்:-) 'கருத்துரையாய்'

¹ நளிமாமீஸ் - குளிர்ச்சி பொருந்திய பெரியமீஸ். கடமான் - காட்டு மான். கையகன்று - விட்டு நீங்கி. கழல் - வீரக்கழல்.

இனி, ¹கண்ணழித்தலாவது: புயலே சும் த-புயீலத் தாங்கி, பிறையே அணிர் து - மதிக்கீலயைத் தரித்து, பொருவிலுடன் கயலே மணர்த கமலம் மலர்ர் து - போர் செய்யும் வில்லுடனே கெண்டைமீன் பொருர் திய தாமரையை மலர்ர் து, ஒரு சற்பகத்தின் அயலே - ஒரு கற்பகத்தின் பக்கத்து, பசும்பொற்கொடி - படுய காமவல்லிக் கொடி, நின்றது - என் கண்ணெதிரே நின்றது, ஆல்-அசை, வென்ளே அன்னம் - வென்ளே நிறத்தையுடைய அன் னம், செம் ரெல் - சிவர்த ரெல், வயல் - கழனி, தடம் பொய்கை-பெரிய வாவி, சூழ் - சூழ்ர்த, தஞ்சை வாணன் - ³தஞ்சாக்கூரிலிருக்கும் வாணன், மலயத்திலே - பொதிய மீலயிடத்து எ—று இது கண்ணழித்தல்.

பொழிப்புத் நிரட்டலாவது: அன்னப்புள் செறிக்த வயலும் வாவியுஞ் சூழ்க்த தஞ்சை வாணன் பொதிய வெற்பில் ஒரு கற்பகதருவின் பக்கத்திலே ஒரு பசும்பொற்கொடி புயலேத் தாங்கிப் பிறையைத் தரித்துப் போர் செய் யும் வில்லுடன் கெண்டைமீன் பொருக்திய தாமரையை மலர்க்து என் கண்ணெதிரே நின்றது எ—று. இது பொழிப்புத் திரட்டல்.

அகலங் கூறலாவது: 'புயூலச் சுமச் த பிறையை அணிச் த பொருவி லுடன் கயலே மணச் த கமல மலர்ச் த' என்னும் விணேயெச்ச வடுக்குக்கள் 'கின்றது' என்னும் அஃநிணே முற்றுவினேகொண்டு முடிச்தன. 'புயூலப் பிறையைக் கமலத்தை' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு

[ி]கண்ணழித்தலாவது - இச்செய்யுட்குக் கண்ணழித்தல் யாதோவெனின் என்னும் பொருட்டு. இங்ஙனமே பின்னர் வரும் 'பொழிப்புத்திரட்டலா வத, அகலங்கூறலாவத' என்பனவற்றிற்கும் விரித்துரைத்துக்கொள்க.

³ தஞ்சை - தஞ்சாக்கூர் என்னுஞ் சொல்லின் மரூஉமொழி; 252-ம் கவியுரையிலும் தஞ்சாக்கூர் என்றே உள்ளது; அது மதுரைக்குக் கிழக்கே 18 மைல் தூரத்தில் உள்ளது. அது தஞ்சாக்கூர்மாறை காடு என்று இக் காலத்து வழங்குகின்றது. அன்றி 70 ம் கவி 'கரைத்தாவி யுக்திய காவிரி வைகிய காலத்தினும்'' எ—து "கரைத்தாரு வுக்திய ணைய கன்னுடன் கவிஞர்க்கெல்லாம்'' எனக் காணப்படுதலானும் சோழகாட்டுத் தஞ்சையைக் கொன்ளுதல் பொருக்தாது. [செக்தமிழ் - தொகுதி 6; பக்கம் 100.]

⁹இது கண்ணழித்தல் = இத்தன்மையதாக உரைக்கப்படுமுரை கண் ணழித்துரையாம் என அதன் பொதுவியல்பு புலப்பட முடிந்ததுமுடித்த லாகக் கூறியபடி. இங்ஙனமே ஏனே யுரைகளின் முடிவிற் கூறுவனவற் றிற்கும் கொள்க.

தொக்கு நின்றன. எகாரமனே த்தம் ஈற்றசை. 'வயல் பொய்கை' என்புழி எண்ணும்மை தொக்கு நின்றது. புவியின்கண் கற்பகதருக் கூறின து குற்ற மெனின் குற்றமன்று. என்னே;—

தேவரெல்லாரும் பொதியமலேயிற் கூடியிருத்தலின் அம்மலேக்குப் போதுவில் என்று பெயர். இக்காலத்தப் போதியில் எனத் திரிக்து மரு வாய் கின்றது. ஆதலால், தேவர் இருக்குமிடத்துக் கற்பகதரு இருக்கு மென்பது தணிபு. அன்றியும் குறுமுனியிருக்கும் மலேயாதலானுங் கூறப்படும். கற்பகத்தின் அயலில் கிற்பது காமவல்லிக் கொடியாதலான் பசும் பொற்கொடி - காமவல்லிக்கொடி யென்றுணர்க. இக்கவி கட்டனேக் கலித் துறை என்றுணர்க. தில்தக்கலித்துறை, கோவைக்கலித்துறை யெனினும் அமையும். இதற்கு விதி "கேர்பதிஞ்றே" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கண்டு கொள்க. ஆயின், "யானுர் தோழியும்" என்னும் பாட்டும், 'வென்றுன் வினையின்' என்னும் பாட்டும் கலித்துறை யன்றேவனிற் கூறு தும்.

''மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்று மேத்தத் தாவாத வின்பர் தஃலயாயது தன்னி னெய்தி யோவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப தேவாதி தேவ னவன்சேவடி சேர்து மன்றே'' [சிர்-கட-செ-1.]

"அடியடி தோறு மைஞ்சீ ராகி முதற்சீர் நான்கும் வெண்டுள பிழையாக் கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி நேர்பதி ஞமே நிரைபதி கேனைழென் ரேதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே"

என்பது. இதனுள் கடையீரடியும் கட்டினக் கலித்துறையின் ஓரடிக்குரிய எழுத்தளவு விதிக்கின்றன; கோசை முதலாக வருமடிக்கெழுத்துப் பதி தை என்றும், நிரையசை முதலாக வருமடிக் கெழுத்துப் பதினேழு என் றும் விதிக்கின்றன. கட்டினாயடி பெற்றுவருங் காரணத்தாற் 'கட்டினக் கலித்துறை'' என்பது காரணப் பெயர் என்க. கட்டின - அளவு; ஈண் டெழுத்தளவு.

⁰ 'யானுக் தோழியும்' என்பதும், 'வென்றுன் விளேயின்' என்பதம் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் செய்யுளியலுள் கலிப்பாவி னினங் கூறுமிடத்துக் கலித்துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டவை. அவை விருத்தக் கலித் துறை எனவும், கலிநிலேத்துறை எனவும், கலித்துறை எனவும் வழங்கப்படும்.

⁹ கட்டுளக் கலித்துறைக்கு இலக்கணங் கூறிய சூத்திரம்:

என்னுஞ் ‡சிந்தாமணிச் செய்யுட்குப்பெயர், விருத்தத்தோசையாய் விருத்தத் திலக்கணம் கிரம்பாமையானும், கெடிலடி நான்காய்க் கலித்துறை யோசை யிலக்கணம் கிரம்பாமையானும், விருத்தக் கலித்துறை யென்று நசீதினூக் கினியர் கூறிய உரையானுணர்க.— இது அகலங்கூறல் எனக்கொள்க.

இதனில் அகப்பாட்டு றப்பு வருமாறு:—
"திணயே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே காலம் பயனே முன்னம்
மெய்ப்பா டெச்சம் பொருள்வகை துறையெஞ
வப்பா லாறிரண் டகப்பாட் டுறுப்பே." [கம்பி - ஒழி- சூ-2.]

என்பதனுன் இப்பாட்டிற்குத் நிணோ - குறிஞ்சி. கைகோள் - களவு. கூற்று -தீலவன் கூற்று. கேட்டோர் - செஞ்சு. இடம் - பொழிலிடம்;

''ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங் கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.'' [தொல்- பொரு-செய்-சூ-198.]

என்பவாகலின். காலம் - இறந்த காலம். பயன் - †காட்சி வியப்பினு அன்ன மகிழ்தல். முன்னம் - தீலவியைக் கண்டு தீலவன் வியந்து பொருளேக் கூருது உவமையே கூறுகல். புறத்துக் கண்டதோர் பொருள் காரணமாக நெஞ்சிற் ரேன்றிய விகாரத்தின் விளேவு மெய்ப்பாடாதலான், மெய்ப்பாடு-மருட்கை. * திருக்கோவையாருரையில் காட்சிச் செய்யுட்கு மெய்ப்பாடு உவகையென்று ¶போசிரியர் எழுதினுரேயெனில், உவகையாகாது: என்னே? கண்ட பொருளான் நெஞ்சின் மயக்கர் தோன்றி ஒன்றை யொன்று கக் கூறு தலின் மருட்கையேயாமென்க. செஞ்சம் என்ப த எச்சம். போருள் கோள் - ஆற்றெழுழுக்கு. ் துறை - ஒவ்வோரிடங்களில் அரிதாய் வருமெனக் கொள்க. வந்தவிடத்து உரையிற் கூறு துங் கண்டுகொள்க.

^{‡ (}செ-ம்:-) சிக்தாமணிப் 'பதிகச் செய்யுளில் இதற்குப் பெயர்'

^{† (}பி - ம்:-) 'காட்சி கயப்பினுல்'

^{* (}பி - ம்:-) 'சிற்றம்பலக் கோவையாருரையில்'

^{¶ &#}x27;சேனுவரையர்' என்ற பாடம் ஏட்டிற்காணப்படுகிறது.

¹ துறை: கவிக்கூற்றுக வருங் கிளவிச் செய்யுஃளத் துறை **என்று கூறு** வர் இவ்வுரையாசிரியர்; 'வறிது ககை தோற்றல்' என்னுங் கி**ளவி**ச் [15] செய்யுளும், 'காவலர் கடுதைதல்' என்னுங் கிளவிச் [205] செய்யுளும் போல் வன **அங்**ஙனம் வந்தவை.

காட்சிக்குப் பாட்டுப்பாடும் இயல் ஒரினஞ் சார்க்க பொருளாற் பாட வேண்டுமென்பது இயல்பு. அது சான்ருர் கூறிய கோவைச் செய்யுளிற் கண்டுகொள்க. ஆபின், இச்செய்யுட்கு ஒரினஞ் சார்க்க தெக்ஙனமெனின், குறிஞ்சி கிலத்துப் பொருளேயே ஒரினஞ்சார்க்து பாடியவாறு கண்டுகொள்க. இக்காட்சிக்கன்றி வழிகிலேக் காட்சிக்கு எவ்வாறு கூறினும் அமையும். காட் சிக்குக் கண்ட பொருளின் அவயவத்தைக் கூறுது உவமையைக் கூற வேண்டுவ தென்னேயெனின், இக்ஙனஞ் சிறக்து தோன்றுவிடின் ஐயம் கிகழாதாதலான் இங்ஙனங் கூறவேண்டுமென்பது. வாணன் காட்டிடத்துப் பொருவிறக்த தலேமகன் பொருவிறக்த தலேமகளேக் கண்ணுற்றுனென்புழி, இவன் பொருவிறப்பு தே மாறுகொள்ளுமெனின், எண்டிக்குங் கீர்த்தியை கிலகிறுத்தித் தெய்வத்கோ டொத்தவ தைவின், தேவரு கொருவனென்று கூறப்படுமவன் கீர்த்தியிற் பாடும் புலவரால் தோன்றும் சலேவனும் தலேவியு மாதலான், மக்கட்டன்மையிற்பொருவிறக்கா ராயினு செனக் கொள்க.

இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; என்னே? கிளவிகளே யொழுங்கு படக் கோத்துக் கதைபோல வர்து + ராடகத்துக்கேற்றலின். ஆயின் இலக் கணமென்று இலக்கணத்திற் கூறியவா றென்னேயெனின், அர்ராடகத் தமிழ்க்கே இலக்கணங் கூறிஞரென்க. இவை யெல்லாம் அகலவுரைப்பாற் படும்.

ஐயம்.

ஐயம் எ—து. கண்ணுற்ற தஃலமகன், கொடியல்லள் பெண்ணென் றறிர்து, இங்ஙனங் காட்சியிற் சிறர்து தோன்றிய இவள் தெய்வப்பெண் களில் எத்தெய்வப் பெண்ணே வென்று ஐயப்பட்டுக் கூறல்.

பாரணங் கோதிருப் பாற்கட லீன்றபங் கேருகத்தின் ஓரணங் கோவெற் புறையணங் கோவுயர் பாவலர்க்கு வாரணங் கோடி தருந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவையை நீரணங் கோரெஞ்ச மேதனி யேயிங்கு நின்றவரே.

இ—ள்: பாரினிடத் தப் பொழிலின்மேலி ருக் த புவியினுள்ளோர் சிறப்புச்செய்ய அச்சிறப்பைக் கொள்ளும் தெய்வப்பெண்ணே! திருப்பாற்

^{+ (}பி - ம்:-) 'நாடகத்துக் கோதலின்'

· 经对种格验

கடல்பெற்ற பங்கேருகத்துக்கண் இருக்கும் ஒப்பில்லாத தெய்வப்பெண்ணே! வரையரமகளோ! உயர்ந்த பாவலர்க்குக் கோடி யானேயைக் கும் தஞ்சைவாணனது நாட்டகத்து வரும் வையை யாற்றின்கண் தோன் கெஞ்சபே! தனியே யிங்கு நின்றவர் யாரோவென்று றிய கீராமகனோ! அறியப்படாத எ—று.

இதனுள் ஒகாரங்கள் ஐயப்பொருளவென் அணர்க. 'கெஞ்சமே! தனியே யிங்கு நின்றவர் யார்?' என நெஞ்சொடு விஞதற் பொருண்மை யென்று வினு ஒகாரம் என்பாரும், 'அவரோ இவரோ' வென்று ஆராய்தற் பொருண்மைக்கண் வக்ததென்று தெரிநில ஓகாரம் என்பாரும் உளரா இக்கிளவி ஐயமாதலால் ஐயப் பொருண்மையை விளக்குவது இவ்வோகாரங்கள்; அல்லவெனின், ஐயப்பொருண்மையை யுணர்த்துவது வேறின்மையால், அவர் கூறிய வினு ஓகாரமும், தெரிகில யோகாரமும் பொருளன்மை யறிக.

''பிரிகி'ல விஞவே யெதிர்மறை யொழியிசை தெரிநிஃக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ இருமூன் றென்ப வோகா ரம்மே" [தொல்-சொல்-இடை-சூ-8.]

என இச்சூத்திரத்தள் ஐய ஒகாரங் கொண்டிலராலெனின், இச்சூத்திரத்திற் கொண்டிலர். எழுத்ததிகாரத் துயிர்மயங்கியலில் ஓகாரவீற்றுப் பதமுடிப்புழி,

''மாறுகொ ளெச்சமும் விஞவு மையமுங் கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்." [தொல்-எழு-உயி-சூ-88.]

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஐய ஓகாரமுங் கொண்டார். அதற்கு தாரணம் § 'புற் ளே புதலோ, பத்தோ பதிஞென்ளே' வென உரையாசிரியர் காட்டிப் போர்தாரென்று கொள்க. பாரணங்கோ என்பதற்குச் சூராமகளிரென்று பொருள் கூறினமையால் இறைவஞர் பொருளில்,

''உரையுறை தீர்தமிழ் வேர்த னுசிதன்றென் ஞட்டொளிசேர் விரையுறை பூம்பொழின் மேலுறை தெய்வங்கொ லன்றிவிண்டோய் வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ னீர்மணந்த திரையுறை தெய்வங்கொ ஃயர் தருமித் திரு நுதலே.''[இறை-சூ-2-ன் உரை]

^{§ &#}x27;புற்றே புதலோ' என்பது முன்னேய பதிப்பிலில்லே; எட்டிற்கண்டு சேர்க்கப்பட்ட து.

என ஐயத்திற்குக் காட்டிய பாட்டில் பொழிலின்மேலுறை தெய்வ மெனச் சூராமகளேக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க. 'பங்கே ருகத்தி னோணங்கோ' என்பது மகா வீற்றுப் பதம் அதீதுச் சாரியை பெற்று இள் என்னும் ஐந்தா முருபு ஏழாவதன் பொருள்படவர்தது;

"யாத னுருபிற் கூறிற் ருயினும் பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்." [தொல்-சொல்-சே-சூ-106.] என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் கண்டுகொள்க. அன்றியும் ஊரிலிருந்தார், மூனயி லிருந்தார் என்பதுபோற் கொள்ளினு மமையும்.

பொழிஃச் சார்க் து கிற்றலின் 'பாரணங்கோ' வென்றும், இவள் கிற்கும் இடம் பசும்பொற் றகடு வேய்க் து மாகத விளிம்படுத்த மாணிக்கச்சுளே யருகு சண்பகம், பாதிரி, வகுளம், அசோகு, சக்தன முதலாய தருக்கள்மலர்க் து பூநாறு கொழு கிழற்கீழ் ஒரு கற்பகத்தைச் சார்க் து பளிக்குப் பாறைமேல் கோலக் கலாபம் விரித் து மயிலாட கோக்கி கின்றுளாகலின், இவள் கிற்கு மிடத் துச் சிறப்பு கோக்கிப் 'பங்கேருகத் தி குறோணங்கோ' என்றும், மூல மிடத் து கிற்றலால் 'வரையாமகளோ' என்றும், சிணகீ எருகு கிற்றலின் 'கீரர மகளோ' என்றும் கூறினுனைன்க.

பொழிலின்மேலிருக்கு பூசைகொள்ளுக் தெய்வம் யாதோவெனின், சூராமகளென்ப. 'பாற்கடல்' என்ன அமையாதோ 'திரு' என்று கூறிய தெற்றுக்கோவெனின், இது * கடல்களுக்குள் மிக்கான கடலாதலானும், தேவருக்கெல்லா மமுதங் கொடுத்தலானும், கெடுமால் பள்ளிகொண்ட இட மாதலானும் திருப்பாற்கடலென்று கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு தீலவியும் ஐயுருத து என்னேயெனின், ஐயுறின் கர்தரு வஞே! முருகவேளோ! இயக்கஞே! என ஐயுறவேண்டும். அங்ஙனம் ஐயுறவே அச்சர் தோன்றும்; தோன்றவே காமவேட்கை நிகழாது; ஆதலால் கூறிற் றில செனக் கொள்க.

துணிவு

தணிவு எ-து. கண்ணி வாடுதல் கண்ணிமைத்தல் முதலிய குறிக ளான் மானிடமாதேயென, முன் ஐயுற்ற தூலமகன் தெளிர்து கூறல்.

^{* (}செ - ம்:-) 'கடல்களில் குணமிக்க கடல்'

மையார் குவளே வயற்றஞ்சை வாணணே வாழ்த்தலர்போல் கையா தொழிமதி கன்னெஞ்ச மேயினி கம்மினுக்தன் கெய்யார் கருங்குழற் செம்மலர் வாடின கீலவுண்கண் ¹கையா § லழைப்பவர் போலிமை யாகிற்குங் காரிகைக்கே.

இ—ள்: நல்ல நெஞ்சமே! இன்று இக்காரிகைக்கு நம்மினும் தனது செய்யார்ந்த கருங்குழலில் சூடின செம்மலர் வாடின; அன்றியும் நீலம் போன்ற மையுண்டகண் கையிஞல் வாவென் * றழைப்பவர் போல இமையா நின்றன; ஆகலால் கருமை பொருந்திய குவீன மலர்ந்த வயல்சூழ்ந்த தஞ்சை வாணீன வாழ்த்தாத ² தெவ்வர்போல நீ நையாதொழிவாயாக எ—று.

மதி - முன்னிஃவயசை. உண்கண் - மையுண்டகண். கெய் - புழுகு.

'கெய்யொடு குக்குமம் கிறைக்க காணிஞற் பொய்கைகள் பூம்படாம் போர்த்த போன்றவே" [சிக்-செய்-80.] என்ருர் பிற**ரு**மென்க.

குறிப்பறிதல்

குறிப்பறி தல் எ-து. தூலவிவேட்கை அவள் பார்வையால் தன்னிடத் தண்டென்று குறிப்பாலறிவது.

மண்ணிற் சிறந்த புகழ்த்தஞ்சை வாணன் மலயவெற்பில் பெண்ணிற் சிறந்தவிப் பேதைதன் பார்வை பெருவிணயேன் எண்ணிற் சிறந்த விருந்துயர் நோய்தனக் கின்மருந்தாய் கண்ணிற் சிறந்த வுறப்பில்லே யாவதுக் காட்டியதே.

^{§ (}செ - ம்:-) 'லழைப்பன'

^{* (}செ - ம்:-) 'றழைப்ப த போலும்'

¹கண்ணிற்குக் கையாலழைப்பவரும், அதனுறுப்பாகிய இமையின் தொ ழிற்கு அழைப்பவரது உறுப்பாகிய கையின் அபிகயத் தொழிலும் ஒப்பென் றுணர்க. 'அழைப்பன போல்' என்னும் பாடம் இவ்வாறு பொருட் சிறப் புடைத்தாகாமை உய்த்துணர்க.

² தெவ்வர் போல என்னும் விணயெச்சம் கையாதொழி யென்னும் எதிர்மறை வினேயுள் கைதல் என்னும் பகுதியோடு முடியும்.

இ—ள்: மண்ணிலே மிகுர்த புகழையுடைய தஞ்சைவாணன து பொதிய வெற்பிடத்துப் பெண்மையிற் சிறர்த இப்பேதைதன து பார்வை பெரிய தீவினேயே னெண்ணத்தின் மிகுர்த பெரிய வேட்கை ரோய்தனக்கு வருத் தப்பாடு செய்யாது இன்பஞ் செய்கின்ற மருர்துமாகி, கண்போற் சிறர்த உறுப்பில்லேயாவதுங் காட்டியது எ—று.

¹ துயர் - ஆகுபெயர். வேட்கையை கோயாக்கலால் பார்வையை மருர் தாக உருவகஞ் செய்யப்பட்ட து. அவயவம் பலவற்றி ஒனும் பயன்றருவ தின்மையாய்க் கண் பயன்தருவதாய்ச் சிறத்தலின், கண்போற் சிறர்த வுறுப் பில்லேயாவ துங் காட்டியதென்ற கூறிய து.

காட்சி முதல் துறிப்பறிதல் ஈருக சான்குங் கைக்கினா பென்று கூறப் படுதலின், கைக்கிளயுள் தலேவி வேட்கைக் குறிப்பிண யறிக்தான் என்புழி, கைக்கிள யென்பதனேடு மாறுகொள்ளு மற்றென்கோயெனின், மாறு கொள்ளாது. என்கோ? தலேமகள்பார்வை பொதுப்பார்வையே, இவன் தன் னவாவின் மிகுதியால் பார்வையில் வேட்கையுளதென்று கருதினைன்பது.

ஆயின், தலேவன் அறிவிலனும்; மற்றென்னேயெனின்;—

தூலமகள் வேட்கைக் குறிப்பால் பார்த்தாள் என்புழி, புணர்ச்சிக்கு உடன்பட்டாளாயிற்று. உடன்பட்டா ளெனவே தொல்லாசிரியர் கைக்கிய யிற் கூருர். மெய்ப்பாட்டியலில் தூலவிக்குக் கூறிய அவத்தையில்,

முதலவத்தை

² "பு த**மு**கம் புரிதல் பொறி நுதல் வியர்த்தல் நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு தகு**மு**றை நான்கே யொன்றென மொழிப." [தொல்-பொரு-சூ-261.]

¹ துயரென்ப த துய**ருறு த**ற் கே துவாகிய வேடீகையை யுணர்த்தலிற் காரிய வாகுபெயர்.

² புகு மூகம் புரி தல் முதலிய மெய்ப்பாடுகளின் இலக்கண மும் உதா ரண மும் தொல்காப்பியத் துப் பேராசிரிய ருரையான் உணர்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

இரண்டா மவத்தை

''கூழை விரித்தல் காதொன்று கீனத அரழணி தைவர லுடைபெயர்த் துடுத்தலோ குழி நான்கே யிரண்டென மொழிப.'' [தொல்-பொ**ரு-**சூ-262.]

முன்ரு மவத்தை

"அல்கு றைவர லணிக்கவை திருத்த லில்வலி யுறுத்த லிருகையு மெடுத்தலொடு சொல்லிய நான்கே மூன்றேன மொழிப."

[ag-ag-ag-263.]

நான்கா மவத்தை

"பாராட் டெடுத்தன் மடந்தப வுரைத்த லீரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல் கொடுப்பவை கோட லுளப்படத் தொகைஇ யெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப." [ஷை—ஷ——கூ-264]

ஐந்தா மவத்தை

''தெரிர் தடம் படு த றிளேப்புவினே மறுத்தல் கார்திடத் தொழி தல் கண்டவழி யுவத்தலொடு பொருர்திய ரான்கே யைர்தெனமொழிப.'' ஷை—்கூ-?65.]

இந்து எம் நான்கவத்தைக் கண்ணும் கூறிய † குணங்கள் பதினுறும் நிகழ்ந்த தில்லே, ஐந்தாமவத்தைக் குணநான்கினும் முதற்குணம் தெரிந்துடம்படுத லென்பதற்கு, ஆராய்ந் துடன்படுக லென்று இலக்கணங் கூறினமையால், இவற்றி லொன்றுமின்றிக் கைக்கிளயில் உடன்பட்டா வெண்று சொல்லுவது பொருந்தாதென்பது. ஆயின், சான்றேர் செய்யுள்பலவற்றினுங் கைக்கிளேயுட் குறிப்பறிந்தானென்று கூறியவாறென்னேயெனின், அவள் பார்த்த பார்வை நன்றெனக் கோடற்கும் அன்றெனக் கோடற்கும் பொதுவேயாம். அஃ தென்னேயெனின், ஒருவன் பசித்துவந்தான், ஒருவனேக் கண்டான், அவன் பசின்கு மார்த்தான், ஒருவனேக் கண்டான், அவன் பசியோடியோடியாத்து வந்தவன்முகத்தைப் பார்த்தான்; அப்பார்வை பசி தீர்க்கு மென்பதோ தீராதென்பதோ வென்னைபை கின்றது. பதித்துவந்தான் இவன் சோறு கொடுப்பானென் றெண்ணுவ தல்லது, கொடானென வெண்

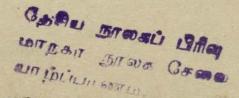
^{† (}செ - ம்:-) 'மெய்ப்பாடு'

ணுவதில்ஃ; யாதிைலெனின், தன்னவாவிைனைன்பது. அது போலத் தூலமகனும் தன்னவா வயத்தஞய்க் கூறியதல்லது அறிவிலனுய்க் கூறிஞன் அல்லனென்றுணர்க.

இனி, வேட்கையின் குறிப்புணர்க்கது பதினுங்கவி 'முறுவற்குறிப் புணர்குற்' செய்யுளிற் கூறியவாற்றுனுணர்க. இனி இவ்வாறே அகத்திணை யியலில், "முன்னேய நான்கு முன்னதற் கென்ப" [தொல்-பொரு-கு-52.] என்னுஞ் சூத்திரத்தில் நச்சினுர்க்கினியர் உரையில் இவன் வேட்கை மிகுதி யாற் கூறியதல்லது உடம்பட்டா ளல்லளென்று கூறியவாறுணர்க. அவ ளுடம்படுவ இதக்ஙனமெனின், மறுத்தேதிர் கோடலின் கண்ணே [14 - ம் கவி.] உடம்பட்டவாறுணர்க. ஆயின், இக் நான்கவத்தைக்கண் தேறிய பதிறை வகையும் கிகழ்க்தன்றே உடம்படுவதெனின், கிகழ்க்தது உண் டென்றுணர்க. இ எங்ஙனமெனின், மேய் தொடீடுப் பயிறல் [8 - ம் கவி.] முதலிய கிகழ்க் துழி எல்லாவகையும் கிகழ்க்தவாறு கூறவேண்டாவாயிற்று. (4)

கைக்கின் - முற்றம்.

³ எங்ஙனம் - எவ்விடத்து.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

அஃதாவது, தெய்வத்தாற் கூடுதலும், தீலவியாற் கூடுதலும் என இரு வகைப்படும். செய்யுட்பாடுவார் தெய்வப்புணர்ச்சி பாடுவாருமுளர், தீலவி யிற் புணர்ச்சி பாடுவாருமுளர், இவ்விரண்டிற்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி யென்று பெயர் சொல்லப்படும். அவற்றுள் இச்செய்யுள் தீலவியிற் புணர்ச்சி யாய இயற்கைப் புணர்ச்சி யென்று கொள்க.

"வேட்கை யுணர்த்தன் மறுத்த லுடன்படல்

கூட்டமென் நிறைவியிற் கூட்டநால் வகைத்தே" [நம்பி-கள-சூ-10] என்னுஞ் சூத்திர விதியால் இயற்கைப்புணர்ச்சி நான்குவகைப்படுமெனக் கொள்க. அவை வருமாறு:—

இரந்து பின்னிற்றற்கேண்ணல்

இரர் து பின்னிற்றற்கெண்ணல் எ-து. தீலவன் தீலவியை யிரர் து பின்னிற்றற்கெண்ணல். [பின்னிற்றல் என்பது ஓர் சொல்; அதற்குப் பொருள் இதந்சொல்லுதல்.]

தேங்கிய காதா வாதாஞ் செப்பித்தண் செப்பிணேபோல் வீங்கிய மாமுலே மேவு தும் யாம்விச யக்கொடிமேல் வாங்கிய சாப முயர்த்தவன் போர்வென்ற வாணன்வையர் தாங்கிய மாலின யான்றஞ்சை சூழ்வரைத் தாழ்குழற்கே.

இ—ள்: நெஞ்சே! வெற்றிக்கொடிமேல் வீளர்த வில்லே யுயர்த்தவ தைய சோனது போரை வென்ற வாணன் வையர்தாங்கிய மாலுக்கொப் பானவனது தஞ்சையைச் சூழ்ர்த வரையிலி ருக்குர் தாழ்ர்த குழலினேயுடை யாட்கு, நிறைர்த அச்சர்தரும் ஆதாத்தைச் சொல்லித் தண்ணிய செப்பிணே போற் பூரித்த பெரிய மூலேயிடத்து யாங் கூடு தும் எ—று.

காதாம் - அச்சம்; வடசொல். ஆதாம் - காதல். தாழ்குழ<mark>ல் - அன்</mark> மொழித்தொகை. ⁴ நெஞ்சு - முன்னி%யெச்சம். (5)

⁴ நெஞ்சு முன்னிஃபெச்சம்: கெஞ்சென்னும் விளியேற்ற பெயர் 'எச் சம்' என்னும் அகப்பாட்டுறுப்பாய் எஞ்சிய சொல் என்றபடி. விளியேற்ற பெயரை முன்னிஃ என வழங்கு தல், 'ஆடுஉ முன்னி ஃ' 'மகடுஉ முன்னி ஃ' என வருவனவற்றுலும், 'ஏடா - தோழன் முன்னி ஃப் பெயர்; ஏடி . தோழி முன்னி ஃப் பெயர்' என கிகண்டுள் ஒதியவாற்று தும் உணரப்படும்.

இரந்து பின் னிலேநிற்றல்

இரக் துபின் னி‰கிற்றல் எ - து. தீலவியை யிரக் து இதஞ்சொல்லு தல். கிஃயாகப் பின்னிற்றலென்று மாறிக்கொள்க.

செறிவேழ வெஞ்சில வேடஞ்சை வாணன் றிருந்தலர்மேல் எறிவேலே வென்றகண் ணென்னுயிர்க் கேவி யிருண்டறல்போல் நெறிவே யலங்கன் முடித்தலே சாய்த்திங்ங னிற்பதுதான் அறிவே யறிந்த வுனக்கலர் மாளிகை யாரணங்கே.

இ—ள்: அலர் மாளிகையி லிருக்கும் அரிய தெய்வம் போல்வாய்! வென்றி செறிந்த கருப்புவெஞ் சிலேயையுடைய வேளன்ன தஞ்சைவாணன் பகைவர்மேலெறிந்த வேலேவென்ற நின் கண்ணே என தயிர்மேலே விடுத் தலேச் செய்து, அறல்போலிருண்டு நெறிவேய்ந்த மாலேயைச் சூடிய முடித் தலேயைச் சாய்த்து, இவ்வாறு நிற்பது எல்லாமறிந்த உனக்கறிவோ? எ—று.

'இருண்டறல்போல்' என்புழியும், ⁵'அறிவே யறிக்த உனக்கு'என்புழியும் மொழிமாற்றிக்கொள்க. 'வேடஞ்சை வாணன்' என்புழி அன்ன என்னும் பெயரெச்ச விணக்குறிப்பாகிய உவமவுருபு தொக்க த. 'என்னுயிர்க்கேவி' என்புழி நான்கனுருபு மேல் என்னும் ஏழனுருபாயினவாறு கண்டுகொள்க. ''கிளயரி குணற்கிழங்கு மணற்கீன்ற'' [அகம்-செய்-212] என்ப தபோலக் கொள்க. நெறி-மயிரிருபக்கமும் வகிர்க்த நடுவொழுங்கு. முடித்தலே - இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ' ஆரணங்கு - ஆகுபெயர்; அன்னம் போல் வாளே அன்னம் என்றதுபோலக் கொள்க.

முன்னி ஃயாக்கல்

முன்னிஸ்யாக்கல் எ - து. தலமகன் தலமகளே முன்னிஸ்யாக்கிக் கூறுதல். அஃதென்னேயெனின்,

⁵ அறிவே என்புழி ஏகாரம்: விடை.

⁶ அணங்கு - தெய்வப் பெண்; அன்னவளேப் போல்வாளாகிய த‰விக் காயது உவமையாகு பெயர்.

[காரியத்திற்கு முன்னிற்பது யாதோ அத ழன்னிலே யென்று பெயர். ழன்னிலே யெனினும், ⁷ழதனிலே யெனினும், காரணம் எனினும் ஒக்கும்.] ஆயின், என் சொல்லியவாளு வெனின் இவள் கிற்பது தன் காரணமாக் கிக் கூறுதல்.

வழு தியர் நாமம் வளர்க்கின் ற வாணன்றென் மாறைவண்டு கொழு திய லார்செய் குழன்மட வீர் நுங்குற் றேவல்செய்து தொழு திய லாயத் தொகு தியொ டாடிச் சுணகுடையா தெழு திய பாவையைப் போனின் ற வாறென் §னியம்புமின்னே.

இ—ள்: பாண்டியருடைய புகழை வளர்க்கின்ற வாணன் தென்மாறை நாட்டு வண்டு கொழுதப்பட்ட செய்யவேண்டு மிலக்கணமெல்லாம் முற்றச் செய்த குழூலயுடைய மடவீர்! நும்மிடத்துக் குற்றேவல்செய்து தொழுது சஞ்சரிக்கும் ஆயக்கூட்டத்தோடு விளேயாடிச் சூணகுடையாது எழுதிய சித்திரப் பாவையைப்போல, வாணன்மாறைநாட்டு நீர் நின்றவாறு யாது காரணம்? என்னேக் காக்கவோ? சொல்லும் இப்போழ்தே எ—று.

'வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்' என்றது பாண்டியனுக் கமைச்சஞ்தலால் என்று கொள்க. வழுதி யென்ஞது வழுதியர் எனப் பன்மையாற் கூறிய தென்?னயெனின், வழுதி குலத்து முன்னுள்ளோர் படைத்த புகழும், இப்பாண்டியன் படைத்த புகழுமெல்லாம் வளர்ப்பவ ஞதலின் பன்மையாற் கூறப்பட்டது.

நாமம் - புகழ். தென் - அழகு; தெற்குத் திசையிலுள்ள மாறையென்று மாம். கொழுதுதல் - கோதுதல். இயல் - இலக்கணம். ஆர் - நிறைய; ஆர என்னுஞ் சொல் விகாரத்தால் ஆர் என நின்றது. இயலுதல் - சஞ்ச ரித்தல். தொகுதி - கூட்டம். குடைதல் - குளித்தல். இன்னே - இப் போழ்தே. 'என்னேக் காக்கவோ' என்னுஞ் சொல் வருவித் துரைக்க. இச் சொல்லுரையாவிடின் முன்னிலேயாக்கற்பொருள் தோன்றுமை யுணர்க.

^{§ (}செ - ம்:-) 'னியம்பு மினே'

[ு] முதனிலே - காரணமென்னும் பொருள் பயத்தில தொல்காப்பியத் து வேற்றுமை மயங்கியலில் ''விணயே செய்வ து'' [சூ. 29] என்னுஞ் சூத்தி ரத்துத் 'தொழின் முதனிலே' என்பதற் கெழுதிய சேனுவரையா து உரையா னுணர்க.

இலக்கணமெல்லாம் முற்றச்செய்த குழல் என்ற த திருமுருகாற்றுப்படையில் 8 ''துவாமுடித்த துகளறு முச்சி'' [திருமுரு-அடி-25] என்பதற்கு முற்ற முடித்த முச்சி எனப் பொருள் கொண்டவாறுணர்க. (7)

மெய்தோட்டேப் பயிறல்.

மெய்தொட்டுப் பயிறல் எ - து. தலேவன் தலேவி மெய்யினத் தீண்டி கெருங்குதல்.

தேண்டுமா றென்னே? மெய்யைத் தொடக் கொடுக்கின் நாணிலளாம்; நாணுடையளெளின் தொட்டதின்ரும். மற்றென்னேயெனின், நாணுமுடை யள், தொட்டது முண்டு என்ன வேண்டும். எவ்வாறெனின், புனலோடும் வழி புற்சாய்க் து புறங்கிடப்பது போல வேட்கைமீ தூரப்பட்டு காணம் ஒரு பாற் சாய்க் து புறங்கிடப்ப கின்று வென்க. அக்காலத்தில் தலேவன் தீண்டற் கஞ்சி நின்று குழலில் வண்டை யோட்டுவதுபோல நெருங்கி, வண்டை யோட்டுகையில் கைபட்ட துபோலத் தொட்டானென்க. அங்ஙனர் தீண் டிற் பயனென்னயெனின், இவனுக்கு ஊற்றின்பமும், தவேவி நானே த் தன்வசப்படுத்தலும் பயனென்றுணர்க. பயிறல் *என்பதற்குப்* பழதுதல் என்றுரைப்பாருமுளர். செருங்கி கிற்றலால் பழகுதலுமாம். நச்சினூக்கினி யர் மெய்தொட்டுப் பயிறல் என்பதற்கு, புஃலயன் தீம்பால்போல ¹ மனங் கொள்ளவுங் † கொள்ளாதவுமாகியிருக்கின்ற காலத்தே தொட்டா னென் *றுரை கூறிஞர். அஃதென்னேயெனின்*, புஃயென் தொட்டானென்பதஞன் சிறி து அருவருப்பும், பாலுக்குக் குற்றமின் றென்பதனுன் விருப்பு மென்ற பொருள் கொள்க. அருவருப்பும் விருப்பும் இவட்கு எற்றிஞலாயதோ வெ னின், களவொழுக்கம் என்பதனுன் அருவருப்பும், கந்தருவமணம் என்ப தனுன் விருப்புமென்று பொருள் கொள்க. இனி எவ்வுறுப்பைத் தொட்டா வெனின் தோள் தீண்டினைன்க. नकां थेना ?

"உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக் கமிழ்தி சுரியன்றன தோள்." [குற-செய்-1106.] என்பதனுற் கண்டுகொள்க.

^{† (}பி - ம்:-) 'கொள்ளாவுமாகி'

⁸ **' துவா மு**டித்த துகள் அறுமுச்சி - வேண்டுவன கூட்டி முற்ற முடித்த குற்ற மறுகின்ற கொண்டை'' என்பது நச்சிஞர்க்கினிய**ரு**ரை.

¹ 'மனங் ..... மாகி' ஈண்டைப் பாடம் வேறும் பிரதிகொண்டு ஆராயத் தக்கது. ''புஃயன் றீம்பால் போன் மனங்கொள்ளா அனந்தருள்ளம் உடை யளாய் ...... நின்ற தஃவியை மெய்யுறத் தீண்டிநின்று குறிப்பறியும்'' என்பது நச்சிஞர்க்கினியருரை. [தொல்-பொரு-சூ-102.]

நல்லார் விழிபோ லிருந்து மனியெனு நாமம்பெற்றும் அல்லார் குழலி லமர்ந்திருந் தாலம ராரைவெல்ல வல்லான் வரோதயன் வாணன்றென் மாறை மதுகரங்காள் நில்லா திடையுமக் கோபழி சால நிலேநிற்குமே.

இ—ள்: பகைவரை வெல்ல வல்லமைபடைத்து வரத்தினு லுதயஞ் செய்தவனுகிய வாணனது தென்மாறைநாட்டு வண்டுகாள்! நல்லார்க்கு நீர் கண்போலிருந்தும், அன்பென்கின்ற அளியென்னும் பெயரைப் பெற்றும், இவளுடைய இருள் போன்ற குழலின்மேற் பொருந்தி இருந்தீராயின், இடை நில்லாது இறும்; அதனுல் இவள் இறந்துபடும்; படின் உமக்குப் பெண்கொஃப்பாவம் மிகவும் நிலநிற்கும்; அவ்வண்ணம் கொஃப்பாவம் வாராமல் நீங்குவீராக எ—று.

நீங்குவீராக என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. ஒ என்பது அசை கிலே. அல்லார் என்புழி ஆர் உவமவுருபாய் நின்றது. ² வரோதயன் வட சொன்முடிபு. ³ வல்லான் என்னும் விணக்குறிப்புமுற்று விணயெச்சமாய் நின்றது. என்ன,— திருமுருகாற்றப்படையுள், "குழலன் கோட்டன் குறும்பல் லியத்தன்" [அடி 209] என்பதற்கு, குழஃயூதிக் கோட்டைக் குறித்தப் பல்லியத்தை யொலித்து, என ⁴முற்றுவிணேயெச்சமாக நசீசிஞர்க் கினியர் கூறிய வுரையிற் கண்டுகொள்க. இக்கிளவிக்குச் செய்யுள் வண்டு முன்னிஃயாகப் பாடவேண்டுமென்பது.

போய் பாராட்டல்.

பொய் பாராட்டல் எ - து. தீலமகன் தீலமகள்மாட்டு உ**ள்**ளதும் இல்ல துங் கூட்டிக் கொண்டாடுதல்.

ஆயின், இக்கிளவியிற் பொய்பாராட்டலெனக் கூறிய தல்லது உள்ளது மெனக் கூறியதில்ஃலயால் இவ்வா அரை கூறியதென்னே யெனின், இல்ல

² வர+உதயன் = வரோதயன்: குணசந்தி.

³ வல்லான் என்றதை விணயெச்சமுற்றுக் கொண்ட இவர் கொள்கைக்கு அதனே வரோதயன் என்னும் விணப்பெயர்கொண்டு முடிந்த**தாகக்** கொள்ளவேண்டும்.

⁴ முற்றுவிண யெச்சமாக...=முற்றின து திரிவாகிய விணயெச்சமாகக் கூறிய உரையில் என்க.

தனக் நூறிக் கொண்டாடுவான் உள்ளதனே விடுவதிலன், மிகவும் கொண் டாடுவான் என்பது. ஆதலான், பொய் பாராட்டற்கு உள்ள தம் இல்ல தங்கூட் டிக் கொண்டாடு த லென, "மெய் தொட்டுப் பயிறல் பொய் பாராட்டல்" [தொல்-பொரு-சூ-102.] என்னுஞ் சூத்திரத்தில் உரையாசிரிய ரெழுதிய வுரையிற் கண்டுகொள்க.

பருந்தொன்று கூரிஃ வேற்படை வாணன் பரிமளப்பூஞ் செருந்தொன்று சோஃத்தென் மாறையன் னீர்செழுந் திங்களுங்கள் முருந்தொன்று கோப முகங்கண்டு நாணி முயன்மறுத்தீர் மருந்தொன்று நாடியன் ளேவட மேரு வலங்கொள்வதே.

இ—ள்: பகைவருடலிற் ரேய்க் த அவர் ஊன்பற்றிப் புலவு நாறு த லால், பருக் து பொருக் தங் கூரிய இஃபோலும் வேலாகிய படையை யுடைய வாணன து பரிமளம் பொருக்கிய பூவோடு கூடிய செருக்கிமாஞ் செறிக் சோஃல சூழ்க் த தென்மாறை நாடுபோலும் வனப்புடையவரே! கிறைக் திங்கள் உமது முருக் து பொருக் தங் கோபுமுடைய முகத்தைக் கண்டு, தன்னிடத் து முயலாகிய மறு உண்மையான் ஒவ்வாமையாய் நாணி, அம்முயன் மறுத் தீர் தற்கு மருக்கொன்று மனத்தில் நாடிய க்றே! வடமேரு வைத் தினமும் வலங்கொள்வது எ—று.

⁵ முருக் து - இறகின் முதன்முள்; பற்கு உவமை. ⁵ கோபம் - இக்திர கோபம்; இதழ்க்கு வமை. இஃ திரண்டும் - ஆகபெயர். இதனுள் இல்ல து மருக்கொன்று காடுதல்; உள்ள து வடமேரு வலக்கொள்வ து. மகளிர்க்கு உறுப்புப் பலவர்றினும் முகனும் முலேயுஞ் சிறக்க வுறப்பாதலின், இவ் விரண்டி ணென்று இக்கிளவிக்குப் பாடவேண்டு \$ மென்ப து இக்காலத் தப் புலவர் வழக்கு; சிறப்புடைப் பொருளேத் தானெடுத்து மொழிதல் ⁶ என்னுக் தக்கிர உத்தி, ஆகலான்.

^{§ (}செ - ம்:-) 'என்பதபுலவர் வழக்கு'

⁵ முருர் த, கோபம்: உவமையாகுபெயராக, முறையே பல்ஃயும் அத ரத்தையும் உணர்த்தின்.

⁶ என்னும் தர்திரவுத்தி— என்று கூறம் நூலுத்தி; என்னும்: 'கேட்குர போல ம் கிளக்குரு போலவும்'' என்பதளுல் அமைர்த இலக்கணே வழக் காகிய முற்றுவினே.

இடம்பெற்றுத் தழாஅல்

இடம்பெற்றுத்தழாஅல் எ-த. தலேவி கிற்கு மிடத்தயலாய தேனருவி யாற்றங்கரையில் அசோகமாம் கிற்க, பூங்கொடி சுற்றும்படர்க்கிருக்க, மாத விக்கொடி கின்று மலர்பூக்து வண்டுக் தேனும்பாட வரிக்குயில் கூவத் தென்றல் வீசாகிற்க, மணல் பாக்து பூக்தாது தவிசுபடுத்தாற்போற் பொலி யும் அவ்விடத்தைக் காணப்பெற்று, அவ்விடத்துத் தலேவியைத் தழுவ விரும்பிக் கூறுதல்.

இவ்வாறு விரித்துச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுவ தென்னோயெனின், களவிற் பகற்குறியிற் கூடுங் கூட்டமெல்லாவற்றிற்கும் இதுவே குறியிட மாக கிற்றலினெனக்கொள்க.

படம்பட்ட வாளர வல்குலி லே தீன பட்டரெஞ்சம் விடம்பட்ட வாள்பட்ட வே தீண தீரவிண் டோய்பொழி லுக் தடம்பட்ட வாவியுஞ் சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்க்கிரிகாம் இடம்பட்ட வார மூஃத் தடக் தோய்தற் கிடமி துவே.

இ—ள்: ஒளி பொருந்திய அரவின து படம்போ லுண்டாகப்பட்ட அல் தலிடத் தக் கட்டுப்பட்ட செஞ்சமே! விடத்திலே பதப்பட்ட † வாளா னறுக்கப்பட்ட துண்பந்தீர விண்ணேத் தொட்ட பொழிலும், விரிவுபட்ட வாவியுஞ் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனது பொதியமலேயி னிடத்து நாம் மார் பெல்லாம் இடமாகப்பட்ட முத்துமாலே பூண்ட முலேயாகிய வாவியிற் குளித்தற் தெதுவேயிடம். எ—று.

்படம்பட்ட வாளரவு' என்புழி மொழிமாற்றிக் கொள்க. நெஞ்சம் அண்மைவிளி. வாள் போன்றதின வாள் என்றுர்; அஃ த ஆகுபெயராற் கண்ணென்று கொள்க. தமிழ்க்கிரி பென்புழி, கண்ணெனுருபு தொக் கது. இதுவே யென்னும் ஏகாரம் தேற்றம். அத்தேற்றத்திரைல் இடம் வேறில்லே யென்ப தணர்த்தப்பட்டது. (10)

வழிபாடு மறுத்தல்

வழிபாடு மேறுத்தல் எ - து. இரச்தபின்னிவோகிற்றல் முதலாகப் பொய் பாராட்டல் ஈருகத் தூலவன் வழிபட்டதினத் தூலவி மறுத்தல்.

^{் (}செ-ம்:) 'மிடத்தயலாய்த்' † (பி - ம்:-) 'விழிவான ல்' ' 'வான சவு படம்பட்ட' எனப்பொருள் கோள்வகையான் மாற்றி யுரைக்க என்பது.

இடம் பெற்றுத் தழாஅலென்னுங்கிளவியில் இடங்குறித்துத் தீலவன் தன்னுட் கூறுதலும், தீலவி தன்னியல்பான் அவன் கூறியவிடத்துக் 8 காக தாளியம்போலச் சென்றுள், கூறக்கேட்டு இவன்சொற்படி சென்றுளல்லள்; அங்ஙனஞ் சென்றுளாயின் புணர்ச்சிக்குடம்பட்டாளாம். ஆகவே, மறுத் தெதிர் கோடலொடு மாறுகொள்ளும். அன்றியும், இக்கிளவியின் பொருள் தீலவன் வழிபாட்டைத் தீலவி மறுத்தா வென்ப தாகலின், மறுத்தே கூறல் வேண்டுமெனப்படும். அஃதென்னேயெனின், தீலவன் செஞ்சுட் கூறியதீனத் தீலவி 9 யறியாளாலென்றுணர்க.

தேருத தெவ்வென்ற வாணன்றென் மாறைச்செர் தேனருவி ஊருத காலத்து மூறுதண் சார லொதுக்கிடந்தந் தாருத சோகமு மாற்றுதல் வேண்டு மசோகமெய்தி மாருத தண்ணளி கூர்மலர் வாண்முக மாதவியே.

இ—ள்: அசோகமாத்தைப் பொருந் தி எஞ்ஞான் றம் மாரு தண்ணிய வண்டு செறிர் த மலரை ஒளிபொருந் திய முகத் திலேயுடைய குருக்கத் தியே! நீயொரு காரியஞ்செய்ய வேண்டும். அஃ தென் வேனின், தெளிவில்லா த பகையை வென்ற வாணன த தென்மாறை நாட்டகத் துச் செர்தேன் கலர் த அருவியாறு ஊரு த வேனிற் காலத் தும் ஊறப்பட்ட குளிர் ந் த மலேயினிடத் திருக்கின் றீன யாதலால், எனக்கொதுங்கு மிடங்கொடுத் து இவர து ஆரு த சோகமும் ஆற்று தல் வேண்டும் எ—று.

இவரது சோகத்தை யாற்றுர்தன்மை பெண்டன்மை யாகலின், நினக்கு அப்பெண்டன்மை சிலேடைவகையாற் ருேன்றிநின்றின யென்று கூறிஞுளென்பது; அஃதென்ணேயெனின், நீ சோகமின்றி அசோகமெய் தின; அன்றி, தண்ணளியையுமுடையை; மலர்போலும் வாண்முகத்தையு

⁸ இது காகதாலீயம் எனவும் படும்; மீமாஞ்சை நூலிற் கூறப்பட்ட நியாயங்களு**ள் ஒ**ன்று; அது: காகமிருக்கப் பனம்பழம் விழுவதுபோலத் தற்செயலாய்ச் சம்பவிப்பது.

⁹ அறியாளால் - அறியாளாதலால்; ஆதலால் என்பது இடைக்குறை விகாரம் பெற்று 'ஆல்' என நின்றது; இங்ஙனமே இச்சொல் இவ்வுரை நூற்கண் முன்னும் பின்னும் வருமிடந்தோறும் இவ்வாறு விரித்துரைத் துக்கொள்க.

முடையை; அன்றியும், மாதவி யென்றுரு பெண்பெயரினேயு முடையை; ஆதலான், இவர் சோகத்தை ¹ யாற்றல்வேண்டுமென்பதனுன். நீயோர் கருமஞ் செய்யவேண்டுமென வருவித் தரைக்கப்பட்டது. மாதவியை நோக்கி நீ செய்யென்று கூறினமையான் தலேவி மறுத்தமை தோன்றிற்று. இங் ஙனங் கூறத் தலேவன் நெருங்கி வருதலால் நாணிக்கண் புதைத்தாளென்க. இஃ து இச்செய்யுளில் இல்லேயாற் கூறியவாறென்னே யெனின், மேல்வருங் கவியுள் ² கண்புதைக்கு வருந்தல் கூறுகின்றுராதலான், இச்செய்யுளிற் கண் புதை கூறவேண்டுவதென்றுணர்க.

தேருத - தெளியாத. தெவ் - பகைவர். அருவியூருத காலம் - வேனிற்காலம். உம்மை - சிறப்பு. சாரல் - மீலப்பக்கம். சோகம் - துன்பம். உம்மை - அசைங்லே. குருக்கத்திமே லேற்றுங்கால்,—அசோகம் - ஓர் மரமாம். அளி - வண்டு. மலர் வாண்முக மாதவி - மலர் பொருர்திய முகத்தையுடைய குருக்கத்தி. பெண்மே லேற்றுங்கால்,—அசோகம் - துன்பமின்மை. தண்ணளி - அருள். மலர் வாண்முகம் - மலர்போலும் ஒளிபொருர்திய முகம். மாதவி - மாதவி யென்னும் பெண்.

இடையூறுகிளத்தல்

இடையூறுகினத்தல் எ - து. த°லவி நாணிக்கண் புதைத்ததைடுலைழுந்த துன்பத்தைக் கூறுதல்.

சுதையா முளரித் திருமா ளிகையிற் சிறந்ததென்றென் இதயார விந்தத் தினிதிருப் பீரிரு கோட்டொருகை மதயாண வாணன் வருந்தஞ்சை சூழ்வையை நாட்டுறைவோர் புதையார் தனமென்பு தொறுதர் வேற்கண் புதைத்ததுவே.

இ—ள்: கேடில்லாத தாமரைத் திருமாளிகைபினுஞ் சிறந்ததென்று என்னி தயதாமரை வீட்டில் நன்முக விருக்கின்றவரே! இரு கொம்பையும் ஒரு

¹ 'ஆற்றல் வேண்டுமென்பதஞன்' என்னுமேது 'சிலேடைவகையாற் ருேன்றிஙின்றூன பென்று கூறிஞள்' என முற்டோர்ததைத் தாபிக்கவர்த தென்றறிக.

² கண் புதைக்கு - கண் புதைத்தற்கு; புதை - பொததுதல்; தல்விகு தி புணர்க்து கெட்ட தொழிற்பெயர்; 'அரனுதையால் யமன் மாண்டான்' என் புழி 'உதை' என்பதுபோற் கொள்க. கண்புதை கூறவேண்டுவது - கண் புதைத்தல் கூறவேண்டுவது.

கையையுங் கொண்ட மதயானேயையுடைய வாணன் வரப்பட்ட தஞ்சையைச் சூழ்ர் துவரும் வையை நாட்டின் கணுள்ளோர் தனம் படைக்கின் புதையாரென்னும் நாட்டு வழக்கமோ? தனத்தைப் புதையாது, நீர் மதர்த்த வேல்போலுங் கண்ணேப் புதைத்தது எ—று.

இவளேத் திருமகளென்றே பாவித் தங்கூறினமையின், தாமரை மாளிகை யாயிற்று. இதயாரவிந்தம் வடசொன்முடிபு. 'வையைநாட் டிறைவோர் தனத்தைப் புதையார்' என்றது தினந்தோறுக் தருமத்தின் பொருட்டுர், புகழின் பொருட்டும் வழங்கு வரென்று கூறியவாறுணர்க. (12)

நீடு நினர் திரங்கல்

நீடு நிணர் தொங்கல் எ - து. புணர்ச்சி பெய்தாமையான் இவளுள்ளம் எஞ்ஞான் நியையுங்கொல்லோ வெனக் காலகெடி தாகத் தூலவியை கோக்கி நிணர் தொங்கிக் கூறல்.

தமிழ்தங் கியதஞ்சைக் காவலன் வாணன் றடஞ்சிலம்பில் குமிழ்தங் கியமதிக் கொம்பரன் னீர்குளிர் வெண்ணிலவூ டுமிழ்தண் டரளப் பவளச்செங் கேழ்வள்ளத் துள்ளிருக்கும் அமிழ்தர் தருவதென் மேடுபரு வேட்கையென் ஞருயிர்க்கே.

இ—ள்: தமிழ் நிலயாய்த் தங்கிய தஞ்சைக்கு வேர்தாகிய வாணன் பெரிய மிலயிடத்தில் குமிழ்தங்கிய மதியையுடைய கொட்புபோல்வீர்! பெரு வேட்கைகொண்ட என்ஞருயிர்க்குக் குளிர்ந்த வெள்ளிய நிலவினே உள்ளே காலப்பட்ட தண்ணிய தாளம் பொருந்திய பவளத்திஞற் செய்த சிவந்த நிறம் பொருந்திய கிண்ணத்தினுள்ளிருக்கும் அமிழ்தம் நீர் தருவதெஞ் ஞான்ரே! என்று நிணந்திரங்கிக் கூறிஞன் எ—ுறு.

'குமிழ்தங்கிய மதிக்கொம்ப ரன்னீர்' ¹ என்றது நாசி பொருந்திய மூகத் தையுடைய கொம்புபோல்வீ ரென்றம், 'குளிர்வெண் ணிலவூ டிமிழ்தண் டாளம்' என்றது முறுவலென்றும், 'பவாச்செங்கேழ் வள்ளம்' என்றது வாயென்றும் ² பொருளேக்கூருது உவமத்தினுற் கூறிஞர், ஆகுபெயரென்னு * மிலக்கணத்தினுற் கூறிஞரென்றுணர்க. (13)

^{* (}செ - ம்:-) 'இலக்கணங் கொண்டென்றுணர்க'

¹ 'என்றது' என அடுத்து வரும் யாவும் 'என்றதனுல்' என்னும் பொருளில் வந்தன. ² பொருுள - உடைமேயத்தை.

மறத்தே**தி**ர் கோடல்

'மறுத்தெதிர் கோடல் எ - து. முன் வழிபாடுமறுத்ததின மறுத்தத் திலைவன் கூறிய சொல்லே யேற்றுக்கோடல்.

எதிர்கோடல் ஏற்றுக்கோட லாமோவெனின், போரேற்றுனென்றுல் போரெதிர்ந்தானென்று பொருள் கூறு தல்போலு மென்றுணர்க. ¹ வழிபாடு மறுத்ததினை மறுத்தலென்ற த வழிபாடுமறுத்தல் இக்கிளவியைத் †தொடர்ந்த தன்றே; இடையூறு கிளத்தல், நீடு நினேர் திரங்கல் என்னும் இரண்டுகிளவியும் இடையிட்டு நிற்க, வழிபாடு மறுத்ததினை மறுத்தெதிர்கோட லெங்ஙன மியையுமோவெனின், இயையும். என்னேயெனில், வழிபாடு மறுத்தல் தீலவி கூற்றுக்லின், அக்கூற்றுக்கு, மறுத்தெதிர்கோடலும் தீலவிகூற்றுக்லின் அடுத்த கூற்றுய் இயைர்தவாறு காண்க. இவ்வியையுடைமை "மறைந்தவற் காண்டல்" [தொல்-பொ-கள-சூ-20] என்னுர் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் கிளவிகோக்கு முறைமையில் தீலவிகூற்றெல்லாம் ‡ ஒழுங்குபடத் தொகுத் திக் கூறுமிடத்து "வழிபாடுமறுத்தல் மறுத்தெரிர்கோடல்" எனத் தொகர்ச்சியாய்க் கூறியவாறுணர்க.

கறையா ரிலங்கிஸ் வேலன்பர் காமக் \ கடற்கெ இர் நர் நிறையாம் வரம்பினி நிற்ப தன் முனிறை நீருலகை மறையாமல் வன்கலி மாற்றிய வாணன்றென் மாறையினும் பொறையார் தவஞ்செய் திலேநெஞ்ச மேடியன் புகல்வதுவே.

இ—-ள்: கெஞ்சமே! குருதியார்க்திலங்கிய இஃபோலும் வேஃ யுடைய ² அன்பாது காமக்கடல் கரைபுரண்டுவர, அக்கடற்கெதிராய் கம்

^{† (}செ-ம்:-) 'தொடர்ந்தன்றே'. ‡ (செ-ம்:-) 'ஒருவகைப்பட'.

^{§ (}செ - ம்:-) 'கடற் கெதிர்க்த'

¹ வழிபாடு மறுத்ததீன மறுத்தலென்ற து—முன் தான் வழிபாடு மறுத் ததீன மறுத்தல் என்று பொருள் கூறியதனுல். வழிபாடு மறுத்தல் இக் கிளவியைத் தொடர்ந்ததன்றே - வழிபாடு மறுத்தலாகிய [11 ம் கவியிற்] கிளவி இந்தக் [மறுத்தெதிர் கோடலாகிய] கிளவியைத் தொடர்ந்ததாமன்றே (தொடர்ந்ததாக முடியுமே என்றபடி); 'அங்ஙனமாயின்' என ஒரு சொல் விரித்து, 'எங்ஙனம் இயையுமோ' என்னும் ஆசங்கையுடன் தொடர்புபடுத் திப் பொருள் கொள்க.

² அன்பாது காமக்கடல் - அன்பர்மீ து [அன்பரைப்பற்றி] உளதாகிய காமக்கடல் என ஆரும்வேற்றுமை விடயப்பொருளில் வக்தத; மற்று அன் பர்க்கு என்மாட்டுளதாகிய காமம் என்னற்க; இங்ஙனமாத‰, பொழிப் புரையிற் பின்னும் 'வேட்கையைப் பொறுக்கத்தக்க தவஞ்செய்திலேம்' எனத் தீலவி கூறுதலானு மறிக.

முடைய நிறையாகிய வரம்பு ¹ தடுக்கு மெனக் குறுக்கிடில் நிற்பதன்று. நிறைந்த நீர் சூழ்ந்த வுலகை மறைக்கவர்த வன்கலியை மறையாமல் மாற்றி யிடுர் **தண்மையையுடைய வா**ணனது தென்மாறைநாட்டுக்கண் வேட்கையைப் பொறுக்கத்தக்க நிறைதவஞ் செய்திலேம்; நாமினிப்புகல்வதென்? எ - று.

கறை - குருதி. ஆல் - அசை. கடலெழுக் துவரின் குறுக்கே தடுக்க வீனப்பார் உலகத்தில்லே யென்பது குறிப்பாற் பெறப்பட்டது. கிறை -மறை பிறாறியாமை [கெஞ்சிண கிறுத்தல்]. "நிறை யெனப்படுவது மறை பிறாறியாமை" [கலி-133] யென்றுர் பிறரும். அன்றியும்,

> ''காமக் கணிச்சி யுடைக்கு நிறையென்னு நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு'' — [குறள்-செ-1251.]

என்ற 2 கூறியவாற்றுனு முணர்க.

(14)

வறிதாகை தோற்றல்

வறி தாகை தோற்றல் எ - து. தலேவிமுகத்தே சிறாகை தோற்றல். என்னே? "வறி து சிறிதாகும்" [தொல்-சொல்-உரி-கு-40] என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க. ³ ககை தோற்றல் - ககை வெளியாய்த் தோன்றிய து என்னல் பொருர்தா து. என்னே? தலேவன்முன் நாணுடைய ளாதலின் பல் தோன்றச் சிறுமுறுவளேன்றலு மமையா து. அமையா தாயின் வறி து ககை தோற்றலென்னுங் கிளவிப்பொருள் பொய்க்குமேயெனின், அற்றன்று; "முகைமொக்கு ளுள்ள து நாற்றம்போற் பேதை-ககைமொக்கு ளுள்ளதொன்றுண்டு" [குறள் - செ - 1274.] என்பதனுல் ககை வெளித் தோன்று தென்பது கூறியவாறுணர்க. ககைதான் 4 தோன்றுமாறென்னே யெனின், தலேவன் சொற்கு வேட்கையா லுடன்பட்டு மகிழ்ச்சியான் முகம் மலர்க்த ; அம்மலர்ச்சி குறிப்பினுன் ககையெனத் தோற்றுவித்தவாறென்றுணர்க.

¹ தடுக்குமெனக் குறுக்கிடில் - தடுப்போமென்று குறுக்காகச் சென்று மறித்தால். நிற்பதன்று - தடுத்துத் தான் நிலேநிற்க வல்லதன்று; தான் வலியழியு**ர் தன்மைத்தே என்**றபடி.

² குறளில், காமத்தை மறித்தடக்குகின்ற கதவாக நிறையைக் கூறி யது **ஈ**ண்டு 'கிறையைக் காமக் கட**ீ**லத் தடுக்கும் வரம்பாக' உ**ரு**வகித்த கருத்திஞேடு நிகர்த்தல் காண்க என்றவாறு.

³ நகை தோற்றல் - ...... என்னல் = நகை தோற்றலாவ து நகை வெளிப்படத் தோன்றியமை என்று பொருள் கோடல்; தோன்றிய த: காலங்காட்டிய தொழிற்பெயர்.

⁴ தோன்றுமாறு - தோன்றும் முறைமை.

எறிதே னலம்புஞ் சிலம்பினெப் போது மிரந்**திவள்**பின் வெறிதே திரிந்து மெலிந்தன நாமுள்ள மெல்லிய**ற்**குப் பிறிதேகொ லென்னும் பெருந்தகை தேறப் பெரிதுயிர்த்து வறிதே முறுவல்செய் தாடஞ்சை வாணன் வரையணங்கே.

இ—ள்: 'இறகாற் காற்றையெறியும் வண்டுகள் எப்போ தம் ஆரவாரிக் குஞ் சிலம்பிடத்தில் குறையிரக் த இவள் பின்னே பயனின்றியே திரித‰ச் செய் த காம் மெலிக்தனம்; இம் மெல்லியற்கு உள்ளம் வேறு' என்று சொல் லும் பெருக்தகை தேறுமாறு பெரிதாய் கெட்டுயிர்ப்பெறிக் த தஞ்சைவாணன் வரையணங்குபோல்வாள் ¹வறிதே முறுவல் செய்தாள். எ - று.

எறிதேன் என்பது ஒற்றுமை நயத்தால் ² சிணவினே முதன்மே னின் றது. அலம்பல் - ஆரவாரித்தல். எப்போதும் என்பதின வண்டுகளோடு கூட்டுக. பெரிதுயிர்த்தல் எற்றுக்கோவெனின், நிறையால் தடுக்கரிதாயிற் றென்னும் எண்ணத்திஞல் கெட்டுயிர்ப்புத் தோன்றிற்றெனக் கொள்க.

இக்கவி யார் கூற்றெனின், உரைப்போருங் கேட்போரு மின்மையான் கவிக்கூற்றென்று கொள்க. அகப்பாட்டுறுப்புப் பன்னிரண்டிலும் தூறை யென்னும் உறுப்பு இக்கவியெனக்கொள்க. தீலவன் கூற்ருய்க் கூரு து கவிக்கூற்ருய்க் கூறவேண்டுவ தென்னே யெனில், இது தீலவன் கூற்ருயின் மேல் முறுவற்குறிப் புணர்தலென்னும் தீலவன் கூற்றுத் தோன்ரு தாதலால் இது கவிக்கூற்ருயிற்று. (15)

முறுவற் குறிப்புணர்தல்

முறுவற்குறிப்புணர்தல் எ - து. அம்முறுவலினது குறிப்பை**த் தில** மகனுணர்தல்.

¹ வறிதே - சிறிதே, சிறிதாக.

² காற்றை யெறிதல் சிறகின் தொழிலாதலின் சி**னவினயாம். அது** 'காற்றை யெறியும் வண்டு' என வண்டின்மேலேற்றி **அதற்க**டையாகக் கூறப்பட்டது.

வின்ப**ஃ** வேலன்ன நன்னுதல் வாட்கண்ணி வேட்கையெண்ணுள் என்ப**ஃ** வேனென்னு பென்னுயிர் தாங்கு மெதிர்ந்தவொன்னுர் மன்பூஃ வேழந் திறைகொண்ட சேய்தஞ்சை வாணன்மஞ்சார் தென்பூஃ வேய்நிக ரும்பெருந் தோளி சிறுநகையே.

இ—ள்: போரிலெதர்ந்த பகைவர து நிலேபெற்ற மீலபோன்ற யானே யைத் திறையாகக்கொண்ட முருகவேள யொக்குர் தஞ்சை வாணனது முகிலார்ந்த பொதியமீலயிலெழுந்த வேயைநிகரும் பெரிய தோளிீனயுடை யாளது சிறிய நகையானது, 'வில்லும் பொருகின்ற வேலும் போன்ற நன்னு தலும் வாட்கண்ணுமுடையாள் எனது வேட்கையினே † யெண்ணுளாயினுள்; இனி யாது செய்வேன்' என்னும் என்னுயிரைத் தாங்கா நிற்கும். எ - று.

'வின்மலேவேல்' என்புழியும், 'நன்னுதல் வாட்கண்ணி' என்புழியும் உம்மைத்தொகை; நிரனிறை. மலேவேல் - பொருவேல். என்மலேவேன் -யாது செய்வேன். மலேவேழம் - உவமத்தொகை. என்னுயிர் தாங்காநிற்கு மென்பதனுல், தலேவிவேட்கைக்குறிப்பை முறுவலினு னுணர்ந்தா னென்று கொள்க. கைக்கிளயிற் 'குறிப்பறிதல்' என்பது தன்னவாவினுற் கூறிய தல்லது வேட்கைக்குறிப்பு நிகழ்ந்ததன்றென்பது இக்கிளவியாற் றெளியப் பட்டதென்றுணர்க. (16)

முயங்குத வுறுத்தல்

முயங்கு தலு றுத்தல் எ - து. தூலவி மூயங்கு தற்கு உடன்பட்ட அரு மையை வலியுறுத்திக் கூறுதல்.

1 வானக் கதிரவன் மண்ணக மாதை மணந்த தன்றே நானக் குழலியை நானின்று பெற்றது நாவலர்க்குத் தானக் களிறு தரும்புயல் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் கானக் கடிவரை வாய்விரை நாண்மலர்க் காவகத்தே.

இ—ள்: நாவலர்க்கு மதம்பொழியும் யானேயைக் கொடுக்கும் புயல் போன்ற வாணன த தஞ்சைசூழுங் காடுமிகுந்த வரையிடத்து, மணநாறும்

^{† (}செ - ம்:-) 'எண்ணுளாயின், நான் இனி' (பி - ம்:-) 'எண்ணுளா யினினி'

¹ வானக்......பெற்றது: இது வாக்கியப் பொருட்காட்சியணி. அஃ தாவது இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களுக்கு ஐக்கியத்தை ஆரோபித்தல். ஈண்டு குழலியைப் பெறுதலில் மாதை மணத்தல் ஆரோபிக்கப்பட்டது. ஆரோப மாவது உவமான உவமேயங்களின் அபேதவுணர்ச்சி.

dungion gross fungiunanio

நாட்கொண்ட மலர்செறிந்த சோஃபிடத்து, மான்மதமார்ந்த குழலினேயுடை யாளே நான் இன்று முயங்கப்பெற்ற அருமை, வானத்தை யிடமாகவுடைய ஆதித்தன் மண்ணிடத்து மாதைவர்து கூடியதாம். எ - று.

வானம் - ஆகாயம். நானம் - ¹ மான்மதம். தானம் - மதம். புயல் வாண்ள் - உவமத்தொகை. கானம் - காடு. கடி - மிகு தி. ² நாண்மலர்-முறுக்கவிழ்மலர். அன்றே என்னும் ஒகாரம் எதிர்மறை. 'நானின்று பெற் றது' என இறந்தகாலத்தாற்கூறியது, கூடும் விரைவுபற்றியெனக் கொள்க. என்?ன?

"வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்து மோராங்கு வரூஉம் விணேச்சொற் கிளவி யிறந்தகா லத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல் விரைந்த பொருள வென்மஞர் புலவர்." [தொல்-சொல்-விண-கு. 44] என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் கண்டுகொள்க. (17)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல் எ - து. தூலைவன் புணர்ச்சியான் மகிழ்தல்.

மஃ நாடு கொண்ட வழு திகண் போல்பவன் வாணனெ**ண் ணெ**ண் கஃ நாடு தஞ்சையர் காவலன் மால்வ**ரைக்** கன்னிபொ**ன்**ணுண் முஃ நா முயன் அ முயங்கின மான் முயன் மூலினியைக் தஃ நாக நன்மணி யும்பெற லாமித் தாணியிலே.

இ—ள்: செஞ்சமே! சேரமாடை நிய மீலநாட்டை வெற்றியாற் கவர்ந்த வழுதிக்குக் கண்போன்றவன், அறுபத்தநாலு கீலகளும் இருத்தற்கு நாடிய தஞ்சைகளின்கணுள்ளார்க் காசகுகிய வாணனது பெரிய மீலயி

¹ மான்மதம் - கஸ்தாரி.

² நாள் மலர் - அன்றலர்ந்தபூ, புதியபூ.

³ ஆல் - ஆசலால்; இது இக்கோவைச் செய்யுளில் ஆங்காங்கு இ**ப்பொரு** ளில் வருமாறும், இப்பொருளில்லாவிடத்தே அசைகிலேயாக வ**ருமாறும்** உய்த்துணர்க. அசையாக வருமிடத்து உரையாசிரியுரால் விசேடவுரையிற் பெரும்பாலும் குறிக்கப்படுமென்றறிக.

னிடத்து, பெறுதற்கரிதாகிய இக்கன்னியினுடைய பொன்னு ணணிந்த மூலயினிடத்து நாம் முயற்சியான் முயங்கினம்; ஆதலால், இன்று இத்தா ணியிற் கிடைத்தற் கரிதாகிய ஐந்தலே நாகத்தினது நல்ல மணியும் பெற வேண்டுமென்று சிந்தித்து முயன்முற் பெறலாம். எ - று.

தவஞ்செய் து முயன்ருர்க்கும் எய்தற்கரிதாகிய இவளே நம்முயற்சியாற் பெற்றமையின், நாகமணியும் பெறலாமென்று தன் முயற்சியின் பெருமை கூறினுனென்க. என்னே?

> ''ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ரூஃவின்றித் தாழா துஞற்று பவர்.'' [குறள்-செய்-620]

இக்கு றளில் ஊழின் ஒருவர்க்குப் பேறில்லாவிடினும், முயற்சி ஊழைப் புறங்கண்டு நிளேத்த தமுடிக்கு மெனக்கூறிஞராகலினென்க. இவன் முயற்சி யாதென்னில்,

"காட்சி முதலாச் சாக்கா டீருக் காட்டிய பத்துங் கைவரு மெனினே மெய்யுறு புணர்ச்சி யெய்து தற் குரித்தே." [நம்பி-அகத்-சூ. 36]

என்னும் சூத்திர விதியால் இப்பத்தவத்தைக் கண்ணும், மடியின்றி முயன்று செய்தலெனக் கொள்க.

ஆயின், சாக்காடு என்ப தென்னேயெனில், உணர்விலனுதல். மீலநாடு-சோமானுடு. வழுதி - பாண்டியன். எண்ணெண்கீல - கல்வி. மால் -பெருமை. வரை - மீல. பொன்னுண் - பொன்னுற் செய்த பூண். முயன்று - முயற்சிப்பட்டு. முயங்கினம் - புணர்ந்தனம். ¹ இனி - இன்று.

புகழ்தல்

புகழ்தல் எ . து. தீலவியது நலத்தைப் பாராட்டல்.

திரண்மா மரகதச் செய்குன் ற காளென் றஞ் செவ்வன டீர் முரண்மா தவங்கண் முயன் றசெய் தாலு முளரிமங்கை சரண்மாகூற வாணன் றமிழ்த்தஞ்சை நாட்டென் றனியுயிர்க்கோர் அரண்மா னனேயகண் ணுள்கொங்கை போற லரி துமக்கே.

இ—ள்: தொண்ட பெரிய மரகதத்தாற் செய்த செய்குன்று காள்! 'கீர் செவ்விய வனத்தின்கணிருக்து இரவுபக லெப்பொழுதும் மு‰க்கு

¹ இனி - இப்பொழு து என்னும் பொருளில் வருமிடைச்சொல்; இதீன தொல் - எழு - உயிர்மயங்கியலில் 'இனியணியென்னுங் காஃயுமிடனும்'' என்னுஞ் சூத்திரத்து நச்சிஞர்க்கினியர் கூறியவுரையானுணர்க.

IP GH

நிகராகவேண்டுமென்று மாறுபட்ட பெருர் தவத்தை முயன்று செய்கின்றீர்; செய்யினும் திருமக எடைக்கலமாக விருக்கும் மாறையென்னும் வாணனது தமிழ்த்தஞ்சை நாட்டகத்துத் துணேயில்லாத என துயிர்க்கு அரணும் மானும் அனேய கண்ணுள் கொங்கையை யொப்பாதல் உமக்கரி து எ—று.

செய்துன்று - விணத்தொகை. செய்குன்றுவது, மாதர் விளேயாடுவ தற்கு † மாகதமணியாற் செய்யும் மேடை. செவ்வனம் என்புழி ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. முரண் - மாறுபாடு. மாறுபாடாவன: மழையில் கிணர்தும், வெயிலில் உலர்க்தும், பனியில் குளிர்க்தும், காற்றில் அலேபட் டும் கிலையிற்பிரியாதிருத்தல். மா - பெருமை. முயன்று - வருக்தி. முளரிமங்கை - திருமகள். சாண் - அடைக்கலம். தனி - துணையின்மை. அரண்மான் என்புழி உம்மைத்தொகை. மதன்போர்க்கு அரணையிருத்தலின் அரண் என்று கூறியது. போறல் - போலுதல்.

"நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடிதலும்" [தொல்-எழு-சூ. 160] என்பதனுன் நிலேமொழி லகாங்கெட்டு, "லனவென வரூஉம் புள்ளி முன்னர்த்-தகவெ னவரிற் றனவா கும்மே." [தொல்-எழு-சூ. 149] என்பதனுன் வருமொழித் ¹ தகாங் கெட்டு † நகரமாய்ப் போறல் என முடிர்து நின்றது. செய்தாலும் என்புழி உம்மை அருமைதோன்ற நின்றது.

'இர் த பின்னிற்றற் கெண்ணல்' முதல் 'கீடு வீணர் திரங்கல்' ஈருகிய ஒன்பதனுள், 'வழிபாடு மறுத்தல்' ஒன்று மொழித்தொழிர் த எட்டும் வேட்கை யுணர் த்தற்குரியன. 'வழிபாடு மறுத்தல்' ஒன்றும் மறுத்தற்குரித் த. மறுத் தெதிர் கோடலும், வறி தாகை தோற்றலுமாகிய இரண்டும் உடன்படற்கு வியன. முறுவற்கு றிப்பு கார் தலும் மூயங்கு தலுறுத்தலும், புணர்ச்சியின் மகிழ்தலும், புகழ்தலுமாகிய நான்கும் கூட்டத்திற்கு ரியனவாம்.

^{† (}பி - ம்:-) 'பச்சிஃயோற் செய்யுங் குடில்'; அகப்பட்ட ஏடுக வெல்லா வற்றினும் 'பச்சிஃ.....குடில்' என்றே பாடமுளது. ஆயினும் மூலத்திற் கும் பொழிப்புரைக்கும் இயைய முன்னேப் பதிப்பிற் கண்டதின ஈண்டுப் பாடமாகக் கொண்டாம். ‡ (பி - ம்:-) 'றகரம் பெற்று'

¹ தகாம் றகாமாகத் திரிர் து என்றபடி. திரிதல் விகாரத்தை வடநூலார் ஆதேசம் என்றும், அது ஒன்று கெட்டவிடத்து அதற்குப் பதிலாகத் தோன் றுவதென்றும் கூறுவர்; அதீணப் பிற்பற்றி மெழுதிய வுரைபோலு மி து.

இங்ஙனம் புணர்க்த தீலவன், புணர்ச்சியால் வேட்கையிற் குறைபா கொஞே, முன்போலும் வேட்கையுடையனே என்னும் இரண்டில், வேட் கையிற் குறைபாடுடைய னெனில், தீலவியிடத்தில் அன்பிலஞம். என்னே? வேட்கையினுற் பிறக்த அன்பாதலான். அன்றி முன்னின்ற வேட்கையிற் குறைபாடில னெனில், புணர்ச்சியாற் பயனின்றெனவாம். மற்றென்னே யெனில், அன்பும் இயற்கையன்பென்றும், செயற்கையன்பென்றும் இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள் இயற்கையன்பாவது, ஊழ்வினே வயத்தான் ஒருவரிடத்து ஒருவர்க்குப் பற்றிய அன்பு. செயற்கையன்பாவது, புணர்ச் சிக்கண் தீலவியிடத்தப் பிறக்க குணங்களாற் மூன்றும் அன்பு. ஆகலால், புணர்ச்சிக்கண் குறைங்க வேட்கை இயற்கை யன்பினுனும், செயற்கை யன் பினுவும் அக்குறைவு கிறையுமாதலான், புணராத முன்னின்ற வேட்கையும் அன்பும் புணர்க்க பின்னும் ஒத்துகிற்குமென் றுணர்க. என்னே,—

> "அதுவே, தானே யவளே தமியர் காணக் காமப் புணர்ச்சி யிருவயி இெத்தல்" [இறை-சூ. 2]

என்னும் இறைவஞர் பொருட் சூத்திரத்தில், இருவயிஞெத்தல் என் பதற்குப் பொருள் புணராத முன்னும் புணர்ந்த பின்னுமாகிய இரண்டிடத் தம் வேட்கையும் அன்பும் ஒத்திருக்குமென்பது அவ்வுரையாற் கண்டு கொள்க. (19)

இயற்கைப் புணர்ச்சி முற்றம்.

2. வன் புறை

அஃதாவது, தஃவை ஐயுற்றவழி ஐயுறவு தீரத் தஃவைன் வற்புறுத்திக் கூறல்.

1 அஃ து ''ஐயக் தீர்த்தல் பிரிவறிவுறுத்தலென் - றெய்திய வன்புறை யிருவகைத்தாகும்.'' [கம்பி-கள-சூ. 12] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் (வன் புறை) இரண்டுவகைப்படும்.

அணிந்துழி நாணிய துணர்ந்து தெளிவித்தல்

அணிக் துழி காணிய துணர்க் து தெளிவித்தல் எ-து. புணர்ச்சியிடத் துத் தலேவியணிக்க முத்துமாலே முதலிய கொங்கையணி குழலணி இவை கள் வேறுபட்டதினத் தலேவன் தன் கையிஞல் வேறுபாடு தீர வணிக் துழி, தலேவி பாங்கியா லணியப்பட்ட வணி இவர்கையா லணியும்போது வேறுபடு மென்றும், இவ்வேறுபாட்டைப் பாங்கி யறியின் ஐயம் பிறக்குமென்றும், காணிஞனாகி முகம் வேறுபட்டாளாக, அவ்வேறுபாடு தலேவ னறிக்து தலே வியைத் தெளிவித்தல்.

நாவியுங் காரகி லாவியுர் தோய்குழ ணியஞ்சேல் வாவியுஞ் சோஃயுஞ் சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையயற் காவியுஞ் சேலுங் கமலமுங் காட்டுநின் கண்மலரும் ஆவியும் போலினி யாரணி யாக வணிர்தனனே.

இ—ள்: மான்மதமுங் கரிய வகிற்புகையுக் தோய்க்த குழஃயுடையாய்! யானணிக்த அணியால் ஐயுற்று காணி கீ யஞ்சஃ; வாவிகளுஞ் சோஃகளுஞ் சூழ்க்த தஞ்சைவாணனது தென்மாறைகாட்டு வயலிடத்துண்டாகிய கீலப் போதுங் கயலுங் கமலப்போதும் ஒப்புக்காட்டும் கினது கண்மலரும், கினது ஆவியும்போன்ற தோழிமாரணிக்த அணியாக வணிக்தன சூலால் எ - று.

^{1 &#}x27;அஃ த' என்னு மெழுவாய் 'இரண்டு வகைப்படும்' என்னும் பய னிஸ் கொண்டு முடிய, 'வன்புறை' என்னும் சொல் வாக்கியத்திற்கு ஒர் இயைபின்றி வாளாகிற்ப ஏட்டிற்காண்டலின், அதனே இயைபிலிசைக்குறி யுட்படுத்தாம்.

² நாவி - ‡ மான்மதம். தோய்குழல் - ஆகுபெயர்; ³ தாழ்குழல் என் பதபோல அன்மொழித்தொகை யாகாவோவெனின், ஆகா. என்னே? தாழ்குழல் என்பது விணத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. ⁴ தோய்குழல் அவ்வண்ணமாகாது; மற்றுமோர் சொல்லே நோக்கி நிற்றலான் ஆகுபெயராயிற்று. காவி - நீலப்போது. சேல் - கயல். இனியார் - ஈண் செத் தோழிமார்.

பேருநயப்புரைத்தல்

பெரு கயப்புரை த்தல் எ – து. இப்புணர்ச்சி மீண்டு மெய் தமோ! மீண்டும் இவன் வருவன்கொலோ! வாரான்கொலோ! வென்றெண்ணி முகம் வேறுபட்டாளாக, அவ்வேறுபாட்டைத் தீலைவன் குறிப்பாலுணர்க் து தனது மிகுக்த காதீல யுரைத்தல்.

^{‡ (}செ - ம்:-) 'மான்மதம், புழுகு.'

² நாவி - கஸ்தாரி. 'புழுகு' என்பது கிடைத்த எட்டிற் காணப்பட வில்லே. ஒரேட்டில் ''நாவி நெய்யுங் கரிய வகிற்புகையு மூட்டிய அளகத் தையுடைய நாயகியே! இலச்சையுற்றுப் பயப்படவேண்டாம்'' என் றித் தொடக்கத்த ரூபமான வேற்றுப் பதவுரை விசேடவுரையின்றிக் காணப்படு கின்றது. அதன்கண் 'நாவிநெய்' என்றுரை கூறப்பட்டது, மயிர்ச்சார் திற்கு 'நாவிநெய்' என்னும் வழக்குண்மையாற் போலும்; புழுகுபூனைய 'நாவிப்பிள்'சோ, என்பது மது. எனவே, மான்மதமும் [= கஸ்தாரி], புழு கும் வெவ்வேறு பொருளாயினும் முற்பதிப்பிற் 'புழுகு' என்னும் பதம் புகுந்ததற்கு நியாயம் விளங்கவில்லே.

³ **தா**ழ்துழல் என்னுஞ் சொல் 5-ம் கவியுரையில் 'அன்மொழித்தொகை' என இவரால் உரைக்கப்பட்டது.

⁴ தோய்குழல் என்பதனுள் தோய் என்னுஞ் சொல் 'நாவியும் ஆவியும்' என்னு மெழுவாய்கட்குப் பயனிலேயாக அவைகளோ டியைக்து நிற்றலின், அது துழல் என்னுஞ் சொல்லோடு அன்மொழித்தொகையாகத் தொகுதற்கு ஆற்றலுடைத்தன் றென்பத; ["ஆற்றலுள்ளனவே தொகும், ஆற்றலில்லன தொகா" என்பது தொகைநிலேத்தொடரின் பொது விலக்கணம்.] எனவே துழல் என்பது தோய் என்பதனேடு ஒட்டி யொருசொன்னீர்மையாகத் தொகுதற்கு ஏலாமையின், சிணயாகுபெயராக நின்று பெண்ணே யுணர்த் திற்று என்பதாம்.

மன்னு வுலகத்து மன்னிய சீர்த்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் என்னுவி யன்ன விவளிடை மேலிணே கொண்டெழுந்த பொன்னு ணணிகொங்கை போலவண் டிருங்கள் பொய்கையுண்டோ நன்னு ளரும்பொரு தாளிரண் டீனு நளினங்களே.

இ—ள்: நிலையில்லாத உலகத்தினிடத்து நிலைபெற்ற கீர்த்தியையுடைய தஞ்சைவாணனது வெற்பிடத்து வண்டுகாள்! என்னுவியை யொத்த இவ ளிடைமேல் இரண்டென்னும் எண்ணேக்கொண்டெழுந்த பொன்னுணென் னும் பூணே யணிந்த கொங்கைபோல, நல்ல நாட்கொண்ட அரும்புகள் ஒரு தாளில் இரண்டிறுந் தாமரைகளே உங்கள் பொய்கைக்கண் கண்ட தண்டோ? எ—று.

வண்டுகாள்! நீர் எவ்விடத்த வாவிகளினுஞ் சென்று எல்லாப் பூக் கீளயுங் கண்டறிதிரன்றே? அவ்வாவிகளில் ஒரு தாளில் இரண்டரும்பீனுர் தாமரையைக் கண்டதுண்டேல் சொல்வீராக வென்று கூறியது, 1 வயிற்று ரோமரேகை ஒரு தாளாகவும், முீலபிரண்டும் அத்தாளிலே பிறர்த அரும் பாகவும் தன் காதலாற் ருேன்றியதென்று தன்னயப்புரைத்தவாறு காண்க. அன்றியும், 'என்னுவியன்ன விவள்' என்பதனுன் இவள் நீங்கும் போதில் உயிர்நீங்கும் உடம்பாகுவேன் என்பது தோன்றலானும், தன்னயப்புணர்த் தியவா றுணர்க.

சீர் - கீர்த்தி. பொய்கையுண்டோ என்புழி ஏழனுருபு தொக்கு நின் றது. 'வெற்பகத்து வண்டீர்' எனக் கூட்டுக. ² இக்கிளவிக்குஞ் செய் யூள வண்டு முன்னிலே யாகப் பாடவேண்டுமென்பது. (21)

தேய்வத்திறம்பேசல்

தெய்வத்திறம்பேசல் எ - து. இங்ஙனங் கூறியுர் 5 தெளிர்திலளால் ஊழ் வலியினது திறத்தைக் கூறல்.

^{1 &#}x27;'உந்திச் சுழியின் மூ'ோத்தெழுந்த வுரோமப் பசுந்தா கொரண்றி லி மண் டந்திக் கமலங் கொடு வெருவீ ரம்பொற் கபாடர் திறமினே'' [கலிங்-தா-47] என்பது ஈண்டொப்பிடத் தக்கது.

² இக்கிளவிக்கும்: என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை; 8 - **ம்** செய்யுட் கிளவியாகிய 'மெய்தொட்டுப் பயிறல்' என்பது உம்மையால் தழுவப்பட்ட பொருளென்க.

⁵ தெளிந்திலனால் - தெளிந்திலள் ஆதலால்.

மன்னிய பார்புகழ் வாணன்றென் மாறையின் மார்தளிர்போல் மின்னிய மாமை விளர்ப்படுதன் னேவி தி கூட்டரம்மில் பின்னிய §காதல் பிரிப்பவர் யாரினிப் பேரருவி இன்னிய மாக விளமயி லாடு மிரும்பொழிற்கே.

இ—ள்: பாரிடத்து ‡ நிஃபெற்ற புகழையுடைய வாணனது தென் மாறை வெற்பில் வரும் போருவி தண்ணுமையாக இளமயிலாடும் இப் பெரிய சோஃயிடத்து, இன்று மார்தளிர்போல் ஒளிவிடப்பட்ட அழகை விளர்த்துக் காட்டுவதென்னே? விதியான ந கூட்டுவிக்க நம்முட் பிணித்த காதூலப் பிரிப்பவர் யார்? ஆதலால், நீ ஐயுறேல் எ—று.

'அருவியின்னியமாக விளமயிலாடும்' என்பதனுன் வெற்பு வருவிக்கப் பட்டது. 'பார்மன்னிய' என இயையும். மாமை - அழகு; ¹ கிறமுமாம்.

> "தம்மி விருக்து தமதபாத் துண்டற்று லம்மா வரிவை முயக்கு." [குற-செ-1107.]

என்னுங் குறளில் அம்மா அரிவை என்பதற்கு அழகிய மாமை கிறத்தை யுடைய அரிவையென்ற பரிமேலழகர் எழுதிய உரையாற் கண்டுகொள்க.

விளர்த்தல் - மனக்கவற்சியால் வெளுத்தல். விதி - ஊழ்வினே. பின் னிய - பிணித்த. இனி - இன்று. இன்னியம் - ஈண்டுத் தண்ணுமை. இருமை - பெருமை. பொழிப்கே என்பு தி வேற்றுமை மயக்கம். ஏகாரம் இரண்டும் ஈற்றசை. தஃலவி முன்னிலே யெச்சம். (22)

^{§ (}பி-ம்:-) 'காதற்'; "மெல்லெழுத் த மி தவழி" என்பதனுள் [தொல்-எழு-சூ-157] 'மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாதலும்" என இாண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குத் திரிபு ஒதினமையால் 'காதல்' என்னும் பாட மே சிறத்தல் அறிக.

t (பி - ம்:-) 'மன்னிய'

¹ நிறம் - ஒருவகை நிறமென்றபடி. அது மாமைநிறம்: நாருரித்த ஆம்பற் றண்டுபோன்ற அழகிய நிறம்; "நீர்வள ராம்பற் றாம்புடைத் திரள்கால் - நா ருரித்தன்ன மதனின் மாமை" [நற்-கு-1-2.]

பிரியேனேன்றல்

பிரியேனென்றல் எ - து. நீர்க்கரைப் பசுங்கொடி வேனில் வெப்பத் தால் நிறம் வேறுபடல் போல, புணர்ச்சி யின்பத்தாற் பெற்ற வழகு 'எம் பெருமான் பிரிவன்' என்னுங் கவற்சியால் விளர்த்த வெளுப்பு நீங்காமை கண்ட தூலமகன் நின்னிற் பிரியேனென்று வற்புறுத்திக் கூறல்.

> தேல் நாலகப் பிரிவு மாதகா நூலக சேவை

வண்கொடி யேய்மதின் மாறை வரோதயன் வாண்ணென்னர் எண்கொடி யேணெய்த விவ்வண்ண சீயிரங் கேலிரங்கேல் துண்கொடி யேரிடை வண்டிமிர் பூங்குழ னூபுரத்தாட் பெண்கொடி யேபிரி யேன்றரி யேனிற் பிரியினுமே.

இ—ள்: கொடுக்குங் கொடையாற் கட்டிய கொடிபொருந்திய மதில் சூழ்ந்த மாறை நாட்டில், வரத்தினு லுதயஞ்செய்த வாணனுக்குப் பகை வராயுள்ளா ரெய்து மெண்ணத்தைக் கொடியேளுகிய யான் எய்த நினக்கு இவ்விளர்ப்புவண்ணம் 3 ஆக நீ பிரங்கற்க விரங்கற்க; நண்ணிய கொடிபோ லழகையுடைய இடையையும், வண்டுகளி மிரும் பூவணிந்த குழீலயும், பரி புரமணிந்த தாளயுமுடைய பெண்கொடியே! நின்னிற் பிரியேன்; அன்றிப் பிரியினுங் கணப்போதுந் தரியேனென்று 4 அணைங்கின் முன்னே சூளுற் முன் எ—று.

வண்மைக் கொடி - வண்கொடியென கின்றது; நன்மை நெறி - கன் னெறியென கின்ருற்போல. வண்மை, நன்மை யென்பன பண்புப்பதமாக லின், ஈற்றுயிர்மெய்கெடுதல் அப்பதத்திற் கியல்பெனக் கொள்க. வண்மை. கொடை. ஏய்தல் - பொருந்துதல். 'வாணனென்ஞர்' என்பத:—

''அதுவென் வேற்றுமை யுயர்திணேத் தொகைவயி னதுவெ னுருபுகெடக் குகாம் வருமே.'' [தொல்-சொல்-வே-ம-சூ-11.]

என்னும் வேற்றுமை மயங்கியற் சூத்திரத்தால், அது என்னும் ஆற னுருபை'வாணனுக்கு ஒன்னுர்' என நான்கனுருபாத்திப் ொருள் கொள்க.

³ ஆக = உண்டாக.

⁴ அணங்கு-தெய்வம். சூளுற்றுன்-ஆணேயிட்டான்; சத்தியஞ்செய்தான்.

எண் - எண்ணம். இவ்வண்ணம் என்புழிச் சுட்டு, முற்கவியில் 'விளர்ப்ப தென்னே' என்று கூறினமையான் அவ்விளர்ப்பு வண்ணத்தைச் சுட்டிற்று. 'இரங்கே லிரங்கேல்' என்றது அடுக்கு மொழி. என்'ணையெனின்;—

"கொல்லல் கொல்லல் செய்கலங் கொல்ல லெஞ்ஞான் அஞ் சொல்லல் சொல்லல் பொய்ம்மொழி சொல்ல லெஞ்ஞான் அம் புல்லல் புல்லல் தீகெறி புல்ல லெஞ்ஞான் அம்."

என்னும் இம்மூவடி வெளிவிருத்தத்துள் அடிதோறும் அச்சப் பொருண் மைக்கண் ⁵ விரைவுபற்றி அடுக்குமொழி வக்தவாறுபோலக் கொள்க. ஏர்-அழகு. இமிர்தல் - மூரலுதல். என்னே,—

''வேங்கை தொஃத்த வெறிபொறி வாரணத் தேர்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதும்.'' [கலி-செய்-43.]

என்னுங் குறிஞ்சிக் கலியுள், இமிர்தல் வண்டொலிக்கு வர்தவாறு கண்டுகொள்க.

'நுண்கொடியேரிடை' உவமத்தொகை. 'நண்கொடி யேரிடை வண் டியிர் பூங்குழ னூபுரத்தாள்' என்புழி உம்மைத்தொகை. 'பிரியேன்' என் னுங் கிளவியில் 'தரியேன் நிற்பிரியினும்' என்று கூறியவா றென்னேயெனின், இங்ஙனங் கூருவிடின், 'பிரிர்து வருகென்றல்' என்று † அடுத்த கிளவி வருதலின், பிரியேனென்று முன் சொல்லி உடனே பிரிர்து வருவேனெனக் கூறின், தூலவன் பொய்யனெனத் தோன்றித் தூலவி யிறர்துபடும். அதஞல் பிரியேனென்ற லுடனே பிரிவையும் அறிவுறுத்திக் கூறினைன்பது. இக் கிளவிக்குப் 'பிரியேன் பிரியினுர் தரியேன்' என்று கூறுவதிலக்கணம். என்னே,—

'மின்னிற் பொலிர்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி ஞத்தெதிர்ர்த மன்னர்க்கு வானங் கொடுத்தசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன்னுய் கின்னிற் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னெடும்பணேத்தோள் உ-ம்] பொன்னிற் பசர்தொளி ‡வாடவென் ஞங்கொல் புலம்புவதே" [இறை சூ-2-எனவும்,

^{† (}பி - ம்:-) 'அடுத்த கிளவியில் வருதலின்'

⁽செ - ம்:-) † 'வாடிட வென்னீ புலம்புவதே'

⁵ விரைவு: இதீனை வடமொழில் 'சம்பிரமம்' என்றம், உலகவழக்கில் 'பாபாப்பு' என்றம் வழங்குவர்.

^{6 &#}x27;பிரிக்து ...... வ**ரு**தலின் — இதற்கு அடுத்த கிளவியானது 'பிரிக்து வ**ருகென்**றல்' என்றிங்ஙனம் வ**ரு**தலிஞல்.

"பொன்ஞர் பு'ணகழற் பூழியன் பூலர்தைப் பூவழிய மின்ஞ ரயில்கொண்ட வேர்தன் விசாரிதன் வெண்டிரைமேல் முன்ஞண் முதலறி யாவண்ண நின்ற பிரான்முசிறி அன்ஞய் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னழுங்கற்கவே." [இறை-சூ-2-உ-ம்.] எனவும் கூறிய சான்மூர் செய்யுட்களானுணர்க.

இக்கிளவியில் அணங்கொடு சூளுற்றுக் கூறினுனென்பது. சூளுறல் செய்யுளிற் கூறியதில்ஃயொலெனின், வரைவியலில், 'துதித்தே னணங் கொடு சூளுமுற்றேன்' [தஞ்சை-செய்-290] † என்னுஞ் செய்யுளில் எடுத்துக் காட்டிக் கூறுகையால் அஃது இக்கிளவிக்கணல்லது கூறுதற்கு வேளூரிட மின்மையால் இங்ஙனங் கூறியதென்றுணர்க.

> ''இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற சுள்பேணுன் பொய்த்தான் மூல.'' [கலி-41.]

என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள் சூளுறவு கூறியவாறுணர்க.

(23)

பிரிந்துவருகேன்றல்

⁷ பிரிந்துவ**ரு**கென்றல் எ-து. வெளிப்படை. பிரிந்துவருகேன் என் னுஞ் சொல் விகாரப்பட்டுநின்றதெனக்கொள்க.

சென்றே பகைவென்ற திண்படை வாணன் செழுஞ்தஞ்சைசூழ் நன்றே தருவையை நாடிண யாய்நம தாருயிர்போல் ஒன்றே யெனதுரை யூங்குயர் சொஃயி னூடொளித்து நின்றே வருவலிங் கேவிளே யாடுக நீசிறிதே.

^{† (}செ - ம்:-) 'என்பதனுைம், 'தெய்வம் பொறைகொளச் செல்குவம்' [294-ம் செய்யுட் கிளவி] என்பதனுும் உணர்க. இஃ த இக்கிளவிக் கணல்லது கூறுதற்கு வேருரிட மின்மையான் இங்ஙனங் கூறியதென் அணர்க.'

⁷ பிரிர் து வருகு + என்றல் ஊபிரிர் து வருகென்றல். வருகு = வருவேன்; தன்மை யொருமை வினேமுற்று; குவ் விகுதி: எதிர்காலங்காட்டுர் தன்மை யொருமை விகுதி. இங்ஙனங் கோடல் செவ்விதான செறியாம். வருகேன் என்பதில் ககரமெய் எதிர்காலவிடைநிலேயென்க.

இ—ள்: மேற்சென்று பகையை வென்ற திண்ணிய சேணேயையுடைய வாணனது வளவிய தஞ்சையைச் சூழ்ந்துவந்து நன்மையைத் தரப்பட்ட வையைநாடு போன்றவளே! யான் ஒரு சொல் சொல்லுகின்றேன், அது கேட்பாயாக; நம்மிருவர்க்கும் அரிய உயிரொன்ருயதுபோல என் சொல் லும் ஒன்றே; அச்சொல் யாதெனின், உவ்விடத்துயர்ந்த சோலேயினுள் ஒளித்துநின்று வருவேன், அவ்வளவும் இவ்விடத்து நீ சிறிதுபோது விளே யாடுக எ—று.

'சென்றே பகை வென்ற' என்றது ¹ வஞ்சித்**திணப்பொருள்; அ**து மேற்சென்று பகை பொருதல்.

"வெட்சி நிரைகவர்தன் மீட்டல் கரந்தையாம் வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியா—முட்கா தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்த ஞெச்சி யதுவளேத்த லாகு முழிஞஞ—அதிரப் பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கார் செருவென் றதுவாகை யாம்."

''வஞ்சி தானே முல்ஃயது புறனே'' [தொல்-பொருள்-சூ.61]

² ''எஞ்சா மண்ணசை வேர்த**ண** வேர்த <u>கூ</u> னஞ்சுத்தத் தீலச்சென் றடல்குறித் தன்றே'' [டை டை சூ-62]

என்னுஞ் சூத்திரங்களானும், பகைவேர்தின வேர்தன் மேற்சென்று பொருவது வஞ்சித்திணே. மேற்சேறலெனினும், தூலச்சேறலெனினும் ஒக் கும்; ஆதலான், 'சென்றே பகைவென்ற திண்படைவாணன்' என்முர்.

நன்று - நன்மை. ஆருபிர் - அரிய வுபிர். ஊங்கு - சுட்டு நீண்டது. 'சிறி து' என்ற த காலத்தின்மேல் நின்ற த. காலத்திற் சிறி து கணமா த லின் கணப்போ து விளேயாடுகவென்றவாருயிற்று. ஆயின், இங்ஙனம் பிரி யின், இவன் அன்பிலஞம், தூலவி யாற்ருளாம்; மற்றென்னே பிரிர்தவா

¹ வஞ்சித்தி‱யாகிய புறப்பொருள்; அஃ தாவ த பகைவருடைய நாட்டைக் கொள்ள நிணர் து போர்செய்தற்கு அவர்மேற் படையெடுத் துச் செல் லுதல்; இதற்கு வஞ்சிமா இசூடுதல் உரித்து. இதனே மூல் இத்திணயின் புறனென்பர் தொல்காப்பியர்.

² இ-ள்: ''இரு பெரு வேர்தர்க்கும் இடையீடாகிய மண்ணிடத்து வேட்கையானே, ஆண்டு வாழ்வோர்க்கு அஞ்சு தலுண்டாக அர்நாட்டிடத்தே சென்று, ஒரு வேர்தீன ஒரு வேர்தன் கொற்றங் கோடல் குறித்தல் மாத் திரைத்து வஞ்சித்திண்" எ—று.

പുഖത്രക്കു വേ, இவள் களவு பிறர்க்குப் புலனும்; றெனின், பிரியாவிடின் ஆதவின், பிரியவேண்டு மென்று பெருநாணின் வாதலால் இறந்துபடும்; தாற்றுமோ பிரிவுக்கு தீலமகள் இயைக் பிரிந்தானென்பது. ஆற்றுமையான் வெனின், ஆற்றம். எங்ஙனமெனின், இறர் தபட்டுழி எம்பெருமானும் இறக் துபடுமென்று † கருதிப் பிரிவினே ஆற்றல் வேண்டு (24)மென்ற ஆற்றினளாம்.

இடமணித்தென்றல்

இடமணித்தென்றல் எ - து. த°வேனூர் சேய்த்தோ அணித்தோ என்று த°லமகள் ‡ கவ°லப்பட, அத°னக் குறிப்பிஞலறிர்த த°லவன் இடம் அணித்தென்று கூறுதல்.

மணிபொன் சொரியுங்கை வாணன்றென் மாறை மருவினர்போல் தணிபொன் சொரியுக் தடமுலே யாயுயர் சக்தமுக்தி அணிபொன் சொரியு மருவியெஞ் சார லகத்தலர்தேங் கணிபொன் சொரியுகின் சாரன்மென் காக்தளங் கையகத்தே.

இ—-ள்: ஏற்ருர்க்கு மணியும் பொன்னுஞ் சொரியப்பட்ட கையை யுடைய வாணனது தென்மாறை நாட்டின்கண் உறைவார்போல, தணி வாகப் பொன்போற் பசலே நிறத்தைச் சொரியும் பெரிய முலேயாய்! நீ இங் நனம் ஆற்ருமை கொள்ளவேண்டா; நின்னூர்க் கெம்மூர் சேய்த்தன்று, அணித்தாயிருக்கும்; அது எங்ஙனெனில், உயர்ந்த சந்தனத்தருக்களே த் திரையாலெறிந்து அணியணியாகப் பொன்னேச் சொரியும் அருவிபொருந் திய எஞ்சாரலகத்துத் தேணுடு கூடிய வேங்கை நின் சாரலிடத்திருக்கும் மெல்லிய காந்தட்போதாகிய கையிடத்திலே பொன்போல் அலரைச் சொரியும். எ—று.

'சந்த முந்தி அணிபொன் சொரியு மருவி' என்றதனுல் நிரை வ**ரு**விக் கப்பட்டது. 'மணிபொன்' என்புழி உம்மைத் தொகை. ¹ தணிதல்-நிறை**தல்**.

^{† (}பி - ம்:-) 'கருதியிப்பிரிவி‱'

^{‡ (}பி-ம்:-) 'കമീയப்பட்ட മു ഉയ്തു'

¹ தணிதல் - நிறைதல் என்றே எல்லா ஏட்டிலும் காணப்படுகின்றது. இச்சொல் 32-ம் கவியில், தாழ்தல் என்னும் பொருளில் வருமாறு காண்க.

'பொன்போ லலரைச் சொரியும்' என மொழிமாற்றிப் உர்தல் - எறிதல். பொருளுரை த்துக்கொள்க. 2 'ஆதலான், எஞ்சாரலும் நின்சாரலும் அணித்து' எஞ்சாரல் வேங்கைத் தருவால் நின்சாரற் கார்தள் பயன் என்றவாருயிற்று. பெற்றுற் போல, என்னுல் டீயும் டீங்கா து பயன்பெறுவையென 3 உள்ளுறை யுவமம் தோன்றக் கூறியவாறுணர்க. இவ்வாறு இடமணித்தென்று கூறித் துல்வனீங்கும். எவ்விடத்து கீங்குமோவெனில், திலவியாற்றுவாள்கொல்லோ, அறி து மென் று **த** ഉഖച്ചി ஆற்*ருள்* கொல்லோ வென்பது காணு ததோர் தான் மறைந்திருந்து சோக்கியி**ரு**க்கு § அணிமைக்கண் കൃത്രത്യ ചെ மெனக் கொள்க. (25)

முன்னோய மூன்றும் 'ஐயர்தீர்த்தல்'; பின்னோய மூன்றும் 'பிரிவறிவுறுத் தல்' எனக்கொள்க.

வன்புறை முற்றம்.

§ (பி - ம்:-) 'அணுமைக்கண்'

² இப்பொ**ருள் கு**றிப்பிஞற் ரூன்றலின், உதாரம் என்னுங் குணவணி பொ**ருர்தியதிச் செ**ய்யு**ள்.**

3 உள்ளுறை யுவமமாவது 'யான் புலப்படக் கூறுகின்ற இவ்வுவமத் தோடே புலப்படக் கூறுத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்து முடிவதாக' என்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதி, தான் அங்ஙனங் கரு தம் மாத்திரை யேயன்றியும் கேட்டோர் மனத்தின்கண்ணும் அவ்வாறே நிகழ்த்துவித்து, அங்ஙனம் உணர்த்து தற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் கிறையக் கொண்டு முடிவதாம்; [இதனுல், புலவன் தான் கருதிய உவமேயப்பொருளேக் கூறுத வழியும் கேட்டோர் 'இவன் கருதிய பொருள் இது' என்று ஆராய்க்து கொள்ளு தற்குக் கருவியாகிய சில சொற் கிடப்பச் செய்யப்படுவதே உள் ளுறை யுவமம் என்பது பெறப்படும்.] இது நுண்ணுணர்வானே அறியப் படுவதாய் ஏனேயோர்க்கு அறிதற் கருமையுடைத்தாய், தெய்வமொழிச்த கருப்பொருள்களே தனக்குத் தோன்று கிலேக்களனுகக் கொண்டு புலப்படு; [அதாவது உணவு, புள், விலங்கு முதலிய கருப்பொருள்களேப்பற்றிய செய்தி கள் பிறிதொன்றற்கு உவமையாகச் செய்யப்படு மென்றபடி.]

3. தெளிவு

அஃதாவது,

''தூவைன் மாற்றர் தூவி தேற்றர் தெளிவா மென்பர் தெளிர்திசி கூரே.'' [ரம்பி-கள-சூ-14]

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால், தீவவன்கூறிய சொல்லே**த்** தீலவி மெய் யெனத் தெளிந்தாற்றுவது.

எத்துர் தமதுரை தேறிநின் றேணயிங் கேதனியே வைத்தங் ககன்று மறைந்துறை யார்வறி யோர்கவர முத்துர் துகிரு மிரங்குர் தரங்க முகர்தெறிர்து தத்துங் கரைவையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பரே.

இ—ள்: எத்திறத் தர் 'தரியே னிற்பிரியினுமே' என்று கூறிய தம தரையை மெய்யாகத் தேறிநீன்றேன இவ்விடத்துத் தனியாகவைத்துப் பிரிர்து அவ்விடத்து நம்மை மறந்து தரித்திரார்; வறியோர் கவர முத்தை யும் பவளத்தையும் ஒலிக்குர் திரையாகிய கையிஞன் மொண்டு வீசித்தத்தங் கரைபொருர்திய வையை சூழ்ர்த [தஞ்சை வாணனத] தமிழ் வெற்பர்' எ—று.

⁵ வறியோர் கவா முத்துர் துகிருர் திரைக்கையாலே முகர்தெறி கின்ற அருளுடைய வையைந்தி சூழ்ர்த நாட்டுவெற்ப**ராதலான்,** இவரும் அ**ரு**ளுடைய**ராய், நம்மைத் தனியே இங்கு வைத்து அங்ககன்**று உறையா ரென்பது † தோன்ற நின்றது.

எத்தும் - **எ**த்திறத்தும். 'அகன்றங்கு' என்று இயையும். துகிர்-பவ எம். இரங்குதல் - ஒலித்தல். தரங்கம் - அஃல. தத்தல் - தாவல். (26)

தெளிவு முற்றம்.

^{† (}செ - ம்:-) 'தோன்றி நின்றது'.

⁵ இது **கரு**த்துடையடை **யணி.** அஃ தாவ து அபிப்பிராயத்தோடு கூடிய விசேஷணத்தைச் சொல்லுதலாம். இதின வட நூலார் பரிகராலங் காரம் என்பர்,

4. பிரிவுழி மகிழ்ச்சி

் அஃ தாவது, தலேவிபிரிக்து போகுழிப் போகின்ற தன்மையைக் கண்டு தலேவன் மகிழ்தல்.

சேல்லுங்கிழத்தி சேலவுகண் கோத்தோடு சொல்லல்

செல்லுங்கிழத்தி செலவுகண் டினத்தொடு சொல்லல் எ - து. தலேவன் புணர்ச்சிக்களத்தினின்றும் பெயர்ந்து போகாகின்ற தலேமகளது செல வைக்கண்டு தன் செஞ்சத்தொடு சொல்லுதல்.

அகிலேக்து கூக்த லொருகையி லேக்தி யசைக்தொருகை துகிலேக்தி யேக்துக் துணேச்சிலம் பார்ப்பத் துளிகலக்த முகிலேக்து பூம்பொழில் சூழ்தஞ்சை வாணன்முக் நீர்த்துறைவாய் ககிலேக்து பூங்கொடி போற்செல்லு மானெஞ்ச கம்முயிரே.

இ—ள்: நெஞ்சமே! நம்முயிராயது ஒர் வடிவுகொண்டு அகிற்புகை பேர்திய கூர்தில் பொருகையி லேர்திக்கொண்டு, ஒரு கையிற் றுகிலயேர் திக்கொண்டு அசைர்து, தாளிணேயேர்தர் துணேச்சிலம்பு ஆரவாரிக்கத் துளிகலர்த முகிலே யேர்திய பூவொடு கூடிய பொழில்சூழ்ர்த தஞ்சைவாண தை கடற்சுரையிடத்த, முலேயை யேர்து பூங்கொடி நடர்து செல்லல் போற் செல்லும், நீ காண்பாயாக எ—ற.

கூட்தல் முடியாமலும் தகிலுடாமலும் வர்த தென்னேயெனில், புணர்ச்சிக்களத்த இருப்புழி ஆயக் கூட்டத்தார் வருவாமொன்றம், வர்தால் களவு புலஞமென்றுங் கருதி, அவ்விடத்து நீங்கிக் குழல்முடிக்கவும் தகி அடுக்கவும் ஙினத்து வர்தாளென்க. 5 அகில் - ஆதுபெயர். துகில் - புடவை. துளி - தண்ணீர். நகில் - மூலே. நெந்சம் - அண்மைவிளி. ஆல் - அசை 'காண்பாய்' என்றுஞ்சொல் எச்சமாய் கின்ற முடிந்தது. (27)

பாகனேடு சோல்லல்

பாக தெரு சொல்லல் எ - து. தலேவன் தன்?னத் தேடிவந்த பாக தெடு திலைவி செலவைக் காட்டிக் கூறல்.

^{் (}பு - ம்:-) 'பிரிஅழி மகிழ்ச்சியாவ து'

⁵ அகிலா லாக்கிய புகையெனக் கருவியாகுபெயர்.

தென்பாற் றிலசமன் ஞன் றஞ்சை வாணன்றென் மாறைமுக்கீர் வன்பாற் றிரண்முத்த வண்டலின் மேல்வரு மேதமஞ்சி முன்பார்த்தென் னெஞ்சம் வரும்வழி பார்த்து முறைமுறையே பின்பார்த் தொதுங்குதல் காண்வல வாவொரு பெண்ணணங்கே.

இ—ள்: வலவா! ஒரு பெண்ணணங்கு தென்றிசைக்குத் திலகம் போன்றவஞ்கிய தஞ்சைவாணனது தென்மாறைகாட்டுக் கடற்கரையில் வலியபாற்றி எள்போன்ற மூத்தத்திஞன் வண்டலம்பாவைசெய்து விளயா டும் ஆயக்கூட்டத்தார்மேலாகவரும் குற்றமஞ்சி முன்னே பார்த்து, [எனது] கெஞ்சம்வருகிற வழியை முறைமுறையாய் இருபக்கமும் பார்த்து, யான் வருகின்றேனே வென்று பின்பார்த்து கடந்தேகல் காண்பாயாக எ—ற.

'பாற்றிரண்முத்தம்' என்புழி உவமத்தொகை. வண்டலின் மேல் வருமேதமாவது ஆயக்கூட்டத்தார் தான்வருகின்ற கோலங்கண்டு ஐயுறு வாரென்னுங் குற்றம்.

வலவன் - தேர்ப்பாகன். 'பெண்ணணங்கு' என்ற த ¹ பின்மொழி நிலேயல். 'அணங்குபோலுட்பெண்' என்ற பொருள் கூறு ச; இதன முன்மொழி நிலையல் என்பாருமுளர். (28)

பிரிவுழி மகிழ்ச்சி முற்றம்.

¹ புன்மோழி நிலேயல்— பின்மொழியிற் பொருள்சிறக் து கின்ற உவமத் தொகை. பின் என்றது ஈண்டு இடவகையாப்பின் என்க; அது 'பெண்' என்னும் நிலமொழியாம். பொருள் சிறத்தலாவது முடிக்குஞ் சொல்லோ டியையுமாற்றுன் மேற்பட்டுத் தோன்றுதல். 'அணங்குபோலும் பெண்' எனப் பொருள்பயத்தலின், 'பெண்ணணங்கு' என்பதில் வருமொழி உவமை யாகிய அடைமொழியாக கிற்ப, நிலேமொழி விசேடிய மாக கிற்றலிற் பின் மொழியிற் பொருள் சிறத்தல் [அர்த்தப் பிராதான்ய முடையை] காண்க. இதன் விரிவைத் தொல்காப்பியத் து "அவைதாம், முன்மொழி கிலேயலும்" என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்தச் சேனுவரையரும் நச்சிஞர்க்கினியரு மெழுதிய உரையானுணைர்க.

5. பிரிவுழிக்கலங்கல்

அஃ தாவ து, தஃவவிபிரிக் தவிடத் து த் தஃவைன் கலங்கிக் கூறல்.

"மருளுற் அரைத்த றெருளுற் அரைத்தலென்

றிருவகைத் தாகும் பிரிவுழிக் கலங்கல்." [கம்பி-கள-சூ-16]
என்னுஞ் சூத்திர விதியால் பிரிவுழிக்கலங்கல் இருவகைப்படும்.

ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண்டு இது மாயமோ வேன்றல்

ஆயவெள்ளம் வழிபடக் கண்டு இது மாயமோ வென்றல் எ - து. தூலவியை ஆயக்கூட்டம் வக்து வழிபடுதூலக் கண்டு, இவ்வாயத் துள்ளாள் என்'னேத் தனித்து வக்து கூடியது என்ன மாயமோவென்று மயங்கிக் கூறுதல்.

சியங் கொலோவென த் தெவ்வென்ற வாணன்றென் மாறைவையை த் தோயங் கொலோவெனு சேயாம் பால்வைத்துச் சோஃமஞ்ஞை ஆயங் கொலோவெனு மாயத்துள் ளாளிவ் வரிவையென்ன மாயங் கொலோகஞ்ச மேமணம் போலிங்கு வர்துற்றதே.

இ—ள்: கெஞ்சமே! தெவ்வர் போர்க்களத்திற் பொரும்போது இவன் சிங்கமோ வென்று சொல்லும்படி வெற்றியடைந்த வாணனது தென்மாறை நாட்டில் வரும் வையையாற்றினது சீரோவென்று சொல்லப்பட்ட அன்பை நம்மிடத்திலே வைத்து, சோஃயிடத் துலாவும் மயிற்கூட்டமோவென ஐயங் கொடுக்கும் இவ்வாயக்கூட்டம் வழிபட நடுவே விளங்குகின்றுளாகிய இவ் வரிவை மணஞ்செய்ததுபோல இங்கே வந்தகூடியது யாதுமாயமோ! எ-று.

செயம் - சிங்கம். தெவ் - பகை. தோயம் - நீர். சேயம் - அன்பு. மஞ்ஞை - மயில். கொல் நான்கும் ஐயம். ஓகாரம் நான்கும் அசைகிலே. அன்றி, ஓகாரம் ஐயமெனின், கொல் - அசைகிலே.

இங்ஙனம் தலேவி காணததோ ரணிமைக்கண் நின்ற தலேமகன் ஆயக் கூட்டத்தில் தலேவி சேர்ந்தவுடன், அவர் குறுங்கண்ணியும் நெடுங்கோதை யும் தளிருங் கொண்டுவந்து வழிபடுவாரும், குற்றேவல் செய்வாரும், பல் லாண்டு கூறுவாருமாய்ச் சூழ, தாரகை நடுவண் தண்மதிபோல் இவள் வீற் றிருப்பதைக் கண்டு கூறியவாறென் அணர்க. (29)

வாயில்பெற் அய்தல்

வாயில்பெற்றுய்தல் எ - து. தலேவி ஆயக்கூட்டத்திற் செல்லும்போ து உயிர்ப்பாங்கிமுகத்தை கோக்கிச் செல்ல, அறிர் து அவ்வுயிர்ப்பாங்கியைத் தலே வண் தாதாகப் பெற்று உய்வதாகக் கூறல். வாயில் எனினும், தூது எனி னும் ஒக்கும். பக்கத்திற் பிரியாதிருத்தலிற் பாங்கி யென்று பெயராயிற்று.

இடந்தஃப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமுங் கூறி, மதியுடம்பாட்டில் அறியும் பாங்கியை ஈண்டறிந்ததாகக் கூறவேண்டிய தென்னேயெனின், மதியுடம்பாட் டில் வாயில்பெற்று இரவு வலியுறுத்திக் கண்ணியுந் தழையும் எந்திச் சென்று ஊர் பெயர் முதலிய வினுவுழிப் பாங்கியை யறிதற்கெணக் கொள்க. ஈண் டறியாவிடின், இடந்தஃப்பாடு பாங்கற்கூட்டத்தில் அறியுமிடமின்று. ஆதலால், இவ்வாயில்பெற்றுய்தற்கும், அவ்வாயில்பெற்று இரவு வலியுறுத்தற்கும் 1 மாட்டேற்றுப் பூட்டென் றுணர்க.

பெருமான் மருந்தொன்ற பெற்றனம் யாநெஞ்சம் பேதுறல்பார் மருமான் வரோதயன் வாணன்றென் மாறை மணங்கமழ்பூந் திருமான் முகமலர்ச் சேயரி பாய்கயல் சென்றுசென்றவ் வொருமா னகைமுக மாமல சோடை யுலாவருமே.

இ—ள்: கெஞ்சமே! பாரின்வழித் தோன்றி வரத்து தித்தவஞுகிய வாணனது தென்மாறைநாட்டு மணநாறும் பூவிலிருக்கப்பட்ட திருமான் போன்ற தீலவியது முகமலரின்கணுள்ள செவ்வரி பரந்த கயல்போன்ற கண் கள் போய்ப் போய்ப் பாங்கியது ஒளிபொருந்திய முகமாகிய மலரோடை

பாட்டேற்றுப்பூட்டு—மாட்டென்னும் செய்யுள்குபு. இத தொல் காப்பியத்திற் கூறிய நால்வகைப் பொருள்கோளன்றிப் புலவாத வேறு செய்கை. [மாட்டேருகிய பூட்டு என விரியும்; மாட்டெறியப்பட்டது மாட்டேறு; மாட்டெறிதல் —மாட்டுதல், கொண்டுவர்த கொளுத்ததல் (பொருத்துல்). பூட்டு என்பதற்கு 'விற்பூட்டுப் பொருள் கோள்' என்புழிப் போலப் பொருள் கொள்க.] இதனிலக்கணத்தை "அகன்று பொருள் கிடப் பினு மணுகிய நீலபினும்—இயன்று பொருண் முடியத் தர்தன ருணர்த்தல்— மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்னுர் தொல்காப்பியச் செய்யு ளியற் சூத்திரத்தானும் அதனுரையானும் தெளிக. இது வட நூலார் கூறும் தூரார்துவய பேதமா யடங்கும்.

யுள் உலாவிக்கொண்டு வரு தலால், நமது பெரிய மாலாகிய ரோய்க்கு மருந் தொன்று யாம் அறியப்பெற்றனம். இம்மரு ந்தினை அக்கோய் திரும், மயங் கல் வேண்டா எ—று.

எனவே, தலேவி கோக்குத் தலேவற்கு உயிர்ப்பாங்கியை அறிவித்தவாறு கண்டுகொள்க. 'மருக்தொன்று யாம் அறியப்பெற்றனம்' என இயையும். பே துறல் - மயங்கேல். நெஞ்சும் - அண்மைவிளி. ² மருமான் - வழித் தோன்றி 2 ஞன் அவ்வழியை வளஞ்செய்தல் இயல்பாதலான், 3 பாரை வளஞ் செய்வான் எனப்பட்டது. ⁴ பூமி பாலகள் எனினும் அமையும். ⁵ 'மரு மான்' என்னும் விளேமுற்று வினேயெச்சமாய் கின்றது. ⁶ திருமானும் கய

² மருமான் - வம்சத்திற் பிறந்தவன்; அவன் தான் தோன்றிய வம்சத் தைத் தளராமல் தாங்கி உயர்த்துதல் இயல்பாதலின் அவனது அத்தன்மையை யொப்ப, வாணனும் பாரிண வளப்படுத்தி யுயர்த்து தல்பற்றிப் பாரினுக்கு மருமான் எனத்தக்கா னென்றவாறு. பாரிண வளப்படுத்தலாவது விள பொருள் மிகுமாறு காடு திருத்தி நாடாக்கு தலும், ஏரியும் பாய்காலும் வடி காலு முதலிய நீர்வள மிகுத்தலும் போல்வன செய்தல். இக்கருத்தை "உவிலப் பதுக்கை முரம்புசெல் லாம லுலகமங்கை—தவிலத் தவிர்த்த தமிழ்த் தஞ்சை வாணன்" என 363-ம் கவியில் வருமாற்று னறிக.

இனி, வேளாளர்க்கு 'மண்மகள் புதல்வர்' எனப் பெயர் வழங்குமாற்று னும், ''வேளாண் மாபு விளக்கிய வாணன்'' என 382-ம் கவியுட் கூறப்படுத லானும் அக்கருத்தேபற்றி ஈண்டும் 'பார்மருமான்' என்றுர் ஆசிரியர் எனக் கோடலுமாம்.

3 பாரை...பட்ட து — பாரை வளஞ் செய்வான் எனப் பெறப்பட்டது.

4 "மன்னர் பாங்கிற் பின்னோகுப" என்னுஞ் சூச்ரிரத்சாற் [தொல்-பொ. சூ. 30] கூறப்பட்ட உழுவித்துண்போருள் மண்டிலமாக்களுர் தண் டத்தீலவருமாய் அரசுரிமை டெய்திய வேளாளரி லொருவஞதலின், அப் பாராட்டியை மருவின மகத்துவ முடைமைபற்றிப் 'பார்மருமான்' எனப்பட்டான் என்பார், 'பூமிபாலகள் எனினு மமையும்' என்றுர்.

5 மருமான் என்பது தமிழ்மொழியாகிய பெயர்ச்சொல்லாதலின் இவ் விலக்கணக்குறிப்புச் செவ்வி திற் பொருந்தாமையும் பிறவும் இந்நூல் 3-ம் பக் கத்து 7-ம் இலக்கக் குறிப்புரையிற் கூறியாங்குக் கொள்க. இங்ஙனமாய வுரை 36, 157-ம் கவிகளி னுரையிலும் இவரால் உரைக்கப்பட்டது; உய்த் துணர்ந்து தெளிக.

6 மான்போல்வாளே மானென்ற தம், கயல்போன்ற கண்களேக் கயலென் றதும் உவமையாகுபெயர், உவமானத்தின் பெயர் உவமேயத் தக்காயினமை யின். இன்னும் மானென்ப து திருவென்னும் பெயரோடு இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாசத் தொக்கமையின் இருபெயரோட்டாதபெயர் என்றும், தொக்க அவ்விரு பெயருள் வருமொழியாகிய பின்மொழியே ஆகுபெயராத லிற் பின்மொழியாதபெயர் என்றும் கூறப்படும்.

WILLIAM TO THE PARTY OF THE PAR

லும் ஆகுபெயர். 'சென்று சென்று' என்பது அடுக்கு. அவ்வொருமான் -உயிர்ப்பாங்கி. அதிகாரம் 'பிரிவுழிக் கலங்கல்' என்று வைத்துக் 'கலங்கல்' கூருது 'உய்தல்' கூறியது என்னேயெனின், 'மருளுற்றுரைத்தல்', 'தெரு ளுற்றுரைத்தல்' என்றிருவகையாற் கூறப்படுமென்று இலக்கணம் சூத்திரத் துட் கூறலான், 'தெருளுற்றுரைத்தல்' என்னும் இலக்கணத்தாற் கூறப் பட்டது.

பண்பு பாராட்டல்

பண்புபாராட்டல் எ - து. த°லவியதழகைப் பரிர் து கொண்டாடல். பண்பென்று அழகிற்குப் பெயரோவெனின், அழகும் பண்புபலவற்றினுள் ளும் ஓர் பண்பாதலின், அழகும் பண்பெனப்பட்டது.

மயலார் களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறையில் வாய்த்தவர்கண் கயலா மெனிற்கயல் கள்ளங்கொள் ளாகருர் தாழளகம் புயலா மெனிற்புயல் போதுகொள் ளாவிப் புணயிழையார் இயலா மணேத்தையும் வேறென்ன பேரிட் டியம்புவதே.

இ—ள்: செஞ்சமே! மயக்கமார்க்த யானேப் பெருமையை யுடைய வாணன த தென்மாறைகாட்டில் கமக்கு கல்வினேப்பயத்தான் வாய்த்த மட வாரது கண்களேக் கண்களன்று, கயலேயாமெனச் சொல்லின், அக்கயல்கள் கள்ளப்பார்வை கொள்ளா; கரிதாய்த் தாழ்க்த அளகத்தை அளகமன்று, புயலா மெனின், அப்புயல் அலங்காரமாகப் போதுகளேப் புணயா; இவ்விரண் டுறுப் பிற்கும் அழகின் பெருக்கத்தால் உவமப்பொருள்களேப் பெயரிட்டுக் கூற இயையாமையால், இப்புணயிழையாரது இலக்கணமாகிய அளேத்துறப்பை யும் உவமப்பெயர்களில்வேருக என்னபெயரிட் டியம்புவது? எ—று.

எனவே, அழகின் பெருக்கத்தான் இவ்வுறுப்புக்கள் தமக்குத் தாமே உவமை கூறவேண்டுவ தல்லது வேறு பொருள்கள் ஒப்புக்கூறப்படா தாபிற்று.

மயல் - மயக்கம். வாய்த்தல் - முயற்சியான் எய்தற்கரிதாகிய பொருள் ஓர் காலத்து ஓரிடத்து நல்விணப்பயத்தால் தானே வந்து எய்துதல். அள கம் - குழல். இயல் - இலக்கணம். இயம்புவது - சொல்லுவது. நெஞ்சம்-முன்னி‰யெச்சம்,

பயந்தோர்ப்பழிச்சல்

பயர்தோர்ப்பழிச்சல் எ - து. தலேவியைப் பெற்*ருரை* த தலேவன் வாழ்**த்தல்.**

அணியுஞ் சுடர்விரி சங்குபங் கேருக மாடகமும் மணியுக் தரமன்னி வாழிய ரோதஞ்சை வாணன்வெற்பில் தணியுக் தொழிலொழித் தின்பமுக் துன்ப முக் தன்ப தமே பணியும் பணியெனக் குப்பயக் தரீளப் பயக்தவரே.

இ—ள்: நெஞ்சமே! ஒளிவிரியப்பட்ட சங்கநிதியும் ப துமநிதியும் பூரை மூஞ் செம்பொன்னும் நவமணியுங் கொடுக்க மாருத நிலேபெற்றுத் தஞ்சை வாணன்வெற்பில், மற்றைத் தொழில்களெல்லா மின்பமுர் துன்பமு மாதலின் தாழுர்தொழிலென்று அவற்றை யொழித்து, எஞ்ஞான்றும் இன்பர்தருவதாய தன்னுடைய பாதத்தைப் பணியுர்தொழிலே எனக்குக் கொடுத்தாளப் பெற்ற தாயுர் தர்தையும் என்னு மிவர்கள் பன்னைம் வாழியர் எ—று.

அணி - பூணாம். சுடர் - ஒளி. சங்கு - சங்ககிதி. பங்கேருகம்- பதும கிதி. 'சங்குபங்கேருகம்' என்புழி உம்மைத்தொகை. ஆடகம் - பொன். மணி - கவமணி. ஒகாரம் - அசைகிலே. தணிதல் - தாழ்தல். பணியும் பணி-வணங்குர் தொழில். பயத்தல் - கொடுத்தல். பயர்தவர் - இருமு தகுரவர். 'இன்பமுர் துன்பமுர் தணியுர் தொழில்' எனவும், 'அணியு மாடகமு மணி யும்' எனவும் இயையும். உம்மைகள் எண்ணின்கண் வர்தன. (32)

கண்படைபெருது கங்குறேதல்

கண்படைபெரு து கங்குணேதல் எ - து. அன்றிரவில் தலேவிதர்த வேட்கையால் துயில்பெரு து கங்குற்காலத்து கொர்துகூறல்.

வாடக் கஃயல்குல் வாணுத லார்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் நாமக் கலவி நலங்கவர் போது நமக்களித்த காமக் கனலவர் கையகல் காஃக் கடும்பனிகூர் யாமக் கடலகத் துந்தணி யாதினி யென்செய்துமே. இ—ள்: நெஞ்சமே! தஞ்சைவாணன் வெற்பில், நாம் முன் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் இன்பங்கொள்ளும்போது, அழகுபொருந்திய மேக‰ சூழ்ந்த அல்கு‰யும், ஒளிபொருந்திய நுத‰யுமுடையார் நமக்குக் கொடுத்த வேட் கைக்கனல் உள்ளடங்கியிருந்து, அவர் பிரிந்தவிடத்து கடிய பனி மிகுந்த இரவாகிய ‡ கடலின்கண் மூழ்கியுந் தணியாது; இன்று என்செய்யக் கட வோம்! எ—று.

வாமம் - அழகு. க‰ - மேக‰. நலம் - ஆகுபெயர். கவர்தல் - கொன் ளுதல், கையகலல் - பிரிதல். யாமம் - இடையிரவு. உம்மை - சிறப்பு. இனி - இன்று. நெஞ்சம் - முன்னி‰யெச்சம். (33)

'ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண்டு இது மாயமோ வென்றல்' ஒன்றும் 'மருளுற்றுரைத்தல்'; ஏீனய நான்கு**ர் 'தெரு**ளுற்றுரைத்தல்.'

பிரிவுழிங்கலங்கல் முற்றம்.

'காட்சி' முதலாகக் 'கண்படைபெறது கங்குறேதல்' ஈறகக் கூறிய கிளவி ழப்பத்து ழன்றும் முதனுள் நிகழ்ந்ததெனக் கொள்க.

^{‡ (}பி - ம்:-) 'கடலின்கண் ணூ"மூழ்கியும்'

இரண்டாம் நாள்

6. இடந்த 2லப்பாடு

அஃதோவது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தூலவன் மற்றைத் தினத் தில் அவ்விடத்தே வந்து தூலமகளேக் கூடுதெல்.

"தெய்வர் தெளிதல் கூடல் விடுத்தலென் றிவ்வோர் மூவகைத் திடர்த‰ப் பாடே." [ரம்பி-கள-சூ-18] என்னுஞ் சூத்திர விதியால் இடர்த‰ப்பாடு மூவகைப்படும்.

தந்ததெய்வர் தருமெனச்சேறல்

தந்ததெய்வர் தருமெனச்சேறல் எ - து. முன் இயற்கைப்புணர்ச்சியில் அவளேத்தந்தவிதி இன்னும் அவ்விடத்திற் சென்ருல் தருமெனச்சேறல்.

மன் றம் பொ தியினு மாமயில் சேர் தஞ்சை வாணன்வெற்பில் தன் றம் புயலிளஞ் சோஃயின் வாய்ச்‡சுற வுக்குழையைச் சென் றக்து சேல்விழி மின்ணமுன் டைட்டக்த தெய்வகமக் கின் றக் தருகெஞ்ச மேயெழு வாழியிங் கென்னுடனே.

இ—ள்: மன்றினிடத்தம் பொதியினிடத்தம் பெரிய மயில்சேருர் தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்தப் புயல் செருங்கிய இளஞ் சோஃயினிடத்த, மகரக் குழையைப்போய்த் தள்ளுங் செண்டைபோலும் விழியையுடைய மின்ளே செருநல் தர்தவிதியான த நமக்கின்றுஞ்சென்றுல் தரும்; ஆகலான், செஞ்சே! என்னுடன் ஒருப்பட் டெழுவாயாக எ—அ.

1 மன்று - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லாருமிருக்கத் திண்ணபோட்டிருக்கும் மாத்தடி. பொதி - அம்பலமாகி எல்லாருங் கூடியிருக்குங் † கூடம். என்ன? திருமுருகாற்றுப்படையுள் ''மன்றமும் பொதியினுங் கர்துடை கிலயினும்'' [அடி-226] என்பதறை காண்க.

^{் (}பி - ம்:-) 'சுறவக் குழையைச்' † (செ - ம்:-) 'கூட்டம்'

¹ மன்று கூரையில்லதம் பொதி கூரையுடையதமாகும்; இரண்டும் பொதுவிடங்களே. பொதி, பொதியில், அம்பலம் என்பன ஒருபொருட் கிளவி; பொது + இல் = பொதியில் என மருவியது. திண்ணேயோடு கூடிய அம்பலம் தெற்றியம்பலமென்றம் சித்திரகூடமென்றம் வழங்கப்படும்;

மாமயில் - ஊரில் வளர்த்த பெரியமயில். 'புயல் துன்றும்' என இயையும். * சுறவுக்குழை - மகரக்குழை. உர்தல் - தள்ளுதல். சேல்விழி - உவ மத்தொகை. மின் - ஆகுபெயர். தெய்வம் - விதி. வாழி - முன்னிலே யசை.

முந்துறக் காண்டல்

முக் துறக்காண்டல் எ - து. முக் துபோலக்காண்டல்.

மருவாய நாப்பண் மயிலுரு வாய்கென்னல் வாணன்றஞ்சை த் தருவாய்த் தழைகொய்து தண்புனங் காத்துத் தடங்குடைந்து திருவாய் மலர்ந்து சிலம்பெதிர் கூயின்றெர் தெய்வதப்பெண் உருவா யொருதனி யேநின்ற தாலென் னுயிர்க்குயிரே.

இ—ள்: கெஞ்சமே! கெருகல் பொருக்திய ஆயக்கூட்டத்து கடுவே மயிலின்வடிவாய் இற்றைப்பொழுது வாணனது தஞ்சைச் சோஃயிடத்துத் தனழகொய்து, மழைபெய்தலாற் குளிர்க்த புனங்காத்து, வாவியில் கீராடி, திருவாய்திறக்து மஃயெதிர்கூவி, ஒப்பற்ற தெய்வப்பெண்ணுருவாய், § ஒரு தனியே யென்னுயிர்க்குயிர் கின்றது; காண்பாயாக எ—று.

ஆயாாப்பண் - ஆயக்கூட்டத்து ஈடு. தரு - சாதியொருமை. தடம் -வாவி. ² சிலம்பெதிர் கூவுதல் - ஒர் விளேயாட்டு. ஆல் - அசை. நெஞ் சம் - முன்னி‰யெச்சம். (35)

ஆகவே விசேடவுரையில் "எல்லாருங் கூடியிருக்குங் கூடம்" என்ற பாடமே தகுமென்பதும் ".....கூட்டம்" என்ற முற்பதிப்பிற் பாடம் தகாதென் பதும் பெறப்படுதல் காண்க. "மன்றமும் பொதியிலுங் கர்தடை நீலேயி னும்" என அச்சிட்ட பத்தப் பாட்டிற் பாடம் வேறுபாட்டுடன் காணப்படு கின்றது. அம்பலத்திற்குப் பொதி என்னும் பெயருண்மையை "மற்றையம் பலமே மன்றம் பொதி பொதிச் சபையுமாகும்" என்னும் சூடாமணி நிகண்டா னுணர்க.

² இது, மூலயிற் குகை முதலிய இடங்களில் உண்டாம் எதிரொலி கேட்டு மெகிழ்தற்குக் கூவி விளயாடுவதாம்.

^{* (}பி - ம்:-) 'சுறவக்குழை'

^{🐧 (}பி-ம்:-) 'ஒப்பற்ற தனியே'

முயங்கல்

முயங்கல் எ - து. புணர்தல்.

மானு கான்றஞ்சை வாணன் வரோதயன் மாறையன்னுள் தானுவி நின்றலர் தாமரை யேயத் தடமலர்வாய் ஆனு தொழுகுசெக் தேனல்லி மேவு மாசவன்னம் யானு கிடைப்பது வேயின்ன பான்மை யிருவர்க்குமே.

இ—ள்: * மானத்துக்குப் பிறப்பிடமாய் வரத்தினுதித்த தஞ்சை வாணனது மாறைநாடுபோல்வாள் வாவியினின்று 3 மலரப்பட்ட தாமரை; அவ்வாவித் தாமரையிடத்து நீங்காமலொழுகுஞ் செர்தேணேயுடைய அகவித ழின்கண் மேவியிருக்கும் அரசவன்னம் யாளுயினேன்; இத்தன்மை யிரு வர்க்குங் கிடைக்கத்தக்கதோ! எ—று.

எனவே, ஊழ்விணப்பயத்தானன்றி முயற்சியாற் கிடைக்கத்தக்கதோ வென்றவாருயிற்று. 'மாஞகான்' 'வரோதயன்' இவ்விரண்டும் வடசொன் முடிபு; ⁴ விணமுற்று விணயெச்சமாய்த் திரிந்தது. தான் - சந்தவின்பப்

^{* (}பி - ம்:-) 'மானத்துக்குறைவிடமாய்'

³ மலரப்பட்ட: மலர்ந்த எனச் செய்விளைப்பொருள் பயந்தது; சுண் டுப் 'படு' விகுதி செயப்படுபொரு ளுணர்த்தாது வந்தது. இலக்கணக் கொத்தில் ''செயப்பாட்டு வினேயினேச் செப்புங்காலே'' [சூ-78] என்பதனுள் ''முற்றுத் தொழிற்பெயர் முதலினுட்படுசொல் - வரினும் படுபொருள் வரு தலின்ருயும்'' என்பதனுறும், அதனுதாரணங்களானும் உணர்க. இங்ஙனம் 'படு' விகுதி இவ்வுரை நூலுள் முன்னும் பின்னும் பயின்று வருதல் காண்க.

^{4 &#}x27;மானுகான்—மானத்துக்குப் பிறப்பிடமாய்' என விணேயெச்ச வாய் பாட்டாலிறும்படி உரை கூறப்பட்டமையின் 'விணமுற்று வினேயெச்சமாய்த் திரிர்தது' என்று விசேடங்கூறியமை இவர் கூற்றின்படி முதலாஞ்சொற்கே அமையும்; எனேய வரோதயன் என்னுஞ் சொற்கு' இஃ தமையாது; 'வரத்தி னுதித்த' எனப் பெயரெச்சவாய்பாட் டீறுகப் பிரதிபதர்தர் தரைக்கப்பட்ட மையின் என்பது. உய்த்து நோக்குமிடத்து இவ்விரு சொற்கும் உரிய இலக்கணம் இர்நூல் 3-ம் பக்கத்து 7-ம் இலக்கக் குறிப்பின்படி கோடலே யமையுமென்க.

CHINESES

ஆவி-வாவி. பொருட்டு. ஆனு து-நீங்காது. அல்லி-அகவி தழ். சயக்குறிப்பு. கிடைப்பது - அரிதாகிய பொருள் ‡வாய்ப்பு. ஏகாரம் - ஈற் (36)றசை.

புகழ்தல்

த வேவன் தவேவியைப் புகழ்க் துகூறல். புகழ்தல் எ - து.

அரும்பா மளவிற் றனத்தொடொவ் வாயல ராமளவிற் கரும்பா மொழிவத னத்தொடொவ் வாய்களி யாணேசெம்பொன் தரும்பாரி வாணன் றமிழ்த்தஞ்சை யான்றரி யாரின்முன்செய் பெரும்பாவ மல்ல து நீர்நின் ற பேறல்லி பெற்றிஃயே.

அகவி தழையுடைய தாமரையே! நீ அரும்பாகுங் காலத்துக் கரும்பையொக்கு மொழியையுடையாள து தனத் தக்கொப்பாகாய்; அலராகுங் காலத்து முகத்தோடொப்பாகாய்; களித்தயானயுஞ் செம்பொன்னும் நாவ லர்க்கு த்தரும் பாரியென்னும் வள்ளலுக்கொப்பான தமிழ்த்தஞ்சை நகரை யுடைய வாணனுக்குப் பகைவரைப்போல முன்செய்த பெரும்பாவமல்லது, கீரிலே நின்ற தவப்பேறுபெற்றி?லயாயி?ன எ—*று*.

எனவே, தூவியைப் புகழ்ர்தவாருயிற்று. தனம் - முலே. 6 பாரி - ஓர் வள்ளல். தரியார் - பகைவர். (முகம். அல்லி - அண்மை ஆகுபெயர். ചിണി; (37)

^{‡ (}செ - ம்:-) 'வாய்ப்பது'

⁵ 'ஆ' என்னும் இவ்விடைச்சொல்லேப் ப**தவுரையில் 'கிடைப்**பது' என் பதன் முற்பெய்து 'ஆ! கிடைக்கத்தக்கதோ!' என உரைத்துக் காண்க. மரையே' என்புழி ஏகாரம் ஈற்றசையாயிற்று.

செல்வமிக்க முந்நூறு ஊர்களேயுடைய பறம்புராட்டுக்குத் தஃவைன்; இர்நாடு பறநாடு எனவும் வழங்கப்படும்; இவன் பறம்பு எனப் பெயரிய வளமலேக்கண் வலிய பேராண் அமைத்து அதினத் தன் அர சிருக்கையாக்கி யதன்கட் சிறப்புடன் வாழ்ர் தவன். இம்மீலயரண் பேரழ கும் அரிய காவலும் வாய்ர்தது. இப்பறம்புமீல பாண்டி நாட்ட தென்பது ''வரிசைத்தமிழ்பு'ண பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே'' என்னும் பாண்டி மண்டல சதகச் செய்யுளாற் புலப்படுகின்றது. இவன் வரையாது கொடுக்

ஆயத்துய்த்தல்

ஆயத் தய்த்தல் எ - து. ஆயக்கூட்டத் துத் தலேவியைச் செலுத்தல்.

மேவிக் க‰க்கட லென்புலன் மீனுண்டு மீண்டுவர்தென் ஆவிக் கமலத் தமரன்ன மேநின் னயில்விழிபோல் வாவிக் கயலுக ளுர்தஞ்சை வாணன் † வரையிலுடன் கூவிக் கயங்குடை நின்குயி லாயங் குறகுகவே.

இ—ள்: கூலயாகிய கடலின்மேவி, என்னறிவாகிய மீணேயுண்டுபோய் மீண்டுவர்து, என்னுயிராகிய கமலத்திற் குடியாக வமர்ர்திருக்கும் அன்ன மே! நின்னுடைய கூரிய கண்போல வாவியிற் கயல்கள் புரளுர் தஞ்சை வாணன் மூலயில் எதிர்கூவிக் கயத்துட்குளித்து வீனையாடும் நின்னுடைய குயிற்கூட்டம்போன்ற ஆயக்கூட்டத்திற் கூடுகை. எ— று.

'கூலக்கடல்மேவி' என மாறுக. புலன் - அறிவு. கூலையக் கட லாகவும், புலின மீஞுகவும், அதின யுண்ணுர் தீலவி அன்னமாகவும், அவ் வன்னமிருக்கும் உயிர்கமலமாகவும் உருவகஞ்செய்யப்பட்ட து. 'மீண்டு வர்து' என்பதஞல் போய் என்னுஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்ட து. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ர்து போய் இடர்திலப்பாட்டில் வர்தமையால், போய் மீண்டு வர்தெனக் கூறியது.

அயில் - கூர்மை. விழி-கண். 'வாவி' என்புழி எழனுருபு தொக்கது. கயல் - மீன். 'கயல்போல்விழி' என்னுது, 'விழிபோற்கயல்' என்றது,

கும் வள்ளன்மை யுடையான். இவன் ஒருகால் ஒரு காட்டிற் செல்லும் போது முல்லேக்கொடி யொன்று படர்தற்குக் கொழுகொம்பின்றி வெற் றிடையிற் ரேன்றிக் காற்ருல் தளர்க்து கடுங்குவது கண்டு, அவ்வோரறி வுபிரிடத்தும் உண்டாகிய பெருங் கருணேயால் அது படர்தற்குத் தனது தேரை அதன் பக்கலில் கிறுத்தித் தான் பாதசாரியாகத் தன்னூர் சென்றுன் என்பர். இதனுல் இவனது பெருங்கொடைக்குணம் கன்கு புலப்படும்.

^{† (}செ - ம்:-) 'வரையினுடன்'

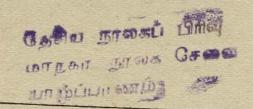
ு "பொருள து`புணர்வே புணர்ப்போன் குறிப்பின் மருள வரூஉ மரபிற் றென்ப."

என்னும் உவமவியற்சூத்திரத்தான் இன்னது பொருளென்றும், இன்னது உவமையென்றுங் கூறத்தக்கதில்லே. பொருளும் உவமமும் புணர்க் கும்புலவளுல் எவ்வாறு செய்யப்பட்டதோ அவ்வாறியையுமென்று கொள்க. இதனே அணியியலுடையார் 8 விபரீ தவுவமையென்ப. உகளுதல் - பிறழுதல். 'அலர்த்தேன் குதிக்க வாவிக் கயலுகளும்' என்று பாடமோ துவாருமுளர். வரை - மலே. உடன்கூவுதல் - எதிர்கூவுதல். குடைதல் - குளித்தல். துயிலாயம் - உவமத்தொகை. குறுகல் - கூறுதல்.

இவற்றுள், 'தந்ததெய்வந் தருமெனச் சேறல்' ஒன்றும் தெய்வர் தெளி தற் குரித்து. 'காண்டல்', 'முயங்கல்', 'புகழ்தல்' மூன்றும் கூடற்குரிய. 'ஆயத்துய்த்தல்' ஒன்றும் விடுத்தற்குரித்து.

இடந்தஃப்பாடு முற்றும்.

இரண்டாநாள் இடந்தஃப்பாட்டிற் கூடிஞரென்றுணர்க.

⁷ இச்சூத்தொம், இறையஞாகப்பொரு ளுரையிலும் திருக்கோவையா ருரையிலும் ''பொருள த புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின் - மருளுற வருஉ மாபிற் றென்ப'' என் றிங்ஙனம் வேறுபாட்டுடன் காணப்படுகின்றது. ஆயி னும் எல்லா எடுகளிலும் ஒருபடித்தாக ஈண்டுக் காட்டியவண்ணமே யிருக்த மையின் ஏட்டில் உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதன் கருத்தாவது, 'புணர்க்கும் புலவனது குறிப்பிஞன் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம்; உவமிக்கப்படும் பொருளும் உவமையாக அமையும்' என்பதாம்.

⁸ விபரீத வுவமையாவ த பிரசித்தமாகிய உவமானப்பொருளே உவமேய மாக்கியும், பிரசித்த உவமேயப்பொருளே உவமானமாக்கியும் கூறலாம்.

7. பாங்கற் கூட்டம்

அஃதாவது ழன்றநாள் பாங்களுற்கூடுங் கூட்டம்.

"சார்தல் கேட்டல் சாற்ற லெதிர்மறை கேர்தல் கூடல் பாங்கிற் கூட்டலென் ருங்கெழு வகைத்தே பாங்கற் கூட்டம்." [கம்பி-கள-சூ-20]

என்னுஞ் சூத்தி சவிதியாற் பாங்கற்கூட்டம் எழுவகையின யுடைத் ெலன்பது.

தலேவன் பாங்களேச் சார்தல்

துலைன் பாங்களேச்சார்தல் எ - து. துலேவன் இவ்வேட்கைகோய் பாங்களுலன்றித் தோதென்றெண்ணிப் பாங்கினச் சார்தல்.

புணயாழி யங்கைப் புயல்வளர் பாற்கடற் பூங்கொடிவாழ் மணயா கியதஞ்சை வாணனென் ஞொன §மற்றிங்கனே இணயா தெழுமதி நன்னெஞ்ச மேநமக் கின்னுயிரே அணயா னருட்புன லாலனங் கானல மாற்றுதற்கே.

இ—ள்: நல்ல நெஞ்சமே! நமக்கினிய உயிர்போன்ற உயிர்ப்பாங்க னருளாகிய புனலாற் காமாக்கினியை யவித்தற்கு, சக்கரத்தை யணியும் அழ கிய கையிணயுடைய புயல்போன்ற திருமால் கண்வளரும் பாற்கடூலப் ⁹ பிறக் தகமாகவுடைய பூங்கொடிபோன்ற திருமகட்கு வாழ்க்கை மீனயாகிய தஞ் சைமா நகரையுடைய வாணனுக்கு ஒன்னுர்போல இவ்விடத்தில் வருக் தாது, அவன்பக்கற்சோ எழுவாயாக எ—று.

'ஆழி பு**'ன'** என மாறுக. புயல் - மேகம். 'ஆழியங்கைப்புயல்' என்பதும், 'பாற்கடற் பூங்கொடி' என்பதும் ¹⁰ சிறப்புருவகம். 'பூங்கொடி

^{§ (}பி - ம்:-) 'மற்றிங்ஙனீ'

⁹ தஞ்சையைத் திருமகட்கு வாழ்க்கைமூன யென்றதற்கேற்பப் பாற்கட லேப் பிறந்தகமாக [பிறந்த வீடு] உரைத்த உரைகயம் பாராட்டத்தக்கது.

¹⁰ சிறப்புருவகம்—உருவக விசேடம் [ஒருவகை யுருவகம்] என்றபடி; மற்ற "தொகையே விரியே தொகைவிரி யெஞுஅ - இயைபே யியைபிலி வியனி?ல யெஞுஅச் - சிறப்பே விரூபகம்" [தண்டி - சூ. 35] என்னும் சூத்

வாழ்மினயாகிய தஞ்சை' எனவே திருமகள் பிரியாத தஞ்சையென்றுயிற்று. ஒன்ஞர் - பகைவர் மற்று - அசை. இனதல் - வருக்து தல். மதி - முன் னிலேயசை. அருட்புனல் - அருள் கீர். அனங்கானலம் - காமாக்கினி; வடசொன்முடிபு. (38)

பாங்கன் தலேவணே உற்றது விஞதல்

பாங்கன் தஃவைனயற்றது விஞதல் எ - து. பாங்கன் தஃவைனதுள்ள முக் தோளும் வாடிய வேறுபாட்டைக் கண்டு கினக்கு இவ்வேறுபா டுற்ற காரண மென்னவென்று விஞதல்.

வலம்புரி போற்கொடை வாணன்றென் மாறை மழைவளர்பூஞ் சிலம்புறை சூர்வக்து தீண்டின போலொளி தேம்பியிவ்வா அலம்புணே தோளுகின் னுள்ளமும் வாடி யுருகிகின்று புலம்புவ தென்ணேகொல் லோசெரல்ல வேண்டும் புரவலனே.

இ—ள்: புரவலனே! சங்கநிதிபோற்கொடுக்குங் கொடையினேயுடைய வாணனது தென்மாறை நாட்டின்க ணுள்ள மூகில் கண்வளரும் பொலி வீணயுடைய சிலம்பி லுறையுஞ் சூரென்னுர் தெய்வப்பேண் தீண்டியது

துரத்துக் கூறப்பட்ட சிறப்புருவகமன்று. என்னே? 'ஒரு பொருளின் விசே டணங்களே உருவகமாக்கி அவை காரணமாக அப்பொருளயும் உருவகமாக்கி முடிப்பது' என்னும் அதனிலக்கணம் சுண்டமையாமையின் என்க. பூங் கொடிக்கடையாகிய 'புயல்' உருவகமன்றே, அவ்விலக்கணம் பொருக்குற் நன்று என்ற தென்னே யெனின்;—புயல் தான் கேரே அடையா யியையாமல் பூங்கொடிக்கு அடையாகிய பாற்கடற் கடையாகலானும், உரையாசிரியர் இரண்டும் தனித்தனியே சிறப்புருவகமா மென்ப தபட் உரைத்தமையானும், தண்டியலங்காரத்திற் சேறப்புருவகத்திற்குக் காட்டிய உதாரணச் செய்யுள் கொண்டும் இஃது அஃதென்மை தெளிக. பின்னும் "குனிகாண்மதி நுதற் கோகிலமே" என்னுஞ் [138] செய்யுளினும், "கழைபோல் வளர்கெற்" என்னுஞ் [260] செய்யுளினும் முறையே தீலவியையும் தோழியையும் 'கோகிலம்' 'மயில்' என்றதைச் சிறப்புருவகம் என்றுரைப்பதனுவும் யா முரைத்ததே கருத்தாதல் தெளிக.

ஈண்டு உவமான உவமேய மிரண்ட2னயும் எடுத்தோதி யொண்டுறன மாட்டெறியாது, உவமேய வாசகத்தைத் தொகுத்து உவமான வாசக மாத் தொமே யெடுத்தோதி உருவகித்தமையின் உருவக விசேடமென்றுர்போலும் போல, நின் திருமேனி ஒளிதேய்ர் த திரண்ட கல்ஃப் புணர்தா லொக்கும் நின்னுடைய தோளும் உள்ளமும் வாடி யுருநிநின்று இவ்வாறு புலம்புவ தென்னே? சொல்லவேண்டும் எ—று.

வலம்புரி - ஆகுபெயர். மழை - முகில். வளர்தல் - கண்வளர்தல். பூ - பொலிவு. சிலம்பு - மூல. ¹ சூர் - ஓர் தெய்வப்பெண். தேம்பல் -தேய்தல். "தேம்பலஞ் சிற்றிடை சுங்கிவ டீங்கனிவாய்" [திருக்கோவை-செ-11] என்றுர் பிறரும். உலம் - திரண்டகல். 'இவ்வாறு புலம்புவ தென்னே' என இமையும். கொல், ஓ என்பன அசைகிலே. (40)

தலேவன் உற்ற துரைத்தல்

தலேவன் உற்றதுரைத்தல் எ - து. இவ்வாறு விஞய பாங்கற்குத் தலேவன் தனக்குற்ற வேறுபாட்டின் காரணத்தைக் கூறல்.

ம இமுழு தாங்கொற்றம் வைக்கின்ற வாணன்றென் மாறைகண்பா கி இமுழு துஞ்சுற்று முற்றுமெய் யாகிற்பச் செக்கிறத்தே கொ இமுழு துங்கற்ற கூரிய வாளி குளிப்பவின்றென் க இமுழு தும்பட்ட தாலொரு மான்முடிக் கண்ணியிலே.

இ—ள்: எண்டிக்கின் மீலமுற்றும் வெற்றிக்கொடியை வைக்கின்ற வாணன் தென்மாறை நாட்டிலிருக்கின்ற பாங்கனே! புருவமாகிய சில முழுதும் சுற்றுகிய திசைமுற்றும் எய்யாநிற்ப, கொலேத்தொழின் முற்றுங் கற்ற கண்ணுகிய கூரியவாளிகள் எனது செவ்விதாகிய நெஞ்சிடத்திலே மூழ்க, இப்போது என்னெஞ்சி லிருக்கின்ற கிலயறிவு முற்றும் ஒரு பெண் வைத்த தீலக்கண்ணியிற் பட்டது. எ—று.

'ம**ஃ மு**ழு த**ம்'** எனவே எண்டிக்கு அவாய்கிஃயோன் வக்**த**து. ² கொற் ற**ம் -** ஆகுபெயர். சிஃ - ஆகுபெயர். உலகிற் சிஃ கடுகிஃபி லெய்யும்;

¹ சூர் - கொடுமை வீளக்கும் தெய்வப் பெண்.

² கொற்றம் - வெற்றியாலுயர்த்த கொடியெனக் க**ரு**வீயாகுபெயர். சில - விற்போன்ற பு**ரு**வமென உவமையாகுபெயர்.

இச்சில அவ்வாறன்றிச் சிலமுற்று மெய்யா நின்றதென்று 1 கருவிகருத்தா வாகக் கூறியது. விற்ரேன்றுர் திசையிலன்றித் திசையெட்டினும் எய் கின்றமையான், சுற்ருகிய திசைமுற்றும் என்றது. எண்திக்கினுமிருர்து வரினுர் தைப்பது ரெஞ்சிடத்தேயெனக்கொள்க.

செர்கிறம் - மார்பு. கொலே முற்றும் - சொலேத்தொழின் முற்றும்.

² வாளி - ஆகுபெயர், குளிப்ப - மூழ்க. கலே - ஆகுபெயர். ஒரு † மான் முடிபோட்ட கண்ணியிலே கலேயெல்லாம் பட்டதென ஒருபொருள் தோன்றியவாறு காண்க. ஆல் - அசை. கண்ணி யென்பது விலங்குகள் புட்கள் அகப்படுத்துங் கருவிக்கும், மாதர் குழலிற்சூடுங் குறுங்கோதைக் கும் பொதுவாகலான், இவ்விருவகைப் பொருளுர் தோன்ற நின்றது. (41)

கற்றறிபாங்கன் கழறல்

கற்றறிபாங்கன் கழறல் எ - து. வேதாகம புராணம் யாவுங்கற்றறிக்த பார்ப்பனப் பாங்கன் இடித்துக்கூறல். இடித்துக்கூறல் - உறுதிச்சொல் லுரைத்தல்.

தருகற் பகமன்ன சந்திர வாணன் றடஞ்சிலம்பில் பருகக் கடவு ளணயவெற் பாமுகி அம்பிறையுஞ் செருகக் கிளர்வரை வந்தவொர் பேதைக்குன் சிந்தையெல்லாம் உருகக் கலங்கிண நீதகு மோமற் அனக்கிதுவே.

இ—ள்: இரவலர் யார் வந்த கேட்பினும் கேட்டவை யெல்லாங் கொடுக்குங் கற்பக தருவையொத்த சந்திரற்கு மகஞுகிய வாணனது சிலம்பி லிருக்கும் முருகக்கடவுளே யொக்கும் வெற்பனே! நீ முகிலும் பிறையுஞ்

^{† (}செ - ம்:-) 'மானுக்கு'

¹ கருவி கருத்தாவாகக் கூறியது — கருவியைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக் கிளந்தது. ''செயப்படுபொருளேச் செய்ததுபோலத்-தொழிற் படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ளுரித்தே'' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் உம்மையால் இதற்கு விதி கொள்க.

² வாளி: அம்புபோன்ற கண்ணிற்காதலால் உவமையாகுபெயர். கலே: நூல்களாலுண்டாய அறிவுக்காதலாற் கருவியாகுபெயர்.

சொ**ரு**குபட வெழுந்த வரையிடத்தில் வந்த ஓர் பெண்ணுக்கு நின் சிந்தை யெல்லாம் உருகக் கலங்கினே, உனக்கி த ‡ தகுமோ? எ—ுறு.

சந்திரன் - வாணனுக்குத் தங்தை. தடஞ்சிலம்பு - பெரியமீல. செரு கல் - சொருகுதல். "துவாமுடித்த துகளுறமுச்சிப் - பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருந்தகட் - டூளப்பூ மருதின்" [அடி 26 - 28] எனத் திருமுரு காற்றுப்படையுள் செரீஇ என்பதற்குச் செருகி யென உரைகூறியவாறு கண்டுகொள்க. கிளர்தல் - எழுதல். வரை - மீல. ஓகாரம் - * விஞ. மற்று - அசை. 'இது தகுமோ' என இயையும். (42)

கிழவோன் கழற்றேதிர்மறுத்தல்

கிழவோன் கழற்றெதிர் மறுத்தல் எ - து. பாங்கன் கூறிய கட்டுரை பைத் தீலவன் மறுத்துக்கூறல்.

மாலாய் மதம்பொழி \$ ¹வாரண வாணன்றென் மாறையன்னுர் சேலார் கருங்கண்ணுஞ் செங்கனி வாயுஞ் சிறிய நண்ணேர் நூலார் மருங்கும் பெருந்தன பாரமு நும்மையன்றி மேலா னவருங்கண் டாலுரை § யாரின்ன வீரங்களே.

இ—ள்: மயக்கமாய் மதத்தைப் பொழியும் வாரணத்தையுடைய வாண னது தென்மாறைகாடு போல்வாரது சேல்போன்ற கருங்கண்ணும், செங் கணிபோன்ற வாயும், சிறுமையாகிய நுண்ணிய வழகாகிய நூல்போன்ற இடையும், பெரிய தனபாரமும், கண்டார் செஞ்சினே யுருக்குர் தன்மையில் வலியவென்பதின யெளியவாகக் கூறினீர்; நும்மையன்றி மேலானவருங் கண்டாலுரையார்கள் இத்தன்மையாகிய வீரமொழிகள். எ—று.

எனவே, நீருங் காணு ததன்மையால் இவ்வாறு கூறினீரென்று கூறிய வாருயிற்று. மால் - மயக்கம். வாரணம் - யாஜன. சேல் - கயல். 'செங்

^{‡ (}செ - ம்:-) 'தகாது'

^{* (}செ-ம்:-) 'எதிர்மறை'

^{\$ (}செ - ம்:-) 'மாதங்க'

^{§ (}இச-ப்:-) 'யாரிக்த'

¹ விசேடவுரையிலும் 'வாரணம் - யா'ன' எனக் குறிக்கப் படுதலின், மூலத்திலும் ''வாரணவாணன்'' என்ற பாடமே உரையாசிரியர் கொண்ட பாடமாதல் தெளிக.

கனிவாய்' என்புழி உவமத்தொகை. எர் - அழகு. தன**ம் - மு**ஃ. 'மேலா னவ**ரும்'** என்புழி உ**ம்மை** சிறப்பும்மை; எ**னேய எண்**ணின்க**ண் வ**ர்தன. ஆ**ர் என்**பது ஒப்பு. பாங்**கள் - முன்னி**ஃயெச்சம். (43)

கிழவோற் பழித்தல்

கிழவோற் பழித்தல் எ - து. அவ்வாறு கூறிய கிழவினப் பாங்கன் பழித்தக் கூறல்.

சூரார் சிலம்பிற் சிலம்பிமென் னூல்கொண்டு சுற்றவேற்றிப் போரார் களிறு புலம்பிகைக் தாங்கொரு பூவைகொங்கை வாரா லணேப்ப வருக்திண கீதஞ்சை வாணன்வெற்பா ஓராழி சூழுல கத்தெவ சேகின்ண யொப்பவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணனது வெற்பிலிருப்பவனே! சூர் பொருந்திய மீலயினிடத்துச் சிலம்பியானது தனது மெல்லிய நூலக்கொண்டு சுற்ற, மாற்ருர் படையிலே வெற்றிப்போர் செய்கின்ற யானேயானது புலம்பி கைந்தாற்போல, ஒரு பெண் தனது வார்பொருந்திய கொங்கையாலிணப்ப நீ வருந்தின்; ஆதலால், ஒப்பற்ற ஆழிசூழ்ந்த வுலகத்தில் நின்னேயோப் பவர்யார்? எ—று.

சுர்-தெய்வப்பெண்களிலொருசாதி. சிலம்பு - மூல. சிலம்பி - சிலர்தி. களிறு - யான. ஆங்து - உவமவுருபு. பூவை - பெண். 'வார்க்கொங்கை' என மாறுக. ஆழி - கடல். சிலம்பி மென் னூல் கொண்டு சுற்ற வெற்றிப் போரார் களிறு அர்தூற்றீனைய நீக்கிவருதற்கரிதாய்ச் சங்கிலித் † தீனக்கு நில்லாத தன் வலியிழர்து புலட்பி நைர்தாற்போல, கடல்போல் வருகின்ற நால்வகைப் படையும் வென்று மனத்திற் கலங்காத வீரம் ஒரு பெண்வேட் கையாற் கலங்கி வருர்தின், நின்னே யொப்பவர் யார்? — எனக் குறிப்பாற் பழிப்புத் தோன்றியவா றணர்க. (44)

கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல்

கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல் எ - து தலேவன் ்கீ பழிக்கின் ருய்' என்று உள்ளர் தேறை தற்கு வேட்கை என்னுல் தாங்க முடியாதென்று கூறுதல்.

^{† (}பி - ம்:-) 'தடைக்கு'

பொறைகொண்ட தாமரைப் போதன்ன கொங்கையும் பொங்கரிசேர் கறைகொண்ட வாளன்ன கண்களுங்கொண்டொரு கன்னிதெவ்வைத் திறைகொண்ட வாணன் செழுந்தஞ்சை சூழுஞ் §சிலம்பிலின்றென் நிறைகொண்ட வாறறி யாதிக ழாநிற்றி நீயுநின்றே.

இ—ள்: பாரங்கொண்ட தாமரை முகையன்ன கொங்கையும், மிகுந்த வரிபொருந்திய மாற்றுரைப் பொருது அவருடற்குருதிக் கறைகொண்ட வாளயொத்த கண்களுங்கொண்டு ஒரு கண்னியானவள், பகையைத் திறை கொண்ட வாணனது செழுமையாகிய தஞ்சை மாநகரைச் சூழுஞ் ‡ சிலம் பிடத்து, இன்று என்னுடைய கிறையைக் கவர்ந்தவாறறியாது, நீயும் என் முன்னின்று இகழாகின்றுய், யானென்செய்வேன்! எ—று.

பொறை - பாரம். ¹போது - முகை; என்?ன?

''காலேயரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலே மலருமிர் ரோய். [குறள்-செ-1227]

என்பதனு னுணர்க. பொங்கு தல் - மிகு தல். அரி - செவ்வரி. கறை-இரத்தம். தெவ் - பகை. திறை - வெற்றி. நிறை - அறிவு நிறை ² ஒர்ப் புக் கடைப்பிடி யென்னும் மேன்மக்கள் குணங்களுள் ஒர் குணம். அஃ தா வது, மனத்தின்கண் பிறாறியாமை யடக்கத்தக்க காரியத்தை யடக்கு தல்.

"நிறை யெனப்படுவது மறைபிற சறியாமை" [கலி-133]

என்*ருர்* பிறரும். சீயும் என்னும் உம்மை சிறப்பும்மை. பாங்கள்-முன்னி‰யெச்சம். (45)

பாங்கன் தன்மனத்தழுங்கல்

பாங்கன் தன்மனத்தழுங்கல் எ - து. அதகேட்ட பாங்கன் எம்பெரு மான் ஆற்ருஞய் இவ்வாறு கூறிஞைல், யான் இதற்குத்தான் என் சொல் லுவேனென்று தன்னுள்ளே யிரங்குதல்.

^{💲 (}பி - ம்:-) 'சிலம்பினின்றென்' 🙏 (பி - ம்:) 'சிலம்பிடத்தேஙின்று'

¹ போது - போரும்பு; மலரும் பருவத்தையுடைய அரும்பு.

² ஓர்ப்பு - ஆராயும் வன்மை. கடைப்பிடி - ஒரு தூல தணி தல்.

தீ தள வாரங் கமழ் தஞ்சை வாணன்றென் மாறையன்னுள் கா தள வாவெங் கடுவள வாவொளிர் காவியந் தண் போ தள வாவிழி யென்னுமென் தைசப் புறத் தளவா சூதள வாமுலே யென்னுமென் குமினிச் சொல்லுவதே.

இ—ள்: எம்பெருமான், குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்தனங் கமழப்பட்ட தஞ்சைவாணன் தென்மாறை நாடுபோல்வாளது கண்களே, 'காதினுலும் அளவிட்டறியப்படா, வெவ்விய விடத்தினுலும் அளவிட்டறியப்படா, விளங் கப்பட்ட அழகிய குளிர்ந்த நீலப்போதினுலும் அளவிட்டறியப்படா' என்று ¹ சொல்லும்; மூலேயை 'மூலபோல் வளர்ந்த என்னுசையிடத்தும் அளவிட் டறியப்படா, வல்லினுலும் அளவிட்டறியப்படா' என்று சொல்லும்; ஆத லால், நெஞ்சமே! நாம் இன்று சொல்லுவதென்? எ—று.

ஆரம் - மைந்தரும் மாதரும் மார்பினும் மூஃவினும் பூசிய சந்தனம். கடு - விடம். காவி - நீலம். 'அந்தண் காவி' என மாறுக. புறம் - இடம் சூது - வல். இனி - இன்று. அளத்தல் - அறிதல். அளவா-அறியப்படா.

காதைக் கடந்துபோதலான் 'காதளவா' என்றும், கடு உண்டாரைக் கொல்லும் அவ்வாறன்றிக் கண்டாரைக் கொல்லுதலான் 'கடு வளவா' என் றும், காவிப் பூவிற்குப் பார்த்தறியுங் குணமி**ன்**மையின் 'காவியந்தண் போதளவா' என்றுங் கூறியது.

> "காணிற் குவளே கவிழ்ர் தட ரிலனேக்கு மாணிழை கண்ணெவ்வே மென்று" [செ-1114]

என்னுங் குறளினுங் காவிக்குக் கண்டறியுங் குணமின்மை யுணர்க.

ஆசையினும் முஃ பெரிதாகலான் 'ஆசைப்புறத்தளவா' என்றும், வட்டங்கொண்டு குவிர்து வண்ணம் பொதிர்திருத்தலான் 'சூதளவா' என்

¹ சொல்லும் - சொல்லுவான்; செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிஙில் விணமுற்று; அது பலர்பா லொழிந்த படர்க்கை நாற்பாற்கும் பொதுச் சொல்லாயினும், ஈண்டு அதிகாரத்தால் வருவிக்கப்பட்ட 'எம்பெருமான்' என்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலேயா யியைந்தமையாற் பொதுமை நீங்கி உயர்திணை யாண்பாலே யுணர்த்திற்று. இங்ஙனம் மேலும் வருமிடந்தோறு முணர்க.

றுங் கூறியது. 'என்னும்' என்பதிரண்டும் ² இறுதிவிளக்கு. நெஞ்சம் முன்னிலே யெச்சம். (46)

பாங்கன் த**ஃ**வேனே டழங்கல் (இ*து* வெளிப்படை.)

என்மே லறைவ தியானிங்கு நின்செவிக் கென்சொலெல்லாம் வன்மே லடர்கொங்கை காரண மாத்தஞ்சை வாணன்வெற்பா கன்மே லறைகின்ற மென்முளே போலுங் கடல்வெதும்பில் § தன்மே லளாவவுண் டோதரை மேலொரு தண்புனலே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! பேரின்பத்திற்குரிய நீ இச் சிற்றின்பத்திற்கு இத்தன்மையஞதல் தகாதென்ற, சூதின்மேற்பகை நெருங் குங் கொங்கையினே யுடையாள் காரணமாக, இங்குக் கூறம் என் சொல் லெல்லாம் நின் காதுக்குக் கல்லின்மே லறைகின்ற மெல்லிய மூங்கிலின் மூளே

^{\$ (}செ - ம்:-) 'தன்மேல் விளாவ' (பி - ம்:-) 'தன் மேல் வளாவ'

² இறு நி விளக்கு: ஒரு செய்யுளில் ஓரிடத்த நின்ற சொற் பலவிடத் துஞ் சென் நியைக்து தண் பொருளேப் பயக்குமாயின் அது விளக்கணியாம்; தீவகம் எனவும்படும். பலவிடத்தஞ் சென்றியையும் அச்சொல் செய்யுளின் அல்லது தொடரின் முதற்கண் கிற்பின் முதனிலேத் தீவகம் எனவும், இடைக் கண் கிற்பின் இடைகிலேத் தீவகம் எனவும், இது திக்கண் கிற்பின் இது திலிலத் தீவகம் எனவும் கூறப்படும்.

சண்டு 'மாறையன்ஞன் - காதளவாவெங் கடுவளவா வொளிர் காலியக் தண் - போதளவாவிழி யென்னும்'' என்னுக் தொடரிறு திக்கண் கின்ற 'என்னும்' என்ற வினேமுற்றுச் சொல்லானது 'விழி காதளவா என்னும், வெங்கடு அளவா என்னும், ஒளிர் காவியக்தண் போது அளவா என்னும்' எனத் தான் கின்ற இடத்தின்மாத்திரமேயன்றி ஏனே முத லிடைகளிலுஞ் சென்று இயைக்து பொருள்பயத்தலின் இறு திவிளக்கு எனப்பட்டது. இனி, ''என்னுகைப் புறத்தளவா - சூதளவா மூல என்னும்'' என்புழியும், 'என்னும்' என்ற அச்சொல் 'முலே என்னுகைப் புறத்தளவா என்னும், சூத அளவா என்னும்' என ஏனே முதற்கண்ணுஞ் சென்றியைக்து பொருள் பயத் தலின் அதவும் இறு திவிளக்கு ஆதல் காண்க. திவகச்சொல் இரண்டும் கிற்கப்பெற்ற இரு தொடர்களும் தனித்தனி உட்டொடர் பலவாயிருப்பினும் பெருக்தொடர் ஒன்றெனவேபடும். பெருக்தொடர் - மகாவாக்கியம், உட் டொடர் - அவாக்தரவாக்கியம், உட்பட்ட சிறுதொடர்.

† போலும்; ஆயின், யான் மேற்சொல்லுமா றியாது? கடல் வெப்பமுறின் அவ்வெப்பமாற * 3 அக்கடல் தன்மேல் 4 அளாவு தற்குப் பாரிடத்து ஒரு தண்ணீருண்டோ? எ—ற.

அறைதல் - சொல்லுதல். 'யான் என் மேலறைவது' என மாறுக. வல் - சூது. அடர்தல் - செருங்குதல். ⁵ கொங்கை - ஆகுபெயர். அறை தல் - அடித்தல். ⁶ முஃன - மூங்கில்; ஆகுபெயர். வெதும்பல் - வெப்ப முறல். தன் - அடிச்சந்த கோக்கிவந்தது_. தரை - பார். புனல் - நீர். (47)

எவ்விடத்தேவ்வியற்றேன்றல்

எவ்விடத் தெவ்வியற்றென்றல் எ-து. எம்பெருமான் இவ்வாறுகூறி யும் ஆற்றுகுயிஞன். அதஞல், தூலவியைக் கூட்டாதொழியின் இறந்தபடு மென்று தேறி, தூலவின நோக்கி, 'நின்குற் காணப்பட்ட வுரு § எவ்விடத் தது? எவ்வியூலையுடையத?' என்று விஞவுதல்.

^{‡ (}செ - ம்:) 'போலுமாயின; யான்' * (பி -ம்:-) 'அக்கடற்றன்மேல் வளாவுதற்கு' (செ-ம்:-) 'அக்கடன்மேல் விளாவுதற்கு'

^{§ (}பி-ம்:-) 'எவ்விடத்தெவ்வியுல்'

³ அக்கேடல்தன்மேல்:— அக்கடல் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் வருவிக்கப் பட்டது; இவ்வுரைவாசகத்துத் தன் என்பது வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச் சிக்கண் வர்த சாரியை. ஆஞல் மூலத்தின்கண் 'தன்மேல்' என்புழித் தன் என்பது இவ்வாருனதன்று, உருபேற்ற பெயர் கிலேமொழியாக நிற்ப அதன் வழித் தோன்றுமையின். இனி, கடலேச் சுட்டிவர்த 'தான்' என்னும் பொதுப்பெயரின் விகாரமொழியுமன்று, அக்கடலேக் கர்த்தாவாகவுடைய விணச்சொல் பின்னே வராமையின். இக்காரணத்தானே விசேடவுரையில் 'தன் - அடிச்சர்தேரோக்கி வர்தது' என்றுரைக்கப்பட்டது; அது விரிக்கும் வழி விரித்தலாகிய செய்யுள் விகாரமென்க.

⁴ அளாவல் - கலத்தல்; இதின விளாவுதல் என்றம் வழங்குவர்,

⁵ கொங்கை: சிணயாகுபெயராகப் பெண்ணே யுணர்த்திற்று. 'அடர் கோங்கை' என்பது விணத்தொகை நிலக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகாமைக்குக் காரணம் '20-ம் கவியில் 'தோய்குழல்' என்பதற்கு உரைத்தவாறே கொள்க.

⁶ ழ²ள: மூங்கிலின் பெயர் அதனுற் செய்யப்பட்ட தரையில் நாட்டப் படும் மு²ளக்கு ஆயது கருவியாகுபெயர்.

முகத்திற் பகழி யிரண்டுடை யார்க்கிட மூரிமுக்கீர் அகத்திற் பிறக்த வரவிக்த மோவடை யார்தமக்கு மகத்திற் சனியன்ன சக்திர வாணன்றென் மாறைவெற்போ நுகத்திற் பகலணே யாய்தன்மை யேது துவலெனக்கே.

இ—ள்: நின்குற் காணப்பட்ட முகத்தில் அம்புபோன்ற கண்ணி எண் டிடையார்க்கு இருப்பிடம், பெருமை பொருந்திய கடலகத்திற் பிறந்த தாமரையோ? பகைவர் தமக்கு மகநாளில்வந்த சனியையொக்கும் சந்திர வாணன் தென்மாறை வெற்போ? உழும் *ஏரிற் பிணித்த நகத்தின் நடுப் போன்ற தூலவனே! அவர்க் கிலக்கணம் யா து? அறிய எனக்குச் சொல் வாயாக எ—று.

பகழி - ஆகுபெயர். மூரி - பெருமை. முக்கீர் - கடல். அரவிக்தம்-தாமரை. அடையார் - பகைவர்.

மகத்திற் சனி வருங்கால் உலகிற்குத் தீமை பயத்தலால் 'அடையார் தமக்கு மகத்திற் சனியன்ன சர்திரவாணன்' எனக் கூறியது;† 'நுகத்திற் பகலினயாய்' என்றது ஈடுவன்றி ஒர் பக்கஞ்சாயின் அவ்விடத்திற் பார முறைக்கும், ஈடுவாயின் சமனுயிருக்கு மாதலான், இவனும் ஈடுவுஙிலமை யுடையவனென்றை கூறப்பட்டது.

தன்மை - இலக்கணம். நுவலல் - சொல்லுதல். ஒகாரம் இரண்டும் விஞ.

அவனஃ திவ்விடத் திவ்வியற் றேன்றல்

அவனஃ திவ்விடத் திவ்வியற்றென்றல் எ - து. தலேவன் என்னுற் காணப்பட்டவுரு இவ்விடத்தது இவ்வியலேயுடையதென்று பாங்கற்குக்கூறல்.

^{* (}செ-ம்:-) 'ஏர்ப்பெயலிற் பிணித்த' (பி-ம்:-) 'ஏர்ப்பாட்டிற்பிணித்த'

^{† &}quot;மகத்திற்புக்கதோர் சனியெனக்காஞய்" [திருவொற்றியூர் . செ 9] என்று சுந்தாமூர்த்தி சுவாமிகள் ஒதியவாற்றுனுமுணர்க.' என முற்பதிப் பில் அதிகபாடங் காணப்படுகின்றது; அத எமக்ககப்பட்ட எடுக ளொன்றிலுமில்லே.

கனமே குழல்செங் கயலே விழிமொழி கார்க்குயிலே தனமே முகையென் றனிரெஞ்ச மேயிடை தன்பகைக்கு வனமே யருளிய வாணன்றென் மாறை மணிவரைசூழ் புனமே யிடமிங்ங னேயென்ணே வாட்டிய பூங்கொடிக்கே.

இ—ள்: இவ்வாறு என்ணேவாட்டிய பூங்கொடிபோல்வாட் கிருப்பிடம் தன் பகைவர்க்குக் காடே யிருப்பிடமாகக் கொடுத்த வாணனது தென் மாறை நாட்டு முத்தத்தையீனும் மூங்கில் சூழ்ர்த திணப்புனமே; தியலா னது: குழல், முகிலே; விழி, செவ்வரி பொருர்திய கயலே; மொழி, கருங்குயிலே; தனம், முகையே; இடை, என்தனியாகிய செஞ்சமே எ.ற.

கனம் - முகில். கயல் - மீன். தனம் - முலே. முகை - மொக்குள். மணி - முத்தம். வரை - மூங்கில். புனம் - திணப்புனம். இங்ஙன் - இவ் வாறு. பூங்டுகாடி - ஆகுபெயர்.

ு 'கார்க்குயிலே மொழி' எனவும், 'முகையே தனம்' எனவும் மாறுக. 'இங்ஙனே' என்புழி ஏகாரமும், 'பூங்கொடிக்கே' என்புழி ஏகாரமும் ஈற் றசை; ஏீனய தேற்றம்; என்னே?

"தேற்றம் விஞுவே பிரிநிலே யெண்ணே ஈற்றசை யிவ்வைக் தேகா ரம்மே" [தொல்-சொல்-இடை-சூ-9] என்பதஞுலறிக.

'தனி கெஞ்சம்' என்றது வேட்கைப் பாரத்தைச் சுமக்து கைக்**ததைல்** கெஞ்சம், மூஃப் பாரத்தைச் சுமக்து கைக்த இடைக்கு உவமமாயிற்று. 8 வரை - கண்களே யுடைமையின் ஆகுபெயரான் மூங்கிற்குப் பெயராயிற்று.

⁶ குழல் முதலியன முகில் முதலியவற்றேடு எழுவாயும் பயனிலேயு மாகத் சம்முளியைர்து, பின் ஒருசொன்னீர்மைப்பட்டு 'இயலானது' என் னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலேயாகத் தனித்தனி இயையும். இவ்வாறு ஒ ரெழுவாய் வெவ்வேறு பல பயனிலேகளோடு தனித்தனி இயைவதை வட நூலார் 'பிரத்தியேக பர்தார்வையம்' என்பர்.

⁷ எனேய தொடர்களில் உவமவாசகம் முன்னும் உவமேய வாசகம் பிண் னுமாக இருத்தலின், அவைபோலவே இவையும் முறைபிறழ்ச்சியின்றி யிருக் கற்பால, செய்யுணேக்கி மாறி நின்றமையின் இவ்வாறு மாறுக என்பதாம்.

⁸ வரை - கண் = கணு.

வரை மீலயாகாதோ வெனின், ஆகா த. என்னே? 1 மேற்கூறம் பாங்கன் இறைவினத் தேற்றுஞ் † செய்யுள் 'கழைவளர் சாரல்' என்றமையான், இவ்விடத்து வரை யென்றதற்கு மூங்கிலென்றே பொருள் கூறவேண்டு வதாயிற்று; என்னே? "மால்வரை நிவந்த சேணுயர்வெற்பில்" [அடி - 12] என முருகாற்றுப்படையுட் கூறியதனுணைர்க. (49)

பாங்கன் இறைவினத் தேற்றல்

பாங்கன் இறைவணேத் தேற்றல் எ-து. 'இவ்வாறு டீ வருந்தாதொழிக, ரீ சொன்ன குறியிடத்துச் சென்று தூலவியைக் கண்டு யான் வருகின்றேன்' என்று தேற்றுதல்.

மழைவளர் மாளிகை மாறை வரோதயன் வாணன்வெற்பின் இழைவளர் வார்முலே யேரிளர் தோகையை பிக்கணம்போய்க் கழைவளர் சாரலிற் கண்டுளே யான்வந்து காண்பளவுக் தழைவளர் தாரண்ண லேதணி வாய்நின் றகவின்மையே.

இ—ள்- மலரோடு தழைகலர் த ரீண்ட மாஃயையுடைய இறை வனே! முகில் தஞ்சம் மாளிகை செருங்கிய மாறைநாட்டு வரோதயஞ்கிய வாணனது வெற்பில், அணிகள் தயிலுங் கச்சுப் பொருர்திய முஃயழகை யுடைய இளர்தோகை போல்வாள ரீ கூறிய குறியிடமாகிய மூங்கில் வேலி யாய் வளர்ர்த புனத்தில் இக்கணம் போய்க்கண்டு மீண்டு உண யான்வர்து காணுமளவும் வருத்தமொழிவாயாக. எ—று.

மழை - முகில். இழை - ஆபாணம். வார் - கச்சு. ஏர் - அழகு. தோகை - ஆகுபெயர். ² சாரல் - ஆகு பெயர். என்னே? தலேவன் குறி கூறியது 'புனமே யிடம்' ‡ என்று; அதனு லென்றுணர்க. இங்ஙனம் மூங் கில் வேலிப்புனமென்று அதிகாரப்படக் கூறியவாறென்னெனின், இக்கிள விக் கடுத்த கிளவி 3"குறிவயிற்சேறல்" என்றலிற் றூலவி யிருக்குமிடமுங்

^{† (}செ - ம்:-) 'செய்யுட்கண்'

^{‡ (}செ - ம்:.) 'என்றதைகைன்றணர்க'

¹ மேற் கூறும் செய்யுள் என்றியைக்க.

² சாரல்:—மீலப்பக்கம்; ஈண்டு அதன்கணுள்ள புனத்தை யுணர்த் தலின் இடவாகுபெயர்.

^{3 &#}x27;தேறிவயிற் சேறல்'' என்றலில் - குறிவயிற் சேறல் என்ற கிளவிக்கண்.

Children Con

குறியென்றலின், குறியிடமெல்லாமொன்ருய் வருதல் விதியாதலான் 'மூங் கிற்புனம்' என்றதிகாரப்பட்டவாறுணர்க. அன்றியும் வரைவு கடாதலில் 'இரவு வருவா'ணப் பகல் வருகென்றல்' என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் 'கழை வினயாடுங் கடிப்புனங் காத்தம்' [தஞ்சை-செய் 238] என்று பாங்கி கூறிய வதனும், ² இச்செய்யுளில் புனங் கூறுமிடமெல்லாம் மூங்கி லடையாள மன்றி வேரோடையாளங் கூறுவதின்றென வுணர்க.

தார் - மாலே. மலராற் கட்டதெல் ³ மாலேயாகலான் மலர்கூறுது, தழை யிடை யிடையே கட்டு தலின் தழை கூறிஞர். அண்ணல் - இறைவன். தணி தல் - ஒழிதல். தகவின்மை - வருத்தம். முன் வள ரிரண்டுங் கண்வளர்தல். 'கழைவளர் சாரலில் இக்கணம் போய்' என பின்வளரிரண்டும் நீடல். மாறுக. 'மீண்டு' என்பது அவாய் நிஃலயான் வந்தது. (50)

குறிவயிற் சேறல்

குறிவயிற் சேறல் எ - து. தூலவன் கூறிய குறியிடத்துத் யைக் காணப் பாங்கன்போதல்,

பாரித்த திண்மைபெம் மண்ணலுண் ணீரைப் பருகிகின்று பூரித்த செவ்விள நீர்களுக் தாங்கியப் பூங்கொடிதான் வாரித் தலம்புகழ் வாணன்றென் மாறை வரைப்புனஞ்சூழ் வேரித் தடம்பொழில் வாய்விளே யாடுங்கொன் மேவிகின்றே.

இ-ள்: தீவைன் கூறிய அப்பூங்கொடிதான் கடல்சூழ்ர்த நிலவுலகம் புகழும் வாணனது தென்மாறைநாட்டு மூங்கில்வேலியை யுடைய தினப் புனஞ் சூழ்ந்த மணம் பொருந்திய பெரிய சோஃயிடத்தப் பொருந்தி நின்று. வீரமில்லாதார்க்கும் வீரத்தைப் பிறப்பித்த எம் அண்ணலது உள்ளத்துள்ள குலையறிவாகிய நீரைப்பருகி நிலேகொண்டு விம்மிய செவ்விளரீர்போன்ற முலே களேயுக் தாங்கி விளேயாடுமோ என எண்ணிக்கொண்டு சென்றுன்

பாரித்தல் - பிறப்பித்தல். திண்மை - வீரம். உண்ணீர் - உள்ளத்துள்ள கூலையறிவு. பூரித்தல் - விம்முதல். உம்மை - அசை. வாரி - கடல். தலம்-வரை - மூங்கில். வேரி - மணம். தடம்பொழில் - பெரிய நிலவுலகம். கோல் - ஐயம். நேத்சம் - முன்னி‰யெச்சம். 'வரைப்புன்ம்' என்பது வரைக்கட்புனமென அமையாதோவெனின், இவ்விடத் திவ்வியற் றென்னுஞ் செய்யுளில் 'மணிவரை சூழ்புனம்' எனவும், பாங்கன் இறை

² இச்செய்யுள்— இத்தொடர்நிலேச் செய்யுள், இக்கோவைப் பிரபந்தம் 3 மா?லயாகலான் - இயல்பாதலான்.

வினைத் தேற்றுஞ் செய்யுளில் 'கழைவளர்சாரல்' எனவும், இச் செய்யுளில் 'வரைப்புனம்' எனவும் மூங்கிலே யதிகாரப்பட்டு வருதலின் மீலயாகா தென்க. (51)

இறைவியைக் காண்டல் (இது வெளிப்படை.)

கானே யளகங் கரும்புய லேயியல் கார்மயிலே மானே விழிமுக மாமதி யேதஞ்சை வாணன்வெற்பில் தேனேய் தொடையலச் சேயணே யான்சொன்ன சேயிழையாள் தானே யிவளிது வேயிட மாகிய தண்புனமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்திருக்கும் முருகக்கடவு எனேய வண்டுபொருக்திய மாஃயையுடைய எம்மிறைவன் சொன்ன இடமாகிய தண் புனமும் இதுவே; † 4 இயலாகிய புயலே, மணம்பொருக்திய அளகபாரமா

† (பி - ம்:-) 'கருமையாகிய புயலே' என்ற பாடமே பொருர் தும் எனச் செர்தமிழ் - தொகுதி 5 - பக்கம் 575- ல் காட்டப்பட்டது. ஆஞல் எமக்ககப் பட்ட எடுகள் நான்கிலும் அங்ஙனமின்றி 'இயலாகிய' என்றே பாடமுளது.

⁴ இயலாகிய - தலேவன் சொன்ன இலக்கணமாகிய; இவ்வடைமொழி புயல், மயில், மான், மதி என்னும் நான்கிற்கும் உரிய அடையென் றுணர்க. "எவ்**விடத் தெ**வ்வியற் றென்றல்" "அவனஃ திவ்விடத் திவ்வியற் றென்றல்" என்னுங் கிளவிகளில் தூலவி நிற்குங் குறியிடமும், தூலவியின் இயலும் ஒன் றன்பினென்ருக ஒருங்கு கூறப்பட்டு வருதலானும், இச்செய்யுளில் "அச் சேயீணயான் சொன்ன" என்பது இடைஙிலவிளக்காகச் சென்றியையும் போது இடமும் இயலுமாகிய இரண்டையுமே குறித்துச் செல்லுதல் முறை மையாகலானும், அதிகரித்த 'இடம்' "சேயினயான் சொன்ன இடமாகிய தண் புனமிது" என ஈண்டு அடையாக எடுத்தோதப்படுதலானும், அதற்கியைய அதனுடனிகழ் பொருளாகிய 'இயல்' என்பதும் அடையாக எடுத்தோதல் முறைமையாகலானும், அது செய்யுளில் தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தலாக எஞ்சியிருப்பினும் உரையில் அதின விரித்து எடுத்தோதல் இன்றியமையாத வாற்ருனும், இங்ஙனமே 49-ம் செய்யுளில் 'இயலான த' என விரித்துரைத் துள்ளா ராகையாலும் உரையில் 'இயலாகிய' என்னும் பாடம் பொருத்த இனிக் 'கரும்புயல்' என்புழிக் கநமை என்னும் முடைத்தாத லறிக. அடைக்குப் பொரு வெழுதா து விடினும் விளங்குமா தலின், பிரதிபதமாகிய 'கருமையாகிய' என்னும் உரைவாசகம் ஈண்டு இல்வழிப்படுங் அன்றி அவ்வுரைவாசகம் ஏடெழு துவோரால் குறையின்மையுக் தெளிக. தவறு தலாக விடப்பட்டதோ? சிதை ந்து இலதாயிற்றே என எண்ணவு மிடமுண்டு. சுருங்கக் கூறின், பல ஏடுகளிற் காணப்படும் பாடமே ஒரேட் டிற் காணப்படும் பாடத்தினும் பிழையற்றவழிக் கொள்ளற்பாற்றென்பதாம்.

யிருக்கின்றது; கார்காலத்து மயிலே, இயலாயிருக்கின்றது; மானே, விழியா யிருக்கின்றது; நிறைமதியே, முகமா யிருக்கின்றது; ஆதலால், அச்சேயிழை யாள்தா னிவளே எ—று.

கான் - மணம். ஏய்தல் - பொருர் துதல். இயல் - சாயல். கார் - கார் காலம். விழி - கண். டாமதி - நிறைமதி. தேன் - வண்டு. தொடையல் -மா‰. சேய் - முருகக்கடவுள்.

'கரும்புயலே கானேயளகம்' எனவும், 'கார்மயிலே யியல்' எனவும், 'மதியே முகம்' எனவும், 'தஞ்சைவாணன் வெற்பிற்சேய்' எனவும் மாறுக. ஈற்றசை ஏகாரமொன்று மொழித்து ஏனேய ஏகாரமெல்லாக் தேற்றத்தின் கண் வக்தன. நெஞ்சும் - முன்னிஸ் யெச்சம். ⁵ 'அச்சேயீனயான் சொன்ன' என்பது இடைகிஸ் விளக்கு.

இகழ்ந்ததற் கிரங்கல்.

இகழ்ந்ததற் கிரங்கல் எ - து. தூலவிபேரழகைக் கண்டு பாங்கன், 'காணமுன் எம்பெருமா'ண அறிவின்றி இகழ்ந்தனம்' என்று இரங்கிக் கூறல்.

கொலேகா லயிற்படை நேரியர் கோனகங் கோடவங்கைச் சிலேகால் வளே த்துத் திருத்திய வாணன்றென் மாறைவெற்பில் முலேகால் கொளக்கண் டிளே த்தநுண் ணூலிடை முற்றிழைகண் வலேகால் பிணிப்பவக் தார்வருக் தாரல்லர் மாலுழக்தே.

இ—ள்: கொல்லுக் தொழிலே உமிழ்கின்ற வேற்படையுடைய † சோழ னது உள்ளம் மாறுபட அழகிய கைச்சிலையக் காலால் வளேத்து, அம்மாறு பாட்டைத் திருத்திய வாணனது தென்மாறை வெற்பிடத்து, மூலேயிடங் கொள்ளக் கண்டு அதனுல் இளேத்த நுண்ணிய நூல்போன்ற இடையையும், 6 அணியும் அணியிற் ருழ்வின்றி முற்றுப்பெற்ற அணியையு முடையாளது கண்ணுகிய வலே காலிற் பிணிப்ப வக்தவர் ஆசைகோயை அநுபவித்து வருக் தாரல்லர் எ—று.

^{† (}பி - ம்: -) 'சோன து'

⁵ 'அச்சேயினயான் சொன்ன இடமாகிய' எனப் பிற்ருடரோடும், 'அச்சேயினயான் சொன்ன இயலாகிய புயல் முதலியவை அளகம் முதலிய வாகவுள்ளன' என முன்னுள்ள தொடரோடும் சென்றியைக்து தன்பொரு ளேப் பயத்தலின் இடைநிலேத்தீவகம் என்னு மணியாம்.

⁶ அழகுபடுத் தஞ் சித்திரத்தொழிலிற் குறைவின்றி முற்றுப்பெற்ற ஆபாணத்தையு முடையா அென்றபடி.

எனவே, வருக்துவா சென்றவா ருயிற்று. 7 கோலே - ஆகுபெயர். காலு தல் - உமிழ்தல். அயிற்படை - வேற்படை. 8 கேரியர்கோன் -* சோழன். அகம் - உள்ளம். கோடல் - மா ஓபடல். அம் - அழகு. 'கால்வளேத்து' என்புழி வேற்றுமைத்தொகை. திருத்தல் - செவ்விதாக்கல். கால் கொளல் - இடங்கொளல். முற்றிழை - அன்மொழித்தொகை. பிணித் தல் - கட்டல். உழத்தல் - அனுபவித்தல்.

> ''கடலென்ன காம முழர்தா மடலேருப் பெண்ணிற் பெருர்தக்க தில்''. [செ. 1137]

என்னுங் குற**ளா**னு முணர்க. நெந்சம். முன்னி‰ யெச்சம். (53)

தலவண வியத்தல்.

தஃவைனே வியத்தல் எ - து. பாங்கன், தஃவி கண்வஃவிற் சிக்கி அத் தடையோடுர் தஃவைண் ரம்மிடத்து வர்தது வியப்பென்று அதிசமித்தக் கூறல்.

^{* (}பி - ம்: -) 'சேரன்': இங்ஙனம் ஈரேடுகளிலும், மற்றொன்றில் இங்ஙன மிருந்தவற்றைப் பின் வரிபிளப்பில் ழகரம் பெய்த திருத்தியுங் காணப்படுகின்றது. ஒரேட்டில் 'சோழன்' என்றே பொழிப்புரை விசேட வுரைகளிற் பாடங் காணப்படுகின்றது.

பெருவ் இச்சொல்லே தொழிற்பொராக கொலைத் சொழிலே யுணர்த் தலின், 'கொல்லுக் தொழில்' என்னும் இதனுரையும், இதனே யாகுபெய ரென்றதும் கண்கு புலப்படலில்லே. தொழிலென்றது 'போர்' எனக் கொள்ளில், அதனே உமிழ்தற்குச் செயப்படுபொருளாக இடையத் தக்கூறல் மர பாமோ என்பது ஆராயத் தக்கது. 'தழுலை' என்பது தான் இங்ஙனம் எடு களில் மாறுபட எழுதப்பட்டுச் சிதைக் ததோ எனவும் எண்ணு தற் கிடமுண்டு. அங்ஙனமாயின் கொலேக்குத் தழல் எதுவாகலிற் காரிபவாகுபெய ராம். தழல் - சுண்டுச் சினத்தீ; இதனே 154-ம் செய்யுளில் ''கினஞ்சாலும் வேலண்ணலே'' என வருதலாலும், ''அழல் திகழ்க்குமைக்கு மஞ்சுவரு கெடுவேல்'' எனச் சிறுபாணற்றுப்படையுள் வகுமாற்றுனும், அதற்கு கச்சி ஞர்க்கினியர் ''தன்னிடத் தறையுங் கொற்றவையுடைய கோபத்தின் மிகுதியி இலே தான் விளங்கும் அச்சக் தோன்றும் செடிய வேல்'' என உரை கூறிய வாற்றுனு முணர்க.

⁸ கேரியர்கோன் - சோழ அரசர் பலருள்ளும் சிறக்தோன். 83-ம் கவி யின் விசேடவுரை காண்க.

தலங்கா வலன் றஞ்சை வாணன்முக் கீர்பொருக் தண்பொருக்தத் திலங்கார வல்வடக் கொங்கைவெற் பாலிணே கீலவுண்கட் பொலங்காம வல்லி கடைக்தவப் போது புடைபெயர்க்து கலங்கா திருக்ததெவ் வாறெம்பி ரான்றன் கலேக்கடலே.

இ—ள்: இரண்டு ரீலம் போன்ற உண் கண்ணேயுடைய பொன்மய மாகிய காமவல்லிக் கொடிபோன்றவள், உலகிற்குக் காவலஞகிய தஞ்சை வாணன து கடில யெதிருர் தண்ணிய பொருகையாற்றின்கண் பிறர்தொளி ரும் முத்துக்களேக் கோத்த வலிய வடம்பூண்ட கொங்கையாகிய வெற்பி ஞலே கடைர்த அப்போது, அசைர்து எம்பிரான்றன் கலேக்கடலானது கலங்காதிருர்த தெவ்வாற? எ—மு.

எனவே, எனக்கி து வியப்பாயிருர்த தென்றவாருயிற்று. தலம் -உலகு. ¹ பாதலரீர், பூகலரீர், மீதலரீர் இம்மூன்று ரீருங் கூடியதால் கடல் - முந்நீர் எனப் பெயராயிற்று. பொருதல் - எதிர்தல்.

பொருர்தம் - பொருகையாறு; பொருந் என்னும் தொழிற்பெயர் அஃறிணே யாதலின் ஐகாரவீறுபெற்றது. ஆரம் - முத்து. பொருகை யாறுங் கடலும் எதிர்ர்து கலந்தவிடத்துப் பிறத்தலான் பொருகையிற் பிறர்த முத்தென்ருர். பொலம் - பொன்.

"பொன்னென் கிளவி மீறுகெட முறையின் முன்னர்த் தோன்றும் லகார மேகாரம் செய்யுண் மருங்கிற் ருடெரிய லான." [தொல்-எழு-சூ-356.]

^{1 &}quot;யாற்று நீரும் ஊற்று நீரும் மழைநீரு முடைமையால், கடற்கு ழந்நீர் எனப் பெயாயிற்று; அன்றி முன்னீ ரென்றே கு, நிலத்திற்கு முன்னுகிய நீர் என்று முரைப்ப" என்பர் புறநானூற்றுரையாசிரியர். இனி இதனே மறுத்து, "முந்நீர் - கடல்; ஆகுபெயர்; ஆற்று நீர் ஊற்று நீர் மேனீ ரென இவை யென்பார்க்கு அற்றன்று; ஆற்று நீர் மேனீரா தலானும் இவ்விரண்டு மில்வழி ஊற்று நீரு மின்று மாதலானும் இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருந் தியதன்று; முதிய நீரெனின், "கெடுங்கடலுர் தன்னீர்மை குன்றும்" என் பதனுல் அதுவும் மேனீரின்றி அமையாமையின் ஆகாது; ஆனுல் முந்நீர்க் குப் பொருள் யாதோவெனின் முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நிரேன்பது; முச்செய்கையாவன மண்ணேப் படைத்தலும் மண்ணே யழித்தலும் மண்ணேக் காத்தலுமாம்." என்று அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரையிற் கூறுவர்; நச்சினுர்க்கினியரும் அடியார்க்கு நல்லார் கொள்கையே யுடையர்.

என்பதனுலறிக. காமவல்லி - கற்பகத்திற் படருங்கொடி; ஆகுபெயர். கடைதல் - ஈண்டு அறிவைச் சுழலச்செய்தல். புடைபெயர்தல் - அசைதல். கீலக்கடல் - கல்வியறிவாகிய கடல். (54)

தவேவியை வியத்தல்

துவவியை வியத்தல் எ- நு. துவவியைப் பாங்கன் வியக்து கூறல்.

வெங்கோன் மழைபொழி வானவர் போர்வென்ற மீனவர்தஞ் செங்கோன் முறைமை செலுத்திய வாணன்றென் மாறைவெற்பில் நங்கோன் மெலிய நலிகின்ற காமவெர் நஞ்சிணயிப் பைங்கோன் மணிவளே யார்தணி யாரல்லர் பார்வைகொண்டே.

இ—ள்: வெவ்விய அம்புமாரியைப் பொழிகின்ற சோரது போரை வென்ற மீனவருடைய நீதி முறைமையை எண்டிக்குஞ் செலுத்திய வாண னது தென்மாறை வெற்பிடத்திருக்கின்ற நம் பெருமான் மெலிவடைய வருத்தஞ்செய்யாநின்ற காமமாகிய வெவ்விய விடத்தை இர்தப் பசிய கோலுடைய நல்ல வீளபையுடையார் தமது அருட்பார்வைகொண்டு தணிப்பார் எ—று.

வெங்கோல் - அம்பு. வானவர் - சேரர் மீனவர் - பாண்டியர். இறை மைத்தன்மை யுடையராதலால் உயர்த்துக் கூறியது. செங்கோல் - செவ்விய நீதி. நலிதல் - வருத்தல். கோல் - வீளயிற்புள்ளி. கோலம் என்பது கடைக்குறையாய்க் கோல் என நின்றதென்பாருமுளர். நெந்சம் - முன்னிலே யெச்சம்.

இச் செய்யுளில் வியத்தற்பொருண்மை வந்தது எங்ஙனென்னில், எம் பெருமான் இறந்துபடாமற் காத்து இன்றுங் குறியிடத்துத் தனித்து வந்து நிற்றலின், இவர் பார்வைகொண்டு தணிப்பாடென்று கூறியது வியப்பின்மேனின்றது. (55)

இவை ஐந்து பாட்டும் பாங்கன் தன்னுட் கூறியது.

தவேன்றனக்குத் தலேவிரிலே கூறல்

து தனித்து நிற்தின்ற நிலே நையக் கண்டுவர்து தூலைவற்குக் கூறைல்.

வளங்கனி மாறை வரோதயன் வாணன் மலயவெற்பா உளங்கனி காத லுடனின்ற தானின் னுடலமெல்லாம் களங்கனி போலக் கருகி²வெண் கோட்டுக் களிறுண்டதோர் விளங்கனி போல்வறி தாகிறை வாங்கிய மென்கொடியே.

இ—ள்: வளமைபழுத்த மாறைகாட்டு வரோதயஞிகய வாணன து மலயவெற்பனே! நின்னுடலமெல்லாங் களம்பழம்போலக் கருக, வெண் ணிறக் கோடுடைய யானே யுண்டதோர் விளங்கனிபோல் இல்லாமை யுடையதாக நினது நிறையாகிய குணத்தைக்கொண்ட மெல்லிய கோடி யானது, நீ சொன்ன குறியிடத்து உளங்கனிர்த காதலுடன் நின்றது; ஆதலால், நீ அக்குறியிடத்துச் செல்வாயாக எ—று.

கணிதல் - பழுத்தல். கருக என்பது கருகி யெ**னத்** திரி**ர்து நின்றது**. என்?ன,—

'செயிர்த்தவள் சிவர்து நோக்கிச் சீறடி சென்னி சேர்த்தி யயிர்ப்பதென் பணிசெய் வேனுக் கருளிற்றுப் பொருள தென்ன அயிர்ப்பது மோம்பியொன்று முரையூல யாகி மற்றிப் பயிர்ப்பில்பூம் பள்ளிவைகு பகட்டெழின் மார்ப வெண்ருள்."

² களிற - விளங்கனிக்கு எய்துவதொரு வேழமென்னும் கோய்; அக் கோயிஞற் பற்றப்பட்ட விளங்கனி உள்ளீடற்று வெறுவிதாகும்; சுண்டு 'வெண்கோடு' கோய்க்கடையாகாது களிறு என்னும் பெயர்க்கு அடை யாக கின்றது, ''குருதிக் கோட்டுக் குஞ்சா ககாம்'' [சிக்-மண்-செ-81] என் புழிப் (குஞ்சாககாம் - அத்தினபுரம்) போல.

இனி, யானேயுண்ட விளங்களியும் வெறுவிதாக அதன் இலண்டத் தடன் வெளிவருவதுண்டு என்றுங் கூறுவர். சீவகசிர்தாமணி 232, 1024, 1122-ம் செய்யுட்களும் அவற்றினுரையும் ஈண்டு ஒப்பு கோக் கத்தக்கன.

என்றுஞ் சிர்தாமணிச் [1989] செய்யுளில் ³ நோக்கி என்பது நோக்க எனத் திரிர்து நின்றதுபோலக் கொள்க. 'மின்கொடியே' என்று பாட மோதுவாகு முளர். வறிதா - ⁴ இல்லாமை யுடையதாக. வெற்பின் என்று பாடமோதி, இறைவா என்னும் முன்னி⁹ல எச்சமென்று பொருள் கூறுவாகு முளர்.

தவேவன் சேறல்

தலேவன் சேறல் எ - து. பாங்கன் சொற்படி தலேவன் குறியிடத் துப் போதல்.

புறங்கூ ரிருட்கங்குல் போன்றக * நன்பகல் போன்றபொங்கர் நிறங்கூர் படைக்கண்ணி நின்றன ளேநிழ லேச்†சுழித்து மறங்கூர் களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறையில் வாணுதலாள் அறங்கூர் மனத்தரு ளானின்ற தாமென தாருயிரே.

இ—ள்: தன்னிழஃப் பிறிதோர் யானேயெனக் கருதித் திரும்பிக் கோபமிகுங் களிற்றையுடைய அண்ணலாகிய வாணன் தென்மாறை நாட்டு, புறத்தில் மிகுர்து இருண்ட கங்குஃ யொத்து அகத்தில் மாணிக்கங்களி னெளியான் நல்ல பகல்போன்ற சோஃயிடத்து, வாணுதலாளாகிய வொளி மிகுர்த படைக்கண்ணி நின்றனனே! அர்நின்ற தோற்றமுறைமை கூர்ர்த மனத்தருளினைலே எனதாருயிர் நின்றதாம் எ—று.

கூர்தல் நான்கும் மிகுதல். தழைகளினது செறிவால் புறம்கூரிருட் கங்குல் போன்றது. பொங்கர் - சோலே. நிறம் - ஒளி. படைக்கண்ணி -

^{* (}செ-ம்:-) 'நண்பகல்'; ஏடொன்றிலும் இப்பாட மின்று; உரைக்கும் யாங்கொண்ட பாடமே பொருக்கமாதல் காண்க. † (செ-ம்:-) 'சுளித்து'

^{3 &#}x27;நோக்கி என்பது நோக்க எனத் திரிந்து நின்றத்': செயவென்னும் வாய்பாட்டு வீணேயெச்சம் செய்தென்னும் வாய்பாட்டெச்சமாகத் திரிந்த தென்றலே முறையாதலின், 'நோக்க என்பது நோக்கி எனத் திரிந்தது' என்றலே அமையும்; ஆயினும், எல்லா ஏடுகளிலும் இதற்கு மாருகவே காணப்பட்டமையின் ஏட்டில் உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டத; யாங் கூறியதே முறை என்பதை இதற்கு மேலே இவ்வுரையாசிரியர் கூறிய 'கருக என்பது கருகி எனத் திரிந்து நின்றது' என்னும் விசேடவுரை யானு முணர்க.

⁴ இல்லாமையுடையதாக - இல்லாதொழிய.

உவமத்தொகை. களிறு -மறம் - கோபம். ‡ சுழித்தல் - திரும்பல். (57)யானே. அறம் - முறைமை. நெஞ்சம் - முன்னிலே யெச்சம்.

தலேவியைக் காண்டல் (இது வெளிப்படை.)

பாகையுக் தேணயும் போன்மொழி யார்தமிழ்ப் பைக்தொடையும் வாகையுஞ் சூடிய வாணன்றென் மாறை வளமுமவன் ஈகையும் போலு மெழிலியை நோக்கி யிரங்குபுள்ளும் தோகையும் ¹ போனின்ற வாதனி யேயிர்தச் சோ**ஃயிலே.**

இ—ள்: இர்தச் சோலேயிடத்துத் தனியே என் வரவை நோக்கிப் பாகையுக் தேணேயும்போன்ற மொழியார் கின்ற முறைமை, தமிழ்மாலயும் வாகைமாஃயுஞ் சூடிய வாணனது தென்மாறைநாட்டு வளமும் அவன் கொடையு மொக்கும் மேகத்தை சோக்கி யிரங்குஞ் சாதகப்புள்ளேயும் மயி °லயு மொக்கும் எ—*ற*.

'மொழியார் நின்றவா' என மாறுக. தமிழ்ப் பைக்தொடை - தமிழ் வாகை - ஆகுபெயர். வளம் - செழுமை. வளம் எல்லாருக்கு முபகரித்தலான் மேகத்துக்கு ஒப்பாயிற்று. ஈகை - கொடை. மேகம். சோக்கி - வரவுகருதி. இரங்கல் - ஒலித்தல். புள் - சாதகப்புள். தோகை - மயில். நெஞ்சம் - முன்னிஃயெச்சம். வாகைமால - வென்ருர் சூடுவது. 'பாகையுக் தேணேயும்போன் மொழியார்' கின்றவ அறு 'இரங்கு புள்ளுர் தோகையும்' ² ஒப்பென்று பயனி?லகொண்டவா றுணர்க. (58)

^{‡ (}செ - ம்: -) 'சுளித்தல்'

¹ போ**ல்:**—பொழிப்புரையின்படி போலும் என்னும் முற்றுச் சொல் விகு தி கெட்டு போல் என நின்றதாகக் கொள்ளல் அமையும்; "கொள்வாருங் கள்வரு கேர்" என்னுங் குறளில் 'கேர்வர்' என்பது 'கேர்' என நின்றுற் இதற்கு விதி "செய்யாயென்னு முன்னி‰ விணச்சொற் - செய் யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே" என்னுர் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்து ·மொழிர்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின் மொழியாத*த*ீனயு முட்டின்றி முடித்தல்' என்னும் உத்தியாற் கொள்க.

² ஒப்பென்று - ஒப்பதாகுமென்று; இங்ஙனம் வினப்பொ**ருட்டாக்கா** விடில், 'புள்ளேயும் தோகையையும்' என்ற இரண்ட னருபுகள் முடியா வென்க.

கலவியின் மகிழ்தல்

கலைவியின் மகிழ்தல் எ - து. புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

யாரும்பர் தம்பத மென்போல வெய்தின ரிம்பரம்பொன் வாருக் துறைவையை சூழ்தஞ்சை வாணன் மலயவெற்பில் தேருக் தொறுமினி தாக்தமிழ் போன்றிவள் செங்கனிவாய் ஆருக் தொறுமினி தாயமிழ் தாமென தாருயிர்க்கே.

இ—ள்: அழகிய பொன்னே யொழுக்குர் துறைகளேயுடைய வையை யாறு சூழ்ர்த தஞ்சைவாணனது பொதியவெற்பில், † ஆராயுர்தோறுர் தெவிட்டாத இன்பமார் தமிழை யொக்து, இவளது செங்கனிவாயி லூறிய ரீர் † நுகருர்தோறுர் தெவிட்டாமல் இன்பமாய், எனதாருயி ரிறர் தபடாமைக் குக் காரணமாகிய வமிழ்தாகின்றது; ஆதலால், இவ்வுலகில் உம்பர்தம் பதத்தை என்போல வெய்தினர் யார்? யானுழிய ஒருவருமில்லே எ—று.

உம்பர் - தேவர். இம்பர் - இவ்வுலகு. வார்தல் - ஒழுக்குதல். தேர் தல் - ஆராய்தல். செங்கனிவாய் - ஆகுபெயர். ஆர்தல் - நுகர்தல். ஆரு யிர் - அரிய வுயிர். மலய வெற்பு - பொதியவெற்பு. ¹ 'மலய வெற்பிற் றமிழ்' என்றது அவ்வெற்பில் தமிழ் பிறத்தலா ணென்க. இறப்பைத் தீர்த்தலால் அமிழ்தம் என்றது. 'வாணன் மலயவெற்பு' என்புழி ஆறனுருபு நிலப்பிறி தின்கிழமைப் பொருளாய்த் தொக்க து. நெஞ்சம் - முன்னிலே யெச்சம். (59)

> புகழ்தல் புகழ்தல் எ - து. புகழ்ந்து கூறல்.

^{† (}செ-ம், பி-ம்:-) 'ஆராயுக்தோறு மாராயுக்தோறும்' ‡(பி-ம்:-) 'நகருக்தோறு நகருக்தோறுக்'

^{1 &#}x27;மலயவேற்பில்': இவ்வேழனுருபைத் தமிழுடனன்றி, 'இவள்' என் னும் விணயொடு பொருர் தம் பெயருடனுவ த 'ஆரும்' என்னும் பெய ரெச்ச விணயுடனுவ த இயைத் தப் பொருள் கொள்ளினும் அகப்பொருட் கிளவிக்குச் சிறக்கும்; என்னே? அகப்பாட்டு றப்பு ளொன்றுய கிளவிப்பொரு ணிகழ்ச்சியினிடமும் சொல்லவேண்டுமா தலின்.

தழல்கண்ட தன்ன கலிவெம்மை யாறத்தன் §1 றண்ணளியா நிழல்கண்ட சந்திர வாணன்றென் மாறை நிழல்பொலியுங் கழல்கண்ட தன்ன கதிர்முத்த மாலிகைக் காரிகைநின் குழல்கண்ட பின்னல்ல வோவற னீருட் குளித்ததுவே.

இ—ள்: தழிலக் கண்ட துபோன்ற கலியினது வெப்பர் தணியத் தன தருளாகிய நிழலாக்கிக் கண்ட சர்திரவாணனது தென்மாறை நாட்டிற் ருேன்றும் ஒளி மிகுத்த கழற்காய் போலப் பரிதாகிய கதிரெறிக்கும் முத்து மாலிகையையுடைய காரிகை! நினது கூர்தலேக் கண்டபின்னல்லவோ முன் வெளிப்பட்டிருர்த அறலானது நாணி இப்போது சீருட் குளித் திருக்கின்றது எ—று.

தழல் - செருப்பு. கலி . கலியுகம். வெம்மை - வெப்பம், அளி -அருள். ² கிழல் - ஒளி. பொலிதல் - மிகுதல். ³ கழல் - ஆகுபெயர். கதிர்-ஒளி. காரிகை - அண்மைவிளி, குழல் - கூர்தல். அறல் - கருமணல். குளித்தல் - மூழ்கல். 'கினத குழல்' என்புழி ஆரும்வேற்றுமை யுறுப்புத் தற்கிழமைக்கண் வர்தது. ⁴ 'அல்லவோ' என்புழி ஓகாரம் எதிர்மறை. (60)

பாங்கியோடு வருகேனப் பகர்தல்

பாங்கியொடு வருகெனப் பகர்தல் எ - து. இனி மீ வருங்கால் நின் உயிர்ப்பாங்கியொடு வருகவெனக் கூறல்.

என்கா தலிடுனுன் றியம்புகின் றேனிங் கெனிவருங்கால் நின்கா தலியொடு நீவரல் வேண்டு நிலமடந்தை தன்கா தலன்றஞ்சை வாணன்றென் மாறைத்தண் டாமரைவாழ் பொன்காதல் கொண்டு தொழுஞ்சிலம் பாரடிப் பூங்கொடியே.

^{§ (}செ-ம்:-) 'தண்ணளியால்'; ஏடெல்லாவற்றிலும் 'தண்ணளியா-நிழல்' என்றே பாடமுளது.

¹ தண்ணளியாம் + நிழல் = தண்ணளியாநிழல்; 'அருளாகிய நிழல்' என உரை கூறப்படலின், அதற்கு இப்பாடமே பொருத்தமாதலும், 'தண்ணளி யால் - நிழல்' என்னும் முற்பதிப்பிற் பாடம் பொருந்தாமையுங் காண்க.

²கிழல்பொலியுமென்புழி, கிழல் - ஒளியாம்.

³கழல்: கழற்செடியின் பெயர் அதன் வித்திற்காயது பொருளாகுபெயர். ⁴அல்லவோ: 'அல்ல' என்னுமெதிர்மறைவி'னையை எதிர்மறை யோகா ரம் மறுக்க ஆம் என்னும் உடன்பாட்டுப் பொருள் பெறப்படும் என்க.

இ—ள்: நிலமடர்தைதனக்குக் கணவஞகிய தஞ்சை வாணனது தென்மாறைநாட்டிலிருக்கும் தண்ணிய தாமரையில் வாழுக் திருமகள் ஆசை கொண்டு பணியுஞ் சிலம்பார்க்த வடிகளேயுடைய பூங்கொடி போல்வாய்! எனது காதன் மிகுதியால் ஒருசொல் சொல்லுகின்றேன், இக் குறியிடத்து இனிமேல் வருங்கால் நின்னிடத்திற் காதலுடையவளாகிய உயிர்ப்பாங்கி யொடு கீ வருதலேச் செய்யவேண்டும் எ—து.

காதல் - ஆசை. இயம்பல் - சொல்லல். காதலி - உயிர்ப்பாங்கி. காதலன் - கணவன். பொன் - திருமகள். காதல் - ஆசை. பூங்கொடி-ஆகுபெயர். 'ஙிலமடர்தைதன் காதலன்' என்றத ¹பூவைநிலே யென்னும் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தால் வாணின மாயோனுகக் ²கூறியவா றுணர்க. என்னே,—

³ "மாயோன் மேட மன்பெருஞ் சிறப்பிற் ருவா விழுப்புகழ்ப் பூவை கிஃயும்" [தொல்-பொருள்-சூ-60] என்னும் வெட்சிக்காக்தையிற் கூறிய சூத்திரத்தானுணர்க. (61)

பாங்கிற் கூட்டல்

பாங்கிற்கூட்டல் எ - து. தலேவன் தலேவியை ஆயத்தச் செலுத்தல்.

என்னூடு நின்ற விளங்கொடி யேசங்க மேய்ந்துகுழாந் தன்னூடு செல்லுஞ் சலஞ்சலம் போற்றஞ்சை வாணன்வெற்பில் பொன்னூடு செல்லும் புகழ்மணி போனின் புடையகலா மின்னூடு நுண்ணிடை யாருட னீசென்று மேவுகவே.

இங்கே வாண?னப் 'பூதேவிக்குக் கணவன்' எனத் தி**ரு**மாலாகக் கூறி ய**த**றுற் பூவை கி?லயாயிற்று,

¹ பூவைநி**ஃ: மன்னரைத் திருமால் மு**தலிய தேவரோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவ**து**. ² கூறியவாறுணர்க — கூறிய வாருக உணர்க, கூறியவா றென்றுணர்க என்றபடி.

[்]டி - வ்: திருமாலது காத்தற்புகழையும், ஏனேர்க்கும் உரியவாய் மேவிய பெரிய தலேமையிற் கெடாத படைத்தல் அழித்தலென்னும் புகழ் கீளயும் மன்னர் தொழிலுக்கு உவமையாகக் கூறும் பூவைகிஃயும் எ—ற. என்றது ஒன்றனே ஒன்றபோற் கூறுக்குறை. 'மன்' எனப் பொதப்படக் கூறியவதனுன் கெடுகிலமன்னர்க்கும் குறுகிலமன்னர் முதலியோர்க்கும் கொள்க. 'பெருஞ் சிறப்பு' என்றதனுற் படைத்தலுங் காத்தலும் அழித்தலு மன்றி அவரவர் தாமாகக் கூறலும் முருகன் இர்திரன் முதலியோராகக் கூறலுங் கொள்க'' என்னும் கச்சினர்க்கினியருரை சுண்டறியத்தக்கது.

இ—ள்: என்னுள்ளே நிலையாய்கிற்கின்ற இளங்கொடி போல்வாய்! சங்கக் கூட்டத்துள்ளே பொருர்திச் செல்லாகிற்குஞ் சலஞ்சலமென்னுஞ் சங்குபோலவும், தஞ்சைவாணன த வெற்பிடத்தப் பொன்னுள்ளே செல் லும் மாணிக்கம் போலவும், நின்பக்கம் அகலாத மின்பிணங்கும் நுண்ணிய இடையாராகிய ஆயக்கூட்டத்துடன் நீ போய்ப் பொருர்துக எ—று.

இளங்கோடி - ஆகுபெபர். 'குழாக் தன்னூடேய்க் தூ' என மாற க. சலஞ்சலம்:— இப்பியாயிரஞ் சூழ்க் தது இடம்புரி; இடம்புரி யாயிரஞ் சூழ்க் தது வலம்புரி; வலம்புரி யாயிரஞ் சூழ்க் தது சலஞ்சலம். புகழ்மணி - மாணிக்கம். சலஞ்சலம் சங்குகளிற் சிறத்தலானும், மாணிக்கம் மணிகளிற் சிறத்தலானும், உவமை கூறியதென்றுணர்க. புடை - பக்கம். மின்னூ டென்புழி ஊடல் - பிணங்கல். மேவுதல் - பொருக்தல்.

இக்கிளவியில் தலேவன் தலேவியை முல்ல மாலசூட்டி விடுத்தானென் பது. ஆயின், இச்செய்யுளில் முல்லேமாலே சூட்டி விடுத்தானென்பதில்லேயா லெனின், தலேவி ஆயக்கூட்டத்திற் சார்ந்தவுடன் தலேவியை நோக்கி நினக்கு முல்லேமாலே சுளேப்புனல் சூட்டியவாறு நன்ருலென்று [செ-65] பாங்கி கூறியவதனை ⁴ இங்ஙன மிவ்வாறு கூறப்பட்டது. வரைவியலில் தலேவனேப் பாங்கிவாழ்த்தற் செய்யுளில் 'சங்கதிரக்காட்டு பேன்றுசூட்டலரே' [செ-285] என்றதனைமறிக.

இவற்றுள் முன்னேய மூன்றும் சார்தல், கேட்டல், சாற்றலென்னும் மூன்றற்கு முரிய; 'பாங்கன் கழறல்' முதல் 'கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல்' ஈருகக் கூறிய நான்கும் எதிர்மறைக்குரிய; 'பாங்கன் தன் மனத்தழுங்கல்' முதல் 'தீலவன்றனக்குத் தீலவிகிலே கூறல்' ஈருகக் கூறிய பதினென்றும் நேர்தற்குரிய; 'தீலவன் சேறல்' முதல் 'தீலவியைப் புகழ் தல்' ஈருகக் கூறிய நான்குங் கூடற்குரிய; தீலவன் தீலவியைப் பாங்கி மொடு வருகெனப் பகர்தலும், தீலவன் தீலவியைப் பாங்கிற கூட்டலுமாகிய இரண்டும் பாங்கிற்கூட்டற் குரியவெனக் கொள்க.

பாங்கற்கூட்டம் முற்றும்.

⁴ இங்ஙனம் - இவ்விடத்து.

8. பாங்கிமதி யுடன்பாடு

அ.ஃ தாவது, தலேவி வேறபாட்டைக் கண்டு புணர்ச்சியுண்மை யறிர் தாராய்ர் து ‡ தன்மதியை யுடன்படுத்தல்.

> "முன்னுற வுணர் தல் குறையுற வுணர் த விருவரு முள்வதி யவன்வ வணர் தலென் ருங்குமூ வகைத்தே பாங்கிமதி யுடன்பாடு." [நம்பி. கள. சூ-22]

என்றுஞ் சூத்திரவிதியால் பாங்கிமதியுடன்பாடு மூவகைப்படும். அவற்றுள்,—

முன்னுற வுணர்தலாவது - தலேவி பாங்கற்கூட்டத்தின்கண் பாங்கியை நீங்கிச் சென்று தலேவனேப் புணர்ந்து மீண்டுவந்து பாங்கிமுன் னுற்றவழி, அப்பாங்கி தலேவியது வேறுபாடு கண்டு அதனுனே கூட்ட முண்மை யறி தல்.

குறையுற வுணர்தலாவது - பாங்கி, தூவைன் தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டு தன்பாற் குறையுற்று கிற்பக்கண்டு, அதனுனே கூட்ட முண்மை யறிதல்.

இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலாவது - தலேவியும் தானும் ஒருங் கிருந்துழி, தலேவன் அவ்வாறு வரக்கண்டு அதஞனே கூட்டமுண்மை யறிதல்.

முன் னுற வுணர் தல்

¹ நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ் செய்விண மறைப்புஞ் செலவும் பயில்வுமென் றிவ்வகை யேழினு மையமுற் ரூர்தல்

நாற்றமும்...... ளோர்தல் எ - து. (நாற்றமாவது - தான் பண்டு பயின் றறியாததோர் நாற்றம். தோற்றமாவது - கூட்டத்தாற் பிறந்ததோ ரழகு. ஒழுக்கமாவது - தெய்வர் தொழாமை முதலியன. உண்டியாவது - ஊண் பண்டையிற் சுருங்கு தல். செய்வினே மறைத்தலாவது - தான் செய்யும் வினையைப் பாங்கிக்கு மறைத்தல். செலவாவது - ஆயத்தை நீங்கித் தனியே

^{் (}பி - ம்:-) 'தன்மதி யுடன்படு தல்'

¹ நா**ற்றமும்.....**றேர்தல்: இது கிளவிப் பெயர்; நம்பியகப்பொருளில் களவியலில் 23-ம் சூத்திர அடிகளேக்கொண் டமைந்திருத்தல் அறியத்தக்கது.

சேறல். பயில்வாவ த - எப்பொழு தும் ஒரிடத்தே நிற்றல்.) இவ்வேழின னும் பாங்கி தஃல வியை ஐயமுற் ரூராய்தல். இவ்வேழினுள் இச்செய்யுள்: தோற்றத்தா லாராய்கின்றது.

தோற்றத்து.
——
வண்டலே யாய்த் துடனயர்க் தோவன் றி வண்டியிர்பூக் தண்டலே யாரத் தழைகள்கொய் தோதஞ்சை வாணன்வெற்பிற் புண்டலே வேலினுங் கண்சிவப் பாரப் பொலஞ்சுணேத்தேன் கொண்டலே கீர்குடைக் தோவிவண் மேனி குழைக்கதுவே.

இ—ள்: இவள் மேனி குழைவுபட்டது, ஆயக்கூட்டத் தடன் வண்ட லம் பாவையை வருந்திச் செய்தோ! அன்றி வண்டு ஆரவாரிக்கும் பூஞ் சோஃயினிடத் தச் சந்தனத் தழைகளேக் கொய்தோ! அன்றித் தஞ்சைவாண னது வெற்பிடத் தப் புண்செய்யும் தூயையுடைய வேலினும் கண் சிவப்புப் பொருந்தப் பொன் விளையப்பட்ட சினயினிடத்து மூலத்தேன் வந்து கூடக் கொண்டு அஃயைஃயப்பட்டநீருட் குளித்தோ! யாதோ! அறிகின்றிலேன் எ-று

வண்டல் - வண்டலம்பாவை. அயர்தல் - செய்தல். அன்றி - விணே யெச்சக் குறிப்பு. இமிர்தல் - ஆரவாரித்தல். தண்டலே - சோலே. ஆரத் தழை - சந்தனத்தழை. பொலம் - பொன். குடைதல் - குளித்தல். குழை தல் - இளகுதல். ஒகாரங்க ளினத்தம் ஐயத்தின்கண் வந்தன. நெந்ரம் - முன்னிலேயெச்சம். (63)

அவ்வகையதனுலையந்தீர்தல்

அவ்வகையதனு ஃலயர் தீர் தல் எ-து. அவ்வேழுவகையினு அம் புணர் ச்சி யுண்டென்று கருதித் தஃலவியிடத் தையர் தீர் தல். அவற்றுள் இச்செய்யுள்: ஒழுக்கத்தா ஃலயந்தீர்தல்.

திளேக்குர் திரைமே அனக்குமுன் ெருன்றலிற் செம்பொன்வெற்பை வளேக்கும் பிரான்முடி வைகுத லாற்றஞ்சை வாணன்மண்மேல் விளேக்கும் புகழ்போல் விளங்குத லாற்செக்கர் விண்பிறைகார் தீளக்குங் குழற்றிரு வேதொழ வேதகுர் தன்மையதே.

இ—ள்: காரைத் தன்னிடத்து நின்று நீங்காமற் றடைசெய்யுங் குழூல யுடைய திருவே! *ெருங்குங் கடலினிடத்து நினக்குமுன்னே தோன்றலா

^{* (}செ-ம்:-) 'கிரம்புங்'

னும், செம்பொன் மூலயை வில்லாக விளக்கும் சிவனது திருமுடியிடத் திருத்தலானும், தஞ்சைவாணன் புவிமேல் விளயச்செய்யும் புகழ்போல நாளுக்குநாள் மிக்காய் விளங்கு தலானும், செவ்வானத்திடைத் தோன்றிய பிறை திங்கடோறுக் தொழுதல்போல் இன்றுக் தொழவேதகுக் தன்மை யது; ஆதலான், கீ தொழுவாயாக எ—று.

திளேத்தல் - §செருங்கு தல். ² திரை - ஆகுபெயர். செம்பொன்வெற்பு-மேரு. பிரான் - சிவன். முடி - சடைமுடி. வைகு தல் - தங்கு தல். செக்கர் விண் - செவ்வானம். கார் - கருகிறம்; மேகமெனினும் அமையும். தீன த்தல் - தடைசெய்தல்.

திரு இவ்வுருக்கொண்டுவர்து பிறர்தாளென்னும் கருத்தால் திருவே யென்று கூறியது. இவள் கற்புக்கடன் பூண்டவளாதலான்,

> "தெய்வர் தொழாஅள் கொழுநற் ெருழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யு மழை." [குறள்-செ-55]

என்னும் விதியிஞன் தொழாளாயிஞள். ஆகவே ஒழுக்கத்தினு ஃவந் தீர்ந்தவாறுயிற்று. (64)

இப்பால் பாங்கி தீலவியை கோக்கிக் கண்சிவர் தம் இதழ்வெளுத் தம் திதற்கு அவெயர் வரும்பியும் இருத்தலால், இவ்வேறுபாடு கினக்கெற்றினு லாயதென்று வினுவும்; அதற்குத் தீலவி சினயாடிப்போர்தேன், அதனுல் வர்ததென்னும்; இவ்விரண்டிற்கும் இச்செய்யுளில் கவிகூறிற்றிலர் யாதினு லெனின், அகப்பொருட் சூத்திரத்தில் இவ்விரண்டிற்குங் கிளவி கூறிற்றில ராதலானென்க. அவர் கிளவி கூறுதத்குக் காரணம் என்னேயெனின், சுருக்கதாலாதலிற் கூறிற்றிலர். விரிதாலிற் † கூறியதண்டோ வெனின், கூறியதண்டு. என்னே,— தொல்காப்பியத்துள் 'நாற்றமுக் தோற்றமும்' தொல்-பொ-சூ-114] என்னுங் களவியற் சூத்திரத்தில் நச்சினுர்க்கினிய ருரையில் தீலவி வேறுபாடு பாங்கி வினையதற்குச் செய்யுள்—

"தொய்யில் வனமுஃவுக் தோளுங் கவினெய்தித் தெய்வங் கமழுமா ஃம்பாலு — மையுறுவல் பொன்னங் கொடிமருங்குற் பூங்கயற் கண்ணினுய்க் கென்னே யி துவக்த வாறு."

^{§ (}செ-ம்:-) 'கிறைதல்' † (பி - ம்:-) 'கூறியதுளவோ வெனின், கூறியதுள' ² திரை: அலேயாகிய தானியின்பெயர் கடலாகியதானத்துக் காயது தானியாதபெயர்.

இதற்கு விடை:— கின்னே கீங்கி மேதக்கதோர் சுணகண்டு கெடுங்கால மாடினேன், அதனையிற்றென்னும்.

அதற்குப் பாங்கி மெய்யினுற் பல்வேற கவர்பொருள் சொல்லி நாடலில் சுணேநயப் புரைத்தல்

மெய்யிஞர்......சணே கயப்பு நைத்தல் எ - து. மெய்யாயின து கூறி அக்கூறும் பொருளிற் பலவேறு கவர்பொருள் சொல்லி ஆராய் தலிற் சுணே யது கன்மையைக் கூறல்.

பூட்டிய வார்சிஃ வீரரை வென்றெப் பொருப்பினுஞ்சிர் தீட்டிய வாணன்றென் மாறையன் னீரி தழ்ச் செம்மையுமை ஊட்டிய வாளின் கருமையுக் தான்கொண் டுமக்கிங்ஙனே சூட்டிய வாறுகன் முன்முல்லே மாலே சுணேப்புனலே.

இ—ள்: நாண் பூட்டிய வில்வீரரை வெற்றிகொண்டு ஒலமலேக வெட்டினுங் கீர்த்தியைப் பொறித்த வாணனது தென்மாறை நாட்டை யொப்பீர்! நுமது இதழின் செம்மையும் மையூட்டிய வாள்போன்ற கண்ணின் கருமையுக் தான் வாங்கிக்கொண்டு உமக்கிவ்வாறு கைம்மாருகச் சுளப்புன லானது முல்லேமாலே சூட்டியவாறு நன்று எ—று.

'வார்பூட்டிய' என மாறுக. வார் - நாண். பொருப்பு - குலமீலு. சீர் - கீர்த்தி. தீட்டல் - எழுதல். ஊட்டல் - உட்கொளவைத்தல். வாள்-ஆகுபெயர். ஆல் - அசை.

தீலவன் பாங்கற்கூட்டத்தில் தீலவியைப் பாங்கிற்கூட்டும்போது நின் காதலியோடு நீ வருகவெனக் கூறிக் கற்புடையவ சென்றெண்ணி, கற்புடையமகளிர் முல்லேமாலே சூடுவது இயல்பாதலான், முல்லேமாலே சூட்டி விடுத்தான். தீலவியுக் தீலவன்சொல்லேக் கடவானாதலால், தன் கற்புடைமை தன்னுயிர்ப்பாங்கி யறியவேண்டுமென்று கருதி, தீலவன் சூட்டிய முல்லேமாலேயை மறையாது வக்தாளாதலால் அதகண்டு கூறினு சென்றுணர்க.

⁷ தலமஃபெட்டு: இமயம், மக்தாம், கைலே, விக்தம், கிடதம், ஏம கூடம், கீலம், கக்தமாதனம் என்பன.

தலேவன் சூட்டினுன் என்பதென்னே யெனின்,

"ஆணெடுக் தாணேயை யாற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியில் சேணெடுங் குன்றத் தருவிகின் சேவடி தோய்க்ததில்லே வாணெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பச்செவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார் தாணெடும் போதவை சூட்டவற் ருவத் தடஞ்சுணேயே."

⁸ என்னும் இறைவஞர் பொருளில் 'முன்னுறவுணர்தல்' [சூ-7] என்னும் சூத்திர வுரையில் இக்கிளவிக்குப் 'போதவை சூட்டவற்றே' வத்தடஞ்சின்' என்றமையான், தூலவன்போது சூட்டிஞனென்றுணர்க.

முல்லேமாலே சூடிவர்ததைக் கண்டு வினுவினுளென்று தலேவிக்குத் தோன்றவும், ⁹ இதழ் வெண்மைக்கும், கண் செம்மைக்கும் முல்லேயும் மாலேயு முவமையாகப் பாங்கி கருதிக் கவர்படுபொருளாய்ச் சொல்லலின், மெய்யி ஞற் பல்வேறு கவர்பொருள் சொல்லி நாடலாயிற்று. நாடல் - ஆராய்தல். இதழ்வெளுத்தல் அதரபானத்தாலும், கண் சிவத்தல் இறுகத்தழுவுதலானுர் தோன்றியதென் றுணர்க. (65)

சுணவியந்துரைத்தல்

சுணேவியர் துரைத்தல் எ - து. அச்சுணே வியப்பை யானுமாடிக் காண் பேனென்று கூறல்.

மறலா யெதிர்ந்த மறமன்னர் வேழ மஃயெறிவேற் றிறலார் முருகன் செழுந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவையை அறலார் குழலாய் நுதற்குறு வேர்வு மழகு தின்போற் பெறலா மெனிற்குடை வேனடி யேனும் பெருஞ்சணேயே.

^{8 &#}x27;என்னும் என்பதைச் சூத்திர வுரையில்' என்பதனேடு இயைக்க; உதா ரணமும் உரைவிகற்பம் பதிஞன்கனுள் ஒன்று தலின், உரை எனப்பட்டது.

^{9 &#}x27;முல்ஃமலரின் வெண்ணிறம் போன்ற நிறத்தையும், அந்திமாஃயின் செர்நிறம் போன்ற நிறத்தையும் முறையே இதழிற்கும் கண்ணிற்கும் சுளே சுர்தபடி நன்று' எனக் கவர்பொருள் படுதஃலக் காண்க. உவமையாகிய மாஃ - அந்திமாஃக்காலம்; அது செவ்வானத்தாற் செர்நிறமாக விளங்குதல் பிரசித்தம்.

இ—ள்: மதமயக்கமா யெதிர்ந்த வீரமன்னரது பாணயாகிய மலேயை யெறியும் வேலால் முன்மலேயை யெறிந்த வெற்றியார்ந்த முருகிணமொக்கு ஞ் செழுந் தஞ்சைவாணன து தென்மாறை நாட்டில்வரும் * வையையாற்றி விருக்கும் அறல்போன்ற குழிலயுடையாய்! நுதற்கு றுவேர்வும் அழகும் நின்னேப்போற் பெறலாமெனின், அடியேனும் பெருஞ்சுணைய யாடிக்காண்பேன் எ—று.

மறல் - மயக்கம். மறமன்னர் - ஃபேமன்னர். திறல் - வெற்றி. அறல் -கருமணல். குடைதல் - ஃபோடுதல். 'பெறலாமெனில்' என்பது பெறுதற் கருமைதோன்ற கின்றது. தான் குற்றேவல் செய்யும் முறைமையால் 'அடி யேன்' எனக் கூறிஞைவன் றுணர்க. (66)

போய்யினுற் பல்வேறு கவர்பொருள் சோல்லி நாடலில் தகையணங்குறுத்தல்.

தகையணங்கு றுத்தல் எ - து. தீலவிவேற்றழகிஞல் அவீளத் தெய் வப்பெண்ணுக வலியுறுத்திக் கூறல்.

குவளே சிவத்துக் குமுதம் வெளுக்க குறை ² யல்லவேல் அவளே மறைத்துன்ணக் § காட்டிட லாமலர்த் தேன்கு திக்கத் தவளே குதிக்குர் தடம்பொய்கை சூழ்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் இவளே வரக்கண்டு சீயணங் கேபின் னெழுந்தருளே.

இ—ள்: குவின யொக்குங் கண் சிவர்து, குமுத மொக்கும் வாய் வெளுத்த குறைபாடல்லவாகில், எங்கள் திலவி யொருத்தி யுண்டு, அவள் வடிவில் கின்னே யொப்பவள், அவின மறையவைத்து கின்னே யவளென்று காட்டலாமென்று எல்லாருஞ் சொல்லுவர்; அலரினின்றுர் தேன் குதிக்கப்

^{* (}பி-ம்:-) 'வையையாற்றின் கருமணல்போலுங்'

^{§ (}பி - ம்:-) 'காட்டலுமாம்'; ஒரேட்டில்மாத்திர மிப்பாட முளது; இப்பாடத்தில் உம்மை பொழிப்புரையிலும் விசேடவுரையிலும் பேசப்படாமை காண்க.

¹ யா**ஃன**யாகிய மஃவையெறியும் வாணன் என முடிக்க.

² அல்லவேல் - உள்ளன அல்லாவிடில், இல்ஃமெல் என்றபடி; அன்மைச் சொல் ஈண்டு இன்மைப்பொருளில் வந்தது; "கருமமல்லாச் சார்பென்கிளவி" என்புழிப்போல. [பிரயோக. செய். 21-ன் உரை]

பு து நீர் வர் ததென்று தவளே கு திக்கு ம் பெரிய பொய்கை சூழ்ந்த தஞ்சை வாணன் வெற்பிலி ருக்கு மலேயணங்கே! எங்கள் தலேவி வருமளவும் இரு ந் து அவளே யொப்புக்கண்டு பின்னே நீ யெழு ந்தருள் வாய் எ—று.

'கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங் கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.'' [தொல். சொல். சூ. 34]

என்னும் வேற்றுமை மயங்கியற் சூத்திரத்தில் அன்னம்போல்வாளே அன்னம் என்றும், யாணே போல்வாண யாண யென்றுங் கூறினமையான், இவ்விடத்தங் குவளே போன்ற கண்ணேக் தவின யென்றும், குமுதம் போன்ற வாயைக் துழதம் என்றும் ஆகுபெயராற் கூறியவா றணர்க.

'அலர்த்தேன்' என்புழி ஐந்தனுருபு தொக்கது. தடம்பொய்கை -பெரிய பொய்கை. அணங்கு - தெய்வப்பெண்.

மனத்தில் தலேவி யிவளென் றறிக் துவைத் து வாயுரையில் அணங்காகக் கூறினமையின், பொய்யிஞற் பல்வேறு கவர்பொருள் சொல்லி நாடலாயிற்று. 'கவர் பொருள்' எண்ஞ து 'பல்வேறு கவர்பொருள்' என்றதென்னேயெனின், ஒன்றல்ல வெல்லாம் பலவாதல் தமிழ்நடையாதலினென் றுணர்க. * இவை ¹ நான்கும் நாணநாட்டம்.

நடு~~ங்க~~நாட்டம்

நடுங்க நாட்டம் எ - து. தூலவியை ² நடுங்கத்தக்கதாக நாடுதல்.

பால்போன் மொழிவஞ்சி யஞ்சிஙின் றேனிக்தப் பார்முழுதும் மால்போற் புரக்தவன் மாறை வரோதயன் வாணன்வென்றி வேல்போற் சிவக்து கெறிமுறை கோடிய வேக்தன்வெய்ய கோல்போற் கொடியன வாங்கொலே யாணயின் கோடுகண்டே.

^{* (}செ-ம்:-) 'இவை யிசண்டும்'; ஏடொன்றிலு மிப்பாட மின்று. இறையஞாகப்பொருளுரையிலும் 'நான்கும் நாணநாட்டம்' என்ற கருத்துப் பெறப்படுதல் காண்க.

¹ ஒழுக்கத்தா ஃயேக் தீர்தல் முதலாக நான்கும் என்க.

² தோழி தூலவியை கோக்கி 'நம்புனத்தே உதிரம் அளேந்த கொம் புடையதோர் களிறுென்று போந்தது' என்று கூற, அது கேட்டுப் 'பல காலும் இங்கு வந்து செல்வான் நம் காதலஞதலால் அவனுக்கே அக்களிறு துன்பஞ் செய்ததுகொல்' என்று கருதித் தூலவி நடுங்குவள் என்க.

Children Thus

இ—ள்: பால்போலும் மொழியையுடைய வஞ்சிக்கொம்புபோல் வாய்! இர்தப் பாருலகமுழுதையுர் திருமால்போ விடையூறு நீக்கிக் காத்த மாறைநாட்டில் வரோதயஞன வாணனது வென்றிவேல்போற் குருதி யீளர்து சிவர்து நெறிமுறைமை வழுவிய வேர்தனது கொடுங்கோல்போல யார்க்கும் அச்சங்கொடுக்குங் கொடுமையவாகிய கொலேத்தொழிலேச் செய்யும் யானேயது கோட்டைக் கண்டு அஞ்சி நின்றேன் எ—று.

வஞ்சி - ஆகுபெயர். மால் - விண்டு. புரத்தல் - காத்தல். கோடிய -வழுவிய. கோடு - கொம்பு.

> ''நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி காணுங் காலேத் தலேமக டேத்தே.'' [இறை-சூ-7-ல்-மேற்.]

என்பதஞல், நாண நாட்டமும் நடுங்க நாட்டமுங் கூறியது அகப் பொருட்சிதைவாய்ப் பெருந்திணப்பாற்படும்; அன்றியும் பாங்கி இவ்வாறு கூறவே, தலேவி குறிப்பறியாது கூறிஞ்ஞமாம், அவமதித்தாளுமாம், † ஆசாரமல்லது கூறிஞ்ஞமாம்; மற்று இக்குற்றமெல்லாம் **நீங்குமாறு**ம், அகப்பொருட் சிதைவு வாராமற் போற்றுமாறும் என்னேயெனின்,

நாணநாட்டத்தின்கண், தலவிக் குயிர்ப்பாங்கி யாதலின் இவளுள்ளமே யவளுள்ள மாதலின், புணர்ச்சியுண்மை யுண்டென்ப தறிந்த கூறுகின்று வென்பது தலேவியறியும். அறிந்த தலேவி பாங்கியுடன் கூருத தென்னே யெனின், இவள் பெருநாணின ளாதலாற் கூறலாகாதென் றிருந்தாள். தன் னுடன் உண்மை கூறவில்லே, தானுண்மைக் கயலாயினேன், அவ்வாறு அய லாகாது உடம்பட்டிருக்கத் தலேவியாகத் தன்டூடு கூறவேண்டு மென்பது கருதி, பாங்கி ‡யாராயச்செய்த காரியமாதலான், நாணநாட்டத்தாற் குற்ற மின்மை யறிக.

இனி நடுங்க நாட்டம் யாணகண்டஞ்சினே னென்றவழித் தலேவி நடுங் காம விருந்தவழி யென்ணேயெனின், தொல்காப்பியத்தில்,

"மெய்யினும் பொய்யினும் வழி கி‰ பிழையா து பல்வேறு கவர்பொரு ணுட்டத் தானும்", [தொல். பொ. சூ. 114]

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'வழிஙிஃல பிழையாது' என்பதற்கு நச்சிஞர்க் கினியர் உரையில் பாங்கி குற்றேவல் முறைமை தப்பாது, பெருநாணினள்

^{† (}பி-ம்:-) 'ஆசாரமில்லா த' ‡ (பி-ம்:-) 'யாராய்ச்சி செய்த'

போச்சத்தாள் தலேவியென்ப தறிர்து, † நாணுமல் இறர் துபடாமற்கூறத்தகும் வார்த்தை கூறமென் அரைகூறினு ராதலா னென்பது. நடுங்க நாடிக் கூறம்போ தம் பாங்கி, எம்பெருமாட்டி கவற்சியுறும், கவற்சியுற்றபோதே யிறர் துபடினும் படுமென்ப தறிர் து, முகமலர்ச்சியாய் நகையாடுதல் போன் முங் கூறமாதலால், தலேவி இவள் முகக்குறிப்பு நோக்கியும், கவற்சியில்லாமை நோக்கியும், பொய்யென் றறிர்திருர்தா வென்க. அன்றியும் சான்ருர் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலும் பயின்றுவருதலானும் குற்றமின்றென உணர்க. குற்றமாயின் சான்றேர் செய்யுட்க ளோதாரென வுணர்க.

தொல்காப்பியச் சூத்திரத் தம் 'வழிஙி'லபிழையா த' என்பதனுல் வழு வமைதிபெற்றுமென்க. சிற்றம்பலக்கோவையில் நாண நாட்ட நடுங்க நாட்டத்தைப் பெருர் திணேப்பாற்படும் என்று § போரசிரியர் உரை கூறிஞராலெனின், அவர் கூறிய வுரைக்கு மாறுகொளக்கூறல் என்னுங் குற்றர் தங்கும். என்னே,—

"அளவி லின்பத் தைந்திணே மருங்கிற் களவுகற் பெனவிரு கைகோள் வழங்கும்." [நம்பி. அகத். சூ. 26] என்னும் அகப்பொருளினும்,

"அன்பி கோர்திணேக் களவெனப் படுவ து" [இறை. சூ. 1] என்னும் இறைவஞர் பொருளினும்,

"இன்பமும் பொருளு மறனு மென்ருங் கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணே மருங்கிற் காமக் கூட்டம்" [தொல். பொரு. சூ. 92]

என்னுர் தொல்காப்பியத்தினும், மற்றும் பிற நூல்களினும் 3 ஐர்திணேக் களவென்று கூறுவதல்லது பெருர்திணேயை அகப்பொகுளிற் கூறுவ தெர் நூல்களினு மில்‰.

பெருந்திணேயாவ த:

"ஒப்பில் கூட்ட**மு மூ**த்தோர் முயக்கமும் செப்பி லப்பொருட் சிதைவும் பெருந்திணே."

^{† (}பி-ம்:-) 'நாணுல்' § 'சேணுவரையர்' என்றே எடுகளிற் காணப்படுத லால், இவ்வுரையாசிரியர் கருத்து அதுபோலும் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. ‡ (செ-ம்:-) 'செப்பிய வகட்'

³ ஐந்திணேக்களவு - ஐந்திணேக்கண்ணதாகிய களவொழுக்கம்.

என்னஞ் சூத்திரவிதியாற் பெருந்திணப்பாற்படு \$ மென்று 4 கூறிஞர். § அகத்திற் சிதைந்த து புறத்தின் பாற்படும்; அகத்தின்பாற்படாது.

> 'மடலே அதலொடு விடைதழா லென்று குற்றிசை தன்னெடு குறங்கலி யென்று சுராடை தன்னெடு முதுபாலே யென்று தாபத நிலேயொடு தபுதார நிலேயெனப் புகன்றவை † யிறைவற் பொருர்தா வாதலி காகன்ற அதப்பாப் † பெருர்கிணேக் காகும்.'

Onuclear Bree

னகன்ற வகப்புறப் ‡ பெருக்திணேக் காகும்." [கம்பி. ஒழி. 35]

என்பதஞல் ⁵ நாணநாட்டநடுங்கநாட்டம் இவற்றே டொப்பதன்றி வழுவமைதியென்றுணர்க.

இவற்றுள் **மு**ன்**ணய**தொன்றும் மெய்யினுற் சொல்லியது, பின்**ணய** மூன்றும் பொய்யினுற் சொல்லியது. (68)

> இத்துணேயும் ழன்றநாட் செய்தியென வுணர்க. முன்னுறவுணர்**த**ல் முற்றும்.

குறையுறவுணர் தல்

பேட்டவாயில்பேற் றிரவுவலியுறுத்தல்

பெட்டவாயில்பெற் நிரவு வலியுறுத்தல் எ - து. இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்ப் பிரிவுழிக்கலங்கலின் வாயில்பெற் அய்தலென ஆண்டு விரும்பப் பட்ட பாங்கியைத் தூதாகப் பெற்றுக் குறையிரத்தீல வலியுறுத்திக் கூறல். பெட்பு - விருப்பு; "பேணுது பெட்டா ருளர்மன்னே மற்றவர்க் - காணு தமைவில கண்". என்னுங் குறளா னுணர்க.

^{\$ (}செ-ம்:-) 'என்றல் பொருக்தா து'

^{§ (}செ-ம்:-) ''அகத்.....பாற்படும்'' என மேற்கோட்செய்யுளாகக் கொள்ளப்பட்டது.

^{† (}செ-ப்:-) 'யியற்பெயர் பொருக்தாவாயின்'

^{‡ (}செ-ம்:-) 'பெருந்திணத்தாகும்'

⁴ பெருந்திணப்பாற்படுமென்றுர் திருக்கோவையாருரையிற் பேராசிரியர்.

⁵ நாண நாட்டமும் நடுங்க நாட்டமுமாகிய இரண்டும், 'மடலேறு தல்' முதலிய இவற்றே டொப்பனவாகாமல் வழுவமை தியா மென்பது.

பொருமணி வெண்டிரைப் பைங்கடல் வங்கம் பொருந்திமுன்பு தருமணி பின்பெற் றணிபவர் போற்சென்று சார்ந்திரந்து பருமணி நன்கலப் பாங்கியை நீங்கியப் பாவையைநாம் மருமணி வண்டுறை தார்வாணன் மாறை மருவு துமே.

இ—ள்: வெண்டிரைகள் முத்துக்களேப் பொரப்பட்ட பசிய கட லிடத்து மரக்கலத்தை முன்பு பொருந்திப் பின்பு * அக்கடல் தரப்பட்ட மணி களேப் பூண்பவர்போல, நாம் போய்ப் பரிய மணிகள் குயிற்றிய நல்ல அணி களே யணிந்த பாங்கியைச் சார்ந்து நமது குறையை யிரந்து, அவள் நேர்ந்த பின் அப்பாங்கியை நீங்கி, அப்பாவைபோல்வாள மணம்பொருந்திய கரிய வண்டுறையப்பட்ட தாரணிந்த வாணன் மாறைநாட்டுக் கூடுதும்; நெஞ் சமே! அஞ்சேல் எ—று.

'வெண்டிரை மணிபொரு' என மாறுக. வெண்டிரை - வெண்மை நிறம்பொருந்திய அடே மணி - முத்து. வங்கம் - மரக்கலம். நன்கலம் -நல்லவணி. 'நாஞ்சென்று' எனவும், 'பாங்கியைச்சார்ந்து' எனவும் மாறுக. மரு - மணம். மணிவண்டு - கருவண்டு. தார் - மாடே நெந்தம் - முன் னிடே மெச்சம். மறைநாடு கடலாகவும், பாங்கி மரக்கலமாகவும், தான் மரக்கலநாயகனுகவும், தலேவி அக்கடலிடத்திருக்கும் மணியாகவும் உவ மித்தவதனை இது தொழிலுவமம்.

"கிரனிறை சுண்ண மடிமறி மொழிமாற் றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே." [தொல்-சொ-எ-சூ-8] என்னுஞ் சூத்திர விதியால் மொழிகள் மாறிநின்றன. (69)

ஊர்வினுதல்

ஊர்விஞதல் எ - து. தூலவன் கண்ணியுர் தழையுமேர்திக் குறை யுற்றவன்போல வர்து நின்று ஊர்விஞதல்.

புதியேன் மிகவிப் புனத்திற் §கியான்றனி போர்தனனும் பதியேது செல்லும் படிசொல்லு வீர்படி மேற்படிர்த மதியேய் சுதைமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவையை நதியேய் சுழிநிக ரும்பழி தீருர்தி நல்லவரே.

^{* (}பி-ம்:-) 'அக்கடலில் வரப்பட்ட'; 'அக்கடலிடத்து வரப்பட்ட'

^{§ (}செ - ம்:-) 'கியான்றனிப்'

⁶ இச்செய்யுள் கிரனிறையும் மொழிமாற்றுங் கொள்ள அமைக்துகிடத்த வின், இப்பொதுச்சூத்திரத்திண மேற்கோளாகக் காட்டிஞர் என்க.

இ—ள்: புவியின்மேற் படிர்த மதியை யொப்பாகிய சுதையிஞல் விளங்கிய மதில்சூழ்ர்த தஞ்சைவாணனது தென்மாறைநாட்டின்கண் வரு கின்ற வையை நதியிற்பொருர்திய சுழியையொக்குங் குற்றர்தீர்ர்த வுர்தியை யுடைய மடவீர்! யான் இப்புனத்திற்கு மிகவும் புதியேன், ஒர்காலும் வர்தறியேன், இப்போது தனியாக வர்தேன், நீரிருக்கும் பதியாது? யான் செல்லும்படிக்குச் சொல்லுவீர் எ—று.

படி - புவி. மதியேய் - ஒப்பு. சுதை - வெண்சார்து. ரதி ஏய் -பொருர்து தல். உர்தி - கொப்பூழ். ரல்லவர் - மடவார். (70)

பெயர் வினுதல்

(இது வெளிப்படை.)

*கரைத்தாவி யுந்திய காவிரி வைகிய காலத்தினுர் தரைத்தாரு வன்னசெர் தண்ணளி வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் வரைத்தாழ் சிலம்பினும் வாழ்பதி யீதென்று வஞ்சியன்னீர் உரைத்தா லிழிவதுண் டேற்பெய ரேனு முரைமின்களே.

இ—ள்: கரையைத் தாவித் திரையை யெறிர்த காவிரிவற்றிய காலத் தினும் பூமியின்கண் கற்பக தருவையொத்த செவ்விய அருளேயுடைய வாணன த இனிமை பொருர்திய தஞ்சையைச் சூழ்ர்த மீஷகள் பணியப் பட்ட பொதியவெற்பில் நும்முடைய வாழ்வாகிய பதியீதென்றுரைத்தால் உமக்கிகழ்ச்சி வருவ தண்டேல், வஞ்சிக்கொம்பு போல்வீர்! பெயராயினும் உரைமின்கள் எ—று.

தாவுதல் - கடத்தல். உந்தல் - எறிதல். காவிரி - காவேரி. வைகல்-வற்றல். தரை - புவி. தாரு - கற்பகதரு. செந்தண்ணளி - செவ்விய அருள். தமிழ் - இனிமை. வரை - மீல; சாதியொருமை. தாழ்தல் - பணிதல். சிலம்பு - ஈண்டுப் பொதியவெற்பு. இழிவது - குறைவருவது.

'வரைத்தாழ் சிலம்பின்' என்புழி ஐகாரவீற்றுப் பெயராகலான் 'வரைதாழ்சிலம்பு' என இயல்பாய் முடியாது ஒற்றுமிக்கவாறென்'ணயெனின்,

^{* (}பி - ம்:-) 'கரைத்தாரு வுக்திய வையைகன் குடன் கவிஞர்க்கெல்லாம்' ஏனச் செக்தமிழ் – தொகுதி 6-பக்கம் 100-ல் காட்டப்பட்டது.

"வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ யென்னு மீற்றுப் பெயர்க்கிளவி மூவகை நிஃலய வவைதா - மியல்பா குனவும் வல்லெழுத்து மிகுனவு முறழா குனவு மென்மஞர் புலவர்" [தொல்-எழு-சூ-158]

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் இகா ஐகாரவீற்றுப் பதங்கள் † இயல்பாய் முடிவனவும், வல்லெழுத்துமிக்கு முடிவனவும், உறழ்வாய் முடிவனவுமாகிய மூவகை முடிபினுள் தினே துறிது, தினேக்குறிது என்முற்போல, வரைநாழ், வரைத்தூழ் என உறழ்ச்சி முடிபாயினவென் றுணர்க. (71)

கேடுதிவினுதல்

கெடுதிவினுதல் எ - து. கெட்டபொருளே வினுதல்.

தண்பட்ட மேவும் வயற்றஞ்சை வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பில் பண்பட்ட தேமொழிப் பாவையன் னீர்பண பட்டகையும் மண்பட்ட கோடு மதம்பட்ட வாயும் வடிக்கணேதோய் புண்பட்ட மேனியு மாய்வர்த தோவொரு போர்க்களிறே.

இ—ள்: தண்ணியவோடையும் பொருந்தியவயலுஞ் சூழ்ந்த தஞ்சை வாணனது பொதியவெற்பிடத்துப் பண்ணுண்டாகப்பட்ட இனிய மொழியையுடைய பாவைபோல்வீர்! பினபோலுண்டாகிய கையும், தன்னிழிலச் சுளித்துப் பாய்தலான் மண்பட்ட கோடும், கரடத்தானத்திலிருந்து வடிந் தொழுகும் மதம்பட்டவாயும், கூரிய என்கைக்கணே மூழ்கலால், புண் பட்ட அடலுமாய் ஒரு போர்க்களிறு நம்புனத்தயலே வந்ததோ? கண்டி பேல் சொல்லுவீராக எ—று.

பட்டம் - ஓடை. பட்டழம் வயலும் என உம்மைத்தொகை. மேவு தல் - பொருர் துதல். தமிழ்ச்சிலம்பு - பொதியமலே. பண்-இசை. படுதல்-உண்டாதல். தேம் - இனிமை. பாவை - சித்திரப்பாவை. பினபட்டகை-பினபோலுண்டாகிய கை; உவமத்தொகை. வடி - வடித்தல். களிறு-யானே. உம்மை - எண்ணின்கண் வர்தன. கெடுதிவிஞதல்: வேழம்விஞ தல், பன்றிவிஞதல், நாய்விஞதல், இரனயவிஞதல் எனப் பலவுமுள; அவற் றுள் இது வேழம்விஞதல். (72)

^{† (}பி - ம்:-) 'இயல்பாகியும் மிகுர் தம் உறழ்ர் தம் வருமெனக்கொள்க'

ஒழிந்தது வினுதல்

ஒழிக்தது விஞைல் எ - து. இவன் விஞயதற்கு விடையின்மையால், கீர் பேசாதொழிக்த தென்னென விஞைக்ல.

வனமார் குடிஞைப் பகைக்குர லாமென வாணன் றஞ்சைப் புனமார் குளிரிப் புடைப்பொலி யாற்கிள்ளே போயினமீண் டினமா மெனவர்திவ் வேனலெல் லாம்வவ்வு மென்பதற்கோ கனமா நறுங்குழ லீர்மொழி யாதொழி காரணமே.

இ—ள்: வாணனது தஞ்சை நாட்டில் முகில்போன்ற கருமையாகிய நறியகுழலீர்! நீர் மொழியாதொழிந்த காரணம், காட்டிலார்ந்த கூகைக்குப் பகையாகிய காக்கைக் குரலாமென்றுசொல்லப் புனத்திற் பொருந்திய குளிரியென்னுங் கருவியை நங்கையாற் புடைத்திடு மோசையால் வெருண்டு போயின கிளிகளெல்லாம், வாய்திறந்து மொழியின், நமது குரலென் நறியாது கிளிக்குரலென் நெண்ணி மீண்டு வந்து, இவ்வேனற் கதிரை யெல்லாங் கவருமென்பதனுலோ? சொல்லுவீராக எ—று.

'வாணன் தஞ்சைக் கனமா நறங்குழ்லீர்' எனவும், 'பகைக்குரலா மெனப் புனமார்குளிரி' எனவும், 'போயினகிள்'ளே' எனவும், மொழிமாறிக் கொள்க. என்'ன,—

8 ''மொழிமாற் றியற்கை சொன்னி'ல மாற்றிப் பொருளேதி ரியைய முன்னும் பின்னுங் கொள்வழிக் கொளாஅல்." [தொ-சொ-எ-சூ-13] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் மொழிமாற்றிப் பொருளுரைத்தக் கொள்க.

'கல்லவரே சொல்லுவீர்' [70] என்றும், 'வஞ்சியன்னீருரை மின்கள்' [71] என்றும், 'பாவையன்னீர்' [72] என்றும், 'கனமாகறுங்குழலீர்' [73]

⁷ போயின: விணயாலிணயும் பெயராய்க் கிளிக்கடையாதலின், மொழி மாற்றி யுரைக்கப்பட்டது.

⁸ இ - ன்: மொழிமாற்றுப் பொருள் கோளது இயல்பாவது: செய்யுட் கட் பாவென்னும் உறுப்பிற்கு ஏற்பச் சொல் நின்றநிலே பொருள் தாராத வழி, சொல் நின்ற நிலக்குப் பொருள் எதிரே வர்து பொருர் தம்படி அச் சொல்லின் முன்னின்ற சொல்லப் பின்னேயும், பின்னின்ற சொல்லே முன் னேயும் மாற்றி, பொருள் கொள்ளுமிடத்தே கொளுத்து தலாம் எ—று. சுண்டுப் பொருளென்றது முடிக்குஞ்சொல்லே. சொல்லென்றது அத கேக் கொள்ளுஞ் சொல்லே.

என்றம், விதைல் நான்கினும் பன்மையாற் கூறிய சொற்கள் பாங்கியொருத் தியையே "ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவி" [தொல்-சொல்-கிள சூ-27] என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற் கூறிய உயர்சொற்கிளவியென்றுணர்க. தீலவியுங் கூட இருக்தாளெனில் வருங்குற்றமென்னவெனின், குற்றமுண்டு. என்னே,-'இருவருமுள்வழி யவன்வரவுணர்தல்' என மேலே கூறப்படுதலின், இங்ங னம் இருவரும் உட்னிருக்தாரென்று கூறலாகாதென வுணர்க.

வனம் - காடு. ஆர்தல் - பொருந்தல். குடிஞை - கூசை. பகை -காக்கை. குளிரி - திணப்புனத்திற் கிளியோப்புவோர் மூங்கிலில் வீணே போற்கட்டித் தெறிக்குங்கருவி.

"தழலுர் தட்டையுங் குளிரும் பிறவுங் - கிளிகடி மாபின" [அடி 43-44] என்னும் பத்தாப் பாட்டில் குஞ்சியிற் 'குளிரும்' என்பதற்கு நக்சிஞிர்க்கினியர் கூறிய அரையிற் கண்டுகொள்க. தனிர் எனினும் தனிரி எனினுமொக்கும்.

புடைத்தல் - † விரலாற் றெறித்தல். கிள்ளே-கிளி. ⁹ ஏனல்-ஆகுபெயர். கனம் - முகில். மா - கருமை. † கனம் என்புழி உவமத்தொகை. ⁰ 'கனமா நறங்குழல்' - பாரமாகிய நறிய குழலெனினும் அமையும். என்பதற்கு: வேற் அமை மயக்கம். ஒகாரம் - விஞ. (73)

யாரே யிவர்மனத்தெண்ணம் யாதெனத் தேர்தல்

யாரே யிவர்மனத் தெண்ணம் யாதெனத் தேர்தல் எ-து. இவ்வாறு கண்ணியுக் தழையுமேக்தி ஊர்பெயர் கெடுதியோ டொழிக்தவும் விஞவி கின்றவர் யாரோ! இவர்மனத்தெண்ணம் யாதோ! வெனப் பாங்கி தன் மனத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தல்.

தரையார வண்புகழ் தேக்கிய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் வரையாது தும்பதி யாது நும் பேரென்பர் வார்துளிக்கார் புரையாண யம்பொடு போந்த துண் டோவென்பர் பூங்கொடியீர் உரையாத தென்னென்ப சாலென்கொ லோவிவ ருட்கொண்டதே.

^{் (}பி-ம்:-) 'விசலா லெறிதல்' † (செ-ம்:-) 'கனங்குழல்'

⁹ ஏனல்: திணயென்னும் முதற்பொருளின் பெயர் அதன் சிணயாகிய கதிருக்காயது பொருளாகுபெயர்.

⁰ இதற்கு, கனமாம் + நறங்குழல் என்க.

இ—ள்: தரைகிறைய வளவிய புகழை கிறைத்த வாணனது தமிழ்த் தஞ்சை சூழ்ர்த வரையிடத்து நம்முடைய பதியாது? நம்முடைய பெயர் யாது? என்று சொல்லுவர்; அல்லாமலும், ரெடிய துளியைச் சொரியும் மேகத்தை யொக்கும் யானே என்கையம்போடு வர்ததுண்டோ? என்றுஞ் சொல்லுவர்; அன்றியும், பூங்கொடி போல்வீர்! யாதும் உரையாததென்? என்றுஞ் சொல்லுவர்; ஆகலால், இவர் யாரோ! இவருட்கொண்ட எண் ணமென்கொலோ! அறிகின்றிலேன்! எ—று.

தரை - பூவுலகம். ஆர-நிறைய. வண்புகழ் - வளவிய புகழ். தேக்கல்-நிறைத்தல் தமிழ் - இனிமை. வரை - மூல. 'பதியாது', 'பேர் யாது' என மாறுக. வார் - கெடுமை. துளிக்கார் - துளிசொரியுங்கார். புரை-உவமவுருபு.

போர்தது - வர்தது; ¹ 'வர்ததோ வொருபோர்க் களிறே' [72] என்று தீலவன் முன் விஞவிய சொல்ஃயே பாங்கி மீண்டு 'யாண யம்பொடுபோர்த துண்டோ' என்று அப்பொருளயே யெடுத்துக் கூறினமையால், 'வர்தது' என்னும் பெயராயினவாறு காண்க. அன்றியும் 'புதியேன் மிகவிப் புனத் திற் கியான்றனி போர்தனன்' [70] என்பதனுமுணர்க.

² பூங்கொடியீர் - ஆகுபெயர். உம்மை - இறர்தது தழீஇய வெச்ச வும்மை; விகாரத்தாற் *ெருக்கது*. கொல் - ஐயம். ஓகாரம் - அசை. உட் கொண்டது - உட்கொண்ட வெண்ணம். (74)

> எண் ணந்தெளி தல் (இது வெளிப்படை)

¹ தீலவன் விஞவிய சொல்ல, அவ்வாய்பாட்டையன்றிப் பொருளேயே யெடுத்து அநுவதிக்தோதியமையால், வந்ததென்னும் பொருளாயினவாறு காண்க என்றபடி. ஈண்டுப் பெயர்–பொருள் என்க. "பெயர்கிலேக்கிளவி காலந்தோன்ரு" [தொல். சொல். சூ. 70] என்பத னுரையில் "பெயர் -பொருள்" என்ருர் சேஞவரையரும்.

² பூங்கொடி என்பது உவமையாகுபெயராகப் பெண்ணே யுணர்த்தும்; பின்பு உயர்த்தற்பொருளில் 'ஆர்' விகுதி புணர்க்து 'பூங்கொடியார்' என நின்று விளியேற்றது.

யாரே யிவரென் றறிகின்றி லேமெதிர்க் தாரைவென்று வாரேய் §கழல்புணே வாணன்றென் மாறை வரையுறைவீர் ஊரே தெனமுன் *வினவிப்பின் வேறுென் அரைப்பதெல்லாம் கேரே யிவள்பொருட் டாலென்ற தோன்றுமென் னெஞ்சினுக்கே.

இ—ள்: கண்ணியுக் தழையுமேக்திக் குறையுற்ருர்போல் விணுவிய இவர் யாரென் pறிகின்றிலேம்; போர்க்களத்தி லெதிர்க்தாரை வென்று கயிறு பொருக்திய கழூலப் புளேக்த வாணன் றென்மாறைகாட்டில் வக்த இவர் கம்மை கோக்கி வரையுறைவீர்! நமதா செ தவென முன் விணுவிகின்று பின் வேருன்ருகச் சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம் ஆராய்க்தெண்ணில், செவ் வனே இவள்பொருட்டென்று என்னெஞ்சினுக்குத் தோன்றும், இதற்கைய மில்லே எ—று.

யாரே - ஏகாரம் ஈற்றசை. வார் - கயிறு. ஏய்தல் - பொருந்தல். கழல்-வீரக்கழல். புணதல்-தரித்தல். நேர்-செவ்வை. ஆல்-அசை. (75) குறையுறவுணர்தல் முற்றும்.

இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தல்.

தலேவன் கையுறையேர்தி வருதல்

து இவன் கையுறையேர்தி வருதல் எ - து. திலவியும் பாங்கியுஞ் சேர்ர் திருப்பது கண்டு திலவன் கையுறையேர்தி வருதல்.

தண்டா மரைமலர்ப் பொன்ணேயும் பார்மங்கை தன்ணேயும்போல் வண்டார் குழன்மட வார்மணர் தார்சென்று வாணன்றஞ்சை துண்டா தணிபொங்கர் நீழலின் கீழர் துடங்கிடையார்க் சண்டா தரவையெல் லாஞ்சொல்ல வேரல்ல காலமிதே.

இ—ள்: வாணனது தஞ்சைசூழ்க்த நுண்ணிய தாதுக்கள் பொருக் திய சோலே கிழலில், தண்ணிய தாமரைமலரி லிருக்குக் திருமகளும் பார் மங்கையாகிய கிலமகளும்போல, வண்டார்குழல் மடவாராகிய தலேவியும் பாங்கியுஞ் சேர்க்திருக்தார்; ஆதலால், காம் போய் அக்நுடங்கிடையாரைக் கண்டு கமது காதலெல்லாஞ் சொல்ல இது கல்ல செவ்வி எ—று.

^{§ (}செ-ம்:-) 'கழற்புனே'

^{* (}செ-ம்:-) 'ചിത്രഖി'

பொன் - திருமகள். பார்மங்கை - நிலமகள். மணத்தல் - சேர்தல். தாது - பராகம். பொங்கர் - சோஃ. நடங்கல் - ஒசிதல். 'இடையார்க் கண்டு' என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. உம்மை - எண்ணும்மை. ஏகாரம் - ஈற்றசை. காலம் - செவ்வி. செவ்வி, பதம், அமையம், காலம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. (76)

தலேவ னவ்வகை வினுதல்

தீலவ னவ்வகை விஞதல் எ - து. தீலவன் முன் கெடிதி விஞதல் போல மீண்டு வர்த, கூலவர்ததோவென்று விஞதல்.

வல்லா ரிளங்கொங்கை வஞ்சியன் னீர்தஞ்சை வாணணக்கண் டொல்லார் களத்தி னுடைந்தது போல வொருக‰போர் வில்லார் கணேதைப்ப மெய்சோர்ந் தினம்விட்டு வெய்துயிர்த்துப் புல்லார் வதுமின்றி யேவந்த தோதும் புனத்தயலே.

இ—ள்: சூதபோன்ற இளங் கொங்கையையுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போல்வீர்! தஞ்சைவாணனேக் கண்டு பகைவர் போர்க்களத்தில் உடைந் தோடிய துபோலப் போர்செய்யும் என து கையில் வில்லார்ந்த கணேதைப்ப ஒரு கலேமான் மெய்சோர்ந்து இனத்தைப் பிரிந்து பெருமூச்செறிந்து புல் லருந்தலுமின்றி நும் புனத்தயலிலே வந்ததோ? கண்டீராகிற் சொல்லு வீர் எ—று.

வல் - சூ த. ஆர் - ஒப்பு. ஒல்லார் - பகைவர். களம் - போர்க்களம். உடைதல் - படைதட்டழிதல். சோர்தல் - மயங்கல். விடுதல் - பிரிதல். வெய் துயிர்த்தல் - பெருமூச்செறிதல். ஆர்தல் - அருர்தல். விணயெச்ச வடுக்குக்கள் 'வர்ததோ' என்னும் விஞுவற்பொருண்மை விணகொண்டு முடிர்தன. ஒகாரம் - விஞ. (77)

எதிர்மொழி கொடுத்தல் (இத வெளிப்படை)

வாக்குந் திறலு மதணயொப் பீர்கஞ்சை வாணன்மஞ்சு தேக்குங் குடுமிச் சிறும‰க் கேதிரி கோட்டிர‰ கோக்குஞ் சரமுங் குருதியுஞ் சோரக் கொடிச்சியரேங் காக்கும் புனமருங் கேதனி யேவரக் கண்டிலமே. இ—ள்: மெய்த்திருத்தத்திலும் வெற்றியிலும் மதினப்போல்வீர்! தஞ்சைவாணனது முகில் நிறையும் உச்சியையுடைய சிறு மீலயிடத்துத் திரித்த தபோலிருக்கின்ற கொம்பையுடைய கீலயும், யானேகட்குத் தீலமை யாகிய குஞ்சாமும், குருதியொழுகக் கொடிச்சியராகிய யாங்கள் காக்கும் புனப்பக்கத்தே தனியேவரக் கண்டிலேம் எ—று.

வாக்கு - திருத்தம். டெய் - அவாய்கிலேயான் வர்தது. 'வாக்கணங் கார்மணி வீணேவல்லாற்கவள்'' என்னும் சிர்தாமணியிற் கேமசரியாரிலம் பகத்திற் [62] செய்யு ளுரையால், வாக்கு - திருத்தமென்றுணர்க.

திறல் - வெற்றி. மஞ்சு - மேகம். தேக்கும் - நிறையும். குடுமி-உச்சி. சிறுமீல - மீலப்பெயர். 'சிறுமீலக்கு' என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். திரித்தல் - முறுக்கு தல். கோடு - கொம்பு. இரீல - கீலமான். குஞ்சரம்-யானே. குருதி - இரத்தம். சோர்தல் - ஒழு ததல். கொடிச்சியர் - குறத்தி யர். இரீலக்கு உம்மை கொடாது குஞ்சரத்திற்கு உம்மை கொடுத்த தென்னேயெனின்,

1 "எஞ்சு பொ**ருட்**கினவி செஞ்சொ லாயிற் பிற்படக் கினவார் முற்படக் கினத்தல்" [தொ-சொ-இ-சூ-36] என்னும் விதியாற்கொள்க. குருதியு**ம்** என்னும் உம்மை அசைகிலே. (78)

இறைவனே நகுதல்

இறைவ**ண** நகுதல் **எ -** து. தலேவன் அப்பாற் சென்*ரு*ஞகப் பாங்கி தலேவியை சோக்கி ² அசதியாடி நகாகிற்றல்.

¹ ''இ-ன்: எச்சவும்மையால் தழுவப்படும் எஞ்சுபொருட்கிளவி உம்மை யில்சொல்லாயின், அவ்வும்மையில்சொல்ல அவ்வும்மைத் தொடர்க்குப் பின் சொல்லா து முன் சொல்லுக எ— று. உ - ம்: சாத்தன் வர்தான் கொற்ற னும் வர்தான் எனவரும். (கொற்றனும் வர்தான் சாத்தன் வர்தான் எனப் பிற்படக் கிளப்பின், முற்கூறியதூன விலக்குவது போன்று பொருள் கொள்ளாமை கண்டுகொள்க.) 'அடகு புலால் பாகு பாளிதமு முண்ணுன்-கடல்போலுங் கல்வியவன்' என்பதமது. உம்மையடாது தானே நிற்ற லிற் 'செஞ்சொல்' என்றுர்" — சேனுவரையம்.

² அசதியாடல் - பரிகாசவார்த்தை பேசல்.

மைவா ளிலங்குகண் மங்கைகல் லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் இவ்வாளி மொய்ம்பரின் றெய்தமெய்ம் மானிள மாக்தளிரின் செவ்வாளி யுங்கொண்டு சேட்சென்ற தாலன்று சீதைகொண்கன் கைவாளி யுங்கொண்டு போனபொய்ம் மானினுங் கள்ளத்ததே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்து மையெழுதிய வாள்போ லிலங்குங் கண்ணேயுடைய மங்கைப்பருவத்து ரல்லாய்! இர்த ஆளி போலும் வலிமையுடையார் இப்போதெய்த மெய்யாகிய மான் இளமார் தளிராகிய சிவர்த வாளியையுங் கொண்டு சேய்மைக்கண் சென்றது; ஆத லால், பண்டை நாளில் இராமன து* [கை] வாளியையுங் கொண்டுபோன பொய்யாகிய மானினுங் கள்ளத்தையுடைய த எ—___________

'பொன்மான்' என்ற பாடமோ தவாருமுளர். 'இவரெய்த மெய்ம் மான்' என்று கூறவே அம்மான் பொய்ம்மானென்றே கூறவேண்டு மாதலால் அது பாடமன்மை யுணர்க. 'மைவா ளிலங்குகண்' உவமத்தொகை. 'ஆளி மொய்ம்பர்' என்பதுமது. மொய்ம்பு - வலி. 'இளமாக் தளிரின் செவ்வாளி' என்றது கையில் அம்பின்றித் தளிர் பிடித்து கிற்றலின் நகையாடிக் கூறியது. சேண் - சேய்மை. அன்று - பண்டைக்காலம். சீதைகொண்கன்-இராமன். கைவாளி - கையம்பு. உம்மை - சிறப்பும்மை.

பாங்கி மதியின் அவரவர் மனக்கருத்துணர்தல்

பாங்கி மதியின் அவரவர் மனக்க**ரு**த் துணர்தல் எ - து. பாங்கி தன் னறிவினிற் ற®லவன் த®லவி யென்னு மிருவரது மனக்குறிப்பை யாராய்க் தறிதல்.

புனங்காவ லன்றிவள் பூண்டது மாண்டகை போக்**ததுமா**ன் இனங்காவ லின்க**ல** பெய்யவன் ரூலிக லாழிவிக்கை தனங்காவ லன்றஞ்சை வாணனன் குட்டிவர் தங்களிற்றும் மனங்காவல் கொண்டதெல் லாங்கண்களேசொல்லும்வாய் திறக்தே.

^{*} மூலத்திலுள்ள சில சொற்களுக்குப் பொழிப்புரையிற் பிரதிபதம் ஏட் டிற் காணப்படாத இடத்தில் அவ்வாருய சொல்ஃலயும், விசேடவுரையில் பொருட் பேற்றுக்கு அவசியமாய் ஏட்டில் இல்லாத சொல்ஃலயும் [ ] இவ் விதமான குறியீட்டினுள் பொருக்தச் சேர்த்துள்ளாம். இவ்வுரையில் முன் னும் பின்னும் இவ்வாறு வருவனவற்றை அறிக்துகொள்க.

இ—ள்: போர் செய்யும் கேமியை யணிர்த வீரமகளுடைய தனத்துக் துக் காவலஞிய தஞ்சைவாணனது நல்லநாட்டில், இவ்விருவருர் தங் களிற்ரும் மனத்தைக் காவல் கொண்டதெல்லாம், இவர்கள் கண்கள் யாமறிய வாய்திறர் து சொல்லு தல்போல் அறிவிக்கும்; ஆதலால், இவள் மனத்தின் கண் பூண்டிருப்பதும் புனங்காவலன்று; இவ்வாண்டகைவர்ததும் மானினங் கட்குக் காவலா யின்பத்தைக் கொடுக்குங் கீலையையெய்யவன்று எ—று.

3 ஆண்டகை - அன்மொழித்தொகை. இகல் - போர். ஆழி - கேமி, விக்தை - வீரமகள். வாணன் தோளப் பிரியாதிருத்தலின் 'தனங்காவலன்' என்று கூறியது. மனங்காவல் கொள்ளல் - வேருரிடத்திற் செல்லா து காவல்செய்த துபோலத் ⁴ தம்மிடத்தில் மனத்தை வைத்திருத்தல். (80)

இருவருமுள்வழி யவன்வர வுணர்தல் முற்றும்.

ஆயவெள்ளம் புடைசூழ்ர்து குற்றேவல் செய்ய காட்சியில் தஜேவி வீற்றிருந்தாளென்ற கூறி, இங்ஙனந் திணப்புனங் காத்திருந்தாளென்று கூறியதும், த‰வனும் பற்பல் நூருயிரங் கூர்வேலிளேஞர் புடைசூழத் தேரேறி வேட்டம் வர்தானென்று கூறி, இங்ஙனர் தமியஞய்த் தழை யேர்தி வர்து நின்று குறையிரர்தா னென்று கூறியதும் மாறுபாடன்றே என்னே, — தலேவியாயக்கூட்டமும் முன் வெனின், மாறுபாடன்று. போலே சூழ்ர் த பிரிர் த வினயாடாகிற்ப, இவளும் பற்பல வினயாட்டி னுள் இதுவுமோர் வீனயாட்டாகவும், தீலைவன் குறியிடத்த வரின் தனித்து அவினக் கூடவேண்டுமென்னுங் கருத்தாகவும் புனங்காத்தா வென்றும், துவைன்கூர்வேலி இரகும் வேட்டைவிருப்பாற் சூழ்ந்த பிரிக் துசெல்லா நிற்ப, இவனும் வேட்கை மீதாரப்பட்டுப் பாங்கியாற் கூடவேண்டு மென் னுங் கருத்திஞல், தீலவி குலமுறைமை யொருவர்க்கொருவர் தழையுங் கண்ணியுங் கொடுத்துக் காண்டலும் அவர் அவற்றை யேற்றுக் கோடலுக் தொன்ற தொட்டு நடந்துவரு மியல்பாதலால், தழையுங் கண்ணியு மேந்தி வர்து நின்று குறையிரர்தானென்றுங் கூறியது மாறுபாடன்றென வுணர்க. எனவே,— எளியளாய்ப் புனங்காத்தாளுமல்லள், எளியஞய்க் குறையுற் றி சந்தானுமல்லன் என்பது தோன்றியவாறுணர்க.

பாங்கிமதியுடன்பாடு முற்றும்.

³ ஆண்டகை: ஆண்மையாகிய தன்மையை யுடையான் எனப் பண்புத் தொகைநிலக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

⁴ தம்மிடத்தில்..... = தீலவியிடத்துத் தீலவனும் தீலவனிடத்துத் தீலவியுமாக இருவரும் மனத்தைச் செலுத்தியிருத்தல்.

Sundignessing

9. பாங்கியிற்கூட்டம்

ஆஃதாவது, ⁵ பாங்கி ‡ கூட்டிவைக்கத் தூலவன் கூடுங் கூட்டம்.

"இரக் தபின் னிற்றல் சேட்படை மடற்கூற்று மடல்விலக் குடன்படன் மடற்கூற் ருெழிதல் குறையப் பித்த னயத்தல் கூட்டல் கூட லாயங் கூட்டல் வேட்டலென் நீராறு வகைத்தே யிகுஊயிற் கூட்டம்." [கம்பி-கள-சூ-27]

என்றுஞ் சூத்தி விதியால் பாங்கியிற் கூட்டம் பன்னி எண்டு வகைப் படும்.

தவேனுட்கோள் சாற்றல்

தலேவனுட் கோள்சாற்றல் எ - து. தலேவன் தான் உள்ளத்தின்கட் கொண்ட காதலேக் கூறுதல்.

வாவுங் கஃவிக்தை காவலன் வாணன்றென் மாறையன்னீர் எவுக் தொழிலெனக் கேதிய லாததிங் கேதுமக்கோர் மேவுஞ்செய் குன்றமுஞ் சோஃயு மாகப்பொன் வெற்பும்விண்ணேர் காவுக் தரவும்வல் லேனென்னே யாளுங் கடைக்கண்வைத்தே.

இ—ள்: மேலெழுந்து தாவுதலேச் செய்யுங் கலேயை யூர்தியாகவுள்ள வீரமகளுக்குக் காவலஞுகிய வாணனது தென்மாறைநாடு போல்வீர்! நீர் என்ணே யேவுந் தொழில் இவ்விடத்தெனக் கியலாததேது? எத்தொழில்

^{் (}செ - ம்:-) 'காட்டுவிக்க'

⁵ பாங்கியிற் கூட்டம் - பாங்கியின் உதவியினுல் திலவியைத் திலவன் கூடுங் கூட்டம். கூடுதல் விணக்குக் கருத்தா திலவன். 'கூட்டுக'லாகிய பிறவினேக்குக் கருத்தா பாங்கி. 'கூட்டுவித்தல்' என்னும் ஈரேவற்பிறவினேக்குப் பாங்கியினும் வேருகப் பாங்கியை எவத்தக்க கருத்தாவேனும், அல்லது பாங்கியினு லேவப்பட்டுத் திலவின் ஏவுங் கருத்தாவாகப் பாங்கிக்கும் திலவனுக்கும் இடையிட்ட பிறிதொரு கருத்தாவேனு மின்மையின், விவாணவாக்கியத்தில் 'பாங்கி கூட்டுவிக்க' என்று முற்பதிப்பிற் காணும் பிறவினேச்சொல் பொருள் கொள்ளாமை காண்க. ஆதலின் 'பாங்கி கூட்ட' என்ற பாடமே கொள்ளல் பொருர்தம். ஏட்டில் அவ்வாறின்றி, 'கூட்டிவிக்க' எனக் காணப் படுகின்றது; 'கூட்டிவைக்க' என்பதைச் கிதைவுபட எழுதியதால் அவ்வாறு வர்திருக்கலாமென் றெண்ணி அவ்வாறே ஈண்டுப் பாடங் கொள்ளப்பட்டது.

செய்யவும் வல்லேன்; நுமக்கு விளேயாடற்குப் பொருக்கும் ஒப்பற்ற செய் குன்றுஞ் சோஃயுமாக மேருமீலயுங் கற்பகக்காவும் தரவும் வல்லமை யுடை யேன்; என்னிடத்துக் கடைக்கண்§வைத்தாட்கொளும்படி செய்வீர் எ-று.

வாவுதல் - தாவுதல். விர்தை - வீரமகள். 'மேவுமோர் செய்குன்று' என மாறுக. 'தாவும் வல்லேன்' என்புழி உம்மை, ரீர் எத்தொழில் ஏவி னும் அத்தொழில் செய்யவும் வல்லேனென்ற தோன்றினமையால், இறர்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. இதனுள் செய்குன்றமும், சோஃயுமாகப் பொன் வெற்பும், விண்ணேர் காவும் என்பது நிரனிறையெனக் கொள்க. (81)

பாங்கி குலமுறை கிளத்தல்

பாங்கி குலமுறை கிளத்தல் எ - து. தீலவன் இவ்வாறு கூறியதற்குப் பாங்கி குலமுறைமையால் இயையாதென மறத்தக் கூறல்.

கீவே அரைக்கின்ற தென்குற மாதெங்க ணேரிழைபோர் மாவேழ வன்படை வாணன்றென் மாறை மணியையன்றித் தாவேது மில்லாத் தமனிய மீது தலம்புரக்குங் கோவே யழுத்துவ சோவறி யோருங் குருவிர்தமே.

இ—ள்: இவ்வுலகைப் புரக்குங் கோவாகிய தன்மையைப் பெற்றேய்! கீ யியையுக் தன்மையைக் கூருது † இயையாத கூறியதென்னே? எங்கள் கேரிழை குறமாது; போர்செய்யும் பரியும் வேழ மும் வலிய படையாகவுடைய வாணன் தென்மாறை காட்டிற் பிறச்கும் மணியை யன்றிக் கேடே தமில்லாத பசும்பொன்னின் மீது வறுமைப்பட்டோருங் குருவிக்தத்தை யழுத்து வரோ? எ—று.

'எங்க ணேரிழை குறமாது' என இயையும், 'மாவேழம்' என்புழி உ<mark>ம்மைத்</mark>தொகை. மணி - ⁶ * மாணிக்கம். தா - கேடு. தமனியம்-பொன். தலம்**புர**த்தல் - உலகைக் காத்தல்.

^{§ (}செ - ம்:-) 'வைத்தாளும்படி'

^{† (}செ-ம்:-) 'இயையாது' * (செ - ம்:-) 'பதுமராகம்'

⁶ மாணிக்கமெனினும் பதுமாாகமெனினும் ஒக்கும். குருவிக்கம் என் பதற்குக் குன்றிமணி என்னும் பொருளே சிறத்தலும், முற்பதிப்பிற் கொண்ட மாணிக்கச்சாதியுள் ஒன்றெனல் சிறவாமையுங் காண்க.

Carrent Brosti

வறியோர் - நல்குரவோர். ‡ குருவிந்தம் - குன்றி. அன்றி என்னும் விணயெச்சக்குறிப்பு 'அழுத்துவரோ' என்னும் விணமுற்றுக் கொண்டது. ஒகாரம் - எதிர்மறை, 'வறியோரும்' என்னும் உம்மை இழிவுசிறப்பு. § (82)

து வேளிப்படை.) உடர்த்தல் - உயர்த்திக் கூறல்

மிக்கா ருளால்லர் மெல்லியன் மாதரின் மேதினிமேல் தக்கார் புகழ்தஞ்சை வாணர் பிரான்றமிழ் நாடி ஆயாய் மைக்கார் நிகர்குழல் வள்ளிசெவ் வேளுக்கு வல்லவையாம் இக்கா ரணமுண சாதென்கொ லோநின் றியம்புவதே.

இ—ள்: மேதினிமேல் தகுதியுடையோராற் புகழப்பட்ட தஞ்சையி லுள்ள வாணர்பிரானது தமிழ்நாடுபோல்வாய்! மெல்லிய இயல்பிணயுடைய மாதரில் மிகுதித்தன்மையை யுடைய ரல்லார் ஆர்? கரியமுகிலே யொக்குங் குழலிணயுடைய வள்ளி முருகக் கடவுளுக்கு வல்லவையாகிய இக்காரண முணராது இயையாதென்று மீ சொல்லுவதென் எ—று.

'மிக்குள ரல்லரார்' என மாறுக. மேதினி - புவி. தக்கார் - பெரி யோர். செவ்வேள் - முருகக்கடவுள். வாணர்பிரான் - அவன் குலத்தில் வாணனென்று பிறக்குமவர்கட் கெல்லாஞ் சிறந்தோன். 'கொலே காலயிற்

[‡] இப்பதப்பொருள் முற்பதிப்பிலில்லே; ஏட்டிற்காணப்பட்டது.

[§] ஏட்டிலில்லாமல் முற்பதிப்பில்மாத்திரம் காணப்படும் அதிகபாடம்:—

^{&#}x27;குருவிர்தம்' என்பது ''கதிர்கிரைபரப்பு மணிமுடித்தேவர்'' [கல்லா-செய்-99] என்புழி ''குருவிர் தஞ்சௌ கர்திகோ வாங்கு - சா தரங்கமெனுஞ் சாதிகள் நான்கும்'' என்று கூறிப் பின்னும் அப்பாட்டிலே—

[&]quot;செம்பஞ் சரத்தர் திலகமு லோத்திரம் முயலின் சோரி சிர் துரங் குன்றிக் கவிரல ரென்னக் கவர்கிற மெட்டுங் குருவிர் தத்திற் குறித்தன கிறமும்"

என்று கூறியவதனுல், 'குருவிக்தம்' என்பது பதுமராகமணிக்கு பொதுமணியாவதும், உச்சிக்கதிர்போலக் கதிரெழுவதாங் கதிரில்லாதது எட்டுவகையி லொரு கிறங்கொண் டிருப்பதும் குருவிக்தக்கல்லென்று கண்டு கொள்க.

படை சேரியர் கோன்' [53] என்று முன்னங் கூறிய துபோலக் கொள்க. தமிழ்நாடு - பாண்டிநாடு. வல்லவை - தேவி. காரணம் - கதை. கொல், ஒ: அசைகிலே.

பாங்கி அறியாள்போன்று விதைல்

பாங்கி யறியான்போன்று விஞதல் எ - து. இவன் தலேவியிடத்துக் காதல்கொண்ட தறியாள்போல நீ யெவளிடத்துக் காதல் கொண்டா யென விஞதல்.

பொன்னிய அரசலும் பொய்தலு மாடியெப் போதுகன்னீர் மன்னிய நீலமு நித்தில முங்குற்று வாணன்றஞ்சை இன்னிய லாரு மிளமாக் காவி னிடம்பிரியாக் கன்னியர் தாம்பலர் யார்நின்ணே வாட்டிய காரிகையே.

இ—ள்: பொன்னுலியன்ற வூசலும் விளேயாட்டுமாடி யெஞ்ஞான்றும் நிலேபெற்ற நீலமும் முத்தங் குற்றும் வாணனது தஞ்சைநாட்டில் இனிய இயல்பொருர்தம் இளமாச்சோலேயிடம் பிரியாத கன்னியர்கள்தாம் பலர்; அவ ருள் நின்னேவாட்டிய காரிகை யார்? யான் அறிய வுரைப்பாயாக எ—று.

'பொன்னியல்' என்புழி மூன்றனுருபு தொக்கது. பொய்தல் - விளையாட்டு. நீலம் - குவின. நித்திலம் - முத்து. இன்னியல் - இனியசாயல். கா - சோலே. காரிகை - பெண். ஊசலும் விளேயாட்டும் இவ்விரண்டையும் ஒரு தொழிற்படுத்தி 'ஆடி' என்றும், நீலமும் நித்திலமும் இவ்விரண்டையும் 'குற்று' என்னும் பலபொருள் குறித்த வொருசொல்லால் நீலப் பூவைக் 'கொய்து' என்றும், நித்திலத்தை 'அவைத்து' என்றுங் கூறிஞ் செரினு சொன்றுணர்க.

அவைத்தல் - உரலில் கெல்லு முதலியன பெய்து குற்றுதல்.—
"துகைக்குர் துளிமுர்ரீர்க் கொற்கை மகளிர்
அவைப்பதம் பல்லிற் கழகொவ்வா முத்தம்
மணங்கமழ்தா ரச்சுதன் மண்காக்கும் வேலின்
அணங்கு மமுதமு மர்நலார் பாடல்."

என இதனுள் பெண்கள் சிறுசோறடுதற்கு நித்திலங் ⁷ குற்றுதற்கு அவைத்தல் என்னும் பொருள் வர்தவாறு கண்டுகொள்க. தஃலவ**ன் -**முன்னிஃலெயச்சம். (84)

^{7 &#}x27;உரலிற் பெய்து குற்று தலாகிய தொழிற்கு அவைத்தல் என்னும் ஈண்டு யாம் கூறிய பொ**ருள்** வேர்தவாற்றைக் காண்க' என்றபடி.

பாங்கியிற்கூட்டம் பொறுக்கா நூலகம் இறையோன் இறைவிதன்மை யியம்பல் (இது வெளிப்படை.) தன்மை - இலக்கணம்.

தாளிணே மாந்தளி ரல்குல்பொற் றேரிடை சங்கைகொங்கை கோளிணே கோலக் குரும்பைகை காந்தள் கொடிக்கரும்பார் தோளிணே வேய்முகர் திங்கள்செவ் வாயி தழ் தொண்டையுண்கண் வாளிணே வார்குழ லாய்வாணன் மாறையெம் மன்னுயிர்க்கே.

இ—ள்: வார்குழலாய்! வாணனது மாறைநாட்டிலிருக்கும் எம் மன் னுயிர்போல்வாட்கு இலக்கணப்:—தாளிணே, மாவினது தளிர்; அல்குல், பொன்னி னலங்சரித்த தேர்; இடை, உண்டு இல்ல யென்னுஞ் சங்கை; கொங்கை, கொத்தி†விரண்ட2ணர் து அழகார்ந்த குரும்பை; கை, கார் தட்பூ; பூங்கொடியுங் கரும்புங் குங்கும வெழுத்தாலார்க்த தோளிண, வேய்; சிவர்த வாயிதழ், கோவைக்கனி; முகம், திங்கள்; மையுண்டகண், வாளிணே; நீயறிவாயாக எ—_ற.

சங்கை - ஐயம். கோள் - கொத்து. "கோட்டெங்கிற் குலேவாழை" [பட்டி-அடி 16] என்புழி கோள் கொத்திண யுணர்த்தியவாறுணர்க. அன் றியும், 'வேரல் வேலிவேர்க் கோட்பலவின்'' ் காரி-செய்-8-ம் கவி உ-ம்.] என்புழியும் கோள் கொத்தினை யுணர்த்தியவாறுணர்க. கோலம் - அழகு. கொடி - வல்லி. 'கொடிக்கரும்பு' என்புழி உம்மைத்தொகை. தொண்டை-கோவைக்கனி. மன்னுயிர் - ஆகுபெயர். (85)

பாங்கி தலேவியருடை சாற்றல்

பாங்கி தூவியருமை சாற்றல் எ - து. பாங்கி தலேவியை யரிய ளாக்கிக் கூறல்.

புகழார் வரையெம் புரவலன் காதற் புதல்வியை கீர் இகழா வெளியளென் றெண்ணப் பெறீரெமக் கென் அம்வண்மை திகழா பரணன் செழுந்தஞ்சை வாணன் சிலப்பினுள்ளீர் அகழார் கலியுல கிற்புல ஞன வணங்கவளே.

^{† (}செ - ம்:-) 'இரண்டிணேக்கு'

இ—ள்: எமக்கெஞ்ஞான்றும் வளமையொளிரும் ஆபாணம்போன்ற செழுர்தஞ்சை வாணனது சிலம்பிலிருப்பீர்! புகழ் நிறைர்த வரைக்கு இறைவளுகிய எம் புரவலற்குக் காதற்புதல்வியாயுள்ளாளே [நீர்] இகழ்ர்தெளிய வெண் நெண்ணப் பெறுர்தகு தி யுடையீரல்லீர்; அவள் சகரரால் அகழப் பட்ட கடல் சூழ்ர்த வுலகில் ‡ அறிவுருவான தெய்வப்பெண் எ—று.

வரை - மூல. புரவலன் - அரசன். ஆர்கலி - கடல். (86)

தலேவன் இன்றியமையாமை யியம்பல்

தஃவன் இன்றியமையாமை யியம்பல் எ - து. இன்றியமையாமை ஒர் சொல், முடிந்த † பொருளாய துணிவும் பற்றிய சொல். என்னே,— "நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும் வானின் றமையா தொழுக்கு". [குறள். செ. 20] என்ப துபோலத் தஃவவி இன்றியமையாமை கூறல்.

வணந்தா லனகொங்கை மாதுரு வாய்த்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் புணந்தா லணய புனத்தயல் வாய்வண்டு போதகத்தேன் நணந்தா லணயவென் னல்விண தான்வந்து நண்ணிற்றென்று நிணந்தா லணங்கண யாய்தமி யேனுயிர் நிற்கின்றதே.

இ—ள்: அணங்குபோல்வாய்! தஞ்சைவாணன த வெற்பிடத் த அலங் கரித்தாற்போலும் புனத்தின் பக்கத்தில் என் நல்விணதான் கைவல்லார் கையிஞற் செய் துவைத்தாற்போலுங் கொங்கையை யுடைய மா தருவாய் வர் து பொருர்திற்றென்று ரீ கினேர்தால், போதகத்தி லிருக்குர் தேனில் வண்டு நீனர்தாலொத்த அத்தலேவி யின்பத்தின் மூழ்குர் தமியேனுயிர் ¹ நிற் கின்றது; நிணயாவிடின் நில்லாதென் றறிவாய் எ—று.

[்] அறியுருவான' எனப் பாடமிருப்பிற் பொருக் தும்; அறியுருவு ஆன — (கட்பொறியால்) அறி தற்கே துவாகிய உருக்கொண்ட அணங்கு எனப் பொருள்படும். புலன் ஆன அணங்கு = (கட்பொறிக்கு) விடயமாயுள்ள தெய்வப் பெண். † (செ - ம்:-) 'பொருளாய் துணிபுபற்றிய'

¹ நிற்கின்றது—கிற்கும் என்றபடி. எதிர்காலத்தின்கண் கிகழ்காலச் சொல்வர்த கால வழுவமைதி; என்னே? 'கீ கிணர்தால் கிற்கும், கிணயா விடின் கில்லாது' என 'கிணர்தால்' என்னுங் காரணவிண எதிர்காலத்ததாக இருத்தலின், அதன் காரியவிணயாகிய உயிர் கிற்றலும் எதிர்காலத்ததாதலே பொருர்தேமாதலின் என்பது.

unident DIPS id

போது தஃவியாகவும், தேன் இன்பமாகவும், வண்டு தானுகவும் உவ மித்தவதனுன் தஃவியின்பத்து மூழ்குமென்ற வருவிக்கப்பட்டது.

வின தல் - செய்தல். புண தல் - அலங்கரித்தல். அயல் - பக்கம். நண்ணல் - பொருர்தல். அணங்கு - தெய்வப்பெண். 'கினயாவிடி லுயிர் கில்லா து' என்ப து அவாய்கிலேயான் வர்த து. 'போ தக த்தேன் வண்டு' என வும், 'என்னல்வின தான் வினர்தாலன கொங்கைமா துருவாய்' எனவும் மாறுக.

பாங்கி நின்குறை நீயே சென்றாரையேன்றல் (இது வெளிப்படை)

மருப்பா வியதொங்கல் வாணன்றென் மாறை வனசமலர்த் திருப்பாவை யன்னவென் சேயிழை யாட்குன் றிருவுள**த்து** விருப்பா கியகுறை யுள்ளதெல் லாஞ்சொல்லி வேண்டுக்க பொருப்பா மொழியப் பெருசெம்ம னேரிவை போல்வனவே.

இ—ள்: குறிஞ்சிகிலத் திறைவனே! மணம்பொருந்திய மாலேயை யுடைய வாணனது தென்மாறைநாட்டுத் தாமரைமலரி லெழுந்தருளியிருக் குந் திருமா தபோன்ற எம்பெருமாட்டிக்கு உனது திருவுளத்து விருப்ப மாகிய குறையுள்ள தெல்லாம் சீயே சொல்லி வேண்டிக்கொள்வாயாக; அன்றி எம்போல்வார் இவைபோன்ற காரியங்கள் மொழியட்பெறுந் தகுதிய மல்லர் எ—று.

மரு - மணம். பாவுதல் - பொருந்துதல். தொங்கல் - மாலே. வனச மலர் - தாமரைமலர். திருப்பாவை - திருமாது. பொருப்பன் - குறிஞ்சி நிலத் திறைவன். (88)

> பாங்கியைத் தஃவைன் பழித்தல் (இது வெளிப்படை) பழித்தல் - பழித்துக் கூறல்.

வில்லார் நுதல்வெய்ய வேலார் விழிக்கென் மெலிவுகொல்ல வல்லா ரிஜேசொல்ல வல்ஜேயென் ² றியான்றஞ்சை வாணன்றெவ்வின் ஒல்லா திது நுமக் கென்றுண சேனின் றுணங்கியிக்காள் எல்லா மிரந்தது நின்குறை யேயல்ல வென்குறையே.

² என்று + யான் = என்றியான்: குற்றியலிகாம் ஈண்டு அலகுபெருது நின்றது; ஆகவே இவ்விரண்டாமடி முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளே பிழை

இ—ள்: விற்போன்ற நுதலும், வெவ்விய வேல்போன்ற விழியு முடையாட்கு என து மெலிவு சொல்ல நின்னேயல்லால் வல்லாரில்லே; நீ வல்லேயென் றெண்ணி யான் தஞ்சைவாணனுக்குப் பகைவர் செய்தி யார்க்கும் பொருந்தா ததுபோல, என்செய்தி நுமக்குப் பொருந்தா தென்று அறியேன், வேட்கை வெயிலினு லுலர்ந்து, செஞ்சுடர் தோன்றுங் காலேயில் தொடங்கி இன்றுகிய இந் நாள் முற்றும் நும்மை யிரந்தது நின்மேற் குறையல்ல, என்மேற் குறை எ—று.

ஆர் - ஒப்பு. 'நதல்விழி' என்புழி உம்மைத் தொகை. ³விழி - ஆகு பெயர். தெவ் - ஆகுபெயர். ஒல்லாது - பொருந்தாது. உணங்கல் - உலர் தல். 'இன்றிந்நாள்' என இயையும். 'நின்குறையல்ல வென்குறை' என்றது ⁴ குறிப்புமொழி; கற்கறித்து 'நன்கட்டாய்' என்ப தபோல. ‡ "வயக்குறு மண்டிலம்" என்னும் பாலேக்கலி பன்னீரடித்தரவில் ''இறத்திராலேய மற்றிவ ணிலேமை கேட்டீமின்" [கலி 25] என்றது போலும் ⁵ ஒருமைப் பன்மை மயக்கமெனக் கொள்க. பாங்கி - முன்னிலேயெச்சம். (89)

'இன்றிந்நா ளெல்லா மிரந்தது ' என்று வரையறுத்துக் கூறிய ⁶ வதனுல், 'தறையுற வுணர்தல் ' முதல் நாலாநாட் செய்தியென்று அறிவித்தற்தக் கூறியவாறேன் றுணர்க.

யாமையும் "கேர்பதிஞரே நிரைபதினேழென் - ரேதினர் கலித்துறை யோ ரடிக் கெழுத்தே" என்ற விதிப்படி 16 எழுத்துப் பெற்ற அடியாதலும் காண்க. இவ்வாறு குற்றியலிகரம் சீர்தீன யடிதொடை சிதைவுழி அலகு பெருமலும், சிதையாவழி அலகுபெற்றும் இர்நூலுள் ஆங்காங்கு வருதல் காண்க. 47-ம் கவியில் "என்மேலறைவதியானிங்கு" என்புழிக் குற்றியலிக ரம் அலகுபெற்றது.

³ விழி: சிணயாகுபெயர். தெவ்: பகையென்னுங் குணப்பெயர் பகை வர்க்காய், பின் அவரது செய்திக்கு (செயலுக்கு) ஆனமையின், இநமடி யாதுபெயர்.

⁴ இது எதிர்மறைக் குறிப்பு. இதின வடதூலார் வியதிரேகல கஷிணை என்பர்.

⁵ 'வல்**'ல'** 'கின்குறையல்ல' என ஈரிடத்தப் பாங்கியை ஒருமையாற் உறி, அவீஸையே 'நுமக்கு' என மற்ரோரிடத்தப் பன்மையால் ஒரே செய்யு ளிற் **கூ**றியது ஒருமைக்கட் பன்மைச்சொல் மயங்கிய வழுவமைதி.

^{6 &#}x27;அதஞல்' என்னு மூன்றனுருபு 'உணர்க' என்பதனெடு முடியும்.

பாங்கியிற்கூட்டம் பாங்கி பேதைமை யூட்டல்

பாங்கி பேதைமை யூட்டல் எ - து. த%வி பிறர்துயாறியாளெனப் பேதைமையைப் பாங்கி தூவைன் உட்கொளச் சாற்றல்.

தேனுஞ் சுரும்புஞ் செறிதொங்கல் வாணன்றென் மாறைவெற்பா மானுங் கஃபும் வடிக்கணே யாலெய்து மன்னுயிரும் ஊனுங் கவர்கின்ற தன்ணயர் போலயி லொத்தகண்ணுள் தானும் பிறருள்ள கோயறி யாத தகைமையளே.

இ—ள்: பெடையுஞ் சுரும்புஞ் செறிர்த மாலேயை யணியும் வாணன த தென்மாறைகாட்டு வெற்பிலுள்ளவனே! மானும் கலேயும் வடித்த கணேயா லெய்து அவ்விலங்கினது உயிரும் ஊனுங்கொள்கின்ற தன்னுடன் பிறர்த தன்னேயர்போல, வேலொத்த கண்ணினே யுடையாள் தானும் பிறருள்ளத் தின்கணுள்ள கோயை யறியாத முறைமையள் எ—று.

தேன் - சாதிப்பெயர்; பெடைமேல் நின்றது. சுரும்பு - ஆண்வண்டு. வடி - வடித்தல். கவர்தல் - கொள்ளுதல். தன்னேயர் - தமையன்மார். அயில்-வேல். தகைமை - முறைமை. ஓரிடத்திற் பிறந்தவராகலான் தன்னேயர் குணம் இவட்சுமாயினவாறுணர்க. (90)

காதலன் தலேவிமுதறிவுடைமை மொழிதல்

காதலன் தலேவி மூதறிவுடைமை மொழிதல் எ - து. அவ்வாறு கூறிய பாங்கியை கோக்கி முதிர்ந்த அறிவினேயுடையாள் தலேவி, அவளே அவ்வாறு கூறற்பாலே யல்லேயென்று தலேவன் கூறல்.

வருகீர் வனமுலே மங்கைகல் லாய்செங்கை வாணன்வையை தருகீர் மலிவயற் றஞ்சையன் ளுளன் று தஞ்சமில்லேன் அருகீர் கவையுறக் கண்மலர் கீர்தெளித் தாற்றினளால் இருகீர் கிலங்கொள்ளு மோவறி யாளென்னு மிவ்வுரையே.

இ—ள்: அழகின்றன்மை நாட்குநாள் மிக்காய்த் தோன்றும் முலேயை யுடைய மங்கைப்பருவ நல்லாய்! சிவந்த கையையுடைய வாணன து வையை யாறு தரும் நீரான் மலிந்த வயலிணயுடைய தஞ்சைநகர்போல்வாள் முன் பற்றுக்கோடில்லேன், பிறரெய்தற் கரிதாகிய கல்வியறிவு வேட்கையாற் 16 குற்ற**முறு**ம்போது, அக்குற்றர் தீரத் தனது கண்மலரினுள்ள அருளாகிய ரீரைத் தெளித் தாற்றிஞ**ள்**; ஆதலால், அவீன யறியா**ௌன்று கூ**றிய இவ்வுரையைப் பெருரீர் சூழ்ர்த இவ்வுலகம் முறைமை **யென்று கொள்** ளாது **எ**—று.

'வனரீர் வருமுஃ' என மாறுக. மலி தல் - நிறைதல். தஞ்சம் - பற் றுக்கோடு. அருரீர் - அரிய கல்வியறிவு. நவை - குற்றம். ரீர் - அருள். ஆற்றல் - தணித்தல். இருரீர் - பெருரீர். ஒகாரம் எதிர்மறை. (91)

பாங்கி முன்னுற புணர்ச்சி முறையுறக் கூறல்

பாங்கி முன்னுற புணர்ச்சி முறையுறக் கூறல் எ - தா. இவ்வாறு கூறக் கேட்ட பாங்கி முன் நின் வேட்கை தீர்த்தா ௌன்று கூறி'னயே, அவ்வாறு இன்னுங் கூடுகவென்று கூறல்.

செறிவளர் காவி வயற்றஞ்சை வாணன் சிறுமஃமேல் கெறிவளர் வார்குழ கோரிழை யாளன்ன நீர்மையளேல் குறிவளர் காவின்முன் கூடிய வாறின்னுங் கூடுகநீ கறிவளர் சாரல்வெற் பாபிற ராலென்ன காரியமே.

இ—ள்: கறிக்கொடி வளருஞ் சாமீலயுடைய வெற்பனே! ஒழுங்காய் வளர்ந்த வார்ந்த குழீலயுடைய நேரிழையாள் நின் வேட்கை தணிக்கும் அத்தன்மையாகிய குணமுடையாளேல், வளருங் காவிசெறிந்த வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் சிறுமீலமேல் நீ கூடுங் குறி வளரப்பட்ட காவில் முன் கூடியவாறுபோல் இன்னுங் கூடுக; என்போலும் பிறரால் என்ன காரி யம்? எ—று.

'வளர்காவி செறிவயல்' என மாறுக. காவி - நீலம். நெறி - ஒழுங்கு. குறி - கூடுமிடம். ⁷ கறி - மிளகு; ஆகுபெயர். சாரல் - மூலப்பக்கம். (92)

தன்னில தலேவன் சாற்றல்

தன்னிஸ் தஃவென் சாற்றல் எ - து. இவ்வாறு கூறக் கேட்ட தஃவைன் வேட்கைகோயால் உழக்குந்தன்மை கூறல்.

[ு] கூற்: மிளகின் பெயர் கொடிக்குச் சிணயாகுபெயர்.

Control of the same

உரைத்தென் பிறவந்தப் பைந்தொடி யாக*முருவிடில்வெண் டிரைத்தென் கடன்முத்துக் தென்மலேச் சந்துஞ் செழும்பனிரீர் அரைத்தென் புருகமெய் யப்பினும் வெப்ப மருதினிநின் வரைத்தென் கருமமெல் லாந்தஞ்சை வாணன் வரையணங்கே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன த மீலயிலிருக்கும் அணங்கே! அந்தப் பைர்தொடியை யுடையாள த ஆகத்தைக் * கூடாவிடில், ⁸ யான் சொல்லி யென்ன பயன்? வெண்மை சிறம் பொருர்திய திரைபொருர் தும் தென்கட விடைப் பிறர் த முத்தும், பொதியமீலயிற் பிறர் த சர் தனமுஞ் செழும்பனி நீர்விட் டரைத்து வேட்கைத் தீயில் வெதும்பிய எலும்புருக என் மேனி யெங்கும் அப்பினுலும் வெப்பமாரு த; இன்று என த காரியமெல்லாம் கின தெண்ணத் தின்மட்டிற் பட்டது எ—று.

எனவே,—உய்யச்செய்பினும் கையச்செய்யினும் கீயல்லால் வேறில்லே யென்றவாருயிற்று. புற - அசைகிலே, பைந்தோடி - அன்மொழித்தொகை. ஆகம் - மெய். திரை - அலே. தென்மலே - பொதியமலே. சக்து - சக்த னம். ஆரு து - அறது எனக் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலாய் கின்றது; வாராது - வராது, தாராது - தராது என்ருற்போல. (93)

பாங்கி யுலகிய வுரைத்தல்

பாங்கி யுலகிய லுரைத்தல் எ - து. இவ்வாறு கூறக் கேட்ட பாங்கி உலகில் வேட்கை கொண்டோர் சான்று மை முன்னிட்டு வரைக்து கொள்வர், அவ்வாறு உலகியலால் கீயும் வரைக்து கொள்க வெனக்கூறல்.

விரையக நாண்மலர் மெல்லியன் மாதை விரும்பிணயேல் வரையக நாட வரைந்துகொ ணீதஞ்சை வாணன்முந்நீர்த் தரையக நான்மறைக் கேள்வியர் வேள்வியர் சான்றவர்தம் உரையக நாடிமுன் னிட்டன தாகு முலசியலே.

^{* (}செ-ம்:-) 'கூட்டாவிடில்'

⁸ 'பல வார்த்தை சொல்வதனுற் பயனென்' என்றபடி; 'கிம்பஹு நா' என்னும் வடமொழித் தொடரின் கருத்தினது. இத்தொடர் இடைப்பிற வரலாய் நிற்ப, 'கூடாவிடில்' என்பது 'ஆருது' என்பதனேடு இயைர்து பொருள்படும். இனி, 'பிற' என்பதனே அசைநிலேயாக்காது 'வேறு பல வார்த்தைகளே உரைத்தென்' என உரைத்து இரண்டாம் வேற்றுமை தொக்க பெயராக்கினு மமையும்.

இ—ள்: மலேயிடமாகிய நாட்டையுடையவனே! தஞ்சைவாணனது முக்கீர் சூழ்ந்த புவியகத்தில் வேட்கை கொண்டார் செய்யும் உலக முறைமை நான்கு மறையையுங் கேள்வியாலறிர்து வேள்வி செய்யுஞ்சான்றவர் கூறு முரையிடத்தக் கொண்ட பொருளேக் கருதி அவரை முன்னிட்டு வரைந்து கொள்ளில் அன்னதாகும்; ஆதலால், மணத்தைத் தன்னிடத்திலேயுடைய நாண் மலரிலிருக்கும் மெல்லிய இயல்பினேயுடைய மாது போல்வாளே விரும்பினேயேல், நீ வரைந்து கொள்வாயாக எ—று.

விரை - மணம். நாண்மலர் - முறுக்கவிழ்மலர். மாது - ஆகுபெயர். வரைதல் - மணஞ் செய்தல். உரையகம் - ஆகுபெயர். கேள்வியர் - முற் றெச்சம். அனது - இடைக்குறை விகாரம். (94)

துலேமகன் மறுத்தல் (இது வெளிப்படை.)

வெண்டா மரைமங்கை காதல குகிய வேதியன்பால் உண்டா கியதொல் அலகிய லாலுங்க ளாரணங்கை வண்டார் குழுலி வரைந்துகொள் வேன்றஞ்சை வாணன்வண்மை கண்டா லருளுள்ள நீயென தாருயிர் காத்தபின்னே.

இ – ள்: வண்டார்ந்த குழஃவயுடையாய்! தஞ்சைவாணன த கொடை கண்டாற்போலும் அருளுள்ள நீ, ஆதலால் இப்போது என்னுடைய அரிய உயிர் எகுர் தன்மையதாய் நின்றது, அது ஏகாமற் காத்தபின் வெண்டாமரை மங்கைக்குக் கணவஞுகிய மறையோனிடத் துண்டாகிய பழமையாகிய வுலகியலால் உங்களுடைய ஆரணங்கு போல்வாளே நீ சொன்னபடி வரைந்து கொள்வேன் எ—று.

வெண்டாமரைமங்கை - வாணி. வேதியன் - பிரமன். ஆரணங்கு -ஆகுபெயர். ⁹ நல்குரவால் உயிர் போகின்றுரைப் போகாமல் நிலேமை செய்

⁹ இத்தன்மைத்தாய கொடைபோடொப்பிட்டு, அருளுள்ள டீயென்று கூறுதலானே, 'கொடைக்கும் இவளருளுக்கும் உவமை கூறிய முறை மையால் எனது அரிய உயிரைக் காத்தபின்' என்பது பெறப்படக் கூறிய வாருக உணர்க என்றபடி. உவமை கூறிய முறைமையால் உயிர்காத்த லாவது: விசேடவுரையிற் கொடையினுக்குக் கூறிய அடைமொழிப் பொருட்குச் சமானமாகப் பொழிப்புரையில் உவமேயப் பொருட்கு அடை

யுங் கொடையாதலால், அக் கொடையைக் கண்டாற் போலும் அருளுள்ள நீயெனவே, 'கொடைக்கும் இவளருளுக்கும் உவமை கூறியவாற்றுல் என தாருயிர் காத்தபின்' என்று கூறியவா றுணர்க. வண்மை - கொடை. (95)

பாங்கி யஞ்சி யச்சுறுத்தல்

பாங்கியஞ்சி யச்சுறுத்தல் எ - து. பாங்கி தானும் அஞ்சினவளாய்த் தூவைனேயும் புனம்விட்டுப் போக அச்சமுறுத்திக் கூறல்.

மல்லார் புயன்றஞ்சை வாணன்வெற் பாவெமர் வந்தினியிக் கல்லார் வியன்புனங் காவல் விடாரவர் காணின்மிகப் §பொல்லா ரிருண்டது போதுமற் றியாங்களும் போதுமிங்கு நில்லா தெழுந்தரு ணீயுமிப் போது நெடுந்தகையே.

இ—ள்: மற்றெழில் பொருந்திய புயத்தையுடைய தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்துள்ளவனே! எங்கட்குத் தமராயுள்ளவர் இன்று வந்து [இம்]மீல யார்ந்தகன்ற புனம் இராக்காவல் விடார்; அவர் நின்னேக் காணில் மிக வும் பொல்லாராயிருப்பர்; செடுந்தகைமையுடையவனே! இருண்டது போத; எம்மூர்க்கு யாங்களும் போதம், நீயும் இப்போது இங்கு நில் லாது எழுந்தருள்வாயாக எ—று.

எமர் - எமக்கு த்தமர். வியன் - அகற்சி. நெடுந்தகை - அன்மொழித் தொகை. இசனுள் 'வெற்பா' எனவும், 'கெடுக்தகை' எனவும் இரண்டி டத்தம் பொருட்பெயர் முன்னி'லயாய் நின்றது. இவ்வாறு வக்த தென்'னேயெனின்,—

10 'பொருவொடு பெணபோச் சுட்டுப்பெய ராயினும் பொ**ரு**ள்வேறு படாஅ தொன்று கு**ம்மே''**. [தொல் - சொல் - சூ. 37] என்னுஞ் சூத்திர விதியால்,

^{§ (}பி-ப்:-) 'பொல்லாதிருண்டது' யாக வருவித்தரைத்தபடி 'இப்போது.....அது ஏகாமற்' காத்தல் என்றறிக.

^{10 &}quot;இது திணேவழு அமையுமாறும், ஒரு பொருட்பெயர் சுட்டாய் நின்று அப்பொருளுணர்த்துவதோர் மாபு வழுவமைதியும் உணர்த்து கின்றது. இ-ள்: ஒரு சுட்டு தான் உணர்த்து தற்குரிய அஃறிணப்பொரு ளேயுணர்த்தாது உயர்திணேப்பொருளே யுணர்த்திநிற்குமாயினும் ஆம்; சில

"பொற்பூண் சும**்த** புணர்மென்**முஃ**லக் கோடுபோழ நற்பூங் கழலா னி**ரு** திங்க ணயர்தவாறுங் கற்பா டழித்த கனமாமணித் தூண்டெசய்தோளான் வெற்பூ டறுத்து விரைவின்னெறிக் கொண்டவாறும்". [சிர்-செய்-19]

இதனுள் 'கற்பூங்கழலான்' எனவும், 'கற்பாடழித்த கனமாமணித்தாண் செய்தோளான்' எனவும் இரண்டிடத்தும் படர்க்கைப்பெயர் ஒரு பொருளேக் கருதியவா அணர்க.

> ''வையைக் கிழவன் வயங்கு தார் மாண கலர் தையலா யின் று நீ ரல்கினே – ரல்காயேற் கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே நாடறியக் கவ்வை யொகுங்கு.''

என்பதணு முணர்க.

இவ்வாறு வருதல் பெரும்பான்மையும் வழுவமை தியாய் வரு தலின், இச் செய்யுளுள்ளும் * இரண்டிடத்து முன்னி‰ கூறியவா றுணர்க. மற்று - அசை.

* (செ-ம்:-) 'இரண்டிடத்தும் முன்னி'ஃப்பொருளேக்கூறியவாறுணர்க' பொருட்பெயர் சுட்டுப்பொருளே யுணர்த்தாவாயினும் தாஞ் சுட்டுவதோர் பொருளிடத்து வேறுபடஙில்லாமல் அப்பொருளேயே உணர்த்திஙிற்கும் எ-று.

உ - ம்:—" இஃதொத்தன் " என்றவழி இஃதென்றது பொருளே யுணர்த்திய சுட்டு இவஞெருத்தன் என உயர்திணப்பொருள உணர்த்திங்ன்றவாறு காண்க. "நாயுடை முதாகீர்" என்னும் அகப்பாட்டி னுள், "நாணிநின் ரேணிஸ் கண்டியானும் - பெணினெ னல்லனே மகிழ்ந வானத் - தணங்கருங் கடவு என்டேணின் - மகன்ரு யாதல் புரைவதா லெனவே" என்புழி நாணிகின்றே வென்னும் பொருட்பெயர் தன்றுடர்ப் பொருளேக் கொண்டு முடிந்தபின்னர் அப்பொருட்பெயர்மேல் ஒரு காரியங் கூறவேண்டியவழி அவளெனச் சுட்டிக் கூறுதல்வேண்டும், அங்ஙனம் கூறு "வானத்தணங்கருங் கடவுளன்னேன்" என எல்லார்க்கும் பொது வாயதோர் பெயராற் கூறிஞளாயினும் கூறுகின்றுள் பரத்தையைக் கரு தியே கூறு தலின், அக்கடவுளன்னேள் என்று அப்பெயருஞ் சுட்டுப்பெயர்த் தன்மையாய் கின்றவாறு காண்க..... "பொற்பூண் சுமந்த.....கொண்ட வாறும்" என்றுற்போலப் பிற செய்யுட்களுள்ளும் பொருட்பெயர் சுட்டுப் பெயர்ப் பொருளவாய் வருதல் பெரும்பான்மையென் றுணர்க" என்பது நச்சிருர்க்கினியருரை. இச்சூத்திரத்தக் கூறிய இருவகை விதியுட் பிர்திய விதியும் அதன் உதாரணமுமே ஈண்டு மேற்கோளாக வேண்டப்படுவதென் றுணர்க.

தலேவன் கையுறை புகழ்தல் (இத வெளிப்படை.)

சிமையார் மலயத் தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் சிறுமஃமேல் அமையா கியதடந் தோளன்ன மேயணி யத்தகுமால் உமையா ளிறைவன் பயில்கயி லாயத்து மும்பர்தங்கு**ம்** இமையா சலத்துமெல் லாமில்ஃ யானிக ரித்தழைக்கே.

இ—ள்: சிகாத்தைப் பொருந்திய பொதியமீலயிற் பிறந்த தமிழை வளர்க்குந் தஞ்சைவாணனது சிறுமீலமேலிருக்கும் மூங்கி[ல்போ]ற் பெரிய தோளேயுடைய அன்னம் போல்வாய்! இத்தழைக்கு நிகர் உமையா ளிறைவ ஞுகிய சிவன் பிரியாது பழகியிருக்குங் கயிலாயத்தும், தேவர்கள் பிரியாதிருக் கும் இமையாசலத்தமுற்றும் இல்ஃ; ஆதலால் அணியத்தகும். எ—ற.

சிமையம் - சிமை யென விகாரப்பட்டு நின்றது. மலயம் - பொதிய மூல. அமை - மூங்கில். தடந்தோள் - பெரியதோள். அன்னம் - ஆகு பெயர். நிகர் - ஒப்பு. 'தடந்தோளாகிய' என மாறுக. ¹¹ ஆல் - அனச. ¹² இத்தழைக்கு நிகரில்லே யென்று கூறுவ தென்னேயெனின், தன்னுயிரை நிறுத்தற் கே துவாகலானும், மணத்துக்குத் தான்முன்னிற்றலானுமென் றுணர்க.

¹¹ 'தகுமால்' என்புழி ஆல் அசை. 'இல்ஃயால்' எ<mark>ன்</mark>புழி ஆல் *ஆதலா* லென்னும் பொ*ரு*ட்டு.

¹² தழை - ஒருவகை உடை செய்தற்கேற்ற சக்தனத்தழை முதலியன. தழையுடையாவது ஆம்பல் முதலிய மலர்களிஞலேனும், சக்தன முதலிய தளிர்களிஞலேனும், விரவிய இவ்விரண்டிஞலேனும் ஆக்கப்படுவது. இதின், "தீகீர்ப் பெருங்குண்டு சினப்பூத்த குவிளக் - கூம்பவிழ் முழு செறி புரள்வரு மல்குல்......மகளிர்" [116] "அளிய தாமே சிறுவெள்ளாம்பல் - இளயமாகத் தழையா யினவே" [248] எனப் புரகானூற்றிலும், "முடித்த குல்லே யிலேயுடை நறம்பூச் - செங்கான் மராஅத்த வாலிணரிடையிடிபு - சுரும்புணத் தொடுத்த பெருக்தண் மாத்தழை - திருக்துகா ழல்குல் திளப்ப உடிஇ" எனத் திருமுருகாற்றுப் படையிலும் வரும் அடிகளா லுணர்க. இவற்றுல் மலேகாட்டு வழங்கிய பண்டையுடை தழையாலமைக் திருக்தமை விளங்கும். "பிடிமுதிரிடையிஞடன் தழைத்தகிற் பெண்ணி குடும் - தொடுமரைத் தோலன் வில்லன் மரவுரியுடையன் தோன்ற" என் முர் சிக்தாமணியினும் [பதுமை - 66]. அடுத்த செப்யுளில் "மலய வெற்பா -

பாங்கி கையுறை மறுத்தல் (இது வெளிப்படை.)

மல்குற்ற தண்புனல் சூழ்தஞ்சை வாணன் மலயவெற்பா நல்குற் றவையிர்த நாட்டுள வன்மையி னன்னுதலாள் அல்குற் றடத்தெமர் கண்டா லயிர்ப்ப ரதுவுமன்றிப் பல்குற் றமும்வரு மால்யாங்கள் வாங்கேம் பசுர்தழையே.

இ—ள்: கிறைவுற்ற தண்புனல் சூழ்க்த தஞ்சைவாணன் மலயவெற்பி லிருப்பவனே! கீ தாப்பட்ட இத்தழை இக்காட்டிலுள்ளன வல்லாமையால் கன்னுதலாள் அல்குற் றடத்திலே யணியில் எமக்குத் தமராயுள்ளார் கண் டால் ஐயப்படுவர்; அதுவுமன்றிப் பற்பல குற்றமும் வரும்; ஆதலால் இப்பசுக் தழையை யாங்கள் வாங்குதல் செய்யேம் எ—று.

மல்கு றல் - நிறைதல். நல்கு றல் - தருதல். அயிர்த்தல் - ஐயப்படு தல். குலத் துக்கும், தீலவிக்கும், தனக்கும் மறுவென்ப துபற்றிப் பல குற்றமென்று கூறிஞள். (98)

ஆற்ரு நேஞ்சினே டவன் புலத்தல்

ஆற்ரு செஞ்சி ே டவன்புலத்தல் எ - து. ஆற்ருமையாகிய செஞ்சு கே இல்லன் புலந்து கூறியது.

உழையும்வெங் காளமும் போலுங்கண் ஹிளாரு காலமுள்ளங் குழையுமெம் பாலென்று கொண்டநெஞ் சேகலிக் கோடைமண்மேல் மழையுமர் தாரமும் வர்தன்ன வாணன்றென் மாறையின்மார் தழையுரும் போலிங்ங னேகவின் வாடத் தவஞ்செய்ததே.

இ—ள்: மானும் வெவ்வியவிடமும்போலுங் கண்ணேயுடைய பாங்கி யானவள் யாம் இரக்து பின்னின்றேமாயின், ஒருகால் மனமிளகுமென்றெண்

நல்குற்றவை யிர்த நாட்டுள் வன்மையி னன்னு தலாள் - அல்குற் நடத்தெமர் கண்டாலயிர்ப்பர்" எனவரு தலும் காண்க. இனி, ஒரு த்தியோடு மனமொத் துக் கூடுங் கூட்டத்துக்கு முன்பு அவளுடுத்தற்குக் கையுறையாக இத்தழை யுடை கொடுத்தல் முன்னே வழக்காக அறியலாம்; பண்டைத்தமிழ்வழக்கு மிகுர்து காணப்படும் மலேயாளநாட்டிலே, இப்போதும் நிகழ்ர் துவருங் கார் தருவ விவாகத்திலே, உடையொன்று கொடுத்துக் கூடுதல் பெருவழக்காம். ஆயின், இவ்வுடை, காலத்திற்கேற்பச் சிறிய நூலாடையாக வழங்குகிறது.

பாங்கியிற்கூட்டம் பொறுக்கை நூலகம் ணங்கொண்ட கெஞ்சே! கலியாகிய கோடைசூழ்ந்த இம்மண்ணுலகின்மேல், அக்கோடை வெப்பர்தணிய மழையும் மர்தாரமும் வர்தாற்போன்ற வாணன் தென்மாறை நாட்டில், நம்மைப்போல் இந்த மாந்தழையும் அழகுவாடத் தவஞ் செய்தது, யாம் என்செய்வோம்! எ-__ ற.

உழை - மான். காளம் - விடம். குழைதல் - இளகுதல். அழத. 'மழையு மக்தாரமும்' என்பதற்கு மேகமும் மக்தார தருவும் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். மழைபோல் உடனே வெப்பர் தணியாமையின் அது பொருளன்மையுணர்க. 'யாம் என்செய்வோம்' என்பது (99)லெச்சம்.

பாங்கி யாற்றுவித் தகற்றல்

பாங்கி யாற்றுவித் தகற்றல் எ - து. இவ்வாறு கூறுதல்கேட்ட பாங்கி துவவனே 'அஞ்சுவ நாளவா' எனக் கூறிவிடுத்தல்.

சோஃயில் வாழிளர் தோகையன் குளித் தொழு திரந்திம் மாஃயில் வாழி வரங்கொள்வல் யான்றஞ்சை வாணன்வெற்பா வேலேயில் வார்துகி சன்னவெய் யோன்வெயில் வெற்பின்மல்கும் காஃயில் வாபின்ணே யென்கைய தாகுநின் கையுறையே.

இ—ள். தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! சோலேயில் வாழும் இளக் தோகைபோல்வாள யான் இவ்விராமுற்றுர் தாளிற் பணிர்திரர்து வரமாக வேண்டிக்†கொள்வன்; கடலில் செடிய பவளம்போன்ற கதிரோன த கிரணம் வெற்பிலெல்லாம் கிறையுங் காஃப்பொழுதில் வா; வக்தாயேல், அப்போது நின் கையுறை யென்கையதாகும். எ—அ.

தோகை - மயில். வாழி - அசைநிலே. வேலே - கடல். ளம். வெய்யோன் - சூரியன். வெயில் - கிரணம். மல்கு தல் - நிறைதல். (100)²கையிலுறைதலின் கையுறையாயிற்று.

^{‡ (}பி - ம்:-) 'கொள்வல்'

¹ சொல்லெச்சம்:—"சொல்லே யாயினுங் குறிப்பே யாயினுஞ் -சொல்லி முடித்தல் வேண்டுவ தெச்சம்" [நம்பி - ஓழி - சூ - 23] என்னும் விதியால், ஒருசொல்லாயினும் பலசொல்லாயினும் கூட்டிப் பொருண் முடித் தல் வேண்டி நிற்பது சொல்லெச்சமாதலின், ஈண்டுப் பல சொல்லெஞ்சி நின் ² கையுறை - கையிலு அத் தவ து, கையிற் கொடுப் றன என்பது. பது; ஒருவரைக்காணப் போவோர் அவரைத் தம்மாட்டு முகஞ்செய்தல் காரணமாக அவர் கையிற் கொடுக்கும் பூ தழை முதலியன என்பர் நம்பி யகப்பொருட் புத்துரைகாரர்.

இத்துணேயும் நாலாநாட் செய்தி

தூலமகன் கூற்ருயினவெல்லாம் இரக் து பின்னிற்றற்கும், பாங்கி கூற்ரு யின வெல்லாஞ் ¹ சேட்படுத்தற்கும் உரியவாறு காண்க.

இரந்து குறைபெருது வருந்திய கிழவோன் மடலே பொருளேன மதித்தல்

இரக்து.....மதித்தல் எ - து. மற்றைகாட் காஃயில் வக்த தஃலமகன் இவளாற் காரியமின்றெனக் கருதி, இரக்து குறைபெரு தாயினேமென்று வருத்தமுற்று, இனி கமக்குப் பொருளாவது மடலேயெனத் தன்னுள்ளே மதித்துக் கூறல்.

திருந்தார் தொழுங்கழற் சேயன்ன வாணன்றென் மாறைவெற்பில் அருந்தா வமுதன்ன வஞ்சொனல் லாரழ கார்குழைதோய் பெருந்தாரை வேல்விழி தந்தவெங் காமப் பிணிதனக்கு மருந்தா வதுகெஞ்ச மேயில்ஃ வேறு மடலன்றியே.

இ—ள்: செஞ்சமே! பகைவர் தொழுக் தாஃாயுடைய முருகவேளே யொத்த வாணன் தென்மாறை வெற்பிடத்த ஆராவமு துபோன்ற அழகிய சொல்ஃலயுடைய மடவாருடைய முகத்திற்கு அழகாயார்க்த குழையைத் தொட்ட மணிபொருக்திய பெரிய வேல்போன்ற விழிப்பார்வையான துதந்த வெவ்விய காமமாகிய பிணிக்கு மருக்தாவது மடலேறலே யன்றி வேறில்ஃல எ—று.

எனவே,—யாம் அது செய்யக் கடவேம் என்பதாயிற்று.

மடலேறலாவது:—த®லவன் ஒவ்வாக் காமத்தால் பனங்கருக்காற் குதி ரையும், பன**ர்தருவி னுள்ளன**வற்ருல் ² வண்டில் முதலாயினவுஞ் செய்து

¹ சேட்படுத்தல்— தலேவன் பலபடியாக வேண்டியும் தோழி எளி நில் இணக்கங் காட்டாது மறுத்தும், நகையாடியும், 'இவ்விடத்துக் காவலர் கடுகுவர், விலகிச் செல்லு திர்' என்று அவினத் தம்பால் நெருங்கவொட்டா மலும் விலக்கி கிறுத்துதல்; இவ்வாறு கிறுத்தி யிலத்தல் 'சேட்படை' என் றும் கூறப்படும் என்க.

² வண்டில் - தேர் முதலியவற்றி னுருள. "ஓராழி வையத் துதயம் புரிக் த = ஒற்றைவண்டி பூண்ட தேர்" என்னும் மாறனலங்காரச் செய்யு ளுரையிற் சக்கரத்தினே 'வண்டி' என்றதுங் காண்க.

அக்கு திரையின் மேலே அவது. மடலே அவான் திகம்பானுய் உடலெங்கும் நீறு பூசிக் ² கிழி ஒவியர் கைப்படா து தானே தீட்டிக் கிழியின் தஃப்புறத் தில் † அவள் பேரை வரைக் த கைப்பிடித்து, ஊர்கடுவே காற்சக்தியில் ஆகார நித்திரையின்றி, அச்கிழிமேற் பார்வையுஞ் சிர்தையுமிருத்தி, வேட்சை வயத்தனுய் வேறுணர்வின்றி, ‡ அரவூரினும், அழல் மேற்படினும் வின்றி, மழை வெயில் காற்றுன் மயங்காதிருப்புழி, அவ்வூரிலுள்ளார் பலருங் கூடி வர்தை சீ மடலேறு தியோ? அவினத் தரு தம், சோதின தரு தியோ? என்றவழி இயைக்தாளுயின், அரசனுக் கறிவித்து, அவனேவலால் *னின் ஏ ருரை த்தர் து மடலேறென்றவழி, ஏறு முறைமை:—பூன, எலும்பு, எருக்கு இவைகளாற் கட்டிய மாலே யணிக் துகொண்டு அம்மாவி லேற, வடத்தை வீதியி லீர்த்தலும், அவ்வுருளே யுருண்டோடும்பொழுது, பனங் கருக்கு அறுத்தவிடமெல்லாம் இரத்தர் தோன்முது வீரியர் தோன்றின், அப்போது அவின யலங்கரித் தக் கொடுப்பது; இரத்தங் கண்டு ழி அவினக் கொஃசெய் தவிடுவ த. இவை புலவரால் நாட்டிய வழக்கென் அணர்க.

சேய் - முரு கன். தோய்தல் - தொடுதல். தாரை - கண்மணி. 'பெரு வேல்' என மாறுக. ³§ விழி - ஆகுபெயர். காமத்தைப் பிணியாகக் கூறப்பட்டமையின் 4 மடலேறு தலே மருந்தாகச் கூறப்பட்டது. (101)

^{் &#}x27;ஆவுரினும்'; ஊர்தல் வி?னக்கு ஆ கருத் (ச - ம்:-) † 'அவன்' வாதற்குத் தகுதியின்மையின், இப்பாடம் பொருக்தாது.

^{* (}செ - ம்:-) 'ன் இ'ணர்து நையத்தர்து'; **ஈண்**டைப்பாடம் வேறம் ஏடுகொண்டு ஆசாயத்தக்கது.

^{§ (}செ - ம்:-) 'வேல்விழி - அன்மொழித்தொகை'

² கிழி - உருவெழுதிய படம்; "கழிகின்ற வென்'னேயு நின்றநி<mark>ன் கார்மயி</mark> றன் ஊயும் யான் - கிழியொன்ற நாடி யெழு திகைக் கொண்டு" எனத் திருக் கோவையாரில் வருதலால் தலேவன், தன்னேயும் தலேவியையும் கிழியி லெழு திக்கொள்ளுதல் பெறப்படும்.

³விழ்: விழியாலாய பார்வைக்குக் கருவியாகுபெயர். சம்ப**ர் த**த்தாற் பிறிது பொரு ளுணர்த்துவ த ஆகுபெயரெனவும், ஆகுபெயர்ச்சூத்திரத்துக் கூறப்பட்ட சம்பர் தமில்வழிப் பலசொற்றெக்க தொகையாற்றலாற் பிறிது பொரு ளுணர்த்துவது அன்மொழித்தொகையெனவு முணர்க. விழிக்கும் பார்வைக்கும் கருவியும் காரியமுமாய சம்பக்த முண்மையும், அது பற்றி வி. இயென்னுஞ்சொல் பார்வைக்குத் தொன்முறை வழங்கப்படும் பெய ராதலு முண்மையின், ஆகுபெயரென்றல் அமையும்.

⁴ மடலேறூலப்பற்றித் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய திருமடலுக்கு உரை யியற்றிய ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளே கூறுவது:—"மடலேறுகைதான், உண்

பாங்கிக் குலகின்மேல் வைத்துரைத்தல்

பாங்கிக் குலகின்மேல் வைத்துரைத்தல் எ - து. தூலவன் அம்மட லேற்றி?ன யுலகின்மேல் வைத்துப் பாங்கிக்குக் கூறுதல்.

விரையூர் குழலியர் தந்ததிர் தாகுல வெள்ளநிரைக் கரையூர் பொழுதிளங் காளேயர் தாங்கிழி கைப்பிடித்துத் தரையூர் தொறும்பெண்ண மாமட லூர்வர் தவிர்ந்துபின்னும் வரையூர்வர் தஞ்சையர் கோன்வாணன் மாறையில் வாணுதலே.

இ—ள்: தஞ்சையிலுள்ளார்க் கிறைவஞகிய வாணன் மாறைநாட்டி லிருக்கும் ஒளிபொருர்திய நுதலினே யுடையவளே! மணமூருங் குழீல யுடைய மாதர் தர்த காதலாகிய வெள்ளமான து நிரைத்த கரையின்மேற் செல்லும்போது, இளங் காளேயர்கள் தாம் வரைர்த கிழியைக் கையிலே பிடித்தப் புவியின்க ணுளதாகிய ஆர்கடோறும் பீணமடலிஞற் செய்த மாவை நடத்தவர்; அதஞற் சிர்தீன முடியாவிடில், அதீன விடுத்துப் பின் னும் வரைபாயச் செல்வர்: இதீன நீ யறிவாயாக எ—று.

விரை - மணம். ஊர்தல் - நாற்றிக்குஞ் சென்று கமழ்தல். கரையூர் தல் - கரைமேற் செல்லுதல். கிழி - தஃவவியுரு வெழுதப்பட்டது. பெண்ணே - பீனை. 'மடல்மா' வென மாறுக. வரையூர்தல் - ⁵வரைபாய நடத்தல்.

அம்மடலேற்றிணத் தலேவன் தன்மேல் வைத்துச் சாற்றல் அம்மடலேற்றிண.....சாற்றல் எ - து. அம்மடலேற்றிணத் தலேவன் தன்மேல் வைத்துக் கூறல்.

ணதே குளிபாதே உகர்த விஷயத்தை ஒரு படத்திலே லிடித்து (எழுதி) அதுணக் கொண்டு திரிகையும், அறலினே த்தால் அதன்காற்கிடையிலே விழு கையும், விழுர்தால் அங்ஙனே செல்லரிக்கக் கிடக்கையும், அங்ஙனே முடி கையுமாய்; இத்தாற் பிரயோசனம் என்னெனின்,—அவன் (திருமால்) தேட்கு மென்கை; இல்லேபாகில் இது தானே பிரயோஜனமாகை" என்பது. இதன்ல், ஆரியமக்களுள் விரும்பியன பெற இயலாவிடத்து கிகழ்த்தப்படும் பிராயோபவேரம் (வடக்கிருத்தல்) போல, இம்மடலேறுகையும் தமிழ்நாட்டார் முன்னுளில் வழங்கிவர்த துற்கோலேமுறை யென்பதும், இதன்டு சேர்த்தக் கூறப்படும் வரைபாய்தலும் அவ்வகைப்பட்டதே என்பதம் உணர்க.

⁵ வரைபாய்தல் - மூலயிலேறிக் கீழே பாய்ர் து வீழ்ர் து உயிர் துறத்தல்

வன்பணி போனிலர் தாங்கிய வாணன்றென் மாறைவெற்பில் மின்பணி பூண்முலே மெல்லிய லீர்குறை வேண்டியுங்கண் முன்பணி வேனின்று நாளேவெண் பூளே முகிழெருக்கோ டென்பணி வேன்மடன் மேல்வரு வேனிவை யென்பணியே

இ—ள்: வலிய அர்ந்தனேப்போல நிலவுலகத்தைத் தாங்கிய வாணன் தென்மாறை வெற்பில் மின்னும் பணியு மொளிப்பூண் பொருந்திய முலே யின யுடைய மெல்லியலீர்! என த குறையை முடிக்கவேண்டி மின்று உங்கள் முன் பணிவேன்; யான் பனி தலேக் கண்டு என் குறையை நீர் முடியா விடில், நாளே வெண்பூளப்பூ வெருக்கமுகையுடனே யென்புமாலேயுமணிர் த மடன்மா வேறி வருவேன்; என்னுடைய தொழிலிவை எ—று.

'முடியாவிடில்' என்பது அவாய்கிலேயான் வந்தது. வன்பணி - அநந் தன். 'எருக்கமுகிழ்' என மாறுக. அணிவேன் - முற்றுச்சொல் எச்சமாய் கின்றது. பணி - தொழில்.

இவ்வாறு * மடலேறுவேனென்று உறியது பெருந்திணப்பாற்படுமே யெனின், படாது. என்னே,—தலேவன் பாங்கி யுடன்படவேண்டுமென்று குறித்துச் சொல்லியதல்லது மடலேறுங் கருத்தாய்க் கூறினனல்லன். ஆத லானன்றே மடலேற்றெனவையாது மடற்கூற்றென்று கூறியது; சான்ரேர் செய்யுட்களிலெல்லாம், மடற்கூற்றென்றே வருவதல்லது மடலேற்றென வாராமையானும், "மடன்மா கூற மிடனுமா ருண்டே."[தொல்-பொ கள- து-11] என்று தொல்காப்பியர் கூறியவாற்றுனு முணர்க (103)

பாங்கி தஃமகள் அவயவத் தருமை சாற்றல்

பாங்கி தூலமகள் அவயவத்தருமை சாற்றல் எ - து. அவ்வாறு கூறக் கேட்ட பாங்கி கிழி தீட்டியன்றே மடலேறுவது, ஆதலால் த**ஃவி** யவயவக் தீட்டுதற் கருமையென்று கூறல்.

தொடையே பெருக்கென்பு நீயணிக் தாலென் ஊ சூல் வளேயூர் மடையேய் வயற்றஞ்சை வாணன்வேற் பாமல ரோன்வகுத்த படையே நயனம் படைத்தபொற் பாவை படியெடுக்க இடையே தெனத்தெரி யாதுரை யாணி யிடவரிதே.

^{* (}பி - ம்:-) 'மடன்மேலேறுவேன்'

இ—ள்: சூல்கொண்ட சங்குகளூரும் மடைபொருந்திய வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! மாலேயாக எருக்கையும் என்பையும் நீ யணிந் தால் நினக் கியா துபயினத் தரும்? கிழி தீட்டிய பின்னன்றே மடலேறுவது, தீட்டுதல் நின்னுல் முடியாத; எங்ஙனமெனில், பிரமன் வகுத்த படைக்கலமே நயனமாகப் படைத்த பொற்பாவையது உருப் படியெடுக்க இடை யாதெனில் தெரியாத; சொல்லே யெழு தகருவியா லெழுதவரி து எ—று.

இதனுள் 'பொற்பாவை' என்பது பொன்னம்பாவையாக்கிப் படிக்கல் இட்டு நிறுக்க நிறையேதெனத் தெரியாது, உரைக்கவெண்ணில் உரையாணி யிடவரிது; இவ்வாறு வேறுபொருடோன்றிச் சிலேடையாய் நின்றதுகாண்க.

தொடை - மாஃ. ஏகாரம் ஈற்றசை. சூல்வளே - கருப்பங்கொண்ட சங்கு. 'எருக்கென்பு' என்புழி எண்ணும்மை தொக்குநின்றது. உரை யாணி - உரையை யறிவிச்குங் கருவி. (104)

தலவன் தன் இத்தானே புகழ்தல்

தீலவன் தன்னேத்தானே புகழ்தல் எ - து. இவ்வா றெழுத லரி தென்று கூறிய பாங்கியை கோக்கி யானெழுத வல்லேனெனத் தன்னேத் தானே புகழ்ந்து தீலவன் கூறல்.

நறையல ராவிரைப் போதிசை யாதிசை நான்முகத்தும் மறையல ராவந்த மான்மகன் யான்றஞ்சை வரணன்வையைத் துறையல ராவியங் காவியங் கண்ணி துணிந்துசொல்லுங் குறையல ரார்குழ லாட்கினித் \திருங் குறையில்ஃயே.

இ—ள்: நறையலரென்னும் அவ் விரைப்போதி விசைக்து திக்குக் கொரு முகமாகும் நான்முகத்திடத்தம் வேதம் விரிவாகவக்த மாலுக்கு மகன் யான்; ஆதலால், தஞ்சைவாணன் வையைத் துறையினும், விரிவாகிய வாவியினும் கீரிலழகாகத் தோன்றிய காவிப்பூப்போலுங் கண்ணேயுடையாய்! கீ யெழுதப்படாதென்று தணிக்து சொல்லுங் குறையலரார்க்த குழூலயுடை யாட்கு இன்றெழுதப்படாதென்று விடத்தக்கதாய குறை இல்லே. எ—று.

இன்னுமோர் பொருள், — நறையலரென்னும் அவ்விரைப்போதி லிசை யாது நான்கு திசையிடத்தங் களவு வெளியாகவர்த ஆசைகொண்ட புருடன்

^{§ (}செ - ம்:-) 'தோக்'

Chin Character Th

யானென, சிலேடைவகையால் பிரமன் யானெனத் தோன்றிய வதஞல், எழு தற்கரிய தின்றென்று கூறியவாருயிற்று.

நறை - மணம். அவ்விரை-அவிரை யெனச் சுட்டு நீண்டது, "அவயி னுன" என்றுற்போல. பிரமன்மே லேற்றுங்கால், — இசையா - இசைக்து. அலராவர்த - விரிவாகவர்த. மால் - மாயோன். மகன் -மறை - வேதம். பிரமன். தஃவன்மே லேற்றுங்கால்,—இசையா - இசையா து. நான்முகம் -நான்கிடம். மறை - களவு. அலராவர்த - வெளியாகவர்த. மால் - ஆசை. மகன் - புருடன்.

ஆவி - வாவி. அம் - நீர். காவி - நீலப்பூ. அம் - அழகு. தீர்தல் - விடல் "தீர்தலுக் தீர்த்தலும் விடற்பொருட்டா அண்மைவிளி. [தொல்-சொ-உரி சூ-22] என்பதனுற்கொள்க. குறை - குற்றம். குறை - குறைவு. (105)

பாங்கி அருளியல் கிளத்தல்

பாங்கி அருளியல் கிளத்தல் எ—து. அவ்வாறு தூலவன் கூறக்கேட்ட பாங்கி மடலேறத்தகாதென அருண்முறைமை கூறுதல்.

, செயலார் குடம்பையிற் செந்த‰ யன்றிற் சுணயுளபைங் கயலார் வனவெண் குருகின்வண் பார்ப்புள கைக்கடங்கா மயலார் களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறைவை யைத்துறைவா இயலா தருளுடை யார்க்கென்று மாமட லேறுவதே.

இ—ள்: பாகன் கைக்கடங்கா மதத்தால் மயக்கமார்ந்த களிற்றாச ளுகிய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் வருகின்ற வையைத் துறைவனே! பணயில் புட்களாற் செய்யப்பட்ட செயலார்க்க கூட்டில் சிவக்க தலேயின யுடைய அன்றில் முட்டைகளுள; பசிய கய லார்வனவாகிய வெண்ணிறக் குருகின் வளவிய பார்ப்புக்களுள; ஆதலால், அருளுடையார்க்கு எக்காலத் தும் மடன்மா வேறு தல் பொருர்தாது. எ—று.

எனவே, மடலேறப் பினயை 6 வெட்டலும் முட்டைகளேச் சிதைத்த லும், பார்ப்புக்களே வதைத்தலுமாகிய பாவங்கள் சூழ்தலின், அருளுடை யார்க் காகாதென்றவாருயிற்று. மடற்கூற்று அதிகாரப்பட்டு வருதலின் பீனயென வருவிக்கப்பட்டது.

⁶ வெட்டலும் - வெட்டுதலும் = வெட்டியவுடன்; உம் மீற்று வீண யெச்சம்.

செயல் - தொழில். குடம்பை - கூடு. 'செர்தலேயன்றில்' - வண்ணச் சினச்சொல்;

"அடைசினே முதலென முறைமூன்று மயங்காமை நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினேச்சொல்" [தொ-சொ-கிள-சூ-26] என்னுஞ் சூத்தொத்தானுணர்க.

சிண - முட்டை. குருகு - நாரை. பார்ப்பு - பிள்ளே; 'பார்ப்பும் பிள்ளேயும் பறப்பவற் றிளமை.'' [தொல்-பொ-சூ-559] என்பதனுணர்க. மயல் - மயக்கம். களிறு - யாண. இயலாது - பொருந்தாது. அண்ணல்-வேந்தன்.

கோண்டு நிலேகூறல்

கொண்டு நிலேகூறல் எ - து. திலவன் உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கும் நிலேமையாகிய மொழியைப் பாங்கி கூறல்.

வெண்டோ டணிமுகப் பைக்குரும் பைக்கொங்கை வெய்யவுண்கட் கண்டோர் விரும்புங் கரும்பண யாரைக் கடற்றுறைவா கொண்டோர் குறைமுடி கொம்பண யார்கின் குறைமறுத்தால் வண்டோ விடுக்தொங்க லான்வாணன் மாறை வளகசர்க்கே.

இ—ள்: கடற்றுறைவா! கொம்பினையார் நினது குறையை மறுத் தால் வெண்மைநிறம் பொருர்திய தோடணிர்த முசுத்தையும், பசிய குரும் பையாகிய கொங்கையையும், உண்ணப்பட்ட வெய்ய கள்ஃபையு மடைய கண்டோரால் விரும்பப்படுகின்ற கரிய பினயாரைக்கொண்டு, வண்டுக ளாரவாரிக்கும் மாலேயை யணிர்த வாணன் மாறையாகிய வளவிய நக ரிடத்து ஒப்பற்ற நின்குறையை முடிப்பாயாக எ—று.

கொம்பினயார் மறுத்தகாலயில் தோடணிர்த முகமும், குரும்பை போன்ற கொங்கையும், உண்கண்ணுமுடைய கரும்பினயாரைக் கொண்டு எனச் சிலேடையால் ஒரு பெண்ணுகத் தோன்றியவாறுணர்க.

மறுத்தாற் குறைமுடியெனவே, குறிப்பான் மருளெனத் தோன்றி கிற்றலின், அவன் உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டு கிற்கும் கிலமையாயிற்று. முன் கூறிய செய்யுட்களில் வேற்பன், சிலம்பன், பொருப்பன் என்று குறிஞ்சிகிலத்தத் தீலமகளுகக் கூறி, இவ்விடத்தில் கடற்றுறைவா என்று செய்தனிலத்தத் தீலமகளுகக் கூறியவதனுன், முன் கூறிய தீலவனேடோ இவன், வேறேயோ வெனின், அத்தீலவன்தானே இவன். ஐந்திணேயில் எத்திண கூறினும் அத்திணக்குரிய கருப்பொருளாற் கூறப்படும்; ஆயின், இக்கிளவி எத்திணப்பாற்படுமெனின், கெய்தற்பாற்படும். அஃதென்னே யெனின்,—பின கெய்தனிலத் தக் கருப்பொரு ளாதலாற் கடிற்றுறைவா எனக் கூறியவாறு. பின செய்தனிலத் தக் கருப்பொருளானவா றென்னே யெனின்,—குறிஞ்சி கற்பூமியாகலாற் பிணக்காகாது, பாலேக்குத் தீய்க் து போவதல்லது பயிராவதில்லே. முல்லே, வாகு சாமை முதிரை முதலாயின மக்கட்கு ஊணும், கிரையினங்கட்குப் புல்லு முதலிய உணவும், கிழலுமாக இருத்தலின் பிணக்காகாது. மருதைவிலத்திற்கு வாவியும், குளனும், கமுகு வாழை செக்கெல் கரும்பு முதலியனவும் † கீர்ச்சார்பாதலின், அக்கிலத்திற்கு ம் பிணயாகாது. மணல்கிலத்திற் பயிராதலால் கெய்தனிலத்துக் கருப் பொருளாயிற்று.

தோடு - பஊமேலேற்றுங்கால் ஏடு; பெண் மேலேற்றுங்கால் செவி யிற்தழை. குரும்பைக் கொங்கை:—பணக்குப் பண்புத்தொகை; பெண் ணுக்கு உவமத்தொகை. உண்கட்... - ‡பணக்குக் கள்: பெண்ணுக்குக் § கண். ஓலிடுதல் - ஆரவாரித்தல். 'வளககர்க்கே' என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். (107)

தீலமகன் கூற்ருயினவெல்லாம் மடற்கூற்றிற்கும், பாங்கி கூற்ருயின வெல்லாம் மடல்விலக்கிற்கும் உரித்தாயினவாறு காண்க.

தூவி யிளமைத்தன்மை பாங்கி தூலவற் குணர்த்தல் (இது வெளிப்படை)

களவரும் பாகரு நீலங்கள் காமக் கடவுளுமால் கொளவரும் பாபைங் குரும்பைக் குலஞ்செங் குமுதத்துவெண் டளவரும் பாநண்ப னேதஞ்சை வாணன் றமிழ்வையைநாட் டிளவரும் பாமிவண் மாட்டென்கொ லோநின் றிரப்பதுவே.

^{† (}பி - ம்:-) ' நீர்த்தாழ்வாதலின் ' ‡ (செ - ம்:-) ' பிணக்கு உறுகள் ' § (செ - ம்:-) 'மையுண்டகண் '

⁷ கருப்பொருளாற் கூறப்படும் - கருப்பொருள்வகை பதிஞன்கனுள் 'உயர்க்தோர்' என்னுங் கருப்பொருளாய வெற்பன், விட‰, தோன்றல், ஊரன், சேர்ப்பன் முதலிய பெயராற் கூறப்படுவன். அஃதாவது: ஒரே தீலவன் (கிளவித்தலேவன்) புணர்தலாகிய குறிஞ்சித்திணே கூறும் வழி வெற்பன் என்றும், பிரிதலாகிய பாலேத்திணையில் விட‰யென்றும் இவ்வாறே அவ்வத் திணேக்குரிய தீலைமக்கள் பெயராற் கூறப்படுவன் என்றபடி.

இ—ள்: நண்பனே! கருநீலம்போன்ற கண்களிற் களவு அரும்ப வில்ஃ; காமக்கடவுளும் காதல்கொள்ள மார்பில் பசிய குரும்பைக் \$குஃபோ லும் மூஃலகள் அரும்பவில்ஃ; செவ்விய குமுதம்போன்ற வாயில் வெண் டளவுபோன்ற பல் அரும்பவில்ஃ: தஞ்சைவாணன் தமிழ்வையைநாட்டு இளவரும்பு போன்ற இவளிடத்தில் யான் சென்று நின்று இரப்பதெவ்வாறு? சொல்வாயாக எ—று.

⁸ பொருளே உவமை<mark>ப்</mark>பொருளாய்க் கூறியவெல்லாம் ஆகுபெயர். கோல்லும், ஒவும் அசைகிஸ். (108)

> தலேவன் த**ஃ**வி வருத்தியவண்ண முரைத்தல் (இது வெளிப்படை.)

சிலேபயில் வாணுதன் மின்னே பிறந்தவச் செவ்வியிலே கொலேபயி கைக் குருளேயைப் போற்குறி யோனிருந்த மலேபயில் வார்தமிழ் வாணன்றென் மாறை மயிலணயாள் அலேபயி லால்விழி யாலென தாவி யணங்கினளே.

இ—ள்: சில விளவு பழகும் வாணு திலையுடைய மின்னே! குற முனிவ னிருர்த மிலையில் பழகிய செடுர்தமிழ் சுற்ற வாண க் தென்மாறை ராட்டு மயிலினையாள், பிறர்த அக்காலத்தே கொலேபழகிய ராகக் குட்டியைப் போல் அலேயிற் பழகிய ஆலம்போன்ற விழியால் எனதாவியை வருத்தினுள்.

சில - வில். பயிலல் நான்கும் பழகுதல். குருளே - குட்டி. குறி யோன் - அகத்தியன். 'வாணுதன் மின்னே' என்றது சிறப்புருவகம். அலே - ஆகுபெயர். ஆலம் - ஆல் என விகாரப்பட்ட த; நீலம் - நீல் என நின்முற்போல.

பாங்கி துலமகள் செவ்வியருமை செப்பல்

பாங்கி தஃமகள் செவ்வியருமை செப்பல் எ - து. தஃமகளது காலப் *பதத்தின் அருமை கூறு தல்.

ஏடா ரலங்க விலங்கிலே வேல்வெற்ப வேழுலகும் வாடாமல் வர்தருள் வாணன்றென் மாறையில் வல்லியன்னுள் சூடாள் குவளேயு முல்லேயஞ் சூட்டுஞ் சுணயும் பர்தும் ஆடா டனக்கென்கொ லோவடி யேன்சென் றறிவிப்பதே.

^{\$ (}பி - ம்:-) 'குலம்' * (செ-ம்:-) 'பருவத்தின்' 8 பொருள் - உவமேயம்.

இ—ள்: பூவார்ந்த மால யணிர் திலங்கப்பட்ட இலபோலும் வேலை யுடைய வெற்பனே! ⁹ ஏழுலகும் வடாமைக்குக் காரணமாகவர் தருளப்பட்ட வாணன் தென்மாறைநாட்டில் வல்லிபோல்வாள் குவளேப்போ தம் முல்லே யஞ்சூட்டுஞ் சூடாள், சுணயும் பர் துமாடாள், அவடனக்கு அடியேன் போய் அறிவிப்பதெவ்வாறு? எ—று.

10 ஏடு - ஆகுபெயர். அலங்கல் - மாலே. இலங்கு தல் - ஒளிர் தல். இலே வேல் - உவமத்தொகை. 'குவீனயு முல்ஃலயஞ் சூட்டுஞ் சூடாள்' என்றும், 'சீணயும் பர் துமாடாள்' என்றும், ஒருவிணகொண்டு முடிர் தது. முல்ஃலயஞ் சூட்டு - முல்ஃலப்பூவாற் சுட்டிபோலச்செய்து ரெற்றியில் நாலக் கட்டுவது. 'தனக்கு' என்புழி 11 சுட்டுவருவிக்க. கொல்லும், ஒவும் அசைநிலே. (110)

தவேவன் தவேவி செவ்வியெளிமை சேப்பல்

தூவைன் தூலவி செவ்வி யெளிமைசெப்பல் எ - து. செப்புதற்குப் பதமெளி தெனத் தூலவன் கூறுதல்.

தேன்வந்த வாயி தழ்ச் சேயிழை யாயிளஞ் செவ்விருவ்வி மான்வந்த வாள்விழி வஞ்சிக்கு நீதஞ்சை வாணன்வெற்பில் யான்வந்த வாசென் றியம்பு தி யேலவர் யாவரென்னுள் தான்வந்த வாவுட னேநின் ஊ யாரத் தழி இக்கொளுமே.

இ—ள்: தேன்போன்ற சொல்வர்த வாயிதழையும், செய்ய பூணயு முடையாய்! இளமையழகாகிய நவ்விமான்போல்வர்த வொளிபொருர்திய கண்ணேயுடைய வஞ்சிக்குத் தஞ்சைவாணன் வெற்பில் யான் வர்தவாற நீ சென்று கூறுதியேல், அவர் யாவரென்று கூருது, தான் ஆசையுடனே வர்து, நின்னே யாகத்தோடாகம் பொருர்தத் தழுவிக்கொள்வாள். எ—று.

⁹ ஏழுலத—பூவுலகின் உட்பெரும் பிரிவுகளாகிய சம்புத்தீவு முதலிய தீவேழு; இங்ஙனம் உலகென்னுஞ் சொல் மண்ணுலக முழு தமே யன்றித் தன்கட் கூறுபட்ட கிலங்களேயும் உணர்த்து மென்பது "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" என்னுக் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாலுணர்க.

¹⁰ ஏடு: இதழின் பெயர் பூவிற் காயது சிணயாதபெயர்.

¹¹ சட்டு - சட்டுப்பெயராகிய 'அவள்' என்னுஞ் சொல்.

தேன் - ஆகுபெயர். ¹ நவ்வி மான்:—இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. 'மான்வந்த வாள்விழி' - உவமத்தொகை. வர்தவா - வர்தவாறு. 'நீ சென்று' எனவும், 'தானவாவுடன்வர் த' எனவும் இயையும். (111)

என்னே மறைப்பின் 2 எளிதேன நகுதல்

என்னே மறைப்பின் எளிதென நகுதல் எ - து. நீரிருவருமொத்து என்னே மறைப்பின் இக்களவொழுக்கம் ஒழுகுதற் கௌிதென நகையாடிக் கூறல்.

மண்ணும் பயில்வித்து மொன்றினுஞ் சந்திர வாணன்வெற்பா நண்ணும் புனலின்றி யங்குரி யாதுங்க ணல்விணயாற் கண்ணுங் கருத்துங் கலந்தன வாயினுங் கண்ணினும்முள் எண்ணுங் குறையென்ணே நீர்மறைத் தாலிங் கியல்வதன்றே.

இ—ள்: சந்திரவாணன் வெற்பனே! நிலனும் † நிலத்து நெருங்கிய வித்தம் இரண்டுமொத்தக் கூடினும், அவ்விரண்டும் நூனையப்பொருந்தும் புனலின்றி மூளயாது; அதுபோல, நீங்கள் முன்செய்த நல்விணயால் கண் ணுங்கருத்துங்கலந்தனவாயினும், கருதுமிடத்து நும்முள்ளத்துள் எண்ணு கின்ற குறை நீரென்னே மறைத்தால் இவ்விடத்து முடிவதன்று. எ—று.

பயிலுதல் - ‡ நெருங்குதல். அங்குரியாது - மூஃளயாத. எண்ணல் -கருதல். இயலுதல் - பொருர்துதல்; பொருர்தல் எனவே முடிவின்மேல் நின்றது. இச்செய்யுளில் 'அங்குரியாது, அதுபோல' என்ற சுட்டிக்கூரு மையாற் சுட்டிக்கூரு உவமமாயிற்று. என்னே,—

^{† (}செ - ம்:-) நிலத்துப் பழகிய' ‡ (செ - ம்:-) 'பழகுதல்'

¹ இறப்புப்பெயரும் பொ தப் பெயருமாகத் தொக்கமையி னென்ப த. நவ்வி - மானுளொருசாதி, புள்ளிமான் என்பர்; "யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையும் - ஒடும் புல்வா யுளப்பட மறியே" என்னுக் தொல் - சூத்திரத்தா லுணர்க.

² எளிது - எதிர்மறைக் குறிப்பால் எளிதன்று என்னும் பொருள் பயர்தது. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், இக்கிளவிச் செய்யுட்கருத்தம் இக் கிளவிப் பெயரும் ஒருபொருணுதலிய தாகாமல் முரண்படுமென்க. அசதி யாடிக் கூறுதற்கண் இவ்வாருன எதிர்மறைக் குறிப்புமொழி மிகவும் உபயோ கப்படுதல் உலகவழக்கு கோக்கியுமறிக.

1 "சுட்டிக் குறை வுவம மாயிற்

பொருவொதிர் புணர்த்தப் புணர்ந்தன கொளலே" [தொல்-பொ-சூ-282] என்னுஞ் சூத்திர விதியால்,

''மோப்பக் குழையு மனிச்ச முக**ர்**திரிக் து

கோக்கக் குழையும் விருந்து" [குறள் - 90] என்முற்போலக் கொள்க.

(112)

அந்நகைபோரு தவன் புலம்பல்

அந்நகைபொரு தவன் புலம்பல் எ - து. அவள் நகையாடிக் கூறு தல் பொருமல் தீலேவன் † புலந்து கூறு தல்.

† (செ - ம்:-) 'புலர்க்து'

1 "இ—ன்: உவமத்திற்கும் பொருட்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைக் குணம் நான்கினயும் விதர்து சொல்லி உரையாதவழி அவ்விரண்டி2னயும் எதிர்பெய்து கூட்டி ஆண்டுப் பொருர்தியதொன்று பொருர்தியதபற்றி வினபயன் மெய்யுருவென்னும் நான்கினுள் இன்னதென்று சொல்லப் படும் எ—று. உ—ம்: 'பவளம்போற் செர்தவர்வாய்' என்பது சுட்டிக் கூறிய வுவமம். என்னே? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக் குணத் தினேச் சொல்லியே உவமஞ் சொல்லினமையின். அது 'பவளவாய்' என்கின்ற வழிச் சுட்டிக்கூறு வுவமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினயும் வாயினயும் கூட் டிப்பார்த்தச் செம்மைக் குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்; அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்லிற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும் உள்ளதோர் ஒப்புமை ஆண்டில்லே பென்பது; பிறவுமன்ன''—போசிரியருரை.

எனவே பொதுத்தன்மை தொகுதல் பற்றியே சுட்டிக்கூரு வுவமம் எனப்பட்டது என்பது போதரும். தண்டியலங்கார நூலார் இதனேத் தோகையுவமை என்பர். மாறனலங்காரகாரர் 'உருபும் பொதுத் தன்மையும் தனித்தனியாகவேனும் ஒருங்கேனும் தொகுவதே தொகையுவமை' என்ப ராதலின், விரியுவமம் தொகையுவம மென்னுமிரண்டும் மற்ரோர்றுல் வெளிப்படை யுவமம், குறிப்புவமம் என இரண்டாய் கடைபெறமென்று சூத்திரித்து, போதுத்தன்மை தொக்குவருவன வெல்லாங் குறிப்புவமத்தின் பாற்படுமென்றர்.

ஈன்டு, இக்கி எவிச்செய்யுள் இருவாக்கியமாய் இடையே 'அதபோல' என்ற உவமவுருபு விரித் தரைத்தற் கேற்றலின், ''அகாமு தல வெழுத்தெல் லாம்'' என்னுங்குறள் போல எடுத்துக்காட்டுவமையணி பொருர்திய தென்று கூறுதற் கேற்புடைத்தா தலறிக. ''மோப்பக் குழையு மனிச்சம'' என்பது, 'குழையும்' என்னும் பொதுத் தன்மையினே உவமானவாக்கிய முவமேயவாக் கிய மிரண்டி அங் கூறுதலால் தொடர்முழு துவமையணி (பிரதிவஸ் தாபமாலங் காரம்) ஆதல் காண்கே. வெவ்வே லெறிந்த விழுப்புண்ணின் மீட்டும் வெதுப்பியதோர் செவ்வே னுழைப்பவர் சிலமன் ருேதிரு வேமருவார் வைவே லமர்வென்ற வாணன்றென் மாறை மயில்பொருட்டால் நைவேணே யஞ்சலென் குதின்ன வாறு நகைக்கின்றதே.

இ—ள்: திருவை யொப்பவளே! மருவார் வைவோலாற் செய்யும் போசைவென்ற வாணன் தென்மாறைநாட்டு மயில் போன்றவள் பொருட் டால் நைகின்ற வென்னே அஞ்சலேயென் ருதா து இவ்வாறு நகைக்கின்ற து, வெவ்விய வேலெறிந்த துன்பந்தரும் புண்ணில் மீட்டும் அழலிற் பழுக்க வெ துப்பியதோர் வேலே நுழைப்பவர் குணமன்றே! எ—று.

வெவ்வேல் - கொடியவேல். விழுப்புண் - துன்பர்தரும்புண். வெ தப் பல் - அழலிடை வெ துப்பல். செவ்வேல் - பழுக்கக்காய்ர் தவேல். சீலம் -குணம். திரு - ஆகுபெயர். வை - கூர்மை. அமர் - போர். மயில் - ஆகு பெயர். ஆதலால், நகைக்கின்ற நின்குணமும், வேலே நுழைப்பவர் தங் குண மும் ஒக்குமென்பதாயிற்று. (113)

> பாங்கி தூலவிணத் தேற்றல். (இது வெளிப்படை.)

தன்கண் ணணயதன் பாங்கிய ருள்ளுர் தனக்குயிராம் என்கண் ணருள்பெரி தெம்பெரு மாட்டிக் கிகன்மலேர்தார் வன்கண் ணமர்வென்ற வாணன்றென் மாறையில் வர்தவளால் புன்கண் ணடையலே நீயினி வாடல் புரவலனே.

இ—ள்: புரவலனே! எம்பெருமாட்டிக்குத் தன் கண்போன்ற பாங்கி யர் பலருளர், அப்பலருள்ளுர் தனக் குயிரொக்கும் என்னிடத்து அருள் பெரிது, பகையாயெதிர்ந்தார் கொடிய அமரைவென்ற வாணன் தென்மாறை யில் ² ‡ வந்த அவளால் வருத்தமடைய‰யாய் இன்று நீ வாடற்க எ—று

^{‡ (}செ - ம்:-) 'வர்து'

² 'வர் து' என்னும் பாடத்திற்கு, அதினத் திலவன் வினயாக்கி 'அடை யூல்' என்பதனே டியைக்க.

எனவே,—பாங்கியர் பலருங் கண்போன்றவ ரென்றும், தானுயிர் போன்றவள், தன்னிடத் தருள்பெரிதென்றுங் கூறியவதனுல், தன் சொல் மருள், கீ யஞ்சாதே யென்று தேற்றியவாருயிற்று. உயிராம் - உயிரொக்கும். இகல் - பகை. வன்கண் ணமர் - கொடியவமர். புன்கண் - வருத்தம். வாடல் -3 அல்லீற்று வியங்கோள். (114)

பாங்கி கையுறை யேற்றல் (இத வெளிப்படை.)

ஒலிதெண் கடல்புடை சூழுல கேழினு மூழ்விணதான் வலிதென் பதணே வயக்கிய தாற்றஞ்சை வாணன்வெற்பா கலிதெங்கு மாவுங் கமுகும் பலாவுங் கதலிகளும் பொலிதென் பொதியிலின் மேற்சந்த டைவிப் பூந்தழையே.

இ—ள்: * தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! இலாங்கலியுக் தெங்கும் மாவுங் கமூகும் பலாவும் கதலிகளும் பொலிக்த தெற்கின்கணுள்ள பொதிய மூலயிடத் துண்டாகிய சக்தனக்காட்டிற் ரேன்றிய இப்பூக்தழையான து ஒலி யொடு கூடித் தெளிக்த கடல்மருங்கிற்சூழ்க்த உலகேழிடத்தும் பழவிண தான் வலிதென்று சொல்வதின இப்போ து விளங்கச்செய்தது. எ—று.

எனவே,—கையுறையேற்றவா ருயிற்று. இதனுள் கருப்பொருள் மயங் கியவாறு ''உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே.'' [தொல்-பொ-சூ-13] என்னுஞ் சூத்திரவிதியா னுணர்க.

புடை - மருங்கு. ஊழ்வினே - பழவினே. வயக்கியது - விளக்கியது. கலி - இலாங்கலி; தீலக்குறையாய் விகாரப்பட்டு நின்றது: தெங்கில் ஒர் வேறுபாடு. 'கலி தெங்கும்' என்புதி ''எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொலா யின்'' [தொல் - சொ - இடை - சூ - 36] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் உம்மை தொக்கு நின்றது. உம்மைகள் எண்ணின்கண் வர்தன. கதலி - வாழை. அடவி - காடு. பூர்தழை - பூவோடு கூடிய தழை. (115)

^{* (}பி - ம்:-) 'தஞ்சைவாணன் வெற்பா! இலாங்கலி தென்னே மா பாக்கு பலா வாழை ஆகிய மாங்கள்' எனச் செந்தமிழ் - தொகு தி 5; பக்கம் 577-ல் காட்டப்பட்ட து.

³ வாடல்: இதீன நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் எதிர்மறை முன்னிலே யேவல் என்பர். ஈண்டு இவ்வுரையாசிரியர் கூற்றுப் பரிமேலழகர் முதலாயி ஞர் கொள்கையைப் பின்பற்றியது.

கிழவோனுற்றல்

கிழவோஞற்றல் எ-து. தீலைவன் தயர்மாறிக் கூறு தல்.

மைப்போ தணிதொங்கல் வாண⁴ இனன் தொன வல்விணயேற் கப்போ தடைந்த வருந்துயர் நீங்கி யரும்பியபொற் செப்போ திளமுலே யாணகை வாண்முகத் திங்களேக்கண் டிப்போ திளகிய தாலிந்து காந்தங்கொ லென்னெஞ்சமே.

இ—ள்: குவீனப்போதாலியன்ற மாலேயை யணிக்த வாணன் பகை வரை யொத்த வல்விணயேஞுகிய எனக்கு கென்னலடைக்த அரிய தன்ப கீங்கித் தோன்றிய பொற்செப் புவமையா யோதிய இளமுலேயை யுடைய பாங்கியது மகிழ்ச்சியொளி பொருக்திய முக [மதிய] த்தைக் கண்டு, இப் போது பிறக்த மகிழ்ச்சியா லிளகியது; ஆதலால், என்னெஞ்சம் சக்திரகாக்த மென்னுஞ் சிலே எ—று.

எனவே,—ஈபமின்றிப் புலர்ந்த தன்னெஞ்சம் பாங்கி முகத்திங்க°ோக் கண்டு, இப்போது மகிழ்ச்சியென்னும் நீருண்டாதலின், 'இந்து கார்தம்' என்று கூறியது.

மைப்போது - குவளேப்போது. ஒன்ஞர் - பகைவர். அரும்பல் -தோன்றல். கொல் - அசைகிலே. (116)

பாங்கி கூற்ருயினவெல்லாம் குறை சேர்தற்கும், த®லவன் கூற்ருயின வெல்லாம் மடற்கூற் ரெழிதற்கும் உரியவா றுணர்க.

> இறைவன்றனக்குக் குறைநேர்பாங்கி இறைவிக்கு அவன்குறை யுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

இருவர்கண் டால்வரு மேதமென் றெண்ணி யெனக்கெதிரே வருவர்வக் தாலுக்கம் வாய்திற வார்தஞ்சை வாணன்வெற்பின் ஒருவர்கஞ் சார லுழையக லார்தழை யுள்ளதெல்லாக் தருவர்வம் பார்முலே யாயென்கொ லோசெயத் தக்கதுவே.

இ—ள்: வம்பார் முஃலயாய்! இருவர் கண்டால் குற்றம் வருமென் றெண்ணி யெனக் கெதிராயே வருவர், வர்தாலும் தம் வாய்திறர்தொன்றுஞ் சொல்லார், தஞ்சைவாணன் வெற்பில் ஒருவர் கம்முடைய மீலச்சார் விடத்தைவிட்டகலார்; இவ்வனத்திலுள்ள தழைகளேயெல்லாங் கொய்து வர்து தருவர்; அவர்க்கியாஞ் செய்யத்தக்கதென்னே? எ—று.

ஏதம் - குற்றம். உழை - பக்கம். வம்பு - கச்சு. கொல் - அசை கிலே.

இறைவி யறியாள்போன்ற குறியாள் கூறல்.

இறைவி.....கூறல் எ - து. பாங்கி இவ்வார்த்தை கூறவே தூலவி தான் கேட்டறியாள்போல மனத்திற் கருதாத வே*ருெ*ன்றைக் க**ரு**திக் கூறல்.

பாங்கி விணையதற்கு விடை கூருது வேருென்று கூறியது, "செப்பும் விணுவும் வழாஅ லோம்பல்" [தொல்-சொ-கு-13] என்று கூறிய விதியின்றி வழுவக் கூறு தலால் செப்புவழ என்னுங்குற்றர் தங்குமேயெனின், தங்கா து. என்னே,—ஒருவர் வர்திருக்கின்ருர், தழையுள்ளதெல்லார் தருவர், அவர்க்கு யாம் என்செய்வோமென்று விளுயவழி, இவள் பெருநாணுடைய ளாதலால், அவன் நிணத்தபடி செய்வோமென்று கூறத் தகாதாதலானும், இவள் கற்புக் கடன் பூண்டவளாதலான் மறுக்கத்தகா தாதலானும், காமம் ஒருபாலும் நாணம் ஒருபாலுமாக இருபாலும் ஈர்த்துக்கொண்டு நிற்றலின், ஒருபாற் சார மாட்டா ளாதலானும், என்செய்வேமென்று கெஞ்சிற் *1 கவர்ச்சியுற்று நடு வாக நின்றுளாகலான், அவள் கேட்டதற்கு விடை செவ்வன் கூறுது, அக் கணம் மனத்திற் மூன்றிய வொன்று கூறுவது, இவ்விடத்திற்கு முன்னம் என்னும் உறுப்பாதலின், இவ்வாறுகூறுகல் செப்புவழு அன்றெனக்கொள்க.

இவ்வாறு கூரு நு வாளாவிருக்கில் அமையாதோவெனின், வாளாவிருக் கில் அவள் கூறியதற்கு உடம்பட்டாளாம்; உடம்படின் மேற்கூறுங் கிளவிகள்

முன் (144) பக்கம்: 3-ம் வரிக் தரியது:

^{* (}செ - ம்:-) 'கவற்சியுற்று' 1 கவர்ச்சி — கவர்படு தல், பிளவுபடு தல்.

⁴ ஒள்று பென: பகைவரைப்போல; 'என' என்பது விணயெச்சப் பொருள் படுவதோர் உவமவுருபு; 'வல்விணயேன்' என்னும் விணயா லிண யும் பெயரொடு முடிக்ததாகக் கொள்ளல் அமையும். ஆயின் ஈண்டு உரை காரர் 'பகைவரையொத்த' எனப் பெயரெச்ச வாய்பாட் டீருகப் பிரதிபதக் தக் தெழுதிய வுரை தாற்பரிய வுரைபோலும். 'ஒன்னுன' எனப் பாட மிருப்பின், அது 'அன்ன' என்பதன் விகாரமாய்ப் பெயரெச்ச வாய்பாடான உவமவுருபா மென்க.

பலவற்றையும் நீக்கல்வேண்டு மாதலால், § 5 " இவ்விடத் திம்மொழி யிவ ரிவர்க்குரியவென் - றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்" [தொல்-பொ-சூ-519]

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் இவ்வாறு கூறுதல் இயல்பெனக் கொள்க.

6க**ஃதொ**டக் கேண்ட கருவியக் தேன்பல †கால்கொடுமா ம**ஃதொ**டுத் தூர்க்து வருகின்ற தாற்றஞ்சை வாணன்வென்றிச் சி**ஃதொடுத் தா**ங்கெழில் சேர் நுத லாய்பயில் செம்பழுக்காய்க் கு**ஃதொடுத் தோ**ங்குபைங் கேழ்ப்பூக காகக் குழாங்கவர்க்தே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்றிச்சில தொடுத்தாற் ‡போல அழகு சேர்ந்த நுதலேயுடையாய்! பிறைக்கோடு தீண்டக் கிழிந்த இருற்றெருத்தி யாகிய தேனை து ஒருமுகமாய் வாரா து பலகால்கொண்டு பெரிய மீலயுச்சி தொடுத்து நடந்த, நெருங்கிச் சிவந்த பழுக்காய்க் குலே வைத்தோங்கப்பட்ட பசிய நிறத்தையுடைய பூகக்குழாத்தையும் நாகக்குழாத்தையுங் கவர்ந்து வரு கின்றது; நீ காண்பாயாக எ—று.

^{§ (}செ - ம்:-) 'இவ்விடத்து இம்மொழி இவரிவர்க்குரியவென்று அவ் விடத் தவரவர்க் குரைப்பது பற்றி,— ''முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே, யின்ன வென்னுஞ் சொன்முறையான.'' [தொல்-சொ-சச்-சூ-63] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் இவ்வாறு கூறுதல் இயல்பெனக் கொள்க'

^{† (}பி - ம்:-) 'கால்கொண்டுமா'

^{் (}செ - ம்:-) 'போலும்'; ஆங்கு என்ப து விணமெச்சப் பொருள்பட வருமுருபாதலின், இப்பாடம் பொருத்தமின்று; விணமெச்ச வாய்பாடாகப் பொருள்படுதலே ''கெடுப்பதாஉங் கெட்டார்க்கு'' என்னுங் குறளில் ஆங் கென்பதற்குப் பரிமேலழகர் கூறிய வுரையானு முணர்க.

⁵ "இ–**ன்**: யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொரு மொழி தோன்றியக் கால் இம்மொழி சொல்லு தற்கு ரியாரும் கேட்டற்கு ரியாரும் இன்னு சென்று அறியுமாற்றுன் அங்ஙனம் அறி தற்கு ஒரிடம் நாட்டி அவ்விடத்துக் கூறுவார்க் கும் கேட்பார்க்கு மேற்ற வுரை செய்யுட்கு ஈடாகச் சொல்லுவது முன் னம் எ—று."—போசிரியர்.

⁶ கூல தொடக் கீண்ட கருவியர்தேன்—ஆண்முசு கையாற் கவர்தலிற் கிழிர்த கைத்தாளம்போலுர் தேனிருல் எனினு மமையும். சிர்தாமணி 1606 ம் கவி ஈண்டு ஒப்பிட் டுணரத்தக்கது.

க‰ - பிறைக்கோடு. தொடுதல் - தீண்டுதல். கருவி - தொகுதி. தொடுத்து - தொடங்கி. நாகம் - புன்ணே. துழா**ம் ⁷ என்**பது பூகத்துட னுங்கூட்டுக. கவர்தல் - கொள்ளுதல். (118)

பாங்கி யிறையோற்கண்டமை பகர்தல்

பாங்கி யிறையோற் கண்டமை பகர்தல் எ - து. பாங்கி த**ீலவன்** நின் வயத்தஞக வர்தவதீனக் கண்டமை பகர்தல்.

திவாகா னேயன்ன பேரொளி வாணன்றென் மாறைகன்னுட் டுவாமதி போலு மொளிர்முகத் தாயென் னெளிப்பதுன்மேல் அவாவின தெயொர் மாண வினுவிவக் தாணயின்றிக் கவானுயர் சோஃயின் வாய்வண்ட லாருழைக் கண்டனமே.

இ—ள்: ஆதித்தினையொத்த பேரொளிவாணன் தென்மாறை என் ஞட்டு உவாமதிபோலும் ஒளிர்முகத்தாய்! நீ யொளித்துச் சொல்வது யாது காரணம் ? உன்மேல் ஆசைகொண்டவஞி ஒர்மான விஞவிவர்தவின இப் போது இர்தத் திரளாயுயர்ந்த சோஃயிடத்து வினயாடும் வண்டலம்பாவை பொருர்திய விடத்தில் யாங்கண்டனம் எ — று.

உலகத்தில் கலியிருள் மாற்றுர் தன்மையால் 'திவாக**ானேயன்**ன' எனக்கூறியது.

ஒளி - கீர்த்தி. உவாமதி - பூரீணமதி. ஒளிர்தல் - விளங்குதல். கவான் -திரட்சி, ''மாயோனன்ன மால்வரைக்கவான்'' என்றுர் பிறரும். வண்டல்-ஆகுபெயர். 'வண்டலாடுழை' என்று பாட மோதுவாருமுளர். (119)

பாங்கியைத் தஃவி மறைத்தல் (இது வெளிப்படை.)

செவ்வண்ண வேல்விழி யாய்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைகன்னுட் டிவ்வண்ண நீசொல்வ தேற்பதன் மூனின் னிடையெனத்தாம் மெய்வண்ணம் வாடி வெறிதே வருந்தி விருந்தினராய்க் கைவண்ண வார்தழை கொண்டுசென் மூர்தமைக் கண்டுகண்டே.

⁷ என்பது - என்னுஞ் சொல்லே.

இ—ள்: செவ்வண்ணமாகிய வேல்போன்ற விழியிணயுடையாய்! தஞ்சைவாணன் தென்மாறை நன்னுட்டில், நின்னிடைபோல உடலழகு வாடிப் பயனின்றி வருக்தி, நம்புனத்திற்குப் புதியோராய்க் கையிலே யழகிய நெடிய தழையைக் கொண்டுவக்து போனுர்தம்மைக் கண்டுகண்டு, இவ்வண் ணம் கீ சொல்வ தேற்பதன்று எ—று.

செவ்வண்ண வேல் - பகை வருடற் குருதிதோய்க்த கொடிய வேல். ஆல் - அசைஙிலே. இவ்வண்ணம் - இவ்வாறு. வெறிதே - பயனின்றியே. விருக்தினர் - புதியோர். வண்ணம் - அழகு. கண்டுகண்டு - அடுக்கு மொழி.

பாங்கி யென்ணே மறைப்ப தேன்னேனத் தழாஅல்

பாங்கி * * * தழாஅல் எ - து. இவ்வாறு மறைத்துக் கூறிய த‰வியை உனக்கு நான் வேருவென்று உவகையாய்த் தழுவிக்கொண்டு கூறல்.

பாக்கின்ற செவ்வி தழ்ப் பங்கயப் பாதம் பணிக் துகின்னே இரக்கின்ற தொன்றையு மெண்ணலே யாலெழு பார்முழு தும் புரக்கின்ற கோன்றஞ்சை வாணன் பொதியிலிற்பொய்த்தென்ணே டூ காக்கின்ற தென்ணேகொ லென்னுயி ராகிய காரிகையே.

இ—ள்: ஏழுலக முழு தங் காக்கின்ற வேர் தாகிய தஞ்சைவாணன த பொதிய வரைக்கண் எனக் குயிரையொக்குங் காரிகையே! செவ்லி தழ் பரக்கின்ற பங்கயம்போன்ற பாதத்தைத் தொழு து யான் கின்னே யிரக்கின்ற தொன்றையு மெண்ணலேயாய் உண்மையை நீக்கி யென்னே மறைப்ப தென்னே? எ—று.

ஆல் - அசை. புரத்தல் - காத்தல். பொய்த்தல் - உண்மை டீக்கல். காத்தல் - மறைத்தல். கொல் - ஐயம். 'தஞ்சைவாணன் பொதியிலில் என் னுயிராகிய காரிகை' எனவும், 'செவ்வி தழ் பரச்கின்ற' எனவும் மாறுக. வருர் துழி வருர்தியும், மகிழ்ர் தழி மகிழ்ர்தம், இறர்துழி இறர்தும் 8 † இயல்வ தாகலின் 'என்னுயிராகிய காரிகை' என்று கூறியது. (121)

^{† (}செ-ம்:-) 'இயைவதா தலின்'

⁸ இயல்வ து - நடப்பது. தஃவி மகிழ்ந்து ழி தோழியினுயிர் மகிழ்ந் தும்.....இயல்வதாதலின், இன்பதுன்பத்துள் அவளுயிரைத் தஃவி ஒப்ப **ளென்பதா**ம்.

பாங்கி கையுறை புகழ்தல் (இத வெளிப்படை.)

சூடத் தகுவன ‡ வல்லதெல் லாம்படி சொல்லினுக்தாம் வாடத் தகுவன வல்லகல் லாய்தஞ்சை வாணன் வெற்பர் தேடத் தகுவன வல்லதல் லாத சிலம்பினுள்ளார் நாடத் தகுவன வல்லகல் லாச நறுக்தழையே.

இ—ள்: நல்லாய்! உலகமெல்லாஞ் சொல்லினுஞ் சொல்லா தொழியி னும் மீலயிடத்துத் தோன்றிய இச்சந்தன நறுந்தழை சூடத்தகுவன வல் லது, தாம் வாடத்தகுவனவல்ல; அன்றியும், தஞ்சைவாணன் வெற்பர் தேடத் தகுவன வல்லது அல்லாத மீலயினுள்ளார் நாடத்தகுவனவல்ல எ—று.

'படியெல்லாம்' எனமாறுக. 'சொல்லினும்' என்புழி உம்மை எதிர் மறையாகலின் 'சொல்லாதொழியினும்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. 'அல்ல ' என்பது அஃறிஃணப் பன்மை விணேக்குறிப்பு முற்றுச்சொல். நாடல் - கருதல். கல் - மீஸ. ஆர நறுந்தழை - சந்தனத்தழை. (122)

இவற்றுள் பாங்கி கூற்ருயினவெல்லாம் குறையப்பித்தற்கு**ம், தூலவி** கூற்ருயினவெல்லாம் மறுத்தற்கும் உரியவா றுணர்க.

தோழி கிழவோன் துயர்கில கிளத்தல்

தோழி கிழவோன் தயர்நில கிளத்தல் எ - து. பாங்கி தலேவனத வேட்கையால் கொண்ட தயர் நிலேயைத் தலேவிக்குக் கூறல்.

வணயுங் குழல்வஞ்சி வாணன்றென் மாறை வரைக்களிறு திணயுர் தழையும் பிடிரெயாடு மேய்ர்து தெளிர்தவின்னீர் சுணயுண் டசோக நிழற்சோக நீங்கித் துயில்வதுகண் டெணேயுங் கடைக்கணி யாவிண யாநிற்ப சேதிலரே.

இ—ள்: அலங்கரிக்குங் கூர்தலேயுடைய வஞ்சி! கம்புனத் தயலாராய் வர்தோர் வாணன் தென்மாலுற வரையிடத்துக் களிறு பிடிபொடு தினேயுர் தழையுமேய்ர்து, சுனேயிடத்துத் தெளிர்த இனிய நீரையுண்டு, துன்பம்

^{‡ (}செ-ம்:-) 'வல்லவெல்லாம்படி'; (பி-ம்:-) 'வல்லதெல்லாப்படி'

நீங்கி, அசோகமாத்து நிழலின்கேழ்த் துயில்வதினப்பார்த்து, என்னயுங் கடைக்கண்ணுல் நோக்கி வருந்தாநிற்பர் எ—_ற.

'வஞ்சி யயலார்' எனவும், 'களிற பிடியொடு' எனவும், 'சுணத் தெளிக்த வின்னீர்' எனவும், 'உண்டு சோககீங்கி' எனவும் மாறுக. வீணதல் - அலங் கரித்தல். வந்சி-அண்மைவிளி. இணயாகிற்பர்-வருக்தா கிற்பர். எதிலர் -அயலார். கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண்ணஞேக்கு தல். 'பிடியொடு தயிலுங் களிற்றைக்கண் டென்னேயும் கோக்காகிற்பர்' எனவே, கீ இதனே யறிக்திலேயெனக் குறிப்பால் அறிவித்தவாருயிற்று. (123)

மறுத்தற் கருமை மாட்டல்

மறுத்தற் கருமைமாட்டல் எ - து. இவ்வாறு கூறிய சொற்கட்கு விடை யின்மையால், இனி அவர்வரின் என்ஞல் மறுத்தற் கரிதெனப் பொருத்திக் கூறுதல். மாட்டல் - பொருத்துதல்.

கையுர் தழையுமுன் காண்டொறுங் காண்டொறுங் கட்டுரை த்த பொய்யுர் தொலேர்தன பூர்தழை போலரி போர்த்து நஞ்சும் மையுங் கலர்துண்ட வாள்விழி யாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பர் மெய்யுர் துவண்டதென் ஞன்முடி யாது வெளிரிற்கவே.

இ—ள்: செவ்வரியை மேற்கொண்டு நஞ்சும் மையுங் கலந்துண்ட வாள்போல் விழியாய்! இவ் § வனத்திலுண்டான தழைகளெல்லாம் நமக்குக் கொண்டுவந்து கொண்டுவந்து வாடியெறிதலால், அப் பூந்தழைகள் தொலேந் தாற்போல், அவர்கையுந் தழையும் எதிரே காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் யான் உறுதிச்சொல்லா யுரைத்த என்னிடத்தி லுண்டான பொய் யெல்லாந் தொலேர்தன; அன்றியும், தஞ்சைவாணன் வெற்பர் மெய்யும் அலேர்தலேர் தி துவண்டத; ஆதலால், இனி அவர் வரில் வெளியாய் நிற்க என்னுல் முடி யாது எ—று.

எனவே,—அவர் வரின் மறையவேண்டு மென்பதாயிற்று. முன் - எதிர். கட்டுரைத்தல் - உறுதிச்சொற்கூறுதல். அரி - செவ்வரி. (124)

^{§ (}செ-ம்:-) 'வனத்திலுள்ள மார்தழைகளெல்லாம்'

தலேவன் குறிப்பு * வேருதல் நேறிப்படக் கூறல்

தீலவன் குறிப்பு வேருதல் செறிப்படக் கூறல் எ - து. தீலவனேண் ணுங் குறிப்பு நம்பக்கல் இரப்பவன்போற் ருற்றவில்லே, வேறுகிணப்பான கத் தோன்றியதென்று ஒழுங்குபடக் கூறதல்.

விடையான் மிசைவரு மேருவில் லாஞெடு மேழிவென்றிப் படையா ெஞெம்வெம் பகைகொள்வ தோ ⁹ பகல் போலுமெய்ம்மை உடையா னுயர்தஞ்சை வாணென்ன் ஒரென வொல்கிய நுண் இடையாய் பிறி துகொல் லோவறி யேன்வெற்ப ரெண்ணுவதே.

இ—ள்: § நடுவுகிலேமையாகிய வாய்மையையுடையான் எல்லார்க்கும் புகழாலுயர்ந்த தஞ்சைவாணனுக்கு ஒன்னுமெனத் துவண்ட நண்ணிய இடையையுடையாய்! வெற்பர் எண்ணுவது விடையான்மேல்வருக் தன்மை யையுடைய மேருவில்லாஞேடும், மேழியைத் தனக் குறுப்பாகவுடைய வெற்றிப்படையை யுடையாஞேடும் வெய்ய பகைகொள்வதோ! பிறிதோ! அறியேன் எ—று.

விடை - இடபம். விடையான் - பண்புத்தொகை. மேருவில்லான் -சிவன். மேழிவென்றிப்படை - கலப்பை. உடையான் - பலதேவன். சிவ னுடன் பகைகொள்ளுதல் - எருக்கமாலே என்புமாலே யணிதல். பலதேவ ஞெடு பகைகொள்ளுதல் - பிணயைவெட்டுதல்; பிண அவனுக்குக் தொடி. எனவே, மடலேறுங் குறிப்புத்தோன்றியது. 'பிறிது' என்பதளுல் வரை பாய்தல் கொள்க. பகல் - நடுவு நிலேமை. போலும் - அசைநிலே. போலியு மப்பொருட் டாகும்" [தொல்-சொல்-இடை-சூ-30] என்பதனு லறிக. மெய்ம்மை - வாய்மை. கொல் - ஐயம். ஒகாரம் – அசையிலை. (125)

> தோழி தலேவியை முனிதல் (இது வெளிப்படை)

^{* (}செ.ம்:-) 'வேருக கெறிப்பட'; ஏடெல்லாவற்றினும் 'வேருதல்' என் § (செ-ம்:-) 'கடுவு கிலமையையும் வாய்மையையும்' றேயுள்ளது.

⁹ பகல் போலும் மெய்ம்மையுடையான் - சூரியன் போலும் வாய்மை யையுடையான் எனினுமாம்; "ஞாயிருடு திங்களன்னவாய்மையும்" என்முர் பிறரும்.

தூற்ரு தலரை மறைப்பவர்க் கேகுறை சொல்லுகுற்றம் ஏற்கு தொழியெணே யெம்பெரு மாட்டிசென் றேற்றவர்க்கு மாற்கு தருள்செங்கை வாணன்றென் மாறையில் வர்துரெஞ்சம் போற்குது நின்றய லேன்சொன்ன தீங்கு பொறுத்தருளே.

இ—ள்: எம்பெருமாட்டி! தூற்ருமல் அலரை மறைக்கின்ற நினக்கு உண்மையானவர்க்கே நின் மனக்குறையைச் சொல்; என்னேக் குற்றமேற்ரு து விடு; சென்றேற்றவர்க் கில்லேயென்னு து கொடுக்குஞ் செங்கையை யுடைய வாணன் தென்மாறைநாட்டில், நின் பக்கல் வர் து நின்று நெஞ்சத்தைக் காவா மல், அயலேனுகிய யான் அறியாமற் சொன்ன குற்றத்தைப் பொறுத்தருள் வாயாக எ—று.

'எ?னக் குற்றம்' எனவும், 'வக்து கின்று' எனவும் இயையும். போற் ருது - காவாது.

தலேவி பாங்கியை முனிதல்

தீலவி பாங்கியை முனிதல் எ - து. பாங்கியை முனிர் த தீலவி தன்னுட் கூறல். ——

மற்றே துவர்நி**ண வார் தஞ்சை** வாணன் வரையின் முக்காள் பொற்றேரின் வக்து புணர்க்துசென் மூர் தம் பொருட்டுகம்மைக் குற்றேவன் மங்கை குறையிரக் தானெனுங் குற்றமிக்காள் எற்றே தவறுகம் பாலில்லே யாகவு மெய்தியதே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வரையில் மூன்றுநாள் பொற் றேரினில் வர் து புணர்ர் த சென்று ரவர் மற்றேதை கிணவார்; அவர் தம்பொருட்டு நம்மைக் குற்றேவல் மங்கையாகிய இவள் குறையிரர் தா ளென்னுங் குற்றம் இர்நாள் நம்பக்கலில் வாகவுர் 1 தவறெய் துவ து எத்தன்மைத் து? எ—று.

மற்று - அசைகிலே. 'ஏதை' என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. முக் நாள் - மூன்று நாள். அவையாவன,—இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடக்தலேப் பாடு, பாங்கற்கூட்டம் என்பன. 'தம்பொருட்டு' என்புழி 'அவர்' என்னுஞ் * சுட்டு வருவிக்க. 'அவர் மற்றேது கிணவார்' எனவும், 'இக்காள் கம்பால்' எனவும், 'தவறெய்தியதெற்று' எனவும் இயையும். (127)

^{* (}செ-ம்:-) 'சுட்டுப்பெயர்'

¹ தவறெய்துவத- தவருக எய்துவது, உண்மைக்கு மாருக எய்துவது. தூலைவெளுடு கூட்டம் முன்னதாகவே பான்மைவயத்தா னெய்தி யிருப்பவும் தோழி தன்னுன் முடிவதுபோலக் குறையுற் நிரத்தலின், 'குறையுற் நிரந்தா சொன்னுங் குற்றம் நம்பா லில்லே யாகவும்' என்றுள்.

தஃவி கையுறை யேற்றல் (இத வெளிப்படை.)

ஆற்றுக் தஃவே எருக்துய சாற்றினு மாற்றலனுண் மாற்றும் புணயின் மயிலண யாய்தஞ்சை வாணன்றெவ்விற் போற்றுங் கொடுவிண யேன்புண யாவிடிற் போக்தலசே தூற்றுக் தழையென்றி தொன்றெங்ங னேவக்து தோன்றியதே.

இ—ள்: மயில்போல்வாய்! தஞ்சைவாணன் பகைபோல மிக்காய்க் கூறங் கொடிய விணயேன் அணிக்தேனுபின் காண மாற்றும்; அணியா து விடுத்தேனுபின் எங்குஞ் சென்று அலரையே தூற்றும்; தழையென்று பெய ரிட்டுக்கொண்டு இஃதொன்று எவ்விடத்திலே யிருக் து இவ்விடத்திற் ரேன் றியது! முன் கல்விணயாற்றுக் தீலவ சரிய வேட்கையை † ஆற்றல் செய்யி னும் [இத்துயரை] யானுற்றலன் எ—று.

எனவே,—துலவி கையுறை வாங்கிஞுளாயிற்று.

§ ஆற்றும் - ஈல்விணயாற்றும். தயர் - ஈாண மாற்றலலர் தூற்றலிஞல் வர்த தயர். இன் ஐர்தனுருபு ஒப்பின்கண் வர்த து. போற்றல் - மிக்காய்க் கூறல். யான் என்பது தோன்*ரு* எழுவாய். தெவ் - பகை. (128)

இவற்றுள் பாங்கி கூற்ருயினவெல்லாங் குறை ரயப்பித்தற்கும், த°லவி கூற்ரு பின வெல்லாங் குறை ரேர்தற்கும் உரித்தாயினவாறு காண்க.

இறைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி யிறைவற் குணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

போயா னளித்தலுங் கைகுவித் தேற்றபின் போற்றியன்பால் சாயாத கொங்கையின் மேலிணத் தாடஞ்சை வாணன்வெற்பா காயா மலரன்ன மேனிமெய் யாககின் கையுறையே கீயாக வல்லது மாக்தழை யாக கிணக்திலளே.

^{† (}பி - ம்:-) 'ஆறு தல் செய்யினும்'

^{§ (}செ - ம்:-) என்னே,—''நல்வினே யாற்று முயர்நாண மாற்று மலர் -தூற்றலிஞல் வர்த தயர்''; என மேற்கோட் செய்யுளாகக் கொள்ளப்பட்ட து. இப்பாடத்திற்கு, 'என்னே,—' என்ற விஞவை முடித்தற்கு மேற்கோளீற் றில் ஏற்ற சொல் இன்மை யுணர்க.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! டீ தந்த கையுறையை நான் போய்க் கொடுத்தலுங் கைகுவித் தேற்முள், ஏற்றபின் அன்பிஞல் மிகவும் புகழ்ந்து கூறி எஞ்ஞான்றுஞ் சாயாத கொங்கையின்மே லணேத்தாள்; அணேத்துக் காயாம்பூவையொத்த நிறத்தைப் பொருந்திய மெய்யாகத்தை யுடைய டீயாக நிணேந்தாளல்லது மாந்தழையாக நினேந்திலள் எ—அ.

எனவே,— நீ வந் துழி நிகழும் உபசாரம் யாவையுக் தழையினிடத் து நிகழ்ந்ததென்று கூறியவாருயிற்று. 'யான் போய்' எனவும், 'அன்பாற் போற்றி' எனவும், 'மெய்யாக கீயாக' எனவும் மாறுக.

அளித்தல் - கொடுத்தல். போற்றி - புகழ்ந்து. மெய்யாகம் - பண் புத்தொகை. மேனி - நிறம். (129)

பாங்கி தஃமைகற்குக் குறியிடங் கூறல் (இது வெளிப்படை) ¹குறியிடம் - பகலிற் கூடுமிடத் தடையாளம்.

அணிமா மலர்மயி ஃப்புயத் தூணங்கொ ளாகமென்னும் மணிமா ளிகைவைத்த வாணன்வண் காவலன் மாறைவெற்பா துணிமா மரகதப் பாசறை வேஃச் சுடரவன்போல் பணிமா மணி திக ழும்பகல் யாங்கள் பயிலிடமே.

இ—ள்: அழகாகிய மா வென்னும் பெயரையுடைய திருமகளேப் புய மென்னுர் தாண்களேயுடைய மார்பென்னும் மணிமாளிகையில் வைத்த வாணகுகிய வேர்தன து மாறை வெற்பனே! பகற்காலத்தில் யாங்கள் விள யாடு மிடம் பெருமையுடைய மரகதத் துண்டங்கள் போன்ற குருக்கத்தி யிலேயாற் பச்சைரிறம் பொருர்திய முழையினிடத்தே கடலிடத்துக் கதி ரோன்போல நாகமாணிக்கங்க ளொளிவிடும் எ—று.

மலர்மயில் - திருமகள். ஆகம் - மார்பு. 'தூணம்' என்புழி அம் பகு திப்பொருள் விகுதி. 'மாமாகதத்தணி' என மாறுக. ² பாசறை - பசிய குருக்கத்தியிலேயாற் செறிக்த முழை. 'குருக்கத்தி' யென்று செய்யுளிற்

¹ தறியிடம் – சங்கேதஸ்தானம், சந்தித்தற்கு அறிவித்துக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் இடம்.

² பாசறை – பசுமை + அறை = பச்சிலே செறி**ர்த** கொடி மண்டபம்; இதின வடமொழியில் 'லதாகிருகம்' என்பர்.

கூறிய தில்ஃயாலெனின், மேல்வருங் 'குறியிடத்து இறைவியைக் கொண்டு சேறல்' என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் 'பூமா தவிப்பர்தர்' என்று கூறினமை யானும், மேற்சொன்ன குறியிட மூன்றுங் குருக்கத்தியிடமென்று உய்த் தணர்ர் துகொள்ளக் கிடத்தலானும், ஈண்டுக் 'குருக்கத்தி' யென்று வருவிக் கப்பட்டது.

3 துணி - துண்டம்; ஆகுபெயர். மாமணி - மாணிக்கம். திகழ்தல் -ஒளிவிடுதல். பாசறை கடற்கும், மாணிக்கம் கதிரோனுக்கும் உவமையாத லின் பண்புவமை. 'மலர்மயிலே மார்பில்வைத்த வாணன்' எனவே பூவைநிலே. பயிலிடம் - ஈண்டு விளேயாடுமிடம். (130)

> பாங்கி குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டு சேறல் (இது வெளிப்படை.)

நாமாவி மூழ்கி நறுமலர் குற்று நக் தாவனத்துத் தேமா † விளக்தளிர் செவ்வண்ணங் கொய்து சிலம்பெ திர்கூய் வாமா னெடுங்கண் மடக்தைநல் லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பிற் பூமா தவிப்பக்தர் வாய்விளே § யாடுகம் போதுகவே.

இ—ள்: தாவுமான்போல் செடியகண்ணேயுடைய மடர்தை சல்லாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பில் நாம் வாவியினிடத்து மூழ்கி, நறிய மலர்களேக் கொய்து, நர்தா வனத்துச் செவ்வண்ணமாகிய தேமாவினது இளர்தளிரைக் கொய்து, சிலம்பெதிர் கூவி, பூவொடு கூடிய குருக்கத்திப்பர்தரின் விளையாடு வாம்; செல்வாயாக எ—று.

ஆவி - வாவி. குற்று - கொய்து. வாமான் - தாவுமான். மாதவிப் பர்தர் - தினப்புனத்தயலிற் சோஃயில் மாதவி படர்ந்து மலர நறு நாற்றம் வீசச் சுற்றும் புதல் சூழ்ந்து அகத்திருந்தோர் புறத்தில் வருவோர்க்குப் புல ஞகாத மறைவு வாய்த்திருப்பதோரிடம். (131)

^{† (}பி-ம்:-) 'விளர்தளிர்ச் செவ்வனம்'; 'விளர்தளிர் செவ்வனம்'

^{§ (}பி-ம்:-) 'யாடு தம்'

³ துணி: (மாகதத்) துண்டத்தை யொத்த குருக்கத்தியிலேக்கு உவமை யாகுபெயர்.

பாங்கி துலேமகளுக் குறியிடத்துய்த்து நீங்கல் (இது வெளிப்படை.)

கண்சாடல் கையுருக் கொண்டு தன் வேன்மயில் காந்தள்வள்ளி எண்சாய வென் றணே பென் றசெல் வேளிவ ரும்பவளம் வண்சா யொசிக்கும் வயற்றஞ்சை வாணன் மலயமராத் தண்சாயை நின்றணங் குந்தைய னீநிற்க சாரலிலே.

இ—ள்: தையலே! கண்ணுஞ் சாயலுங் கையும் உருவுங் கொண்டு, தனது வேலும் மயிலுங் கார்தளும் வள்ளியும் ஒப்பில்ஃபென் நெண்ணிய முருகவேளின் எண்ணத்தைத் தாழ்வுபட ⁴ வென்றீனயால், ஏறிப்படரும் பவளம் வளவிய கோரையை யசைக்கும் வயீலயுடைய தஞ்சைவாணன் மல யத்தினிடத்து மராமரத்துத் தண்ணிய கிழலிலே கின்று, என்னுடன் கூட நீ வர்தாயாகில், கின்னே அம் முருகவேள் வருத்தும்; ஆதலால், இச்சாரலில் இவ் வீடத்தில் கிற்பாயாகவென்று பாங்கி யகன்றுள் எ—று.

எண்ணும்மை தொக்குநின்ற நிரனிறைப்பொருள் வந்தவாறுணர்க. இவர்தல் - ஏறுதல். சாய் - கோரை. ஒரித்தல் - அசைத்தல். சாயை -நிழல். அணங்கும் - வருத்தும். சாரல் - மூலப்பக்கம். (132)

> இறைவியை யிறையோன் இடத் தெதிர்ப்படுதல் (இது வெளிப்பனட.)

முயங்கிய நூபுரப் பங்கயத் தாளு மூஃசுமந்து தயங்கிய நூலிடை தானுமென் போலத் † தளரவுமிங் கியங்கிய வாறென் மனத்திரு ணீக்கவென் றேதுணிந்தோ வயங்கிய சிருடை யான்வாணன் மாறை மணிவிளக்கே.

இ—ள்: விளக்சிய புகழையுடையோனுகிய வாணன் தென்மாறை நாட்டு மணிவிளக்குப் போல்வாய்! நூபுர முயங்கிய பங்கயம்போன்ற தாளும், மூலேயைச் சுமர்து தன்னாடிய நூல்போன்ற இடைதானும் என்னேப்போலத் ‡ தளாவும் இவ்விடத்துச் சஞ்சரித்தவாறு என் மனத்துன்பத்தை நீக்க வென்று துணிக்தோ? சொல்வாயாக எ—று.

^{† (}செ.ம்:-) 'தளர்வுறுமிங்' (பி-ம்:-) 'தளர்வுறவிங்'

^{1 (}செ - ம்:-) 'தளர்வுறும்;'

⁴ வென்றீனயால் - வென்றீனயாதலால்.

'நூபுமுயங்கிய பங்கயத்தாள்' என இயையும். நூபும் - சிலம்பு. தயங்கல் - தள்ளாடல். தளம்வுமென்புழி யும்மை இழிவு சிறப்பு. இயங்கல் -சஞ்சரித்தல். ஏகாம் - ஈற்றசை. ஓகாம் - விஞ. வயங்கு தல் - விளங்கு தல். சீர் - கீர்த்தி. விளக்கு - ஆகுபெயர். தலேவியை விளக்கு என்று கூறினமையான் மனத்தன்பத்தை இருள் என்று கூறியது. ⁵ இருள் -ஆகுபெயர்.

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல் (இது வெளிப்படை.)

தருந்தாரு வஞ்சுங் கொடையுடை யான் றஞ்சை வாணனின்சொற் செருந்**தா**ர் பசுந்தமிழ்**த்** தென்வரை மேற்செம்பொன்மேருவெற்பாற் கருந்தாரை நஞ்சுமிழ் **வா**சுகி யால்வெண் கடல்கடைந்து வருந்தா வமுதளித் தாள்வல்ல ளாமிம் மடக்கொடியே.

இ—ள்: கேட்டவை பலவுர்தருர் தாருவுமஞ்சப்பட்ட கொடையை யுடையாளுகிய தஞ்சைவாணனினிய புகழையும், செருர்திமரச்சோலேயையும், பசிய தமிழையுமுடைய பொதியமலேமேல், செம்பொன் மேருவெற்பால், கரிய தாரையாய் ரஞ்சை யுமிழப்பட்ட வாசுகியென்னும் பாம்பால், வெண்மை கிறம்பொருர்திய கடலேக் கடைர்து வருர்தாத அமுதை யளித்தாள்; ஆதலால், இம்மடக்கொடி வல்லளாம் எ—அ.

தருந்தாரு - கற்பகம். ⁶ அஞ்சுங் கொடை யெ**ன்னும் பெய**ரெச்சம் விணமுதலொடு முடியா து பிறவாற்றுன் முடிந்த து; 'அரசன் ஆ கொடுக்கும்

⁵ இ**ருள்:** இருள்போல அறிவை மயக்கலி**ன்,** து**ன்பத்தை இருவென்** நது உவமையாகுபெயர்.

⁶ அந் சு ப் கொடை—அஞ்சு தற்கே துவாகிய கொடையுடையான் எனப் பொருள் பயத்தலின், பெயரெச்சத்தின் முடிக்குஞ் சொல்லாகிய செய்பவன் முதலிய அறுவகையுள், செய்பவனென்னும் பெயரைக் கொள்ளா து ஏதுப் பெயர் கொண்டது என்றபடி. 'அரசன் ஆகொடுக்கும் பார்ப்பான்' என்புழி 'கொடுக்கும்' என்னும் பெயரெச்சம், எங்ஙனம் செய்பவளுயே பெயரைக் கொள்ளா து 'கொள்வோன்' என்னும் பிறர்பெயர் கொண்டதோ, அங்ஙனமே ஈண்டும் செய்பவனின் வேறுகிய பெயர் கொண்டதென உதாரணவியைபு காண்க.

பார்ப்பான்' என்புழிப் போலக் கொள்க. சொல் - புகழ். ⁷ செருக்து: பன்மைபற்றி வர்த வாகுபெயர். தென்வரை - பொதியமலே. ⁸ தாரை - கீர் வரும் வழி; சலதாரை என்முற்போல. வாசுகி - கடல்கடைர்த பாம்பு. வெண்கடல் - பாற்கடல். இவ்வாறு வருத்தப்படாமல் அமுதம் ஈர்ததனுல் 'வல்லள்' என்று கூறியது. வல்லள் - உயர்திணே யொருமை விணக் குறிப்பு முற்று.

புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை.)

மயனர் விதித்தன்ன மாமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் வெற்பிற் பயனர் பயோதரப் பாவையன் வீர்பசும் பொற்குழைதோய் நயனை விர்தத்து நஞ்சு நும் வாயிதழ் † நல்லமுதம் அயனர் படைத்தில சேலடங் காதவ் வரனுக்குமே.

இ—ள்: தெய்வத்தச்சஞர் விதித்ததுபோன்ற அரிய செயலாகிய பெரிய மதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பில் இன்பப் பொருளார்ந்த மூலேயை யுடைய சித்திரப்பாவை போல்வீர்! பசிய பொன்ஞற் செய்த குழை யைத் தொடும் நயனமாகிய தாமரையி லிருக்கும் நஞ்சானதடங்குமாறு, நும் வாயிதமூடு நல்லமுதம் அயஞர் படையாமற் போஞராகில், முன்பு கடலிற் பிறந்த நஞ்சை யடக்கிய அவ்வரஞர்க்கும் அடங்காது எ—று.

பயன் - இன்பப்பொருள். பயோதாம் - மூலே. தோய்தல் - தொடு தல். 'கயஞாவிர்தம்' - ⁹ ஏகதேசவுருவகம். இதழமுதமுண்டு விடர் தணிர்தாஞதலின் இவ்வாறு கூறியதென் றுணர்க. மயன்-தெய்வத்தச்சன். ()

^{+ (}பி - ம்:-) 'கல்லமு தம்'

⁷ செருந்து: 'பணேயார்' என்றுங்குச் 'செருந்தார்' எனப் பன்மைவிகு தி புணர்த்தக் கூறிய பெயர்; செருந்தி மரங்கள் செறிந்த சோஃக்குத் தானி யாகு பெயராதலின், இவ்வாறு விசேடங் கூறிஞர்.

⁸ தாரை—இடையருத ஒழுக்கு = இடையரு து வீழும் நீர் முதலிய தொவப்பொருளின் வீழ்ச்சி; தைலதாரை, ஜலதாரை என்ருற்போல வழங்கும்.

[்] கண்ணிற்கு ஆதாரமாகிய முகத்தை அரவிர்தத்திற்கு ஆதாரமாகிய கோடையாக உருவகியாமல், ஒரு பகுதியையே உருவகித்தமையின் எக தேச வுருவகம்.

தமேமகளத் தமேமகன் விடுத்தல்

துவம்களுத் துவைமகன் விடுத்தல் எ - து. திவமகளேத் திவமகன் ஆயக்கூட்டத்திற் செல்ல விடுத்தல்.

கேயம் புகலிட மின்றிகின் பால்வக்து கின்றதுபோல் ஆயம் புகல வடைக்கரு ணீயடை யாதமன்னர் வாயம் புகவில் வணக்கிய வாணன்றென் மாறைகன்னீர்த் தோயம் புகரிணே வேல்விழி யாய்கின் அணேயுடனே.

இ—ள்: சரணென்று வக்தடையாத பகை மன்னரிடத்து அம்புக ளுதிர வில்ல வளத்த வாணன் தென்மாறைநாட்டுள்ள நல்ல நீரிலே தோய்த்துப் பதஞ்செய்த பழகிய புகர்நிறத்தையுடைய இணேவேல்போலும் விழியாய்! அன்பைச் சொல்வதற்கிடமில்லாது நின் பக்கலிலே வக்து நின்றது போலச் சூழப்பட்ட ஆயக்கூட்டக் தங்க ளன்பைச் சொல்லத்தக்கதாக நின் பாங்கியுடனே கீயடைக்தருள்வாயாக எ—று.

கேயம் - அன்பு. கேயம் புகல்வதற்கு இவள்போலும் வேரெருவ ரின்மையால், இவளிடத்தில் வக்து சூழ்க்ததுபோலு மென்று கூறியவா றுணர்க. வாய் - இடம். அம்புக - அம்புதிர. புகர் - இரத்தக்கறை. (136)

பாங்கி தலேவியைச் சார்ந்து கையுறை காட்டல்

பாங்கி.....காட்டல் எ - து. குறியிடத்து நிறுத்திப் போயின பாங்கி தீலவன் போயினபின் தான் கையுறைக்குப் போன பாவீனயாய்க் கையுறை கொண்டுவர்து காட்டல்.

பொய்போ விடைநின் 1 விழிபோற் குவீனயம் போதிவைநின் மெய்போ லசோக மிளிர்பூக் தழையிவை மெல்லியனின் கைபோற் கவின்கொள்செங் காந்தளம் போதிவை கண்டருள்யான் மைபோற் குழலிதக் தேன்றஞ்சை வாணன் வரையினின்றே.

¹ விழிபோற் குவளே, மெய்போல் அசோக...தழை, கைபோற் செங் காந்தளம் போது: விபடுதவுவமையணி; குவலயானந்தகாரர் பிரதீபாலங் காரம் என்பர். இதனிலக்கணத்தை 65-ம் பக்கத்து 8-ம் இல-குறிப்பிற் காண்க.

இ—ள்: மையை யொக்குங் குழீல யுடையாய்! தஞ்சைவாணன் வரையினின்ற யான் நினக்குத் தக்தேன். பொய்யை யொக்கு மிடையாய்! நினது கண்களே யொக்குங் குவீனப்போதிவை; நினது மெய்யைப்போ லொளிவிடும் அசோகப் பூர்தழை இவை; மெல்லிய இயீலயுடைய நினது கையைப்போ லழகுகொண்ட செங்கார்தட்போது இவை: நீ கண் டகுள்வாய் எ—அ.

மிளிர்தல் - ஒளிவிடுதல். கவின் - அழத. மை - மேகம். 'பொய் போலிடை', 'மைபோற் குழலி' என இரண்டு முன்னி'ல வந்தவாறு காண்க. தஞ்சைவாணன் வரையின் [நின்று] யான்' என மாறுக. அம்மு மூன்றுஞ் சாரியை. (137)

> பாங்கி தலேவியைப் பாங்கிற்கூட்டல். (இத வெளிப்படை.)

குனிநாண் மதி நகற் கோகில மேநின் குழலிலெல்லாப் பனிநாண் மலரும் பறித்தணிர் தேனிர்தப் பார்மடர்தை தனிநா யகன்றஞ்சை வாணன்றண் சாரற் றனித்துநில்லா தினிநா மகன்றினே யார்வினே யாடிட † மெய்து துமே.

இ—ள்: வீளர்த நாட்கொண்ட மதிபோன்ற நுதஃயுடைய கோகி லமே! நினது குழலினிடத்தில் வனத்திலுள்ள முறுக்கவிழ்கின்ற மலரீனத் தும் பறித்தணிக்தேன்; இந்தப் பூமடந்தைக் கொப்பற்ற நாயகஞன தஞ்சை வாணனது குளிர்ந்த மீலச்சாரலிடத்துத் தனியாய் நில்லாது இவ்விடத்தி னின்றுமகண்று இப்போதினயார் வீனயாடுமிடத்தை யாமெய்துவோம்.

குனி நாண் மதி - பிறை. 'மதி நுதற் கோகிலம்' என்றது சிறப்புரு வகம். தனி - ஒப்பின்மை. நாண் மலர் - முறுக்கவிழ் மலர். (138)

பாங்கி தலேவியை நீங்கித் தலேவற்கோம்படை சாற்றல் பாங்கி.....சாற்றல் எ - து. தலேமகளே யாயத்திற் கூட்டி மீண்டு வர்து தலேவற்கு ஒம்படைசாற்றல். ஒம்படை - மறவாமை.

சின்னுண் மலர்க்குழல் காரண மாச்செவ்வி பார்த்துழன்று பன்னு ளுரைத்த பணிமொழி நோக்கிப் பழிகமக்கி தென்னு திடைப்பட்ட வென்னிலே நீமற வேலிறைவா தன்னுக மெய்ப்புக ழான்றஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பிலே.

^{† (}பி - ம்:-) 'மெய்துகமே'

இ—ள்: இறைவனே! தன்ஞகத்தை மெய்ப்புகழாய் கிறுத்தின தஞ்சை வாணன் தமிழ் வெற்பிடத்துச் சில நாண்மலரை யணிந்த குழீல யுடையாள் காரணமாக, அவளது § காலம்பார்த்து வருத்தப்பட்டு, நேற்று மின்றுமாகிய பலநாளுரைத்த தாழ்ந்த மொழியைக் கருதி, நமக்கி து பழியென்று சொல் லாது நும்மிருவர்க்கும் நடுப்பட்ட என்னிலேமையை நீ மறவாதிருக்கக் கடவை எ—று.

செவ்வி - காலம். உழன்று - வருர்தி. பணிமொழி - தாழ்ர்தமொழி. தன்ஞகம் - தன்னுடல். இரண்டு கா வென்பதனேப் பன்ஞுவென்று கூறிய தென்னேயெனின், ஒன்றல்லன வெல்லாம் பலவென்பது தமிழ் நடையாகலிற் கூறியவாறென்றுணர்க. (139)

உலகியன் மேம்படவிருந்து விலக்கல்

உலகியன் மேம்பட விருந்து விலக்கல் எ - து. உற்ருர் ‡ ஊரிலிருந்து வந்தால், அவர்க்கு ஊண்கொடுத் துபசாரஞ்செய்தல் உலகியல்பாதலால், அவ் வுலகியல் பெருமைப்படத் தஃலமக்கன எம்மூர்க்குவந்து விருந்துண்டு போ மெனக்கூறிப் பகற்குறியை விலக்கல்.

ஆயின், விருர்தென்பது உண்டிக்குப் பெயரோவெனின், விருர்து என் பது புதுமை, உலகின்கண்மருவி ஊணின்மேனின்றது. என்னே, ஒருவன் ஒருவற்கு விருர்து கூறிஞனெனில், ஊண்கூறிஞனென்பதல்லது புதுமை கூறிஞனென்னும் பொருடரா தாதலால், விருர்தென்றது ஊணென்றே கொள்க.

வஃப்பெய்த மான்றசை தேன்ருேய்த் தருந்தி மரைமுஃப்பால் உஃப்பெய்த வார்திண மூரலு முண்டுளங் கூருவகை தஃப்பெய்த நாளண யான்றஞ்சை வாணன் சயிலத்தெம்மூர் இஃப்பெய்த தாழ்குரம் பைத்தங்கி லுலுமக் கென்வருமே.

இ—ள்: † தலேவனே! வலே சுற்றுமிட்ட மானினது தசையைத் தேனிற் ரேய்த்து அருர்தி மரை முலேயினின்றுவரும் பாலினே யுலேயாகப்

^{§ (}செ-ம்:-) 'பதம்'

^{‡ (}செ-ம்:-) 'அயலூரிலிருக்கு'

^{† (}செ-ம்:-) 'திலவரே!'

பெய்து அட்டுவடித்த திணேச்சோற்றை யுண்டு, உள்ளத்தின் மிகுந்த வுவகை வர்து கூடிய நாள்போன்றவஞுகிய தஞ்சைவாணன் வரையிடத்து, எம்மூரில் இஃயான் மேய்ர்த குடில்வீட்டிற்றங்கிஞல் உமக்கியாது குறைவரும்? எ - அ.

உணப்பெய்த - ‡ உணயாகப்பெய்த. வார்தல் - வடித்தல். சோறு. தூவப்பெய்தல்-கூடுதல்; \$1 ''ஆங்க ணுன்கே தூவப்பெயன் மரபே.'' இங்ஙனங் என்பதனுணர்க. என்வரும் - யா தாகுறைவரும். பகற்கு றியை விலக்கிய கருத்தென்றுணர்க. குறியை நாடிப் இரவுக் என்ண,— திணவினார்ததால் நாளத் திணயறுத்து * இவர் ஊர்க்குப்போத லால், தூலவீனயும் ஊர்க்குவா வென்று கூறி, வர்தால் இரவுக்குறியில் ² கூட்டி விப்பேனென்னுங் குறிப்புத் தோன்றக் கூறியதன்றி விருக்து கூறிய தன்றென வுணர்க. தலேவன் - முன்னிலே யெச்சம். (140)

விருந்திறைவிரும்பல்

் விருந்திறை விரும்பல் எ - து. § அவ்வூணே த் தூவவன் விரும்பிக் கூறல்.

மஞ்சூட்டி யன்ன சுதைமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் பஞ்சூட் டியமென் பதயுகத் திருங்கள் பாடியின்மான் வெஞ்சூட் டிழுதன்ன ஆனும்பைர் தேனும் விருர்தினர்க்குச் செஞ்சூட் டிளகுபொன் போற்றிண மூரலுர் தெள்ளமுதே.

^{‡ (}செ-ம்:-) 'உஃயிற்பெய்த' \$ (பி-ம்:-) 'ஆங்கநான்கே'

^{* (}செ - ம்:-) 'இவள்' § (செ - ம்:-) 'அவ்லூன்'

^{1 &}quot;ஆங்கவ் விரண்டே தஃப்பெயன் மரபே" [இறை-சூ-3] என்புழி யு**ம், 'த**ஃப்பெயல் - கூடுதல்' எனப் பெறப்படுதல் காண்க.

² கூடீடிவிப்பேன்: பாங்கியிற் கூட்டத்தின் தொடக்க விவாணவுரை யில் உரைத்த குறிப்புரை ஈண்டுங் கொள்க. இச்சொல்லின் உண்மைப்பாடம் இனி விளங்க ஏதுவுண்டாகவுங் கூடுமென்ற எண்ணி முற்பதிப்பிலும் ஏட்டி லும் உள்ளவாறே ஈண்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

^{3 &#}x27;விருந்து - ஊணிஞே, இறை - தலேவன்' எனப் பொருள் பயத்தலின் 'அவ்வூனே' என்னும் முற்பதிப்பிற் பாடம் பிரதிபதார்த்தமாகப் பொருந் தாமை காண்க.

இ—ள்: முகில யருத்தியது போன்ற சுதைபூசிய மதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பில் பஞ்சைப்பொருந்திய மெல்லிய பாதமிரண்டுடையீர்! உங்களூரிடத்து வெண்ணெய் போன்ற வெவ்விய சூடுண்ட மானூனும், பசிய தேனும், செஞ்சூடு சுட்டி எகிய பொன்போன்ற தினச்சோறும் விருந்தினர்க்குத் தெள்ளமு தபோலும்! எ—று.

ஊட்டல் - அருத்து தல். சுதை - வெண்சார் து. பஞ்சூட்டல் - செம் பஞ்சு பொருத்து தல். பாடி - முல்ஃ யூர்; கருப் பொருள்மயக்கம். செஞ் சூட்டிளகுபொன் - சிவக்கச்சுட்டிளகியபொன். 'இழு தன்ன வெஞ்சூட்டு' எனவும், 'மானூன்' எனவும் இயையும்.

எனவே,—பாங்கி கூறிய இரவுக்குறியைத் தஃவைன் குறிப்பா இணார்க்து இயைர்து கூறியது; இக்கருத்தானேயன்றே! பகற்குறி பிடையீடு பட்டவா றென் அணர்க. (141)

பாங்கி கூற்றுயினவெல்லாம் கூட்டற்கும், பாங்கிற்கூட்டற்கு முரிய. தூலவன் கூற்றுயின வெல்லாம் கூடற்கும், வேட்டற்கும் உரியவாறுணர்க.

பாங்கியிற் கூட்டம் முற்றும்.

10. ஒருசார் பகற்குறி

அஃதாவது, ஒருகூற்றுப் பகற்குறி. ஒருகூற்றுப் பகற்குறி யாதெனில், தீலவன் மற்றைநாள் தன் வேட்கை மிகுதியால் பகற்குறியிடத்து வந்து நிற்க, தீலைவியைப் பாங்கி குறியிடத்துச் செலுத்தாது மறுத்துக் கூறத் தூல வன் வருந்திப் போதலாதலின், பகற்குறியாகாது ஒருசார் பகற்குறியாயிற்று.

"இரங்கல் வன்புறை யிற்செறிப் புணர்த்தலென் ரெருங்கு மூவகைத் தொருசார் பகற்குறி." [நம்பி-கள-சூ-37] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் ஒருசார்பகற்குறி மூவகைப்படுமெனக் கொள்க.

சிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மோலேயம்பொழுதுகண் டிரங்கல் (இது வெளிப்படை)

ஆழ்ந்தார் தமக்கரு ளாதவர் போலிவ் வளவிலன்பு சூழ்ந்தார் செலத்தொங்கல் சூழ்குழ லாய் சொற் பொருள்படைத்து வாழ்ந்தார் புகழ்தஞ்சை வாணணேப் பேணலர் மானவெய்யோன் வீழ்ந்தார் கலிக்கார் தான்பனி மாலே வெளிப்படவே.

இ—ள்: மாலேசூழ்ர் த குழலினே யுடையாய்! மிடியில் மூழ்கினர்க்குக் கொடா தவர்போல் இர் தமட்டில் அன்பு சூழ்ர் தார் பிரிர் தபோக, சொற்போருள் படைத் த வாழும் புலவராற் புகழப்பட்ட தஞ்சைவாண இன விரும் பா தவர் கடலில் விழுர் த மறைதல்போலக் கதிரோன் பனியொடு கூடிய மாலேக்காலம் வெளிப்படக் கடலில் வீழ்ர் த மறைர் தான்; யா னென்செய் வேன்! எ—று.

ஆழ்ந்தார் - மிடியிலாழ்ந்தார். எனவே,—ஆழ்ந்தார் தானுகவும், கொடா தவர் தஃவராகவும் கூறியவாளுயிற்று. சூழ்ந்தார் - பொருந்திஞர். பேண லர் - விரும்பாதவர். ஆர்கலி - கடல். காத்தல் - மறைதல். பனிமாலே -அந்தியம்போது. 'வெளிப்பட்டதே' யென்று பாடமோதுவாரு முளர்.

இக்கினவி பாங்கியை கோக்கிக் கூற தலும், மஃஃயம்பொழுதை கோக் கிக் கூற தலும், தன்னுட் கூற தலுமென மூவகைப்படும். அவற்றுள் இச் செய்யுள் பாங்கியை கோக்கிக் கூறியது. 1 "புன்கண்ணே வாழி மருண்மா'ல யெங்கேள்போல் வன்கண்ண தோஙின் ஹஃண. [குறள்-1222] என்பது மாஃபைடன் கூறியது.

"காஃ யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாஃ மலருமிர் சோய்." [குறள்-1227] என்பது தன்னுட் கூறியது. Company Distriction Company Co

. ឃាម្រប់ប្រធានាធំ

DESITE OF

(142)

பாங்கி புலம்பல் (இது வெளிப்படை.)

காஃயம் போருக வாண்முகத் தாளன்பர் கையகல மாஃயம் போது வருவித்த நீர்தஞ்சை வாணன்றெவ்வர் ஆலயம் போலுங்க ளாதவன் கோயி லழல்கொளுந்த வேஃயம் போடுழல் வீர்பரி காளென்றம் வெய்துயிர்த்தே.

இ—ள்: காஃயம்போருகம் போலும் ஒளியையுடைய முகத்தாளேத் தூலைவர்கையகல மாஃயம்பொழுதை வரச்செய்த நீர் தஞ்சைவாணன் தெவ்வ ² ராலயம்போல், உங்கட் கிறைவஞகிய கதிரவன்கோயில் அழல்பற்றக் கடலில் தண்ணீரோடே யெப்போதும் கெட்டுயிர்த்து வருக்துவீராக எ—று.

காஃயம்போருகம் - முறுக்கவிழ்தாமரை. அம்போருகவாண்முகம்: உவ மத்தொகை. 'முகத்தாள்' என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. கையக லல் - ஒருசொல்; அது பிரிதல்;

> "செற்மு பெனக்கை விடலுண்டோ கெஞ்சேயா முற்மு லுமுஅ தவர்." [குறள்-1245] என்பதுபோல.

தெவ்வர் - பகைவர். ஆதவன் - கதிரவன். கொளுர்தல் - பற்றல். அம்பு - ரீர். உழலுதல்-வருர் ததல். வெய்துயிர்த்தல்-ரெட்டியிர்த்தல். (143)

இத்துணயும் ஐந்தாநாட் செய்தியேன் றுணர்க.

¹ பரிமேலழகர் இக்குறட்கு "தீலவி தன்னுட் கையாற்றை மாஃப் பொழுதின் மேலிட்டுச் சொல்லியது" எனவும், அடுத்த குறட்கு "மாஃப் பொழுதின்கண் இணையயாதற்குக் காரணமென்னேயென்ற தோழிக்குச் சொல்லியது" என்றுங் கூறுவர்.

² ஆலயம் - கோயில் = இராசமாளிகை.

தலேவ னீடத் தலேவி வருந்தல்

தலேவனீடத் தலேவி வருக்தல் எ - து. தலேவன் வாரா த நாழிகை கீட்டித் தழித் தலேவி வருக்திக் கூறுதல். இது முதல் ஆறநாட் செய்தி.

ஆராத வின்ப விடந்தொறு நீங்கிய வாயமென்பால் வாராத முன்னம் வருகில ராற்றஞ்சை வாணன்வெற்பிற் கூரா தாரல்கி வல்விணே யேனலங் கொள்ளேகொண்டு தோர தவனுட னேரென்னன் மாலேயிற் சென்றவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பில் மிகுர்த காத‰க் கொடுத்து, வல் வினேயேன் நலத்தையெல்லாங் கொள்ளேகொண்டு, தேரோடு கூடிய சூரிய னுடனே ரெருநல் மா‰க்காலத்துச் சென்றவர் அமையாத வினயாட் டின் பத்தால் அவ்வவிடந்தோறும் சீங்கிய ஆயக்கூட்டம் என்னிடத்து வாராத முன்னம் வருகிலர்! யா னென்செய்வேன்! எ—று.

ஆல் - அசை. கூர் - மிகுதி. ஆதாம் - காதல். நலம் - அழகு. சென் னல் - முன்னோள். (144)

தலேவியைப் பாங்கி கழறல்

தூலவியைப் பாங்கி கழறல் எ - து பாங்கி டீ வருக் துவ து முறைமை யன்றெனக் கட்டுரைத்தல். கழறல், கட்டுரை, இடித்துக்கூறல், உறுதிச் சொல் இவை ஒரு பொருட்கிளவி.

சிறந்தார் தெரிந்த செழுந்தமிழ் வாணன்றென் மாறைவெற்பர் துறந்தா பெணேயென்று சோருவ தேனிந்தத் தொல்லுலகில் பிறந்தா ரெவர்க்கும் பிரிவெய்து மால்வெய்ய பேரமர்க்கட் புறந்தாழ் கரிய குழற்செய்ய வாயைய பூங்கொடியே.

இ—ள்: வெவ்விய பெரிய போர்செய்யுங் கண்ணும், புறப்பக்கத்திற் ருழ்ர்த கரியகுழலும், ³ சிவர்தவாயும் † அழகாகிய பூங்கொடிபோல்வாய்! இர் தப் பழையவுலகின்கட் பிறர்தார் யாவர்க்கும் பிரிவுவாராமற் போகா து ‡ வர்

^{† &#}x27;உடைய அழகாகிய' எனப்பாடம் [செர்தமிழ்-தொகு தி 6; பக்கம் 97] காட்டப்பட்டுளது; ஆணல் எமக்ககப்பட்ட ஏடெல்லாவற்றினும் 'உடைய' என்ற சொல் இல்ஃல. ‡ (பி - ம்:-) 'வர்தெய்துமால்'

³ சிவர்த வாயும் அழகாகிய-செவ்வாயுமாகிய இவை அழகாயிருக்கப்பெற்ற; எண்ணப்பட்ட பொருள்களே இரண்டனுருபு கொடுத்து விரித்துப் பொழிப்

தெய்தும்; சிறந்த முன்ஞேர் ஆராய்ந்த செழுந்தமிழைக் கற்ற வாணனது தென்மாறைநாட்டுத் தலேவர் என்ணேவிட்டுத் துறந்தாரென்று நீயயருவ தேன்? இனி யயரவேண்டா எ—று.

சிறந்தார் - அகத்தியஞர், தஃச்சங்சுத்தார் முதலாயிஞேர். சோருதல்-அயர்தல். 'வெய்ய பேரமர்க்கட் புறந்தாழ் கரிய குழற்செய்ய வாயைய பூங் கொடி' என்புழி எண்ணும்மை தொக்குநின்றன. ஐய - அழகாகிய. (145)

தல்வி முன்னிலப் புறமோழி மோழிதல்

தஃவி.....மொழிதல் எ - து. பாங்கி முன்னிஃவாய் நிற்கத்தஃவவி அவள்மேல் வெறுப்பால் அவளோகோக்கிக் கூரு து புறமாய் மொழிதல்.

பூ**வ**லர் வாவியி னீ சற்ற போதுற்ற பு**ன்**மைய**ல்லால்** காவலர் காமர் துறக்கிலென் ஞங்கடம் பாய்மதுகை மாவல வாணன் வயற்றஞ்சை வேர்த**ேன** வாழ்த்**தல்**செய்யா மேவலர் போலுங் கழற்றுரை யாளர் வியனறிவே.

இ—ள்: தீலவராசையைத் தூறக்கில் பூவலரும் வாவியின் நீரற்ற போதுற்ற இழிவுபோலு மல்லாமல் யாதாம்; இதீண யறியாது கட்டுரை சொல்வாரது விரிர்தவறிவு மதம்பாயும் வலியையுடைய யானேத்தொழில்வல்ல வாணனுகிய வயல்சூழ்ர்த தஞ்சைவேர்தீன வாழ்த்தல்செய்யாத பகைவரறிவு போலும் எ—று.

எனவே,—காலமிடனறியாத மதிகெட்டுக் கூறவர் பகைவர், அவரறி வையொக்கும் கட்டுரை கூறுவா ரறிவென்று கூறியவாருயிற்று.

'பூவலர்வாவி' - விணேத்தொகை. புன்மை - இழிவு. கடம் - மதம். மதுகை - வலி. வியன் - விரிவு. (146)

புரை கூருமல், எழுவாயாக நிற்ப விரித்து உரைத்தமையாலும், 'ஐய' என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பை 'அழகிய' என்றுரையாது 'அழகாகிய' என ஆக்கச்சொற் கொடுத்து விரித்து எண்ணப்பட்ட எழுவாய்ப்பெயர்கள் அத தெடு முடியுமாறு தோன்ற உரைத்தமையானும் யாங்கொண்ட பாடம் பொருத்தமாதல் காண்க. செர்தமிழிற் காட்டிய 'உடைய' என்னுஞ் சொல் இரண்டோம் வேற்றுமைக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாகுமே யல்லது, எழுவாயாக நிற்கும் இவைகட்கு முடிக்குஞ்சொல் ஆகாமையு முணர்க.

தலேவி பாங்கியோடு பகர்தல்

த இலவி பாங்கியொடு பகர்தல் எ - து. வெறுப்பால் முன்னி ஃலப் புற மொழி கேட்ட பாங்கி த ஃலவியை யுபசரித்ததால் அவ்வெறுப்பு நீங்கிப் பாங்கி யொடுபகர்தல். ———

முஃயார் முயக்கினு மல்லா விடத்தினு மூரிமுக்கீர் அஃயா ரமுதமு நஞ்சமும் போல வணங்கஃனயாய் தொஃயாத வின்பமுக் துன்பமுங் காட்டுவர் தூங்கருவி மஃயா சலத்தமிழ் தேர்வாணன் மாறைகம் மன்னவரே.

இ—ள்: அணங்கணயாய்! ஒலிக்கும் அருவியையுடைய பொதியமலேயிற் பிறந்த தமிழை யாராய்ந்த வாணன் மாறைநாட்டு நம்மன்னவர் மூலே பொருந் திய புணர்ச்சியினும் பிரிவினும் பெருமைபொருந்திய முந்நீராகிய கடலிடத் துப் பிறந்த அமு தும் நஞ்சும்போலத் தொலேவில்லாத இன்பமுந் தன்பமுங் காட்டுவர், ஆதலால் இரண்டினும் வல்லவராயிருந்தார் எ—று.

[மூலே] ஆர்தல் - பொருக் துதல். [அலே] ஆர்தல் - ஈண்டுத்தோன் று தல். தூங்கருவி-ஒலிக்கு மருவி; "வாண் மூலக் தெழுக்தோண மகிழ்க் தபறை தூங்க" [தொல்-பொ-சூ-60.] என்னுக் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரை யாற்காண்க. மூலயாசலம் - பொதியமூல. 'அமுதமும் கஞ்சமும்போல' என்பதனுல் இன்பத்தினும் தன்பமிக்கென்று கூறியவாருயிற்று. என்னே,—

"இன்பங் கடன்மற்றக் காம மஃதடுக்காற் றன்ப மதனிற் பெரி து." [குறன்-1166.] * என்பதனுணேர்க.

(147)

துலவியைப் பாங்கி யச்சுறுத்தல்

தூலைவியைப் பாங்கி யச்சுறுத்தல் எ - த. தூலவியைப் பாங்கி அச்ச முறுத்திக் கூறுதல்.

பேணற் கரியநின் பெண்மையு நாணமும் பேணியவர் காணத் தகுமென்ற காண்பதல் லாற்கழி காதனெஞ்சு பூணத் தருகினும் பொற்பல்ல வாகுதல் கற்பல்லவால் யாணர்த் தமிழுடை யான்வாணன் மாறையி னின்னமுதே.

^{* (}பி-ம்:-) 'என்றமையானுணர்க'

இ—ள்: புதிதாய்ப் புலவர்பாடுக் தமிழையெல்லாங் கொள்ளுக்தன்மையையுடைய வாணன் மாறையின் இனிய அமுதம்போன்றவளே! மிகுக்த காதலே கெஞ்சு 4 பூணத்தருகினும் விரும்பற்கரிதாகிய கின்பெண்மையும் காண மும் விரும்பி, அவரே காணத்தகுமென்று கருதுவ தல்லாமல், இவ்வாறு ‡ துன்பத்தா லழுங்கி அழகல்லவாகுதல் கற்பல்ல எ—று.

பேணற்கரிய நின் பெண்மை - தவஞ்செய் து விரும்பினும் எய்தற்கரிய பெண்டன்மை. பேணி - விரும்பி. தேற்றேகாரம் விகாரத்தாற் ருெக்க து. காண்ப து - கரு துவ து. பொற்பு - அழகு. யாணர் - புதுமை.

என்பதஞல் யாது கூறியதெனின்,— துன்பமுறவே அத்துன்பத்தால் நலனழியும், நலனழியவே அன்னேக் கையர்தோன்றும், தோன்றவே இற் செறிப்பு வரும், வேற்றுவரைவு நேரினும் நேரு மாதலான், கற்புக் கெடு மென்று அச்சமுறுத்திக் கூறியவாருயிற்று. (148)

நீங்கற்கருமை தலவிநினர் திரங்கல்

நீங்கற்கருமை தஃவவி நினோர் தொங்கல் எ - து. தூலவினா விட்டு நீங்கற் கருமையைத் தூலவி நினோர்து தன்னு ளிரங்கிக் கூறல்.

குன்று கியபொன்னும் வேழக் குழாமுங் கொடைபுகழ்ந்து சென்றுர் முகக்குஞ் செழுஞ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவெற்பில் நன்று மிறைவற்கு நன்றியி லேற்கு † மந் நான்முகத்தோன் ஒன்று விதித்தில னேயுயிர் போல வுடம்பையுமே.

இ—ள்: கெஞ்சமே! பொன்னுகிய மலேயையும் யாளேத்திரளேயுங் கொடையைப் புகழ்ர்து சென்ருோ்கள் பரிசிலாய்க் கொள்ளப்பட்ட செழு மையை யுடைய தஞ்சைவாணனது தென்மாறைராட்டு வெற்பிடத்து, நல் விண செய்த இறைவர்க்கும், தீவிண செய்த எனக்கும், § அர்ரான்முகத்

^{‡ (}பி-ம்:-) 'துன்பத்தாலழகல்லவாகு தல்'

^{† (}செ - ம்:-) 'முன்னுன்முகத்தோன்'

^{§ (}செ - ம்:-) 'நான்முகத்தோன்'

⁴ பூணத்தருகினும், விரும்பிக் கரு துவதென (த் தூலவியின் விணயாகக் கொண்டு) முடிக்க. கரு துவதல்லாமல் (கரு துவதை விட்டு) அழகல்லவாகு தல் கற்பல்ல என விணமுடிவு செய்க. விசேடவுரையில் 'பேணி - விரும்பி' என விணயெச்சமாகக் கொண்டு அரும்பதவுரை கூறப்படலின், 'பேணியவர்' என்பது ஒரு சொல்லன்மை யுணர்க.

தோன் முன் னிருவரையும் படைக்குங் காலத்து உயிர்போல உடம்பையும் ஒன்முக விதியாமற்போயிஞன்; இனிச் செய்யுமாறென்! எ—று.

வேழக்குழாம் - யாணக்கூட்டம். முகத்தல் - கொள்ளுதல். நன்றி -நல்வின. 'முகக்குஞ் செழுர் தஞ்சைவாணன்' என்னும் பெயரெச்சம் விணமுதலோடு முடியாது பிறவாற்றுன் முடிர்தது. (149)

தலேவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல் (இத வெளிப்படை)

கேஞ்சுக வாய்மல என்னகண் ணீர்மல்க கின் றவஞ்சொற் கெஞ்சுக வாய்வஞ்சி கேட்டரு ணீயுங் கிளே த்தமிழோர் தஞ்சுக வாய்மொழி கெஞ்சுடை யான் றஞ்சை வாணன்வெற்பில் மஞ்சுக வார்த்தன வாலவர் தேரின் மணிக்குரலே.

இ—ள்: கெஞ்சம் உதிரும்படி ஆய்ர்த மலர்போன்ற கண்ணினிடத்து நீர் நிறைய நின்ற வழகிய சொல்லேயும், முருக்கம்பூப்போன்ற வாயையு முடைய வஞ்சியே! கிளேத்தமிழையுடைய பெரியோர்தம் வாயுறைவாழ்த் தாகக் கூறிய மொழியை செஞ்சிலே மறவாது வைத்திருக்கும் தன்மையனு கிய தஞ்சைவாணன் வெற்பில் அவர் தேரின் மணிக்கு ரல் முகிலுதிர ஆர்த் தன; யான் கேட்டேன், நீயும் கேட்டருள்வாயாக எ—று.

செஞ்சுக - செஞ்சமுதிர. ஆய்மலர் - மலருட்டெரிக்தெடுத்தமலர். கிஞ்சுகம் - முருக்கம்பூ; ஆகுபெயர். உம்மை - எச்சவும்மை. கிளே த்தமிழ்-விரிக்ததமிழ். 'வாய்ச்சுகமொழி' என இயையும்; அது வாயுறை வாழ்த்து. மஞ்சுக - மஞ்சுதிர. ஆர்த்தன - ஒலித்தன. மணிக்குரல் - மணியோசைகள்.

இனித்தேரின் மணியோசை முகிலுதா ஆரவாரத் தடன் வர் தா னெனின், களவென்பதனேடு மாறுகொள்ளுமே யெனின், மாறுகொள் ளாது. என்னே,—ாால்வகைப் புணர்ச்சியினும் தலேவன் தேரோடும் சேனே யோடும் வர் தானல்ல த தமியஞய் வர் தானல்லன். எவ்வாறெனின், காட்சி யிற் கூறியதனுணர்க. அன்றியும், பிரிவுழிமகிழ்ச்சியில் 'பாகனெடு சொல் லல்' என்பதனும், பாங்கியிற்கூட்டத்தில் 'தலேவி பாங்கியை முனி தல்' என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் 'முர் நாள் பொற்றேரின் வர் து புணர் ந்த சென் முர்'' என்று கூறினமையானும், மேல்வரைவிடைவைத் துப் பொருள் வயிற் பிரிவோன் மீண்டுவருங்கால் பாகஞெடு § கூறலிலுக் தேர் முக்தவேண்டு மென்று கூறுதலானும், வருக்தொறும் தேரொடுஞ் சேணேயொடுமே வக்து குறியிடத்துத் தமியஞய் வருவனென்றுணர்க. (150)

தோழி சிறைப்புறமாகச் சேறிப்பறிவுறுத்தல்

தோழி.....வுறுத்தல் எ - து. தீவைன் சிறைப்புறமாகக் குறியிடத் து வாத் தோழி தங்களுக்குற்ற செறிப்பை யறிவுறுத்திக் கூறுதல். சிறைப் புறம் - வேலிப்புறம்.

> "சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர் நிறைகாக்குங் காப்பே த‰." [குறள்-57]

என்பதனு ணணர்க. செறிப்பு- ¹ கானவர் திணகொய்யப் ¶ புனத்தின் இல்வர் து இருத்தல்.

தொடைக்கணி யார்தடக் தோளவர் கேளலர் தோகையன்னுர் உடைக்கணி யாக்தழை கொய்யா ருழவ ருடைத்ததெண்ணீர் மடைக்கணி யார மிடுக்தஞ்சை வாணன் வரையின்முன்போல் கடைக்கணி யார்கணி யார்கம்மை காளேக் கருங்கணியே.

இ—ள்: கரிய கண்ணே யுடையாய்! மாலக் கழகார்ந்த பெரிய தோளினே யுடையார் நமக்கினி யுறவல்லர்; மயில்போன்ற ஆயக்கூட்டத்தார் அரையி லுடுத்தற்கு அழகாந்தழையை இனிக் கொய்யார்கள்; உழவ ருடைத்த தெண்ணீர் வயல்மடையை யணியப்பட்ட முத்தினு லடைக்குர் தஞ்சை வாணன் வரையிடத்து நாம் தழை கொய்ய * வருவோமென்று அச்சத்தா தேக்கி நிற்கும் வேங்கையார் நாளே நம்மை முன்புபோற் கடைக்கண்ணற் பாரார் எ—று.

எனவே,—குறவர் திணகொய்யவர்தனர், யாம் இன்று ஊர்க்கு ஆயத் துடன் போதுமென்று செறிப்பறிவுறுத்திய வாருயிற்று.

^{§ (}பி-ம்:-) 'காரிலும் தேர்முந்தவேண்டும்'

^{¶ (}செ - ம்:-) 'புனத்தினில் வர்திருத்தல்'

^{* (}செ - ம்:-) 'வர்தோமென்று'

¹ வேடர் தினக்கதிரைக் கொய்வதால் தாம் (இனிப்புனங்காத்தற் ரெழில் இன்மையின்) புனத்தினின்றம் இல்லின்கண் வர்து இருத்தல் என்ற வாறு. முற்பதிப்பிற் பாடம் பொருண்மயக்கத்திற் கிடமாதல் காண்க.

கேளலர்-உறவலர். உடைக்கு-உடுத்தர்கு. ஆரம்-முத்து. *கணியார்-வேங்கையார்; உயர்சொற்கிளவி:

> "ஒ**கு**வரைக் கூறம் பன்மைக் கிளவியும் ஒன்றீனக் கூறம் பன்மைக் கிளவியும் வழக்கி ஞுகிய வுயர்சொற் கிளவி இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல."

இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல.'' [தொல்-சொல்-சூ-27] என்னுஞ் சூத்திரவிதி யானுணர்க. கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண்

என்றுஞ் சூத்திரவிதி யானுணர்க. கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண் ணல் ரோக்குதல். (151)

தோழி தலேமகற்கு முன்னிலப் புறமொழி மோழிர் தறிவுறுத்தல்

தோழி.....வுறுத்தல் எ - து. தஃவன் முன்னிஃயாய் நிற்ப தோழி தஃலமகிணக் காணுள்போலப் புறமொழியாய்ப் புட்களே கோக்கிக் கூறுவாள் போன்று செறிப்பறி வுறுத்தல்.

பயில்காள பர்திப் புயலன்ன வோ தியைப் பைங்கிள்ளேகாள் மயில்காள் சிறிது மறக்கப் பெறீர்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் குயில்காள மெங்கு மியம்புதண் சோலேயிற் கூடியின்பம் அயில்காள வெங்கதிர் வேலன்பர் சால வயர்ப்பினுமே.

இ—ள்: பைங்கிள்ளேகாள்! மயில்காள்! கெருங்கிய கரிய பந்தியா யிருக்கின்ற புயல்போன்ற வோதியை யுடையாளேத் தஞ்சைவாணன் வெற்பில் குயில்கள் காளம்போ லெங்கு மொலிக்குங் குளிர்ந்த சோலேயிற்கூடி யின்ப மருந்தும் விடம்போன்ற வெங்கதிர் வேலேயுடைய அன்பர் மிகுதியும் மறந்தா லும் நீங்கள் சற்று மறக்குந் தன்மையைப் பெறீராக எ—று.

எனவே,—யா மூர்க்குப் போகா நின்றே மெனச் செறிப்புணர்த்தவா யிற்**ற**.

பயிலுதல் - செருங்குதல். காளம் - கருமை, பர்தி - நிரை. ஓதி -கூர்தல். காளம் - காகளம். இயம்பல் - ஒலித்தல். அயிலுதல் - அருர்து தல். காளம் - விடம். அயர்த்தல் - மறத்தல். (152)

> பாங்கி தலேமகன் முன்னின் <u>யணர்</u>த்தல் (இத வெளிப்படை.)

^{* (}செ - ம்:-) 'கடைக்கணியார் - கடைக்கண் ணுற் பாரார். சிறப்பும்மை தொக்க த;' இது ஏடுகளில் இல்லே.

கானலங் கான்மலர்க் கள்வாய்க் கருங்கணி கட்டுரையால் * கூனலங் காய்பொற் குரலுங்கொய் தாரெமர் கொற்றவயாம் ஏனலங் காவலு மின்றே யொழிக்கன மேழ்புவிக்கும் தானலங் காரமன் னுன்றஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பிலே.

இ—ள்: கொற்றவனே! ஏழுலகுக்குங் கீர்த்தியால் அலங்காரம் போன் றவஞிய தஞ்சைவாணன் தமிழ் வெற்பிடத் தச் சோலேயில் அழகிய மணத் தோடு கூடிய மலரிலிருக்குங் கள்ளேத் தன்னிடத்திலே யுடைய பெரிய வேங்கைமாத்தினுடைய கட்டுரையால் எமர் தலேவளேக் து † காய்த்த பொன் னிறமாகிய திணக்கதிரைக் கொய்கின்றுராதலால், திணப்புனங் காவலும் இன்றெழிக்தனம். எ—று.

கானல் - சோஃல. கான் - மணம். கணி - வேங்கை. கட்டுரை -உறுதிச்சொல்.

வேங்கை பூக்குங்காலம் திணக்கதிர் கொய்யுங்கால மாதலால், வேங்கை கட்டுரையால் திணக்கதிர் கொய்கின்மு ரென்று கூறியது.

'வாராக் காலத் து நிகழுங் காலத் தும்'' [தொல்-சொ-விண-சூ-44] என் னுஞ் சூத்திர விதியால் கொய்கின்ருர் என்னும் நிகழ்காலச் சொல்லேக் 'கொய்தார்' என விரைவு பற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறிஞரென வுணர்க. முன்னர் 'இறைவீனக் குறிவரல் விலக்கற்' செய்யுளில் 'புனமும் பசுந்தினச் செங்குரலேர் தும்' என்று கூறியவதணும் 'கொய்கின்றுர்' என்றே கொள்க.

கூனல் - தலேவளே தல். குரல் - கதிர். எனல் - திண. 'சோலேயில் அழகிய மணத்தோடு கூடிய மலரிலிருக்குங் கள் தன் வாயினிடத்து நாறுங் கரிய நிறத்தையுடைய கணிக்காரிகை கட்டுரையால்' எனினு மமையும், கணிக் காரிகையைக் கேட்டுத் திணகொய்தல் அவர்க் கியல்பாதலின். (153)

பாங்கி முன்னின் உணர்த்தி யோம்படை சாற்றல்

பாங்கி.....சாற்றல் எ - து. அவ்வாறு முன்னின் றுணர்த்திய பாங்கி யெம்மை மறவாமை வேண்டுமென்று கூறுதல்.

^{* (}செ-ம்:-) 'கூனலஞ் சாய் பொற்'

^{† (}பி-ம்:-) 'காய்க்த'; (செ-ம்:-) 'சாய்க்த'

கனஞ்சாய **ரல்**கிய கையுடை யானெ திர் கன் றினர் தம் மனஞ்சாய வென் றருள் வாணன் வரோ தயன் மாறைவெ ற்பில் சினஞ்சா அம் வேலண்ண லேமற வேலெம்மைச் செவ்வியிரு தனஞ்சா யினுமினி நின்ணேயல் லா தில்லே த் தாழ்குழ**ற்**கே.

இ—ள்: கொடையில் மேகஞ்சாயக் கொடுக்கப்பட்ட கையையுடைய வன் வீரத்தா லெதிராகிச் சினர்தவர் மனஞ்சாயவென்றருளிய வரோதயஞ கிய வாணனது மாறைவெற்பில் கோபமமையும் வேலேயுடைய தலேவனே! அழகையுடைய இருதனஞ்சாயினும் இனித் தாழ்ர்த குழலினேயுடை யாட்குப் பற்றுக்கோடு நின்னேயல்லாதில்லே; ஆதலால், எங்கின மறவேல் எ—று.

கனம் - மேகம். சாய்தல் - கிலேதளர்தல். நல்கல் - கொடுத்தல். மனஞ் சாய - செவ்விதி னில்லா து விளய. சினஞ்சாலும் - சினஙிறையும். செவ்வி -அழகு. தனஞ்சாய்தல் - மூலே சரிதல். 'தனஞ்சாயினும்' என்று இங்ஙனங் கூறுதல் எடுத்துக்கோடற்கண்ணே எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையரென்று கூறியதனேடு மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது. என்னே,—

"நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" [தொல்-பொ-சூ-53]

என்னுஞ் சூத்தொவிதியால் ஆண்டுக் கூறியது நாடக வழக்கு, ஈண்டுக் கூறியது உலகியல் வழக்கென் றுணர்க. பற்றுக்கோடு அவாய் நிலையான் வர்தது. (154)

கிழவோன் தஞ்சம்பெருது நேஞ்சோடு கிளத்தல்

கிழவோன்......கிளத்தல் எ - து. இவ்வாறு கூறக் கேட்ட தஃவவன் வேருர் பற்றுக்கோடு பெரு து கெஞ்சொடு கூறல்.

வவல ரேய்விழி மாக்தளிர் மேனிய ரேனலினிக் காவல ரேமனங் காத்தனம் யாங்களி யாணேசெம்பொன் காவல ரேபெற கல்குங் கைம்மேக கறுங்குவளே மாவல ரேய்தொடை யான்றஞ்சை வாணன் வரையில்வக்தே.

இ—ள்: மனமே! எவும் மலரும் போன்ற விழியிணயும், மாக்தளிர் போன்ற மேனியையு முடைய இவர் இனித் திணப்புனங் காப்பாரல்லர்; களித்த யாணயுஞ் செம்பொன்னும் காவலர்பெறக் கொடுக்குங் கையை

ஏ - அம்பு. ஏவலர் - எண்ணும்மை தொக்கு நின்றது. ஏய்தல் - ஒப்பு 'மார்தளிர்மேனியர்' - உவமத்தொகை. ஏனல் - திணே. இனி - இனிமேல். காவலர் - காப்பாரல்லர். 'யாணசெம்பொன்' - எண்ணும்மைத்தொகை. மா அலர் - கரிய மலர். ஏய்தல் - பொதிதல். மனம் - அண்மைவிளி. (155)

கிழவோன் பிரிக் துழிக் கிழத்தி மாஃயம்பொழு துகண் டிரங்கலும், பாங்கி புலம்பலும், தீலவனீடத் தீலவி வருக்தலும், முன்னிஃப் புறமொழி மொழிதலும், பாங்கியொடு பகர்தலும், கீங்கற் கருமை தீலவி கிணேக்திரங் கலும், கிழவோன் றஞ்சம் பெரு து கெஞ்சொடு கிளத்தலுமாகிய வேழும் இரங்கற்குரிய. தீலவியைப் பாங்கி கழறலும், தீலவியைப் பாங்கி யச்சுறுத் தலும், தீலவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றலுமாகிய மூன்றும் வன்புறைக்குரிய. 'சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறி வுறுத்தல்' முதல் நான்கு கிளவியும் இற்செறிப் புணர்த்தற் குரியவாறு காண்க.

ஒருசார் பகற்குறி முற்றும்.

るとなり

11. பகற்குறி யிடையிடு

அஃ தாவ து, பகற்கு றிக்கண் வர் த தீலமகன் குறிக்கட் செல்லா து இடையீடு பட்டுப் போதல்.

"விலக்கல் சேறல் கலக்க மென்றுங் கிகப்பின்மூ வகைத்தே பகற்குறி யிடையீடு" [நம்பி-கள-சூ-39] என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற் பகற்குறி யிடையீடு மூவகைப்படும்.

> இறைவனப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல் (இது வெளிப்படை.)

புனமும் பசுந்திணச் செங்குர லேந்தும் புகன் றகிள்ளே இனமுங் குழி இவர் திறைகொள்ளு மாலிறை யார்வளேயும் மனமுங் கவர்வெற்ப வாணன்றென் மாறை மடப்பிடியும் அனமுக் தொழுநடை பாற்பல கால்வரு மன்ணேயுமே.

இ—ள்: தலேவி கையின்கண் நிறைச்த வளேயும், அவள் மனமும் இரண்டையுங் கவர்ச் துகொள்ளும் வெற்பனே! இப்புனமும் பசிய தினையி னது மூற்றிச் சிவச்த கதிரை யேச்தி நிற்குப்; இவள் சொல்லப்போற் சொல் லப்பட்ட கிளியினமுங் கூடிவச்து தங்கும்; வாணண் தென்மாறை நாட்டு மடப்பத்தோடு கூடிய பிடியும் அன்னமுச் தொழும் நடையினே யுடையாள் பக்கல் அன்னேயும் பல்கால் வரும் எ—று.

எனவே,—தஃவியும் புனம்விட்டு 1 † நீங்கத்தக்கா எல்லள், நீயும் இங்கு வாரற்க வெனக் குறிப்பாற் பெறப்பட்டது.

^{† (}பி - ம்:-) 'கீங்கத் தகாதா ளல்லள்' [செக்தமிழ் 6-தொ; 98-பக்]

¹ இன்றையதினம் புனங்காவிலவிட்டு அயலின்கணுள்ள மாதவிப் பந்த ராகிய குறியிடத்து வாத்தக்காளல்லள் என்றபடி; இதுவேகருத்தாதில அடுத்த கிளவியாகிய 'இறைவியைப் பாங்கி குறிவால் விலக்கல்' என்பதன் செய்யுளில் 'குழலாய்! நீ அக்குளிர் பொழிற்குச் செல்லல்' எனத் திலவியை யும் விலக்குகின்றமையாலும், இக்கிளவியில் திலவின விலக்கு தற்குக் காரணம் 'தின முற்றிவிட்டன, கிளிகள் திணகவரக் குழுமி வந்து தங்குகின்றன, அன்னேயும் பலகால் வரும்' எனக் கூறு தலானும் உணர்க. குறியிடம் திணப் புனத்துக்கு அயலில் உள்ள வேற்றிடமென்பதை 131-ம் கவியின் விசேட வுரையானுணர்க. ஆதலின், யாங்கொண்டபாடமே பொருந்துதலும், செந்த மிழிற்பாடம் பொருந்தாமையும் காண்க.

குரல் - கதிர். குழீஇ வ**ரு**தல் - பலபல தொகுதியாகக் கூடி வ**ரு**தல். இறைகொள்ளுதல் - தங்குதல். ² இறை - ஆகுபெயர். தொழுநடை - ஆகு பெயர். கவர்தல் - கொள்ளுதல். (156)

இறைவியைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல் (இத வெளிப்படை.)

நந்துசுற் **று**ங்கடன் ஞூலமெல் லாம்புகழ் நாமன்வளர் சந்துசுற் றுங்கொங்கை மங்கையர் வேள்சஞ் சரீகநறை வந்துசுற் றுந்தொங்கல் வாணன்றென் மாறை வரையின்மலர்க் கொந்துசுற் றுங்குழ லாய்செல்ல னீயக் குளிர்பொழிற்கே.

இ—ள்: சங்கு சுற்றுங்கடல் சூழ்ர்த வுலகமெல்லாம் புகழப்பட்ட பெய ரைப் படைத்து நாட்கு நாள் வளருர் தன்மையையுடைய சர்தனர் திமிருங் கொங்கையை யுடைய மங்கையர்க்கு வேளேயொத்த சஞ்சரீகம் மணத்தால் வர்து சுற்றுர் தொங்கஃலயணிர்த வாணன் தென்மாறை வரையிடத்துள்ள மலர்க்கொத்துச் சுற்றிய சூழலாய்! [அக்] குளிர்ர்த பொழிலிடத்து நீ செல் லற்க எ—று.

நந்து - சங்கம். நாமம் - பெயர். சந்து - சந்தனம். சுற்றல் - திமிர் தல். சஞ்சரீகம் - வண்டு. நறை - மணம். கொர்து - கொத்து; மெலிர்து நின்றது. நாமன், வேள் என்னும் விணக்குறிப்பு முற்று எச்சமாய்த்திரிர்து நின்றன. (157)

> இறைமகள் ஆடிடம் கோக்கி யழுங்கல் (இது வெளிப்படை.) அழுங்கல் - தன்னுளிரங்கல்.

அருவித் தடமு மணிமுத்த யாறு மவனியெங்கும் திருவித் தியதஞ்சை வாணன் சிலம்புமிச் சிற்றிலும்பேர் இருவிப் புனமுமின் றென்னிணக் கின்றன வென்ணயின்னே மருவிப் பிரிபவர் போலில்லே யேமண்ணில் வன்கண்ணரே.

இ—ள்: சிற்றருவி வக்து விழும் பொய்கையும், ஒழுங்காய முத்துக் "கீளக் கொழித்துவரும் பேரருவி யாறும், புவியெங்குஞ் செல்வத்தையே வெள்ளாண்மையாய் விதைக்கப்பட்ட வாணனது சிலம்பும், இச்சிற்றில்லமும்,

² இறை: கைச்சர்தின் (கைக்குழைச்சு எனவும் வழங்கும்) பெயர் அதினயுடைய முன்கைக்குச் சிணயாகுபெயர்; கைச்சர் து மு<mark>ன்கையின் எக</mark> தேசமாதலின் அதற்குச் சினேயெனப்படும்.

பெரிய தாளேயுடைய புனமும், இன் றென்னே யென்னுக கிணக்கின்றனவோ! இப்போது பலநாளும் மருவிப் பிரிபவர்போல் உலகின் வன்கண்ணரில்லே.

உம்மை - எண்ணும்மை. தடம் - பொய்கை. இருவி - திணத்தாள். இன்னே - இப்போது. வன்கண்ணர் - கொடியர். (158)

பாங்கி ஆடிடம்விடுத்துக் கொண் டகறல்

பாங்கி ஆடிடம் விடுத்துக் கொண்டகறல் எ - து. பாங்கி விளயாடு மிட**ம் விட்டு நீ**ங்கித் தீலவியைக்கொண்டு தம்மூர்க்குப் போதல்.

உன் ஊய சாவல்கு † னல்லவ சோவென் றசாவினெங்கள் மன் ஊய சாமல் வகுத்துரை நீதஞ்சை வாணன்வெற்பின் என் ஊய சாணேகொண் டேகுகின் றேனிவை யித்தஊயும் பின் ஊய சாதொழி வாயித ணேயிது பெற்றனமே.

இ—ள்: பரணே! ரீயும் ‡யானும் இர்தப்பிரிவைப் பெற்றனமே! உன்னே யெங்கள் மன்னுகிய தீலவர் வர்து அரவல்குல் ரல்லவ ரெங்கே யென்று உசாவில், அவர் அயர்ச்சியடையாமல் ரீ வகுத்துச்சொல்வாய்; தஞ் சைவாணன் வெற்பில் என்னேயரேவலால் தீலவியைக்கொண்டு ஊர்க்கேகு கின்றேன்; ஆடிடம் ரோக்கி யழுங்கியதும், ஆடிடம் விடுத்துக்கொண் டக றலும், உன்னுடன் சொல்லுகின்ற சொற்களுமாகிய விவை யித்தீனயும் பின் மறவா தொழிவாயாக எ—று.

அராவல்குல் - உவமத்தொகை. 'நல்லவர்' என்புழி 'எங்கே' என வரு வித்துரைக்க. ஒகாரம் - அசைகிலே. உசாதல் - விஞுதல். அயர்ச்சி-தளர்ச்சி. என்'கையர் - ஈன்ருேர். ஆணே - ஏவல். அயர்தல் - மறத்தல். இதண் -பரண். (159)

இத்துணேயும் ஆறநாட் செய்தியேன் றுணர்க.

^{† (}செ-ம்:-) 'னல்லவரே' இப்பாடம் விசேடவுரையில் 'ஒகாரம் அசை நிலே' என்பதஞேடு மாறுபடுகின்றமை காண்க. ‡ (பி-ம்:-) 'யாமும்.'

பின்னுள் நெடுந்தகை குறிவயின் § நீடுநிணேந் திரங்கல் பின்னுள்.....தொங்கல் எ - த. ஏழாநாள் தீவைன் குறியிடமாகிய மாதவிப்பந்தரிடத்து வந்து நீட்டித்து நிணேந்திரங்கல்.

மான்கா ணிகரின் மடமயில் காடஞ்சை வாணன்வெற்பில் தேன்கா ணிரைமென் சிறைக்கிள்ளே காளென் றெருமானேய் தான்கா ணியகொலிச் சந்தனச் சோஃயைத் தன்ணயின்றி யான்கா ணியகொ லெழுந்தரு ளாததின் றென்னுயிரே.

இ—ள்: மான்காள்! உவமையில்லா த மடப்பத்தையுடைய மயில்காள்! தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்திருக்கின்ற வண்டுகாள்! ஒழுங்காய் வருகின்ற மெல்லிய சிறகையுடைய கிளிகாள்! இன்று என்னுடைய சுழலும் வேட்கை நோயைத் தானறியவோ! இச்சந்தனச்சோலேயிற் காந்திருக்கின்ற தன்னே * யின்றி யான் தேடிக்காணவோ! என் உயிர்போல்வாள் எழுந்தருளாதது?

தெருமால் - சுழற்சி. 'சோஃபை' என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். உயிர் - ஆகுபெயர். (160)

தலேவன் வறங்களநாடி மறுகல்

தீலவன் வறங்களராடி மறுகல் எ - து. தீலவி யில்லாத தினேப் புனத்தை கோக்கி வருக் துதல். ———

செங்கேழ் விழிக்கு மொழிக்கும் பகை திருப் பாற்கடலும் பங்கே ருகமும் பயர்தன வாயினும் பைங்கிள்ளேகாள் சங்கேய் தடர்துறை சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் எங்கே யினித்தங்கு வாரேனல் காத்திங் கிருர்தவரே.

இ—ள்: பைங்கின்னே காள்! செவ்வரிபொருக்குய விழிக்கும் மொழிக்கும் தாமரையுக் திருப்பாற்கடலு மாதரைப்பெற்றனவாயினும் பகையாயின; ஆகலால், தினப்புனங் காத்த [இங்கு] இருக்கவர் சங்கு பொருக்கிய பெரிய வைகைத் துறைசூழ்க்த தஞ்சைவாணன் தரியலர்போல் இன்றெங்கே தங்குவார்? எ—று.

^{§ (}செ-ம்:-) 'கீடு சென்றிரங்கல்'; அ. கு. புலவர் பதிப்பு:-'கீடுகின்றிரங் கல்' [கம்பியகப்பொருள்.]

^{* (}பி - ம்:-) 'இன்று'; இச்சொல் முன்னும் வாலின் ஈண்டு வேண்டுவ தின்மையும், இன்றி என்னும் வி?னயெச்சப்பொருளே சிறத்தலு மறிக.

இது ¹ மொழிமாற்று கிரனிறை.—
"ஆடவர்க செவ்வா றகன்ரெழிவார் வெஃகாவும் பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா— கீடியமால் கின்ரு னிருக்தான் கிடக்தா னி துவன்ரே மன்ருர் மதிற்கச்சி மாண்பு." என்ருற்போல கிரனிறை மொழிமாறி கின்றது.

கேழ் - டிறம். பங்கேருகம் - தாமரை. தாமரை இடமாயினதன்றிப் பயர்ததின் றேயெனின், ² சீதை யிலங்கையில் பொய்கைத் தாமரையிற் பிறர் தாளென்பது இராமர்கதையிற் கண்டுகொள்க. துறை - வைகைத்துறை.

''உற்று'ளப் பெட்டகத்திட் டோட்டுமிலங் கேச'ணப்பின் செற்றுள்வர் தென்பார் சிவசிவா - உற்றேரின் ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றுென்று சூழினுர் தான்முர்துறும்.''

என்னுஞ் செய்யுளாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருவாசகத்தில் வரும் "ஏர்தரு மேழுலகேத்த வெவ்வுரு வுர்தன் னுருவாம் - ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை யழகமர் வண்டோ தரிக்குப் - போரு ளின்ப மளித்த பெருர் துறை மேயபிராண" என்ற பாடலிற் சுட்டியதும் இவ்வரலாற்றையே என்பர்.

¹ மொழிமாற்று கிரனிறை - எதிர் கிரனிறைப் பொருள்கோள்; "அவற்றுள், கிரனிறை தானே" என்னுக் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துரையில், "'கிணயத்தோன்றும்' என்றதஞன், மொழிமாற்றுப்போலகிற்கும் கிரனிறையு முளவென்பது. 'களிறுங் கக்தும் போல களிகடற் - கூம்புங் கலனுக் தோன்றும்' எனவரும்." என்றுரைத்த இளம் பூரண்ருரையானுணர்க. இது 'மயக்ககிரனிறை' எனவும் படும்.

[&]quot;ஆடவர்களெவ்வாறு" என்னும் பாடல் கணிகண்ணர் பாடியதாக வைஷ்ணவ குருபரம்பரையால் தெரியவருகின்றது.

² சீதை இலங்கையிற் பிறந்தாளேன்பது: 'இராவணனத மினவியா கிய மக்தோதரிக்குச் சிவபிரானருளால் சீதை மகவாகத் தோன்றிஞள்; அம் மகவு அப்பெருமானருளால் அவ்விலங்கையின்கணுள்ள ஒருபோய்கையில் தாமரை மலரின்கண் உய்க்கப்பட்டு அழு துகொண்டுகிடப்ப அதின இரா வணன் பெற்று அதனழகைவியக் து வளர்க்க எண்ணியவழி அக்குழக்தையால் தனக்கு அழிவுண்டாம் என்பதை யுணர்க்ததனுல் ஒரு பெட்டகத்தில் வைத் துக் கடலில்விட, அப்பெட்டகம் திரையால் கரையில் ஒதுக்குண்டு மண்ணுல் மறைக்கு ஜனகனது யாகசாலயினே யுழும்போது படைச்சாலினின்றும் தோன்றப் பெட்டகத்துளிருக்த குழக்தையாகிய சீதையை அச்சனகமகா ராசன் வளர்த்தான்' என்பது கர்ணபரம்பரையில் அறியப்படுவது. இவ் வரலாறு சிவசிவ வெண்பாவில் வரும்

mulbinul8110

தரியலர் - பகைவர். ஏனல் - திண. ³ ''கோடாப்புகழ்மாறன்'' [திணமாஃ-செய்-4] என்னுஞ் செய்யுளும் 'வறுங்களநாடி மறுகல்' என்றே கொள்க. ()

குறுந்தோடி வாழுமூர் நோக்கி மதிமயங்கல்

குறுக்தொடி.....மயங்கல் எ - து. தூலவியின் ஊர்தேடிச் சேறு மெனில் † அறிக்திலமென்று மதிமயங்கிக் கூறல்.

பெறவரி தாலவள் பின்சென்ற கெஞ்சமும் பேணலர்க்கு மறவரி தானன்ன வாணன்றென் மாறை வரைப்புனஞ்சூழ் நறவரி தாழ்முல்லே நாண்மல சோதி நகருமெனக் குறவரி * தாலென்செய் வேனென்று சோருமென் ஞேருயிரே.

இ—ள்: அவீனப் பெறுதலரிதாயது மன்றி அவள் பின்னே தொடர்க்து சென்ற கெஞ்சமும் மீட்டு நாம் பெறவேண்டுமெனிற் பெறுதற்கரிதா

^{† (}பி-ம்:-) 'அறிக்திலேனென்று'

^{* (}செ-ம்:-) 'தாமென்' இப்பாடம் பொழிப்புரையில் வரும் 'ஆத லான்' என்பதற்கேற்ற தல்லாமையும், யாங் கொண்ட பாடமேற்புடைமையும் உய்த்துணர்க.

³ "கோடாப் புகழ்மாறன் கூட லணேயாளே, ஆடா வடகினுங் காணேன் போர் - வாடாக், கருங்கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ, மருங்குல் கொம் பன்னுண் மயிர்".

[&]quot;எ - து. தஃலமகள் இற்செறிர்த காலத்துப் புனத்தின்கண் வர்த தஃலமகன் தஃலமகளேக் காணது ஆற்றுது பெயர்கின்றுன் சொல்லியது:

இ - ள்: கோடாத புகழையுடைய மாறன் மதுரையணேயாளே அடாத விளேயாட்டிடத்தங் காண்கின்றிலேன்; போரின்கண் வாடாத கருங்கொற் ரெழிலேயுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிகூடின கொல்லோ! இடையாற்கொம்பையொத்தவளது மயிர்கள். எ—று.

அடா என்பது ஆடா எனகீட்டல்விகாரம் பெற்றது. ஆடாவடகு:
[அடகு - கீரைக்கும் மகளிர் விளயாட்டிற்கும் பொதுப் பெயராதலின்,
அடாத என்னும் அடையானே பொதுமைகீங்கி விளயாட்டினேயே குறிப்பா லுணர்த்திற்று] விளயாட்டிற்கு வெளிப்படைநிலே யென்னும் அலங்காரத் தாற் பெயராயிற்று. மன்னர்கலம் - மன்னரணியும் மணிமுடியாதலான் முடி யின் பெயராற் கூந்தற்குச் சேர்த்தி முடிகூடிற்றுக் கொல்லோ என்றதாகக் கொள்க."

யது. பகைவர்க்கு வீரம்பொருர்திய சிங்கத்தையொத்த வாணன் தென் மாறை வரைப்புனஞ் சூழ்ர்த கள்ளால் வண்டு தாழப்பட்ட முல்ஃலராண்மலரை யணிர்த குழஃலயுடையாளது ரகரும் எனக்கு உறுதற்கரிது; ஆதலான், என் செய்வேனென்று என்னெப்பற்ற உயிர் சோராகிற்கும் எ—று.

எனவே,—இதற்குச் செய்யுமா றறிர்திலேனென மதிமயங்கிக் கூறிய வாருயிற்று. மதி - அறிவு.

ஆல் - அசை. பேணலர் - பகைவர். மறவரி - வீரச்சிங்கம். 'சூழ்ர்த' என்னும் பெயரெச்சம் 'ரகர்' என்னும் பெயர்கொண்டு முடிர்தது. ரெஞ்ச மும் என்னும் உம்மை எச்சவும்மை. ரறவு - கள்ளு. அரி - வண்டு. 'தாழ் முல்லே' - வினேத்தொகை. 'ராள்மலரோதி' - ஆதபெயர். முன்னர் 'இட மணித்தென்றல்' என்னுஞ் செய்யுளில் தன்னூரும் அவளுரும் ஒரெல்லே யென்று கூறினவன் இங்ஙனம் ஊரறியேனென்று கூறியது முன்கூறியத ஞேடு மாறுகொள்ளுமெனின், மதிமயங்கிக் கூறலான் மாறுகொள்ளாதென் றுணர்க.

இவற்**றுள் முன்'ண**ய விரண்டும் விலக்கற்குரியன. 'பாங்கி யாடிடம் விடுத்துக்கொண் டகறல்' ஒன்றும் சேறற்குரித்து. ஏ'ணய நான்கும் கலக் கத்திற் குரியன.

பகற்குறியிடையீடு - முற்றும்.

Congress Greenie

12. இரவுக்குறி

அஃதாவது தவேவன் தவேவியை 1 இரவுக்குறியிற் கூடுதல்.

'வேண்டன் மறுத்த லுடன்படல் கூட்டல் கூடல்பா ராட்டல் பாங்கிற் கூட்ட லுயங்க னீங்கலென் ருென்பது வகைத்தே யியம்பிப் போர்த விரவுக் குறியே.'' [ரம்பி-கள-சூ-41] என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் இரவுக்குறி ஒன்பது வகைப்படும்.

இறையோ னிருட்குறி வேண்டல்

இறையோ னிருட்கு றி வேண்டல் எ - து. தீலவன் இருட்கு றியை விரும்பிப் பாங்கியுடன் கூறல். _____

கருவிருர் தெண்டிசை யுங்கன மாமழை கான்றதுள்ளம் வெருவிருர் தெம்பதிக் கேகவொண் தை விதம்விதமாய் வருவிருர் தென்றும் புரர்தருள் வாணன்றென் மாறையன்னீர் ஒருவிருர் தெங்களேப் போலெய்து மோகங்கு அங்களுக்கே.

இ—ள்: வகைவகையாய் வரும் விருக்தை யெஞ்ஞான்று மோம்பும் வாணன் தென்மாறை நாடுபோல்வீர்! சூல்கொண்டு முகில் எண்டிசையும் பெரிய மழையைப் பெய்தது; ஆகலால் உள்ளத்தினிடையே அச்சமிருத்த லால் எம்பதிக்குச் செல்லுதல் கூடாது; இற்றைக்கு வைகுதல்வேண்டும்; எங்கீனப்போல ஒப்பற்ற விருக்து இக்தக் கங்குலின்கண் உங்களுக்கு கீர் வருக்தித்தேடுகினும் கிடைக்குமோ! சொல்லுவீராக எ—று.

கரு - சூல். கனம் - முகில். † காறல் - பெய்தல். வெருவு - அச்சம். ஏக - போக. ஒண்ணு து - கூடாது. விருர்து புரத்தல் - விருர்தோம்பல். அன்னீர் - ² உயர்சொற்கிளவி. (163)

^{† (}செ-ம்:-) 'கான்றல்'; கால்+ தல் = காறல் எனப்புணர்ச்சி பெறு மாதலின், இப்பாடம் பொருந்தாமைகாண்க.

¹ தீலவன் இரவுக்குறிக்கட் செல்லுங்கால், யாமத்தில் தீலவியது மீன யெல்லேக்கட் சென்று மாங்களில் வதியும் மயில் அன்னம் முதலிய புட்களே யெழுப்பல், புன்னேக்காயை நீரிலிடுதல் போன்ற ஒலிகளால் தான் வந்தமை யைக் குறிப்பிக்க, அதீன யறிந்து தோழி தாய்முதலாயிஞரின் துயில்கையை ஆராய்ந்தறிந்தபின் தீலவியைக் கொண்டுசென்று குறிசெய்த விடமாகிய மாத்தின்கீழ் விட்டுப் பூ முதலிய கொய்யும் வியாஜமாக அயலிற்செல்லத் தீல வன் றீலவியைச் சார்வன் என்பது.

² உயர்த்தற்பன்மைச்சொல்.

பாங்கி நேறியின தருமை கூறல் (இது வெளிப்படை.)

மஃமாது ⁵ வல்லவன் வாணன் வரோதயன் மாறைவெற்பில் கிஃமா அருமெங்குர் தீயுமி ழாநிற்குஞ் சிங்கமெங்கும் கொஃமா கரியிரை தேர்ர்துழ லாநிற்குங் கொற்றவபொற் கீஃமா னுறைபதி நீவரு மாறென்கொல் கங்குலிலே.

இ—ள்: வீரமகட்குக் கணவஞைய வாணனென்னும் வரோ தயன் வெற் பிடத்திற்கொற்றவனே! மேகஃபொருர்திய மானுறைகின்ற பதிக்கு நீ ⁶ வரு கின்ற வழி வில்லொடுகூடிய மேகத்திடத்த இடிகளெங்குர் தீயைக் கக்கா நிற்கும்; சிங்கங்கள் எவ்விடத்தம் கொல்லுர்தொழிஃயுடைய கரிகளே யிரை யாகத் தேடி வருர்தித்திரியாநிற்கும்; கங்குற்பொழுதில் ⁷ நீ வர்ததெப்படியோ?

எனவே,— மீ வருதல் தகு தியன்றென்று கூறியவாருயிற்று.

மலேமா து - வீரமகள். மலேதல் - பொருதல். சில - வில். மால் -மேகம். உரும் - இடி. உமிழ்தல் - கக்கல். தேர்தல் - ஆராய்தல். உழலல் -வருந்தித்திரிதல். பொற்கலேமான் - மேகலேயுடைய தலேவி. (164)

இறையோன் நேறியின தெளிமைகூறல் (இது வெளிப்படை.)

வடுவரி நீள்கண்ணி யஞ்சலம் யாந்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் கொடுவரி கேழற் குழாம்பொரு கொல்ஃயுங் குஞ்சரந்தேர்ந்

5 'வல்லப' என்னும் வடசொல்லின் திரிவு. 6 'நீ வருமாறு' என்பது தீவகமாய் ஈண்டியைந்திப்பொருளேயும், 'என்கொல்'என்பதனேடெழுவாயாக இயைந்து 'வரும் விதம்' என்னும் பொருளேயுந்தந்து சிலேடையாய் நின்றது.

ாண்டு, 'கீ வருவதெப்படியோ' என எதிர்கால வாசகத்தாற் பொரு விருத்தலே பொருர்தும்; இவ்வினுவடிவ வாக்கியத்தின் குறிப்புப் பொருளாக விசேடவுரையில் வரும் 'எனவே, கீ வருதல் தகுதியன்றென்று கூறிய வாரு யிற்று' என்பதனுமுணர்க. மூலத்தில் 'வருமாறு' என்பதற்கு எதிர்கால வாசகமன்றி இறர்தகாலவாசகம் பிரதிபதமாகாமையானும், இக்கிளவிப்பொருள் செறியருமை கூறி இரவுவருவதை மறுத்தலாகலானும், திருவெங்கைக் கோவையில் 'வேழமுஞ் சியமுஞ் சேர் - தங்கமுழுவன மெவ்வாறிருள்வரச் சொல்லுவதே" [செய் - 167] என வருமாற்றுனுமுணர்க. ஆனல், எடுக விலும் முற்பதிப்பிலும் 'வர்தது' என்றே காணப்பட்டமையின், திருத்த ஏதுக் கிடைத்தபின் திருத்தலாம் என்று உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தடுவரி தாவு மடுக்**க**முஞ் சூர்வழங் காறுமை**வ**ரய்க் கடுவரி நாகர் † தவர்மல்கு கல்லீனக் கானமுமே.

இ—ள்: வடுப்போன்று வரியோடு ‡ கூடிய கீண்ட கண்ணேயுடையாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்துப் புலிக்குழாமும், பன்றிக்குழாமும் ஒன்றே டொன்று பொரப்பட்ட கொல்லேக்காடும், குஞ்சரத்தைத் தேடிக்கொல்லும் சிங்கக் தாவப்பட்ட மலேப்பக்கமும், அச்சத்தைக்கொடுக்குஞ் சூராமகளென் னுக் தெய்வப்பெண் ணியங்கும் வழியும், ஐக்து வாயும் விடமும் வரியு முடைய காகங்கள் தவர்க்து செல்லும் கெருங்கு கற்களில் வளேகளேயுடைய காடும் யாமஞ்சலம் எ—று.

வடு - மாவடு. வரி - செவ்வரி. கொடுவரி - புலி. கேழல் - பன்றி. தேர்தல் - ஆராய்தல். அடுதல் - கொல்லுதல். அரி - சிங்கம். அடு - முற் றியலுகா மாதலான் வகர வுடம்படுமெய் பெற்றது. தாவுதல் - பாய்தல். அடுக்கம் - மீலப்பக்கம். சூர் - சூரரமகள். ஆறு - வழி. வழங்கல் - இயங் கல். தவர் - தவர்தல். கல்லீன - கல்வீன. (165)

பாங்கி யவனட்டணி யியல்வினுதல்

பாங்கி யவஞட்டணி பியல்விஞதல் எ - து. தீலவன் நாட்டுப் பெண்க எணியும் அணியையும் இயூலயும் விஞதல். இயல்: § பூசுதல், முடித்தல், விளேயாடிடம் முதலியன.

எனவே,—தீலவன் நெறியினது எளிமை கூறியவழி நன்றென்து கூட் டற்கு உடம்பட்டுக் கூருது, அணியியல் விஞதல் விஞவழுவெனின், அன்று; தீலவீன யாம் அவஞட்டணியியல் விஞவுழி, தீலவன் ¹ தன்ஞட்டணியியல் விஞவும், விஞவுழி ² அணியியல் கூறம்வழி அதுவே குறியிடமாகக் கூறலா மென்று கருதிப் பாங்கி விஞவியவாறென் றுணர்க.

பூந்தழை யாது ம**ஃ**மலர் யா**து பு**ணயிழையும் சாந்தமும் யாது தடம்பொழில் யாது தாணியின்மேல்

^{† &#}x27;'தவரென்பது தவழ்தலென்னும் பொருளில் வருதல் அவ்வளவு சிறப் பின்ருதலின், 'காகக்குழாமல்கு' என்ற பாடமே சிறப்புடைத்து''—செக் தமிழ்-தொ-6; பக்-98. ‡ (பி-ம்:-) 'கூடி கீண்ட' § (செ-ம்:-)'பூணேதல்' 1 'தன்' என்றது பாங்கியை.

² (பாங்கி) தூலைவனுக்குத் தன்ஞட்டணியியூலக் கூறைமிடத்து.

மாந்தரில் வேளன்ன வாணன்றென் மாறை வளநகர்சூழ் தேந்தரு சோஃவெற் பாவுங்க ணுட்டுறை செல்வியர்க்கே.

இ—ள்: புவியின்மேல் மாக்தருக்குள் வேளேயொத்த வாணன் தென் மாறை வளக்கர் சூழ் தேணத் தரும் மலரையுடைய சோலேவெற்பனே! உங் கள் காட்டுறையுஞ் செல்வியர்க் கிடையிலுடுக்கும் பூக்தழையாது? சூடும் மலர் யாது? அணியும் அணியொடு பூசுஞ் சக்தனம் யாது? விளேயாடும் பெரிய பொழில் யாது? சொல்வாயாக எ—று.

மீலதல் - சூடுதல். புளேதல் - அணிதல். இழை - அணி. 8 உம்மை இரண்டும் அசைகீலே. எண்ணும்மை யாகாதோவெனின், ஆகில் பன்மை வாசகங்கொண்டு முடியுமாதலான் எண்ணும்மை 4 யாகாதால் மூன்றனுருபு வருவித்துரைக்கப்பட்டது. தடம்பொழில் - பெரியபொழில் தேம் -தேன்.

தலேவ னவணுட் டணியியல் விஞ்தல்

துவே னவணுட் டணியியல் விஞதல் எ - து. பாங்கிகுறிப்பறிர் தா அவணுட்டணி யியுலத் தூலவன் விஞதல்.

எந்நாட் டவரணி கூறியென் பேறிங் கிகல்வடிவேல் மைந்நாட்ட வெண்முத்த வாணகை யாய்தஞ்சை வாணன்மண்மேல் உ**ந்**நாட் டரிவைய ராடிடஞ் சாந்த மொளியிழைபூ மொய்ந்நாட் டழையொடெல் லாமொழி யாமன் மொழியெனக்கே.

இ—ள்: போர்செய்யுங் கூரிய வேல்போன்ற மையெழுதிய நாட்டத் தையும், வெண்முத்தம்போன்ற வொளிககையையு முடையாய்! எங்க ணுட் டவாணியும் அணிமுதலிய கூறிப் பெறுவதியாது; தஞ்சைவாணன் மண் மேல் இவ்விடத்து உங்கள் நாட்டரிவையர் ஆடுமிடமும், பூசுஞ் சார்தமும், அணியு மொளிப்பூணும், முடிக்கும் பூவும், மொய்த்த நாட்டழையோடு எல் லாம் விடாமல் எனக்கு மொழிவாயாக எ—று.

⁸ உம்மை யிரண்டினேயும் எச்சவும்மையாக்கி, யா து என்னும் வினேயைத் தனித்தனி கூட்டி இரு வாக்கியமாக முடிப்பினு மமையும்; "நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும் - வித்தகர்க் கல்லா லரி து" என்னுங் குறளிற் போல; இதனே வடநூலார் பிரத்தியேகபந்தாந்நுவயம் என்பர். [பிரயோ. செய்-50-ன் உரை].

4 ஆகா து + ஆல் = ஆகா தா தலால்.

இங்கு - இவ்விடம். இகல்-போர். வடி - 1 வடித்தல். நாட்டம் - கண். வாள் - ஒளி. \$ 'வடிவேல் நாட்டம்', 'வெண்முத்தநகை' இரண்டும் உவமத் தொகை. மொய்த்தல் - செறிதல். (167)

தன்ஞட் டணியியல் பாங்கி சாற்றல் (இது வெளிப்படை.)

வகைகொண்ட மாக்தழை காக்தளம் போது மருப்பின்முத்தம் தகைகொண்ட சக்தனச் சாக்தணிக் தாடுவர் தஞ்சையர்கோன் மிகைகொண்ட தெவ்வரை வென்கண்ட வாணன்வெற் பாவெமதூர் ககைகொண்ட வல்லியன் ஞரெல்லி காக கறுகிழலே.

இ—ள்: குற்றங்கொண்ட தெவ்வரைப்புறங்கண்ட தஞ்சையர் கோனு கிய வாணன் வெற்பனே! எமதாரிடத்து மகிழ்ச்சிகொண்ட வல்லிபோல் வார், வகைகொண்ட மார்தழை, கார்தளம் போது, யாணக்கோட்டு முத்தம், அழகுகொண்ட சர்தனச்சார்து இவையணிர்து கங்குற்காலத்துப் புன்னுகத்து நிய நிழலில் விளேயாடுவர் எ—று.

'மிகை கொண்ட தெவ்வரை வென்கண்ட தஞ்சையர் கோஞகிய வாணன்' என முடிக்க. 'கிழலிலாடுவர்' என இயையும். எனவே,—குறி யிடங் கூறியவாறுயிற்று. இரவுக்குறியிடம் மீணயைச்சுற்றி வீளர்த மதி லகத்தென்றுணர்க.

'வகைகொண்ட' என்பதினப் போது முதலியவற்றிற்குங் கூட்டுக. வகை கொள்ளலாவத:—தழை வகையிற்கொண்ட மார்தழையும், போது வகையிற்கொண்ட கார்தளம் போதும், முத்தவகையிற் கொண்ட யாினக் கோட்டு முத்தமும், சர்தனவகையிற்கொண்ட தகைகொண்ட சர்தனமுமென் றுணர்க.

தகை - அழகு. மிகை - குற்றம். வென் - புறம். **எகை - ம**கிழ்ச்சி எல்லி - இரா. உடுப்பதற்கும், சூடுதற்கும், பூண்பதற்கும், பூசுதற்கும் அணிந்து என்னுஞ் சொல் பொதுவாகலான் அச்சொற்கொண்டு ஒரு முடி பாக்கிக் கூறியவா அணர்க. (168)

^{\$ (}பி-ம்:-) 'வடிவேல் வெண்முத்த மிரண்டும் உவமத் தொகை' 1 வடித்தல் - கொல்லனுஃயிற் ரேய்த்துக் கூரிதாக்கல்.

இறைவிக் கிறையோன் குறையறிவுறுத்தல்

இறைவிக்கு.....வுறுத்தல் எ - து. பாங்கி தலேவனே யோரிடத்து நிறுவி, தலேவிபக்கற் சென்று தலேமகன் குறையை யறிவித்தல்.

புயலே றதிர்தொறும் பொங்குளே மீதெழப் போதகர்தேர்ர் தியலே றதிரு மிருங்கங்குல் வாய்முத்த மீன்றுசங்கம் வயலே றணேவள ருந்தஞ்சை வாணன் வரையிலுண்கண் கயலே றணேயகின் பால் † வரல் வேண்டினர் காதலரே.

இ—ள்: இடியதிருக்தோறும் மிகுக்த மயிரைச் சிலிர்த்து யானேயைத் தேடி யியங்குஞ் சிங்கவேறு வாய்விடும் பெரிய கங்குலிடத்துச் சங்கம்முத் தங்களே யீன்று வயலி னுயர்க்த வரம்பிலே தயிலுக் தஞ்சைவாணன் வரை யிடத்துக் கயலேறுபோன்ற மையுண்ட கண்ணேயுடைய கின்பக்கல் வரத்தக்க தாகத் தீலவர் விரும்பினர் எ—று.

புயலேறு - இடி. பொங்கு தல் - மிகு தல். உள - மயிர். மீதெழல் - மேலே சிலிர்த்தல். போதகம் - யாண. தேர்தல் - தேடு தல். இயலல் - இயங்கு தல். ஏறு - சிங்கவேறு. இடித்தவுடன் மயிர்சிலிர்த்துச் சிங்கம் யானேயைத் தேடுமென்றது, இடியென் றறியாது களிறுபிளிறிய தென்று கருதித் தேடியவாறென் றுணர்க. 'சங்கமுத்த மீன்று' எனவும், 'கயலே றீனைய வுண்கண்' எனவும் மாறுக. கப்பலேறு - கயல்களிற் சிறந்தது. தீலவி - முன்னிலேயெச்சம். (169)

நேரா திறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல்

சோர திறைவி செஞ்சொடு கிளத்தல் எ - து. இவ்வாறு கூறக்கேட்ட தூலவி இபையாது தன் னெஞ்சொடு கூறுதல்.

விடவார் கணேவிழி மெல்லியன் மாதரை மேதினியோர் மடவா செனுமுரை வாய்மைகெஞ் சேதஞ்சை வாணன்றெவ்விற் கடவா சணந்திரி கங்குனங் கண்ணன்ன காதலர்முட் பிடவார் சிறுகேறி வாய்வரல் வேண்டினள் பெண்ணணங்கே.

இ—ள்: கெஞ்சே! தஞ்சைவாணன் பகைவரைப்போல் மதம்பொழி யும் யானதிரியுங் கங்குலில் முட்பிடவார்க்த செறுகெறியிடத்து கங்கண்போற்

^{† (}பி-ம்:-) 'வசவேண்டினர்'

சிறந்த காதலர் வர அணங்குபோலும் பெண் விரும்பினள்; ஆதலான், விடம் பொருர்திய செடிய கணேபோலும் விழியையும் மெல்லிய இயலினேயு முடைய மாதரை உலகினுள்ளோர் மடவாரென்று கூறமுரை வாய்மைதானே! எ—று.

'கணேவிழி' - உவமத்தொகை. மடவார் - அறிவிலார். வாய்மை -உண்மை. கடவாரணம் - மதவாரணம். பிடவு - ஓர் மரம். சிறுநெறி -் பெண்ணணங்கு ' - பின்மொழி நிலயல். அரு நெறி. (170)

கேரிழைபாங்கியொடு கேர்க்துரைத்தல்

கேரிழை..... துரைத்தல். எ - து. கெஞ்சொடு கூறிய தலேவி பாங்கி யோ டுடன்பட்டுக் கூறு தல்.

வெங்குல வாரண மேற்றவர்க் கேநல்கி வேற்றாசர் தங்குல வாழ்வு தவிர்த்தருள் வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பில் கங்குல வாவினர் காதல ராயிற் களிபயந்த கொங்குல வாவலர் சூழ்குழ லாயென்கொல் கூறுவதே.

இ—ள்: வெவ்விய கூட்டமாகிய யானேகளே யிரப்போர்க்குக் கொடுத் துப் பகைவேர்தர்தங் குலத்தினுள்ளோர் வாழ்வெல்லார் தவிர்த்தருள் வாணன் தமிழ்ச்சிலம்பிடத்து வண்டுகட்குக் களிப்பைக் கொடுத்த மணம் வாடாத மலர்சூழ்ர்த குழலாய்! காதலர் இரவுக்குறியைக் காதலித்தாராயின் யான் மறுவார்த்தை கூறுவதென்? எ—_று.

எனவே,—கேர்க் தமையாயிற்று.

தமிழ்ச்சிலம்பு - பொதியமலே. குலம் - கூட்டம். களி - களிப்பு. களிப்புப் பயர்தே மணம் என்றதஞல் வண்டு வருவித் தாடைக்கப்பட்டது. கொங்கு - மணம். உலவா - வாடா. (171)

> நேர்ந்தமை பாங்கி நெடுந்தகைக்*குரைத்தல். (இது வெளிப்படை.)

பரவாத வண்ணம் பரவியும் பாதம் பணிந்துநெஞ்சம் காவா த பொன்னே நின் காரண மாகக் கயிலேயென்றே வரவா தவனஞ்சும் வெண்மா ளிகைத்தஞ்சை வாணன்வெற்பா இசவாத வண்ணமெல் லாமிசர் தேனிவ் விரவிடையே.

^{* (}பி - ம்:-) 'குணர்த்தல்'

இ—ள்: வெண்சாக் து பூசியவதனுற் கயிலாயமஃயென் று கதிரோன் வருதற் கஞ்சும் மாளிகையை யுடைய தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! கெஞ்சத் தில் கின் காதஃ மறையாத பொன்னே கின்பொருட்டாகப் புகழாதவண்ண மெல்லாம் புகழ்க் தும், பாதங்களேப் பலகாற் பணிக் தும், இவ்விடையிருளின் கண் அவள் மனமியைதற்கு இரவாத முறைமையெல்லாம் இரக்தேன் எ–று.

பாவுதல் - புகழ்தல். காத்தல் - மறைத்தல். பொன் - திருமகள். ஆத வன் - கதிரோன். வண்ணம் இரண்டும் முறைமை. (172)

குறியிடை நிறீஇத் தாய்துயி லறிதல்

குறியிடை நிறீஇத் தாய்துயி லறிதல் எ - து. பாங்கி தூலவினக் குறியிடத்து நிறுத்தித் தாயினது துயிலே யறிதல்.

² மாகர் தரியலர்க் கீர்தருள் வாணன்றென் மாறைவெற்பில் மேகர் தருமின் னிடையன்ன மேவிரை ராண்மலர்வேய் நாகர் தழுவுங் குடம்பையின் வாய்நடு நாளிரவில் சோகர் தவிர்வில வாய்த்துயி லாததென் மேனைககளே.

இ—ள்: தன்னேச் சேராத பகைவர்க்கு வானுலகத்தை யளித்தருள் வாணன் தென்மாறை வெற்பிடத்து மேகங் கொடுக்கும் மின்போன்ற இடையை யுடைய அன்னமே! மணநாண்மலர் பொருர்திய புன்ஞகத்தைத் தழுவுங் குடம்பையிடத்து இவ்விரவில் இடையாமத்து மயில்கள் துன்பத்தை நீங்காவாய்த் 3 துயிலாததென்? எ—று.

மாகம் - வானுலகு. தரியலர் - பகைவர். குடம்பை - கூடு. வேய் தல் - பொருர்து தல். சோகம் - துன்பம். தோகை - மயில். (173)

² இது பிறிதினவிற்சியணி (பரியாயோக்தாலங்காரம்). அஃதாவது 'கருதிய பொருளே அதற்குரிய விதத்தாற் கூரு து மற்ருரு விதத்தாற் கூறு தல்; இங்கே 'பகைவரைக் கொன்று வெல்பவன்' என்னு அப்பொருள் தோன்றப் பிறிதோராற்ருற் கூறியமை காண்க.

³ பாங்கி இவ்விஞவைத் தாய்காதிற் கேட்கத்தக்க அண்மையில் விஞய வழி, தாய் மறுமொழிகூறின் விழிப்பினளென்றும், மறுமொழி கூருவிடில் து<mark>யில்கின்ரு ௌன்றும் அ</mark>றிவள் என்க.

இறைவிக் கிறைவன் வரவறி வுறுத்தல் (இது வெளிப்படை.) வரவு - குறியிடத்து வரவு.

கர்தா ர நாணுங் கனிர்தசொல் லாய்நங் கடிபணக்கே வர்தா ரவாவின் பெருமையி ஞற்றஞ்சை வாணன்வெற்பில் கொர்தா ரசோகர் தருஞ்செழும் போதுங் கொழுர்தழையும் தர்தா ரகலர் தழிஇயக லாது தணர்தவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பில் † கர்தாரம் நாணும் தித்தித்த சொல்லாய்! கொத்தார்ந்த அசோகத்தரு தரப்பட்ட செழும்போதுங் கொழுந்தழையுர் தந்து கிறைந்த முலேயைத் தழீஇ மனத்தாற் பிரியாது, மெய்யாற் பிரிந்தவர் தாங்கொண்ட அவாவின் பெருமையினுல் நமது விளங் கிய மீனக்கு வந்தார் எ—று.

கர்தாரம் - ஓர் பண். கனிதல் - தித்தித்தல். கடி - விளக்கம். கொர்து-கொத்து. ⁴ அகலம் - ஆகுபெயர். தணத்தல் - பிரிதல். (174)

> தலேமகளாக் குறியிடத்துக் கொண்டு சேறல் (இது வெளிப்படை.)

மின்னே யயிலொடு மின்விளக் காவந்த வெற்பரைநாம் பொன்னே யெதிர்கொளப் போதுகம் வாபுவி யேழினுக்கும் தன்னேயம் வைத்தருள் சந்திர வாணன் றமிழ்ச் சிலம்பில் நின்னே ரியன்மயில் கண்டுயி கை நிழலகத்தே.

இ—ள்: ஏழ்புவிக்கும் தன்னன்பை வைத்து அருளப்பட்ட சந்திர வாணன் தமிழ்ச்சிலம்பி லிருக்குந் திருப்போன்றவளே! நின்னியலுக்கு நோ கிய மயில் கண்ணுறங்கும் புன்னை நிழலகத்து ஒளிபொருத்திய வேலுடனே மின்னும் விளக்காகக் கங்குலில் வந்த வெற்பரை நாம் எதிர்கொள்ளப் 5 போதுகம் வா எ—அ.

மின் - ஒளி. ஏய்தல் - பொருர் துதல். அயில் - வேல். போன் -ஆகுபெயர். சேயம் - அன்பு. தமிழ்ச்சிலம்பு - பொதியம‰. இயல் -சாயல். 'கின் இயல்' என மாறுக. (175)

^{† (}பி – ம்:-) 'காக்தாரம்'

⁴ அகலம்: மார்பின்பெயர் அவ்விடத் துளவாகிய ஸ்தனங்கட்கு இடவாத பெயர். ⁵ போதுகம்: எதிர்காலத்தன்மைப் பன்மைவினே முற்று; ககர மெய் எதிர்காலங்காட்டும் இடைங்லே.

குறியுய்த் தகறல்

குறியுய்த் தகறல் எ - து. பாங்கி த‰மகளேக் குறியிடத்துச் செலுத் தித் தானகன்றுபோதல். ——

மந்தார மன்னகை வாணன்றென் மாறை மயிலணயாய் நந்தா வனப்பொய்கை நான்கொய்கு வேன்குழ ணுங்கங்குல் கொந்தார் தெரியனின் செங்கனி வாயொடுங் கொங்கையொடும் பைந்தா மரையையுஞ் சேதாம் பஃயும் பகைப்பித்ததே.

இ—ள்: மக்தார தருப்போன்ற கையையுடைய வாணன் தென்மாறை நாட்டு மயில்போன்றவனே! ⁶ குழலுக்கு நாணுங் கங்குலான து கொத்தார்க்த மாஃயணிக்த நின் செங்கனிவாயொடுங் கொங்கையொடுஞ் சேதாம்பஃயும் பைக்தாமரையையும் பகைக்கச் செய்தது; ஆதலால், கேடில்லாத சோஃல யிடத்திருக்கும் பொய்கையிற்போய், நான் அப்போதுகளேக் கொய்வேன்; கொய்துவருமளவும் இவ்விடத்து நிற்பாயாக எ—_று.

மந்தாரம் - பஞ்சதருவிலோர் தரு. நந்தா - கெடா. வனம் - சோஃ. கொர்து - கொத்து. தெரியல் - மாஃ. சேதாம்பல் - அரக்காம்பல்.

இவ்வாறு இரவுக்கு றிக்கண் தூலவியைத் தமியளாய் கிறுத்திப் பாங்கி † நீங்கில் இடையிருளில் அச்சமின்றித் தூலவி கிற்பளோ வெனின், தான் பயின்ற இடமும் தன் ஞயத்தோ டொக்கு மாதலானும், தூலவன் ஒர் புடை அருகு நிற்றலானும், பாங்கியும் அயலிற்போய்கையில் கிற்றலானும் அச்சமின்றி கிற்பளென் அணர்க. (176)

> வண்6ேறை தாரோன் வந்தேதிர்ப்படுதல். (இத வெளிப்படை.)

முதிரா முஃயிப் பனிய**்த** கார முனியவ**ல்**ல கதிரா யிரமி**ல்**ஃ யேழ்பரித் தேரில்ஃக் காவல்வெய்யோற்

^{† (}பி-ம்:-) 'நீங்கிடையிருளில்'

⁶ குழலுக்கு.....பகைக்கச்செய்தது: இத தற்குறிப்பேற்றவணி. கேடில்லாத...... கிற்பாயாக:—இத பிறி தினவிற்சியணி. தண்டியலங்காரத் தில் ப**ியாயவணி எ**ன்பர். இவ்விரண்டணியும், எள்ளும் அரிசியுஞ் சேர்க் தாற்போலப் பேதக்தோன்றச் சேர்க் து வருதலின் சேர்வையணியாம் (ஸம்ஸ் ருஷ்ட்யலங்காரம்).

கெதிராதல் சோமற் 7 ‡ கியல்வதன் றேதும்மில் யார்திறந்தார் மதுரா புரித்தமிழ் தேர்வாணன் மாறை வனத்துவக்தே.

இ—**ள்:** எஞ்ஞான் அம் முதிர்**ர்** த சாயா **த மு**ஃயையுடையாய்! இ**ர்** தப் பனிபொருந்திய அந்தகாரமாகிய பூட்டைத் திறப்பதற்குத் திறவுகோ லாகிய கதிராயிரமில்‰; திறப்பவணேக் கொண்டுவரும் ஏழ்பரியையுடைய திறக்குங் காவஃயுடைய வெய்யோனுக் ⁸ கெதிராகவர் து திறத் தல் சோமனுக்குப் பொருர் தவதன்றே; ஆதலால் நும் ⁹ இல்லாகிய தாமரை மாளிகையை மதுராபுரித் தமிழை யாராய்ர்த வாணன் மாறை நாட்டிலிருக் கும் பொய்கை கீரில் வக் த திறக் தவர்யார்? எ—ுறு.

அந்தகாரம் - இருள். பாரி - குதிணை. வெய்யோன் - சூரியன். சோமன் - சந்தொன். இயல்வது - பொருந்துவது. வனம் - நீர். 'முதிரா முஃ என்பதற்கு 'நும்மில்' என்றது ஒருமைப்பன்மையயக்கம். (177)

பேருமகள் ஆற்றின தருமைநினர் திரங்கல்

பெருமகள்.....திரங்கல் எ - து. தலேவி தலேவன் வரும் வழியின தருமையை கினர் † திரங்கல்.

செழியன் கயலத் திசைவைத்த வாணன்றென் மாறையென்மேல் கழியன் புடையஙின் கால்கண்க ளாகக் கராம்பயிலும் குழியன் றி யும்வெஞ் சுழியொன் அம் யா அங் குழி இக்கொடி தாம் வழியன்ப சீயெங்ங னேவர்த வாறிம் மழையிருளே.

^{‡ (}செ-ம்:-) 'கியைவதன்றே'; விசேடவுரையில் 'இயல்வது' சொல்ஃயே எடுத்தோதிப் பொருள் கூறப்படுதலின், யாங்கொண்ட பாடமே இவ்வுரைக் கேற்புடைத்தாதலறிக.

^{† (}பி-ம்:-) 'இரங்கிக்கூறல்'

⁷ இயல்வது - பொருந்துவது, முடிவது; இப்பொருட்டாதலே 106-ம் "இயலாத*ருளுடையார்க் கென்றுமாமட லேறுவகே*" என்புழி 'இயலாது ' என்பதற்கு எழுதிய உரையானு முணர்க.

⁸ எதிராக - ஒப்பாக.

⁹ த‰வியை இலக்குமியாகப் பு?னர்து கூறுங் கருத்தால் அப்பொ**ரு**ள் தொனிக்குமாறு இவ்வாறு கூறினுன் தலேவ னென்க. இங்ஙனம் பலவிடத்தும் வருதலறிக.

இ—ள்: அன்பனே! பாண்டியனது கயற்கொடியைத் திசையெட்டி னும் நிறுத்திய வாணஞட்டி லிருக்கின்ற என்மேல் மிகுர்த அன்புடைய நினது கால்களே கண்களாக, முதஃலகள் செருங்குங் § குழிர்த மடுவல்லாம லும் வெவ்விய சுழிபொருர்தும் அருவியாறுங் கூடிக் கொடியதாம் வழியில் இம்மழைக்காலிருளில் நீ வர்தவா றெவ்வாறு? எ—று.

செழியன் - பாண்டியன். ¹ கயல் - ஆகுபெயர். கழி - மிகுதி. கால் கண்களாதல்: இருட்செறிவால் கண்ணறிவு செல்லாதாகலான் காலறிவாற் றடவிவருதல். கராம் - முத‰. பயிலுதல் - செருங்குதல். ² குழி - ஆகு பெயர். குழீஇ - கூடி. (178)

புரவலன் தேற்றல்

புரவலன் தேற்றல் எ - து. துலவியைத் திலவன் தேற்றல்.

வெயிலுக் தரவிக்த மென்மல ரன்னமும் விக்தைவெற்றி மயிலும் பயில்புயன் வாணன்றென் மாறைகின் வாள்விழிபோல் அயிலுங் குயின்மொழி கின்னிடை போன்மின்னு மாடளிகள் பயிலுக் தொடைகின் குழல்போ லிருளப் பருகினவே.

இ—ள்: குயில்போன் மொழியாய்! வெயிலிஞலே முறுக்கைத் தள் எப்பட்ட தாமரை மலரிலிருக்குஞ் செல்வத்திருவும், விக்தையாகிய வெற்றித் திருவும் பழகிய புயத்தையுடையவளுகிய வாணன் மாறைகாட்டு கினதொளி யையுடைய விழியையொக்கும் என்கைவேலும், கின்னிடையை யொக்கும் மின்னும், ஆடும் வண்டுகள் செறிக்த மாலே சூழ்க்த கின் குழூல யொக்கும் இருளேக் குடித்தன; ஆதலால் யான் அச்சமின்றி வக்தேன் எ—று.

உர்தல் - தள்ளுதல். அரவிர்த மென்மலர் அன்னம் - செல்வத் திரு. விர்தை வெற்றிமயில் - வெற்றித்திரு. பயிலுதல் - பழகுதல். அயில் - வேல். பயிலுதல் - செறிதல். பருகுதல் - குடித்தல். (179)

^{§ (}பி-ம்:-) ' குழிதோறுமல்லாமல் '

¹ கயல்: கயல் வடிவை*த் தன்னிடத்தேயுடைய கொடிக்கு த்* தானியாத பெயர்.

² தழி - குழிவு, ஆழம். அதினயுடைய சீர்மடுவிற்குக் தணவாதபெயர்.

புணர் தல் (இத வெளிப்படை)

சுழிநீ ரஃகைடற் ெருல்லுல கேழினுர் தோன்றும்வண்மைக் கழிநீடு மாடக மேருவின் மீதினுங் காவல்கொண்டு வழிநீள் புகழ்கொண்ட வாணன்றென் மாறை வரையின்மலர்ப் பொழினீழ லும்ப ரமுதண யாரைப் புணர்ந்தனமே.

இ—ள்: சுழிக்த நீரும் அக்கீரி லீலயும் பொருக்திய கடல் சூழ்க்த பழையவுல கேழினும் பிறக்குஞ் செல்வமிகு தி நீண்ட பொன்மேருவின் மீ தி னுங் காக்குக் தொழிலேக்கொண்டு, அத்தொழில் வழியே நீண்ட புகழைக் கொண்ட வாணன் தென்மாறை வெற்பிற் ருேன்றிய மலர்ச்சோலே நீழலில் 2 தேவாமிர்தம் போல்வாரை யாம் புணர்க்தனம் எ—று.

் யாம் - தோன்று ஒழுவாய். 'சுழிநீரூல்' என்புழி உ<mark>ம்மைத்தொகை.</mark> தொல்லுலகு - பழைய வுலகு. ஏழ் - தொகை. வண்மை - ‡வ**ளம். கழி -**மிகுதி. ஆடகமேரு - பொன்மேரு. உம்ப**ரமுத**ம் - தேவாமிர்**தம்.** (180)

புகழ் தல் (இது வெளிப்படை)

மண்ணர் பெரும்புகழ் வாணன்றென் மாறை வரையகிலும் தண்ணு முங்கமழ் சார்வருஞ் சாரலிற் சார்க் துறையும் பெண்ணு ரணங்கன்ன நின்முகக் தான்கண்ட பின்னுமுண்டோ கண்ணர் தடங்களின் வாயொடுங் காத கமலங்களே.

இ—ள்: நிலவுலகம் நிறைக்த பெரிய புகழுடைய வாணன் தென் மாறைவரையில் அகிலுக் தட்பமாய சக்தனமும் நாறுகின்ற பிறரொருவர் சார்தற்கரிய மூலச்சாரலிற் சார்க் துறையும் ஆரணங்கு போன்ற பேண்ணே! 3 நின் முகத்தைக்கண்ட பின்னும் இடமார்க்த பொய்கைகளில் வாய் குவியாத கமலங்களுண்டோ! இல்லே எ—று.

^{‡ (}பி-ம்:-) 'வளமை'

² இன்சுவை, அழகு, மென்மை, நன்மணம் ஆகிய நான்கினு**லு**ம் த**ீல** விக்கு அமிர்தம் ஒப்பாமென்க.

³ இரவின்கட் டாமரைக்குக் குவிதல் இயல்பாகவும், அத்தன்மையை மறைத்து முகத்தி னழகைக் கண்டுளதாகிய நாணத்தால் வாயொடுங்கின வென்று தன் எண்ணத்தை யேற்றிக் கூறலின், தற்குறிப்பேற்ற வணி.

'கின் முகத்தை மதியமென்று கருதி வாயொடுங்காத கமலமுண்டோ' எனினும் அமையும். மண் - கிலவுலகம். ஆர்தல் - கிறைதல். ஆரம் - சக் தனம். தென்மாறைவரை - பொதியம். 'ஆரணங்கன்னபெண்' என இயை யும். பேண் - அண்மைவிளி. கண் - இடம். ஒடுங்கல் - குவிதல். (181)

இறைமக ளிறைவணக் குறிவரல் விலக்கல் (இது வெளிப்படை)

மூரற் கதிர்முத்த வார்முலே §யாவியின் மூழ்கத்தனி வாரற்க நீதஞ்சை வாணன்வெற் பாவய மாவழங்கும் வேரற் கடிய கவஃயி ஹாடு வெயிலவற்கும் சாரற் கருமைய தாலிருள் கூருமெஞ் சாரலிலே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! வயமாவாகிய சிங்கம் புலி யானே இவைகள் சஞ்சரிக்கும் வேரல் ரெருங்கிய கடியவாகிய ¶ கவர்வழி வாய், உள்ளே வெயிலவன் கிரணங்கட்கும் சேர்தற் கருமையுடைத்தாதலால், எக்காலமும் இருள்மிகும் எஞ்சாரலிடத்து ககைத்தல் போன்ற கதிரையுடைய மூத்தமுங் கச்சும் பொருர்திய முஃயென்னும் வாவியில் முழுக நீ தனியே வாரற்க எ—று.

மூரல் - ககை. கதிர் - கிரணம். 'மூத்தம்வார்' என்புழி உம்மைத் தொகை. \$ வார் - மூலேக்கச்சு. ஆவி - வாவி. வயமா - புலி, யானே, சிங்கம் மூன்றிற்கும் § பொதுவாதலான் இம்மூன்றையுங் கூறப் பட்டது. வோல் - மூங்கில். கவலே - கவர்வழி. வெயிலவன் - ஆகுபெயர். கூர் -மிகுதி.

இறைவியை இல்வயின் விடுத்தல்.

இறைவியை இல்வயின் விடுத்தல் எ - து. தீலவன் தீலவியை மீன யிற் செல்டுலனவிடுத்தல். ——

மல்ஃயம் போர்வென் ற வாணன்றென் மாறைகின் மாளிகையாம் தொல்ஃயம் போருகர் தேடவுங் கூடுர் தொடித்தளிரால் முல்ஃயம் போது முகையுங்கொய் யாது முகிழ்முஃயாய் செல்ஃயம் பொற்பளிங் கிற்றலம் பாதஞ் சிவப்பிக்கவே.

^{§ (}பி-ம்:-) 'யாவிமூழ் கத்தனியே' ¶ (செ-ம்:-) ' கவர்வழியாய்'

^{\$ (}செ-ம்:-) 'வார்முல - கச்சிறுக்கியமுல்.'

^{§ (}பி-ம்:-) 'பேர் அதுவாகலான்' 'பெயர் அதுவாகலான்'

இ—ள்: மல்ல யென்னும் ஒரூரிடத்தில் போரைவென்ற வாணன் தென்மாறைநாட் டிருக்கின்ற முகைபோன்ற மூலையாய்! நின் மாளிகையா கிய பழமையுடைய தாமரையான து தேடவுமமையுமாதலால் தொடி செறிர்த தளிர்போன்ற கையிஞல் முல்லேப்போதும் அதனது முகையுங் கொய் யாது அழகிய 4 பளிங்குத் தலத்தைப் பாதமானது சிவப்பேறச்செய்யச் செல் லக்கடவை. எ—று.

5 மல்ஃ - ஒரூர். 'தொடித்தளிர்' - ஆகுபெயர். அம் - சாரியை. அம் -அசைநிஃ. செல் - செல்லக்கடவை. ஐ - சாரியை. பொன் - அழகு. 'தலம்' என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. (183)

இறைவியை யெய்திப் பாங்கி கையுறைகாட்டல் (இத வெளிப்படை.)

முகையா யலராய் முஃக்குநின் வாய்க்கு முறைமுறையே பகையா முளரியுஞ் சேதாம்ப அமிவை பைங்கழு சீர் வகையார் தொடைபுண வாணன்றென் மாறையின் மௌவலன்ன நகையா யவையிவை நின்குழற் காமுல்ஃ நாண்மலரே.

இ—ள்: பசிய கழுநீர் வகையார்த்த மாலேயணிர்த வாணன் தென் மாறைநாட்டின் மௌவல்போன்ற நகையினேயுடையாய்! முகையாய் அல ராய் மூலேக்கும் நின் வாய்க்கும் நிரனிறையாய்ப் பகையார் தன்மையையுடைய தாமரையும் செவ்வாம்பலும் இவை கண்டருள்; முல்லேநாண் மலராகிய இவையும், முன் காட்டிய அவையும் நின் குழற்குச் சூடுதற்காமென்று கொண்டுவர்தேன் எ—று.

முளரி - தாமரை. சேதாம்மல் - செவ்வாம்பல். கழுநீர் - குவளே. மௌவல் - முல்ஃ. இரவுக்காலமாதலால் தாமரையை முகை யென்றும், ஆம்பீலயும், முல்ஃயையும் மலர் என்றும் கூறியவாறென் றுணர்க. (184)

⁴ பாதம் செந்தாமரைமலர்போற் செய்யதாதலின் பிரதிவிம்பத்தால் சிவப்பேறச்செய்யு மென்க.

⁵ மல்லே: இராமராதபுரம் ஜில்லாவி லுள்ளதோ ரூர். மற்றுத் திருக் கடன்மல்லே (மாவலிபுரம்) என்று கொள்ளல் தகாது. இர்நூலிற் கூறப்படும் மல்லே, வல்லம், தஞ்சாக்கூர் மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று அண்மையிலுள்ளன.

இற்கோண் டேகல்.

இற்கொண் டேகல் எ - து. தீலவியைப் பாங்கி மீனயிடத்திற் கூட் டிப் போதல். ——

ஒல்கா விருண்மணக் தொல்கரும் போழ்தி னுணர்க்துகம்மை கல்கா வியல்பன்ணே காடினு காடு கடந்தருணீ [மேல் மல்காவி சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையின் 1 வள்ளேயின் செல்காவி யன்ன விழித்திரு வேகின் றிருமணக்கே.

இ—ள்: கிறைக்க பொய்கை சூழ்க்க தஞ்சைவாணன் தென்மாறையில் வள்ளேயின்மேற் செல்லுங் காவிபோலக் காதின்மேற்செல்லும் விழியை யுடைய திருவையொப்பவளே! கம்மை கல்கும் அவ்வியல்பினேயுடைய அன்னே சுருங்காத இருளேப்பொருக்திச் சுருங்கு தற்கரிய இராப்போதிற் அயி லெழுக்து தேடினுக் தேடுமாதலிஞல், கின் திருமணக்கு கீ கடக் தருள் எ—அ.

ஒல்கா - சுருங்கா. உணர்தல் - துயிலெழுதல். நல்கல் - பயத்தல். ஆவியல் - சுட்டு நீண்டது. மல்கல் - நிறைதல். ஆவி - பொய்கை. வள்ளே -வள்ளேக்கொடி. காவி - நீலம். (185)

பிற்சென் நிறைவனே வரவு விலக்கல்.

பிற்சென்.....விலக்கல் எ - து. பாங்கி தூலமகளே மினயிற் ‡ சேர்த் திப் பின்பு தூலமகன்பாற் சென்ற † இவ்விருளின் இனி வாரலென்று வரவு விலக்கிக் கூறுதல்.

வெம்போர் முருகென்ன வேல்வல னேர்தி வெறிதிங்ஙனே வம்போர் நகரெல்லி வாரல்வெற் பாமரு வாவரசர் தம்போர் கடந்த தடம்புய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைநாட் டம்போ ருகமல்ல வோதிருக் கோயி லணங்கினுக்கே.

^{‡ (}செ - ம்:-) 'சேர்த்தபின்பு'

^{† (}பி - ம்:-) 'இவ்விருள்களின் இனி வாரல்'; (செ - ம்:-) 'இவ்விருளி னில் நீ வாரல்'

¹ வள்ளேயிஃயே காதிற்கு வடிவாலொப்புமை கூறப்படுவதாகலின், வள்ளேயிஃயின்மேற் சென்று பொருந்துங் காவிமலரைக் காதொடு பொரும் விழிக்கு ஒப்பிட்டவா றென்க.

இ—ள்: வெற்பனே! பகைவேர்தர்தம் போரைக் கடர்த [பெரிய புயங்களேயுடைய] வாணன் தமிழ்த் தஞ்சைநாட்டின்க ணுள்ள அணங்கு போல்வாட்குத் திருக்கோயில் அம்போருக மல்லவோ! ஆதலிஞல், வெம் போரில் முருகவேளென்று சொல்ல வேலே வலத்திலே யேர்தி, பயனின்றிப் பு துமை யாராயும் நகரிடத்த இராப்பொழுதில் இவ்விடத்தில் சீவாரல் எ-று.

முருகு - முருகவேன். வலன் - வலப்பக்கம். வம்பு - புதுமை. ஓர் தல் - ஆராய்தல். எல்லி - இராப்போது. 'அல்லவோ' எனனும் ஒகாரம் எதிர்மறை. அம்போருகம் இராக்காலத்தில் கதவு திறவாதாதலால், தூவி மீணவிட்டு வெளிவருதல் அரிதெனக் குறிப்பால் அறிவித்தவாறு காண்க. ()

பேருமகன் மயங்கல்

பெருமகன் மயங்கல் எ - து. பாங்கி இவ்வாறு இரவுக்குறி விலக்கிய சொற் கேட்டுத் தீலமகன் மயங்கிக் கூறல்.

வஞ்சங் கலந்த கலிவென்ற வாணன்றென் மாறைவெற்பில் தஞ்சங் கலந்தசொற் றையலும் யானுந் தனித்தனியே நெஞ்சங் கலந்த நிலேமையெல் லாங்கண்டு நீயமுதின் நஞ்சங் கலந்தணே யேநணே வார்குழ னன்னுதலே.

இ—ள்: வார்க் து அரும்பை முடித்த குழஃவும், கல்ல நுதஃவு முடை யாய்! வஞ்சீன கலக்த கலிகாலத்தை வென்ற வாணன் தென்மாறைவெற்பில் பற்றுக்கோடாகக் கலக்த சொல்ஃவுடைய தையலும் யானுக் தனித்தனியே கெஞ்சங் கலக்த கிலமையெல்லாங் கண்டு, கீயுண்ணு மமுதில் கஞ்சங் கலக் தாற்போலும் வார லென்னுஞ் சொல்லிச் சொல்லிணே எ—று.

தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு. கின - அரும்பு. வார்தல் - சிப்பிடல். (187)

தோழி துமைகள் துயர்கிளர்து விடுத்தல்

தோழி தஃமகள் தயர்கிளர் த விடுத்தல் எ - து. தோழி தஃமைக னுக்குத் தஃமைகள் தயரைக் கூறி, நீ ஊர்போய்ச் சேர்ர்த செய்தி யாம் அறி யும்படி குறிசெய்யென்று கூறி விடுத்தல்.

முன்னூ ராவுக் தெரியா விருணெறி முன்னிகையும் மின்னூர் புணயிழை மின்னணே யாளுய்ய வேலின்வெம்போர் மன்னூர் களிறு திறைகொண்ட வாணன்றென் மாறையன்ன நின்னூ ரகம்புகுர் தாற்குறி காட்டு நெடுந்தகையே.

இ—ள்: நெடுக்தகையே! முன்னே யூரப்பட்ட அரவுக் தெரியாத இருள் செறிக்த கெறியென்று அதனே கினேக் து கையும் ஒளியூர்க்த அணியை யணியும் மின்போன்றவ ளுய்யும்பொருட்டு, வேலிஞல் வெய்ய போரிற் பகைவேக்த னூரப்பட்ட களிற்றைத் திறையாகக் கொண்ட வாணன் தென் மாறைபோன்ற கின்னூருட் புகுக்தால், ஒ ரடையாளங் காட்டுவாயாக எ-று.

'அரவும்' என்புழி உம்மை சிறப்பும்மை. முன்னி - டிணேக்து. மின்-ஒளி. 'இழைபுளே' என இயையும். புளேதல் - அணிதல். இழை-அணி. மன் - வேக்தன். குறி - அடையாளம். அடையாளங் காட்டு தல் - ² கோடுகுறித்தல், சங்கு குறித்தல் முதலியன. (188)

திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறல் (இது வெளிப்படை.)

இருங்குன் றனமதி லெம்பதிக் கேக லெளி துசெம்மை தருங்குங் குமமுலேத் தையனல் லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் கருங்குஞ் சாவினம் வெண்சிங்க வேறஞ்சுங் கங்குலினெம் மருங்குஞ் சுடர்விளக் காமட வார்குழை மாணிக்கமே.

இ—ள்: சிவப்பு நிறத்தைத் தருங் குங்கும மணிர்த முலேயையுடைய தைய னல்லாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பில் கரிய யாளேக் கூட்டங்கள் வெண் சிங்க வேற்றை யஞ்சுங் கங்குலில் எட்டுத்திக்கும் மடவார துகுழையிலணிர்த மாணிக்கம் ஒளி பொருர்திய விளக் கேர்திறைபோலவாம்; ஆதலால், பெரிய மலேபோலும் மதில்சூழ்ர்த எம்பதிக் கேக லெளி து: நீ கவலற்க எ—ற.

எனவே,— தஃவி யென்னெஞ்சி விருக்கின்று ளாதலின், அவள் குழை மாணிக்க வொளியிஞல் இருள் நீங்குமென்றவாறுயிற்று.

இருமை - பெருமை. குஞ்சாம் - யான. சுடர் - ஒளி. குழை -காதணி. 'செங்கவேறு' என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. (189)

² கோடுகுறித்தல் - கொம்புவாத்தியத்தை ஊதி யொலிப்பித்தல். சங்கு குறித்**தல் -** சங்கிண ஊதி யொலிப்பித்தல்.

இறையோ னிருட்குறி வேண்டலும், செறியின தெளிமை கூறு தலும். தீலமக னவணுட்டணியியல் விஞதலும், பாங்கி இறைவிக்கு இறையோன் குறையறி வுறுத்தலுமாகிய நான்கும் வேண்டற்குரியன. பாங்கி செறியின தருமைகூறலும், இறைமகள் இறைவினக் குறிவால் விலக்கலும், பாங்கி இறைவனே வரவு விலக்கலுமாகிய மூன்றும் மறுத்தற்குரியன. பாங்கி யவ டைடணி யியல் விஞதலும், அவற்குத் தன்ஞட்டணி யியல் பாங்கி சாற்றலும், சேரிழை பாங்கியொடு சேர்க் துரை த்த**லு**மாகிய மூன்றும் † உடன் படற்குரி யன. துலமகள் சேர்க்தமை பாங்கி துலவற்குணர்த்தலும், குறியிடை கிறீஇத் தாய் தயிலறி தலும், இறைவிக்கு இறைவன் வரவறி வுறுத்தலும், அவட் கொண்டு சேறலுமாகிய நான் தங் கூட்டற் குரியன. திலமகன் திலமகின யெதிர்ப்படு தலும், தேற்றலும், புணர் தலுமாகிய மூன்றும் கூடற்குரியன. துலமகன் புகழ்தலும், கையுறைகாட்டலுமாகிய இரண்டும் பாராட்டற்குரியன. தவேவன் தவேவியை இல்வயின் விடுத்தலும், பாங்கி தலேமகளே இற்கொண் டேகலுமாகிய இரண்டும் பாங்கிற் கூட்டற்குரியன. கோதிறைவி செஞ் சொடுகினத்தலும், தஃமகள் ஆற்றின தருமை வினர் திரங்கலும், பெருமகன் மயங்கலும், தோழி தஃலமகள் துயர்கிளர்து விடுத்தலுமாகிய நான்கும் உயக் கற் குரியன. உயங்கல் - வருர் துதல். பாங்கி குறியுய்த்தகறலும், திகுமகட் புணர்ந்தவன் சேறலுமாகிய இரண்டும் நீங்கற்குரியன.

இத்துணேயும் ஏழாநாட் செய்**தியென் றுண**ர்க.

இரவுக்குறி முற்றும்.

13. ்இரவுக்குறி யிடையீடு

அஃதாவது, எட்டாநாள் இரவுக்குறிக்கண் வந்த தஃமைகன் அல்ல குறிப் படுதலால் இடையீடு பட்டுப் போதல்.

"அல்லகுறி வருக்தொழிற் கருமை யென்றுங் கெல்லிக்குறி யிடையீ டிருவகைத் தாகும்." [நம்பி. கள. சூ. 43]

என்னுஞ் சூத்தொவிதியான் எல்லிக்குறி யிடையீடு இருவகைப்படும். ² அல்லதறி எ - து. தஃவைஞல் கிகழ்த்தப்படுவன வாகிய புள்ளெழுப்பல் முதலியன பிறிதொன்றுன் கிகழ்தல். முதலியன எனவே, கீரிற் கல்லெறிதல், இளகீர்வீழ்த்தல் முதலியனவுங் கொள்க. ³ வருநீதொழிற் கருமை எ - து. தீலமகன் வருகின்ற தொழிற்கருமை.

அல்ல குறி

இறைவிக் கிகுளா யிறைவர வுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

கயல்வென்ற வுண்கண்ணி காரண மே துகொல் கைதையங்கான் அயனின்ற புன்ணேயி னன்னமெல் லாமட லாழியங்கைச்

¹ இரவுக்குறியிடையீடு - தஃமைகன் தஃமைகளே இரவுக்குறிக்கண் எய்தப் பெருதொழிதல். இடையீடு - தவிர்தல், இடைவிடுதல்.

² அல்லகுறிப்படுதல் ஆமாறு: 'தலேமகன் இரவுக்குறிவர் த ஒழுகா கின்ற காலத் த ஒருநாள் தலேமகன் செல்லாமே அவஞற் செய்யப்படுங் குறிப் புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னேக்காய் நீரிலிடுதலும் புள் ளெழுப்புதலுமென இவை. அவை வேருனும் நிகழுமாறு: புன்னேக்காய் மூக்கு ஊழ்த்தம் (= முதிர்ந்த பதனழிதல்) விழும், வளியெறியவும் விழும், புள் தளக்கவும் விழும்; புள் எழுமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள் வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனுன் ஆயினவெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புகுந்து அவனிஞகாமையுணர்ந்து போந்து மீனயகம் புக்கபின்னே அவன்வந்த அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டு போகல் ஆகாதன்றே, என்னே? சிறிது முன்னுகப் போஞான்றே, அக்கை புடை பெய ராமைப் போகின்றுரென்று உற்றுர் பின்னின்று ஆராய்தலாலென்பது.''— நக்கீரர்.

³ வருக்கொழிற்கருமை - இடைவிடா த வரு தற்கு எதாகுக் தடை; அவை கிலவு வெளிப்பாடு, காய் தஞ்சாமை முதலியன.

சயமங்கை தன்பெரு மான்றஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் தயசம் பெருகி யிசாவொரு போதுர் துயின்றிலவே.

இ—ள்: கயலே * வென்ற மையுண்ட கண்ணுய்! போர்புரியுஞ் சக்காத் தைத் தரித்த [அகங்கையிணயுடைய] சயமங்கைக் கிறைவஞகிய தஞ்சை வாணன் தரியலர்போற் கைதையங்காட்டின் அயலிலிருக்கும் புன்னேயினன்ன மெல்லாக் துயாம் பெருகி, இரவின்கண் ஒரு காழிகையுக் தயின்றில, கார ணம் யாதோ! தெரிக்திலேன் எ—று.

கைதை - தாழை. புன்னே - புன்னுகம். அடல் - போர். சயமங்கை -வெற்றிமாது. போது - ஈண்டு நாழிகை. உம்மை - சிறப்பு. (190)

தான்குறி மருண்டமை தலேவி யவட்குரைத்தல்

தான்குறி.....குரைத்தல் எ - து. தூலவி தான் அல்லகுறியிடத்து நின்று தூலவினக் காணுமையால் மீண்டு விடியற்காலத்து வக்து பாங்கியுடன் கூறல்.

‡ அல்லகு றிப்படுங் காரணமென்னே யெனில், தலேவன் முன்னோ சாளிர வில் புன்னமாத்தின் கீழ்கின்ற அதன்மே லிருக்கும் மயில்களே யெழுப்ப, அக்கு றியிடத்து வக்து கீங்கிய தலேவி மற்றை சாள் அக்கு றிக்கு வருவளென்று தலேவன் வக் துகிற்க, தலேவன் வருங்கால் அணித் துமல்ல து சேய்த் துமல்ல தாய ஒர் புன்னே மாத்திருக்க அன்னங்கள் தற்செயலா யெழுக் து ஆரவாரிக்க, அது தோழியாலறிக்க தலேவி அவ்வன்னங்களெழுக்கு புன்னேக்கீழ் வக் து கின்று போயினள். தலேவனும் மயிலிருக்கும் புன்னேக்கீழ் கின்று தலேவியைக் காணைய், இருபுன்னேக்கும் கடுவிருக்கு தாழைமாங்களிலே யோர் மாத்தில் தான்வக் து போயதற் கடையாளமாகத் தானணிக்கு மாலேயை வைத் துப் † போயினை. இவை இருவரும் அல்ல குறிப்பட்ட காரணமென்றுணர்க.

பேச**த்** தகுவதொன் றன்றுகண் டாய்பிறி தோர்குறியை சேசத் தவர்குறி யென்றுசென் றியான்குறி நின்றுவந்தேன்

^{* (}பி - ம்:-) 'வென்று'

[்] நக்கீரர் கூற்றின் வே*ருன* பிரகார மிவ்வுரைகாரார் கூறப்படுமுறை. இங்ஙனமு மாகலாம்.

^{† (}செ-ம்:-) 'போய நாளில் இருவரும்'

வாசத் தமிழ்புணே தோளுடை யான் றஞ்சை வாணனென்னர் தேசத் தவருமெய் தாவெய்ய நோயெய்திச் சேயிழையே.

இ—ள்: சேயிழையே! தலேவர் நிகழ்த்த நிகழ்ந்ததல்லா[த] தாய்ப் பிறி தொன்று னிகழ்ந்த அடையாளத்தை நேசத்தையுடைய தலேவர் நிகழ்த்திய அடையாளமாக வெண்ணிப்போய் அக் குறியில் நின்று, மணம்பொருந்திய தமிழ்மாலேபுளேந்த தோளுடையாளுகிய தஞ்சைவாணன் பகைவர் தேசத்தி லுள்ளோரும் எய்தாத கொடிய துன்பத்தை யெய்தி வந்தேன், அத்துன்பஞ் சொல்லத்தகுவ தொன்றன்று எ—று.

கண்டாய் - முன்னி ஃயசை. குறி - அடையாளம். சேசத்தவர் - அன் புடையவர். வாசம் - மணம். ஒன்ஞர் - பகைவர். (191)

பாங்கி தலேமகன் தீங்கேடுத் தியம்பல்

பாங்கி தஃமைகன் தீங்கெடுத்தியம்பல் எ - து. பாங்கி தஃவென் பொல் லாங்கை யெடுத் துக்கூறல்.

வடியோ வெனுங்கண் மடந்தை கால் லாய் தஞ்சை வாணணவர் தடியோ மெனச்சென் றடையலர் போலயர் கின்ற நின்கை த் தொடியோட மென்பணே த் தோளிணே வாடுக் தொழில் § புரிக்த கொடியோர் துணிக்துசெய் தார்குறி யாத குறிகமக்கே.

இ—ள்: வடுவோ! கண்ணே! என்று ஐயக் தருங் கண்ணயுடைய மடக்தை கல்லாய்! தஞ்சைவாணணே, வக்து யாமடியோமெனச் சொல்லி யடையாதவர்போல அயர்கின்ற கின் கைத்தொடி யோடிப்போக மெல்லிய மூங்கில்போன்ற தோளிணேவாடுக் தொழிலேக் \$ கொடுத்த கொடியோர் குறி யாத குறியை கமக்குத் தணிக்துசெய்தார் எ—று.

வடி - மாவடு. அடையலர் - பகைவர். அயர்தல் - தளர்தல். தொடி -வளே. பணே - மூங்கில். குறித்தல் - கரு தூதல். நாங் கருதாத அடையா ளத்தை நமக்கறிவித்துத் தாம் அக்குறிக்கு வாராதொழிந்தாரென்று தலேவன் தீங்கு கூறியவாறுணர்க. (192)

^{§ (}பி-ம்:-) 'புரிக்தக்'

^{\$ (}பி-ம்:-) ்கொடுத்தக் கொடியோர்'

தலேவன் ‡ 6 புலந்து போதல்

தவேவன் ‡ புலந்துபோதல் எ - து. தவேவன் தான்குறித்த குறியில் இருந்து, தவேவி அல்லகுறிப்பட்டு வாராமையாற் ‡ புலந்து தன் ஊர்க்குப் போதல்.

தேனுற்ற வாகையக் தார்த்தஞ்சை வாணணேச் சேரலர்போல் மானுற்ற பார்வை மயில்பொருட் டாக வழிதெரியாக் கானுற்ற கானற் கணேயிருள் வாய்வரக் கற்பித்தகி யானுற்ற கோய்களெல் லாம்படு வாயினி யென்னெஞ்சமே.

இ—ள்: எனது கெஞ்சமே! தேன்பொருக்திய வாகையக்தாரணிக்த தஞ்சைவாணணேச் சேராதவர்களேப்போல, மான்போலுற்ற பார்வையுடைய மயில்பொருட்டாக வழிதெரியாத காடுபோலப் பொருக்திய சோலேயிடத்திற் செறிக்த இருளிலே வரக் கற்பித்த கீ யான் உற்ற கோய்களெல்லாம் இன்று படுவாயாக எ—று.

வாகையர்தார் - வெற்றிமாஃ. சோலர் - பகைவர். § 'மானுற்ற பார்வை' 'கானுற்ற கானல்' இரண்டும் உவமத்தொகை. * மயில் - ஆகு பெயர். கானல் - சோஃ. கீனயிருள் - செறிர்தவிருள்.

இவ்வாறு புலக் துபோக் தூவைன் தான்வக் து குறியிடத் து கின் றுபோயதற் கடையாளமாகத் தன் மாஃயைத் தாழைமேல்வைத் துப் போயிஞனென் பது மேல்வருஞ் செய்யுளாற் ரூன்றியதென்பது. (193

இத்துணேயும் எட்டாநாட் செய்தியென் றுணர்க.

புலர்ந்தபின் வயங்களர் தலேவிகண் டிரங்கல்

புலர்ந்தபின்......டிரங்கல் எ - து. ஒன்பதாநாள் இருள் புலர்ந்தபின் தூலவி வறுங்களங்கண் டிரங்கிக் கூறல்.

தாதகை தண்டலே சூழ்தஞ்சை வாணன் றடந்துறைவாய் நீதகை கொண்டென்முன் னின்றணே யேசெக் கிறக்கனிவாய்

^{‡ (}செ-ம்:-) 'புலர்ந்து' 6 புலந்து - கெஞ்சொடு முனிந்து.

^{§ (}பி-ம்:-) 'மானுற்ற, கானுற்ற இரண்டு முவமத்தொகை'

^{*} ஏடுகளிலின்றி முற்பதிப்பிற்காணப்பட்ட அதிகபாடம்:— ஈங்கு 'உற்ற' என்பதற்கு 'வம்புரு வென்று செப்புற்ற தோர்பகை' என்பதின உதாரணங் காட்டுவாருமுளர்.

மே தகு முள்ளெயிற்றெண்முகைக் கொங்கைவெண்டோட்டுமென் பூங் கே தகை யென் ஹால் லாய்கொண்கர் மாலே கிடைத் ததென்றே.

இ—ள்: தாது செறிக்த சோல சூழ்க்த தஞ்சைவாணனது பெரிய வையைத்துறையிடத்துச் சிவக்த கிறத்தையுடைய கனியாகிய வாயையும், மேம்பாடுள்ள முள்ளாகிய வெயிற்றையும், ஒள்ளிய முகையாகிய கொங்கை யையும், வெண்மைகிறம் பொருக்திய தோட்டையு முடைய மெல்லிய பொலி வாகிய கேதகையென்னும் பெண்ணே! கினக்கு, தீலவர் †சூடிய கழுகீர்மாலே கிடைத்ததென்று கீ யழகுகொண்டு என் முன்னின்றீன; ஆதலால், கீ கல் விண செய்தாய் எ—று.

கேதகையைப் பெண்ணென்ற கூறியவதஞற் கேதகை யுறுப்பெல்லாம் பெண்ணுறுப்பாகக் கூறியவாறு காண்க.

அகைதல் - செறிதல். தண்டி - சோல. தகை - அழகு. மேதகு -மேம்பாடு[ள்ள]. கேதகை - தாழை. கொண்கர் - தலேவர். 'தலேமகள் அவலம் பாங்கி தணித்தல்' என்னுங் கிளவிச் [196] செய்யுளில் கழுகீர் மால கூறியவதனுல், ஈண்டுக் கூறிய மாலே கழுகீர்மாலேயென் றறியப்பட்டது. ஆதலால், கீ கல்விண செய்தாய்' என்னுஞ் சொல்: எச்சம். (194)

த**ஃ**வி தன்றுணேக் குரைத்தல் (இது வெளிப்படை.)

இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்லே. என்னே பாடாதொழிந்தன வேனின், செய்யுட்பாடி நெடுங்கால மாதலால் முறையெழுதுவார் விட்ட தும், ஏட்டுப் பழுதினு லிறந்ததுவுமாயிற்று. முன்னர் வருங் கிளவிகட்குஞ் சில விடங்களில் செய்யுட்களில; அவ்வவிடங்களுக்கும் இவ்வுரைப்படி கண்டுகோள்க.
——

1 வரலிங் கரிய மயங்கிருள் யாமத்து வந்திளவேய் நாலுஞ் சிலம்பர் நவமணி யாழி நறவுண்வண்டு முரலுந் தீனையவிழ் மொய்ம்மலர்க் காந்தளஞ் செம்மலர்க்கை விரலென்று கொல்செறித் தார்நெறித் தாழ்குழன் மெல்லியலே.

^{† (}செ-ம்:-) 'சூட்டிய'

¹ இ—ள்: ஒழுங்காக வகிரப்பட்ட நீண்ட கூந்தஃயும் மென்மைத் தன் மையினேயுமுடையாய்! இயங்கு தற்கரிய செறிந்த இருளேயுடைய யாமத்தின்கண் இள மூங்கில்கள் (காற்முல்) ஒலிக்கும் மீலநாடர் இக்குறியிடத்து வந்து அழகிய செர்தாமரை மலரை யொக்கும் (நமது) கைவிரல் வடிவிற்றென்று

§[இது பிறசேய்யுட் **க**வி]

[ஆஞல், இக்கிளவிக்குரிய தஞ்சைவாணன் கோவைச் செய்யுளாக, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து நம்பியகப்பொருட் பதிப்பில் உதாரணச் செய்யு ளொன்று காட்டப்பட்டுளது. அது வருமாறு:—]

² தேனே ரலங்கற் புணபுகழ் வாணன் செழுந்தஞ்சைசூழ் கானேர் குறியிற் கணயிருள் வாய்வந்து காலுழத்தி யானே கியபின்பு தாம்வந்து போன தியம்புதற்கோ மானே யிறைவர்வைத் தார்பங்க சாதம் வலம்புரிக்கே. (195)

§ அம்பிகாபதிக்கோவை, செ. 198. கருதியோ தே?னயுண்ணும் வண்டுக வொலிக்கின்ற முறுக்கவிழ்ந்த நெருங் கிய காந்தள் மலரிடத்தே (தமது) நவமணிக ளழுத்திச் செய்யப்பட்ட கணே யாழியைச் செறித்தனர் எ—று.

இங்கு வர் து என இயைக்க. செறித்தல் - செறிய இடுதல், அணிதல்.

2 இ—ள்: மான்போன்ற மருண்ட பார்வையை யுடையவளே! தேன் பொருர்திய பூமாஃபின்யும் புகழினேயும் புணர் துள்ள வாணன து செழுமை யாகிய தஞ்சை சூழ்ர்த சோஃக்கண் ரேர்ர்த் குறியிடத்தில் மிகுர்த இருளின் கண்ணே சென்று கால்வருர்த நின்று (தூலவரை எய்தப்பெருமையால்) யான் மீண்டு மீனக்கட் சென்றபின்னர், தாம் (பொய்யாமல்) அக்குறியிடத்து வர் து வாளா நீங்கிச் சென்றமையை (எமக்கு) அறிவித்தற்பொருட்டோ தூல வர் நர்தியாவர்த்தச் செடிக்கட் கழுநீர்மாஃயினே இட்டனர் எ—று.

புகழ் பு?னையென மாறுக. காலுழத்தி - காஃ வருர்தச்செய்து, என்றது தலேவினச் சற்று கோம் எதிர்பார்த்து நின்று என்றபடி. உழத்தல் - வருக் தல். பங்கசாதம் - வடசொற் றிரிபாகிய காரணவிடுகுறிப்பெயர்; ஈண்டுக் காரணம்பற்றி (சேற்றிற் ருேன்றியதென்னும் அவயவவாற்றற் பொருளால்) கழுநீர் மலரினே யுணர்த்தியது. தாமரை மலரெனக் கொள்ளாத தென்னே யெனின்,—அத குறிஞ்சிக் கருப்பொரு என்மையின், அது குறியிடத்திற் கிடப்பதைப் பிறர் காணின் ஐயுறுவர் ஆதலின் தகாது; தலேவன் அவள் நாட் டணியியல் விதைற்குக் காரணம் குறியிட மறிதன்மாத்திரையே யன்றிப் பிறர் ஐயுருதவாற்ருன் கையுறை முதலிய கொண்டு போதற்பொருட்டுமா மென்பதும் அது எமது பொ**ரு**ளே வற்புறுத்துதலுங் காண்க. யும், சுணக்குவளயு முண்டாதலிற் கழுநீர் குறிஞ்சிக் கருப்பொருளாம் ஆதலானும், 'தஃலமக ளவலம் பாங்கி தணித்தல்' என்னுங் கிளவிச் செய் ''உய்யான மென்கழு சீர் நறுமா'ல யுடைத்தல்லவே'' எனக் நீர்மாஃயினேயே த[ூ]லவன் வைத்துச் சென்றுனெனப்படுதலானும் என்க. வலம்புரிக்கு: வேற்றுமை மயக்கம்.

தஃமகள் அவலம் பாங்கி தணித்தல்

தூலமகள் அவலம் பாங்கி தணித்தல் எ - து. தூலமகளத துன்பத் தைப் பாங்கி தணித்துக் கூறல்.

பொய்யா தவர்தங் குறிபிழை யாரவர் பூன்டவன்பு மெய்யாத றேறி யழுங்கன்மின் னேபுய வெற்பிரண்டால் மையாழி வைய கிஃயிட்ட வாணன்றென் மாறைவெற்பின் உய்யான மென்கழு நீர்நறு மாஃ யுடைத்தல்லவே.

இ—ள்: புயமாகிய மீலபிரண்டிஞல் கருங்கடல் சூழ்ர்த வுலகத்தை நிலக்கச்செய்த வாணன் தென்மாறை வெற்பிடத்தி விருக்கு மின்னே! இச் சோஃயி விருக்குங் கைதையானது மெல்லிய கழுநீர்மாஸே †யுடைத்தா யிராது; அங்ஙன முடைத்தா யிருத்தலால், அவர்தங் குறியும் பொய்த்துப் போகாது; அவரும் பிழைத்தல் செய்யார்; அவர் நம்மிடத்திற் பூண்ட அன்பு மெய்யாதீலத் தெளிர்து இரங்கீல எ—று.

புயவெற் பிரண்டால் வையஙிஃயிடல் - புயவலியால் ஙிலவுலகத்தைத் தாங்கி ஙிஃக்கச்செய்தல். ‡ தம் - அவர்தம். பிழைத்தல் - தப்பல். வையம் -உலகம். ¹ உய்யானம் - ஆகுபெயர். (196)

இறைவன்மேற் பாங்கி குறிபிழைப் பேற்றல்

இறைவண்மேற்.....பேற்றல் எ - து. ஒன்பதாநா ² ளிரவுக்குறிக்கு வர்த இறைவன்மேற் பாங்கி அல்லகுறிப்பட்ட குற்றமேற்றிக் கூறல்.

விம்மூர் துயர்க்கடல் வெள்ளத்துள் ளேயெம்மை வீழ்வித்து நீர் எம்மூ ரகத்து வரலொழிர் தீரெதி ரேற்றதெவ்வர் தம்மூரை முப்புர் மாக்கிய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைபோல் உம்மூர் வரத்துணிர் தோமன்பர் கூறமவ் வுரெமக்கே.

இ—ள்: அன்பரே! விம்முதல் நிகழப்பட்ட தன்பக் கடலாகிய வெள் ளத்துள் எங்களே வீழத் தள்ளி யெம்மூரிடத்து நீர் வருத‰ யொழிர்தீர்;

^{† (}பி - ம்:-) 'யுடைத்தாயிராதே; இங்ஙனம்'

^{‡ (}பி - ம்:-) 'அவர்தம் - அவர்தம்'

¹ உய்யானம்: சோஃயின் பெயர் தாழைக்கு இடவாதபெயர்.

² இரவுக்கு றியைக் கு றித் துக்கொள்ளு தற் பொருட்டு மறு நாட் பகலில் வ**ர் த**

ஆதலால், எதிராய்ப் போரேற்ற தெவ்வர்தம்மூரை முப்புரமாக வெரித்த வாணனது தமிழ்த்தஞ்சை போலும் வளமுடைய உம்மூரிடத்து வரத் தணிக்தோம்; அவ்வூர் இத்திசையென்று எமக்கு அறியக் கூறும் எ—று.

அன்பர் - அண்மைவிளி. விம்முதல் - துன்பம் உள்ளடங்காது மேன் மேல் § எற்றி யெற்றி வருதல். ஊர்தல் - செல்லுதல். எதிரேற்றல் -போரேற்றல். தெவ்வர் - பகைவர். முப்புரமாக்குதல் - எரித்தல். (197)

இறைவிமே லிறைவன் குறிபிழைப் பேற்றல்

இறைவி.....பேற்றல் எ - து. தலேவன் தலேவிமேல் அல்ல குறிப்பட்ட குற்றமேற்றிக் கூறு தல்.

துறந்தன ளாகியம் போருகர் தன்ணயித் தொல்வரைமேல் பிறந்தன ளாகும் பெருந்திரு மாதெனப் பேதையரில் சிறந்தன ளாதலிற் செந்தமிழ் வாணன்றென் மாறையன்னுள் மறந்தன ளாயினும் யாமொரு போது மறவலமே.

இ—ள்: பெருந்திருமாது தாமரை மலரை நீக்கினவளாகி இந்தப் பழைய மூலமேல்வர்து பிறந்தன ளாகுமென்று உலகஞ்சொல்லப் பெண்களிற் சிறந்தனளாதலின், செந்தமிழ்வாணன் தென்மாறை போன்றவள் மறந்தனளா யினும், யாமொருபோதும் மறந்திலம் எ—று.

அம்போருகம் - தாமரை. வரை - ம‰. என - என்று சொல்ல. பேதையர் - பெண்கள். போது - நாள். (198)

அவள் குறிமருண்டமை யவளவற் கியம்பல்

அவள்.....கியம்பல் எ - து. தீலவி குறிமயங்கிய து பாங்கி தீலைவற் குணர்த்தல்.

தணயா வரும்புக ழத்தரும் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைமான் அணயா ளவள்குறி யாமிதென் றேகிணர் தல்லதொன்று கிணயா வருங்கங்கு னின்குறி யாவர்து கின்றதுகம் விணயால் விளேர்ததென் றேவெறி தேயன்ப மீண்டனளே.

^{§ (}பி - ம்:-) ¹ 'எற்றி யேற்றி வருக் துதல்-செலுத்தல். எதிரேற்றல்...'; ² 'ஏற்றி யேற்றி வருதல் செல்லுதல். எதிரேற்றல்...' 27

இ—ள்: அன்பனே! தன்னே யாவரும் புகழக்கொடுக்கும் வாணன் தமிழ்த்தஞ்சை மான்போன்றவளாகிய அத்தலேவி அத குறியாமென்று வினேர்து வருங் கங்குலிடத்து 'கீ நிணயாத அல்லதொருகுறி நின்குறியாக வர்து நேர்பட்டு நின்றது, நாம் முன்செய்த தீவிணயால் விளேர்தது' என்று பயனின்றியே மீண்டனள் எ—று.

'இதகுறியாம்' எனவும், 'கிணேக் தவருங் கங்குல்' எனவும், 'கிணயா வல்ல தொன்று' எனவும் மாறுக. கங்குல் - இரா. வெறிதே - பயனின் றியே. அன்ப என்பது அண்மைவிளி. (199)

அவன்மொழிக் கொமேமை சேன் றவ ளவட் கியம்பல்

அவன்மொழி......கியம்பல் எ-து. த‰வன் சொல்லிய கொடுமைனயத் தோழி த‰மகட்குச் சொல்லல். ——

பல்லியம் போலுரு மேறெங்கு மார்ப்பதும் பார்ப்பதின்றி வல்லியம் போதகம் போர்பயில் கான்வந்து வாணன்றஞ்சை அல்லியம் போருகை யன்னநின் கேளரு ளாசையினின் றெல்லியம் போதுசென் றேனென்று கேள்வ ரியம்பினரே.

இ—ள்: போர்புரிவோர் மூரசுபோல் இடி யெவ்விடத்தும் ஆரவாரிப் பதையுங் கருது தலின்றிப் புலியும் யானேயும் போர் செருங்கிச்செய்யுங் காட் டில்வர் து, வாணன் தஞ்சை களி லுள்ள அகவி தழை யுடைய அம்போ ருகத்தை யுடையவளாகிய திருமகளே யொத்த கினது உறவு தரும் ஆசையாற் குறியிடத்தில் கின்று இராப்போதில் கீ வாராமையான் மீண்டு சென்றே னென்று கொண்கரியம்பிஞர் எ—று.

பல்லியம் - முரசு. உருமேறு - இடி. பார்ப்பது - கருதுவது. வல் லியம் - புலி. போதகம் - யாணே. கான் - காடு. அல்லி - அகவிதழ். அம் போருகை - திருமகள். கேள் - உறவு. அருளாசை - தருமாசை. நின்று-குறியிடத்து நின்று. எல்லியம்போது - இராப்போது. கேள்வர் -கொண்கர்.

என்பிழைப் பன்றேன்ற இறைவி 1 † நோதல்

என்பிழை......† கோதல் எ - து. குறி பிழைத்தது என்பிழை யன் றென்று இறைவி * கொர்து கூறல். ——

^{† (}செ-ம்:-) 'கேர்தல்' * (செ-ம்:-) 'கேர்க்து'

¹ ஏட்டில், 'கொதல்' 'கொகது' என்ற முறையே காணப்படுகின்றன. புள்ளிபெறவேண்டிய மெய்யும் எகா ஒகாங்களும் புள்ளியில்லாமலே யாண்டும்

விய லா ரெயிற்புற கொச்சியி னூழ்மலர் வீழ்தொறெண்ணி மயலூர் மனத்தொடு வைகினன் யான்றஞ்சை வாணன்வெற்பர் புயலூ ரிருட்கங்குல் வந்தவ மேநின்று போயினரென் றயலூர் நகைக்குமென் னேயென்ன பாவங்கொ லாக்கினவே.

இ—ள்: அகலம்பார்த மதிற்புறத்து கொச்சி மாத்தினது பழைய மலர் சாசாத்து வீழ்தோறும் வீழ்தோறும் தூலவர் வருகின்ருரென்னும் ஆசை செல்லும் மனத்தோடு யானிருர்தேன்; தஞ்சைவாணனது வெற்பிலுள்ளா ராகிய தூலவர் புயல்கள் செல்லும் இருளிள் வர்து பயனின்றியே கின்று மீண்டுபோயினரென்று அயலூரறியில் சுகைக்கும்; ஆதலால், இவ்வாருக்கிய வென்ன பாவமோ! செய்யுமா றென்னே! எ—று.

வியல் - அகலம். ஊர் தல் - பரத்தல். எயில் - மதில். ஊழ் மலர் -பழையமலர். மயல் - ஆசை. ஊர் தல் இரண்டும் செல்லு தல், ² என்னே என்ப து இகழ்ச்சியின் வர்தது. 'அயலூர் எகைக்கும்' எனவே இகழ்ச்சி பிறர்து அவ்விகழ்ச்சிக்கண் 'சுன்னே' என்னும் இளிவு தோன்றியவா றுணர்க.
(201)

ஏட்டி லெழுதப்பட்டிருக்குமாதலின், முறையே 'கேர்தல் - கோதல்' எனவும் கேர்க்து - கொக்து' எனவும் இருவிதமாகப்படித்தற்கு அவை ஏற்ற உருவ முடைமையினுல் இவ்வாறு பாடம் பேதமாகக் கொள்ள இடமுண்டாயிற்று. ஆளுல், இக்கிளவியின் சக்தர்ப்பத்திற்கும், இச்செய்யுளின் கருத்திற்கும் பொருக்துவன யாங்கொண்டபாடமாதல் தெளிக. ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களின் கம்பியகப் பொருளுரைப்பதிப்பிலும் யாங்கொண்ட வண்ணமே [159-ம் கு.] பாடங் கொண்டமையும் காண்க.

² 'என்னே' என்னும் எளிமை (தைக்யம்) புலப்படுத்துஞ் சொல் பிற ரிகழு மிகழ்ச்சியிஞற் பிறக்தது. 'ககைக்கும்' என்னுஞ் சொல்லால் இகழ்ச்சி புலப்பட்டு அதஞலாகிய இளிவு 'என்னே' என்னுஞ் சொல்லால் தோன்றிய வாறுணர்க என்றபடி. இளிவு—பிறரான் இகழப்பட்டு எளியஞதல்; இது அழுகையென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்குக் காரணமாகிய பொருள் கான்கனுள் ஒன்று. ''இளிவே யிழவே யசைவே வறுமையென—விளிவில் கொள்கை யழுகை கான்கே'' என்னும் தொல்—மெய்ப்பாட்டிற் சூத்திரத்துரையா னுணர்க. இக்கிளிவிக்கு மெய்ப்பாடு அழுகை யாதலின் அது தோன்றுதற் குக் காரணமாகிய 'இளிவு' இச்செய்யுளில் அமைந்தபடியை விளக்கினது இவ்விசேடவுரை யென்றறிக.

இத்துணேயு**ம்** பகற்செய்தியென் று**ண**ர்க. அல்லகு*றி முற்றும்.*

1 வரு**ந்**தொழிற்கருமை

² தாய் துஞ்சாமை

தாய் தஞ்சாமை எ - து. தாய் விழித்திருத்தல்.

ஆழி யகன்புவி யுள்ளன யாவு மடங்கிகள்ளென் றாழி† முடிக்தன்ன வோங்கிருள் யாமத்து மோடையினும் தாழியி னும்போ தலர்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் தோழிகம் மன்ணேகண் ணேதுயில் கோட றுறந்தனவே.

இ—ள்: தோழியே! கடல் சூழ்ந்தகன்ற புவியிலுள்ளன யாவுமடங்கி நள்ளென்னு மோசையோடே கூடி யுகமுடிவு காலம்போன்று இருள் வளரப் பட்ட ³ யாமத்தம் ஒடையிடத்தம் தாழியிடத்தும் போதுகளலருந் தஞ்சை வாணன் தரியலர்போல் நம்மன்?னகண் துயில்கொள்ளுத?லத்துறந்தன எ-று.

ஆழி - கடல். நள்ளென்னுமோசை - அனுகரணவோசை. ஊழி-யுகம். யாமம் - இரவு. தாழி - சால். (202)

^{† (}செ - ம்:-) 'முடிக்தன'

¹ வருந்தொழிற் கருமை:— தீலவன் இரவுக் குறியிடத் நக்கு வர முடியாதபடி அதற்கு இடையூருக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளாம். அல்லகுறியில் தீலவனும் தீலவியும் தாம் குறியிடத் து வர் துநின்றும் தம்முட் சர்தியாமற் போவர் எனவும், இதில், குறியிடத் து அத்தீலவன து வருகையே நிகழா து எனவும் பேதங் காண்க.

இறையனு ரகப்பொரு ளுரைகாரர், இதினக் காப்பு மிகு தி யென்றும், காப்பென்பது தாய் துஞ்சாமை முதலியன வென்றும், அவை மிகு தலாவ து அவற்றுள் ஒன்று பன்னுரும் வருதலும் பல மயங்கி வருகலும் முறை யிற் ரேன்றலுமென இத்திறத்தான் உளவாதல் என்றும் உரைப்பர்.

² **தாய்துஞ்சாமை:** தஃமைகன் இரவுக்குறி வர் த ஒழுகாகின்ற காலத் த ஒ**ரு** நாள் தாய் கித்திரை கொள்ளாதவளாகி மகளே அறிவும் ஆசாரமும் கற் பித்தற் பொருட்டாக இருக்கும்; இருர்த காலத்து அது கூட்டத்திற்கு இடையீடாமென்பது.

³ யாமத்தும்: எச்சவும்மை; பகற்கண்ணே யன்றி யிரவின்கண்ணும் எ**னப் பொருள்படுதலின்.** பின்னேய இரண்டும் எண்ணும்மைகள்.

4 நாய் துஞ்சாமை

நாய் தஞ்சாமை எ - து. தாய் தஞ்சியபின் ஊரிலி**ருக்கும்** நா**ய் தஞ்** சாமை.

தண்ணென் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் பெண்ணென் பிறவியும் பேருடைத் தன்றிப் பெரும்ப திருங் கண்ணென் பவர்வரக் கங்குலின் ஞாளிக் கணங்குரைத்துத் துண்ணென் கடுங்குரல் வாயன்னே துஞ்சினுர் துஞ்சிலவே.

இ—ள்: குளிரென்னும் புனஃலயுடைய வைகைசூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் தரியலர்போல் பெண்ணென்று சொல்லும் பிறவியுங் கீர்த்தியுடைத்தன்று; இப்பெரும் பதியிடத்து நங்கண்ணென்று சொல்லப்பட்ட தூவவர் கங்குலில் வர நம் அன்ணே தஞ்சினும், துண் என்று சொல்லும் கடிய குரலெழும் வாயையுடைய ஞாளிக்கூட்டங் குரைத்தத் தஞ்சில எ—று.

பாங்க் - முன்னி‰ யெச்சம். தரியலர் - பகைவர். பேர் - கீர்த்தி. பெரும்பதி என்புழி ஏழனுருபு தொக்கது. ஞாளிக்கணம் - நாய்க்கூட்டம். 'தண்ணென் கடுங்குரல் வாய் ஞாளிக் கணம்' என இயையும். துண் என் பது அச்சக் குறிப்பு. தஞ்சினும் என்னும் உம்மை தஞ்சுதலரிதென்பது தோன்ற நின்றது.

் ஊர் துஞ்சாமை

ஊர் தஞ்சாமை எ - து. நாய் தஞ்சினும் ஊரிலுள்ளார் தஞ்சா திருத்தல்; இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் நின்றது.

ஒங்கண்ணல் வெம்பக டுந்திவந் தோரை யுடன்று தும்பைத் தேங்கண்ணி சூடிச் செருவென்ற வாணன்றென் மாறையின்னே தாங்கண் ணியர் தமைப்பிரிந் தோநந் தனிமைகண்டோ நாங்கண் ஹுறங்கினு மோவுறங் கார்கண் ணகரவரே.

⁴ நாய் துஞ்சாமை: யாதேனுமொரு நிகழ்ச்சிபற்றி நாய் இடையிடை அதிகம் குரைத்தால் அதவும் தடையாம்; என்ன காரணத்தால் நாய் பல காலுங் குரையாநின்றதென அவ்விடத்தார் பலரும் ஆராயலுறுவாராதலின் அதுகாரணத்தால் தூலவன் அவ்விரவினுங் குறியிடஞ் செல்லானென்பது.

⁵ ஊர் துஞ்சாமை: ஊரார் கொண்ட பெருவிழாநாளாகித் தயிலா ராதல். அந்நாளிற் றீலவன் குறியிடஞ் செல்லலுறின் களவு வெளிப்படுமாத லிற் செல்லாளும். ஆகவே அதவும் தடையாமென்பது.

இ—ள்: உயர்ந்த பெருமையை யுடைய வெவ்விய யானப்பகட்டை நடத்திவந்த பகைவரைச் சினத்தத் தும்பையென்னுர் தேன் பொருந்திய மாலேயைச் சூடிப் போரைவென்ற வாணன் தென்மாறைநாட்டு மின்போன்ற வளே! நகரவர் தம் கண்போன்ற நாயகரைப் பிரிந்தோ! அன்றி நமது தனி மை கண்டோ! நாங் கண்ணுறங்கினும் [தாங்] கண்ணுறங்கார் எ—று.

'வெம்பகடூர்க் து வக்தார்' என்றும், 'உறங்கா ரிக்ககாவர்' என்றும் பாடம் ஓ துவாருமுளர். அண்ணல் - பெருமை. பகடு - யாணே. உக்தல் - கடத் துதல். உடலுதல் - சினத்தல். போர்பொருவோர் தும்பைமால சூடுதல் புறப்பொரு ளிலக்கண வழக்கு. தேங்கண்ணி - தேன்பொருக்திய மாலே. செரு - போர்.

³ காவலர் க**ே**ததல்

காவலர் கடுகு தல் எ - து. நகர் காப்போர் தடி யடித்துக்கொண்டு ஊர் சுற்றிக் கடுகி வருதல். —— புயற்கண் ணிய தலேப் பூகமென் பாளேப் புதும துகீர் வயற்கண் ணிறை தஞ்சை வாணன்றென் மாறையில் வஞ்சியன்னுள் கயற்கண் ணிணேயஞ்சி கீர்மல்கக் காவலர் கைப்பறையின் செயற்கண் ணிணேயல்ல வோபடு கின்றன திண்கடிப்பே.

இ—ள்: முகிலுக்குக் கிட்டிய தஃவினேயுடைய பூகத்தின த மெல்லிய பாளேயிற் ரேன்றிய புதிய மது நீர் வயலிடத்து நிறைந்த தஞ்சைவாணன் தென்மாறையில் வஞ்சிக்கொம்பு போல்வாளது கயல்போன்ற கண்ணிணே யஞ்சி நீர் நிறைய வல்லவோ காவலாது கைப்பறையின் செயல்பொருந்திய கண்ணிணேயில் திண்ணிய கடிப்புப்படுகின்றன எ—று.

அண்ணிய - கிட்டிய. து - கமுகின துச்சி. பூகம் - கமுகு. பரை-துடி. கண்ணிண - இருபக்கம். கடிப்பு - அடிக்குங் குறுங்கோல். ஒகா ரம்: எதிர்மறை.

உரைப்போர் கேட்போ ரின்மையின் கவிக்கூற்ருய துறை; 'வருந் தொழிற்கருமை' கூறங் கிளவி யேழினுள்ளும் ஆறை கிளவியும் தஃவவி கூற் ருய்க் கூறி இது கவிக்கூற்ருய்க் கூறிய தென்?னயெனின், அயன்மாக்கள்

³ காவலர் கடுத்தல்: நகர் காவலர் ஊரிடங்களின் பகு திகளேக் காத்தற் பொருட்டு விளக்கிஞேடு இரவிற் செல்பவராய் அச்சேரிப் பக்கலில் உலாவி வருதல்.

தன்மையைக் கற்புடைமகளிர் கூறவது இயல்பன்ருதலின், அவர் கூரு ரென்னும் ஒழுக்கம்பற்றிக் § கவிக்கூற்ருய்க் கூறியதென் அணர்க. † இக் கருத்தானேயன்றே 'ஊர் துஞ்சாமை' என்னுங் கிளவிச்செய்யுளில் 'தாம் கண் ணீனயர் தமைப்பிரிக்தோ' வென ஆடவரை கீக்கி மடவார் செயலாகக் கூறியதாஉமென் அணர்க.

அடிக்கண் ணதிருங் கழலரி கேசரி தெவ்வனுங்கக் கொடிக்கண் ணிடியுரு மேந்திய தென்னவன் கூடலன்ஞள் வடிக்கண் ணிரண்டும் வளநகர் காக்கும்வை வேலிளேஞர் தடிக்கண் ணிரண்டுங்கங் குற்றூல யொன்றுக் துயின்றிலவே.

என இறைவனர் பொருளுரையிற் காட்டியவதனு முணர்க.

(205)

நிலவு வெளிப்படுதல்

நிலவு வெளிப்படுதல் **எ - து.** தூலவன் வ**ருத**ற் கிடையூருய் நிலவு வெளிப்படு**தல்.**

தெண்பாற் கதிர்முத்த வெண்ணகை யாய்திகி ரிக்கிரிசூழ் மண்பாற் புகழ்வைத்த வாணன்றென் மாறைகம் மன்னர்பொற்றேர் பண்பாற் பரிக்கும் பரிவரு மாறென் பசக்தகிலா வெண்பாற் கடலில்வை யம்பதி இலு மிதக்கின்றவே.

இ—ள்: தெளிவாய பால்போன்ற கதிரையுடைய முத்தம் போன்ற வெள்ளிய நகையையுடையாய்! பரந்த நிலவாகிய வெண்பாற்கடலி னுலகம் பதினுலம் மிதவாநின்றன; ஆதலாற் சககரவாளகிரி சூழ்ந்த புவியிடத்தப் புகழை வைத்த வாணன் தென்மாறைநாட்டிலிருக்கும் நம்மன்னரது பொற் றேரைக் குணத்தினுற் பரிக்கும் பரிகள் வருமாறு எப்படி! எ—று.

திகிரிக்கிரி - சக்கரவாளம். பண்பு - குணம். பரித்தல் - சுமத்தல். பரி - குதிரை. வையடுமன்பது தேர்க்கும் பேராதலின், 'மூன் பதினுலு தேர் மிதக்கின்றனகண்டு நம்மன்னர் பொற்றேர் பரிக்கும் பரி வருமாறென்' என வோர் பொருடோன்றியது காண்க.

§ (பி-ம்:-) 'கவிக்கூற்ளுய தென்றுணர்க' † (செ-ம்:-) 'இக்கருத்தானன்றே'

கிலவு வெளிப்படுதல் 4 * பதினுற நாழிகைக்குமேற் கூறிய தென்னெ னின், 5 மதித்திங்களும் பிறைத்திங்களும் தம்மிற் கலக்கின்ற நாள் ‡ பதி ளேந்தில் இது மதித்திங்களாதலால் இம்மதித்திங்கட்கு \$ முற்கூஅம் பிறைத் திங்கட்குப் பிற்கூறும் § களவில் இரவுக்குறிக்கு உரித்தாகலானும் 6 ¶ அற் றைத்தினம் அட்டமிப் பக்கமாகலானுமென் றுணர்க. 'திங்க ளிரண்டி னக மென மொழிப' [சூ - 32] என்னும் இறைவனர் பொருட்சூத்திர வுரையா னுணர்க.

கூகை குழறுதல்

கூகை குழறுதல் எ - து. கூகை குழறக்கேட்ட த**ீ**லவி யஞ்சிக் கூறு தல்.

நம்பே அடைமை யிருக்கின் ற வாகடன் ஞாலத்துள்ளோர் தம்பே ஹெனவந்த சந்திர வாணன் றரியலர்போல் வம்பே அ கொங்கை மயிலிய மைஞ்ச மன்றமராங் கொம்பே றி நள்ளிருள் வாய்க்குழ ருநின் ற கூகைகளே.

(செ-ம்:-) * 'பதினுவு' ‡ 'அப்பதினோர்தில்' § 'களவு' ¶ 'மற்றைத்தினம்' \$ 'முற்கூறும் பிறைத்திங்கட்கு': இத்தொடர் முற்பதிப்பில் இல்லே.

⁴ பதினு நாழிகைக்கு மேற்கூறியது: 208-ம் கவியின் இறுதி விசேட வுரைப்படி இக்கிளவிக்கு முன்னுள்ள நான்கு கிளவிக்கும் ஒன்றுக்கு நான்கு நாழிகை விழுக்காடு இரவின் முதற் பதினுற நாழிகை வரையு**மு**ள்ள காலம் உரித்தாயினபடியால், இக்கிளவியின் நிகழ்ச்சிக்காலம் பதினை நாழிகைக்கு மேல் கொள்ளக் கூறப்பட்டது என்றபடி.

5 மதித்திங்கள் - கிருஷ்ணபட்சம், இது முன்னிரவு இருளும் பின்னி ரவு நிலவுமாயிருக்கும். பிறைத்திங்கள் - சுக்கிலபட்சம், இது முன்னிரவு நிலவும் பின்னிரவு இருளுமாயிருக்கும். இவை தம்மிற்கலக்கின்ற நாள் பதி கோர்தில்—கிருஷ்ணபட்ச நாள் பதிகோர்தில் பிற்பகுதிநாட்களும், சுக்கில பட்ச நாள் பதிகோர்தில் முற்பகுதி நாட்களுமாக இடையாமத்தில் இருள் பொருர் தவவாயுள்ள பதிகுரைத்து நாட்களில் என்றவாறு. இம்மதித் திங்கட்கு முற் கூறும் பிறைத்திங்கட்குப் பிற் கூறும் களவில் இரவுக் குறிக்கு உரித்து - அர்நாட்களில் இரவின் அவ்வக் கூறுகளே இருளோடுகூடிய வாத வின் களவொழுக்கிற்குரிய என்பது.

⁶ அன்ற + தினம் = அற்றைத்தினம். அட்டமிப்பக்கம் - அட்டமித்திதி. கிருஷ்ணபட்சத்த அட்டமியன்ற இரவின் முதல் 16 நாழிகையும் இருளும் அதன்மேல் நிலவுமாமென்பது பிரசித்தம். ஈண்டு 'பதினுலுநாழிகை' என் னும் முற்பதிப்புப்பாடம், 208-ம் கவியின் இறுதி விசேடவுரைக்கு மாறுபடு தலினுறும், அன்றையதினம் அட்டமி என்பதனேடு பொருட்டன்மையால் மாறுபடலானும் பொருர்தாமையும் யாங்கொண்டபாடமே பொருர் துதலும் தாண்க, இ—ள்: கச்சேறியிருக்கப்பட்ட கொங்கையை யுடைய மயில்போன்ற இயலேயுடையாய்! கடல்சூழ்ர்த வுலகத்துள்ளோர்தர் தவப்பேருய் வர்த சர்திரவாணன் றரியலர்போல நாமஞ்சத்தக்கதாக வெளியிலிருக்கு மரா மரத்தின் கிளயிலேறி இடையிருளின்கண்ணே கூகைகள் குழருநின்றன; ஆதலால், நமது நல்விணப்பேறிருக்கின்றவாறு நண்ருயிருர்தது எ—று.

பேறிரண்டும் - நல்விணப்பேறு. வம்பு - கச்சு. மன்றம் - வெளி. நள்ளிருள் - இடையாமம். 'நன்ருயிருந்தது' என்னுஞ் சொல் வருவித் துரைக்கப்பட்டது; குறிப்புமொழி. அதஞற் நீதாயிருந்ததென்பது பெறப் பட்டது. வம்பேறு கொங்கை மயிலியல் - அன்மொழித்தொகை; அண் மைவிளி. மராங்கொம்பு - ஆச்சாக்கொம்பு. (207)

கோழி குரற்காட்டுதல்

கோழி குரல்காட்டுதல் எ - து. இருவர்க்கு மிடையூருய்க் கோழி குரல் காட்டுதல். ____

மன்பதை யுய்ய வருந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவெற்பர் கொன்பதி வேல்வலங் கொண்டுவந் தாற்றங்கள் கோனடந்தான் என்பது தேறி யிடையிரு ளூரை யெழுப்பும்வெம்முட் †பொன்பதி தாள்வளே வாய்ச்செய்ய சூட்டுவன் புள்ளினமே.

இ—ள்: மக்கட்பாப் புய்யும்படி வரும் தஞ்சைவாணன் தென்மாறை வெற்பர் அச்சம்பதிர்த வேலே வலங்கையிற் கொண்டுவர்தால் வெவ்விய முள்ளேயுடைய ‡ அழகுபொருர்திய தாளேயும் வளேர்த வாயையும் செய்ய சூட்டையுமுடைய வலிய புள்ளாகிய கோழியினம் தங்கள் கோஞகிய முருக வேள் நடர்துவர்தா னென்பதை அறிவில் தெளிர்த இடையிருளில் ஊரை பெழுப்பும் எ—று.

மன்பதை - மக்கட்பாப்பு. கொன் - அச்சம். தங்கள்கோன் - முரு^க வேள். பொன் - அழகு. (208)

இரவுக்குறி யிடையீட்டில் வருந்தொழிற்கருமை ஏழிற்கும் ஒவ்வோன்று நந்நான்கு நாழிகையாகக் கொள்வது.

இரவுக்குறியிடையீடு முற்றும்.

^{† (}அ. கு. புலவர்:-) 'பொன்பொதி' ‡ (பி - ம்:-) 'அழகு பொதிர்த'

14. வரைதல்வேட்கை

அஃ தாவ து இவ்வாறு இடையீடுபட்ட தஞற் பத்தாநாள் த**லவி** வரை தல் வேட்கையாற் கூறுவ து.

''அச்ச மூவர்த்த லாற்ரு மையென மெச்சிய வரைதல் வேட்கைமூ வகைத்தே.'' [நம்பி-கள-சூ-47.] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் வரைதல் வேட்கை மூவகைப்படும்.

து இது வெளிப்படை) பருவரல் வினவல் (இது வெளிப்படை)

விண்டார் பதிகொண்ட வேற்படை வாணன் விரைகமழ்பூர் தண்டா மரைமங்கை தங்கிய தஞ்சைநின் ருயர்தம்மோ டுண்டா கியமுனி வோவன்றி யாயத்தொ டுற்றதுண்டோ வண்டார் குழுவிசொல் லாய்செல்வ தேதுன் மனத்திடையே.

இ—ள்: பகைவருடைய பதியைக்கொண்ட வேற்படையையுடைய வாணன த மணங் கமழ்கின்ற பொலிவாகிய தண்ணிய தாமரைமலரிலிருக்கும் மங்கைதங்கிய தஞ்சையி லிருக்கின்ற வண்டார் குழலி! நின் தாயர்தம்மாலுண் டாகிய முனிவோ? அல்ல து நின்னுயக்கூட்டத்தால் வர்த இடையூறுண்டோ? உன் மனத்திடை நிகழ்கின்ற துன்பம் யாதோ? சொல்வாயாக எ—று.

விண்டார் - பகைவர். தண்டாமரை மங்கை - திருமகள். வண்டார் துழலி - அண்மைவிளி. ¹ ஆல் உருபு இரண்டிடத் தும் ஒடுவாய்த்திரிக்தன; "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு தானஞ்செய் வாரிற் ற‰." [குறள் 295.]

என்றுற்போலக் கொள்க.

(209)

¹ ஆல் உருபு...... திரிந்தன: இத நச்சிஞர்க்கினியர் கருத்தைத் தழுவியது. "மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் ஒடு ஆனுயிற்று" என்ருர் நச்சி ஞர்க்கினியர். [தொல்-சொல்-சூ-75] ஆனுல், 'ஓடு' 'ஒடு' உருபுகள் சிறு பான்மை கருவி கருத்தாப் பொருளிலும் வருமென்பது சேனுவரையர் கருத்து. அதீனப் பின்பற்றி யுரைத்து 'ஊசியொடு குயின்ற தாசும் பட்டும்' என்றும் 'கொடியொடு தவக்குண்டான்' என்றும் அவற்றிற்கு முறையே உதாரணங்காட்டிச் செல்வர் நன்னூற்காண்டிகையில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகராவல ரவர்கள். சுண்டு மேற்கோளாகக் காட்டிய குறளில், மனத்தொடு என்புழி ஒடுவுருபு ஆலுருபின்பொருட் டென்பது இவ்வுரைகாரர் கருத்து.

அருமறை செவிலி யறிந்தமை கூறல்

அருமறை.....கூறல் எ - து. தூலவி அரிய களவொழுக்கத்தைச் செவிலி யறிந்தமை பாங்கிக்குக் கூறல்.

மாணிக்க மென்கொம்ப டென்சொல்லு கேன்றஞ்சை வாணன்வெற்பர் பேணிப் புணர்ந்து பிரிந்தபின் மூன்றலும் பேதைமுகம் பாணித்த வின்றி மதிகண்டு நாணிய பங்கயம்போல் நாணிக் கவிழ்ந்தத லுலறிந் தாளன்ண நங்களவே.

இ—ள்: மெல்லிய மாணிக்கக் கொம்புபோல்வாய், யான் யாது சொல் லுவேன்! தஞ்சைவாணன் வெற்பராகிய தீலவர் நம்மை விரும்பிப் புணர்க் தூ பிரிக் துபோயபின் நம் மீணக்கண் சீர்வேட்ட காரணம்போலத் தோன்றலும், அவரைக் கண்டவுடன் என்னுடைய அறிவில்லா முகம் சீட்டித்தலின்றி மதி யைக்கண்டு நாணிய பங்கயம்போல நாணிக் கவிழ்த்தபடியினுலே நங் களைவை அன்னே யறிக்தாள் எ—று.

'மென்மாணிக்கம்' என இயையும். கொம்பர் - அண்மைவிளி. பேணி -பாணித்தல் - நீட்டித்தல். நாணல் - குவிதல். களவில் தாயறிக் தா சென்ற கூறல் வழுவெனில், வழுவன்ற. என்ன, — இரவுக் குறிகளின் இடையீடு பட்டவதனுல் வரைதல்வேட்கை தலேவிக்குப் பிறந்தது. கவே பாங்கியொடு ² வருர்தொழிற்கருமை முதலிய கூறித் தீலவன் வாவை அருமறைசெவிலி யறிந்ததாகக் கூறவே, விரை ந்து வரை ந்து கொள்வனென்று கருதித் தீலவி தானே கூறியதல்ல து செவிலி யறிந்தா எல்லவென் றணர்க. அकं ही, அறிர் தாளெனின். வியலில் 'தீலவி வேற்றுமை செவிலி பாங்கியை விஞதல்' என்னும் கிளவிக்கு அன்றியும், செவிலி வெறியாடுதல் முதலியனவற்றுல் குற்ற கோய் யாதோவென்று வினுவினுவென் முண்டுக் கூறவின், டறிக் தவைத் து அங்ஙனம் வினுவில் வினுவழு வருமாதலானும் செவிலி யறிர்தா எல்ல வென் அணர்க. (210)

² வருக்தொழிற்கருமை முதலியவற்றைக் கூறித் தூலவனது (இரவுக் குறிக்கண்) வருகையை விலக்குவித்தலாகிய ஏதுவினும் பார்க்க, களவொழுக் கத்தைச் செவிலி அறிக்ததாகக் கூறுதலாகிய ஏதுவினுலேயே **தூலவன்** விரைக்து மணஞ்செய்துகொள்வான் என்றபடி.

தலேமகன் வருந்தோழிற் கருமை சாற்றல்

தீலமகன்.....சாற்றல் எ - து தீலவி தீலமகன்வருக்தொழிற் கரு மையைப் பாங்கிக்குக் கூறுதல்.

ஓவலில் வாயன்ண ஞாளியிவ் வூர்கண் ணுறங்கினுமூர்க் காவலர் காய்வர் கிலாமதி காலுங் கடுங்குடிஞைச் சேவலும் வாரண முந்தஞ்சை வாணணச் சென்றிறைஞ்சா மேவலர் போல்வெய்ய வாயடை யாவென் மெலிவறிக்தே.

இ—ள்: ஒழிவில்லாத வாயையுடைய அன்னேயும் ஞாளியும் இவ்வூரும் கண்ணுறங்கினும் ஊர்காவலர் † 'அயலார் யார்' என்று சினர்து திரிவார்கள்; மதி நிலவைக்காலும்; தஞ்சைவாணனேப்போய் வணங்காத பகைவரைப்போல என் மெலிவறிர்து கடிய கூகைச்சேவலும் வாரணமும் வாயடையா எ-று.

பாங்கி - முன்னி ஃபெச்சம். ஓவல் - ஒழி தல். ஞாளி - நாய். காலு தல் - உமிழ்தல். 'மதிகிலா' வென இயையும். குடிஞை - கூகை. சேவல் -ஆண்புள். வாரணம் - கோழி. ¹ 'மெலிவறிக் து' என்பதஞற் காரணத் தைக் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. (211)

தஃமக னூர்க்குச் சேல வொருப்படுதல் (இது வெளிப்படை.)

நம்பா னலனுண்ட நம்பா தகர் தந் நகர்வினவித் தம்பா அடன்சென்று சார்குவ மோ தரி யாரைவென்று ² வம்பார் கழல்புணே வாணன்றென் மாறை வளரும்வஞ்சிக் கொம்பா கியமருங் குற்கரும் பாமொழிக் கோமளமே.

இ—ள்: தரியாரை வென்ற வீரத்தால் கச்சார்ந்த கழஃயணிந்த வாணன் தென்மாறை நாட்டு வளரும் வஞ்சிக்கொம்புபோன்ற மருங்குஃவயும்

^{† (}பி - ம்:-) 'யார்யாரென்று'

¹ ஃலேவர் வருகையொழிதற் கேதுவாக ஒலித்தன என்பாள் மெலி வறிந்து வாயடையா என்றுள். தலேவியின் மெலிவாகிய காரியம் பிறத்தற் குக்காரணமாயது தலேவனது வரவொழிகை, அஃதை அதன் காரியவாசக மாகிய 'மெலிவு' என்பதளுல் உபசரித்துக் கூறப்பட்டது. உபசரியாமற் கூறின், 'தலேவர் வருகை யொழிதற்பொருட்டு (வாராமையைக்குறித்து) வாயடையா' என்னல் வேண்டுமென்க. ² வம்பு - கயிறு.

கரும்புபோன்ற மொழியிணயுமுடைய ² கோமளமே! நம்மிடத்தின்பத்தை யுண்ட நம்முடைய பாதகரிருக்கும் நகரம் வினவி இருவரும் உடன்சென்று அவர் தம்பாற் சேர்குவம், டீயஞ்ச‰ எ—று.

தரியார் - பகைவர். வம்பு - கச்சு. ஓகாரம் - அசையில. (212)

பாங்கி யிறைவணப் பழித்துரைத்தல் (இத வெளிப்படை.)

வறியார் புகழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறை மடந்தையன்னுள் அறியா டுயர்முன் னறிந்தவர் தாமத லைழலின் பொறியா ருயிர்வெம் பணிமா மணியும் புதையிருள்கூர் நெறியா சருள்பெற நாநடு நாளிடை கீந்துதுமே.

இ—ள்: மிடியுடையார் புகழப்பட்ட தஞ்சைவாணன் த தென்மாறை நாட்டு மடந்தைபோல்வாள் முன்னர் வேட்கைகோயை யறியாள்; தாம் அறிந்தவர்; அதஞல் நெருப்பின் பொறிபோன்ற உயிர்ப்பையுடைய வெய்ய நாகமீன்ற மாணிக்கத்தையும் புதைக்கப்பட்ட இருள் செறிந்த நெறியில் வரப்பட்டவரது அருளேப்பெற இடையாமமாகிய வெள்ளத் திடையே கீந்தவம் எ—று.

அவரது அருளேப் பெறவேண்டி நாமிறர் தபடாது துன்பப்படுவோ மெனவே, இயற்பழித்தலாயிற்று. வறியார் - மிடியார். உயிர் - உயிர்ப்பு. பணி - பாம்பு. மாமணி - மாணிக்கம். புதைத்தல் - மறைத்தல். நெறி -வழி. நடுநாள் - இடையாமம். நீர்தல் - துன்பமுறல். (213)

இறைவி இறையோன் றன்ன 3 + கொர் தியற்பட மொழிதல்

இறைவி ... ... மொழிதல் **எ -** து. பாங்கி இயற் பழித்தது ‡ பொரு ளாய்த் தலேவி இயற்பட மொழிதல்.

^{† (}செ-ம்:-) 'சேர்க்தியற்பட' ‡ (பி-ம்:-) 'பொருளாய'

² கோமனம் - இளமையழகு; **ஈண்டு அ**தீனயுடையாளே யு**ணர்த்** திற்று, முருகு என்னுங் குணவாசகம் குணியை (முருகீன) யு**ணர்த்தி** ஞற்போல.

³ நொந்து: முற்பதிப்பில் 'கேர்க்து' எனப் பாடங் கொண்டமைக்கு ஏது 201-ம் கவிக் கிளவிப்பெயர்க்கு எழுதப்பட்ட குறிப்புரையே கொள்க;

புணரா விரகமும் போகா விரவும் புணர்முஃமேல் இணரார் பசப்பும் பிறவுமெல் லாமிருள் கூர்ந்தறல்போல் வணரார் குழற்பிறை வாணுத லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பர் உணரா திருப்பது வேறென்று மல்லநம் மூழ்விணயே.

இ—ள்: அறல்போல் இருள்கூர்க் து கடை குழன்ருர்க் குழூலயும் பிறைபோன்ற வாணு தலேயுமுடையாய்! கூடா தவி ககமும், கழியா த இரவும், கெருங்கிய மூலேமேற் கொன்றைப் பூங்கொத்து வைத்தாற்போன்ற பசப் பும், ஒழிக்த துன்பங்களும் இவையெல்லாக் தஞ்சைவாணன் வெற்பர் அறியா திருப்ப து வேரென்றுமல்ல; யாதெனில், கம் ஊழ்வின; ஆதலால் அவர்மேற் குறையின்று எ—று.

புணர்தல் - கூடுதல். புணர்தல் - கெருங்குதல். இணர் - பூங்கொத்து. பசப்புப் பொன்னி றமாதலால் கொன்றையென வருவித்தது. வணர் - 4 கடைகுழன்றல். உணர்தல் - அறிதல். ஊழ்வினே - பழவினே. (214)

[&]quot;என் பிழைப்பன்றென் றிறைவி நோதல்" என்புழிப்போலவே, யினும் நோதல்-(பாங்கி இயற்பழித்துக் கூறியவாற்றிற்கு) விதியை நோதல் என்று பொருள் கொள்க. இவ்வாற்றை இவ்விரண்டு கிளவிகளின் உதார ணச் செய்யுட்களிலும் முறையே "என்ன பாவங்கொலாக்கினவே" எனவும், ''வேளுன்றுமல்ல ஈம் மூழ்விணயே'' எனவும், கிளவிப் பொருளேப் பொய் யாமொழியார் விரிக்குமாற்றுணனர்க. திருவெங்கைக் கோவையினும் இவ் விரு கிளவிப்பெயரும் 'கேர்தல்'' 'கேர்ந்தியற் படமொழிதல்'' என்று பதிப் பிக்கப்பட்டமையும் இங்ஙனம் கிளவிப்பொருளின் விரியாகியமைர்த உதா **ாண**ச் செய்யுட் க*ருத்தை* உற்*று* கோக்காமையா **னுண்**டாய தவறே யென் பதை ஆண்டை யுதாரணச்செய்யுட்கருத்தையும் கோக்கியறிக. யாங்கொண்ட பாடம் ஆன்ருேர்க்குமொப்ப முடிந்ததென்பது நுண்மாணுழைபுலப் பெரியா ராய ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களின் நம்பியகப்பொரு ளுரையா னுணர்க. இக்கிளவியின் கருத் துரையில், 'பாங்கி இயற் பழித்தது பொருளாய்' என்ற பகு தி 'நொந்து' என்பதன் விவரண வாக்கியமாய் நிற்றலுங்காண்க. 'கொர்த' என்பத இடைப்பிற வரலாய் நிற்ப 'இறையோன் றன்'ன' என்னு மிரண்டனுருபு 'இயற்பட மொழிதல்' என்பதனே டியையு மென்க.

^{4 &#}x27;கடைகுழன்றுறல்' என்ப து ஏட்டிற் சிதைத் தெழுதப்பட்டதோ என ஊகிக்கப்படுகின்றது; குழல் + தல் என்பன இவ்வாறு புணர்ச்சியெய்தா வாகலின். மயிரின் நுனி சுருண்டிருத்தல் என்ப து பொருள்.

⁵ § कलाया हिंगीयाला के किंग

கனவுகலி வுரைத்தல் எ-து. த‰வன் கனவிற்கூடிஞஞக, விழித்தபின்பு பொய்யாய்ப்போன துன்பத்தைப் பதிஞோ நாள் பாங்கியுடன் கூறல்.

இல்லா வருந்துயி அண்டா யவரும்வந் தெய்திற்கங்குற் பொல்லாத சேவற் கடுங்குர லார்த்துப் புவிபுரக்கும் மல்லார் புயன்றமிழ் வாணன்றென் மாறை மருவலர்போல் அல்லாமை நெஞ்சந் தடுமாற நல்லிடை யாக்கியதே.

இ—ள்: பிரிவில்லா அருக் தயிலு முண்டாய் அவரும் வக்தெய்தின் கங்குலில் பொல்லாமையாகிய கோழி கொடிய கு ரீல யார்த் துப் புவியைக் காக்கும் மற்றுெழிலார்க்த புயத்தையுடைய தமிழ் கற்ற வாணன் தென் மாறை காட்டைச் சோ தவர்போல, கன்கல்லாத என் கெஞ்சம் தடுமாற்ற மாக கல்ல இடையூருக்கியது எ—று.

தீலவன் பிரிக்த காலத் தத் தயிலரி தா தலால் 'இல்லாவருக் தயில்' என் றும், தீலவன் வக்தெய்த லரி தா தலால் 'அவரும் வக்தெய்தில்' என்றும், இன்பத்தைக் கெடுத் தத் தயிலெழுப்பலால் 'பொல்லாத சேவ' லென்றும், மி துக்த துன்பத்தைக் கொடுத்தலின் 'கல்ல இடையூறு' என்றும் கூறிய து. தயிலும் என்னும் எதிர து தழீ இய எச்சவும்மை விகாரத்தாற் ருக்க து.

பாங்கி முன்னி‰யெச்சம். இது ⁶ 'கனவொடு மயங்கல்' என்னும் மெய்ப்பாடு.

^{§ (}செடம்:-) 'கலிபுரைத்தல்'

⁵ இக்கிளவிக்கு ம*துரைத் தமிழ்ச்ச*ங்க*த் த* நம்பியகப்பொ*ரு*ட் ப*திப்*பில் வேறு செய்யுள் காட்டப்பட்ட*து*. அது வருமாறு:—

சினவாகை சூடிச் செருவென்ற வாணன்றென் மாறையினம் மனவாழ் வணயவர் வந்துநல் லியாம மணந்ததெல்லாம் நனவா மெனவே மகிழ்ந்தே விழித்தொன்று நான்கண்டிலேன் கனவாய் முடிந்தது பின்ணேயென் னேயென்ன கைதவமே.

⁶ கனவொடு மயங்கல்—அரி தினில் துயிலெய்தியவழித் **தஃமக**ணக் கனவிற் கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம்.

‡ கவினழிவுரைத்தல்

‡ கவினழிவுரைத்தல் எ - து. விரகத்தால் தலவி தன் எலனழிர்த தனேப் பாங்கியொடு கூறல்.

வாளினு நீள்விழி வாணுத லாய்தஞ்சை வாணன்றெவ்வின் நாளினு நாளு நலந்தொலே வேனகை யாரயில்வேல் வேளினு மேர்நல்ல வெற்பனு நீயுமென் மேனியினும் தோளினு நோயறி யீரறி யாததென் ருெல்விணேயே.

இ—ள்: வாளினும் கீண்ட விழியையும், ஒளிபொருக்திய நுதலேயு முடையாய்! தஞ்சைவாணனது பகையைப்போலச் சென்ற காளினும் வரு காள் மிகவு கலனழிதலேயுடைய எனது மேனியினுக் தோளினும் உற்ற வேட்கைகோயை ஒளியார்க்க கூர் வேலேயும், வேளினு மிக்க அழகையு முடைய வெற்பனும் கீயும் அறிதல் செய்யீர்; கீரறிதல் செய்யாதது யாதெனின் என் பழவினே எ—று.

' நலக்தொ‰ வேன் மேனியிலும்' எனவும், 'கோய்ககையா ரயில் வேல்' எனவும், 'கீயுமறியீர்' எனவும் மாறுக. நோய் என்புழி இரண்ட னுருபு தொக்க து. 'தோளினு கோயறிவீர்' என்று பாடமோ துவாருமுளர்.

தெவ் - பகை. ஈகை - ஒளி. அயில் - கூர்மை. தொல்வினே - பழ விணே. ஈாளும் என்புழி உம்மை அசைநிலே. (216)

தன்றயர் தலேவற் குணர்த்தல் வேண்டல்

தன்றுயர்.....வேண்டல் எ - து. தீலவி தன் துயரைத் தீலவற்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்று பாங்கியொடு கூறல்.

வரைப்பான் மதுரத் தமிழ்தெரி வாணன்றென் மாறைவையை துரைப்பான் முகந்தன்ன துண்டுகி லாயிந்த நோயவர்க்கின் அரைப்பா ருளரே அயிரெய்த லாநமக் கூர்திரைசூழ் தரைப்பால் வளரும் புகழெய்த லாமவர் தங்களுக்கே.

இ—ள்: பொதியவரையிடத்துப் பிறர்த மதுரமாகிய தமிழை ஆராய்ர்த வாணன் தென்மாறையைச் சூழ்ர்து வரும் வையையாற்றின்

^{‡ (}செ - ம்:-) 'கவினழிபுரைத்தல்'

நுரையையும் பாஃயும் முகக் துகொண்டா லொத்த நுண்ணிய நூலாற் செய்த துகில யுடையாய்! யான் வருக் தும் இக்த கோயைத் தூவ்க்கு இன் றுரைப்பா ருண்டாயின் கமக் குயிரெய்தலாம்; சொல்வார்க்குப் பயன் யாதெனின், அவர்தங்களுக்கு கடக்குக்கிரையையுடைய கடல்சூழ்க்த புவி யிடத்தில் புகழெய்தலாம் எ—று.

வரை - பொதியமஃ. பால் - இடம். நுரைப்பால் - உம்மைத்தொகை. ஊர்திரை - விணத்தொகை. ⁷ திரை - ஆகுபெயர். தரை - நிலவுலகம். ⁸ துண் டுகில் - 'குண்டுசுண்பூத்த வண்டுபடுகண்ணி'' [திருமுரு - அடி - 199] என்முற்போல ஒற்றுமை § நயம்பற்றிக் கூறியது. (217)

துன்புறல் பாங்கி சொல்லேனச் சோல்லல்

தன்புறல்.....சொல்லல் எ - து. யான் துன்புற‰த் தூலவர்க்கு [பாங்கி!] கீ சென்று சொல்லெனத் தூலவி † கூறியவதற்குத் தூலவியை கோக்கிப் பாங்கி சொல்லல்.

ஒல்லென வேயென் னுறு துயர் தாமு முணரும்வண்ணம் சொல்லென ரீயி து சொல்லியென் பேறுன் றுயரமெல்லாம் வல்லென வேகொண்ட கொங்கையர் வேடஞ்சை வாணன்வெற்பில் அல்லென வார்குழ லாயறி யாரல்ல ரன்பருமே.

இ—ள்: விரைவினுள் இது விரைவென்ன என்னுடைய மிக்க துய ரைத் தீலவர்தாமும் உணரும் வண்ணம் என்னேச் சொல்லென்று நீ இது சொல்லிப் பெறும்பயன் யாது? சூதென்று சொல்ல ஒப்புமைகொண்ட

^{§ (}செ-ம்:-) ' கயம்பற்றி நுண்ணிய நூலாற்செய்த துகிலெ**ன்று** கொள்க' † (செ-ம்:-) 'கூறியதற்கு'

⁷ திரை: அஃயின் பெயர் அது கிகழ்தற்கிடமாகிய கடலுக்குத் தூனியாது பேயர்.

⁸ துகிலின் முதற்காரணமாகிய நூலின து நுண்மைத்தன்மை காரியமாகிய துகிலுக்கேற்றி அடையாக்கிக் கூறப்பட்ட து காரண காரியங்களின் அபே தம்பற்றியாம் என்றவாறு. திருமுருகாற்றுப்படைச் செய்யுளில், பூவின் தொழிலாகிய 'சு'ணபூத்த' என்னும் அடை அப்பூவாளுய காரியமாகிய கண் ணிக்கு அடையாக ஒதப்பட்டமைபோல என்பது.

கொங்கையர் வேளாகிய தஞ்சைவாணன் வெற்பில் இருளென்று சொல்லப் பொருந்திய குழலி?னயுடையாய்! உன் துயாமெல்லாம் அன்பரும் அறியா ரல்லர் எ—று.

ஒல்லெனல் - விரைவின்கண் வர்த சொல். உறு தயர் - மிக்க தயர். வல் - சூது. அல் - இருள். ஆர்ர்த - பொருர்திய. (218)

அலர்பார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி

அலர்பார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி எ - து. ஊராருஞ் சேரியாருஞ் சொல் அம் அலரைக் கருதி அதனுைற்ற அச்சத்தால் தூமைகள் கூறுஞ்சொல்.

மலருக் தொடைவஞ்சி வஞ்சக மா தரு மாரனும்வாய் அலருக் தடங்கை யலருக் தொடாகிற்ப வஞ்சிகெஞ்சம் பலரும் புகழ்தஞ்சை வாணர் பிராணப் பணியலர்போல் புலரும் பெயருங்கண் ணீர்புல ராது புலரினுமே.

இ—ள்: மலருமா உயுடைய வஞ்சிபோல்வாய்! ஊரிலுள்ள வஞ்சக மாயிருக்கப்பட்ட மா தரும் மா எனும் வாயலரும் பெரிய கையலருக் தொடா கிற்ப அஞ்சி, கெஞ்சமான த பலரும் புகழப்பெற்ற தஞ்சைவாணர் குலத் துச் சிறக்தா கோப் பணியா தார்போலப் புலரும்; அக்கெஞ்சு புலரினும் பெய ரப்பட்ட கண்ணீ ரான து புலரா த எ—று.

வஞ்சி - அண்மைவிளி. மாரன் - மன்மதன். வாயலர் - தூற்றுஞ்சொல். கையலர் - மாரன் அம்பாக எய்யு மலர். பெயர்தல் - நிலேவிட்டுப் பிரிதல் 'கெஞ்சம் புலரும்' எனவும், 'புலரினும் பெயருங் கண்ணீர்' எனவும் இயை யும்.

ஆறபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி

ஆறுபார்த் துற்ற வச்சக்கிளவி எ - து. வழியைப் பார்த் து அவ்வழி யேதத்தாற் *மேருன் று*ம் அச்சத்தால் தஃவி கூறஞ்சொல். ⁹ பார்த்தல்-கருதல்.

அரியுங் கரியும் பொருநெறிக் கோர் துணே யாயவர்மேல் சொரியுர் திவலே துடைக்கவென் ரேகுழை தோய்ர் துநஞ்சும்

⁹ பார்த்தல்: இஃ து இப்பொருளில் வருங்கால் இதனே 'நோகீகனூகீகம்' என்பர்; அஃ தாவ து ஒன்றினக் கண்ணுல் கோக்கு தலன்றி மனத்தால் கோக் குதலாம்.

வரியும் பயில்கண்ணி வாணன்றென் மாறைகம் மன்னர்வந்து பிரியும் பொழுதெல்லி வாய்விண யேன்மனம் பின்செல்வதே.

இ—ள்: குழையைத் தொட்டு எஞ்சும் வரியும் செருங்குங் கண்ணே யுடையாய்! வாணன் தென்மாறையிலிருக்கும் எம்மன்னவர் இரவுக்குறிக்கண் வர்து பிரியும் பொழுது பாவியேன் மனம் அவர்பின் பிரியாமற் ருடர்ர்து செல்வது செங்கமும் யானயும் பொருகின்ற வழிக்கொரு துணையாய் அவர் மேற் சொரியப்பட்ட மழைத்திவலேயைத் தடைக்கவென்றே! சொல்வாயாக எ—று.

அரி - செங்கம். கரி - யானே. கண்ணி - அண்மைவிளி. எல்லி -இரவு. நஞ்சு - விடம். வரி - செவ்வரி. பயில்கண் - நெருங்குங்கண். (220)

காம மிக்க கழிபடர் கிளவி

காமமிக்க கழிபடர் கிளவி எ - து. வேட்கை மிக்குச் சிறப்பச் சிர்தித் துச் சொல்லுஞ் சொல்.

இக்கிளவிச் செய்யுட்குக் கருத்து—கடல், கானல், பொழில், விலங்கு, புள் இவற்றை கோக்கித் தஃவவி இரங்கிக் கூறல். இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்ஃல.

¹ மா துற்ற மேனி வரையுற்ற வில்லி தில் கோகர்சூழ் போதுற்ற பூம்பொழில் காள்கழி காளெழிற் புள்ளினங்காள் ஏதுற் றழி தியென் னீர்மன்னு மீர்க்துறை வர்க்கிவளோ தீதுற்ற தென்னுக்கென் னீரிது வோகன்மை செப்புமினே.

¹ இ - ள்: மாது பொருர்திய மேனியையுடைய வரையாகிய மிக்க வில்ஃயுடையவனது தில்ஃலாகரைச் சூழ்ர்த போதுபொருர்திய மலரிஃன யுடைய பொழில்காள்! அப்பொழிஃலச் சூழ்ர்த கழிகாள்! அக்கழிகளிற் பயிலு மெழிஃயுடைய புள்ளினங்காள்! என்னே நீங்கள் யாதீண யுற்றழிகின்று யென்று ஒருகாற் கூறுகின்றிலீர்; குளிர்ர்த துறைவர்க்கு இவள் தீதுற்ற தெற்றிற்கென்று கூறுகின்றிலீர்; இதுவோ நம்மாட்டு நுங்காததன்மை? சொல்லுமின் எ—று.

¶ [இது பிறசேய்யுட்கவி.]

இக்கிளவிச்செய்யுள் ¹¹ 'ஆங்கு கெஞ்சழி தல்' என்னும் மெய்ப்பாடென் றணர்க.

[ஆணுல், இக்கிளவிக்குரிய தஞ்சைவாணன் கோவைச் செய்யுளாக மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து நம்பியகப் பொருட்பதிப்பில் உதாரணச் செய்யு ளொன்று காட்டப்பட்டுளது; அதுவருமாறு:]

12 ஓதக் கயஃயுண் டண்ணுந்து விக்கி யுடல்கு லுக்கிப் பாதத் துணே கியிர்க் குங்குரு கிர்வெண் பணிலபங்க சாதத் திருகிதி யன்னுன் குலோத்துங்கன் றஞ்சையிலென் காதற் சிறையுங் குறையுங்கண் டாரில்ஃக் கன்னெஞ்சரே. (221)

தன்னுட் கையா றெய்**தீ** கிளவி

தன்னுட் கையா றெய்திடு கினவி எ - து. தீலவி தன்னிடத்துத் தன்பத்தைப் பிறிதொன்றன்மே லிட்டுச் சொல்லுஞ் சொல். இதற்கு மிச் சேய்யுளிற் கவியில்லே.

1 தன்போற் சினத்துரு மேந்திய கோன்கன்னித் தாழ்துறைவாய்ப் பொ**ன்**போன் மலர்ப்புன்ணேக் கானலு நோக்கிப் புலம்புகொண்ட என்போ விரவினெல் லாந்துயி லாதுநின் றேங்கு தியால் அன்போ டொருவற் கறிவிழந் தாயோ வலேகடலே.

11 ஆங்கு செஞ்சழிதல் - தலேவி தலேவன்மேற் காதல்மிக்குரைக்குங்கால் கெஞ்சழிர் துரைத்தல்.

1 இ - ள்: அஃமோ துகின்ற கடலே! காய்தீலயுடைய இடியைக் கொடிக்கண் எர்திய பாண்டியனது ஆழ்ர்த குமரித்துறையிடத்தே தலேவன்

[¶] திருக்கோவையார் - செ - 174.

¹² இ-ள்: கடலினுலாவுங் கயல்மீனக் கவர்க் த அண்ணுக் து விழுங்கி உடுலக் குலுக்கிக் காலாலுக்கிச் சிறகை விரித்து உயர்க்து செல்லும் காரை களே! வெண்மையாகிய சங்கு தியின்யும் பதுமுக் தியினையும் ஒத்த சுகையாள குகிய உயர்குலத் தோன்றலது தஞ்சைகளின் கண்ணே எனது காதலாகிய வெள்ளம் உள்ளமாகிய கரையினக் கடுக்து வெளிப்படாமற் காக்குங்காவ லின் அருமையினையும், அதனுல் யான் மெலி தீலையுங் கற்போன்ற வன்னெஞ்ச ராய தீலவர் அறிக்தாரில்ல; (கீர் சென்று கூறுவீராக) எ - று. எனவே, காமமிகு தியாற் றீலவேனே கினேக்துறும் மிக்க துன்பகிலேயினக் கிளைக்த கிளைவி யாயிற்று.

* [இது பிறசேய்யுட் கவி.]

இக் கிளவிச் செய்யுள் ² 'எம் மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடென் றுணர்க. 'இன்பத்தை வெறுத்தல்' [தொல் - பொ-சூ -270] என்னுஞ் சூத்திரத்திற் காண்க. (222)

நேறி விலக்குவித்தல்

செறிவிலக்குவித்தல் எ - து. தீலவி தீலவன் வரும்வழியை விலக் கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

ஏவற்க**ருத்தா,** இயற்றுங் கருத்தா, ³ கருவிக்கருத்தா, ⁴ கருமக்கருத்தா என கருத்தா † நால்வகையாய்க் கூறப்படும். அவற்றுள் பாங்கியை இயற்

றன்னே யொத்த வெண்பொன்போல் மலரைப் பூத்த புன்னேமாத்தையுடைய சோலேயினேயும் பார்த்து வருந்து தல்கொண்ட என்னேப்போல இராமுழுவ தும் துயிலு தலின்றி நின்று புலம்புகின்று யாதலால், ஒரு தலேவன்மாட்டுவைத்த அன்பிஞல் வருந்தி யறிவுமயங்கிணயோ? சொல்வாயாக எ—று.

கானலும் என்புழியும்மை எச்சவும்மை; தஃவைர்வருகையினே யன்றியும் எனப் பொருள்படு தலின். வெண்பொன் - வெள்ளி. இனி, தா தபரர் தவாற் முற் பொன்போ லொளிரும் மலரெனினுமாம். தஃவேனேப்போல, அவெடுமே புணர்ர் தழி யின்பும் பிரிர் து தித் தன்புர் தரு தலின் 'தன்போற் கானல்' என் முள். ஆதலின் இச்செய்யுள் 'எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமைகோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடாயிற்றென்க.

- * இறையஞர் அகப்பொருள் சூ 30-ன் உரை மேற்கோள்.
- † (பி-ம்:-) 'நால்வகையாராய்'
- ² எம் மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல் யாதானுமொரு பொருள் கண்டவிடத்துத் தஃலமகஞேடு ஒப்புமை கோடல். எம்மெய்யாயினு மென் றமையாற் கண்ட பொருளும் கேட்ட பொருளும் ஒப்புமைகொள்ளப்பெறு மென்றவாறு.
- ³ கருவிக்கருத்தா: 'எழுத்தாணி யெழு தம்', 'கண்ணவின யல்ல து காணு செவியவன, தெண்ணருஞ்சீ ரல்ல திசைகேளா—அண்ணல், கழலடி யல்ல து கைதொழா வஃ தால்—அழலங்கைக் கொண்டான்மாட் டன்பு'' என் முற்போல்வனவற்றில், எழுத்தாணி, கண், செவி முதலிய கருவிகள் எழுவா யேற்றுக் கருத்தாவாக நிற்றல்போல்வன.
- ⁴ கருமக்கருத்தா 'பசுக் கறந்தது', 'சோ றட்டது' என்றுற்போலச் செயப்படுபொருள் எழுவாயாகிக் கருத்தாவாக நிற்பன; ''செயப்படுபொரு கோச் செய்த துபோலத் - தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மாபே'' என் னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனுவரையர் 'அரிசி தானே யட்டது' என உதாரணங் காட்டியது மது.

அங்கருத்தாவாக்கி, தஃவியை ஏவுங்கருத்தாவாய்க் கூறலின், 'கெறிவிலக் கல்' என்னுது 'கெறி விலக்குவித்தல்' எனக் கூறியதென் அணர்க. இவ் வாறே மேல்வருங் 'குறி விலக்குவித்தல்' முதலாயினைவற்றிற்குங் கொள்க.

ஈன்று ளினுமெனக் கன்புடை யாய்சென் றிரந்துகொண்டு சான்றுண்மை யன்பர் தமக்குரை நீதஞ்சை காவலணத் தேன்றுழ் ‡ வரைப்புகழ் சேர்த்திய வாணணச் சேரலர்க்கும் தோன்று விருங்கங்கு னீவரு மாறுெழி தோன்றலென்றே.

இ—ள்: ஈன்ற தாயன்பினும் என்னிடத் தன்பு மிக்குடையாய்! தஞ்சை காவலினத் தேன்ருழ்ந்த * திசைமீலகளிற் புகழைச் சேர்த்திய வாணினச் சோத பகைவர்க்குந் தோன்ருத பெரிய கங்குலிடத்து, தோன்றலே! வரும் வழியை யொழியென்று மாட்சிமையுடைய அன்பர்க்கு நீ சென்று வேண்டிக்கொண் டுரைப்பாயாக எ—று.

உம்மை - சிறப்பும்மை. எனக்கு என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். சான் ருண்மை - மாட்சிமை. தாழ்தல் - தங்குதல். வரை - குலவரை. சோ லர் - பகைவர். உம்மை - இழிவுசிறப்பும்மை. தோன்றல் - அண்மைவிளி. ()

तृष्टी बी शरं सुवी के वृशे

குறி விலக்கு**வித்தல் எ - து. தீலவி தீலவன் வரும் இர**வுக்குறியை வில**க்**கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

வெற்றிய வாவிய வாணர் பிரான்றஞ்சை † வெற்பகத்திப் பெற்றிய சோஃப் பிறங்கிருள் வாரன்மின் பேதையின்னும் முற்றிய வேனற் படுகிள்ளே யோப்பு முறைமையளென் றெற்றிய காதலி ஞலிசைத் தாளன்கே யென்றுரையே.

இ—ள்: தஃவவி இன்னும் முற்றிய திணயினிடத்த வீழுங் களியோட்டு முறைமையளென் நிரங்கிய காதலிஞல் அன்னே சொன்ஞளாதலால், வெற்றியை விரும்பிய வாணர்பிரானது தஞ்சை வெற்பிடத்து இவ்விடையீடு படுவதாகிய சோஃவிற் செறிந்த இருட்குறியிடத்து வாராதொழிமினென்று அன்பர்க்கு நீ கூறுவாயாக எ—று.

⁽செ-ம்:-) ‡ 'வரைத்தமிழ்' * 'பொதிய மஃயில் தமிழைச்' † (செ-ம்:-) 'வெற்பகத்தில்'

பாங்கி முன்னிஸ் அதிகாரப்பட்டு வருதலாற் கொள்க. அன்பர்க்கு என்பது அவாய் கிலேயான் வர்தது. பிறங்கல் - செறிதல். எற்றல் - இரங்கல். இசைத்தல் - கூறுதல். வாரன்மின் - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். என்னே,— "வயக்குறுமண்டிலம்" என்னும் பாலேக்கலித்தரவில் "இறத்திராலேயமற் றிவ ணிலேமை கேட்டீமின்" [கலி-25] என்றுற்போலக் கொள்க.

⁵ "ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலக் கிளவி பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே" [தொல்-சொல்-எச்ச-சூ-65] என்னுஞ் சூத்திரவிதியானு முணர்க. (224)

வேறிவிலக்குவித்தல்

வெறி விலக்கு வித்தல் எ - து. தலேவி தாய் வெறியாடு தல் கொண்டா ளென்று தலேவற்குக் கூறி வரவு விலக்கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

6மின்னு திடித்தென்ன வன்ணகொண் டாள்வெறி விர்தைமங்கை மன்னுண்மை மன்னிய வாணன்றென் † மாறை வரையில்வண்டியாழ் என்னு வசுண மிறைகொள்ளு நாட செனக்கருளால் முன்னு ளருளிய நோய்தணிப் பானின்று மொய்குழலே.

^{+ (}பி-ம்:-) 'மாறையில் வஞ்சிவண்டியாழ்'

⁵ "இ-ள்: ஒருமையைக் கரு திய பெயராகிய கிலமையையுடைய சொல் பன்மைக்குப் பொருர் திகிற்குமிடமும் உண்டு எ-று. எனவே, பன்மை கட் டிய பெயர்ச்சோல் ஒருமைக்குப் போருந்தி நிற்கும் இடமும் உண்டு என்னும் பொருள் அருத்தாபத்தியாற் றர்தது"— நச்சிஞர்க்கினியர். ஈண்டு, முன்னே க் கிளவிச் செய்யுளில் தலேவனே "கீ வருமா இருழி தோன்றல்!" என ஒருமை யாற் கூறி, இச்செய்யுளில் அவனே "வாரன்மின்" எனப் பண்மையாற் கூறி யது ஒருமைப் பன்மை மயக்கவழுவமைதி யென்பதற்குப் பாலேக்கலியில் மேற் கோளும், சூத்திரவி தியும் காட்டப்பட்ட து என்றறிக.

⁶ ஏடுகளில் "மின்னு திடித்தன்ன"' "திடித்தன" என்று பாடங் காணப் படுகின்றன. பொழிப்புரையில் 'மின்னு திடித்த தபோல' என விணேயெச்ச வாய்பாட்டீருக உவமவுருபின் பொரு கோதப்படு தலானும், அப்பொருட்கு 'அன்ன' என்னும் பெயரெச்ச வாய்பாடான உவமவுருபு பொருக்தா தாகலா னும், இவ்வுரையாசிரியரும் 6-ம் கவியாகிய "செறிவேழ வெஞ்சில" என் பதன் விசேடவுரையில் 'அன்ன' என்னும் இவ்வுருபைப் 'பெயரெச்ச விணக் குறிப்பாகிய உவமவுருபு' என் ருதியமையானும் 'இடித்தென்ன' என்று யாங் கொண்ட பாடமே பொருத்தமாதல் தெளிக.

இ—ள்: மொய்குழலே! வெற்றி மங்கையா லாசாண்மை நிலேபெற்ற வாணன் தென்மாறை [நாட்டுமலே] யில் வண்டிசையை யாழிசையென் றெண்ணி அசுணப்புட்கள் தங்குநாடர் எனக்கு அருளிஞல் முன்னு ளருளிய நோயைத் தணிக்கும்பொருட்டாக, இன்று அன்னே மின்னு திடித்த தபோலக் காரணமின்றி வெறியாட்டாளினே விளுவ உட்கொண்டா ளென்று அன்பர்க் குரைத்து வரவு விலக்குவாயாக எ—று.

வெறி - வெறியாட்டாளின விஞதல். விக்கை மங்கை - வெற்றிமாது. மன்ஞண்மை - அரசாண்மை. ⁷ வண்டு, யாழ் இரண்டும் ஆகுபெயர். இறை கொள்ளுதல் - தங்குதல். கோய் - வேட்கைகோய், தணிப்பான் - வினே யெச்சம். மொய்குழல் - வண்டு மொய்க்குங் குழல்; ⁸ ஆகுபெயர். (225)

பிற விலக்குவித்தல்

பிற விலக்கு வித்தல் எ - து. தூலவி பிறர் வரைவைத் தூலவற்குக்கூறி வரவு விலக்கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

பொருபான் மதியிணப் போன்மருப் பியாணயிற் பொன்னெடின்பம் தருபான் மொழிவஞ்சி சாரவர் தார்தஞ்சை வாணன்வெற்பின் ஒருபா ணெதுமல ரென்னவெர் தீயுலே யுற்றசெவ்வேல் இருபான் மருங்கினுங் கொண்டெறிர் தாலொத்த தென்செவிக்கே.

இ—ள்: இன்பத்தைக் கொடுக்கும் பால்போலு மொழிலைய யுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போல்வாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பில் பொரப்பட்ட வெண் மதியை யொக்கும் மருப்பையுடைய யானேயின்மேல் பொன்னேடு ஒரிடத் தயலார் சாரவர்தாரென்று சொல்ல, அச்சொல் என் செவிக்கு வெய்ய தீயுலே யிற் பழுக்கக்காய்ர்த செவ்வேலே இரண்டு பக்கத்திடத் தங்கொண் டெறிர்தா லொத்ததென்று அன்பர்க்குக் கூறி அவர் வரவு விலக்குவாயாக எ—று.

கொதுமலர் - அயலார். பால் - வெண்மை, பால் - பால், பால் - இடம், பால் - பக்கம் முறையே காண்க. (226)

⁷ வண்டு: வண்டாகிய பொருளின் பெயர் அதனிசையாகிய பண்பிற் காதலாற் பொருளாகுபெயர். யாழ்: யாழாகிய இசைக்கருவியின் பெயர் அதலைய காரியமாகிய இசைக்காய து கருவியாகுபெயர். ⁸ மோய்தழல்: சிணயாகுபெயராய்த் தோழியை யுணர்த்திற்று.

குரவரை ‡ வரைவேதிர் கொள்ளுவித்தல்

கு ரவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தல் எ - து. † பெரியோர் வரைவு கூறிவர[அவரை] நமரெதிர்கோட‰ச் செய்யென்று த‰வி பாங்கியொடு கூறல்•

தற்பழி யாமலுஞ் சக்திர வாணன் றமிழ்த்¹தஞ்சைகங் கற்பழி யாமலுங் காரண மாகக் கயல்விழிகின் சொற்பழி யார்கமர் சொல்லுவல் லேசென்ற சொல்ல‰ேயல் இற்பழி யாம்வழி யாகம தாருயிர்க் கேதமுமே.

இ—ள்: கயல்போன்ற விழியினே யுடையாய்! சக்திரவாணன் தமிழ்ச் ¹ சிலம்பில் துலேவன்றன்னேப் பழியாமலும், கமது கற்பழியாமலும், இவ்விரண் டுங் காரணமாக வல்லே சென்று பெரியோர் மணமொழிக்து வரவும், கம செதிர் கொள்ளவும் தலேவர்க்கும் கமர்க்கும் சொல்லு; கீ சொல்லியக்கால் கமர் கின் சொல்லேப் பழியார்; கீ சொல்ல யேல் கம் மணக்குப் பழியாம்; கமதாருயிர்க்கு ஏதம் வருவதற்கு வழியுமாம் எ—று.

கயல்விழ் - அன்மொழித்தொகை. இல் - ஈண்டுக் குலம். எதம் -குற்றம். பிறர் வரைவு நேரின் உயிர் போய்விடு மாதலால், 'உயிர்க்கேதம்' என்று கூறியவாறு. 'வெறி விலக்குவித்தல்' முதலிய மூன்று கவியுள்ளும் தீலவர்க்குக் கூறென்று கூறவில்ஃலெயனின், 'விலக்குவித்தல்' 'கொள்ளு வித்தல்' எனத் தீலவி ஏவலாய்ப் பாங்கி செயலாய்க் கூறியதனுறைம், வரைவு கடாதலினும் இக்கிளவிகளின் பொருள்படத் தீலவற்குக் கூறுதலானும், அதிகாரப்பட்டு வருதலானும் தீலைவர்க்குக் கூறென்று கூறியவாருயிற்று. ()

"பருவால் விணவிய பாங்கிக் கிறைவி, அருமறை செவிலி யறிர்தமை கூறலம், தலேமகன் வருர்தொழிற் கருமை சாற்றலும்" [அகப்பொருள் விளக்கம்-கள-சூ-48] ஆகிய இரண்டும், அலர்பார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியும், ஆகிய விரண்டும், நெறி விலக்குவித்தல் முதலிய நான்கும் ஆக எட்டும் அச்சத்திற்குரியன. பாங்கி இறைவனேப் பழித்தலும், தன்புறல் பாங்கி சொல்லெனச் சொல்லலும் ஆகிய இரண்டும் உவர்த்தற்குரியன. தலேமக னூர்க்குச் செலவொருப் படுதலும், பூங்கொடி இறையோன் றன்னேறொர் தியற்பட மொழிதலும், கனவுரலி வுரைத்தலும், கவினழி வுரைத்தலும், தன்றுயர் தலேவற் குணர்த்தல் வேண்டலும், காம மிக்க கழிபடர் கிளவியும், தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவியும், குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தலும் ஆகிய எட்டும் ஆற்றமைக்குரியன.

வரை தல் வேட்கை முற்றும்.

SAKO

⁽பி-ம்:-) ‡ 'வாவெதிர்' † 'பெரியோரை'

¹ மூலத்தில் 'தஞ்சை' என்றும், உரையில் 'சிலம்பில்' என்றும் தம்முள் ஒவ்வாப் பாடமாகவே எல்லா ஏட்டிலுங் காணப்படுகின்றன.

பன்னிரண்டா நாள் -

15. வரைவுகடாதல்

அஃதாவது பாங்கி தஃவைஞெடு வரைவுகூறி விஞதல்.

'போய்த்தன் மறுத்தல் கழறன் மெய்த்தலென்

ருருநால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்'' [நம்பி-கள-சூ-49]

என்னுஞ் சூத்திரவி தியால் வரைவுகடாதல் நான்குவகைப்படும்.

வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்

வினவிய....விளம்பல் எ - து. முன் வரைதல்வேட்கையில் தஃவவி அருமறை செவிலி யறிர்தமை கூறியவதஃனத் தோழி, தன்னேச் செவிலி வினவியதாகவும், அதற்குத் தான் மறைத்துக் கூறியதாகவும் தஃவவற்குக் கூறுதல். இக்கிளவி முதல் 'கவினழிவுரைத்தல்' ஈருகக் கூறிய கிளவிகள் பலவற்றுள்ளும் குறிப்பினுறும் வெளிப்படையானும் வரைவு கடாவியவாறு கண்டுகொள்க.

தளரா விளமுஃ † தாங்ககில் லாது தளரிடைகண் வள**ராத தென்கங்குல்** வாரா யெனத்தஞ்சை வாணன்வெற்பா வி**ள**ரார் திருநுத லன்ணேக்கொர் மாற்றம் விளம்பியுய்ர்தேன் உள**ரா** மவர்வ**ஃ** யுட்பட்டு வாழ்வ துணர்ந்தருளே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! செவிலி என்னே இங்கு வாரா யென அருகழைத்து எஞ்ஞான்றும் இறுகிய தன்மை தளராத இளமுஃகளேத் தாங்கமாட்டாது தளர்க்த இடையினேயுடையாள் கங்குலின்கண் தயில்கொள் ளாதது என்னென்று வினவ, வெளுப்பார்க்த திருநுதஃலயுடைய அன்னேக்கு ஒரு சொல் மறைத்துச் சொல்லி உய்க்தேன்; எமக்குள்ளாராகிய தாய்மார் வூலயு வகப்பட்டு யாங்கள் உயிர்வாழ்தல் உணர்க்தருள்வாயாக எ—று.

தளரடை - அன்மொழித்தொகை. கண்வளர்தல் - துயிலுதல். கங்குல்-இரவு. விளரார்தல் - மகட்குத் தயில் வாராமையால் யாது கோயோ வென்று துண்பத்தால் திருநுதல் வெளுத்தல். ஒர் மாற்றம் - தஃவவி தயி லிடைக் கனவு கண்டு வெருவி யெழுந்தாள், அவ்வச்சத்தினுல் துயில்வாரா திருந்தாளென்னு மாற்றம். யான் இங்ஙனம் மறைத்துக் கூருவிடின் என் னுயிர்க்கு ஏதஞ்செய்வரென்பது தோன்ற 'உய்ந்தேன்' என்று கூறியவாறு.

^{† (}செ-ம்:-) 'தாங்குகில்லா து'

எனவே,—குறிப்பால் வரைவு கடாதலாயிற்று. தாங்கி கில்லாதென்று பாடமோதி, தளரிடைக்குத் துவளுமிடை பென்று பொருளுரைப்பாரு முளர். (228)

அலரறிவுறுத்தல்

அலா நிவுறுத்தல் எ - து. ஊரில் தலேவியைத் தூற்றும் அலர்விரிர்த தென்று தலேவனுக் கறிவுறுத்தல்.

மணிவரை மாளிகை மாறை வரோதயன் வாணன்வெற்பா பணிமொழி யாளென்னுங் கொள்கொம்பு மூடிப் படர்ந்தயலார் அணிமணே தோறுங் கொழுந்துவிட் ² டம்ப லரும்பிமண்மேல் தணிவில தாகவிப் போ³தலர் பூத்ததுன் றண்ணளியே.

இ—ள்: மணிவரைபோன்ற மாளிகையை யுடைய மாறை வரோதய தூகிய வாணனது வெற்பிலுள்ளவனே! நினது தண்ணளியாகிய வல்லி தூவையென்னுங் கொள்கொம்பை மூடிப் படர்க்து, பக்கத் தழகிய மீன தொறும் கொழுக்துவிட்டு, அம்பலென்னும் அரும்பை யரும்பி, மண்டுமேல் தணிவில்லாததாக இப்போது அலரென்னும் பூவைப் பூத்தது எ—று.

மணிவரை - மாணிக்கமலே. பணிமொழி - மெல்லிய மொழி. கொள்கோம்பு - கொடி படாக் கொள்ளுங் கொம்பு. அம்பல் - முகிழ் முகிழ்த்தல். அலர் - விரிதல். முகிழ் முகிழ்த்தல் - மணயோ ரறிதல், அலர் - அயல் மூனயோ ரறிதல்; முகிழ் முகிழ்த்தல் - அயன்மனே யறிதல், அலர் - சேரியறிதல்; முகிழ் முகிழ்த்தல் - சேரியறிதல், அலர் - அயற்சேரியறிதல். என்னே,—"அம்பலு மலருங் களவு" [22] என்னும் இறைவனுர் பொருட் சூத்திர வுரையிற் கண்டுகொள்க. இச்செய்யுள் 4 'இயைபுருவகம்' எனக்கெரிக்க

³ அல்ர் – பலரறிய நிகழும் பழிமொழி; அலர் (பூ) போல விரிதலிற் பலரறிய நிகழுஞ் சொல் அலர் எனப்பட்டது.

² அம்பல் – சிலாறிய நிகழும் பழிமொழி; அரும்புபோல விரியாது நிற் றலிற் சிலாறிய நிகழுஞ் சொல் அம்பல் எனப்பட்டது; அரும்பல் என்பதன் மரூஉ என்பர்.

⁴ இயைபுருவகம்: ஒன்றற்கொன்ற இயைபுடைய பொருள்கள் ஒரு தொடரிலே உருவகமாக வருதலுடையது. தண்ணளி முதலிய உவமேயப் பொருள் பலவும், கொடி முதலிய உவமானப்பொருள் பலவும் தனித்தனி தம் முள் இயைபுடையவாதலும், ஒருதொடரில் உருவகிக்கப்பட்டமையுங் காண்க.

தாயறிவுணர்த்தல்

தாயறிவுணர்த்தல் எ - து. இக்களவைத் தாயறிந்தாளென்று த°லவற் குக்கூறுதல், ——

திரையிற் பவளம் வடவா முகத்தெழுந் தீக்கொழுந்திற் கரையிற் படருங் கடற்றுறை நாட கயற்கொடிபொன் வரையிற் றிகழ்வித்த வாணன்றென் மாறை மலர்ந்தமௌவல் விரையிற் களவையெல் லாமறிந் தாளன்ணே மெய்யுறவே.

இ—ள்: பவளக்கொடி திரையால் வடவாமுகக் கனலி லெழுங் கொழுந்தபோலக் கரையிலே படருங் கடற்றுறை நாடனே! கயற்கொடி யைப் பொன்மீலயில் † விளங்குவித்த வாணன் தென்மாறைநாட்டில் நீ தீல விக்குச் சூட்டிய முல்லேமாலேமணத்தினுலே அன்னே களவையெல்லாம் உள்ளபடி யறிந்தாள் எ—று.

எனவே,—களவொழுக்கத்தில் ஒழுகற்பாலே யல்லேயென்று கூறியதா யிற்று. திரை - அலே. ⁵ இன் இரண்டும் - மூன்றனுருபு. என்னே,— ⁶ "இன்னு னேது வீங்கென வரூஉ

மன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனர்.'' [தொல்.சொல்-வேற்-சூ-13]

என்னுஞ் சூத்திரவிதியா னுணர்க. கொழுந்நின் - ஐந்தாமுருபு உவமப் பொருளின்கண் வந்தது. பொன்வரை - மகாமேரு. திகழ்வித்தல்-விளங்கு வித்தல். மௌவல் - முல்லே. விரை - மணம். மெய்யுற - உள்ளபடி. (230)

^{† (}செ-ம்:-) 'விளக்குவித்த'; இரண்டேடுகளில் 'விளக்கிவித்த' என் அளது. விளங்கு + வி (திகழ்வி); 'திகழ்வித்த - விளங்குவித்த, விளக்கிய' என்பதே பொருளாதலின் யாங் கொண்ட பாடமே பொருர்துதல் காண்க.

⁵ இன் இரண்டும் ழன்றனுரபு: இத்தொடர்க் கருத்து விளங்கவில்லே. "இன்னுனேது" என்னும் சூத்திர அடிகள் மூன்ரும்வேற்றுமைப்பொருளின் விரிச்சூத்திரத்துள்ளன.

[&]quot;இன்னுனேது வென்பது 'முயற்சியிற் பிறத்தலா னெலிகிலேயாது' என்பது. அதனிஞதலெனக் காரகவேது முற் கூறப்பட்டமையின், இது ஞாபகவேதுவாம். இப்பொருள் ஆனுருபிற்கும் இன்னுருபிற்கும் உரித்து என்பது விளக்கிய ஏதுவென்றை இன்னுனேது வென்ருர். இன்னுனைன்பது உம்மைத்தொகை. அவற்ற தேதுப்பொருண்மை யென்ற வாறு."—சேனுவரையம்.

சண்டு, 'திரையின்' 'விரையின்' என்புழி இன்னுருபு ஆலாருபாக வைத் தப் பொருளுரைக்கப்பட்டது; முன்னது காரகவேதப்பொருளிலும், பின் னது கருவிப்பொருளிலும் வந்தனவென்க.

வேறியச்சுறுத்தல்

வெறியச்சுறுத்தல் எ - து. அன்னே வெறியாட்டாளின விஞதல் உட்கொண்டாளென்று திவைனுக்கு அச்சமுறுத்திக் கூறல்.

மையுற்ற நீலக்கண் மாமங்கை கோன்றஞ்சை வாணன்வெற்பில் நெய்யுற்ற வேலன்ப நீதணி யாமையி னெஞ்சினுள்ளே ஐயுற் றயர்வுற்றெம் மன்ணேயு மாயுமென் ஞாணங்கின் மெய்யுற்ற நோய்தணிப் பான்வெறி யாடல் விரும்பினரே.

இ—ள்: மை யெழுதிய நீலமலர்போன்ற கண்ணேயுடைய திருமகட்குக் கணவஞைய தஞ்சைவாணன் வெற்பில் நெய்தடவிய வேஃயுடைய அன் பனே! நீ தீலவிக்குக் கொடுத்த காம வேட்கையாகிய நோயைத் தணியச் செய்யாமையான் அன்னேயும் ஆயும் எக்கோயோ வென்ற [மனத்தினுள்] ஐயப்பட்டு அயர்ச்சியடைக்து, என் ஆரணங்கு போல்வாளது மெய்யுற்ற கோயைத் தணிக்கும்பொருட்டு வெறியாட்டாளனே விஞைதல் விரும்பினர்.

எனவே,—வெறியாட்டாளின விஞதற்கு முன்னமே டீ விரைந்து வரைந்துகொள்வா யென்பது குறிப்பால் தோன்றிற்**ற**ு.

மாமங்கை - திருமகள். தணித்தல் - ஆறச்செய்தல். அயர்தல் - கவற்சி. அன்ணே - செவிலி. ஆய் - நற்ருய். ஆரணங்கு - † ஆகுபெயர். தணிப் பான் - விணயெச்சம். (231)

பிறர்வரை வுணர்த்தல்

பிறர்வரை வுணர்த்தல் எ - து. பிறர் வரைவுகூறிவர்ததினத் தில வற் கறிவித்தல். ——

வெடிக்கின் ற விப்பியு ணித்திலம் பைத்த‰ வெம்பகுவாய்த் துடிக்கின் ற திங்களிற் ரேன் றார் துறைவசெஞ் சொற்புலவோர் வடிக்கின் ற முத்தமிழ் வாணன்றென் மாறை*யென் மான்மருங்கை ஒடிக்கின் ற கொங்கைகண் டாலெவ சேரெஞ் 6 சுகா தவசே.

இ—ள்: வாய் விள்ளும் இப்பியிற் பாதியுள்ளும் பாதி வெளியுமாய்த் தோன்றும் நித்திலம், [இராகு வென்னும் அரவினத] வெய்ய வகிர்ந்த

⁽செ-ம்:)- † 'அன்மொழித்தொகை' ⁶ உகாதவர் - திடம் அழியாதவர்.

^{* &#}x27;யெம்மான்'

வாயிடத் துத் துடிக்கின் p திங்களேப்போலத்தோன் றும் டீர்த் துறைவனே! செவ் விய சொல்லேயுடைய புலவோர் ஆராய்க் து குற்ற டீக்கித் தெளித்த முத் தமிழைக் கற்ற வாணன் தென்மாறை காட்டிலிருக்கும் § என் மான் போன்ற தலேவிய து இடையை ஒடிக்கின்ற கொங்கையைக் கண்டால், கெஞ் சுகாதவர் யார் எ—று.

வெடித்தல் - வாய்வின்ளுதல். இப்பி - முத்திப்பி. கித்திலம் - முத்தி.

¹ பைத்தலே - ஆகுபெயர். பகுவாய் - வகிர்வாய். தடித்தல் - கடிங்குதல்.
உவமப் பொருட்குத் தடிப்பு யாதெனின், ஒளியால் தடித்தல் போலத் தோன்றல். வடித்தல் - ஆராய்ர் து குற்றம் ‡ ரீக்கித் தெளித்தல். முத் தமிழ் - இயல் இசை நாடகம். மான் - ஆகுபெயர். மருங்கு - இடை. உகு தல் - உதிர்தல். ² வேடிக்கின்ற விப்பியு ணித்திலம் பைத்தலே வெம் பகு வாய்த் தடிக்கின்ற திங்களிற் ரேன்றுர் துறைவ்' என்றது இறைச்சி யென்க. ³ "இறைச்சிதானே பொருட்புறத்ததுவே" [தொல்-பொ-கு-229] என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க. (232)

^{§ (}செ-ம்:-) 'எங்கள்' ‡ (பி-ம்:-) 'நீக்கியையர் தெளிதல்' 1 பைத்தலே - சிணயாகுபெயராய்ப் பாம்பை யுணர்த்திற்று.

² "வெடிக்கின்ற ... .. தோன்றுக் துறைவ" என்றதனுல், 'தீலவனே! இற்செறிப்பால் கின்னே யெய்தப்பெரு து தீலவி தன் மேனி யொளிமழுங்கிக் குன்றும்படி கீ வரையாதொழுகு தல் கினக்கு த் தகா து' என்னும் பொருள் தோன்றிய து. இப்பொருள், ஈண்டுக் கூறவேண்டும் பொருளாய்ப் பின் வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட ''கொங்கை கண்டால் கெஞ்சழியாதார் யார்? அதனுல் பிறர் வரைவு கூறி வரமுன் கீ வரைக் து கொள்வாயாக'' என்னும் வாக்கியப் பொருளோ டொருங்கொத்து இயையாமையின், அதன் புறத்தே புலப்பட்டதாய், அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மை யுடையதாமாதலின் இறைச்சியாயிற்று. உள்ளுறை யுவமமோவெனில், உள்ளுறுத்து உவமங் கொள்ள கிற்கும் கருப்பொருளின்கண் கிகழ்வனவாய தருமம், கிளவியிற் கூற எடுத்துக்கொண்ட வாக்கியப் பொருட்கு ஒருங்கொத்த தருமமாயிருக்கும் என்றறிக. உள்ளுறையுவமம் இவ்வாருதீல இக்நூலில் பின்னர் வரும் "இழைவிளேயாடும்" [238] என்னுங் கவி முதலாயினவற்றிற் கூறப்படும் உள் ளுறை யுவமத்தாலும் உணர்க.

^{3 &}quot;இது, தஃவிக்கும் தோழிக்கு முரியதோர் வழுவமைக்கின்றது. இறைச்சியாவது உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்வதோர் பொருளாக லானும் செவ்வன் கூறப்படாமையானும் தீலவன்கொடுமை கூறும்வழிப் பெரும்பான்மை பிறத்தலானும் வழுவாயிற்று. இ-ள்: கருப்பொருட்கு

வரைவேதிர் வுணர்த்தல்

வரைவெதிர் வுணர்த்தல் எ-து. பாங்கி தீலவினே கோக்கி ரீ வரைவு கூறி, எங்கள் ரகர்க்கு வர்தாயாகில் எமர் எதிர்கொண்டு வருவரெனக் கூறுதல்.

குரு திகண் டாலன்ன காந்தளஞ் சாரற் குறிவெறிதே வரு திகண் டாய் தஞ்சை வாணன்வெற் பாவெங்கண் மாநகர் நீ சுரு திகண் டாரொடுக் தோன் றிலெங் கேளிர்கின் சொல்லிகவார் பரு திகண் டாலல ராதொழி யாகயப் பங்கயமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! குருதிகண்டாலொத்த கார் தட் பூவலர்ந்த எங்கள் சாரற் குறியிடத்தில் பயனின்றியே வருவாய்; எங்கள் மாநகரில் டீ வேதம் வல்ல அர்தணமொடும் வர்து தோன்றி வரைவு கூறினேயேல் எங்கள் சுற்றத்தார் நின் சொல்லேக் கடவார். அஃதென்னெ னின், ஞாயிற்றைக் கண்டால் குளத்திலிருக்கும் தாமரை அலராதொழியாது; ஆதலால் அர்தணரை முன்னிட்டுக்கொண்டு வரைவுகூறி வருவாயாக ஏ-று.

எனவே,—வெளிப்படையால் வரைவு கடாவியது. குருதி - இரத்தம். அம் - சாரியை. † தறி - ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. கண்டாய் - முன் னிஃயசைச்சொல். சுருதி - வேதம். கண்டார் - முடிவுகண்டார். இகத்தல்-கடத்தல். 'கின் சொல் இகழார்' என்று பாடமோதுவாரு முளர். அலரா தொழியாதென்பது அலருமென்னும் பொருடுக்து நின்றது. (233)

வரையுநா ளுணர்த்தல்

வரையுரா ஞணர்த்தல் எ-து. மணஞ்செய்கின்ற ராளே யறிவித்தல்.

அலகம் பனகண் ணிவள்கொங்கை மென்சுணங் காகிவண்டு பலகம் ப‰செய்யப் பூத்தன வேங்கை பனிவரைமேல்

^{† (}பி - ம்:-) 'குறிக்கண்'

கேயர்தான், கூறவேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புறப்பட்ட அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மை யுடையதாம் எ— று.

உ—ம்:- ''இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே, வானினிலங்கு மரு வித்தே தானுற்ற, சூள் பேணுன் பொய்த்தான் மூல.'' [கலி-41] இதனுள் சூளப் பொய்த்தா னென்பதே கூறவேண்டும் பொருள். அதன்புறத்தே இங்ஙனம் பொய்த்தான் மூலயகத்து நீர் திகழ்வானென்னென இறைச்சிப் பொருள் தோன்றியவாறு காண்க'' —நச்சிரைக்கினியம்.

திலகம் ³ பதித்தெனச் சேல்வைத்த வாணன்றென் மாறைமன்னன் உலகம் பயில்புகழ் போற்சிலம் பாமதி யூர்கொண்டதே.

இ—ள்: சிலம்பனே! கூர்மைபொருர்திய அம்புபோன்ற கண்ணே புடைய எங்கள் தீலவியது இறுகி வளர்ர்த முலேமேல் பரர்த மெல்லிய சுணங்குபோல வண்டுகள் பலபல விதமாய் ஆரவாரஞ்செய்ய வேங்கைகள் பூத்தன; பனிவரைமேல் திலகம் பதித்ததுபோன்ற சேற் கொடியை வைத்த வாணனுகிய தென்மாறை மன்னனது உலகமெல்லாம் வீளர்த புகழ் போல் திங்கீளப் பரிவேடம் வீளர்தது எ—று.

எனவே,—இது வரையும்நாளென வெளிப்படையான் உணர்த்தியவா முயிற்று. அலகு - கூர்மை. அம்பு - கீண. சணங்கு - மாமைகிறம். கம் பீல - ஆரவாரம். பனிவரை - இமயமீல. சேல் - ஆகுபெயர். பயிலு தல் - வீளதல். ஊர் - பரிவேடம். 'வண்டு கம்பீல செய்யப் பூத்தன வேங்கை' என்றதனுல், ⁴ 'வேங்கை சண்பகம் வண்டுளுமலர்' என்னும் விதியான் வேங்கைப் பூவை ‡ வண்டணுகாதால், இங்ஙனங் கூறியதென்னே யெனின், வேங்கை மரத்தினும் சண்பக மரத்தினும் வண்டுண்ளு திராது, உண்ணின் அதனுன் மயங்கி மூர்ச்சையீன யடையும், பூவைக் கண்ட உவகையால் ஆரவாரிக்கும்; அதுபற்றிக் கூறியவாறு. (234)

அறிவறி வுறுத்தல்

அறிவறி வுறுத்தல் எ - து. பாங்கி தூலமகளறிவு தூலமகற்கறிவுறுத்தல்.

வனநாண் முளரி முகைவென்று வாணன்றென் மாறைவெற்பில் கனநா ணணிந்துபொற் கச்சற வீசிக் கதித்தெழுந்த தனநாணு துண்ணிடைத் தையனல் லாள்பழி சாற்றுவல்யான் எனநாணி நின்பழி தான்மறைத் தாளன்ப வென்ணேயுமே.

^{‡ (}செ - ம்:-) 'வண்டணுகாதாதலால்'

^{3 &#}x27;பதித்தென' என்புழி 'என' என்பது வீணயெச்சப் பொருட்டாகிய உவம வுருபாதலின், அத 'வைத்த' என்னும் பெயரெச்ச வீணயோ டியை யும்; "நாளொடு நடப்பது" என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் [320] 'வீழ்ந் தென' என்பதற்கு 'வீழ்ந்தாற்போல' என்னும் நச்சிஞர்க்கினியருரையினும் பிருண்டு மெல்லாம் 'என' என்னும் உவமவுருபு வீணயெச்சப் பொருள்படு மாறு காண்க. ஆஞல் ஈண்டு உரையில் "பதித்த துபோன்ற சேற்கொடியை" எனப் பெயரெச்ச வாய்பாட்டாற் பிரதிபதப் பொருள் காணப்படுவது தாற் பரியவுரைபோலும். இங்ஙனம் மேலும் வருமிடத் துய்த்துணர்க.

^{4 &}quot;சண்பகமும் வேங்கையும் வண்டுண மலர்மாம்" என்பது திவாகாச் சூத்திரம்.

இ—ள்: அன்பனே! வாணன் தென்மாறை வெற்பில், நீரில் தோன்றி மலர்தற்கு நாட்கொள்ளுர் தாமரை முகையை வென்று, கனமாகிய பொன்னு ணணிர் து, பொற்கச்சற வெறிர் து பெருத்தெழுர்த மூலேக்கு நாணப்பட்ட நுண்ணிய இடையை யுடைய தையலாகிய நல்லாள் நீ பிரிர் து செய்த பிழையை யான் சொல்லுவனென்று நாணி நினது பழியைச் சொல்லாமல் என்னேயும் மறைத்தாள் எ—று.

- எனவே,—இங்ஙனம் அறிவுடையாள கீ விரைக்கு வரைக்குகொள் ளெனக்குறிப்பாற் கூறியவாருயிற்று. வனம் - கீர். காள் முகை - மலர் தற்கு காட்கொள்ளு முகை. காண் - பொன்ணுண்; ஓரணி விசேடம். வீசி -எறிக்கு. கதித்தல் - பருத்தல். தனம் - முலே; தனத்துக்கு என காண்க னுருபு தொக்கது. (235)

குறி பெயர்த்திடுதல்

குறிபெயர்த்திடுதல் எ - து. பாங்கி இக்குறி இயல்பல்ல, வேரேர் குறியிடை வருகவென்று கூறுதல்.

ஊரேர் பவரிங் குலாவவுங் கூடும்வர் தொண்சிலம்பா வேரேர் பொதும்பரிற் போய்விளே யாடுக வேற்படையான் மாருர் பகைவென்ற வாணன்றென் மாறையென் மன்னுதவப் பேரேர் வடிவுகொண் டாலன்ன கீயுமென் பேதையுமே.

இ—ள்: ஒள்ளிய சிலம்பையுடையவனே! உறு தற்ரெழிலே ஆராய்க் து திரிபவர்கள் ¹ இக்குறியில் வக் து உலாவவுக்கூடும்; ஆதலால், வேற்படையி ஞலே † எதிரோர் பகையை வென்ற வாணன் தென்மாறை காட்டில் என் னுடைய கிஃபெற்ற தவப்பேறு ஒரு வடிவுகொண்டா லொத்த கீயும் என் பேதையும் வேருகியவோர் சோஃயிற் போய் விளேயாடுக எ—று.

எனவே,—இக்குறிக்கண் வாரற்க எனக் குறிப்பால் வரைவு கடாதலா யிற்று. ஊறு - உறுதல். ஒர்பவர் - ஆராய்பவர். உமீமை - எதிர்மறை. 'வர்திங்கு' என இயையும். பொதும்பர் - சோஃல. மாறு - எதிர்; "வாளி ரண்டு மாறுவைத்த போன்மழைக்கண் மாதரார்" எனப் பிறரும் 'மாறு'-எதிராகக் கூறியவா றுணர்க. (236)

^{† (}செ-ம்:-) 'எதிர்க்தோர்'

¹ விசேடவுரைப்படி, 'வந்து இக்குறியில்' என மாறியிருத்தற்பாலன. 31

பதின்மூன்று நாள் பகல் வருவாண இரவுவருகேன்றல் (இ*து வெளிப்படை*.)

முத்தணி நீல மணித்†தகட் டூடெங்கு மொய்கொளவே வைத்தணி சேர வகுத்தது போற்றஞ்சை வாணன்வையைப் பைத்தணி வார்திரை தோய்கருர் தாட்புன் ஊப் பாசிஃவெண் டொத்தணி பூர்துறை வாவரு வாயிரு \$ டூங்கிரவே.

இ—ள்: முத்தினிரையை § நீலமாகிய நல்ல தகட்டுள் எங்குஞ் செறிவுகொள வைத்து ஒழுங்குசேர வகுத்ததுபோலத் தஞ்சைவாணனது வைகையாற்றிடத்துப் பசுத்த அழகாகிய நெடிய * அலேமைத் தோயப்பட்ட கரிய அடியையுடைய புன்னேயினது பச்சிலேயில் வெள்ளிய பூங்கொத் தணி யப்பட்ட பொலிவினேயுடைய துறைவனே! இருள் தாங்கப்பட்ட இடை யாமத்து வருவாயாக எ—று.

முத்தணி - முத்துகிரை. மொய்கொள - செறிவுகொள. பைத்து -பைத்த. அணி - அழகு. வார்திரை - கெடிய திரை. கருந்தாள் - கரிய கிறத்தையுடைய அடி. பாசில - பச்சில். தொத்து - பூங்கொத்து. பூ -பொலிவு. இச்செய்யுளில் ¹ இறைச்சி கூறியவா அணர்க. (237)

^{† (}பி - ம்:-) 'தகடுடெங்கும்'; (செ - ம்:-) 'தகட்டுள்ளெங்கும்'
(செ-ம்:-) \$ 'டூக்கிடையே' § 'டீல்கிறமாகிய' * 'அலே தோயப்பட்ட'
¹ வெவ்வேறிடத்துப் பிறர்த ரீலத்தகடும் முத்தம் ஒன்றுசேர்ர் தணியுற
வினங்குதல்போலப் புன்னப் பாசிலயில் வெண்பூங்கொத்த அணியப்பட்ட
துறைவ எனவே, அவைபோல ரீயும் தலேவியை வரைர்து பிரியாது உட
னுறைதல் செய்தலின்றி, இடையிடையே பிரிவுடைத்தாய இக்களவொழுக்கில்
ரீட்டிப்பது நினக்குத் தகாது என வேருர் பொருள் தோற்றுவித்தமையின்
இறைச்சியாம். ஈண்டு 'வருவா யிருடூங்கிரவே' என்று பின்வரும் வாக்கியப்
பொருளோ டொருங்கொத்து உள்ளுறை யுவமங்கொள்ளாமையும், மேற்
காட்டியவாறு வேறு பொருள் தோற்றி அதிகரித்த பொருளாகிய வரைவு
கடாதற்கு உபகாரப்படுதலுங் காண்க.

இறைச்சியென்பது உள்ளுறையுவமம்போல், உள்ள கருப்பொருள் ஒன்றனுள்ளே பிறிதோர் பொருள் கொள்வது. இது கருப்பொருளப்பற்றி வருதலான் இறைச்சி யெனப்பட்டது. இஃது உடனுறை எனவும்படும். இவ்விறைச்சிப் பொருள் அகத்திணப்பாட்டிலே பயின்றுவரும். இது தெய்வ முதலாகிய கருப்பொருள்களேத் தனக்கு நிலக்களைகைக் கொண்டு புலப்படும்.

இரவு வருவானப் பகல்வரு கேன்றல் (இது வெளிப்படை.)

இழைவினே யாடு மிளமூலே சாயற் கிடைந்தமஞ்ஞை கழைவினே யாடுங் கடிப்புனங் காத்துங் கலேயகலா துழைவினே யாடு முயர்சிலம் பாவின்னு முன்பொருட்டால் மழைவினே யாடு மதிற்றஞ்சை வாணன் மலயத்திலே.

இ—ள்: புயல் விளேயாடும் மதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன து பொதிய மீலயிடத்து மானப் பிரியாது கீல விளேயாடும் உயர்ந்த சிலம்பையுடைய வனே! இன்னும் உன்பொருட்டாகப் பூண் விளேயாடப்பட்ட இளமுலேயை யுடையாளது சாயலுக் கிடையப்பட்ட மஞ்ஞை மூங்கிலிடத்து விளேயாடும் 1 கிறைந்த திணப்புனத்தை யாங்கள் பகற்பொழுதிற் காப்போம், அங்கு வரு வாயாக எ—று.

இழை - ஆபாணம். சாயல் - இயல். இடைதல் - தோல்வியடைதல். கழை - மூங்கில். கடி - சிறப்பு. 'உழையகலாது க‰விளேயாடும்' என இயையும். 'மாஃனப்பிரியாது கஃவவிளேயாடும்' ‡ என்றதனுல், நீயுர் தஃவவி யைப் பிரியாது விளேயாடுகவென ² உள்ளுறை யுவமங் காண்க. (238)

^{‡ (}பி-ம்:-) 'என்றவதனுல்'

¹ விசேடவுரையின்படி இது 'சிறந்த' என இருத்தற்பாலது.

² உள்ளுறையுவமத்தின் இலக்கணத்தி'னை இந்நூலின் 25-ம் கவிக் குறிப் புரையிற் காண்க. இனி, உள்ளுறையுவமத்திற்கும் இறைச்சிக்கு முள்ள பேதம் வருமாறு:—

ஓர் அகப்பொருட் செய்யுளிற் சில அடிகளில்வரும் கருப்பொருள்களாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் அச்செய்யுளின் மற்றைய அடிகளாற் பேறப் படும் போருளுக் ததவியாகி அதனே டியைந்து ஒரு போருள் பயந்தால் அஃ த உள்ளுறையுவமமாகும். ஈண்டுக் கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள் ளுறைப் பொருள் இல்லேயாயின் அச்செய்யுளின் கருத்து முற்றுப்பெருமலும் கன்கு விளங்காமலும் கிற்கும். அங்ஙனமன்றி, அக்கருப்பொருளாற் பெறப் படும் உள்ளுறைப்பொருள் மற்றைய அடிகளாற் பேறப்படும் போருள நன்து விளங்குதற்த உதவியாகாமல் அதனேடு ஒருங்கோத் தியையாது வேறேரு பொருள் தோற்றுவித்து நின்றல் அஃ த இறைச்சியாகும். ஈண்டுக் கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் இராவிடினும் செய்யுளின் கருத்து முற்றுப்பெற்றும் கன்கு விளங்கியும் கிற்கும். நண்ணறிவுடை யோர்க்கே இவற்றின் வேறுபா டுணாவும், செய்யுட்களில் இவை அமைக்க வாறு காணவும் இயலும்.

பதினுன்கா நாள்

பகல்வருவானப் பகலினு மிரவினும் பயின்றவைரு கென்றல் (இது வெளிப்படை.) பயின்ற - செருங்கி.

குரவுங் கணியும் விரவும்வெற் பாவெய்ய குஞ்சரமேல் வரவுர் தியதெவ்வை மாற்றிய வாணன்றென் மாறைமின்னும் அரவும் பணியு நடங்கிடை யாற்றல ளாற்பகலும் இரவுங் குறிவயி னீவரல் வேண்டு மிவள்பொருட்டே.

இ—ள்: குரவ மாமும் வேங்கைமாமும் ஒன்ரேடொன்று கலந்திருக்கும் வெற்பை யுடையவனே! வெய்ய யானேயின்மேல் ‡ வரவை நடத்திய பகையை மாற்றிய வாணன் தென்மாறை நாட்டில் மின்னும் அரவும் பணியப்பட்ட ஒசியு மிடையினேயுடையாள் உன்னேப் பிரிந்த ஆற்றலள்; ஆதலால், இவள்பொருட்டுப் பகலினும் இரவினுங் குறியிடத்தில் நீ வரவேண்டும் எ—று.

எனவே,—ஓரறிவுயிராகிய மரங்களும் பிரியா த ஒன்றேடொன்று கலந்திருக்கின்றமையால் ஆறறிவோடு கூடிய நீ பிரிந்திருக்கத் † தகாதென் னும் ¹ உடனுறை யுள்ளுறை காண்க. என்ன,— "உடனுறை யுவமஞ் சுட்டு நகை சிறப்பெனக், கெடலரு மரபி னுள்ளுறை யைந்தே" என்னும் பொரு ளியற் சூத்திரத்தான் [தொல்-பொரு-242] உணர்க.

குரவு - குரா. கணி - வேங்கை. விரவுகல் - கலத்தல். உர்தல் - நடத் தல். நடங்கல் - ஒசிதல். நுடங்கிடை - அன்மொழித்தொகை. (239)

(செ-ம்:-) ‡'வாவே' † 'தகாதென்று உள்ளுரையுவமர் தோன்றியவாறுணர்க.

1 உடனுறையுள்ளுறை— உடனுறையாகிய உள்ளுறை, அஃதாவது உள் ளுறை ஐந்தனுள் ஒன்றுகிய உடனுறை என்பதாம். உள்ளுறை – ஒன்றின உள்ளு முத்து அதீன வெளிப்படாமற் கூறுவன. உடனுறை-ரான்கு நிலத்தும் உளவாய் அர்ரிலத்து உடனுறையுங்கருப்பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்ப மறைத்துக் கூறம் இறைச்சி. ஆகவே இச்செய்யுளில் உள்ளுறையாய்ப் பெறப்பட்ட இப்பொருள் இறைச்சிப்பொருள் என்பது பெறப்பட்டது. என் கோ பெனில், – ஈண்டுப் பாங்கியாற் பிற்கூறப்படும் பொருள் 'த ஃவேனே! கின் பிரிவை நடங்கிடை ஆற்றலள்' என்பது. அப்பொருட்கு 'குரவுங் கணியும் விரவும் வெற்பா' என்ப து உவமமன்ருய், 'உன த வெற்பிடத்து இங்ஙனம் தலேவியைப் ஓரறிவுயிராகிய மாமும் பிரியாது கூடியிருக்க, நீ பிரிந்து வருத்துவது நினக்குத் தகாது' என்னும் பிறிதொரு பொருளேத் கோற்றுவித்து, விரைக்து வரைவாயாக என அதிகரித்த குறிப்புப் பொரு ளுக்கு உபகாரப்பட்டமையுங் காண்க. 'விரைக்கு வரைக் துகொள்' என் னும் பொருளே ஈற்றடி குறிப்பா லுணர்த்திற் றென்க.

பதிணந்தா நாள்

பகலினு மிரவினு மகலிவ ணென்றல் (இது வெளிப்படை)

தாவா த செல்வர் தருர்தஞ்சை வாணன் றடஞ்சிலம்பா நீவாரல் சார னில்வல ராம்பக னீடிருளார் மாவா னிலவு நிலமங்கை வார்குழன் மல்லிகைபோல் ஒவா திரவெறிக் குஞ்சோலே நீழலி னூடுவர்தே.

இ—ள்: தன்னே யடைந்தோர்க்குக் கேடில்லாத செல்வத்தைத் தரும் தஞ்சைவாணன த பெரிய சிலம்பை யுடையவனே! பகலில் வரின் விளங்கப்பட்ட அலராம்; இரவில் வரின் கீண்ட இருளார்ந்த பெரிபவானிலவு * நிலமங்கையது குழலின் முடித்த மல்லிகைப் பூப்போல நீங்கா த சோலே நிழலினுள்ளே வந்தெறிக்கும்; ஆதலாற் சாரலிடத்து நீ வாரீல எ—று.

தாவாத - கெடாத. நிலவுதல் - விளங்குதல். மா - பெருமை. வான் -ஆகாயம். நிலவு - நிலா. ஓவாது - நீங்காது. 'பகல் நிலவலராம்', எனவும், 'இரவு நீடிருளார்' எனவும், 'வர்தே யெறிக்கும்' எனவும்; 'சாரல்நீ வாரல்' எனவு மியையும். சாரல் என்புழி ஏழனுருபு தொக்கது. (240)

தலமக ஞடிமேருங் குலனு மரபும்புகழும் வாய்மையுங்கூறல் (இதுவெளிப்படை)

தலத்திற்கு மாறைக்கு மன்னவன் வாணன் றமிழ்**த்**தஞ்சைசூழ் நிலத்திற்கு மாமணி யாகுநின் டைட்டிற்கு நீள்பதிக்கும் குலத்திற்கு மாசில் குடிமைக்குஞ் சீர்மைக்குங் கோதி**ன்மெய்ம்மை** நலத்திற்கு மாவதன் முல்வரை யாது நடப்பதுவே.

இ—ள்: புவிக்கும் மாறைக்கும் மன்னை கிய வாணன து தமிழ்த் தஞ்சை சூழ்ர்த, இர்கிலத்திற்கு மாமணியாகும் கின்னைட்டிற்கும் கின்னீள்பதிக்கும் கின் குலத்திற்கும் குற்றமில்லாத கின் குடிமைக்கும் கீர்த்திக்கும் குற்ற

^{* (}பி-ம்:-) 'நிலமங்கை வார்குழலிலே'

மில்லாத நினது வாய்மைக்கும் நீ செய்யும் நல்வினேக்கும் நீ வரையாது நடப்பது 2 ஆகு முறைமையன்று எ—று.

உம்மைகள் - எண்ணின்கண் வர்தன. 'தலத்திற்குமன்னவன்' என்ப தமையாதோ 'மாறைக்கு மன்னவன்' என்னல் வேண்டுமோ வெனின், மாறை தீலமுறைக் காணியாதலாற் கூறியது. சிர்மை - கீர்த்தி. மெய்ம்மை-வாய்மை. நலம் - செய்யும் நல்விண. ஆல் - அசை. (241)

ஆறாபார்த்துற்ற அச்சங்கூறல்

ஆறுபார்த்துற்ற வச்சங் கூறல் எ - து. வரும் வழியைக் கருதி அவ் வழியிற் றிரிதரும் விலங்காற் ரேன்று மச்சங் கூறல்.

புராந்தகர் செஞ்சடை வெண்பிறை போனு தற் புள்ளிமிழ்பூங் குராந்தொடை மென்குழற் கொம்பிண வேண்டிக் கொடிமுல் ஃகீள் மராந்தழு வுஞ்தஞ்சை வாணன்வெற் பாவல்சி தேர்ந்திலஞ்சிக் கராந்திரி கல்லதர் வாயெல்லி நீவரல் கற்பலவே.

இ—ள்: முல்ஃலக் கொடியான த நீண்ட செங்கடப்ப மாத்தைத் தழு விப் படருர் தஞ்சைவாணன்வெற்பனே! புரார்தகரது செஞ்சடையிற் சூடிய வெண்பிறைபோன்ற நுதஃலயும், வண்டுக ளாரவாரிக்கும் பூங்குரா மாலே யணிர்த மெல்லிய குழலினேயுமுடைய கொம்புபோல்வாளே வேண்டி நிலத் திற் குழியாய் ஆழ்ர்த நீர்நிஃலயிடத்து முதஃலகள் இரைதேடித் திரியப்பட்ட கல்லதரினிடத்து இராக்காலத்து நீவருவது முறைமையன்று எ—று.

3 புராக்தகர் - ஈசர். புள் - வண்டு. இமிழ்தல் - ஆரவாரித்தல். குராக் தொடை - குரவமாலே. கொம்பு - ஆகுபெயர். மரா - செங்கடம்பு. 'மராக் தழுவும் வெற்பு' எனக் கூட்டுக. வல்சி - இரை. தேர்க்து - தேடி. இலஞ்சி - குழிக்தாழ்க்த கீர்கிலே. கராம் - முதலே. கல்லதர் - இருமருங்கும் கல் செருங்கிய வழி. எல்லி - இரவு. கற்பு - முறைமை.

ஓரறிவாகிய செங்கடம்பு முல்ஃக்கொடியைத் தழுவிய துபோல ஆறறி வொடு கூடிய உயர் பிறவியாகிய நீ கொடிபோல்வாளேத் தழுவுவாயாக வென்று உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக் கிடந்தவா றுணர்க.

² ஆகுமுறைமை - தகும் முறைமை; ஆவது - தக்கது; ஈண்டு 'ஆகும்' என்பதின ''புண்ணியமாம் பாவம்போம்'' என்புழி 'ஆம்' என்பதுபோற் கொள்க. ³புர+அந்தகர் = முப்புரங்கின (எரித்து) அழித்தவர், சிவபிரான்.

4 ஆற்ருத்தன்மை யாற்றக் கூறல்

ஆற்ருத் தன்மை யாற்றக் கூறல் எ - து. திலமகள து ஆற்ருத தன் மையை ஆற்றுதல் செய்யத் திலவற்குக் கூறல்.

கலங்குர் தெளியுங் கனலெழ மூச்செறி யுங் † கண்கணீர் மலங்கும் பொலர்தொடி சோரமெய் சோரு மறஞ்செய்கொலே விலங்கும் படிறசெய் யாக்குன்ற நாட விரைர்தளிப்பாய் அலங்குங் கடும்பரித் தேர்வாணன் மாறை யணங்கிணேயே.

இ—ள்: விளங்கப்பட்ட கடிய வேகத்தையுடைய பரிபூண்ட தேரை யுடைய வாணன் மாறையில் மறமாகச்செய்யப்பட்ட கொஃத்தொழிஃயுடைய விலங்குங் களவு செய்யாத மீலநாட்டை யுடையவனே! கலங்குர் தெளியும் செருப்பெழப் பெருமூச்செறியுங் கண்களில் நீர் ததம்பும் பொன்ஞற் செய்த தொடி கழல மெய்யிளேக்கு மென்று சொல்லப்பட்ட அணங்கு போல்வாளே விரைந்தளிப்பாயாக எ—று.

அளியாவிடின் இறந்தபடுமென்பத தோன்றியவாறு. இவ்வாறு கூற வே வரைக் துகொள்வாயென்று குறிப்பாற் கூறியவாருயிற்று. மலங்கல் -ததும்பல். சோருதல் - கழலுதல். சோருதல் - இடைத்தல். மறம் - பாவம். கொ‰ - கொல்லுக்தொழில். விலங்கும் என்புழி உம்மை இழிவு சிறப்பு. படிற - களவு. குன்றாரு - மூலாரு. அலங்கல் - விளங்கல். குதிரை. அணங்கு - ஆகுபெயர். புன்மையறிவாகிய விலங்குங் களவு செய்யாவெனவே மேலறிவாகிய நினக்கு வரையாது களவிலொழுகத் தகாதெனக் குறிப்பாற் கூறியவாருயிற்று. (243)

காவன்மிக வுரைத்தல்

காவன்மிக வுரைத்தல் எ - து. குறியிடத்து டீ வருவதற்கும் அவள் வருவதற்கும் இடையூருகிய காவல் ‡ மிக்க என்று கூறுதல். மிகவுரைத் தல் - மிகவாயதுரைத்தல். ——

^{† (}செ-ம்:-) 'கண்ணினீர்'

⁴ ஆற்ருத்தன்மை - விரகவேதினையைத் தாங்கமுடியாத தன்மை. ஆற்ற-அவ்வேதினையத் தணிக்கும்படி, தீர்க்கும்படி.

[்] மிக்கென்று' என்றே ஏட்டிற் காணப்படுகின்றன; மிக்க+என்று என்பதன் நிலமொழியீறு தொகுத்தெழுதிய செய்யுணடை போலும் அது.

நஞ்சா ரரவந் திரி தரு கானடு நாளிரவில் அஞ்சாது செங்கை யயில்விளக் காவணங் கின்பொருட்டால் மஞ்சார் மதிற்றஞ்சை வாணன்வெற் பாவரல் வன்சொலன்ண துஞ்சாள் கடுந்துடிக் கைந்நகர் காவலர் துஞ்சினுமே.

இ—ள்: முகில்க ணிறைக்த மதில் சூழ்க்த தஞ்சைவாணன் வெற்பி லுள்ளவனே! கஞ்சு பொருக்கிய பாம்புகள் திரியப்பட்ட காட்டில் இடை யாமத்தில் அச்சமின்றிச் செங்கையிலேக்கிய வேலே விளக்காக அணங்கு போல்வாள் காரணமாக வாரற்க; அன்றி கீ குறியிடத்தில் வருதற் கிடை யீடாகிய கொடுமையையுடைய துடிகொட்டித் திரியும் ககர்காவலர் தஞ் சார்; அவர் தஞ்சினுக் தலேவி குறியிடத்தில் வருதற் கிடையீடாகிய கடுஞ் சொல்லேயுடைய அன்னே தஞ்சாள்; ஆதலால் கீ வரைக் தகொள்வாயாக.

எனவே,—வெளிப்படையால் வரைவு கூறியவாறுணர்க. ஈடு நாள்-இடையாமம். அயில் - வேல். (244)

காம மிக வுரைத்தல்

காம மிக வுரைத்தல் எ - து. தலேவி வேட்கை மிகவாயின துரைத்தல்.

தென்னுக வண்டமிழ் வாணன்றென் மாறைச் செருந்தியுடன் புன்னுக முங்கமழ் பூர்துறை வாசுரர் போற்றமிர் தம் பின்னுக முன்வர்த பேதைதன் காமப் பெருங்கடற்கு நின்னுக மன்றியுண் டோபுணே யாவது நீர்துதற்கே.

இ—ள்: பொதிய மீலயிற் பிறந்த வளவிய தமிழைக்கற்ற வாணன் தென்மாறை நாட்டிற் செருந்திப் பூவுடன் புன்னுகப்பூவுங் கமழப்பட்ட துறைவனே! சுரர் போற்றப்பட்ட அமுதம் பின்வர முன்னே தோன்றிய எங்கள் தீலவி யாசையாகிய பெரிய கடீலே நீர்து தற்கு மரக்கலமாவ து நின் மார்பன்றி வேறுண்டோ எ—று.

தென் நாகம் - பொதியமலே. வண்டமிழ் - வளவிய தமிழ். 'பூ' என் என்பதினச் 'செருந்தி' யுடனும் 'புன்னுகத்' துடனுங் கூட்டுக. சார்-தேவர். பேதை - திருமகள். எனவே,—தலேமகினத் திருமகளாகக் கூறியது. ஆகம்-மார்பு. புணே - மாக்கலம். செருந்திப்பூவும் புன்னுகப் பூவுங் கூடி மணக் குந் துறைவனே யென்று கூறியவதனுல், நீங்களிருவரும் மணத்தொடு கூடியிருப்பீரென உள்ளுறையுவமக் தோன்றியவாறுணர்க. (245)

வரைவு கடாதல்

5 கனவு நலிவுரைத்தல்

கனவு நலிவுரைத்தல் எ - து. தூலவிக்குக் கனவிஞல் வ**ர்த** துன்பத் தைப் பாங்கி தூலவற் குரைத்தல்.

மாணுத தெவ்வென்ற வாணன்றென் மாறை வளநகர்போற் பூணுக மெல்லியற் புல்லிணே யாகவப் பொய்யைமெய்யாப் பேணு மகிழ்ந்து பெருந்துயி லேற்றவள் பின்ணேநின்ணேக் காணுள் கலங்கின ளாற்கலங் காமனக் காவலனே.

இ—ள்: கலங்காத மனத்தையுடைய காவலனே! மாட்சிமையில்லாத பகைவரை வென்ற வாணன் தென்மாறை வளாகரைப்போன்ற பூண்பொருர் திய மார்பையுடைய மெல்லியலேக் கனவினிடைத் தழுவிணயாக, அர்தப் பொய்யை மெய்யாக விரும்பி மகிழ்ச்சியை யடைர் து பெரிய துயிலேற்றவள் அத்துயிலுணர்ர்த பின்பு நின்னேக் காணுளாய்க் கலங்கினள் எ—ற.

மாணத - மாட்சிமையில்லாத. ⁶ தெவ் - பகை; ஆகுபெயர். பூண கம் - பூண்பொருர்திய மார்பு. மெல்லியல் - தலேவி. பேணி - விரும்பி. பேணு - செய்யா என்னும் விணயெச்சம். ஆல் - அசை. 'பெருர் தயி லேற் றவள்' என்றதனுற் கனவு வருவிக்கப்பட்டது. (246)

கவினழி வுரைத்தல்

கவினழி வுரைத்தல் எ - து. தூலவி அழகழிர்ததினத் தூலவற்குக் கூறுதல்.

ஏரேற்ற கொங்கை யிளங்கொடி மார்தளி சேய்ர்தவண்ணம் காரேற்ற கங்குலிற் பீரலர் போன்றது காவியுண்கண்

⁵ கனவு நலிவுரை த்தல், கவினழிவுரை த்தல் என்னும் இரண்டு கிளவியும் வரைவுகடாதலாகிய ஈண்டும் கீழ்ச்சென்ற வரைதல் வேட்கையினும் வரு மாலோ பேதம் என்னேயெனில், – தீலவி தோழிக்குக்கூறங் கூற்ருய் வரின் வரைதல்வேட்கைக்குரிய கிளவியென்றும், தோழி தீலவற்குக் கூறங் கூற் ருய் வருஞ் செய்யுளாயின் வரைவுகடாதற்குரிய கிளவியென்றும் வேறுபாடு காண்க.

⁶ தெவ்: பகைமைக்குணத்தின் பெயர் குணியாகிய பகைவரை யுணர்த் தினமையிற் குணவாகுபெயர். குணம், பண்பு என்பன ஒருபொருட்கிளவி. 32

வாரேற்ற பைங்கழல் வாணன்றென் மாறையில் வாவியின்கண் கீரேற்ற செங்கழு கீர்மலர் போன்றது கின்பொருட்டே.

இ—ள்: தலேவனே! நின்பொருட்டு அழகுநிறைந்த கொங்கையை யுடைய இளங்கொடிபோன்றவளது மாந்தளிர்க் கொப்பாகிய அழகு கருமை நிறைந்த இராக்காலப் பீர்க்கம்பூப் போன்றது; கருங் குவளேபோன்ற உண் கண் வார் கோத்தக் கட்டிய பைம்பொன்னுற் செய்த வீரக்கழல் புணந்த வாணன் தென்மாறைநாட்டிலுள்ள வாவியிடத்துச் செங்கழுகீர் மலரில் கீர் நிறைய முகந்துகொண்ட மலர்போன்றது எ—று.

ஏர் - அழகு. ஏய்தல் - ஒத்தல். வண்ணம் - அழகு. கார் - கருமை. பீர் - பீர்க்கு. அலர் - பூ. காவி - கருங்குவீன. வார் - கயிறு. கழல் -வீரத்தாற் கொடையால் விருதாகக் காலிற் கட்டுவதோர் ஆபரண விசேடம். கருங்குவீனபோன்ற கண் அழுதழுது சிவர்து நீர்கோத்தவதனுல் நீர்முகர்த செங்கமுநீர்போன்றதென்று கூறியது. (247)

'வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்' முதலாகப் 'பிறர்வரை வுணர்த்தல்' ஈருகக்கூறிய ஐக் தம் போய்த்தற்குரியன. 'குறிபெயர்த்திடுதல்' முதலாகப் 'பகலினுமிரவினும் அகலிவணென்றல்' ஈருகக்கூறிய ஐக் தும் மறுத் தற்குரியன. 'உரவோன் காடு மூருங் குலனு மாபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறல்' ஒன்றுங் கழுறற் குரித்து. 'வரைவெதிர் வுணர்த்தலும், வரையுகா ளுணர்த்தலும், அறிவறி வுறுத்தலும், ஆறபார்த்தற்ற வச்சங் கூறலும், ஆற் ருத்தன்மை யாற்றக் கூறலும், காவன் மிக வுரைத்தலும், காமமிக வுரைத்தலும், கனவுகலி வுரைத்தலும், கவினழி வுரைத்தலும்' ஆகிய ஒன்பதும் மேய்த்தற்குரியன. இவை எல்லாங் குறிப்பினும் வெளிப்படையானும் வரைவு கடாவியவா றுணர்க.

வரைவுகடாதல் முற்றும்.

16. ஒருவழித் தணத்தல்

அஃ தாவ த வரைவு கூறிய பாங்கியொடு வரை தற்குடன்பட்ட தூலவன் தன்னூர்க்கொரு † வழிப்போய் வருகிறேனென்று போதல்.

"செலவறி வுறுத்தல் செலவுடன் படாமை செலவுடன் படுத்தல் செலவுடன் படுதல் சென்றுழிக் கலங்கல் தேற்றியாற் றுவித்தல் வர் துழி * கொர்துரை யெனவெழு வகைத்தே ஒன்றக் கூறிய வொருவழித் தணத்தல்" [ரம்பி-கள-சூ-51] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் ஒருவழித் தணத்தல் எழுவகைப்படும்.

> தன்பதிக் ககற்சி தலேவன் சாற்றல் (இது வெளிப்படை.) அகற்சி - பிரிவு.

திரைகே தகைமணங் கூட்டுமெம் பாடியிற் சென்றுவந்தியான் வரைகேன் வருந்துணே வல்லியை நீதஞ்சை வாணன்செவ்வேல் புரைகேழ் மதர்விழிக் கோங்கரும் பேர் மூலேப் பூசல்வண்டு நிரைகேச வஞ்சியஞ் சேலென்று தேற்றுத னின்கடனே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணனது செவ்வேஃயொக்கும் நிறம்பொருந்திய மதர்த்த விழியையும் கோங்கரும்புபோன்ற முஃயையும் ஆரவாரிக்கும் வண்டு நிரையாயிருக்குங் ¹கேசத்தையுமுடைய வஞ்சிபோன்றவளே! திரையானது தாழம்பூ மணத்தைக் கூட்டும் எம்மூரில் யான் சென்று வந்து வரைவேன்; வருமளவும் நீ வல்லியை யஞ்சேலென்று தேற்றுதல் நின் கடன் எ—று.

திரை - அஸே. கேதகை - தாழை. பாடி - ஊர். கேழ் - நிறம். மதர் விழி - மதர்த்த விழி. பூசல் - ஆரவாரம். கேசம் - அளகம். கடன் -முறைமை.

பாங்கி விலக்கல் (இத வெளிப்படை.)

பறந்தாங் கிவர்பரித் தேர்கட வேலுன் பதியடைந்தால் மறந்தாங் கமையவும் வல்ஃயன் பாதஞ்சை வாணென்னுர் நிறந்தாங் கிவர்கணே போலுண்கண் மாமுகி னீர்மைகொண்டு புறந்தாழ் கருங்குழல் வெண்முத்த வாணகைப் பொன்னிணேயே.

(செ-ம்:-) † 'வழிபோய்' * 'ரோர்த் தரை' ¹ கேசம்-கூர்தல்.

இ—ள்: அன்பனே! நின்னூர்க்குப் போய்ச் சேர்க்தையானுல் தஞ்சை வாணன் ஒன்னுர் மார்பு தாங்க ஏறங் கணேயை யொக்கும் உண்கண்ணேயும், முகிலினது தன்மையைக்கொண்டு புறத்திலே தாழப்பட்ட கருங் குழஃயும், வெண்முத்தம் போன்ற ஒளிபொருக்கிய ககையையு முடைய பொன்னே யொப்பாளே மறக்து அவ்விடத்திலிருக்கவும் வல்ஃ; ஆதலால், பறக்தாற் போற் செல்லும் பரிபூண்ட தேரைச் செலுத்தாதொழிவாயாக எ—று.

ஆங்கு - உவமவுருபு. இவர்தல் - செல்லுதல். கடவுதல் - செலுத்துதல். ஆங்கு - அவ்விடம். அமைதல் - அமைந்திருத்தல். நிறம் - மார்பு. இவர் தல் - ஏறுதல். வாள் - ஒளி. ¹ போன்: ஆகுபெயர். (249)

திலவ னீங்கல் வேண்டல்

தூலைவ னீங்கல் வேண்டல் எ - து. தூலைவன் பாங்கியை யுடன்படுத்தி ரீங்கற் பொருட்டு வேண்டிக்கூறல்.

அறையும் பொறையு மணந்தவெங் கானத் தணங்கையில்வைத் திறையும் பிரிவதற் கெண்ணுகி லேனெண்ண லார்வரைமேல் மறையும் படிவென்ற சந்திர வாணன்றென் மாறையில்வண் முறையுங் குழுவிசென் றேவரல் வேண்டுமெம் மூரகத்தே.

இ—ள்: பகைவர் மூலமேல் மறைக்கொழியும்படி வென்ற சக்திர வாணன் தென்மாறை நாட்டி விருக்கின்ற வண்டுறையுங் குழலி! அணங்கை இல்லிடத்து வைத்து, அறையும் பொறையுங் கூடிய வெவ்விய காட்டகத்து இறைப்பொழுதும் பிரிவதற் கெண்ணுகிலேன்; எண்ணிய தென்னெனில் ஓர் காரியத்தால் எம் மூரகத்துப் போய் வரல் வேண்டும் எ-று.

அறை - கற்குகை. பொறை - துறுகல். மணத்தல் - கூடிதல். ² இறை: ஆகுபெயர். எண்ணலார் - பகைவர். வரை - மூல. மலர்மணங்கொள் ளுங் காரணத்தால் வண்டுறைவதெனக் கொள்க. (250)

துவேனப் பாங்கி விடுத்தல்

தலேவினப் பாங்கி விடுத்தல் எ - து. பாங்கி திலைவின ஊர்க்குப் போய் வருகவென விடுத்தல். ——

¹ பொன் - இலக்குமி. தீலவிக்கு உவமையாகுபெயர்.

² இறை - அற்பம் என்னும் அளவின் பெயர் அவ்வள**வி**ணயுடைய காலத்திற்கு அளவையாதபெயர்.

இல்லத் துறையு மிவள்பொருட் டானுமக் கியானுமொன்று சொல்லத் தவிர்கிலன் சூழ்கழ லீர்சுடர் தோய்புரிசை வல்லத் தமர்வென்ற வாணன்றென் மாறையில் வர்துவர்து செல்லத் திருவுளம் வைத்தகல் வீர்நுர் திருநகர்க்கே.

இ—ள்: அணிக்த கழஃவயுடையீர்! இல்லிருக்கு மிவள்பொருட்டால் நமக்கு யானும் ஒரு சொற்சொல்லத் தவிராது, சொல்லவேண்டியதாதலாற் சொல்கின்றேன்; கதிரோஃனத் தீண்டும் மதில் சூழ்க்த வல்லமென்னும் கக ரில் அமரை வென்ற வாணன் தென்மாறையில் வக்து வக்த போகத் திரு வுள்ளம் வைத்து உம்முடைய திருககர்க்குச் செல்லுவீர் எ—று.

முல்ஃவுரிப் பொரு ளிருத்தலாதலால், 'இல்லத் துறையும்' எ**ன்று கூ**றி யது. சூழ்தல்- அணிதல். சுடர் - கதிரோன். புரிசை - மதில். ⁸ வல்லம்-ஒரூர். வந்து வந்து என்பது - விரைவின்கண் வர்த அடுக்குமொழி. (251)

> பாங்கி தலேவிக் கவன்சேல வுணர்த்தல் (இத வெளிப்படை.)

நிலவேய் தாள நிரைத்தன்ன வாணகை நீலநிறக் குலவேய் நிகர்பொற் ருடிடிநெடுர் தோளி குறுகிவரச் செலவே கருதினர் செர்தமிழ் வாணன் செழுங்கமலத் தலவே தியன்பெறு நாள்பெற்று வாழ்பவன் றஞ்சையிலே.

இ—ள்: கிலவுபொருத்திய முத்தங்களே கிரைத்தாலொத்த ஒளிபொ ருந்திய நகையினேயும், நீலகிறத்தையுடைய விசேடமாகிய வேய்க்கு கிகராகிய பொற்ருமு யணிந்த நெடிய தோளயுமுடையாய்! நம் அன்பராயிஞர் செழுங்கமலத்தை இடமாகவுடைய பிரமண் பெறும் வாழ்நாளப் பெற்று வாழ்பவஞகிய செந்தமிழ் வாணனது தஞ்சாக்கூரிற் கடுகிவரச் செலவே கருதினர் எ—று.

கிலவு - ஒளி. ஏய்தல் - பொருர்தேதல். தரளம் - முத்தம். வேதியன் -பிரமன். பிரமன் பெறு நாள் - சதார்யுக மிரண்டாயிரம் வட்டர் திரும்பின் ஒரு நாள்; அர்த நாட்கணக்கில் ஆண்டு நூறென் றுணர்க. (252)

⁸ வல்லம்: தென்காசி தாலுக்காவி லுள்ளதோ ரூர். மற்றுத் தஞ்சாவூர் செங்கற்பட்டு முதலிய ஜில்லாக்களிலுள்ள வல்லமன்று ஈண்டுக் கூறியது.

தலேவி நெஞ்சோடு புலத்தல். (இது வெளிப்படை) புலத்தல் - கொர்து கூறல்.

குளித்தா ரிளங்கொங்கை யாவியி லாவி குளிர்ப்பகம்மை † யளித்தா ரகலத் தணேத்தகன் முரன் றணங்கின்முன்னே தெளித்தார் செழுந்தஞ்சை வாணனென் ஞரினஞ் சிந்தைகைய ஒளித்தா ரவரிங்ங னேகன்று நன்றிவ் வுலகியலே.

இ—ள்: அன்பராயிஞர் இளங்கொங்கையாகிய வாவியிற் குளித்தார்; விரகக்கனலால் வெ தம்பிய நம்மாவி குளிர்ச்சியையடைய நம்மை யளித்து மார்பிடத் தீணத் தகன்றுர்; இயற்கைப் புணர்ச்சி கூடிய அன்று அணங்கின் முன்னே பிரியேனென்று தெளியச்செய்தார்; செழுமையை யுடைய தஞ்சை வாணனுக் கொன்னுரைப்போலே நம்முடைய சிர்தை கைய வொளித்தார்; இவ்விடத் திவ்வுலகியல் நன்று நன்று எ—று.

து இவைன் மேற் குறையை உலகின் மேல் வைத்துக் கூறிஞள். 'நன்று நன்று' என்பது குறிப்புமொழி. ஆவி - வாவி. ஆவி - உயிர். அளித்தார்-விணேயெச்ச முற்று. தெளித்தல் - தெளியச் சொல்லுதல். ஒன்ஞர் - பகை வர். இள் - உவமப்பொருட்கண் வந்தது. (253)

சேன்றே னீடலிற் காமமிக்க கழிபடர் கிளவி

சென்றேன்.....கழிபடர் கிளவி எ - து. தீலவன் மாலேக்காலமளவும் வாரா து நீட்டித்தலாற் காமமிகுந்தவதனுல் மிகுந்த நிணவொடுகூடிய சொல்.

மயிலாடு தண்டலே மாறை வரோதயன் வாணெஞென்ஞர்க் கெயிலா பெகடற் கானலஞ் சேர்ப்பற் கிடையிருள்யான் துயிலா கிலேயொன் அஞ் சொல்லாய் துணேயுடன் சூழ்திரைத்தேன் பயி9லா மலசணே மேற்றுயி லாகிற்றி பாலன்னமே.

இ—ள்: வெண்மைநிறம் பொருர்திய அன்னமே! மயில்க ளாடப்பட்ட சோலே சூழ்ர்த மாறை † ராட்டில், வரோதயஞகிய வாணன்பகைவர்க் காணு

^{† (}செ-ம்:-) 'அளித்தா எளித்தக லத்தீணத் தாரன் றணங்கின்முன்னே'; உரையிற் காணப்படும் 'அகன்ருர்' என்னும் பொருளுக்கேற்ற சொல் முற் பதிப்புப்பாடத் தின்மையும், யாங்கொண்ட பாடத் துண்மையுங் காண்க.

I (செ-ம்:-) 'காட்டின்'

⁹ அ+ மலாணே = ஆமலாணே; செய்யுளிற் சுட்டு சீண்ட து.

யிருக்கப்பட்ட கடற்கழிக் கரையையுடைய சேர்ப்பற் கிடையிருளில் யான் தயிலா நிலேயொன்றுஞ் சொல்லாய்; நீயோ தணேபிரியாமல் திரை சூழத் தக்கதாகத் தேன் செறிந்த அம்மலரணேமேல் தயிலாகின்றுய்; இது கினக்குத் தகாது எ—று.

'துணேயுடன் திரைசூழ் மலாணேமேல் தயிலா நிற்றி' எனவே, தான் அவையின்றி யிருக்கின்றேனென்று கூறியவா றுணர்க.

தண்டுலை - சோலே. ஒன்னுர் - பகைவர். எயில் - அரண். வாணன் ஒன்னுரை நாட்டிலிருக்க வொட்டானு தலால் அவர் கடலேறிச் செல்வர், அதனுல் கடல் அவர்க்கு அரணுயிற்று. கானல் - கழிக்கரை. இடையிருள்-இடையாமம். பயிலு தல்-செறி தல். பாலன்னம்-வெள்ளேயன்னம். 'சேர்ப்பன்' என்று தலேவணேக் கூறியவதனுல், 'ஐச்திணேயிற் கிளவிப்பொரு ளெத்திணே கூறவேண்டுமோ அத்திணேக்குரிய தலேவனுச் தலேவியுமாகக் கூறு தல் இணக்கமாதலின், † அத் தலேவனுச் தலேவியுமே கூறப்பட்டு வருவர்; வேறு தலேவனுச் தலேவியு மல்லர்' எனக் கொள்க.

இவ்வாறு அன்ன முதலியவற்றுடு கூறியும் புலம்பியும் அழு தம் பெறும் பயன் யாதோவெனின், மூடிவைத்து வேகுங் கலத்தை வாய்திறக் கில் ஆவி போதலால் உட்புழுக்கஞ் சிறி து குறைபடுதல்போலத் தஃவிக்கும் இவ்வாறு செய்யவே விரகக்கனலாற் புழுங்கும் புழுக்கம் சிறி து தணியுமென் இணர்க.

தலேவியைப் பாங்கி யாற்றுவித்தல்

துவையை.....யாற்றுவித்தல் எ - து. பாங்கி ² திவைிக்குத் § தய ராற்றும்படி கூறல். ——

ஆடுகம் வாகம் மகன்றவ ரூரக லாப்பு துகீர் பாடுகம் வாபொற் பச‰தக் தார் திறம் பாங்கினெல்லாம் தேடுகம் வாதஞ்சை வாணனன் ஞட்டன்பர் தேர்வழிகாம் சூடுகம் வாகவ லாதவர் கானற் அறைமலரே.

^{† (}செ - ம்:-) 'இத்தவேனுக்'

^{§ (}செ-ம்:-) 'தயராறும்படி'

² தஃவிக்குக் கூறலென இயையும்; தயராற்றும்படி யென்பது இடைப் பிறவரல். துன்பத்தை அவள் சகிக்கும்படி (பொறுக்கும்படி) யான சொற் கீளக் கூறல் என்பது க**ரு**த்து.

இ—ள்: நம்மை யகன்றவரூரை யகலா வெள்ளநீரி லாடுகம் வா; பொற்பசலேயை நமக்குத் தந்தவாது வெற்றியைப் பாடுகம் வா; தஞ்சை வாணன் நன்னுட்டிலுள்ள அன்பர் தேர் சென்ற வழிப்பக்கமெல்லாங் கவற்சி யில்லாது தேடுகம் வா; அவர் கானற்றுறைமலரைச் சூடுகம் வா; அஞ்சலே.

தஃவி - முன்னிஃ யெச்சம். 'அஞ்சஃ' யென்ப து வருவிக்கப்பட்ட து. கானற் அறைமலர் - கழிக்கரைத் துறைமலர், திறம் - வெற்றி. (255)

பதினருநாள்— தலேவன் வந்தமை பாங்கி யுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

பண்ணுங் குழலும் பழித்தசொற் பாவை பரியலெல்லா மண்ணும் புகழ்தஞ்சை வாணனென் ஞரென மைக்குவளேக் கண்ணுங் கணேயிருட் கங்குலு மாரன் கணேகள்பட்ட புண்ணும் புலரவர் தார்தமே தூர்வயிற் போனவரே.

இ—ள்: பண்ணிசையும் யாழிசையும் பழித்த சொல்லே யுடைய பாவைபோல்வாய்! எல்லா வுலகும் புகழ்கின்ற வாணன் ஒன்னுமென மைக் குவளே போன்ற கண்ணின் கீரும், செறிக்த இருளொடு கூடிய இராக்கால மும், மாசன் கணேகள்பட்ட புண்ணும் புலரத் தமதூரிடத்தப் போனவர் வக்தார்; ஆதலால் கீ வருக்தலே எ—று.

3 குழல் - யாழ். பாவை - ஆகுபெயர். 4 கண் - இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தமேல் நின்றது. புலந - என்பது 5 இறுதிவிளக்கு. உம்மை கள் எண்ணின்கண் வர்தன. 'போனவர் வர்தார்' என இயையும். (256)

் இறு நிவிளக்த: இதனிலக்கண த்தை 46 - ம் கவிக் குறிப்புரையிற் காண்க.

³ குழல் - யாழின் வே*ரு*ன வேய்ங்குழல் **மு**தலியனவுமாம்; "குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள் - மழஃச்சொற் கேளா தவர்" என்னுங் குற ளானு முணர்க.

^{4 &#}x27;கண் புலா' என்றது உபசரித்துக் கூறிய கூற்று. அஃதாவது புலர் தற்ருழிற்குக் கருத்தா கீராதலின், அக்த கீர்க்குரிய 'புலா' என்னும் விணயை அக்கீர் பெருகற்கிடமாய கண்ணின்மே லேற்றிக் கூறப்பட்ட தென்றவாறு.

வர்தோன்றன்கு கொர்து விதைல்

வர்தோன் ... ... விஞதல் எ - து. கொர்து - துன்பப்பட்டு. விஞதல் - நிருந்தது விஞதல்.

ஒரு தலேக் கெய்திய கல்ல தர்க் குச்செல்ல வோருயிர் த் தாய் இரு தலேப் புள்ளி னியைக் த துங் கேண் மையை யெண்ணியெம்மூர் வரு தலேக் கொண்க கிணேக் திலே வாணன் றென் மாறைவண்டு பொரு தலேக் குங்குழ லாளழ கீகண்டு போயபின்னே.

இ—ள்: கொண்கனே! சீ கல்பொருர்திய வழியிற் செல்ல, வாணன் தென்மாறையில் வண்டு ஒன்ரேடொன்று பொருது மாலேயை யலேக்குங் குழலாள் அழக்கண்டு போயினபின் ஒரு தலேயாகப் பொருர்திய ஒருயிரை யுடைத்தாய் இருதலேப் புட்போலியைர்த நும்முடைய வுறவை யெண்ணி எம்மூரிடத்து வருதலே நினேர்தில் எ—று.

'ஒரு தீலக் கெய்திய ஒ**ரு**யிர்த்தாய்' எனவும், 'கல்லதர்க்குச் செல்ல வண்டு பொரு தீலக்குங் குழலாள்' எனவுங் கூட்டுக. ஒரு தீவ - ஙிச்சயம். கல்லதர்-கல்வழி. இயைதல் - பொருர்தல். கேண்மை - உறவு. (257)

தலேவன் பாங்கியோடு கொர்து வினுதல்

(இது வெளிப்படை.) கொர்து விஞதல் - எவ்வண்ணம் ஆற்றி யிருர்தீ சென்று விஞதல். ——

ஐவா யாவுற்ற தன்னவின் னுவிட ராற்றியென்போல் எவ்வா றிருந்தனி செல்வளே யீரெதிர்ந் தாரைவென்று மைவா ரணங்கொண்ட வாணன்றென் மாறை மருவலர்போல் ஒவ்வா வலரையுங் கேட்டிரு வீரு மொருதனியே.

இ—ள்: ஒளிவளேயீர்! எதிரேற்ற பகைவரை வென்று அவரேறிவந்த கரிய யானேயை வாங்கிவந்த வாணனது தென்மாறை நாட்டை வந்துசோரத வர் போலப் பொருந்தாத பழிச்சொல்லேயுங் கேட்டு இருவீரும் ஒரு தனியே ஐந்தலே யாவு தீண்டியதை யொத்த பொல்லாத துன்பத்தைப் பொறுத்து என்னேப் போல நீர் எவ்வாறிருந்தீர்; இருந்த வகையைச் சொல்ல வேண்டும் எ—று. ஐவாயரவு - ஐந்தலே நாகம். இன்னு இடர் - 5 ஐம்புலனுல் வரும் பொல்லாத தன்பம். யான் அத்துன்ப மனுபவித் திருந்தே னென்பது தோன்ற 'என்போல்' என்றது. எல்வளே - ஒளிவளே. மருவலர் - அடை யாதவர். அலர் - பழி. ஒருதனி - ஒப்பற்ற தனி. (258)

தலேவியை யாற்**றுவித்திரு**ந்த அருமை கூறல் (இ*து வெளிப்படை*)

இவளா ருயிர்புரக் தியானிருக் தேன்செக்க ரிக் துவென்னப் பவளா டவியிற் பயினித் திலம்பங்க யங்குவியத் தவளா தவஞ்சொரி தண்டுறை வாதஞ்சை வாணன்றெவ்வின் துவளாம லாற்றுவி யென்றன்று கீசொன்ன சொன்னிணக்தே.

இ—ள்: செக்கர்வானத்துத் தோன்றிய பிறையைப்போலப் பவளக் காட்டில் செருங்கிய நித்திலம் தாமரை குவிய வெள்ளேக் கிரணஞ் சொரியப் பட்ட தண்டுறைவனே! தஞ்சைவாணன் பகையைப் போலத் தலேவி மனர் துவளாமல் ஆற்றுவியென்று டீ பிரிர்து போங்காற் சொன்ன சொல்லே நினேர்து இவள் அரிய வுயிரை டீங்காமல் யான் காத்திருர்தேன் எ—று.

புரத்தல் - காத்தல். செக்கர் - செம்மா‰. இர் து - பிறை. நித்தி லம் - முத்து. தவளாதவம் - வெண்கொணம். (259)

இவற்றுள், 'தன்பதிக் ககற்கி தலேவன் சாற்றலும், பாங்கி தலேவிக் கவன் செல வுணர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டும் செல வறிவுறுத்தற் குரியன. 'தலே மகனேப் பாங்கி விலக்கல்' ஒன்றும் செலவுடன்படாமைக்குரித்து. 'நீங்கல் வேண்டல்' செலவுடன்படுத்தற்குரித்து. 'பாங்கி விடுத்தல்' செலவுடன் படுதற் குரித்து. 'தலேமகள் கெஞ்சொடு புலத்தலும், காமமிக்க கழிபடர் கிளவியும்' ஆகிய இரண்டுஞ் சென்றுழிக் கலங்கற்குரியன. 'தலேமகளே யாற்றுவித்தலும், தலேமகன் வர்தமை தலேமகட் குணர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டுர் தேற்றி யாற்றுவித்தற்குரியன. 'பாங்கி வர்தோன்றன்றெடு சொர்து விஞதல்' முதல் முன்றும் வந்துழி நொந்துனரத்தற்குரியன வெனக் கொள்க.

ஒருவழித் தணத்தல் முற்றும்.

⁵ உவமானத்தில் 'ஐந்த‰ நாகம்' என்றதற்கேற்ப உவமேயத்தில் 'ஐம் புலஞல் வருர் துன்பம்' என ஒப்புமை விவரித்தபடி.

17. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்

அஃதாவது வரைவை இடையிலே வைத்து, வரைதற்கு வேண்டும் பொருள் காரணமாகப் பிரிதல்.

தீலவன் வரை தற்குப் பொருள் காரணமாகப் பிரிக்தானெனின், பொரு ளிலனுயிற்று. ஆகவே, பொருவிறக்தா னென்பதனேடு மாறுகொள்ளு மெனின், மாறுகொள்ளாது. பழங்கிடையாய்க் கிடக்குஞ் செம்பொருள் பலவுளவேனும் அதீனையெடுத்து நகர்வோன் சிறியனுதலானும், ஆள்விணே யுடைய னல்லனெனப்படுதலானும், இவன் தன்னூக்கத்தா லீட்டிய பொரு ளேப் பலவாற்றுனும் நகர்தல் உத்தம விலக்கணமென்று கருதிப் பொருள் வயிற் பிரிக்தானென் றுணர்க.

> 'பிரிவறி வுறுத்தல் பிரிவுடன் படாமை பிரிவுடன் படுத்தல் பிரிவுடன் படுதல் பிரிவுழிக் கலங்கல் வன்புறை வன்பொறை வருவழிக் கலங்கல் வர் துழி மகிழ்ச்சியென் ருருமையிற் கூறிய வொன்ப து வகைத்தே வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவே" [நம்பி-கள-சூ-53]

என்னுஞ் சூத்தொவிதியால் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரித லொன்பது வகைப்படும்.

> என்போருட் பிரிவுணர்த் தேந்திழைக் கேன்றல் (இத வெளிப்படை.)

கழைபோல் வளர்நெற் கவின்பெற வாரி கவர்ந்துவரும் மழைபோல் வருகுவன் வன்சுரம் போய்த்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் இழைபோ விடையாண் முஃவிஃக் காவன யாவையுங்கொண் முழைபோ லரிநெடுங் கண்மயி லேசென் அணர்த்திதுவே.

இ—ள்: மான்போன்ற செவ்வரிபாக் த கீண்ட கண்ணயுடைய மயில் போன்றவளே! வலிய சுரத்திடைப் போய்த் தஞ்சைவாணன் வெற்பிலிருக்கும் தூல்போன்ற இடையாள் மூலேவிலேக் காகவேண்டிய பொருள்களெல் லாங் கொண்டு கரும்புபோல் வளரப்பட்ட கெல் அழகுபெற கீர் கவர்க் த கொண்டுவரும் முகில்போல் யான் வருவல்; கீ தலேவிபக்கற் போய் இப் பிரிவைச் சொல்வாயாக எ—று.

எனவே,—த‰வி நெற்பயிராகவும், தான் முகிலாகவும், பொருள் டீராக வும், அப்பொருள்களேக் கண்டு த‰வி மகிழ்ச்சியாற் கரும்புபோல் வளர்வ தாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக் கிடந்தவாறு காண்க.

யான் என்றது தோன்ரு வெழுவாய். கழை - கரும்பு, கவின் - அழகு. வாரி - நீர். கவர்தல் - வாங்கல். மழை - முகில். சுரம் - வழி. இழை -நூல். உழை - மான். அரி - செவ்வரி. மயில் - சிறப்புருவகம். (260)

> பாங்கி நின்போருட் பிரிவுரை நீயவட் கேன்றல் (இத வெளிப்படை.)

வசையும் புகழுநின் மேலன வாக்கஞ்சை வாணன்வெற்பா மிசையுங் கரும்பினில் வேம்புவைத் தாலன்ன வேட்கையெல்லாத் திசையும் பாவுர் திருவணே யாடன் றிருவுளத்துக் கிசையும் படிவல்லே யேற்சொல்லி கீபின் னெழுர்தருளே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! வசை வரினும் புகழ்வரினும் நின் பக்கலாம்; நின் பொருள்வேட்கை நகரும் கரும்பிற்கைக்கும்வேம்பை வைத்தா லொக்கும்; எல்லாத் திசையி லுள்ளோருக் துதிக்குக் திருவை யொப்பாளது திருவுள்ளத்திற்குப் பொருக் தும்படி சொல்ல வல்ஃயேல், சொல்லி கீ பின்னெழுக்தருள்வாயாக எ—று.

வசை - இகழ்ர் து கூறப்படுஞ் சொல். புகழ் - புகழ்ர் து கூறப்படுஞ் சொல். மிசைதல் - நுகர்தல். இசைதல் - பொரும் துதல். (261)

நீடேனேன் றவனீங்கல்

கீடே *கென்று அவனீ*ங்கல் எ-து. தூவைன் 'கீட்டித்திராது விரைக்து வருவல்' என்று பாங்கியொடு கூறி கீங்குதல்.

காலப் பொழுது கடும்பரித் தேர்பண்ணிக் கானகம்போய் மாலப் பொழுது வருகுவல் யான்றஞ்சை வாணனன் ஒட் டாலப் பழன மணிந்தவெம் மூர் தும் மகங்குளிரச் சோலப் பயில்குயில் போன்மொழி யாயென் அணிவி துவே.

@—ள்: சோஃயிடத்தப் பழகுங் குயில்போல் மொழியாய்! கதி**ோன்** உதிக்குங் காலத்திற் கடுகிச் செல்லும் பரியையுடைய தேரைப் பண்ணமைத் தத் தஞ்சைவாணன் என்னுட்டிடத்துக் கரும்பு வளர்ந்தெழுந்த வயல் சூழ்ந்த எம்மூர்க்குக் கானகங் கடந்து போய், நும் அகங்குளிரக் கதிரோன் மறையு மாஃக் காலத்தில் யான் வருகுவல்; என் மனத்தின்கண் தணிவி து.

தேர் பண்ணல் - தேர் செலுத்தற் குரியன வெல்லாம் அமையச் செய் தல். ஆஃப் பழனம் - கருப்பம் வயல். கடும் பரி - கடுகிச் செல்லும் பரி. "காஃப் பொழுது கடும்பரித் தேர்பண்ணிக் கானகம் போய் - மாஃப்பொழு தில் வருகுவல் யான்" எனில், [அது] "வரைவிடை வைத்தப் பொருள் வயிற் பிரிவு ஓர் - இரு துவின் கண்ணுடைத் தென்மஞர் புலவர்" என்னுஞ் சூத்திரத்தொடு மாறுகொள்ளுமே யெனின், அற்றன்று; ¹ காஃப் பொழுதிற் போய் மாஃப் பொழுதில் வருகுவனெனப் பாங்கி கருத, தன் கருத்தில் வருஞான்று மாஃப்பொழுதில் வருவதா யெண்ணித் தீலவன் கூறியவா றென்றுணர்க.

இக்கருத்தானே யன்றே, தூவைன் மீண்டு வருங்கால் 'பாக**ெடு** சொல்லல்' என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் ''சென்மாஃயர்திகண்டால் தரியா வென் நிருர்திழையே'' எனக் கூறியதூ உமெனக் கொள்க. (262)

பாங்கி தலேவிக் கவன்சேல வுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

வில்லேய் குறம்பு மிறம்புமெவ் வாயும் விராயவெவ்வாய்க் கல்லேய் கவஃக் கடங்கடர் தார்நமர் காய்ந்தெ திர்ந்தார் செல்லேய் முரசச் செருவென்ற வாணன்றென் மாறையினின் வல்லேய் முஃவிஃ தான்றந்து நாளே மணம்பெறவே.

இ—ள்: சினத் தெதிர்ந்தார் இடிக் கொப்பான பல்லிய முழக்கும் போரை வென்ற வாணன் தென்மாறை நாட்டில் நின து வல்லுக் கொப்பான முஃவிஃதர்து நாளே மணம்பெற வேண்டுமென்பது கருதி, நம்மன்பர் விற்கள் சார்த்தி யிருக்கின்ற குறும்புஞ் சிறு மூலகளும் எவ்விடமுங் கலர்து நடப்போர் கால்களே யறுக்கும் வெவ்விய வாய்களேயுடைய கற்களும் பொருர் திய கவர்வழியையுடைய காட்டைக் கடர்தார் எ—று.

^{1 268-}ம் கவியின் கிளவிக் கருத்துரையும் ஈண்டு இதனுடன் சேர்த்துணர் தல் தக்கது. அஃதாவது 'வருஞான்று—மாஃக் குரித்தாகிய பொழுதான கார்காலத்தில்' என்று கொள்க.

குறும்பு - பாஃ கிலத்து வேடரிருக்கு மூர். இறும்பு - சிறுமஃ. கவஃ -கவர்வழி. கடம் - காடு. செல் - இடி. வல் - சூது. (263)

பூங்குழை பிரங்கல் பூங்குழை பிரங்கல் எ - து. தூமைகளிரங்கல்.

இப்பே ருவகை யினிப்பிரி யேனென் அ மென்முன்சொன்ன அப்பே ருரைபழு தா§மென்ன வோவர வஞ்சும்ந்த மைப்பே ரஃகடல் வையகர் தாங்கிய வாணன்றஞ்சைச் செப்பே ரிளங்கொங்கை மங்கைசெப் பாதன்பர் சென்றதுவே.

இ—ள்: பாம்பு ஆயிரக் தூலயாற் சுமக்கப்பட்ட டீல கிறப் பெரிய அலே கடல் சூழ்க் தபுவிப்பாரத்தைத் தாங்கிய வாணனது தஞ்சையி லிருக்குங் கடைக் செப்புப்போன்ற இளங் கொங்கையையுடைய மங்காய்! அன்பர் என்னுடன் சொல்லா து சென்ற து இயற்கைப் புணர்ச்சியிற் கூடிய ஞான்று இப்பெரிய மகிழ்ச்சியை இனிப் பிரியேனென்று என்முன் சொன்ன அப் பெரிய சொல், பிரிவலென்று சொல்லிற் பழுதாமென்றே எ—று.

இவ்வாறு தஃவைனே அசதியாடு தல்போல், ⁷ கூறிய வுரையை மறந்தா ரென்று குறிப்புத் தோன்ற இரங்கிக் கூறிஞவென்க. உவகை - மகிழ்ச்சி. உ**ம்மை - அ**சைகிஃ. மங்கை - அண்மைவிளி. (264)

பாங்கி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்

பாங்கி கொடுஞ்சொற் சொல்லல் எ - து. இவ்வாறு சீ யிரங்குவ தென்னேயென்று கழறிக் கூறல்.

ஆரணத் தானருள் பாரளித் தானடங் காதவரை வாரணத் தால்வென்ற வாணன்றென் மாறை வயங்கொளிசேர் பூரணத் தார்மதி போன்முகத் தாயென் புலம்பு திகின் காரணத் தாலல்ல வோபிரிக் தாரின்று காதலரே.

இ—ள்: பிரமனுண்டாகிய நிலவுலகத்தைக் காத்துப் பகைவரை யானப்படையால் வென்ற சந்திரவாணன் தென்மாறை நாட்டில் விளங்கிய

^{§ (}செ - ம்:-) 'என்னவேயாவஞ்'

[ா] கேறிய வுரையை மறக்தார்' என்று குறிப்புக் தோன்ற— தலேவர்தாம் கூறிய சொல்லே மறக்தனர் என்றிவ்விதம் குறிப்புப் பொருள் தோன்றும்படி.

ஒளிசேர்ந்த பூரணேத்திதியிஞலே நிறைந்த மதிபோன்ற மூகத்தாய்! ஏன் புலம்புகின்ருய்; நின்னே மணம்புணர்காரணத்தா லல்லவோ காதலரின்று பிரிந்தார் எ—று.

ஆாணத்தான் - பிரமன். பூரணம் - பூரணேத்திதி. (265) த**லேவி** கொடுஞ்சோற் சோல்லல்

த‰வி கொடுஞ்சொற் சொல்லல் **எ -** து. த‰வி, கழறிய அப்பாங் கியை மனத்தி~~ன்~~ கொர்து கூறல்.

மண்டுக் திரைவையை சூழ்**த**ஞ்சை வாண**ற்**கு வன்புலியும் செண்டுங் கொடு**த்**தகல் செம்பியர் போலன்பர் சென் **ற**ுழிமுள் இண்டுங் கழையும் பயி லும்வெங் கானியல் கேட்டுமிக்கோய் கண்டுங் கலங்கல்செல் லாதிக்த ஆரெற் கழுறனன்றே.

இ—ள்: திரை நெருங்கும் வைகை சூழ்ர் த தஞ்சை வாணனுக்கு வலிய புலிக்கொடியையுஞ் செண்டாயு தத்தையுங் கொடுத்தகலப்பட்ட சோழரைப் போல அன்பர் சென்றவிடத்தில் முள்பொருர் திய ஈகைச்செடியும் மூங்கிலும் ரெருங்கும் வெவ்விய காட்டி னிலக்கணத்தைக் கேட்டும் யான் தயருழக் கும் வேட்கை சோயைக் கண்டும் மனத்திடத்துக் கலக்கஞ்செல்லா து இர் த ஆரென் கேக் கழறுதல் நன்று எ—று.

பாங்கி கழறிய வதுன ஊரின்மேல் வைத்தக் கூறியது.

வாணனுக்கு வன்புலியுஞ் செண்டுங் கொடுத்தகல் செம்பியர்போலத் தீலவன் சென்றுனென்றுழித் தீலவனுக்கு இகழ்ச்சி தோன்றியதெனின், தீலவன் ஊர்விட்டுக் கானிடைச் சென்றதற்கு உவமை கூறியதல்லது பறி கொடுத்தற்கு உவமை கூறியதன்று தலான் இகழ்ச்சி தோன்றுதென் றுணர்க.

மண்டுதல் - செருங்குதல். ⁸ புலியும் சென்டும் - ஆகுபெயர். செம் பியர் - சோழர். இண்டு - ஈகை. கழை - மூங்கில். (266)

⁸ புலி: புலியின் பெயர் அதன் உருவத்திற்காய், பின் அவ்வுரு அமைதற் கிடஞுகிய கொடிக்கு ஆயினமையின் இருமடியாதபெயர்.

செண்டு - பக்து, பூச்செண்டு இவைகட்குப் பெயர், அவைபோன்ற வடி வுடைமைபற்றி ஒராயுதத்திற்கும் அப்பெயர் உவமையாகுபெயராய் வழங்கிற் றுப்போலும். கரிகால்வளவன் காஞ்சிபுரத்துக் காமக்கோட்டமென்னும் ஆலயத்திற் காவல்பூண்டுள்ள சாத்தன் என்னுக் தெய்வத்தின் கையிலிருக்து செண்டாயுதமொன்று பெற்று அதனுல் இமயகிரியை வென்றுன் என்னுஞ் சரிதம்பற்றி, அவனது செண்டாயுதத்தை அவன் வழித்தோன்றலாகிய சோழர்க்கும் உபசரித்துக் கூறியதுபோலு மிது.

வருகுவர் மீண்டேனப் பாங்கி வலித்தல்

வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தல் எ - து. பாங்கி தீலவர் மீண்டு வருவரெனக் கூறுதல். வலித்தல் - கூறுதல்.

தேர்த்தாண வாணன்றென் மாறையின் னேயஞ்சல் செம்புருக்கி வார்த்தா லணய வழிநெடும் பாலே மடப்பெடைநோய் பார்த்தா தவர்தணி பாதவ மின்மையிற் பைஞ்சிறகால் போர்த்தாலு மஞ்ஞைகண் டும்போவ சோகம் புரவலரே.

இ—ள்: தேர்ப்படையை யுடைய வாணன் தென்மாறைகாட்டி விருக்கு மின்னே! அஞ்சீல; செம்பை யுருக்கி வார்த்தா லொத்த வெப்பத்தைத் தரு கின்ற வழி கெடிதாகிய பாலேகிலத்து மடப்பத்தொடு கூடிய பெடைமயிலி னது வெயிலானுகிய துன்பத்தைப் பார்த்து, அவ்வெய்யிற் றணிக்கின்ற மாங்க ளில்லாமையால், தனது பசிய சிறகினுலே போர்த்து அகவும் மயில் கண்டும் கம் புரவலர் போவரோ! மீண்டு வருவர் எ—று.

எனவே, – தீலவன் எகுங்கால் சுரத்து நிகழுர் தன்மை பாங்கி யறிர்தவா நென்னேயெனின், தீலவன் செல்லுங்கால் சுரம் இத்தன்மையவென்று சொல் லியவாற்முல் அறிர்திருர்தா வாகலின், இவ்வாறு கூறிஞ்சொன்க.

சொல்லியதற் குதாரணம் எங்ஙனமெனில், "அரிதாய வறனெய்தி"[10] என்னும் பாலக்கலியுள் "இன்பத்தி னிகக்தொரீஇ யிலதீய்க்த வுலவையாற் -றுன்புறூஉக் தகையவே காடென்று ரக்காட்டுள்-அன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை-மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே" என்று கூறியவதனுற் காண்க.

தான - படை. ஆதவம் - வெய்யில். பாதவம் - மரம். ஒகாரம் -எதிர்மறை. (267)

பருவங் கண்டு பெருமகள் புலம்பல்

பருவங் கண்டு பெருமகள் புலம்பல் எ - து. தஃவன் பிரியுங்கால் கார்க்கு முன்னே வருவேனென்று குறிப்பாற் கூறிப் ¹ † போயினஞல், அக்கார்ப்பருவங் கண்டு தஃமைகள் புலம்பிக் கூறு தல்.

^{† (}செ - ம்:-) 'போயினனுகையால் கார்ப்'

¹ போயினன் ஆல் - போயினுன் ஆதலால்.

குறிப்பாற் கூறிய ² தெங்ஙனமெனில், "கீடேனென்றவ னீங்கற்" செய் யுளில் 'மாஃப்போழுது வருகுவல் யான்' ³ என்றது, 'மாஃக் குரித்தாகிய பொழுது கார்காலம்' என்ற குறிப்பா னறிவித்தவா றுணர்க. அக்குறிப் பறிர்து பாங்கி தஃவிக்குக் கூறியவதனுல் தஃவி கார்கண்டு புலம்பினுளென் பது; அன்றியும், ⁴ மேற்கிளவி இகுளே 'வம்பாகத் தோன்றியது, தஃவென் கூறிய கார்ப்பருவமன்' றெனப் பொருள் கொள்ளக் கிடர்தமையாற் குறிப் பாற் கூறியவா றுண்டென் றுணர்க.

மிகவும் பரந்த கரியகண் ணீர்செங்கை வெள்வளேபோல் உகவுந் துறந்தவ ருன்னல ராலுறை கார்பொழிய மகவுந் துணேயுங் கலேதழு வுந்தஞ்சை வாணன்வெற்பின் அகவும் பெடைமயி அந்தமி யேனெங்ங றைற்றுவலே.

இ—ள்: சிவந்த கையினிடத்துச் சங்கவளே யுகுந்த தபோல மிகவும் விரிவாகிய கரிய கண்ணின் நீர் துளி துளியா யுதிரவுந் துறந்த தலேவர் நினத்திலர்; ஆதலால், காரானது துளிகளேப் பெய்ய அம்மழைத்துன் பத்தா லஞ்சி மகவும் துணேயும் முசுக்கலேயைத் தழுவும் தஞ்சை வாணன் வெற்பிற் பெடையும் மயிலும் 5 † ஆலும்; தனியாயிருக்கப்பட்ட யான் எங் ஙன மாற்றியிருப்பேன்! எ—று.

'செங்கை வெள்வளே போல் மிகவும் பரர்த' எனக் கூட்டுக. உகுதல்-உதிர்தல். உன்னலர் - நிணத்திலர். உறை - துளி. கார் - முகில். தூண-பெண்குரங்கு. க‰ - முசுக்க‰.

^{+ (}செ - ம்:-) 'அகவும்'

² எங்ஙனமெனில் - எவ்விடத்தேயென்று வினவில்.

³ என்றது – என்ற தொடர். மாஃப்பொழுது – மாஃக்குரித்தாகிய பொழுது என விரியும்; அது கார்காலம் என்றபடி.

⁴ மேற்கினவி.....றணர்க - வருங் கிளவியில், இகுளேயானவள் 'இது வம்பாகத் தோன்றியது, தலேவன் கூறிய கார்ப்பருவம் அன்று' என்று கூறு தற்கே துவாகிய அப்பொருளேத் (= மாலேக்குரித்தாகிய பொழுது - கார்காலம்) தோழி உளங்கொள்ளு தற்கு [ஏற்றதாக "மாலேப்பொழுது வருகுவல்'' என்னுர் தொடர்] கிடந்தமையால், ஆண்டுத் தலேவன் குறிப்பாற் கூறியவாறு உண்டென் றுணர்க என்றவாறு. (என் + அப்பொருள்: விளேத்தொகை) இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், இத்தொடரில் 'இகுளே' என்னு மெழுவாய்ச் சொற்கு முடிவின்றி, 'கின்று வற்றல்' என்னுங் குற்றர் தங்குமென்பது. அன்றேல், வேறு திருத்தப்பாடம் உளதாகல்வேண்டு மென்க.

⁵ ஆலல் - ஆடல், ஒவித்தல்.

"கலேயென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே." "கிலேயிற் றப்பெயர் முசுவின் கண்ணும்." [தொல்-பொரு-சூ-600—1.] என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் கலே முசுவின் ஆண்பெயரென்று கொள்க. பேடைமயில் என்புழி உம்மைத் தொகை. (268)

இகுளே வம்பென்றல்

இகுளே வம்பென்றல் எ-து. அவ்வாறு புலம்பிய தஃவி தேறும் வண் ணம், பாங்கி 'இது காலத்தின் வர்த மேகமன்று, இடையே வம்பாகத் தோன் றியது' என்று கூறியது. வம்பு-காலமல்லாத காலத்திற் ரேன்றும் பொருள்.

தனஞ்சேர்ந்த வஞ்சிநின் சாயல்கண் டஞ்சித் தனித்தனிபோய் வணஞ்சேர்ந் தயர்ந்த மயில்களெல் லாந்தஞ்சை வாணன்வெற்பிற் கனஞ்சேர்ந் தேலர்துளி காலுமுன் னேவம்பு காலுமென்ன இனஞ்சேர்ந் தகவின நாந்தனி வாடி யிருத்தல்கண்டே.

இ—ள்: தொண்ட தனத்தையுடைய வஞ்சி! நின து சாயீலக்கண்டஞ்சி ஒன்றெடொ**ன்று** ‡ கூடாமல் தனித்தனியாய்ப் போய்க் காட்டிற் சேர்க் தயர்க்த மயில்க வெல்லாம் தஞ்சைவாணன் வெற்பினிடத்துக் கார்காலம் வக்து மேகங்கள் கூடிப் பருத்த துளிகளே யுமிழு முன்னே வம்பாக மழையைப் பெய்யுமென் றெண்ணி, நாம் அன்பரைப் பிரிக்து தனியுய் வாடியிருத்தீலக் கண்டு, கூட்டங் கூடி அகவாநின்றன; ஆதலால், இது தீல வன் கூறிய காலத்தில் வருங் காரன்று எ—று.

ு காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரிக்கப்பட்டது. தனம் - முஃல. சேர் தல் - தொட்சி; "சேரே திரட்சி" [தொல்-சொ-உரி-67.] என்னும் உரிச் சொல்லியற் சூத்திரத்தானுமுணர்க.

^{‡ (}பி - ம்:-) 'கூறுமல்' 6 அலர்தல் - விரிதல், பாத்தல். ஆதலின் உரையிற் 'பாந்த' என்ற பாடமிருப்பிற்பொருர்தும். உரிய காலத்து முகில் மிகுர்த துளியை (அதிக மழையை)த் தருமாதலின், அதற்குப் 'பார்ததுளி' என்னுர் தொடரே தகுவதுணர்க. விசேடவுரையிலும் 'பாந்ததல்' என்று பாடமிருப்பிற்றகும். திருமுருகாற்றப்படையில் ரச்சிரைர்க்கினியர் 'அல ரிருல் - விரிர்த தேன்கூடி' எனவுரைத்ததுங் காண்க.

^{7 &#}x27;இது தலேவன் கூறிய காலத்தில் வருங்காரன்று' என்பது காரியவாச கம். இதனே ஈண்டுத் தலேவி தேறு தற்பொருட்டுக் கூறப்படவேண்டுவது. ஆணுல் அத இச்செய்யுளில் கூறப்படாமல், அப்பொருளேப் பெறப்படவைக் கும் அதன் காரணவாசகமாகிய 'வம்புகாலுமென்னு இனஞ்சேர்க் தகவின' என் னுக் தொடர் உபசாரத்தாற் கூறப்பட்டது என்றபடி.

அயர்தல் - இளத்தல். அலர்தல் - பருத்தல். "தண்கம ழலரிருல் சிதைய" [அடி-300] என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையுட் கூறியதனு னுணர்க. அன்றியும், "அலர் முஃப்பாங்கி யருளியல் கிளத்தல்" [நம்பி-கள-சூ-29] என்னும் அகப்பொருட் சூத்திரத்தானுமுணர்க. (269)

இறைமகள் மறுத்தல்

இ<mark>றைமகள் மறுத்தல் எ - து. தூலவி, பாங்கி கூறியவது</mark>னே ம**று**த் துக்கூறல். ———

வாவித் தகையன்ன மேதஞ்சை வாணன் வரையகத்தென் பாவித் தனிநெஞ்சு பார்த்தஞ்சு மேகண் பயின்றகண்ணர் தூவித் †தழைமயில் கோபங்கொள் ளாவரத் தோன்றியைச்சேர்க் §தாவித்த காக்த ளருமணி காலு மாடுவன்னவே.

இ—ள்: வாவியிலிருக்கும் அழகு பொருந்திய அன்னம் போல்வாய்! தஞ்சைவாணன் வரையிடத்து எண்கண்பார்த்தப் பாவித்தனி செஞ்சு அஞ்சாநிற்கும்; நெருங்கிய கண்களார்ந்த சிறகாகிய ¹‡ தழையையுடைய மயில் காந்தீன அரிய மணியையுமிழும் நாகமெனச் சினங்கொண்டு வர, அராவல்லாமையினுல் காந்தீனச் சேர்ந்து பெருமூச்செறிந்தன; ஆதலால் வம்பன்று, காலத்தில் வந்த காரித எ—று.

எனவே, ² கார்தள் * மலரும் காலம் கார்கால மென்பது தோன்றக் கூறிஞளென்க. தகை - அழகு, அன்னம் - ஆகுபெர். 'வரையகத் தென் கண்

⁽செ-ம்:) † 'தீன'; § 'தாவித் தகர்தள ரும்மணி காலு'; பொழிப் புரைக்கும் விசேடவுரைக்கும் இப்பாடம் பொருர்தாமையும், யாங்கொண்ட பாடமே பெருர்துவதங் காண்கு.

⁽செ-ம்:-) ‡ 'தீனாயையுடைய'; * (பி-ம்:-) ' மலருங் கார்காலம்'

¹ தழை யென்ப து மயிற்பீலிக்குடைக்கும் மயிற்பீலிக்கும் பெயராதலால், 'தணை' என்னும் முற்பதிப்புப்பாடம் தழை' என்னும் பாடமே பொருர்தலும், 'தீன' என்னும் முற்பதிப்புப்பாடம் பொருர்தாமையுங் காண்க. தாவித்தழை - இறகாகிய பீலி என இரு பெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகை. சிறகும் பீலியும் வெவ்வே றுறுப்பாதலின், ஈண்டும் விசேடவுரையிலும் 'சிறகு' என்றுள்ள பாடம் 'இறகு' என்றிருப் பிற் பொருர் துமென்பதும் அறிக.

² மயில்கள் அகவுதலேயன்றிக் காந்தட்பூவும் 'இக்காலங் கார்காலம்' என் றறிவிப்பது தோன்றும்வண்ணம் இங்ஙனங் கூறிஞுளென்பது. ஆகவே பாங்கி கூற்றை ஏதுக்காட்டி மறுத்தவாருயிற்று.

பார்த்த' என வியையும். ³ 'கண்பார்த்து' என்னும் விணேயெச்சம் தன் [விணமுதல்] விணயைக்கொண்டு முடியாது 'கெஞ்சஞ்சும்' எனப் பிறவாற் ருன் முடிந்தது என்ணேயெனின், ''உரற்கால் யா'ண யொடித்துண் டெஞ் சிய, யாஅவிரி நிழற்றுஞ்சும்'' [குறுந்-232] என்ருற்போலக் கொள்க.

தூவி - சிறகு. கோபம் - சினம். தோன்றி - கார்தள். ஆவித்தல் -பெருமூச்செறிதல். காந்தள் என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. காலு தல் - உமிழ்தல். (270)

அவர் தூதாகி வந்தடைந்த திப்பொழுதெனத் துணேவி சாற்றல்

அவர் தூதாகி வந்தடைந்த திப்பொழுதெனத் தூணவி சாற்றல் எ - து. தூலவி கார்காலம் வந்ததென்று கூறிய சொற்கேட்ட பாங்கி, தூலவன் தான் வருகின்ற செய்தியை யறிவித்தற்கு விடுப்ப இப்பொழுது இக்கார் தூதாய் வந்தடைந்ததென்று கூறல்.

இன்னே வருவர்கின் காதல சேதில செங்கவினிக் கொன்னே யிரங்கி வருந்தல்கண் டாய்கொற்ற நேமிவிந்தை மன்னே யெனவந்த வாணன்றென் மாறை வரவுணர்த்த முன்னே நடந்தன காண்கடுங் கால முகிலினமே.

இ—ள்: அலர் தாற்றும் அயலாரேங்க கின் காதலர் இப்போதே வரு வர்; இன்று வீணே யிரங்கி வருந்தீல; வெற்றி யாழியைப் பு?னர்த சயமாதக் கிறைவனென வர்த வாணன்தென்மாறை நாட்டில் தீலவர் வர வுணர்த்த விரைவொடு கூடிய முகிலினம் முன்னே நடந்து வந்தன; காண்பாயாக எ—று.

இன்னே - இப்போதே. ஏதிலர் - அயலார். கொன்னே - வீணே. கண்டாய் - முன்னிஃயசை. கொற்றகேமிவிர்தை - சயமா து. மன் - இறை வன். முகிலினம் - முகிற்கூட்டம். (271)

³ செயவெனெச்சஞ் செய்தெ னெச்சமாகத் திரிக் து நின்றதேனுஞ் செய வெ ணெச்சப் பொருளே யுணர்த் து மாதலிற் பிற கருத்தாவிண கொண்ட தென்றவாறு.

Gengless Brainb

impiunani

தஃமகளாற்றல் (இத வெளிப்படை.)

இன்புற்ற காலத் திருவர்க்கு மொன்றுயி சென்றுசொன்னுர் அன்புற்ற காதல ராதலி லைகன் ருரெனநாம் துன்புற்ற காலத் தவரு முருரல்லர் தோழிசொல்லும் வன்புற்ற காரளிக் குந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையிலே.

இ—ள்: கார்போற் கொடுக்குர் தஞ்சைவாணன் தென்மாறை நாட் டில் தோழிசொல்லுஞ் சொல்லும் வற்புறுத்தீலப் பொருர்திய; அன்றி யும், அன்புற்ற காதலர் தாம் இன்புற்ற காலத் திருவர்க்கும் உயிரொண் றென்று சொன்னுர்; ஆதலால், நம்மைப் பிரிர்தாரென்று நார் துன்பமுற்ற காலத்து அவரும் வாராரல்லர் எ—று.

எனவே, வருவரென்பதாயிற்று. 'அன்புற்ற காதலர் இன்புற்ற காலத்து' எனவும் 'உயிரொன்று' எனவும் மாறுக. உருரல்லர்-வாராரல்லர். வற்புறுத்தல்-ஆற்றுவித்தீலப் பொருர்தல். காரளிகீகும் என்பது உவமத்தொகை. (272)

அவனவட்புலம்பல்

அவனவட் புலம்பல் எ - து. பொருளீட்டச் சென்ற த‰வன் தன் கருமமுற்றிய பின் அவ்விடத்துத் தஃலவியை நிணேத்துப் புலம்பல். இதற்த இச்செய்யுளிற் கவியில்ஃல. ——

9 விழிகுழி யும்படி தேர்வழி பார்த்தெனே வீழ்ந்துவண்டு § கொழுது மிருங்குழல் சோரக் கிடந்து † குடங்கையின்மேல் ஒழுகிய வஞ்சன வெள்ளத் துணங்கு மணங்கைமுன்சென் றெழுகெனு நெஞ்சமென் னேயவ சோவெனி லென்சொலுமே. * [இது பிறசேய்யுட் கவி] (273)

^{§ (}செ.ம்:-) 'கொழுதிமிருங்' † (பி-ம்:-) 'கொடுங்கையின்மேல்' * அம்பிகாபதிக்கோவை, செ - 282.

⁹ இ-ள்: கண் மெலிர் து குழிவடையும்படி என து தேர் வரும் வழி யின்கண் என்னே ரெடி து பார்த்து (க்காணுமையாற் செயலற்றுச் சயனத்து) வீழ்ர் து, வண்டுகள் கோ துகின்ற கரிய கூர்தல் செகிழக் கிடர் து அகங்கை யின் கண்ணே (கண்களி னின்றும்) பெருகிய மைகரைர் த சீருடன் வருர் தா நிற்கும் அணங்கு போல்வாளே எனக்கு முன்னே சென்று 'எழுக' என்று

மீண்டுவருங்காஃப் பாகணுடே சோல்லல் (இது வெளிப்படை.)

வன்மா முடுக வலவதிண் டேரினி வாணன் றஞ்சைக் கென்மா அறகெஞ்சின் முன்செல நாகிள வேறபுல்லிப் பொன்மா மணியும் பிரிக்திருக் தாரும் புலம்பமன்றிற் சென்மாலே யக்திகண் டாற்றரி யாளென் றிருக்திழையே.

இ—ள்: கழுத்திற் கட்டிய இரும்பிற் செய்த பெரிய மணியும், கணவ ரைப் பிரிர்த மாதரும் புலம்புறப் பசுவான து மழவிடையைச் சேர்ர் து மன் றத்திற் செல்லுமாலேயாகிய அர்திக்காலத்தைக் கண்டால் என் திருர்திழை யாற்றுள்; ஆகலால், பாகனே! வாணனது தஞ்சையூர்க்கு எனதாசை கொண்ட செஞ்சு செல்வதற்கு முன்னே, இன்று திண்ணிய தேர் செல்ல அத்தேரிற் பூட்டிய வலிய குதிரைகளே முடுகச்செய் எ—று.

வல் - வலிமை; விரைவுமாம். மா - குதிரை. முடுக - முடுகச்செய். செய்யென்பது செய்யுள்விகாரத்தாற் ருக்கது. வலவன் - தேர்ப்பாகன்; அண்மைவினி. நாகு - பசு; "எருமையு மரையும் பெற்றமு நாகே" [தொல்-பொ-சூ-617] என்னும் மரபியற் சூத்திர விதியா னுணர்க. ஏறு - விடை. பொன் - இரும்பு;

> ''வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினே வென்றதாஉர் தாண்டிற்போன் மீன்விழுங்கி யற்று.'' [குறள்-931]

என்றுர் பிறரும். மன்றில் - வீதியில்;

''கங்கை பரந்தாங்குக் கானப் பெருங்கவ‰ யெங்கு மறவ ரிரைத்தெழுந்தார்—தங்கிளேக்கண் மன்றுகாண் வேட்கை மடிசுரப்பத் தோன்றுவ கன்றுகாண் மெய்குளிர்மின் கண்டு.'' [பெரும்பொருள்-புற-764]

கூ. அம் என த மனம், 'என தன்பர் எங்கே?' என்ற அவள் வினவுகில், அதற்கு யா து மாற்றம் உரைக்கும் எ-அ.

கேயவர் - கேயத்தினர், அன்பர். 'எங்கே' என்னுஞ் சொல் அவாய்கிஃல யான் வருவிக்கப்பட்டது. இனி, என்+ ஏயவர் எனப் பதச்சேதஞ் செய்து 'பொருட்கு வேற்று நாடு சென்று பொருந்தினேர் (வாராதது) என்னே' என வுரைப்பினும் அமையும். இதற்கு 'வாராதது' என்பது இசையெச்சத் தான் வந்தியையும்.

என்ருர் பிறரும். ¹⁰ மாஃபைர்தி - 'மீமிசை' என்ப துபோல கின்றது. திருந்திழை - அன்மொழித்தொகை. (274)

மேகத்தோடு சொல்லல்

மேகத்தொடு சொல்லல் எ - து. தீலவன் வருங்காலத்து மேகத்தை நோக்கிச் சொல்லல். ——

வேண்டும் பொருளே த் தரும்பொருட் போய்முற்றி மீண்டவென்றேர் தூண்டும் பரிமுன் அணமுகில் காள்சென்று சொல்லுமிர்து தீண்டுங் கொடிமதில் சூழ்தஞ்சை வாணணேச் சேரலர்போல் ஈண்டும் பசஃமெய் போர்த்திருப் பார்தமக் கென்வரவே.

இ—ள்: விரும்பப்பட்ட எப்பொருளேயுங் கொடுக்கும் பொருட்குப் போய் முடிவாகி மீண்ட என த தேரிலே பாகன் செலுக்கும் பரிமுன்ஞக விரைக்தோடும் முகில்காள்! திங்களேத் தீண்டுங் கொடி கட்டிய மதில்சூழ்க்க தஞ்சைவாண வேச் சோரதவர்போல் கெருங்கும் பசலேகிறம் மெய்யெங்கும் போர்த்திருப்பவர்தமக்கு என து வரவினேச் சென்று சொல்வீராக எ—று.

வேண்டல் - விரும்பல். 'பொருட்போய்' என்புழி நான்கனுருபு தொக்கது. முற்றல் - முடிவாதல். தூண்டல் - செலுத்தல். பரி-குதிரை. தூன - விரைவு; ''கதழ்வுர் தூனவும் விரைவின் பொருள்'' [தொல்-சொல்-உரி-சூ-19] என்னும் சூத்திரவிதியா னுணர்க. இர்து - திங்கள். சேரலர் -பகைவர். ஈண்டல் - செருங்குதல். சேரலரும் துண்பத்தால் மெய்ர்கிறம் வேறுபட்டிருப்பர், மாதருர் துன்பத்தால் மெய்ர்கிறம் வேறுபட்டிருப்பர், ஆகலால், உவமை கூறியவா றுணர்க. (275)

பாங்கி வலம்புரி கேட்டு அவன்வர வறிவுறுத்தல்

பாங்கி வலம்புரி கேட்டு அவன்வை வறிவுறுத்தல் எ - து. பாங்கி வலம் புரி யோசையைக் கேட்டுத் தீலவன் வாவை யறிவுறுத்தல்.

பொருகின் ற செங்கயல் போல்விழி யாய்பண்டு போயகின்கைக் குருகின் றணிக்திறை கொள்வது காண்ககங் கொண்கர்பொற்றேர்

¹⁰ மாஃயந்தி: 'மீமிசை' என்ப தபோன்ற ஒருபொருட் பன்மொழி; ''ஒருபொருட்பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ'' [நன்-சூ 397] என்னுஞ் சூத் திரத்த மயிஃமாதருமையா லுணர்க.

தருகின்ற சங்கர் தருவன்ன வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாய் வருகின்ற தென்றமுன் னேயோகை கூறம் வலம்புரியே.

இ—ள்: ஒன்றெடொன் றெதிர்க்கின்ற செங்கயல்போலும் விழியாய்! முன்னுட் கழன்றுபோய நின் ¹ கைவளே இன்று புனேர் த தங்குவ த; அழகு தகக் [நங்] கொண்கர் ஏறிவரும் பொற்றோன த, தருகின்ற சங்கநிதியையுங் கற்பக தருவையு மொத்த வாணன் தமிழ்த்தஞ்சை வீதிவாய் வருகின்றதென்று முன்னே வலம்புரிச்சங்கமான த மகிழ்ச்சிகூருகின்றது; நீ கேட்பாயாக எ-று.

குருகு - விள. இறைகொள்வ த - தங்குவ த. காண்க - அழகு தக. கித்தில முலேயிஞர்தம் நெடுங்கண்ண ஞேக்கப்பெற்றும் - கைத்தலர் தீண்டப் பெற்றும் கனிர்தன மலர்ர்த காண்க' என்னுஞ் ² சிர்தாமணிச் [1907] செய் யுளில் 'காண்க' என்னுஞ் சொற்கு அழகுதக என்று நச்சிஞர்க்கினியர் கூறிய உரையானு மறிக. கொண்கர் - தீலவர். ஓகை - உவகை. (276)

வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தல் (இது வெளிப்படை)

மால்வண் டெனமன்னி வாணன்றென் மாறைமன் னன்புகழே போல்வண் டமிழ்மன்னர் போற்ற விளங்கு க பொன்கொழிக்குங் கால்வண்டல் வையைக் கரைமல்கு மல்லிகைக் கான்முகையின் மேல்வண் டிருந்தது போற்கரு மாமுக வெண்சங்கமே.

இ—ள்: பொன்கொழிக்கும் வண்டல்பரந்த வாய்க்கால் பொருந்திய வைகையாற்றங்கரையில் நிறையும் மல்லிகையினது காம்பொடுகூடிய முகை யின்மேல் வண்டிருந்ததுபோலக் கரியமுகத்தோடுகூடிய பெரிய வெண்சங்க

¹ கைவீளயைப் புணேக் து இன்று கீ தங்கு தல் செய்யத் தக்கது. தங் குவது: தகுதிப்பொருளில் வக்த தொழிற்பெயா.

² செர்தாமணி யுரைப்பதிப்பில் 'காண்க' என்னுஞ் சொற்கு 'அழகுதக' என்பதின்றிக் 'காண்க' என்பதே காணப்படுகின்றது. ஆஞல், ''ஆண்டாண் டாயினு மாக காண்டக'' [அடி-250] என்னுர் திருமுருகாற்றுப்படை யுரையில் 'காண்டக-அழகு தக்கிருக்கும்படி' என நச்சிஞர்க்கினியர் உரைப்பர். இதனுட் காண் என்பது அழகு என்னும் பொருளில் வருதலின், ஈண்டுக் 'காண்' என் பதனடியாக 'காண்க' என்னும் சொற் பிறர் த 'அழகு தக' என்னும் பொருளுணர் த்திற்றென்றல் இவ்வுரையாசிரியர் கருத்துப்போலும்.

மான த திருமால்கைச் சங்குபோல என்றும் † அழியாமையாய் விஃபெற்று வாண ஞுகிய தென்மாறைநாட்டுமன்னன் புகழேபோல் வண்டைமிழ் மன்னர் துதிக்க விளங்க எ—று.

மால்வண்டு - பாஞ்சசன்னியம். வண்டமிழ்மன்னர் - நாவலர். கால் -வாய்க்கால். வண்டல் - திரைபுரண்டிருகரையும் பரப்பிய மண். மல்கு தல்-கிறைதல். கால் - காம்பு. முகத்தில் மெழுகமைத்தலால் கருமுகமென்றது. மா-பெருமை. 'கருமுகமா வெண்சங்கம்' எனக் கூட்டுக. (277)

தலேவன் வந்துழிப் பாங்கி நிணந்தமை விஞதல்

தீலவன்.....வினுவல் எ - து. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிக்தோன் பிரிக்த முப்பத்தைக்தாகாட் பொருள்கொண்டு மீண்டு வக் துழிப் பாங்கி தீலவீண இக்கானாவும் எங்கீள கிணேக்த தண்டோ? என்று வினுதல்.

இவ்வாறு பிரிக்த முப்பத்தைக்தாகான் வக்தானென்று கான் வரையறுத் துக் கூறியதென்னேயெனின், 'களவொழுக்கம் இருதிங்கள்' என்று வரை யறை கூறினமையானும், ''களவினுட்டவிர்ச்சி வரைவினீட்டம் - திங்களி எண்டினகமென மொழிப'' [32] என்ற இறைவஞாகப்பொருட் சூத்திரவுரை யில் 'திங்களிரண்டினகம்' என்பதற்குத் திங்களிரண்டிற்குள்ளென்றும், ஐச்து கான் ஆறுகாளுள் வரைவு முடியுமென்றும் கூறிஞராகலானும், 'ஒருவழித் தணத்தல்' வரைக்கும் இவ்வுரையில் பதினேக்து கானென்று கூறுதலானும், வரைவியலில் ஆருகாள் மணமுடிக்ததாகக் கூறுதலானும், ஆக ஐம்பத்தாறு கானென்று வரையறையாக கிற்றலின், சண்டு முப்பத்தைக்தாகாள் என்று வரையறை கூறியதெனக் கொள்க.

"வரைவிடை வைத்தப் பொருள்வயிற் பிரிவு ஓர் - இரு தவின் கண் ணுடைத் தென்மஞர் புலவர்" என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் இரு திங்கள் சென்றதென்று கூருது †முப்பத்தைந்து நாளென்று கூறியதென்னேயெனின், இரு திங்கள் சென்று வருவதல்லது இதற்குள்ளாக வருவதன்றென இலக் கணங் கூறிற்றிலர்; இரு துவின்கண்ணுடைத்தெனக் கூறு தலான், இவ்விரு து விடை எவ்வளவு வரையறைப்பட்டதோ அவ்வளவே இலக்கணமெனக் கொள்க.

அன்றி, இரு திங்கள் சென்று வந்தானெனின், களவொழுக்க மூன்று திங்களாம்; ஆகவே, இலக்கணவழுவாய் அகப்பொருட் சிதைவாமெனக் கொள்க.

நிண்யீர் பொருட்குப் பிரிந்தய டைடுழி நின்றுழிவேள் அனேயீர் நிணந்து மறிதிர்கொல் லோவஞ் சொலாலறிவோர்

^{‡ (}பி-ம்:-) 'அழியாமையாகிய கிஃபெற்று'

^{† (}செ-ம்:-) 'முப்பத்தைக் துகாள் சென்றதென்று'

வணயீ ரி.தழ்க்கண்ணி வாணன்றென் மாறையை வாழ்த்தலர்போல் நணயீ ரி.தழ்க்கண்வை காவெவ்வ நோயுற்ற நவ்வியையே.

இ—ள்: வேளினயீர்! அழகிய சொல்லாலே புலவர் புணேயப்பட்ட சொல் ஒரிதழும், பொருள் ஒரிதழுமாகிய தமிழ்மாலேயை யுடைய வாணன் தென்மாறையை வாழ்த்தாதவர்போல, கீரால் கீணர்த இரண்டிதழை யுடைய கண் உறங்காத துன்பர் தரப்பட்ட வேட்கைகோயையுற்ற மான்போன்ற வீள கிணயீராய்ப் பொருள் காரணமாகப் பிரிர்து அயல்நாட்டிடத்துத் தங்குமிடத்தில் கீர் கிணர்தம் அறிதிரோ? எ—று.

அறிவோர் - புலவர். விண தல் - புிண தல். கண்ணி - தமிழ்மாலே. வைகு தல் - தங்கு தல். கண்ணுக்கு த் தங்கு தல் - 12 இமைத் தல்; தங்கா தது -இமையா தது. எவ்வம் - துன்பம். கோய் - வேட்கை. நவ்வி - மான்; இவ்வி ரண்டும் ஆதபெயர். (278)

தலேவன் நிணந்தமை செப்பல் (இத வெளிப்படை.)

கானெடுங் குன்றங் கடந்துசென் றேணெரு காலுமைதோய் மானெடுங் கண்ணி மறந்தறி யேன்வண்கை வாணன்றஞ்சை நீனெடும் பெண்ணேக் குரும்பையுஞ் சூது நெருங்குகொங்கைத் தேனெடுங் கண்ணி மென்பூங் குழன்மாதர் திருமுகமே.

இ—ள்: மை தோய்க் து மான்போன்ற கெடிய கண்ணே யுடையாய்! வாணன் தஞ்சைகளின்கண் கீலகிறமாகிய கெடிய பணயின து குரும்பையும், சூ துமொப்பு கெருங்குங் கொங்கையையும், வண்டுறையும் கெடிய மால யணிக் த மெல்லிய பொலிவினேயுடைய குழிலயுமுடைய மாதர் அழகிய முகத் தைக் காடும் கெடிய குன்றுங் கடக் த சென்றே கிய யான் ஒருகாலும் மறக் தறியேன் எ—று.

எனவே, மறர்திலனுகலால் கினேர்திலன் என்று கூறியவாருயிற்று.

'' உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியே ஞெள்ளமர்க் கண்ணுள் குணம்.'' [குறள்-1125]

என்பதனு னறிக. 'கானெடுங் குன்றம்' என்புழி உம்மைத்தொகை. நீலம் - நீல் எனக் கடைக்குறைந்தது; "நீனிறவண்ண" என்பதுபோல. பெண்ணே-பின. சூத - வல். தேன் - வண்டு. (279)

¹² இமைத்தல் - இமை மூடுறல், தயிலுதல்.

ஆற்றவித்திருந்த அருமைசாற்றல்

ஆற்றுவித்திருந்த அருமை சாற்றல் எ-து. பாங்கி தூவியை யாற்று வித்திருந்த அருமையைத் தூலவற்குக் கூறல்.

உயரா மலகத் தருங்கனி நீர்நசைக் குண்சுரம்போய் வியராம லில்லின் விடுத்தகன் ரூளேமென் பூஞ்சிலம்பா அயராம லஞ்சலென் ருற்றுவித் தேனிவ் வவனியெல்லாம் மயராமல் வந்த பிரான்றஞ்சை வாணடுறன் மாறையிலே.

இ—ள்: இப்புவி யெல்லாம் மயங்காமல் வர்த பிராஞுகிய தஞ்சை வாணனது தென்மாறைநாட்டின் மெல்லிய பூ மலிர்த சிலம்பனே! உயர்ந்த ரெல்லியினது அரிய கனியை நீர்வேட்கைக்குண்ணப்பட்ட சுரத்திடை உடன் போய் வியர்வடையாமல் இல்லின்கண் விடுத்து நீ பிரிர்தவளே இளையாமல் அஞ்சீல யென்று ஆற்றுவித்தேன் எ—று.

ஆமலகம் - கெல்லி. அருங்கனி - மழையின்றி அங்கங் கொவ்வொன்று யிருக்குங்கனி. டீர் கசை - டீர்வேட்கை. வியராமல் - வியர்வடையாமல். அயராமல் - இளேயாமல். மயராமல் - மயங்காமல் (280)

'என்பொருட் பிரிவுணர்த் தேக்திழைக் கென்றலும்' 'பாங்கி தலேவிக் கவன் செலவுணர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டும் பிரிவுற் வுறுத்தற் குரியன. 'பாங்கி கின்பொருட் பிரிவுரை கீயவட்கென்றல்' பிரிவுடன்படாமைக் குரித்து. 1 'தலேமகன் கீடே னென்றல்' பிரிவுடன்படுத்தற் குரித்து. 'வருகுவர் மீண்டைனப் பாங்கி வலித்தல்' பிரிவுடன்படுதற்குரித்து. 'தலேமகளிரங்கலும்', 'கொடுஞ்சொற் சொல்லலும்', 'பருவங்கண்டு பெருமகள் புலம்பலும்', 'மறுத் தலும்', 'அவனவட் புலம்பலும்' ஆகிய ஐக்தும் பிரிவுழிக்கலங்கற்குரிய. 'பாங்கி கொடுஞ்சொற் சொல்லலும்', 'பருவமன்று வம்பென்றலும்', 'அவர் தாதாகி வக்தடைக்த திப்பொழு தென்றலும்' ஆகிய மூன்றும் வன்புறைக் குரிய. 'தலேமகளாற்றல்' வன்போறைக்குரித்து. தலேமகன் மீண்டுவரு காலப் 'பாகனுடு சொல்லலும்' 'மேகத்தொடு சொல்லலும்' ஆகிய இரண் டும் வருவழிக்கலங்கற்குரிய. 'பாங்கி வலம்புரிகேட்டவன் வரவறிவுறுத்தல்' முதலேக்கும் வந்துழி மகிழீக்சிக் குரிய.

வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் முற்றும். முதலாவது களவியல் முற்றிற்று.

くとてり

¹ 'நீடே கென்றவன் நீங்கல்' ஒன்றே பிரிவுடன்படுத்தற்கும், பிரிவுடன் படுதற்கும் உரித்தெனவும், 'வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தல்' வன் புறைக் குரித்தெனவும் நம்பியகப்பொருளுரைகாரர் கூறுவர். [மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப்பதிப்பு].

இரண்டாவ து

வரைவியல்

வரைவு எ - து. திலமகன் திலமகினக் குரவர் முதலாயினேர் கொடுப் பவும் கொடாதொழியவும் வ தவைச் சடங்கொடு பொருந்த மணஞ்செய் து ஆதியிலெடுத்துக்கோடற்கண்ணே களவென்றும் கற்பென்றும் கைகோள் இரண்டென வைத்து அவ்விரண்டுக்கும் ஈடுவே வரைவியலென வொன்று கூறியவதனுல் முன்னதனேடு மாறுகொள்ளுமெனின், மாறு கொள்ளாது. என்ன,— கற்பிற்கு நிமித்தமாய வரைவு கூறுதலான் இது வும் கற்பின்பாற்படும். ஆயின், இதனேக் கற்பின்பாற்படுத் தக் கூரு து வரை வியலென வேருகக் கூறியதென்னேயெனின், வரைவு மலிவு முதலாக உடன் போக் கிடையீடீருகப் பலவகைப்பட்டு ஒவ்வோர் வகைக்குக் கிளவிகளும் பலவாக அதிகாரப்பட்டு நடத்தலின் விளங்கு தற்கு வரைவிய லெனவேறு ஆயின், இவ்வியலில் வருங் கிளவிகட்குக் கைகோள் கள கூறப்பட்டது. வென்று கூறுவதோ? கற்பெள்று கூறுவதோ? எனின், கற்பென்று கூறப் படும். என்னே,— புணர்தலும் புணர்தல் கிமித்தமும் குறிஞ்சியாயினவாறு போல, இல்வாழ்க்கையும் இல்வாழ்க்கை கிமித்தமாய வரைவும் கற்பென்றே கொள்**ளப்படுமென் அணர்க.** 2 "வேடைவு மலிவேயறத் தொடுகிஃமென்-அரை யமை யிரண்டும் வரைவிற் குரிய - கிளவித் தொகையெனக் கிளந்தனர் புல வர்"—[நம்பி-வரை-சூ-2] என்னுஞ் சூத்திர விதியால் வரைவு, வரைவுமலிவும் அறத்தொடு நிலேயுமென இரண்டு வகைப்படும். *ചു*വ<u>ന്</u>മാണ്, ഖതാമപ്പെ ഥംഖി வென்பது - வரைவு தொடங்கி கடக்கு முயற்சி மிகுதல். ''வரைவுமுயல் வுணர்த்தல் வரைவெதிர்வுணர்த்தல் - வரைவறிர்து மகிழ்தல் பராவல்கண் டுவத்தலென் - ருருநால் வகைத்தே வரைவுமலிதல்" [நம்பி-வரை-சூ-3] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் வரைவுமலி தல் நால்வகைப்படும்.

² இவ்விருகிளவித்தொகையும் களவொழுக்கம் வெளிப்படாது நின்ற விடத்து நிகழ்வன; இவற்றுடன் களவு வெளிப்பட்டபின் நிகழ்வன வாகிய உடன்போக்கு முதலிய மூன்றும் சோக் கிளவித்தொகை ஐக்தாம். இவ்வைக்துடன் (தலேவன்) தன்மீன வரைதல், உடன்போக்கிடையீடு, அவள்மீன வரைதல் ஆகிய மூன்றுங் கூட எட்டாதம் வரைவியலின் உட் பெரும் பிரிவுகள்.

1 வரைவுமலிவு

காதலன் முலேவிலே விடுத்தமை பாங்கி காதலிக்குணர்த்தல்

தொலுவிலே யாகிய பல்பொருள் காதலர் சூதமர்கின் முலேவிலே யாக முகந்தளித் தார்முனே வேந்தர்தம்மைத் தலேவிலே யாகத் திறைகொண்ட வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைகீ உலேவிலே யாகுக பொன்வண்ண மாறுக வொண்ணுதலே.

இ—ள்: ஒள்ளிய நுதில யுடையாய்! காதலர் எடுக்க வெடுக்கத் தொலேயாத பலவாகிய பொருள்களேச் சூ தபோற் பொருர்தும் நின் \$ மூலே விலேயாக 3 அம்பண அளவையான் முகர்தளித்தார்; பகைவேர்தர்தம்மை அவர்கள் திலையக்கொள்ளாது விடுதற்கு அவர்கள் கொடுக்கும் பொன்னே விலேயாகத் திறைகொண்ட வாணன் தமிழ்த் தஞ்சையி விருக்கின்ற நீ வருத்த மில்லேயாகுக; பசிலைநிறத்தை யொழிப்பாயாகுக எ—று.

து தமர் - உவமத்தொகை. அமர் தல் - பொருர் து தல். ½ முஃவிஃ - [பெண்] கோடற்கு ரியார் கொடுத் தற்கு ரியார் க்கு க் கொடுக்கு ம் பொருள். முண - பகை. திறை - கப்பம். உஃவு - வருத் தம். பொன் வண்ணம் - பசஃ. (281)

காதலி நற்ருயுள்ளமகிழ்ச்சியுள்ளல்

காதலி நற்றுயுள்ளமகிழ்ச்சி யுள்ளல் எ - து. தஃவி தஃவன் வர விடுத்த முஃவிஃப் பொருள்களேக் கண்டு நமக்கு மணக்காலமென்று நற் ருய் மகிழுமுள்ளத் த மகிழ்ச்சியை நிணத்தல்.

கயமா மலரெனுங் கன்னியை வண்டெனுங் காளேபல்புள் இயமா மணம்புண ரீர்ந்துறை நாட ரெதிர்ந்தவர்மேல்

^{\$ (}செ-ம்:-) 'முஃவிஃலயாக வம்பன்ன அளவையால்'; ஏடெல்லாவற்றி னும் 'முஃவிஃலயாக அம்பண வளவையால்' என்றுளது.

³ அம்பணம் - மரக்கால். அது 8-படி கொண்டது.

⁴ மூஃவிஃ: இஃ த இக்காலத் தப் பரிசம் என வழங்கும். விவாகத் தில் மகள்பொருட்டுப் பரிசப்பொருள் வாங்கும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டாரது வழக்கம்; இவ்வழக்கம் இக்காலத் தம் மூலச்சா தியார் பலரிடத் த உள்ள து; ஆரியர்க்குள் முன்னுளில் இல்லே என்பதை மதுஸ்மிரு தியா லறியலாம்.

வயமா நடத்திய வாணன் றென்மாறை வருகுவரேல் நயமா மணவணி §கண்டாயு மின்புறு நம்மினுமே.

இ—ள்: குளத்திற் முமரைமலரென்னுங் கன்னியை வண்டென்னுங் காளே பல புள்ளினேசையே முரசமாக மணம்புணரப்பட்ட குளிர்ந்த துறையையுடைய நாடர் எதிர்ந்த பகைவர்மேல் யாணேயைச் செலுத்திய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் வருகுவாராகில், அவரது நன்காகிய மணக் கோலத்தைக் கண்டு நம்மினும் * ஆயும் இன்புறும் எ—று.

மாமலர் - திருவிருக்குமலர். 'கயமாமலரெனுங் கன்னியை வண் டெனுங்காளே பல்புள் - ளியமாமணம்புண ரீர்க் துறைகாடர்' என்றதஞல் † குளமே குலமாகவும், குளத்திற் பூத்த தாமரைப்பூ தலேவியாகவும், தாமரை மலர்மணம் உண்ணவரும் வண்டு தலேவனுகவும், பல புள்ளியமே வாத்திய மாகவும் 5 ‡ உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக் கிடக்தவாறு காண்க. இயம்-ஓசை. சார்க் துறை - குளிர்க்த துறை. 'சுர்ங்கை விதிரார் கயவர்' என்றுற்போலக் கொள்க. வயமா - யான. மணவணி - ¶ மணக்கோலம்; உம்மை - சிறப்பு.

^{§ (}பி-ம்:-) 'கண்டியாயு'

^{* (}பி-ம்:-) 'யாயுமின்புறும்'

^{† (}பி-ம்:-) 'குலமே குளமாகவும்'

^{் (}செ-ம்:-) 'உள்ளுறையுவமக் தோன்றியதெனின், இவ்வாறு தலேவன் மணமுடியாமல் உடன்போக்கு கிகழ்தலான் இறைச்சிப்பொருளென்று கொள்க'; இப்பாடம் ஒரேட்டிலுங் காணப்படவில்லே.

^{¶ (}செ-ம்:-) 'மணக்கலம்'

⁵ களவு வெளிப்படாமுன் வரை தலும், வெளிப்பட்டபின் வரை தலும் என வரை தல் இருவகைப்படும்; அவ்விருவகையுள் முன்ன த நிகழின், பின் னது நிகழா து. அம்மு தற்பகு தியான வரைவிற்குச் சார்பாக இக்கிளவிப் பொருள் முன்னிகழ் தலு முண்மையானும், முன்ன த நிகழ் தற்கு இடையூறு (தூலவற்கு மணமறுத் தல் முதலாயின) நிகழ்வழிப்படும் முறைமை இஃதாம் என்பதே உடன்போக்கு முதலியவற்றின் கருத்தாகலானும், அதனுல் உடன் போக்கு நிகழ்க்தே தோவேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்மையானும் ஈண்டு உள்ளுறையுவமங்கொள்ளத் தடையின்றென்க; யாம் ஈண்டுக்கூறிய ஏதுக்கள், கம்பியகப்பொரு ளிலக்கணங் கொண்டும், அதனிலக்கியமாகிய கோவை களில் வரும் கிளவிகள் கோத்த முறைமைகொண்டும் காட்டப்பட்டவை.

பாங்கி தமர் வரைவெதிர்ந்தமை தலேவிக் குணர்த்தல் பாங்கி தமர் வரைவெதிர்ந்தமை தலேவிக் குணர்த்தல் எ - து. பாங்கி தீலைவன்றமர் மணங் கூறி வந்துழித் தீலேவிதமர் மண மெதிர்ந்தமை தீல மகட்குக் கூறல்.

மணிப்பா விகைமுத்தம் வைத்தாங் கடம்பலர் வார்திரை தூய் அணிப்பாய் துவலே யரும்புர் துறைவர்க் கணியெதிர்க்து பணிப்பா சிழையல்குல் வெண்ணகை யாய்கமர் பாரகின்னேய் தணிப்பான் முரசறைர் தார்தஞ்சை வாணன் றமிழ்கிலத்தே.

இ—ள்: பாம்புபோன்ற பசிய பொன்னுற் செய்த மேகஃவயணிர்த அல்குஃயும் வெள்ளிய எகையையு முடையாய்! தஞ்சைவாணன் தமிழ்ஙிலத் தின் மணிப்பாலிகையில் முத்தம்வைத்தாற்போல அடம்பமலரில் ரெடிய திரை † தாவப்பட்டு நிரையாய்ப் பார்த திவஃல தோன்றுர் துறைவர்தமக்கு ரமர் § அணியாய மணமெதிர்ர்து, பார நின் வேட்கைரோய் தணிக்கும் பொருட்டு முரசறைர்தார்; அம்முரசொலி கேட்பாயாக எ—று.

ஆங்த - உவம உருபு; 'பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு' [திரு முரு-அடி-2] என்புழிப்போல. வார்திரை - செடிய திரை. தாய் - தாவி; 'உருவப் பல்பூத்தாஉய் வெருவா' [திருமுரு - அடி - 241] என்புழிப்போல. தவலே - திவலே. அணியெதிர்க்து என்புழி ஆயமணம் என வருவிக்க. பணி - பாம்பு. கோய் - வேட்கை. எஞ்ஞான்றும் மணச்சடங்குபோற் ருன்றும் துறைவராதலால், அவர் இங்கு வரவே மணச்சடங் குண்டாகு மென்பது ‡ தோன்றி கின்றது.

தஃமக ளுவகையாற்று துளத்தோடு சிளத்தல்

தஃலமக ளுவகையாற்று துளத்தொடு கிளத்தல் எ - து. தஃவி மகிழ்ச்சி யடங்காது கெஞ்சொடு கூறல்.

சோகா குலமெய்தல் காண்டுகெஞ் சேந் துறைவரெனும் நீகா னுடன்பள்ளி நீள்வங்க மேறி நிலம்புரக்கும்

^{† (}பி-ம்:-) 'தாவப்பட்ட' § (செ-ம்:-) 'அணியால் மணம்' ‡ (பி-ம்:-) 'தோன்ற'

மா**கா வி**ரியன்ன வாணன்றென் மாறைமன் னன்பகையும் ஏகா விருட்கங்கு லாங்கடற் காஃ யெனுங்கரையே.

இ—ள்: நெஞ்சே! நம்முடைய துறைவரென்னும் மீகாமனுடன் படுக்கையாகிய மாக்கலமேறி நிலத்தைக் காக்கும் பெரிய காவிரிக் கொப் பாகிய வாணஞுகிய தென்மாறை மன்னனுக்குப் பகையாயிஞேரும் எகு தற் கரிதாகிய இருண்ட கங்குலாங் கடலேக் கடந்து காலேயென்னுங் கரையைக் காண்கு தம்; ஆதலால், நீ சோகத்தால் ஆகுலமெய்தலே எ—று.

சோகம் - சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மாணம் என்னும் மாரன் அம்பால் வரும் அவத்தை ஐர்தனுள் சோக பாணத் தால் வரும் அவத்தையென்றுணர்க. ஆகுலம் - துன்பம். காண்டும் - எதிர் காலமுற்று விணச்சொல். ரீகான் - மீகாமன். பள்ளி - படுக்கை. வங்கம்-மரக்கலம். புரத்தல் - காத்தல். காலே - விடியற்காலம். பகையும் என்பு நி உம்மை இழிவுசிறப்பு. இதனுள் இயைபுருவகம் வர்தவாறுணர்க. (284)

தலேவணப் பாங்கி வாழ்த்தல் (இத வெளிப்படை.)

மாரியஞ் சுங்கொடை வாணன்றென் மாறையில் வாழிவண்டார் வேரியர் தொங்கல் விரைகமழ் மார்ப விடா தவம்பற் சேரியம் பொய்கைத் துறையலர் வாட நஞ் செவ்விமணர் தூரியஞ் சங்கதி ரக்காட்டு நீயன்று சூட்டலரே.

இ—ள்: வண்டுண்ணுங்கள்பொருந்திய மால மணங்கமழு மார்பனே! மறந்துவிடாத அம்பலயுடைய சேரியாகிய பொய்கைத் துறையிலே தோன் றிய அலர்வாட நின்னழகாகிய மணக்கோலத்தால் அன்று சூட்டின அலரையின்று பலருமறியத் தூரியமுஞ் சங்குமதிர நீ சூட்டிக் காட்டு; முகி லஞ்சுங் கொடையை யுடைய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக எ—று.

மாரி - முகில். ⁶ அநீசு**ம்** என்னும் பெயரெச்சம் தன்விணமுத‰க் கொண்டு முடியாது பிறவாற்முன் முடிந்தது. ⁷ வாழி முன்னி‰ விணமுற்

⁶ இப்பெயரெச்ச முடிவிற்கு 134-ம் கவியின் 6-ம் இலக்கக் குறிப்புரை காண்க. ⁷ வாழி: இது வியங்கோள் விணமுற்று என்பதின ஈண்டுக் காட்டிய சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணரும், நச்சிஞர்க்கினியரு முரைத்த வுரையா னுணர்க. (நச்சிஞர்க்கினியருரை - கழகப்பதிப்பில் - பதவுரையில் 'செயவெ னெச்சக் கிளவி' என்றது பிழைப்பாடம். அதுபற்றி மயங்கற்க.)

றுச் சொல். ¹ 'வாழிய என்னும் சேயவென் கிளவி - இறு தி யகாங் கெடு தலு முரித்தே" [தொல்-எழு-உயி-சூ-9] என்பதனுன் வாழியென்பதும் செடுங்காலமென்பதும் அவ்வுரையினுனுணர்க. ஆர்தல் - உண்டல். வேரி-கள். தொங்கல் - மாஸ். விரை - மணம். மார்ப-அண்மைவிளி. அம்பல்-முகிழ் முகிழ்த்தல். அலர் - வாய்திறர்து ஒருவர் ஒருவரை கோக்கித் தூற் றுஞ் சொல். செவ்வி - அழகு. மணம் - மணச்சடங்கு. தூரியம் -முரசம். ² அலர் - மாஸ்; ஆதபேயர். (285)

தலேவி 3 + மணம் பொருட்டாக வணங்கைப் பராகிலகாட்டல்

த‰வி †மணம் பொருட்டாக அணங்கைப் பராகி‰காட்டல் எ - து. த‰வி † மணம்பொருட்டாகத் தெய்வத்துக்குச் சிறப்புச் செய்து வாழ்த்திக் கொண்டு கிற்கு கிணையப் பாங்கி த‰வற்குக் காட்டல்.

உரவிப் பெருங்கலித் துன்பங்கள் போய்முத லூழியின்பம் வரவிப் படிதன்ண வாழ்வித்த வாணன்றென் மாறையன்னுள் புரவிப் புணேரெடுக் தோண்ண லேகின் பொருட்டணங்கைப் பரவிப் பரவிகின் றேவரம் வேண்டுதல் பார்த்தருளே.

இ—ள்: புரவிபூட்டி யலங்கரித்த நெடிய தேரையுடைய மன்னவனே! வலிய இப்பெருங் கலியுகத் துன்பங்கள் போய்க் கிரேதாயுகத்தின்பம் வர இப்புவியை வாழச்செய்த வாணன் தென்மாறை நாடுபோல்வாள் நின் பொருட்டாகத் தெய்வத்தை வாழ்த்தி வாழ்த்தி நின்று வரம் வேண்டு தூலப் பார்த்தருள்வாயாக எ—று.

^{† (}பி - ம்:-) 'மணப்'

¹ ஏடுகளில் 'செயவென கிளவி' எனக் காணப்படிகின்றது. ஏட்டெழுத் தில் அது 'செயவென் கிளவி' எனவும், 'சேயவென் கிளவி' எனவும் இருவித மாகவும் படித்தற்கு ஏற்ற பொதுவான உருவமாக இருத்தலின், சிலர் தொல் காப்பியப் பதிப்பில் 'செயவென் கிளவி' எனப் பாடங்கொண்டு பதிப்பித்த னர். ஆஞல் 'சேயவென் கிளவி' என்றே பாடங்கொள்ளல் பொருந்தம் என்பதை அதற்கு இளம்பூரணரும் நச்சிஞர்க்கினியருமுரைத்த பிரதிபதார்த்த உரைகளானுணர்க. ² அலர் பூவாகிய கருவியின் பெயர் அதஞலாய காரி யமாகிய மாலேக்குக் கருவியாதபேயர். ³ 'மணமே காரணமாக' என அல் வழிக்க ணியல்பாயிற்ற. மணப் பொருட்டாக என்னும் பாடத்திற்கு ''மவ் வீருற்றழிர் து'' [நன்] என்பதஞல், வேற்றுமையில் ஈற்று மகாமெய் கெட்டு வருமொழி வல்லினம் மிக்கது என்க; மணத்திற்குக் காரணமாக என விரியும்.

உரம் - வலி. கலி - கலியுகம். முதலூழி - கிரேதாயுகம். படி - புவி. புரவி - குதிரை. (286)

பராநிலே கண்ட தலேவன் மகிழ்தல் (இது வெளிப்படை)

இவ்வித் தகமிவட் கெய்திய தெவ்வண மெவ்வுலகும் வவ்வித் திகழ்புகழ் வாணன்றென் மாறை †மணம்பொருட்டா நவ்வித் தொகையின நாணுமென் னேக்கி நறைபுகையாச் செவ்வித் தகைமலர் தூய்த்தெய்வம் வாழ்த்துர் திருத்தகவே.

இ—ள்: எவ்வுலகத்தையுங் கவர்க் து திகழப்பட்ட புகழையுடைய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் மான்கள் தொக்க தொகு தி நாணப்பட்ட மெல் லிய கோக்கையுடையாள் மணங்காரணமாக நறும் புகையைப் புகைத்து நாட் கொண்ட அழகையுடைய மலரைத் தூவித் தெய்வத்தை வாழ்த்துஞ் சிறக்த முறைமையாகிய இவ்வல்லபம் இவட்குப் பொருக்தியதெப்படி? எ—று.

வித்தகம் - வல்லபம். பொருட்டு - காரணம். 'மென்னேக்கி மணம் பொருட்டா' என இயையும். நவ்வி - மான். தொகை இனம் - தொக்க இனம். நறை - நறும்புகை. செவ்வி - காலம். தகை - அழகு. தாய் -தூவி. திருத்தகவு - சிறந்த முறைமை. (287)

'காதலன் முலவிலே விடுத்தமை பாங்கி காதலிக் குணர்த்தலும்' 'திலவி மணம் பொருட்டாக அணங்கைப் பராகிலே காட்டலும்' வரைவு ழயல்வுணர்த்தல். 'பாங்கி தமர்வரை வெதிர்க்தமை திலமகட் குணர்த்தல்' ஒன்றும் வரைவேதிர் வுணர்த்தல். 'கற்ருயுள்ள மகிழ்ச்சி யுள்ளலும்', 'உவகையாற்ரு துளத்தொடு கிளத்தலும்', 'திலவினப் பாங்கி வாழ்த்தலும்' வரைவறிந்து மகிழ்தல். 'திலமகளணங்கைப் பராகிலகண்டோன் மகிழ்தல்' ஒன்றும் பராவல்கண்டுவத்த லெனக் கொள்க.

இத்துணேயும் ஐம்பத்தோரநாட் செய்தியென்றுணர்க. வரைவு மலிவு முற்றம்.

(ನ್ರಜ್ಞಾ

^{† (}பி-ம்:-) 'மணப் பொருட்டால்'; இது விசேடவுரையிற் காணும் 'பொருட்டா வென' என்பதஞேடு முரணுதலானும், 'ஆல்' அசை யென்ற விசேடவுரை கூறப்படாமையானும் பொருர்தாமை காண்க.

கேர்கள் தாலகப் பிரிவு மாழ்கர் தூலக சேவை மாழ்ப்பால்கப்

2. அறத்தொடு நிற்றல்

1 அறத்தொடு நிற்றல் எ - து. களவை முறையே வெளிப்படுத்தி நிற் றல். முறையே வெளிப்படுத்தி நிற்றலாவது தலேவி பாங்கிக் கறத்தொடு நிற் கும், பாங்கி செவிலிக் கறத்தொடு நிற்கும், செவிலி நற்ருய்க் கறத்தொடு நிற் கும், நற்ருய் தர்தை தன்ணயர்க் கறத்தொடு நிற்குமென்று கொள்க. அறத் தொடு நிற்றற்குப் பொருள் முறையே வெளிப்படுத்தி நிற்றலென்பது இவ் விடத்திற்கு மாத்திரமோ? எவ்விடத்திற்கும் ஒக்குமோ? எனில், எவ்விடத் திற்கு மாகாது, இவ்விடத்திற்குமாத்திரமே என்று கொள்க. என்னே,— இக்கிளவியொழுக்கம் புணர் துரையாற் புலவரால் நாட்டப்பட்டு வருவ தல் லது வேறன்று. ஆகலால், அவரால் இக்களவு வெளிப்படுத்தற்குமாத்திரமே அறத்தொடு நிற்றலென நாட்டப்பட்ட பெயராயிற்றெனக் கொள்க.

² ''முன்னி'ல முன்னி'லப் புறமொழி யென்ருங் - கன்ன விருவகைத் தறத்தொடு கிஃயே.'' [ஈம்பி-வரை-சூ-5] என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் அறத் தொடு கிற்றல் இருவகைப்படும்.

கையறதோழி கண்ணீர் துடைத்தல்

கையறுதோழி கண்ணீர் தடைத்தல் எ - து. ஆற்றிக்கையற்ற தோழி யருகிருந்து கண்ணீர் துடைத்தல். கையறல் - செயலறல்.

வரைவுமலிவான் மனமகிழ்ச்சி யடைந்திருக்கும் தீலவி யழு துகொண் முருத்தல் மாறுபாடெனின், மாறுபடாது. என்னே, — களவுப் புணர்ச்சி யால் அலர் மிகவு மெழுதல்கண்டு தந்தை தன்னேயர் முதலாயினேர் வெறுப் படைத லறிந்த தீலவன் பிரிந்தேக, அப்பிரி வாற்ருமல் தீலவி யழுதன வென்க. 3 வெறுப்படைந்ததனுல் மணத்தை மறுக்க, அதனுல் தீலவன் பிரிந்தேக அவ்வாற்றுமையினுல் தீலவி யழுதனவென்று செய்யுளிற் கூறிய தின்றெனின், மேலே கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வையில், மகளெங்கே போயினு

¹ அறனழியாமல் நிற்றல் (அறன் - கற்பு), கற்பின்ற இல நிற்றல் என்ப து பதப்பொருள். ² முன்னி இமொழி - ஒருவர்க்கு ஒன்ற இன முன்னி இலப் படுத்திக் கூறல். முன்னி இலப் புறமொழி - அங்ஙனமன்றிப் பிறரைக் கூறு மாறுபோலப் புறமாகக் கூறு தல்; இதனேப் பின் வரும் 'வெறிவிலக்கல்' என் னுங் கிளவியானுணர்க. ³ 'த இவவன து மணத்தை மறுத்தமையாகிய காரணம் இச்செய்யுளிற் கூறவில் இலயால்' என்ப து ஆசங்கை. இல் து இவ்வுரையாசிரியர் கொள்கை என்க.

ளென்று செவிலி பாங்கியை வினுவுழி, 'வெறுத்தா மொறுத்துரை மேலு நங்கேளிர் விழைதலின்றி, மறுத்தா ரவற்கு மணமதனுல்' [324] என்பத ஞற்கண்டுகொள்க.

அயிரார் திரைவந்துன் வண்டலம் பாவை யழித்தனவோ செயிராத வன்னே செயிர்த்தன ளோசெறி நாரை திண்போர் வயிரா நாலும் வயற்றஞ்சை வாணன்றென் மூறையிலென் உயிரா கியதைய னீகலுழ் வானென் னுளங்குழைந்தே.

இ—ள்: மெருங்கிய நாரைகள் போர்க்களத்திலொலிக்குங் கொம்பு போல ஒலிக்கும் வயலேயுடைய தஞ்சைவாணன் தென்மாறைநாட்டில் என் னுயிர்போன்ற தையலே! நீ யுளங்குழைந்து தலுழுங் காரணமென்னே? நுண் மணலார்ந்த நீர்த்திரை வந்து உன் வண்டலம் பாவை யழித்தனவோ? ஒரு காலுஞ் சினவாத அன்னே சினந்தனளோ? யானறியக் கூறுவாயாக எ—று.

அயிர் - நுண்மணல். வண்டலம்பாவை - வண்டல் மண்ணுற் செய்த பாவை. செயிர்த்தல் - சினத்தல். வயிர் - போர்க்களத்தி லொலிக்கும் கொம்பு. நாலுதல் - ஒலித்தல். கலுழ்தல் - அழுதல். என்-யாதுகாரணம். இதனுட் 'கூறுவாயாக' என்பது சொல்லேச்சமாக கின்றது. (288)

² **தீல**மகள் க**வ**ழ்தற்காரணங் கூறல் (இத வெளிப்படை.)

தாரணி கொண்ட விருதோ ளொருவர் தனித்துழியென் வாரணி கொங்கை மணந்துசென் மூர்தஞ்சை வாணினைன்னர்

² இதுமுதல் 296-ம் கிளவிமுடிய வுள்ளன தீலவி தோழிக்குக் களவை வெளிப்படுத்துங் கிளவிகள். இக்கூற்று, பாங்கியிற்கூட்டம் கிகழாதவழியே கிகழுமென்பதை "ஒருபுணர் வொழிக்தவற் ருருவழித் தணப்பவும்" [கம்பி-அகத்-48] என்னுஞ் சூத்திரத்தா னுணர்க. இச்சூத்திரத்தான், முற்கிளவி யினும் தீலவிக்லுழுங்காரணம் உரையாசிரியர் கூற்றின் வேருகவுங் கொள்ள இயைதல் காண்க. பாங்கியிற்கூட்டம் கிகழ்ந்தகளவில், பாங்கி வரைவுகடா வியவாற்றுல் தீலவன் தெருண்டு களவு வெளிப்படாமுன்பே மணம்பேசி வரைந்துகொள்ளலு முண்டாதலின், வரைவுமலிவுக்குரிய கிளவிகள் முன் வைக்கப்பட்டன. அதற்கிடையில் தீலவியின் வேற்றுமை கண்டு வினவியக் கால், பாங்கி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றுய்க்கும், நற்றுய் தந்தை தன்னே யர்க்கும் அறத்தொடு கிற்ப, பின்னர்த் தீலவற்கு மணமியைதலு முண்டாதலின் ஆண்டு உடன்போக்கின்றியே வரைவு கிகழும் என்க.

தோணி வென்ற செழும்புகர் வேல்விழித் தேனினஞ்சூழ் காரணி மென்குழ லாயது வேகலுழ் காரணமே.

இ—ள்: தாரை யழகாகக் கொண்ட இருதோளே யுடைய ஒருவர் தனித்தவிடத்து என் வாரணிந்த கொங்கையைக் கூடிச் சென்றுர். தஞ்சை வாணன் ஒன்ஞா து தேர்நிரையை வென்ற செழுமையாகிய இரத்தக்கறை நிறத்தையுடைய வேல்போன்ற விழியையும், வண்டினஞ் சூழ்ந்த மேகத்தி னழகைக் கொண்ட மெல்லிய குழூலயு முடையாய்! யான் அழுங் காரண மதுவே எ—று.

தார் - மா‰. வார் - கச்சு. தோணி - தேர்நிரை. புகர் - உதிரக் கறை. கார் - மேகம். அணி - அழகு. (289)

தலவன் தெய்வங்காட்டித் தெளிப்பத்தெளிந்தமை யெய்தக்கூறல்

தீலவன்.....யெய்தக்கூறல் எ - து. தீலவன் தெய்வத்தைக் காட்டிக் கரியென்று சூளுறவு சொல்ல மெய்யென்று தெளிர்ததீணப் பாங்கிக்குப் பொருர்தக் கூறல்.

து தித்தே னணங்கொடு சூளு முற் றேனென்ற சொல்ஃமெய்யா மதித்தே னயர்ந்து மதியிலி யேன்றஞ்சை வாணன்வையை நதித்தே னினம்புணர் மாதர்கண் போல நகைக்குநெய்தல் பொதித்தே னுகர்ந்தக லுங்கழிக் கானற் புலம்பர்வர்தே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வையை நியிலே குலாவப்பட்ட வண்டினம் மடவார்கண்போல் ஒளிவிடும் ரெய்தற்பூவினிடத்தப் பொதிர்த தேனே நகர்க்த பிரிர் தபோங் கழிக்கரைச் சோலேயை யுடைய புலம்பர் வக் து துதித்துத் தெய்வத் துடனே சூளேயுமுற்றேனென்று அவர்சொன்ன சொல்லே மெய்யாக மதியிலியாகிய யான் மறர் து மதித்தேன் எ—று.

சூள் - ஆணேகூறல். அயர்க்து - மறக்து. தேனினம் - வண்டினம். கை - ஒளி. பொதிதல் - கிறைதல். வண்டினம் தலேவஞகவும், கெய்தற் பூ தாஞகவும், தேன் தன்னிடத் தின்பமாகவும், அவ்வண்டு தேனுகர்க்து கீங்கிய தபோலத் தலேவன் தன்னிடத்த இன்ப துகர்க்து பிரிக்து போயினு னென்று உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக்கிடக்தவாறு காண்க. இவ்வாறு தெய் வத்தொடு சூளுமுற்றேனென்று சொல்லியது எக்கிளவிப் பொருளென்னில், வன்புறையில் 'பிரியேன்' என்னும் கிளவியிலென்றுணர்க. ஆணேகூறல் அக் கிளவிச் செய்யுளி வில்ஃயாலெனில், 'பிரியேன்' என்றது வேருோ் கிளவி களினு 1 மில்ஃயால் அதுவேபொருளென்றுணர்க. (290)

இறைவி தமேமகன் இகந்தமை யியம்பல்

இறைவி தூலமகன் இகர்தமை யியம்பல் எ - து. இறைவி தூலமகன் நீங்கினமை கூறல். ——

வரியோல வண்டலே தண்டலே சூழ்தஞ்சை வாணன்வண்மைக் குரியோ னுயர்வையை யொண்டுறை வாயுர வோர்தெளித்தும் கரியோர் பிறரில்லே யென்றகன் முரினிக் காரிகையாய் பெரியோர் மொழிபிற ழாரென்று தேறுதல் பேதைமையே.

இ—ள்: காரிகையாய்! பண்ணேயொலிக்கப்பட்ட வண்டுகள் செலவும் வரவுமாய் அலேயப்பட்ட சோலேசூழ்ர்த தஞ்சைவாணஞகிய கொடைக் குரி யோனுடைய உயர்ர்த வையையாற்றின் ஒள்ளிய துறையிடத்தில் உரவோர் தெய்வமுன்ஞகத் தெளியச்செய்தும் கரியோர் பிறரொருவருமில்லேயென்று நம்மைப் பிரிர் துபோயிஞர்; ஆதலால், இனிப் பெரியோர் சொல்லிய சொல் லுத் தப்பாரென்று தெளிவது பேதைமை எ—று.

வரி - பண். ஒலம் - ஆரவாரித்தல். தண்ட ஃ - சோஃ. உரவோர் - அறி வோர். தெளித்தல் - தெய்வத்தின் முன்னு த் தெளியச் செய்தல். உம்மை-சிறப்பு. கரியோர் - சான்று கூறவோர். பிறழ்தல் - மாறுபடுதல். பெரி யோர் மொழி பிறழாரென்று தேறுதல் பேதைமையென்றது "இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல்" [தொல்-பொரு-270] என்னும் மெய்ப் பாட்டியற் சூத்திரத்தில் 'அறனளித் துரைத்தல் ஆங்கு செஞ்சழிதல்' என்பத ஞல் 2 'அறனளித் துரைத்தல்' என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றியவாறுணர்க. ()

¹ இல்ஃயால் - இல்ஃயாகையால்.

² "அறனளித்துரைத்தல் என்பது அறக்கிழவனே அன்பு செய்தல்; அது 'பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பாவிக், கன்றுபுகு மாலே நின்றே வெய்தி' [அகம்-9] எனவரும்'' —போசிரியர்.

இம்மெய்ப்பாடு இச்செய்யுளில் அமைக்தபடி கண்கு புலப்படவில்லே. ஆஞல், இச்செய்யுளில் 'போய்யாக்கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடு அமைக் தளது. இதனியல்பை "அஃதாவ த மெய்யைப் பொய்யாக்கோடல்; அது, 'வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற, சூள்பேணுன் பொய்த்தான் மலே' [கலி-41] எனவும், 'வரு தமென்ற காளும் பொய்த்தன, வரியே ருண்க ணீரு கில்லா' [அக-144] எனவும் வரும்'' என்னும் போசிரிய ருரையானுணர்க.

பாங்கி யியற்பழித்தல்

பாங்கி யியற்பழித்தல் எ-து. தூலைகன் இயுஃப் பாங்கி பழித்துக்கூறல்.

மழவே தூறந்து மறந்தவர் போற்றஞ்சை வாணன்வென்றி முழவேய முந்நீர் முழங்கிருங் கானன் முழுதுலகும் தொழவே தகுந்தெய்வ நோக்கிச்செல் லேனென்று சொல்லியுநீ அழவே தூறந்தன ரானல்லர் நல்லரவ் வாடவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன த வெற்றிமு பசொலிக் கொப்பாகக் கடல் முழங்கப்பட்ட பெரிய கழிக்கரைச் சோலேயிடத்த உலக முழு துர் தொழத் தக்க தெய்வத்தை கோக்கிப் பிரியேனென்று சொல்லியும் ³† இளமைப் பிராயத்தைத் துறர் து மறர் தவர்போல நீ அழத்தக்க தாகத் துறர் து‡போயி ஞாரல், அவ்வாடவர் ரல்லர் எ—று.

மழவு - இளமை. முழவு - மூரசு. ஏய - ஒப்பாக. முர்ரீர் - கடல். இருமை - பெருமை. கானல் - சோஃ. 'உலகு முழு தம்' என இயையும். நல்லர் நல்லர் என்றது தீயர் தீயர் என்னும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பின்கண் வர்த அடுகீது மொழி. 'அவ்வாடவர் நல்லர் நல்லர்' என இயையும். (292)

தஃமகளியற்பட மோழிதல்

த‰மக ளியற்படமொழிதல் எ - து. அங்ஙனங் கூறக்கேட்ட த‰ மகள் அச்சொற்பொருளாய் இயல்புபட மொழிதல்.

மாகப் புயன்மண்ணில் வக்தன்ன வாணன்றென் மாறைமுக்கீர் காகப் புகர்ச்செய்ய புள்ளிப்பைங் கான்ஞெண்டு காகிளக்தண் பூகக் குளிர்கிழற் பேடையொ டாடும் புலம்பரின்ஞர் ஆகக் கருதினல் லாயினி யாரினி யாருளரே.

இ—ள்: நல்லாய்! வானத்திடத்திலிருக்கும் மேகம் மண்ணிடத்தில் வர்ததுபோன்ற வாணன் தென்மாறை நாட்டுக் கடலிடத்துப் புன்ணமாத்

^{† (}செ-ம்:-) 'இளமைப் பருவத்தே துறுக்து'

⁽பி-ம்:-) 'இளமைப் பிராயத்தப் பிரிக்த தறக்து'

^{‡ (}செ-ம்:-) 'போயிஞரா தலால்'

³ தற் தே இளமைப் பிராயத்தை மற் தவர் என்க. துரவுமேற்கொண்டு இளமை யின்பத்தை மறத்தலாவ த கௌதம புத்தர் துறவுபூண்ட தம் அர சியல் மீனவி மக்களா தியாலாய இளமையின்பத்தை மறந்தன போல்வன.

தடியிலிருக்கும் புகராகிய சிவந்த நிறப் புள்ளியையும் பசிய காஃயு முடைய ஆண் ஞெண்டு நாகுப்பருவத்தையுடைய இளமையையும் தட்பத்தையுமுடைய குளிர்ந்த கமுகி னிழலிற் பெடை ஞெண்டைப் பிரியாமற் கூடும் புலம்பரைப் பொல்லாராகக் கருதின் நமக்கு இனியராயுள்ளார் இனி யார்? எ—ற.

அவரே நமக்கு இனியராய் வந்து கூடுவாராதலால் அவரை இயற் பழித்துக்கூறத் தகாதென்றவாருயிற்று.

மாகம் - ஆகாயம், புயல் - மேகம். மூர்ரீர் - கடல். நாகம் - புன்ணே. நாகு - இளங்கன்றுப் பருவம் ரீங்கிக் கருத்தங்குங் காலம். என்ணே,- பசு எருமை முதலியவற்றிற்குக் கருக்கொள்ளும் பருவத்திலே நாகு என்னும் பெயர் உலகவழக்கினுட் கண்டுகொள்க. புலம்பன் - செய்தற் றீலவன்.

பூகம் - கமுகு. பெடை - பெடைஞெண்டு. இன்ஞர் - டொல்லார். இனியார் - நல்லார்.

'புன்னமா ரீழலிலிருக்கும் ஆண் ஞெண்டு பூகமா ரீழலிலிருக்கும் படையொடு கூடும் புலம்பர்' என்றதஞல் தலேவன் குறிஞ்சில்லத் தத் தலே வியை வர் த கூடுமென உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக்கிடர்த தெனில், அங்ங னம் கூட்டம் பெருளாய்ப் பிரிர் து வருர் துகின்றுளாதலால் உள்ளுறை யுவம மாகா த, ⁴ இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளாயிற் றெனக் கொள்க. இறைச்சி யிற் பிறக்கும் பொருளாவ து "இறைச்சி தானே பொருட்புறத்த துவே"' 5 "இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே - திறத்தியன் மகுங்கிற் றெரியு மோர்க்கே" [தொல் - பொரு - சூ - 229 - 30.] என்றுராகலின் இறைச்சி யென்றும் - இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளென்றுங் கூறிய சூத் திரங்கட்கு நச்சிஞர்க்கினியர் செய்த வுரையிற் கண்டுகொள்க. (293)

⁴ இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளாவ து கருப்பொருள் உள்ளுறை யுவ மம்போன்று உவமேயப்பொருளேத் தோற்றுவித்தாலும், பின்னர் கின்ற வாக்கியப்பொருளோ டியையாதவாற்றுன் உள்ளுறையுற்றுப் பொருள் பயவாத து.

^{5 &}quot;இ–ள்: (கருப்பொருள் பிறிதோர் பொருட்கு உபகாரப்படும்பொருட் டாதலேயன்றி) அக்கருப்பொருடன்னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உள, அஃ து உள்ளுறையுவமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறுபோல நடக்குமிடத்து (அவ்வுள்ளுறையுவமமன்று இஃ து இறைச்சியென்று) ஆராய்க் துணரும் கல் லறிவடையோர்க்கு எ–று.

உ - ம்: 'கன்று தன்பயமுலே மார் தமுன்றிற், றிணபிடியுண்ணும் பெருங் கன்டை, கெட்டிடத்துவர்த வுதவிக்கட்டில், விறுபெற்றுமறர்த மன்னன்

தேய்வம் பொறைகோளச் செல்குவமேன்றல்

தெய்வம் பொறைகொளச் செல்குவமென்றல் எ - து. தெய்வத்தின் முன் பிரியேனென் ரூணேகூறிப் * பிரிர் துபோனூால் அத்தெய்வங் கொடுர் தெய்வமாகலால் சீருதபடி 'அவர் எங்கட்குக் குற்றஞ் செய்தாரல்லர், நீ பொறுத்துக்கொள்' வென்று வேண்டிக்கோடற்கு இருவேமும் போதுவோ மென்று தீலவி பாங்கியுடன் கூறியது.

மா தங்க நல்குங்கை வாணன்றென் மாறைவை யைத்துறைவர் ஏதம் பயர்தில ரெங்கட்கு ரீயெம் மிகர்த**தனுல்** கோதம் படாதி கொடுர்தெய்வ மேயென்று கூர்பலிதூய்ப் பாதம் பரவரல் லாயிரு வேமும் படர்குவமே.

(பி-ம்:-) * 'போஞராற் றெய்வங்'

போல, என்றிமறக்தினயாயின் மென்சீர்க், கலிமயிற்கலாவத் தன்னவிவள், ஒலிமென்கூக்த லூரியவாகினக்கே' [குறுக்-225] இதனுள், 'தான் கெட்ட விடத்து உதவின உதவியை அரசவுரிமை யெய்திய மன்னன் மறக்தாற்போல கீ இரக்து தயருற்ற காலத்து யான் தலேவியை கின்னேடு கூட்டிய செய்க் கன்றியை மறவாத இன்று கீ வரைக் துகொள்வாயாயின் இவள் கூக்தல் கினக் குரிய' என்றவழி, உவமையும் பொருளும் ஒத்து முடிக்தமையின் முன்னின்ற 'காட' என்பது, உள்ளுறை யுவமமன்றுய் இறைச்சியாம். என்னே? தன் கன்றிற்குப் பயன்பட்டு பிறர்க்கு உயிரைக் கொடுக்கின்ற தினேயைத் தான் உண்டு அழிவு செய்கின்றுற்போல, கீ கின் கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்து எமக்குயிராகிய இவளேத் துயருறுத்தி எம்மை இறக்தபடுவித்தல் ஆகா தென்று உவமையெய்திற்றேனும், பின்னர் கின்ற பொருளோ டியையாது இவ்வுவமம் உள்ளுறையுற்றுப் பொருள்பயவாத இறைச்சியாகிய காடனென் பதனுள்ளே வேறுர் பொருள் தோற்றுவித்து கின்றதேயாமாதலின். முலே மாக்த என்றது தன் கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்தென்னுக் திணையன்றி உள்ளுறையுவமப்பொருளே முற்ற உணர்த்தாமை யுணர்க.

.....உள்ளுறை யுவமமாயின், 'தன் பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதில யொடு - வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப' [ஐங்குறு-41] என்றுற் போலத் தீலவன் கொடுமையும் தீலவி பேதைமையும் உடனுவமங்கொள்ள கிற்கும்; இதுபற்றித் 'தெரியுமோர்க்கே' என்றுர். உம்மை இறக்ததுதழீஇ யிற்று" — கச்சிஞர்க்கினிய**ரு**ரை.

ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட இரு சூத்திரங்களும் இறைச்சிப் பொருளின் பாகுபாடே கூறுவவென்றுணர்க. இ—ள்: ால்லாய்! புலவோர்க்குப் பெருமையையுடைய தங்கங்களேக் கொடுக்குங் கையையுடைய வாணன் தென்மாறைராட்டு வையைத்துறைவர் எங்கட்குக் குற்றத்தைத் தர்தாரல்லர்; எம்மைப் பிரிர்ததுலை கொடுக் தெய்வமே! ரீ குற்றப்படாதேயென்று மிகுர்த பலிகளேத் தூவிப் பாதத்தைத் துதிக்க இருவேமுன் செல்வோம் எ—று.

நல்கும் - கொடுக்கும். ஏதம் - குற்றம். பயந்திலர் - தந்திலர். இகத்தல் -பிரிதல். கோது-குற்றம். அம் - அசைநிலே. படர்தல் - செல்லுதல். (294)

இல்வயிற் சேறித்தமை செப்பல்

இல்வயிற் செறித்தமை செப்பல் **எ -** து. த^லலவி, தன்மெய்வேறுபாட் டாலும் ஊரிலுள்ளார் அலர்தூற்றலாலும் நற்ருய் உள்ளத்தில் வெறுப்பாகி மீனயிடத்தில் என்னேக் காவல்செய்தாளென்று பாங்கிக்குக் கூறல்.

தன்போ அலகம் புரக்கின்ற வாணன் றமிழ்த்தஞ்சையார் மன்போ லெவர்க்கும் வழங்கியுண் தைவர் வைத்திழக்கும் பொன்போ விறகப் பொதிர்துகொண் டாளன் ஊ பூவையென்மேல் வன்போ தியமட வாரலர் தூற்றிய வாறகண்டே.

இ—ள்: பூவைபோல்வாய்! தன்னுயிர்போல உலகத்திலுள்ள உயிரை பெல்லாங் காக்கின்ற வாணனுகிய தமிழ்த்தஞ்சையார் வேக்தைப் போல யாவர்க்கும் வழங்கி யுண்ணு தவர் வைத்திழக்கப்பட்ட பொன்னேப்போல, என்னே, அன்னே என்மேற் பொல்லாங்கு கூறப்பட்ட கமக்கு அயலாராகிய மடவார் அலர் தூற்றிய முறைமையைக் கண்டு இறுக முடிக் துகொள்ளு தல் போலுஞ் செறிப்புச் செய்தாள் எ—று.

புரத்தல் - காத்தல். பொதிதல் - முடிதல். வன்பு - பொல்லாங்கு. வோறு - முறைமை. 'உண்ணுதவர் வைத்திழக்கும் பொன்போல்' எனவே, 'அன்'னேயுக் தன்'னே யிழப்பவளாதலால் அவர்போல் பொதிக்துகொண்டாள்' என உள்ளுறையுவமங் கொள்க.
(295)

சேவிலி கணயிருள் அவன்வரக் கண்டமை கூறல்

செவிலி கீணயிருள் அவன்வாக் கண்டமை கூறல் எ - து. செவிலி செறிந்த இருட்குறியிடத்துத் தீலவன் வாக்கண்டாளெனத் தீலவி பாங் கிக்குக் கூறுதல்.

^{6 &#}x27;ஆறு' எனப் பாடமிருப்பிற் றகுமென எண்ணப்படுகின்றது.

Thirties

DEATH DIFFER

வெங்கார் முகவெம் புருவமின் னேயன்ண மேலொருநாள் எங்*கா தலரிரு ளெய்தல்கண் டாளிந்த வேழுலகும் மங்காமல் வந்தருள் வாணன்றென் மாறைவண் டானமஞ்சச் கங்காழி கொண்டெறி யுங்கண்டல் வேலியந் தண்டுறைக்கே.

இ—ள்: வெவ்விய விற்போன்ற வெய்ய புருவத்தையுடைய மின்னே! இர்த ஏழுலகுங் கெடாமல் வர்து காக்கப்பட்ட வாணன் தென்மாறைராட் டில் வண்டான மஞ்சக் கடலானது சங்கைக்கொண்டெறியும் தாழை வேலி செய்தாற்போன் றிருக்கின்ற தண்ணிய துறையின்கண் எம்முடைய காதலர் இருட்குறி வருதலே முன்னெருராள் அன்னே கண்டாள் எ—று.

கார்முகம் - வில். மங்காமல் - கெடாமல். வண்டானம் - நாரை. 'ஆழி சங்கு' என இயையும். கண்டல் - தாழை. சங்குகொண்டெறிதல் - திரை விசையால் சங்கினே யுக்துதல். (296)

இவற்றுள் கலுழ்தற் காரணங் கூறலொன்று மொழித்து, ஏனேயவெல் லாம் பாங்கி விஞுவாதொழியவும் தலேவி அறத்தொடு நிற்கு நிலேதனக்கு ரிய வாமாறு அறிக்துகொள்க.

சேவிலி துலமகள்வேற்றுமை கண்டு பாங்கியை விஞ்தல் (இது வெளிப்படை.)

பொன்னுற்ற கொங்கையு முத்துற்ற கண்ணுமிப் போதுகண்டேன் பன்னுற்ற சொல்லுமின் பாலுங்கொள் ளாள்பதி இலுலகும் மன்னுற்ற வண்புகழ் வாணன்றென் மாறையென் மானணேயாட் கென்னுற்ற தென்றறி யேன்புனங் காவ லிருக்தபின்னே.

இ—ள்: பொன்போன்ற பசலேகிறம் பொருக்கிய கொங்கையும் முத் தப்போல நீருற்ற கண்ணும் இப்போ த கண்டேன்; அதவன்றியும் யான் சொல்லுஞ் சொல்லேயும் இனிய பாலேயு முட்கொள்ளாள்; ஆதலின், பதிஞ லுலகும் மன்னுற்ற வளவிய புகழையுடைய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் புனங்காவ விருக்தபின் என் மான்போன்றவட்கு யா தற்றதென்று யானறி யேன் எ—று.

'பதினுலகும்' என்புழி உம்மை முற்றும்மை. 'புனங்காவலிகர் , பின்னே' என்று பாடமோ துவாரு முளர். (297)

^{* (}பி-ம்;-) 'காதலர் குறியெய்தல்'

பாங்கி 7வேறிவிலக்கல்

பாங்கி வெறிவிலக்கல் எ - து. செவிலி வெறியாட்டாளின யழைத்து மகட்கு கோயுற்றவாறும், அது தீருமாறும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்புழி, தெய்வம்வர் தாடும்போது பாங்கி அத்தெய்வத்தை ஆடவேண்டா மென்று விலக்குதல். வெறியாட்டாளன் ஆடு பலிகொடுத்தால் தீருமென்புழி அவ்வாட்டைக் கொல்லாமல் விலக்கலெனினும் அமையும்.

† அறியா மையிணென் று கேட்கலுற் றே தும்மை யாவதொன் றும் குறியா மறியுயிர் கொள்ளவென் ருகுரு திப்பலிகூர் வெறியா லிவளுயிர் மீட்கவென் ரேவென்றி வேல்வலத்தீர் திறியார் மணேயில்வர் தீர்தஞ்சை வாணன் சிலம்பினின்றே.

இ—ள்: வெற்றிவேஃல வலத்தி லுடையவரே! நும்மை யாம் அறியா மையிஞல் ஒன்று கேட்கலுற்றேம்; ஆவதொன்றுங் குறியாது மறியுயிரைக் கொள்ளவென்ரே அந்த இரத்தப்பலிதரும் மிகுந்த வெறியினுலே இவள்

^{+ (}பி - ம்:-) 'அறியாமையானுன்று'

⁷ வெறி - வெறியாட்டு, வெறியாடல். அது முருகக்கடவுள்பொருட் டுப் பலியிட்டு அக்கடவுள் ஆவேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெரும் பான்மை வேலனுல் கிகழ்த்தப்படுவ து. வேலன் - முருகபூசை செய்பவன்; முருகக்கடவுட்குரிய வேலேக் கையிற் ருங்கு கல்பற்றி இப்பெயர் பெற்ருன். இவன் கழங்கு பார்த்தக் குறிசொல்வ த முண்டென்ப த பண்டை நூல் களால் அறியப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் வசிக்கும் கொட்டியரில் 12-கழற் காய்களே ஒரு பெட்டியிலிட்டு அவற்றை யெடுப்பிக்கும்போது அவற்றுள் வெள்ளிகட்டிய கழற்காய் எடுக்கப்பட்ட நிலேகொண்டு இராசி முதலியன அறிர் து 'சோகினம்' வாயிலாகக் குறிசொல்வ த இப்பொழு தம் வழக்கிற் காணப்படுகிறது. இஃ த அல்ல த இதுபோல்வ தொன்று சூம் பண்டை நூல் களில் வருங் கழங்கும் என எண்ணப்படுகிறது. இனி, குறி கூறவோரில் வேலன்' என்பார் மக்திரவாதிகளாய்க் கொச்சிராஜ்யத் து (க் குடமீலகாட் முல்) பாரதவேலன், வாகைவேலன், பாணவேலன், மண்ணவேலன் என நால்வகையினராய் இன்றும் வாழ்கின்ருர் எ**ன்று**ம், இவர த மாந்திரீகமுறை யில் 'வேலன் துள்ளல்' சிறக்ததொன் றென்றும், இது திருவ், முதோவுங்களே யும், தெய்வத்தாலும் பேய்களாலும் பெண்கட்கு கேருங் கேடுகளேயும் விலக் கு தற்கு இவரால் நிகழ்த்தப்படும் ஒருவகை ஆட்டம் (கூத்து) என்றும், இக் காலத்தில் ஆடு, கோழி முதலியவற்றைப் பலிகொடுப்ப துண்டென்றும் கூறு வர். இவ்வேலன் துள்ளல் பழைய வெறியாட்டி னியல்புடைத்தாதல் காண்க.

உயிரை மீட்கவென்ரே தஞ்சைவாணன் சிலம்பினின்றுஞ் சிறியார் மீனயில் வர்தீர்! திருக்கோயிற் கெழுந்தருள்வீர் எ—று.

மறி - ஆடு. 'திருக்கோயிற் கெழுந்**தருள்வீர்' என்**றது அவாய்நிலேயான் வந்தது. (298)

> வெறிவிலக்கியவதனுற் செவிலி பாங்கியைவினுதல் (இது வெளிப்படை)

மண்குன் ற வந்த கலியிண மாற்றிய வாணன் றஞ்சை ஒண்குன் ற மங்கையர் முன்ன ர்மின் னேயுமை யாண்மகணப் பண்குன் ற வென்றசொல் வள்ளி தன் கோணப்பைர் தாரயிலால் வெண்குன் றெறிந்தசெவ் வேளேயிவ் வாறென் விளம்பியதே.

இ—ள்: உலகங் குன்றவர்த கலியுகத்தை மாற்றிய வாணன் தஞ்சைய தொள்ளிய குன்றத்திடத்து மின்னே! உமையாள் மகினப் பண்குறைய வென்ற சொல்லேயுடைய வள்ளிக்கு நாயகினப் பசிய மாலே சூடிய வேலி ஞலே வெண்குன்றமாகிய குருகுபெயர்க் குன்றத்தை யெறிர்த செவ்வேளே மங்கையர் முன்னர் இவ்வாறு நீ விளம்பியதென்? எ—று.

அயில் - வேல். வெண்குன்ற - கிரவுஞ்சகிரி. 'குன்ற மின்னே' என வும், 'செவ்வேளே மங்கையர்முன்னே' எனவும் 'விளம்பியதென்' எனவு மியையும். (299)

1 தோழி பூத்தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடுகிற்றல்

தோழி பூத்தரு புணர்ச்சியா லறத்தொடு நிற்றல் எ - து. பூவைக் கொடுத்ததறைப் புணர்ந்த களவை வெளிப்படுத்திக் கூறல்.

போருறை தீக்கணே போலு சின் கண்கண்டு போதவஞ்சி நீருறை நீலமு நீயுநண் பாகென்று நின்மகட்கோர்

^{1 &#}x27;அன்ஞய்! யாங்கள் இம்மீலப்பொழிலிடத்தே ஒருகால் விளையாடி கின்றேமாக, ஒரு தோன்றல் அழகிய சுணக்குவீளப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போர்தான்; போதா, கின் மகள் அவின நோக்கி 'இப்பூவை எம் பாவைக்கு அணியத் தம்மின்' என்றுள். அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிர்தியாது அதீன அவட்குக் கொடுத்து நீங்கிஞன். இஃதிளம்பிராயத்தே கிகழ்ர்தது. அர் நன்றியை யெண்ணி அவன்மாட் டன்புபூண்ட இவள் இக்காலே அத்தோன் றற்கே மணம்நே வேன்னி வருர்தாகின்றுள்' என்று கூறிக் குறிப்பாற்களைவை யுண மனைத்தலாம். இவ்வாறன்றிச் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலு முண்டு.

தாருறை தோளவர் தக்தனர் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் காருறை சோஃயில் யாம்விளே யாடிய காஃயிலே.

இ—ள்: அன்ஞய்! போருறைக்த தீய கணேயை யொக்கும் கினது கண்ணேக் கண்டு மிகவு மஞ்சி கீரிலே யொளித் துறைக்த கீலமும் கீயும் உற வாகவென்று கினது மகட்கு ஒரு தாருறைக்த தோளேயுடையவர் வாணன் தமிழ்த் தஞ்சையைச் சூழ்க்த புயலுறைக்த சோலேயிடத்து யாம் விளேயாடிய காலத்தில் கீலப் பூவைத் தக்தனர் எ—று.

நண்பு - உறவு. **தார் - மா**லே. கார் - புயல். (300)

2 புனல் தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடேரிற்றல்

புனல் தரு புணர்ச்சியா லறத்தொடு நிற்றல் எ - து. புனலாற் கூடும் புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கூடறல்.

ஒழிதோற் றியசொல்ல அன்மக ளோதிக் குடைந்தகொண்டல் பொழிதோற் றிரளுந்தி வந்தசெர் நீருந்திப் பொற்பினுக்கோர் சுழிதோற் றிடும்பகை தீர்க்கின்ற போதொரு தோன்றலுமவ் வழிதோற்றி வந்தெடுத் தான்றஞ்சை வாணன்றென் வையையிலே.

இ—ள்: அன்னேயே! நின்மகள் ஓதிக்கெதிரா யொப்பு நில்லா துடைந்த மேகம் தோற்ற பகை தீர்ப்பதற்காய்ப் பொழியப்பட்ட யானே த்திரீள த் தள் ளிக் கொண்டுவந்த சிவந்த நீர்வெள்ள ந் தஞ்சைவாணான் தென்வைகையிடத் தப் பெருக, நின்மக ளுந்திக்குத் தோற்றுப்போன பகையைத் தீர்த்தற்கு, யாம் நீராடிய காலத்தில் சுழிவந்து நின்மகளே வாங்கிக்கொண்டு போம் பொழுது அவ்வழியிலே வருவானெரு வேந்தன் வந்து எடுத்தான்; ஆதலால் நின் கருத்தில் தோன்றியதீனச் சொல்லுத லொழிவாயாக எ—று.

எனவே, புணர்ச்சியுண்மை † குறிப்பிஞற் ரூன்றியவாருயிற்று. ஓதி-கூர்தல். கொண்டல் - மேகம். தோல் - யானே. உர்தி - தள்ளி. உர்தி-கொப்பூழ். தோன்றல் - வேர்தன். (301)

^{† (}பி - ம்:-, 'குறிப்பினைறிவித்தவாறுயிற்று'

² 'யாம் ஆற்றின் நீராடுகையில் தலேவி நீரா லிழுக்கப்பட்டு அமிழ்ந்தின ளாக, அதுகண்டு காமணேயொத்த தோன்றல் ஒருவன் ஆங்குத் திடீரென்று வர் து நீரிலிழிர் து அவளேத் தழுவி யெடுத்து உயிர்காத்தான். அவன் மெய் யுற்றவதனுல், கற்புக்கெடாமைப்பொருட்டு அத்தோன்றற்கே மணம் நேர எண்ணி வருர்தாநின்றுள்' என்றுகூறிக் குறிப்பாற்களவினே யுணரச்செய்தல்.

³ களிறுதரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடேரிற்றல்

களிறு தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நிற்றல் எ - து. களிறு தரும் புணர்ச்சியாற் களவை வெளிப்படுத்தல்.

மண்ணலே யாமல் வளர்க்கின் ற வாணன்றென் மாறைவெற்பில் அண்ணலே யாயிழை பாகனென் றஞ்சின மஞ்சனர்தோய் கண்ணலே கீரிடப் பாகமு மேல்வர்த கைக்களிற்றின் புண்ணலே கீர்வலப் பாகமுர் தோயப் பொருதவன்றே.

இ—ள்: அன்னேயே! இப்புவியை அலேயாமல் வளர்க்கின்ற வாணன் தென்மாறை வெற்பில் யாம் சோலேயில் விளேயாடுகையில் ஓர் யானே பாய வரும்போது நின்மகள் அலறிக் கூவ, அப்போது அவ்வழியில் வருகின்றே குரு வேர்தன் விரைர்து வர்து அஞ்சலேயென்று நின்மகளே இடப்பக்கத்தி லிணத்துக்கொண்டு வலங்கையில் வேல்வாங்கி மேல்வர்த கையொடுங் கூடிய யான முகத்தி லழுத்திப் பொருதவன்று ஆனப்புண்ணில் அலேபோல் வருங் குருதிரீர் வலப்பாகமெல்லாம் நினத்தலால் வலப்பால் சிவர்தும், அவள் அழுதபோது மை கரைர்த கண்ணுகிய கடலில் வருரீர் இடப்பாகம் நினத் தலால் இடப்பாகங்கறுத்தும், ஆணுருவும் பெண்ணுருவு மொன்றுய்த் தோன் றிய வதனுல் அர்வேர்தினை ஆயிழைபாகனென்ன யாம் அஞ்சினேம் எ—று.

எனவே, குறிப்பால் புணர்ச்சியுண்மை யறிவித்தவா றுகாண்க. அண்ணல்-வேர்தன். ஆயிழைபாகன் - சிவன். அஞ்சனம் - மை. அடைகடல். (302) தலேமகள் வேற்றுமைகண்டு நற்றுய் சேவிலியைவினுதல் (இது வெளிப்படை.)

தண்டார் தழுவிய வேலண்ணல் வாணன்றென் றஞ்சைவெற்பில் வண்டார் குழுவிதன் வண்ணமுங் கண்ணும் வடிவுமுன்னுள்

^{3 &#}x27;தீலவி ஒருநாள் புனத்திற் செல்லுங்கால் ஒரு மதயானே தினப்பயிரை யழித்து அவளேயுங் கையகப்படுத்த நெருங்குங்கால் அரற்றின்ளாக, ஆங்குத் தோன்றலொருவன் கடிது தோன்றி யானேயின் கையிற்புகு தாவகை அவளே த் தன் கையாலெடுத்து ஒருபாலிணேத்துக்கொண்டு, அவ் யானேயைத் தன் கை வேலாலெறிந்து விலக்கிக் காத்தனன்; அங்ஙனம் மெய்யுற்றவதனுல் அவற்கே மணம் நேரக் கருதி வருந்தினள்' என்று கூறிக் குறிப்பாற் களவை யுண ரச் செய்தலாம்.

மேற்போர்த மூன்றனு னொன்முன் அறத்தொடு நிற்க அமையுமென் பர் நம்பியகப்பொ**ரு**ளுரைகாரர்.

கண்டா ரறியும் படியன வேயல்ல காரணமொன் அண்டா அயிரண யாயயி ராம அரையெனக்கே.

இ—ள்: உயிரீணயாய்! தண்ணிய மாஃயணிர்த வேஃயுடைய வாண னது அழகிய தஞ்சைவெற்பிடத்து வண்டார்ர்த குழீலயுடையாளது நிறமும் கண்ணும் வடிவும் முன்ஞள் கண்டார் இப்போது வேறுபட்டிருத்தலால் அறியுர்தன்மையனவேயல்ல; இவ்வடிவு வேறுபடுதற்குக் காரணம் ஒன் றுண்டு; ஆதலால், அக்காரணத்தை ஐயுருமல் எனக்குரைப்பாய் எ—று.

ஐயுறு தல் - சொல்லத் தகாதென்று மறைத்தல். தண்டார் - குளிர்ர் த மாஃ. தழுவிய - அணிர்த. தென் - அழகு. வண்ணம் - நிறம். அயிர்த் தல் - ஐயுறு தல். (303)

சேவிலி நற்றுய்க்கு முன்னி வமொழியால் அறத்தொடு நிற்றல்

செவிலி நற்ருய்க்கு ... அறத்தொடுநிற்றல் எ - து. முன்னிஃப் † புறமொழியா அணர்த்தா து முன்னிஃ மொழியிஞலே களவை வெளிப் படுத்திக் கூறல். ——

மஃவர்த தோவெனும் வாரண வாணன்றென் மாறைமதி சிஃவர்த தோவெனு நன்னுத லாயொரு செல்வரிங்கோர் கூவர்த தோவென வர்து வினுவிருங் காரிகைக்கு முஃவர்த தோவில்ஃ யோவென்னு நாளின் முயங்கினரே.

இ—ள்: மலேவர் ததோ வென்று ஒப்புக்கூறம் வாரணத்தையுடைய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் மதிவர் ததோ! சில வர் ததோ! என்று ஐயர் தரும் நல்ல நுதலேயுடையாய்! புனங்காக்கு நாளில் ஒரு தலேவர் வர் து இங்கோர் கலே வர் ததோ வென்று வினுவி, நம்முடைய பெண்ணுக்கு முலே வர் ததோ இல்லேயோவென்னும் பெ தும்பைப் பருவத் து முயங்கினர் எ—று.

வாரணம் - யான. 'வர்ததோ' என்பதின மதிக்குங் கூட்டுக. மதி ஈண்டுப் பிறை. முயங்கல் - புணர்தல். 'செல்வர் வர்து' என இயையும். ஓகாரம் அணத்தும் ஐயம். (304)

'தலேவி பாங்கிக்கு முன்னிலே மொழியால் அறத்தொடுகிற்றலும்' செவிலி நற்ருய்க்கு முன்னிலேமொழியா வறத்தொடுகிற்றலும்' ஆகிய இரண்டும் 'பூத் தரு புணர்ச்சி' முதல் மூன்றும் முன்னிலேமொழி; வெறிவிலக்கல் ஒன்றும் முன்னிலேப் புறமொழி. அறத்தொடுகிற்றல் முற்றும்.

† (பு - ம்:-) ்புறமொழியா யுணர்த்தா து'

3. உடன்போக்கு

அஃதாவது, தீலவன் தன்னூர்க்குத் தீலவியையுடன்கொண்டு போதல். 'போக்கே கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை மீட்சியென் ருங்கு விளம்பிய மூன்றும்

1 † வெளிப்படற் கிளவி வெளிப்படு தொகையே" [கம்பி-வரை-சூ-10]

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ² [களவு வெளிப்பாடு] உடன்போக்கு [முத லாக] மூன்று தொகைப்படும்.

"போக்கறி வுறுத்தல் போக்குடன் படாமை போக்குடன் படுத்தல் போக்குடன் படுதல் போக்கல் விலக்கல் புகழ்த றேற்றலென் றியாப்பமை யுடன்போக் கிருநால் வகைத்தே." [நம்பி-வரை-சூ-11] என்னுஞ் சூத்தொவிதியால் உடன்போக்கு எட்டுவகைப்படும்.

பாங்கி தலேவற்கு உடன்போக் குணர்த்தல்

பாங்கி த‰வற்கு உடன்போக் குணர்த்தல் எ - து. காப்புக் கைம்மிக லால் உன்னூர்க் குடன்கொண்டுபோதியெனப் பாங்கி த‰வற் குரைத்தல்.

மைக்கீர் கெடுங்கண் மடக்தை யுடன்றஞ்சை வாணன்வெற்பா செக்கீர் விழவணி கின்னகர்க் கேகொண்டு சேர்க்தருண்மற் றிக்கீர்மை யல்லதொ ராறுமின் முலிங்கெம் மையரென்முல் முக்கீ ருலகுங்கொள் ளார்விலே யாக முலேயினுக்கே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பா! இவ்விடத் தெம்மையர் கருத்துச் சொல்லின் முஃயினுக்கு விஃயாக முக்கீர் சூழ்க்த இவ்வுலகத்தையுங் கொள்

1 களவு வெளிப்படு தற்குரிய கிளவிகள் தோன்றுக் தொகை (கிளவிக்

கொத்து) யாகும் என்றுணர்க.

38

^{† (}செ-ம்:-) 'வெளிப்படைக் கிளவியின் வழிப்படு தொகையே'

² மேலேச்சூத்திரத்தின்படி 'களவு வெளிப்பாட்டிற்குரிய கிளவித்தொகை மூன்ருகும்' என்பதே ஈண்டைப் பொருள். இம்மூன்றனு ளொன்றை [உடன்] போக்கு என்றும், அதன் வகை எட்டென்றும் பின் வருஞ் சூத்திர மும் கூறலால், இம்மூன்றின் தொகுதியையும் 'உடன்போக்கு' என வழங்கு தல் மயக்கமாதல் காண்க. ஆதலால், இவ்விளக்கம் மாணவர்க்கு உளதாம் வண்ணம் [] இவ்வித அடையாளத்துட் சில சொற் சேர்த்தனம் என்றறிக.

னார்கள். ஆதலால், குங்கும ர் போடும் வசந்தத் திருவிழா வலங்காரத்தை யுடைய நின்னகர்க்கு மையெழுதிய நீர்மையையுடைய நெடியகண்ணே யுடைய மடந்தையை யுடன்கொண்டு சேர்ந்தருள்வாய். இம்முறையல்லாது நீ வரைவதற்கு வேறேர் வழி [யும்] இல்லே எ—று.

'வெற்பா இங்கெம்மையர்' எனவும், 'முஃயினுக்கு விஃயாக முக்கீ ருலகுங் கொள்ளார்' எனவும், 'கின்னகர்க்கு மைக்கீர் கெடுங்கண்' எனவும், 'உடன் கொண்டு' எனவும் இயையும். மற்று - விணமாற்று. செக்கீர் - குங் குமகீர். ஆறு - வழி. (305)

தஃவன் உடன்போக்கு மறுத்தல் (இத வெளிப்படை.)

பாரோ முஃவிஃ யென்பர் நுங் கேளிரெம் பல்கின வாழ் ஊரோ வணியதன் றுெண்டொடி யாய்விக்தை யுண்கண்களோ தாரோ வளரும் புயன்றஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் யாரோ தனிநடப் பாரருங் கான மிவளுடனே.

இ—ள்: ஒள்ளிய வளேயினே யுடையாய்! நுஞ் சுற்றத்தார் § பார் மூலே விலேயென்று சொல்வாரோ? உடன் கொண்டுபோதற்கு எஞ்சுற்றத்தார் வாழு கின்ற ஊரணித்தன்று. அன்றியும், போவோமென்னில் சயமாதின் மை யுண்ட கண்களோ தாரோ வளரும் புயத்தையுடைய தஞ்சைவாணனுக்குத் தரியலர்போல அரியகாட்டில் இவளுடன் தனியே நடப்பவர் யார்? எ—று.

எனவே, தரியலர் செல்லுங் கானத்தில் எனேர்சேறல் அரிதென்று கூறியவாருயிற்று. பார் - புவி. பாரோ என்புழி ஓகாரம் என்பர் என்பத ஞேடு கூட்டுக. அவ்வோகாரம் விஞ. ஊர், யார் என்புழி ஓகாரம் இரண் டும் அசைநிலே. ³ கண்களோ, தாரோ என்புழி ஓகாரமிரண்டும் எண்ணின் கண் வக்தன.

அவளுடன்படுத்தல்

அவளுடன்படுத்தல் எ - து. பாங்கி தஃவேண யுடன்படுத்தல். ——— சுருளேய் குழலுஞ் சுணங்கேய் முஃயுஞ் சும**க்**துகற்புப் பொருளே யெனச்சுரம் போதுமப் போதும் புகழ்வெயிலான்

^{‡ (}பி - ம்:-) 'சீரோடும்' § (செ - ம்:-) 'பாரை' 3 ஓகாரம் எண் ணுப்பொருளில் வருமென்பதை "அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொரு ளென" [தொல்-சொ-இடை-47] என்னஞ் சூத்திர வுரையா னுணர்க.

மருளேய் கலியிருண் மாற்றிய வாணன்றென் மாறையினின் அருளே யொழியவுண் டோகிழ லாவ தணங்கினுக்கே.

இ—ள்: சுருள் பொருர்திய குழற்பாரமுஞ் சுணங்கியைர்த முஃலப் பாரமுஞ் சுமர்து பொருளாவது கற்பேயெனத் தெளிர்து சுரத்திற் செல் லும் அப்போதும், தன் புகழாகிய வெயிலிஞலே மயக்கம் பொருர்திய கலியா கிய இருளே மாற்றிய வாணன் தென்மாறைராட்டி லிருக்கின்ற அணங்கினுக்கு கிழலாவது கின்னருள்; அதீனயே கிழலென்று கொள்வதல்லாது வே முன்றை கிழலென்று கொள்ளப்படாது எ—று.

சுருள் - கடைகுழற்சி. சணங்கு-மாமைநிறம். உ**ம்மை-எண்ணு**ம்மை. பொருளே என்புழி ஏகாரத்தைக் கற்பொடு கூட்டித் தேற்றப்பொருண்மை யுரைக்க. **மருள் -** மயக்கம். அருளே என்புழி ஏகாரம் **ஈ**ற்றசை. (307)

தலவன் போக்குடன்படுதல் (இத வெளிப்படை)

நஞ்சோ வழலோ வெனுஞ்சுர மோசெல்ல நாடியவென் னெஞ்சோ கொடியது நேரிழை யாய்நிழன் மாமதியோ மஞ்சோ தவழ்மதில் சூழ்தஞ்சை வாணண் வரையிலவம் பஞ்சோ வனிச்சங் கொலோவெனுஞ் சிறடிப் பைர்தொடிக்கே.

இ—ள்: கேரிழையாய்! ஒளியையுடைய மதியுமுகிலுக் தவழப்பட்ட மதில்சூழ்க்த தஞ்சைவாணன் வரையிலுள்ள இலவம் பஞ்சோ அல்ல து அனிச் சப் பூவோ வென்று சொல்லப்பட்ட சிறிய அடியினேயும் பசிய தொடியையு முடையாட்கு கஞ்சோ அழலோ வென்று சொல்லப்பட்ட காட்டிற் செல்லக் கருதிய என்னெஞ்சு 4 ஓஒ மிகக் கொடியது! எ—று.

அழல் - செருப்பு. கிழல் - ஒளி. அனிச்ச**ம் -** ஆகுபெயர். பைந்தொடி-அன்மொழித்தொதை.

⁴ சிறப்புப் பொருளில் வரும் ஓகாரம் அளபெடுத்திசைக்கும். இதின "தெளிவினேயுஞ் சிறப்பினேவும் - அளபினெடுத்த இசைய வென்ப" [தொல்-சொ-இடை-சூ-13] என்பதனுணர்க. ஆஞல், இவ்வளபெடை ஏடுகளிற் காணப்படவில்ஃ. ஆயினும், விளக்கத்தின்பொருட்டுப் பொழிப்புரையிற் சேர்த்தனம். மூலத்திற் சேர்ப்பினும், அஃ த அலகுபெரு தும் கிற்றற்குரித் தாதலின் செய்யுளிசை வழுவாதென்க.

நஞ்சோ, அழலோ என்புழி ஓகாரமும், பஞ்சோ என்புழி ஓகாரமும், அனிச்சங்கொலோ என்புழிக் கொல்லும்: ஐயம். சுரமோ என்புழி ஓகார மும், கொலோ என்புழி ஓகாரமும் அசைஙி‰. செஞ்சோ என்புழி ஓகாரம் சிறப்பு. மதியோ, மஞ்சோ என்புழி ஓகாரம் எண்ணின்கண் வர்தன. (308)

தலவிக்குடன்போக்குணர்த்தல்

தலேவிக் குடன்போக் குணர்த்தல் எ - து. தலேவனுடன்போதலேப் பாங்கி தலேவிக்குணர்த்தல். ——

பாலன்ன பாயற் பகையென்னுஞ் சிறடி பட்டுருவும் வேலன்ன கூர்ங்கன் மிதிக்குங்கொ லென்றனர் மேதினிக்கு மாலன்ன வாணன்றென் மாறைகன் குட்டு வயலுகளுஞ் சேலன்ன கீள்விழி யாய்தெரி யாதன்பர் சிக்தணேயே.

இ—ள்: மேதினிக்கு மால்போன்ற வாணனது தென்மாறை நாடு சூழ்ர்த வயலிற் பிறழப்பட்ட சேஃயொத்த நீண்ட விழியிண்யுடையாய்! மல்லிகைப் பூவால் நிரைத்தலால் பாஃயொத்த படுக்கையைப் பகையென்று சொல்லப்பட்ட சீறடியாயினது பட்டுருவப்பட்ட வேல்போன்ற கூரிய கல்ஃ மிதிக்குமோ வென்றதனுல் அன்பர் நிணத்த சிர்திணயாதோ தெரி யாது எ—று.

'மல்லிகைப்பூ வானிரைத்தலால்' என்பது அவாய்கிஃலயான் வக்தது. பாலன்ன பாயல் - வண்ணவுவமம். பாயல் - படுக்கை. உகளுதல் - பிறழு தல். கொல் - ஐயம். (309)

தலவி நாணழிவிரங்கல்

தூவி நாணழிவிரங்கல் எ - து. உடன்போகில் நாணழியுமேயென்று அதற்குத் தூவி யிரங்கிக்கூறல்.

மறவாகை வேலங்கை வாணண மாறையர் மன்னணேத்தம் உறவாக வெண்ணி யுறுதவர் போலுயி ரோம்பியென்றும் துறவாத நாணந் துறப்பது வேண்டலிற் றெல்லுலகில் பிறவா தொழிகைநன் றேயொரு காலமும் பெண்பிறப்பே.

இ—ள்: வீரத்தால் வெற்றிகொண்ட வேலே யகங்கையிற் பிடித்த வாணின மாறைநாட்டார்க்கு மன்னவினத் தமக்குறவாக வெண்ணி யுருத பகைவர் போல் உயிர்காத்தற்பொருட்டு என்றுக் துறத்தற்குத் தகு இயல்லாத காணத்தைத் துறப்பது வேண்டிற்றுகலான், பழையதாகிய உலகில் ஒரு காலமும் பெண்பிறப்புப் பிறவாதொழித்துவிடல் என்று எ—று.

மறம் - வீரம். வாகை - வெற்றி. அங்கை - அகங்கை. "அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே - முதனிலே யொழிய முன்னவை கெடுதலும் -வரைஙிலேயின்றே யாசிரியர்க்க - மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயிஞன" [தொல்-எழு-கு-315] என்னுஞ் சூத்திரவிதியானுணர்க. ஒம்பல் - காத்தல். (310)

கற்பு மேம்பாடு பூண்முஃப் பாங்கி புகறல்

கற்பு மேம்பாடு பூண்முஃப் பாங்கிபுகறல் எ - து. கற்பின் மேம்பாட் டைப் பாங்கி தஃவிக்குக் கூருகிற்றல்.

செக்காண் மலரிற் றிருவன்ன கோலத் தெரிவையர்க்கு மெய்க்கா ணுயிரினு மிக்கதென் ருல்விர வாவரசர் தக்காண் முறைமை தவிர்த்தருள் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைகாட் டக்கா ணமுமட வாய்கற்பு கோக்க வழகிதன்றே.

இ—ள் மடப்பத்தை யுடையாய்! சிவர்த முறுக்கவிழ் பருவத்ததாய தாமரை மலரிலிருக்கின்ற திருவையொத்த அழகையுடைய தெரிவையர்க்கு மெய்யின்கணிருக்கின்ற நாண் உயிரினுஞ் சிறர்ததென்று சொல்லின் 5 உறவு கலவாத வேர்தர்தமது வாழ்நாள் முறைமை † தவிர்த்து அவர் களேயா யுள்ளவரிடத்து அருளேத் தரும் வாணன் தமிழ்த் தஞ்சை நாட்டில் நீ சொல் லப்பட்ட அர்நாணமும் கற்பைக் கரு தமிடத்தில் அழகிதன்று எ—று.

திருவென்று கூறினமையால், செக்காண்மலர் - தாமரைமலர். கோலம்-அழகு. விரவுதல் - கலத்தல். ''உயிரினுஞ் சிறக்ததன்று காணோ காணினுஞ்-செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறக்ததன்று'' [தொல்-பொரு-சூ-113] என்னுஞ் சூத்திரவிதியா னுணர்க. (311)

^{† (}செ-ம்:-) 'தவிர்த்தவர் கினயாயுள்ளவரிடத்து'

⁵ பகைவாது வாழ்நாளயும் அரசியலேயும் நீக்கி, அவர் களேபோலத் தீங்கு செய்ய அதினப் பெற்றவரிடத்து அருளேச் செய்யும் வாணன்; (முறை மை - அரசநீதி, அரசியல்.) தன் நட்டாராய வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரிந்து பகை வென்று அந்நட்டார்க்கு தவும் வாணன் என்பது கருத்து.

தலேவி யொருப்பட் டேழுதல் (இத வெளிப்படை.)

பலரே சுமந்த வுரைகளுர் தாயர்தம் பார்வைகளுஞ் கிலரே சுமந்து திரியவல் லார்செய்ய செண்பகநாண் மலரே சுமந்த வயற்றஞ்சை வாணணே வாழ்த்தலர்போல் அலரே சுமந்து சுமந்திர்த வூர்நின் றமுங்குகவே.

இ—ள்: பலரேசிச் சொல்லும் அந்த வார்த்தைகளும் தாயர் சினந்து பார்க்கின்ற கொடிய பார்வைகளும் சுமந்து திரிய வல்லமையுடையார் சில ருளர், என்ஞல் முடியாது; சிவந்த சண்பக நாண்மலர்களேச் சுமந்த வயல் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனே வாழ்த்தாத பகைவர்போல வசைகூறுஞ் சொல் வேயே சுமந்து சுமந்து இந்தவூரிலுள்ளார் நின்றிரங்குக எ—று.

'சுமர் த திரியவல்லார் சிலரே' யெனக் கூட்டுக. 'என்னுன் முடியா து' என்பது அவாய்கிலேயான் வர் தது. ''இர் தவூர்கின் மழுங்கு கவே' என்பது இடத் து கிகழ்பொருளின் தொழில் இடத் தமேல் கின்றது. அழுங்கு தல் - இரங்கு தல்; ⁷ † கெடுகவென்று பொருள் கூறுவாரு முளர். இவள் கற் புடையளா தலால் கூறிய சொற் பிழையா து; ஆதலால், அவ்வாறன்றி மீண் டும் வர் து மணமுடித் தலின் அது பொருளன்மை யுணர்க. இரங்கல் பொய்க்கு மோவெனில் இவள் உடன்போயின பின்பு அவ்வூரிலுள்ளா ரிரங்கு தலிற் பொய்யா தாயிற்று. (312)

பாங்கி சுரத்தியல்புரைத்துழித் தலேமகள் சோல்லல் (இத வெளிப்படை.)

செல்லி ற் கொடிய களி ற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறைமன்னன் வில்லி ற் கொடிய புருவமின் னேயென் விளம்பு திகீ சொல்லி ற் கொடியகம் மன்ணேயைப் போல்பவர் சூழ்க் திருக்கும் இல்லி ற் கொடியகொல் லோசெல்லு காட்டவ் விருஞ்சு சமே.

^{† (}செ - ம்:-) 'கெடுதலென்று'

⁶ இஃதிலக்கணேயின்பாற்படும் உபசாரவழக்காகும். ஆகுபெயரும் இலக் கணேயின் பகுதியாதலின், சுண்டு ஊர் என்பது இடவாகுபெயராக ஊரி லுள்ளாரை யுணர்த்திற்றெனினுமாம்; ''ஊரடங்கிற்று'' என்புழிப்போல.

⁷ செய்யுளின்கணுள்ள 'அழுங்குக' என்பதன் பொருளி து.

இ—ள்: இடியினுங் கொடியதாகிய களிற்றுப் பெருமையையுடைய வாணஞகிய தென்மாறைமன்னன து கையிற் பிடித்த வில்லினுங் கொடிய புருவத்தையுடைய மின்போன்றவளே! யான் செல்லுநாட்டில் அப்பெரிய சுரமான து சொல்லிலே கொடியளாகிய நம்மன்?னயைப்போல்வார் பலர் சூழ்ந்திருக்கும் இல்லினுங் கொடியதோ? சுரங் கொடியதென்று எவ்வாறு நீ விளம்புகின்ருய் எ—று.

'சுரங் கொடியதோ' எனவும், 'என் நீ விளம்புதி' எனவு மியையும். செல்லின், வில்லின், இல்லின் என்புழிச் சிறப்பும்மை தொக்குநின்றன. செல்-இடி. அண்ணல் - பெருமை. கொல் - அசை. ஓகாரம் - எதிர்மறை. சுரம் - காடு.

பாங்கி கையடை கொடுத்தல்

பாங்கி கையடை கொடுத்தல் எ- து. பாங்கி தீலமகளே த் தீலமகற்குக் கையடை கொடுத்தல். கையடை - அடைக்கலம். இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்லே.

8''வடமால் வரைகிரை சாயினும் வண்புயல் வாரிபுகும் கடனு கியரெறி கைவிட கீங்கினுங் கர்தலேக்கும் இடமார் களிற்றைய கின்ணேயன் ஞர்பின்ண யென்ண *யன்ஞர் உடனுய கேண்மை யொழிந்தறி யாரிவ் வுலகத்திலே.

§ [இது பிறசேய்யுட் கவி] (314)

வண்புயல் வாரிபுகுங் கடகைய நெறி கைவிட நீங்கு தல் - முகில் கட லிற் புகுந்து நீர் பருகு தலாகுகிய கருக்கொண்டு கறுக்கு முறைமை விட்டொழிய வெளுப்பாதல்; அஃ து நண்டு இலக்கணேயால் கூர்தல் நனரத் தீல யுணர்த் திங்ன்றது. வடமால் வரை நிரை - உவமையாகு பெயர். "ஆயன் பதியி லான்பதிவர் துற்றளகம், மாயனா தங்கருவி யானுலும் – தாயமணிக், குன்றுபோல் வீறு குவிமுலேயா டன்னுடனி, இன்றுபோ லென்று மிரு" என்னும் ஒன்வையார் பாடலும், "அண்ணுர் தேர்திய வனமுலே தளரினும், பொன்னேர் மேனி மணியிற் முழ்ச்த, நன்னெடுங் கூர்தல் நறையாடு முடிப் பினும், நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர" என்னும் நற்றிணேயும் [10] நண்டு

^{* (}செ - ம்:-) 'யென்ஞர்' § அம்பிகாபதிக்கோவை, செ. 325.

⁸ இ – ள்: கட்டுத்தறியை யசைக்கும் வலிமைபொருக்திய களிற்றினே யுடைய தீலவனே! இவ்வுலகத்தில் நின்னேயொத்த சால்புடையோர் இலக் குமியெனத்தகும் தீலவியை யொத்த அன்புமிக்காருடன் உளதாய உறவினே, பொன்மீலயொத்த தனங்கள் சடியிறும் வளவிய முகிலயொத்த கூக்தல் கரைக்கினும் கைவிடார் எ—று.

பாங்கிவைகிருள் விடுத்தல்

பாங்கி வைகிருள் விடுத்தல் எ-து. பாங்கி யிருள்தங்கிய இடையாமத் தில் விடுத்தல். வைகுதல் - தங்குதல்.

பொழிநான மன்றலம் பூங்குழ னீங்கள் புணர்ந்துசெல்லும் வழிநாடி நும்பின் வருகுவல் யான்றஞ்சை வாணன்வையைச் சுழிநாணு முந்திநின் *ரெ*ல்கினக் கேற்பன சொல்லியின்ன மொழிநா வட**ங்**க மொழிந் தயலாரை முகங்கவிழ்த்தே.

இ—ள்: மான்மதம் பொழியப்பட்ட மணத்தோடு கூடிய பூவை யணிர்த குழூலயும் தஞ்சைவாணன் வையைச் சுழிராணப்பட்ட வுர்தியையு முடையாய்! நின் பழமையாய் வருகின்ற சுற்றத்தார்க் கேற்பன சொல்லி அய லாரை அலர்கூறிய ராவடங்க மொழிர்து தூலவளேயச்செய்து நீங்கள் கூடிச் செல்லும் வழிதேடி யான் நும்பின்னே வருவேன் எ—று.

நானம் - மான்மதம். மன்றல் - மணம். அம் - அசை. புணர்தல் -கூடல். கிள - சுற்றம். இன்னுமொழி - அலர்மொழி. 'மன்றலம் பூங்குழல் தஞ்சைவாணன் வையைச் சுழிநாணு ⁹ முக்தி' எனக் கூட்டி ஆகுபெயராகக் கூறுக. திலமகளேத் திலமகன் சுரத்துய்த்தல்

தலேமகளேத் தலேமகன் சுரத்துய்த்தல் எ - து. ஐமீபத்து ழன்ற நாள் தலேமகன் தலேமகளேச் சுரத்திற் செலுத்தல்.

தளிபோற் கொடைபயில் சந்திர வாணன் றமிழ்**த்**தஞ்சையான் அளிபோற் குளிர்ந்**த** விளமரக் காவு மவன்புகழின்

ஒப்பிடத்தக்கன. இனி, வடபெருங்கல் முதலிய குலமீல நிலையழியினும் புயல் மழையுடன் புகுங் கடப்பாடாகிய முறைமை தவிர நீங்குகினும்...... கேண்மை யொழிர்தறியார் என்றலு மொன்று. பின்னே - இலக்குமி. என்னே - என் அன்னே, தலேவி; "அன்னே யென்னே யென்றலு முனவே, தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுர், தோன்று மாபின வென் மஞர் புலவர்" [தொல்-பொ-சூ-246] என்பதனுல் தலேவியைத் தோழி 'என் அன்னே' யென்றுள்.

⁹ நாணும் உந்தி: பெயரெச்சத் தொகாஙிலத் தொடரீற்றில் வந்தமை யின் அன்மொழித்தொகையாகாது, சிணயாகுபெயராய்த் தலேவியை யுணர்த் தம். பூங்குழலென்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகத் தலேவிக் கடையாம். ஒளிபோல் விளங்கிய வெண்மணல் யாறு முவந்துகண்டு நளிபோ தவிழ்குழ லாய்மெல்ல மெல்ல நடந்தருளே.

இ—ள்: குளிர்ச்சியையுடைய மலர் முறுக்கவிழப்பட்ட குழூலயுடை யாய்! மேகம்போற் கொடுக்குர் தொழில் பழகிய சர்தொவாணஞகிய தமிழ் விளங்கப்பட்ட தஞ்சையா னன்புபோல் குளிர்ர்த இளமாச் சோஃயும் அவன து புகழி ஞெளியைப்போல விளங்கிய வெண்மணல் செறிர்த கான் யாறும் கண்டு மகிழ்ர்து மெல்ல மெல்ல நடர்தருள்வாயாக எ—று.

தளி - மேகம். பயிலுதல் - பழகுதல். அளி - அன்பு. கா - சோஃ. யாறு - கான்யாறு. உவத்தல் - மகிழ்தல். 'கண்டு உவர்து' என இயையும். எளி - குளிர்ச்சி. (316)

> தஃமகன் றஃமகளசைவறிந்திருத்தல் (இத வெளிப்படை.)

அசைவு - வருத்தம். ''அன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத் தத்தை'' [கலி-11] என்ருர் பிறரும். [அசைஇய - வருர்திய.]

வரமாமை வேற்படை வாணன்றென் மாறை வணங்கலர்கள் புரமான வல்லழல் பொங்குவெங் கானிற் பொருக்தியகூர் அரமான கல்லுன் னடிமல ராற்றல வாதலினும் சுரமாறு மெல்லேகல் லாயிருப் பாமிக்தச் சோலேயிலே.

இ—ள்: எல்லாய்! வரத்தையுடைய மாமைநிறம் பொருக்திய வேற் படையை யுடைய வாணன் தென்மாறையை வணங்காதார் ககரைப்போல வலிய அழல் பொங்கி யெழும் வெய்ய காட்டில் கூர் பொருக்திய அரத்துக் கொப்பான கற்களுக்கு உன் அடிமலர் பொறுக்குக் தன்மையவல்ல; ஆதலால், சுரமாறுமளவும் காம் இக்தச் சோஃலபிலே யிருப்பாம் எ—று.

மாமை - குருதிப்புள்ளிகிறம். 'வரமா வைவேற்படை வாணன்' என்று பாடமோதிப் பெருமையுங் கூர்மையுமுடைய வேற்படையெனப் பொருள் கூறுவாரு முளர். 'கூர்பொருக்திய' என இயையும். அரம் ஆன என்புழி உவமத்தொகை. புரமான - புரம்போல. ஆற்றல் - பொறுத்தல். 'ஆற்றுவர ராற்றல் பசியாற்றல்' [குறள் - 225] என்ருர் பிறரும்.

சுரம் - பைழி. ஆறுதல் - வெப்பர் தணிதல். எல்லே - அளவு. (317)

தலமகன் தலமகள உவந்தலர்சூட்டி யுண்மகிழ்ந் துரைத்தல்

உவர் தலர் சூட்டி யுண்மகிழ்ர் தரை த்தல் எ - து. தலேமகளே மகிழ்ர் து அவள் கூர் தற்கு த் தன் கையால் அலரைச் சூட்டி, அதளுல் பரவச மகிழ்ச்சி யடைர் து கூறு தல். உவகை அறிவொடு கூடியது. மகிழ்ச்சி யறிவழிர் தது. என்னே, - "உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங், கள்ளுக்கில் காமத்திற்குண்டு" [1281] என்னுங் குறட்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரை யானுமுணர்க.

அடிமலர் போற்றவும் போற்றியன் பாலிவ ளாய்முடிக்கியான் கடிமலர் சூட்டவுங் காட்டிய தாற்கள்வர் காய்க்தெறியும் துடிமலர் சிர்க்கெதிர் கூகை யிரட்டுஞ் சுரத்திடையோர் வடிமலர் வேற்படை யான்வாணன் மாறையென் மாதவமே.

இ—ள்: கள்வர் சினத்தடிக்குர் துடியின்கண் விரிவாகிய தாளவோ சைக்கு எதிராகக் கூகையொலிக்குங் காட்டிடை ஒப்பற்ற கூர்மை விரிர்த வேற்படை யுடைய வாணன் தென்மாறைராட்டி விருக்கின்ற என்னுடைய மாதவம் இவளடிமலரைப் போற்றவும் போற்றி அன்பால் இவ ளாய்ர்து முடித்த கொண்டைக்கு யான் மணமலரைச் சூட்டவும் காட்டியது எ—று.

போற்றல் - ஈண்டு வருடல். வருடி - வருத்தர் தீர்த்து. கடிமலர் -மணமலர். ஆல் - அசை. காய்தல் - சினத்தல். எறிதல் - அடித்தல். தடி -பாலேகிலத்துப்பறை. மலர்தல் - விரிதல். சீர் - தாளவோசை. இரட்டுதல்-ஒலித்தல். சுரம் - காடு. வடி - வடித்தற்றெழில். (318)

கண்டோ ரயிர்த்தல்

கண்டோ ரயிர்த்தல் எ - து. வடிவின் மேம்பாட்டாற் கண்டோ ரைய**மு**ற்றுக் கூறுதல். ——

சையத் திரள்புயன் சந்திர வாணன் றனிபுரக்கும் வையத் துறைகின்ற மானிட ரோவன்றி வானவரோ நையப் படுமழல் வெஞ்சுரத் தூடு நடந்தவரென் றையப் படுவதல் லாலுண்மை சால வறிவரிதே.

இ—ள்: வருகின்றோர் உளம் கையப் பாலே யழல்படும் வெய்ய சுரத் தில் கடந்த இவர் மலேபோல் திரண்ட புயத்தையுடையவஞ்கிய சந்திர வாணன் ஒப்பிலாது காத்தளிக்கும் புவியின்கண் உறைகின்ற மானிடரோ! அல்ல து வானுலகின் கணுள்ளவரோ! என்று ஐயப்படுவதல்லாமல் உண் மையை மிகவும் அறியவரி து எ—று.

சையம் - மூ. திரள்புயம் - விணத்தொகை. புரத்தல் - காத்தல். வையம் - புவி. 'அழல்படும்' என இயையும். சால - மிகவும். (319)

கண்டோர் காதலின் **வி**லக்கல்

கண்டோர் காதலின் விலக்கல் எ - து. கண்டோர் காதலிஞல் போக் கை விலக்கி எம்பாடியிற் றங்கிப்போமென்று கூறுதல்.

கண்டோராவார் - பாலேகிலத் தெயிற்றியர். ஆடவர் கண்டோரெனில் வருங்குற்றமென்னேயெனின், 'செவிவிகலக் தடன் வருவோர்க்கண்டு கேட் டல்' [346] என்னுங் கிளவிச்செய்யுளில் 'யான் தலேவனேக் கண்டேன், என் காதலி தலேவியைக் கண்டாள்' என்று கூறியதனேடு மாறுபடுமென் றுணர்க.

மாலுக் திருவு மெனவரு வீர்தஞ்சை வாணன்றெவ்வூர் போலுஞ் சுரமினிப் போகவொண் ணுது பொருப்படைக்தான் ஆலும் புரவி யருக்கனிக் கங்கு லடற்கடமான் பாலுக் தசையுமுண் டேதங்கு வீரெங்கள் பாடியிலே.

இ—ள்: மாலுக் திருவுமென்று சொல்ல வருவீர்! தஞ்சைவாணன் பகைவரிருக்கும் ஊர்போலும் பாழாகிய சுரம் இன்று இவ்விடம் விட்டு அப்பாற் போகத்தகாது. ஆரவாரஞ்செய்யும் புரவி பூட்டிய தேரில்வரும் அருக்கன் அத்தவெற்படைக்தான். இருள்வருங் காலமாகிய இக்கங்குலில் போர்செய்யும் கடமான்பாலும் தசையும் யாங்கள் தரு தம், அதீனையுண்டு எங்கள் பாடியில் தங்குவீர் எ.—அ.

தேவீவூர் பாழாய் மக்களியக்கமின்றி யிருத்தலின் சுரவுவமையாயிற்று. 'அருக்கன் பொருப்படைந்தான்' எனக் கூட்டுக. ஆலுதல் - ஆரவாரித்தல். அடல் - போர். (320)

தன்பதியணிமை சாற்றல்

தன்பதி யணிமை சாற்றல் எ - து. இவ்விடத்தில் நும்மூரில் வைகிப் போதல் பொருந்தாது, எம்பதிப்போதல் வேண்டுமென்று தலேவன் கூறிய வழி, தீலவன்றன்பதி அணித்தென்பதீனக் கண்டோர் கூறுதல்.

தொடங்கும் பிறைநுதற் றேகையு நீயுமுன் றேன் **ற**கின்ற கடங்குன் றிர**ண்டு**ங் கடந்துசென் முற்கம **லத்**தடமும் கிடங்கும் புரிசையுஞ் சூழ்ந்தெதிர் தோன்றுங் கிளேத்தபைந்தார்த் தடங்குங் குமநெடுக் தோள்வாணன் மாறையுக் தஞ்சையுமே.

இ—ள்: வளா ஆரம்பிக்கும் பிறைபோலும் நுதஃவயுடைய தோகை போன்றவளும் ரீயும் முன்னே தோன்று இன்ற காடுஞ் செறுமஃவயுமாகிய இரண்டும் கடர்து சென்றுல் கமலப்பொய்கையும் அகழும் புரிசையுஞ் சூழ்ர்து, வாவியிற் கிளேத்த ரீலத்தாரணிர்த பெருமையுடைய குங்குமம் பூசிய செடிய தோளயுடைய வாணன்மாறையும் தஞ்சையும் எதிராகத் தோன்றும் எ—று.

தொடங்கு தல் - ஆரம்பித்தல். தோகை - ஆகுபெயர். கடம் - காடு. குன்று - சிறுமீல. தடம் - பொய்கை. கிடங்கு - அகழ். புரிசை - மதில். கிளேத்தல் - தோன்று தல். ¹ 'கிளேத்த பைர்தார்' என்பது ''குண்டு சுண பூத்த வண்டுபடு கண்ணி" [திருமுரு - அடி-199.] என்ருற்போல ஒற்றுமை கயத்தாற் செயப்படு பொருண்மேல் கின்றது. (321)

தலேவன் தன் பதியடைந்தமை சாற்றல்

தீலுவன் தன்பதி யடைந்தமை சாற்றல் எ - து. தூலவன் தூலமகட் குத் தன்பதி யடைந்தமையை யுணர்த்தல்.

சந்தனர் தோய்ர்து தயங்குமுத் தாரர் தரித்துவிம்மும் நந்தனர் தாங்கி நடுங்கிடை போல நடத்திங்ஙனே நொ**ர்**தனங் காலென்று நோவல்போன் னேயொரு நோயுமின்றி வந்த**ன**ங் காணிது காண்வாணன் மாறை வளநகரே.

இ—ள்: பொன்போன்றவளே! சக்தனக் தோய்க்கு விளங்கப்பட்ட முத்துமாலேயணிக்கு பூரிக்கும் கமது தனக்தாங்கி கடுங்குமிடைபோல கடக்து இவ்விடத்தில் கால் கொக்தனமென்று கோவற்க; ஒரு துண்பமுமின்றி வக் தனம்; வாணன் மாறை வளகளிது காண்பாய் எ—று.

[்] கிளேத்த' என்னும் முதற்காரணமாகிய பூவின்வினே அதன்காரியமாகிய தார்மேலேற்றிச் சொல்லப்பட்டது, காரண காரியங்களின் ஒற்றுமை நயத் தால் என்றபடி. செயப்படுபொருளெனினும் காரியமெனினு மொக்கும்.

² தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையின்மையான், நந்தன**ம் என்று கூ**றி ஞனென்க. போன் - ஆகுபெயர். கோய் - தன்பம் 'வ<mark>ர்தனங்காண்'</mark> என்புழி காண் உரையசை.

இவற்றுள் பாங்கி 'தூவவற்குடன்போக்குணார்த்தலும்', 'தூவவிக்குடன் ஆகிய இரண்டும் போக்கறிவுறுத்தல். போக்குணர்த்தலும்' மறுத்தலும்,' 'தீலவி நாணழி விரங்கலும்' ஆகிய இரண்டும் போக்குடன் 'பாங்கி த‰வின யுடன்படுத்தலும்', 'தீலவிக்குக் கற்பின் மேம் பாடு பூண் மு ஃப்பாங்கி புகறலும்' ஆகிய இரண்டும் போக்குடன்படுத்தல். 'தீலுவன் போக்குடன்படு தலும்', 'தீலுவி யொருப்பட் டெழுதலும்', 'பாங்கி சுரத்தியல்புரைத் துழிச் சொல்லலும்' ஆகிய மூன்றும் (உடன்) போகீகுடன் 'பாங்கி கையடை கொடுத்தலும்', 'வைகிருள் விடுத்தலும்', 'தீல மகன் திலமகளேச் சுரத்துய்த்தலும்' ஆகிய மூன்றும் போக்கல். தீஸவி அசைவறிர் திருத்தலும்', 'கண்டோர் காதலின் விலக்கலும்' இரண்டும் விலக்கல். ்தீலவன் தூலவியை யுவர்தலர் சூட்டி யுண்**ம**கிழ்**ர்** துரைத்தலும்', 'கண்டோ ரயிர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டும் புகழ்தல். டோர் தன்பதி யணிமைசாற்றலும்', 'தஃவவன் தன்பதி யடைர் தமை தஃவவிக் குணர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டும் தேற்றல் எனக் கொள்க.

உடன்போக்கு முற்றிற்று.

² இவ்வாறன்றி, 'சர்தனர் ..... கால்' என்பதைத் தீலவியின் கூற்றுக (கருத்தாக)க் கொண்டு அதீனத் தீலவன் அநுவதித்துக் கூறிய அநுவாத மாகக் கொள்ளின், 'நந்தனம்' என்றது தீலவி தன்னேத் தனித்தன்மைப் பன் மையாற் சுட்டிக் கூறியதாம் என்க.

4. கற்பொடுபுணர்ந்த 1 கவ்வை

கற்பொடு புணர்ர்த கவ்வை எ - து. தஃவவி தஃவன துடைமையாய்க் கற்பொடு கூடியவதஃன அயலார் விராயசேரியர் பலரு மறிதல்.

''செவிலி புலம்பல் நற்ருய் புலம்பல் கவர்மீண மருட்சி கண்டோ ரிரக்கம் செவிலிபின் றேடிச் சேறலென் ருங்குக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவையை வகைத்தே'' [நம்பி-வரை-சூ-13] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை ஐவகைப்படும்.

> சேவிலி பாங்கியை விஞ்தல் (இது வெளிப்படை.)

நலம்புண யாயமு நீயுநற் ருயொடு நானுநன்பொற் சிலம்புயர் சோஃயுஞ் சிற்றிலும் பேரிலுக் தெண்டிரைமேல் வலம்புரி யூர்வயல் சூழ்தஞ்சை வாணின வாழ்த்தலர்போல் 2 புலம்புற மாதரெங் கேமக ளே † தனிப் போயினளே.

இ—ள்: [மகனே!] நலம் புணேந்த ஆயமும் நீயும் நற்ரு யொடு நானும் நல்ல அழகிய மீலையிடத்த உயர்ந்த சோலேயும் அவள் விளேயாடுஞ் சிற்றிலும் அவளியங்கித் திரியும் பெரிய மீனையும் தெளிந்த திரையின்மேல் வலம்புரிச் சங்கு ஊர்ந்துவரும் வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணீன வாழ்த்தாத பகைவர் போலப் புலம்புதலடைய மாதர் எங்கே தனியாய்ப் போயிஞன்? யான் அறியச் சொல்வாயாக எ—று.

நலம் புளே யாயம் - தஃவிக் கழகா யலங்கரிக்கும் ஆயம். ஒடு - எண் @ைடு. (323)

² புலம்பு உற - ஆய முதலியோர் அரற்ற, சிற்றிலும் பேரிலும் தஃவி யின்றிய தனிமையை (பிரிவை)ப் பெற என இரு பொ**ருள்**படும். பேரில்-ஆகுபெயராகத் தர்தை தன்னேயர் முதலாயிஞர் எனக் கொள்ளினுமாம்,

^{† (}பி - ம்:-) 'தனிபோயினனே'

¹ கவ்வை - அலர், களவு வெளிப்பாடு. இதமு தலாக வருங் கிளவிகள் யாவுங் கற்பென்னுங் கைகோளுக்குரியனவாம். கீழ்ச்சென்ற உடன்போக்கு தொல்காப்பியத்தின்படி களவு என்னுங் கைகோளாகும். வரைவுமலிவு தொல் – சூத்திரத்துக் கூறிய தமரிற் பெறு தலாயும், அறத்தொடுநிலே மறை வெளிப்படு தலாயும் கற்பினுள் அடங்கும். "மறை வெளிப்படு தலுக் தமரிற் பெறு தலும்" [தொல்-பொரு - சூ - 499] என்பதனு னுணர்க. இக்குறிப் புரையை வரைவியல் முதற்கண்ணுங் கொள்க.

கற்பொடுபுணர்ந்த கவ்வை

பாங்கி செவிலிக்குணர்த்தல் (இதவெளிப்படை)

வெறுத்தா ரொறுத்துரை மேலுகங் கேளிர் விழைதலின் றி மறுத்தா ரவற்கு மணமத ஞற்றஞ்சை வாணர்பிரான் கறுத்தார் புரத்து கடக்தனள் காளேபின் காமர்கற்பால் பொறுத்தா ளழற்சுரக் தன்னேயன் ஞய்கின் பொலங்கொடியே.

இ—ள்: அன்னுய்! நின் பொலங்கொடி, நஞ் சுற்றத்தார் வெறுத்தார்; அஃதன்றியும், ஒறுத்த சொல்லேச் சொல்லுதன்மேலும் விழைதலின்றி அத் தீலவற்கு மணத்தை மறுத்தார்; அதனுல் தஞ்சை வாணர்குலத்துக்குப் பிரான் கோபிக்கப்பட்ட பகைவரூராகிய காட்டில் காளேபின் நடந்தனள்; அழகிய கற்பினுல் சுரத்தழல்தன்னேப் பொறுத்தாள் எ—று.

ஒறுத்துரை - சினத்துரை பல்காற் கூறுதல். விழைதல் - விருப்பம். கறுத்தல் - கோபித்தல். காளே - பாலேநிலத்துத் தலேவன். காமர் - அழகு. 'மணத்தை மறுத்தார்' எனவும், 'சுரத்தழறன்'ன' எனவும் இயையும். (324)

பாங்கியினுணர்ந்த செவிலி தேற்றுவோர்க் கேதிரழிந்து மொழிதல் (இது வெளிப்படை.) அழிந்து மொழிதல் - கொந்து கூறல்.

மாறு வளவயல் சூழ்தஞ்சை வாணன் றென் மாறையென்கண் ஆறு வருந்துய ராற்றுகின் றீரறி வேகொளுத்தி ஊறு வனகடிந் தென்முலே யூறமிர் தூட்டியின்சொற் கூறு வளர்**த்**ததற் கோலென்ணே நீத்ததென் கோல்வளேயே.

இ—ள்: வளமாருத வயல்சூழ்ர்த தஞ்சைவாணன் தென்மாறையில் என்னிடத்தில் ஆருத அருர் தயரை யாற்றுகின்றவரே! அறிவைப் பொருத் தித் தன்பமாவன கடிர் து என் மூலேயிலூறம் அமிர்தத்தையூட்டி இனிய சொல்லேக் கூறி அரிதாய் வளர்த்ததற்கோ என்னழகிய வளேயை யுடையாள் என்னேவிட்டு நீங்கியது! எ—று.

'வளமாரு' என இயையும். ஏகாரம் - ஈற்றசை. கொளுத்தல் - பொ ருத்தல். ஊறு - துன்பம். கூரு - கூறி, நீத்தல் - துறத்தல். கோல் வீனா – ஆகுபெயர். கோலம் - அழகு; கோல் எனக் கடைக்குறை. கோல் -வீளயிற் புள்ளியென்பாரு முளர். (325) சேவிலி தன்னறி † வின்மைத்தன்மை நோந்துரைத்தல்

செவிலி தன்னறி †வின்மைத்தன்மை கொர்துரைத்தல் எ - து. தஃவி போதற்குத் தன் குறிப்பிஞல் அறிவித்த தன்மையை யறிர்திலே னென்று தன்னறி †வின்மைத் தன்மையை கொர்துகூறல்.

வழியா வரும்பெரு நீர்த்தஞ்சை வாணணே வாழ்த்தலர்போல் கழியாத வன்புடைக் காளேபின் ஜூனக் கலந்துகொண்டல் பொழியாத வெஞ்சுரம் போகுவல் யானென்று போங்குறிப்பால் ஒழியாதென்முன்புசொன் ஞள்பேதையேஞென்றையோர்க்திலனே.

இ—ள்: வாய்க்கால் கிறைக் து வழிக் துவரும் பெரிய கீர்சூழ்க் த தஞ்சை வாணின வாழ்த்தாத பகைவர்போல, கீங்காத அன்பையுடையகாள பின்னே காளேக் கலக் து ஒருகாலும் கார்வக் து பொய்யாத வெவ்விய காட்டில் யான் போகுவலென்று போங்குறிப்பை யெல்லாம் விடா து என்முன்பு சொன்னுள்; யானறிவிலேன் ஆகலால், ஒன்றையும் ஆராய்க்தறிக்திலேன் எ—ற.

வழியா - வழிர்து. கழியாத - ரீங்காத. ஒழியாது - விடாது. ஆல்-அசை. ஒன்றையும் என்புழி ⁴ சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் ருெக்கது. (326)

சேவிலி தெய்வம் வாழ்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

இணங்கிப் புவனத் தெவரு 5 மில் லாவென் னிளங்கொடியாள் உணங்கிக் கழித லொழியவென் பால்வா வுன்ணயன்பால் வணங்கிப் பலமுறை வாழ்த்துகின் றேன்றஞ்சை வாணன்றெவ்வை அணங்கித் திரள்புயத் தான்மல யாசலத் தாரணங்கே.

இ—ள்: பகைவரை வருத்தியதனுற் பூரித்துத் திரண்ட புயத்தை யுடையவனுகிய தஞ்சைவாணனது பொதியமீலயிலிருக்கின்ற அரிய தெய் வமே! இப்புவனத்து நட்புக் கூடுதற்கு எவரும் இல்லாத என்னிளங்கொடி போல்வாள் வாடிப் பாலவனத்துப் போதீல யொழிய என்னிடத்து வர உன்னே அன்பாற் பலமுறை வணங்கித் துதிக்கின்றேன்; வரின் கினக்குச் சிறப்புச் செய்வேன் எ—று.

^{† (}செ - ம்:-) 'வின்மை தன்னே'

⁴ இழிவுசிறப்பும்மை யென்க. ⁵ இல்லா என்னும் பெயசெச்சம் 'என்' என்பதற்கடையாய் அதெடுமுடியும்.

⁶ இணங்கல் - இணங்கெனத் திரிக் துகின்றது. ''காப்பினெப்பினூர் தியி னிழையின்'' [தொல்-சொல்-ஷேற்-சூ-72] என்னும் வேற்றுமையியற் சூத்தி ரத்தின் இழைத்தல் என்னுஞ் சொல் இழை என கின்முற்போலக் கொன்க. உணங்கி - வாடி. கழிதல்-போதல். அணங்கி - வருத்தி. மலயாசலம் -பொதியமீல. ஆரணங்கு - அரியதெய்வம். 'வரின் கினக்குச் சிறப்புச் செய் வேன்' என்பது அவாய்கிலேயான் வக்தது. (327)

இவை மூன்று கிளவியும் செவிலிபுலம்பற் குரியவாறுணர்க.

சேவிலி நற்ருய்க் கறத்தோடு நிற்றல்

செவிலி நற்றுய்க் கறத்தொடு நிற்றல் எ - து. செவிலி நற்றுய்க்கு உடன்போக்கை வெளிப்படுத்திக் கூறல்.

சகால்க வந்தருள் சந்திர வாணன்றென் றஞ்சைகல்லாய் முகால்கி நல்க மூஃகொடுத் தாரின்முத் தங்கொடுத்தார் மிகால்ல ரென்பது மன்பதை தேற விடஃபின்னே மகால்கு மந்தியங் கானடந் தாளுன் மடந்தையின்றே.

இ—ள்: உலகத்தில் மகிழ்ச்சி கொடுக்க வர்தருளப்பட்ட சந்திர வாணனது அழகிய தஞ்சையிலிருக்கின்ற நல்லாய்! முகங்கொடுத்து மே லேக்கு ‡ மகிழ்ச்சியிணக் கொடுக்க வெண்ணி முலே கொடுத்தாரின் இன்முத் தங் கொடுத்த கணவரே மிசு நல்லரென்பது உலகத்து மக்களெல்லார் தெளிய உன் மடர்தை இன்று மகப்பெறு மர்திகள் இயங்குங் காட்டில் விடலே பின்னே நடர்தாள் எ—று.

சகம் என்புழி ஏழனுருபு தொக்கது. நல்லாய் - நற்ருய். மன்பதை-மக்கட்கூட்டம். தேற - தெளிய. மக - குரங்கின்குட்டி. என்னே,—"கோடு-வாழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப" ''மகவும் பிள்'ளயும் பறழும் பார்ப்பு, மவையு மன்ன வப்பா லான." [தொல்-பொ - மர - சூ - 13, 14] என்பதனுணர்க. மர்தி - பெண் குரங்கு. "குரங்கு முசுவு மூகமு மர்தி" [67] என்பதன னுணர்க. கான் - காடு.

[்] முற்பதிப்பிலும் ஏடொன்றிலும் 'மகிழ்ச்சியள்' என்றுளது; பொருட் பொருத்தம் கோக்கி 'மகிழ்ச்சியி'ன' எனக் கொள்ளப்பட்டது.

⁶ தொழிற்பெயர் விகுதி புணர்ந்து கெட்டதென்றவாறு.

நற்றுய் பாங்கியோடு புலம்பல் (இது வெளிப்படை.)

முன்னே யி தண மொழிர் தண யேனுர்தை முர்தைமணம் பின்னேய் குழலி பெருளல்ல ளேபிற ழாதெவர்க்குர் தன்னேயம் வைத்தரு ளுர்தஞ்சை வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பில் பொன்னே யணயால் லாயவ மேசுரம் போக்கிணயே.

இ—ள்: எவர்க்கும் கிலேவிட்டுப் பெயராது தன்னுடைய அன்பை வைத்துக் காக்கும் தஞ்சைவாணன் பொதியமலேயிடத்துப் பாற்கடற் பிறர்த மடவார் பலருள்ளும் திருமகளே யொப்பாகிய நல்லாய்! சுரம் போவதற்கு முன்னமே இதின மொழிர்தினயாகில் நுர்தர்தை முற்காலத்தில் என்னே மணஞ்செய்தது போலப் பின்னுதலேப் பொருர்திய குழிலயுடையாள் மணம் பெறுவாளே! இச்செய்தியை என்னுடன் சொல்லாமல் மகின வீணே சாத்திற் போக்கிணயே! எ—று.

துக்தை - நுக்தக்தை. முக்தை - முன்பு. மணம் என்புழி உவமத் தொகை. பிறழ்தல் - பெயர்தல். கேயம் - அன்பு. போன்னே என்புழி ஏகாரம் பிரிகி‰; அவளுடன் பிறக்தார் பலருள்ளும் அவசோயே பிரித்து வாங் குதலின். அவம் - வீண். சுரம் - கான். (329)

> அதுகேட்ட பாங்கியழுங்கல் கண்டு நற்ருய் புலம்பல் (இத வெளிப்படை) அழுங்கல் - இரங்கல்.

இல் லுங் கழங்கா டிடங்களு கோக்கி யிரங்கல்வப்பும் வல்லும்பொருங்கொங்கை மங்கைகல் லாய் தஞ்சைவாண தென்ஞர் புல்லுக் தூணேவியர் போல்விண யேன்பெற்ற பூவையன்ஞள் செல்லுஞ் சுரத்தழ லன் அன்கண் ணீரெற் றெறுகின்றதே.

இ—ள்: கச்சும் சூதும் தம்முட் பொருங் கொங்கையை யுடைய மங்கை கல்லாய்! தஞ்சைவாணனுக்குப் பகையாயினேர் கூடும் மனேவியர் போல, தீவினே செய்த யான் பெற்ற பூவைபோன்ற மகள் வருக்திச் செல் லும் பாலேச்சு சத்தில் ¹ விழுக்திருக்கும் அழலன்று; அழுகின்ற கினது கண் ணீரே யென்னேச் சுடுகின்றது; மகள் இயங்கித் திரிகின்ற மனேயையும் அவள் கழங்காடுகின்ற இடங்களேயும் கோக்கி கீ கலுழற்க எ—று.

^{1 &#}x27;விரிந்திருக்கும்' எனப்பாடமிருப்பின், மிகப் பொருந்தும்.

⁷ கழங்காடு தல் - கழற்காயேழு கைப்பிடித்**தாடு** தல். இரங்கல் - அழு தல். வம்பு - கச்சு. வல் - சூ த. வம்பும் வல்லும் பொரு தல் - வல் ஒப் புப் பார்க்க வருங்கால் 'வம்பே! மறையற்க' என்புழி, 'கீ யொப்பாகாய்' என்று வம்பு விலக்குழி ஒன்றேடொன்று பொரு தலாயிற்று. தெறு தல் -சூழதல்.

நற்ருய் பாங்கியரோடு புலம்பல் (இது வெளிப்படை)

கேயம் புணே தூணை யாகவெங் கானக கீக்தலெண்ணி ஆயம் புலம்ப † வகன்றன ளே⁸கல் லகங்குழைய மாயம் புகலொரு காளேபின் வாணன்றென் மாறைய**ன்**னீர் சேயம் புயமலர் போலடி கோவவென் சில்வளேயே.

இ—ள்: வாணன் தென்மாறை பான்ற பெண்காள்! கல்லும் கெஞ்சங்குழையப் பொய் சொல்லப்பட்ட வொருகாளேபின் எனது செல் வீளயை யுடையாள் சிவர்த தாமரை மலரை யொக்கும் அடிகள் கோவ வெவ் விய காடாகிய வெள்ளத்தை நீர்தலெண்ணி அன்பிளேத் தெப்பமுர் தூணயு மாக [க் கொண்டு] ஆயக்கூட்டம் புலம்பப் பிரிர்து போயிஞள் எ—று.

கேயம் - அன்பு. புஃண துஃண என்புழி உம்மைத்தொகை. கீக்தல் என்பதனுல் வெள்ளம் வருவிக்கப்பட்டது. ஏகாரம் ஈற்றசை. கல் என் புழிச் சிறப்பும்மை தொக்குஙின்றது. "குன்றின் - கெஞ்சுபகவெறிக்த வஞ்சுடர் கெடுவேல்" என்ப துபோலக் கற்கு கெஞ்சு கூறினுமென் அணர்க. மாயம் - பொய். அம்புயம் - தாமரை. சில்வனே - ஆகுபெயர். (331)

நற்றுய் அயலார்தம்மொடு புலம்பல் (இது வெளிப்படை.)

மேனுள் வரங்கிட**ர்** தென்போல் வருந்தி மிகவுமெய்க்கொர் தேனை தவர்**துன்**ப மெய்துவ சோவிமை யோருலகம்

^{† (}செ - ம்:-) 'வகன்றனனோ'; இப்பாடம் விசேடவுரையில் வரும் எகாரமீற்றசை' என்பதனேடு முரணுதல் காண்க. ⁷ இக்காலத் தச் சிறு மியர் ஏழு கல் வைத்து எறிக்து பிடித்தாடும் விளேயாட்டு; கொக்கான் வெட்டு தல் எனவும், எழாங்காயாடுதல் எனவும் வழங்கும். முற்காலத்துக் கழற் சிக் காய் வைத்தாடுதல்பற்றிக் 'கழங்காடல்' எனப் பெயர்பெற்றது. ⁸ கற் போன்ற வன்னெஞ்சமும் இளகும்படி என்றுரைத்தலும் பொருக்தும்.

தாணை நீடு மதிற்றஞ்சை வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பின் மாஞர் விழியணே யாள்விளே யாடிய வண்டல்கண்டே.

இ—ள்: தேவருலகத்தார் நாண நீண்ட மதில்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் தமிழ்ச்சிலம்பில் விழி மான்போன்றவள் விளயாடிய வண்டலம்பாவையைக் கண்டு பண்டைநாளில் வரங்கிடந்து என்னேப்போற் பத்துமாதஞ் சுமந்து வருந்தி மிகவும் மெய் கொர்து பெருதார் துன்பம் எய்துவரே? யானும் பெருதிராது பெற்றுத் துன்பத்தை யெய்தினேன் எ—று.

'ஏதிலரே!' என்னு முன்னி'லை எச்சம். மேஞள் - பண்டைநாள். ஈஞ தவர் - பெருதவர். வண்டல் - ஆகுபெயர். (332)

நற்றுய் தஃமகள் பயி**லி**டந்தம்மொ**6** புலம்பல்

நற்றுய் த‰மகள் பயிலிடந்தம்மொடு புலம்பல் எ- து. நற்றுய் த‱வி பழகி விளேயாடு மிடங்களோடு நொர்து கூறல்.

செய**ஃ**த் தருவின் றிருகிழ லேபெருஞ் சிற்றில்லமே 9 வய**ஃ**க் கொடிகொச்சி மண்டப மேதஞ்சை வாணெஞ்ஞர் இய**ஃத் தனித்தனி த**ந்தன ளேருமக் கின்றிதன்றே கய**ஃ**ப் பொருதகண் ணண்மேலும் வாழ்விக்குங் கட்டளேயே.

இ—ள்: அசோகத்தருவின் அழகிய நிழலே! பெரியதாய் விளத்த செற்றில்லமே! வெளியிலே செய்த கொடி கட்டிய மதில் சேர்ந்த மண்டபமே! தஞ்சைவாணனுக்குப் பகைவரிலக்கணத்தை நமக்கின்று தனித்தனி தந்தாள் கயலுடனே போர்புரிந்த கண்ணுள்; இனிமேலும் நம்மை வாழ்விக்கும் கட் டிளே யிதுவன்ரே! எ—று.

செயலே - அசோகு. திரு - அழகு. பெருஞ்சிற்றில் - அவரவர் விள யாடுஞ் சிற்றில்லினும் பெரிதாய் விளைத்த சிற்றில். வயலே - வெளி. கொச்சி-மதில். 'தனித்தனி தருதல்' பகைவர் பலராதலால் அவரவர்படுக் துண்பங்களே வேறு வேறு கொடுத்தல். மேலும்-இனிமேலும். கட்டளே-முறைமை. (333)

இவை ஐர் தம் நற்றய் புலம்பற்குரியவா அணர்க.

⁹ 'வயீலக்கொடி கொச்சிச்செடியின்மேற் படர்க்ததனு லுண்டாய கொடிப்ப<mark>க்தலே' எ</mark>னவும் ஒ**ரு** பொருள் தோன்று தல் காண்க.

நிமித்தம் போற்றல்

கிமித்தம் போற்றல் எ - த. [நற்முய்] சகுனப்புள்ளே த் து தித்**த**ல்.

வடியேய் புகர்முக வாள்வல வாணன்றென் மாறையுள்யான் அடியே தொழுந்தெய்வ மாகதிற் பேணி யரும்பலியிப் படியே தருகுவ லென்றுமின் னேயிப் பதியுவகைக் கொடியே வாக்கரை நீகொடி யேன்பெற்ற கொம்பிணேயே.

இ—ள்: இப்பதியிடத்து மகிழ்ச்சிகொண்டிருக்கின்ற காகமே! பாவி யாகிய யான்பெற்ற கொம்புபோல்வாள மீண்டுவா இப்போதே நீ யழையாய்; அழைத்தாலுடனே வருவள், அவள் வந்தால் வடித்தற்றெழில் பொருந்திய புகர்கிறத்தை மூகத்திலுடைய வாட்டொழிலில் வல்ல வாணனது தென் மாறையுள் யான் வழிபடுகடவுளாக கின்னேப்போற்றி, சோறு தசை முதலிய அரிய பலியை இன்று கொடுத்தாற்போல் என்றுக் தருவேன் எ—று.

வடி - வடித்தற்ரெழில். புகர் - இரத்தக் கறைப்புள்ளி. அடி தொழுக் தெய்வம் - வழிபடுகடவுள். பேணி - போற்றி. அரியபலி - கிடையாதபலி. இன்னே - இப்போதே. கொடி - காகம். கரைதல் - அழைத்தல். காக மழைத்தால் ஊர்க்குப் போயிஞர் வருவரென்னும் உலகியல்புபற்றிக் கூறின ளென்றுணர்க. இன்னே வரவென இயையும். (334)

சுரந் தணிவித்தல்

சார்தணிவித்தல் **எ - து.** [நற்றுய்] சுரத்தின் வெம்மை குளி**ரு**மா**று** கூறுதல்.

வெஞ்சு நாடு வியன்சு வோகமும் வெங்கடுங்கான் ஐஞ்சு தாரு வனங்களு மாக வகிற்புகைபோல் மஞ்சு வாடக மாமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் பஞ்சு மாகு மொழிச்சுரு ளோதியென் பைக்தொடிக்கே.

இ—ள்: அக்ககரிலுள்ளார் குழற்கூட்டும் அகிற்புகைபோன்ற முகில் தவழப்பட்ட வலிய பொன்மதில் சூழ்க்த தஞ்சைவாணன த வெற்பிடத்தப் பஞ்சுமமேன்னும் பண்ணுக்கொப்பாகிய மொழியையும், சுருண்ட குழஃயு முடைய என் பசிய தொடியை அணிக்தாட்கு வெய்ய பாஃயுலகம் விரிவாகிய தேவருலகும், வெய்ய கடியகாடு அத்தேவருலகிலுண்டாகிய பஞ்சதருச் சோஃயமாக எ—று. சாரை - பாஃயுலகம். வியன் - விரிவு. ஐர் துசா தருவாவன - சர் தா னம், அரிசர் தனம், மர் தாரம், பாரிசா தம், கற்பகம். பஞ்சு ரம் - பாஃஙிலத் துப் பண். ஓதி - குழல். மொழிச்சு நளோதி - உம்மைத்தொகை. பைநீ தோடி - அன்மொழித்தொகை. (335)

தன்மகள் மேன்மைத் தன்மைக்கு இரங்கல்

தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக்கு இரங்கல் எ - து. நற்ருய் தன்மகள் மெல்லிய இயல்பாகிய தன்மைக்கு இரங்கல். இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவி யில்லே.

¹ அரக்காம்ப றைம்வா யம்மருங்கு ற் கன்னே பரற்கான மாற்றின கொல்லோ—அரக்கார்ந்த பஞ்சிகொண் டூட்டினும் பையெனப் பையெனவென் றஞ்சிப்பின் வாங்கு மடி.

§ [இது பிற செய்யுட்கவி]

(336)

இளமைத் தன்மைக்கு உளமெலிந்திரங்கல்

இளமைத் தன்மைக்கு உளமெலிர்தொங்கல் எ - து. நற்ருய் தஃவியிள மைத் தன்மைக்கு மனமெலிர்தொங்கிக் கூறல்.

இரும்பா மனங்கொண்ட வாறென்னே நீ தன்னே யேத்தியென் றும் வரும்பா வலர்க்கருள் வாணன்றென் மாறை வளவயலில் கரும்பார் மொழியா யழலென்று கண்ணீர் துடைத்தணேத்துன் அரும்பா முஃசெய்ய வாய்ப்பசும் பாவைக் களிக்குமின்னே.

மருங்குல்: இடை, சிணயாகுபெயராகப் பெண்ணே யுணர்த்திற்று. அன்னே: இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். 'பையவென' என்னும் விணயெச் சத்தேறு தொக்கது; இச்சொல்லின் அடுக்கு அச்சம்பற்றிவந்தது.

[§] நாலடியார் - செ - 396.

¹ இ-ள்: சிவர் த ஆம்பல் மலரைப்போன்ற வாயையும் அழகிய இடையையு முடைய (என த) மகளுக்கு (முன்னே) செர்நிறம் பொருர்திய பஞ்சைக்கொண்டு (செம்பஞ்சுக் குழும்பைப்) பூசினுலும் மெல்ல மெல்ல வென்று சொல்லி (அத கோயும் தாங்கமாட்டாமல்) அச்சங்கொண்டு பின் செல்லாநின்ற [—முன்னுக்கு நீட்டா த பின்னுக்கிழுக்கப்பட்ட] பா தங்கள் (இக்காலே) ஐயோ! பருக்கைக் கற்களேயுடைய காட்டை (மி இத் த நடக்க) ப் பொறுத்தனவோ! எ—று.

இ—ள்: விளேயாடும் பாவையை கோக்கி, 'தன்னேத் துதித்துவரும் புலவர்க்கு என்றும் அருளப்பட்ட வாணனது தென்மாறை நாட்டுவளவயலில் வளருங் கரும்புபோன்ற மொழியினேயுடையாய்! அழாதே' யென்று கண்ணீர் துடைத்தணேத்து உன் மார்பில் அரும்பாத முலேயைச் செய்யவாயை யுடைய பசும்பொன்றை செய்த பாவைக்களிக்கும் இளமைத்தன்மையை யுடைய மின்போன்றவளே! என்னேவிட்டுப் பிரிக்துபோக கீ இரும்பை யொக்கும் மனங்கொண்ட முறைமை எப்படி? எ—று.

பாவலர் - புலவர். பசும்பாவை என்றதனுல் பொன் வருவிக்கப்பட் டது. மின் - ஆகுபெயர், (337)

அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரங்கல்

அச்சத் தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரங்கல் எ - து. நற்ருய் தலேவியது வெருவுக் தன்மையை கினேக்து தானச்சமுற்றிரங்கு தல்.

நாண்மா தவிமலர் நாறிருங் கூந்த னடந்தவழிக் கோண்மா குமிறுங் கொடுங்குரல் கேட்டொறுங் கூர்ங்கணேயால் வாண்மா முணேவென்ற வாணன்றென் மாறை மணிவரைவேய்த் தோண்மா வெருவுங்கொல் லோவென்றெ குருயிர் சோர்கின்றதே.

இ—ள்: குருக்கத்தியின து முறுக்கவிழ் மலர் மணக்குங் கரிய கூர்தில யுடையாள் நடந்த பாலேவழியில் கொலேசெய்யும் விலங்குகள் குமிறப்பட்ட கொடிய குரலேக் கேட்குர்தோறும் கூரிய கணேயிஞல் வாள்பிடித்துவரும் பெரிய பகையை வென்ற வாணன் றென்மாறைநாட்டி விருக்கின்ற மணி விளையும் வரையிடத்துண்டாகிய வேய்போலுர் தோளேயுடைய திருப்போல் வாள் அஞ்சுமோவென்று என் அரிய உயிர் வாடுகின்றது எ—று.

'மா தவி காண் மலர்' என இயையும். மா தவி - குருக்கத்தி. கோள் -கொலே. மா - விலங்கு. குமிறு தல் - சினத்து முழங்கு தல். கேடீது ந்தொ றும் என்னுஞ் சொல் கேட்டோறும் என விகா ரப்பட்டு கின்றது. முனே -பகை. வெருவுதல் - அஞ்சு தல். சோர் தல் - வாடல். (338)

இவை ஐர் தம் ² மீணமரட்சிக்குரியவாமா அணர்க.

² முனமெருட்சி - மூனையின்க ணிருந்து நற்றுய் மனம் மயங்கிக் கூ. இதல். மருளல் - மயங்கல், கலங்கல், அஞ்சல்.

ஆயமுந்தாயும் அழுங்கக் கண்டோர் காதலினிரங்கல் (இது வெளிப்படை) கண்டோர்-மாதராரென வுணர்க. அழுங்கல்-இரங்கல்.

கொர்துங் கலுழ்ந்துர் தூணவிய ராற்றலர் கோக்கொடின்சொல் தர்துங் கவையுர் தணந்துசென் ருளெனத் தாள்பணியார் மைந்துங் கதமுங் கடிந்தருள் வாணன்றென் மாறையன்னுள் பர்துங் கழங்குமெல் லாங்கண்டு வாடும் பயந்தவளே.

இ—ள்: தம்மிடத்தப் பார்க்குங் குளிர்ந்த பார்வையோடு இனிய சொல் தந்ததீனயும் அயலார்தூற்றும் அலரையும் விட்டு நீங்கிச் சென்ரு ளென நொர்தும் கலுழ்ந்தும் தூணவிய ராற்றலர்; தாள் பணியாதார்வலி யையும் சினத்தையும் போக்கிய வாணன் தென்மாறையன்னுள் விளயாடிய பர்தும் கழங்கும் மற்று முள்ளன யாவையும் கண்டு பயர்தவள் வாடும் எ—று.

கலுழ்தல் - அழுதல். 'கோக்கொடின்சொற்றர்ததற்கு கொர்தும் கவையைத் தணர்ததற்குக் கலுழ்ர் து மாற்றலாயிஞர்' என கிரனிறையாய்ப் பொருள் கொள்க. தந்ததும் என்பது தந்தும் என விகாரப்பட்டு கின்றது; 'பாலொடு தேன் கலர்தற்றே' [குறள் - 1121] என்புழி 'கலர்ததற்றே' என் பது கலர்தற்றே என கின்முற்போற் கொள்க. கவ்வை கவையென இடைக் துறை. கவ்வை - அலர். தணர்து - விட்டு சீங்கி. மைர்து - வலி. கதம்-சினம். பயர்தவள் - ஈன்முள்.

இஃதொன்றும் கண்டோரிரங்கற் குரித்து.

சேவிலி ஆற்ருத் தாயைத் தேற்றல்

செவிலி ஆற்ருத்தாயைத் தேற்றல் எ - து. செவிலி ஆற்ருத நற்ரு யைத் தேறுமாறு கூறுதல்.

நன்றே யிதென்று முகமுக நோக்கி நகைநகையா மன்றே யலர்சொல்லு மாதர்முன் னேதஞ்சை வாணன்றெல்சீர் சென்றே பரந்த திசைகளெல் லாஞ்சென்று தேர்ந்தணங்கை இன்றே தருவனன் னேவருந் தாதிங் கிருந்தருளே.

இ—ள்: அன்னே! இவள் ஒருவன்பின்னே சுரம்போயின இது நன்று யிருந்ததென்று ஒருவர்முகம் ஒருவர் நோக்கி நகையை நகைத்து வெளியிலே அலரைத் தூற்றும் மாதர்முன்னே, தஞ்சைவாணனது பழைய கீர்த்தி போய்ப் பார்த திசைகளெல்லாம் போய்த்தேடி அணங்கு போல்வாளே இற்றைப் பொழுதே தருவேன்; யான் போய்வருமளவும் வருர்தா த இங்கிருர் தருள் எ—ற.

முன் எகாரமூன்றும் ஈற்றசை. பின் ஏகாரம் ஒன்றும் தேற்றம். 'நன்றேயிது' என்னுங் குறிப்புமொழி அசதிக்கண் தீதையுணர்த்திகின்றது. ககையா-ககைத்து. மன்று-வெளி. தேர்தல்-தேடல். அணங்கு - ஆகுபெயர். (340)

ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை வினுதல்

ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை விளுதல் எ - து. செவிலி தேடிப்போங் கால் வழியிடை எதிர்வரு முக்கோலுடைய அந்தணரை விளுவுதல்.

ஒருவெண் குடையிரு நீழன்முக் கோல்கொண் டொழுக்கத் தினுல் அருவெங் களரியைக் தாறசெல் வீ சரு ளீசெழுபார் மருவெண் டிசைபுகழ் வாணன்றென் மாறையென் வஞ்சியன்னுள் பொருவெஞ் சுடரிலே வேலொரு காளேபின் போயினளே.

இ—ள்: ஒரு வெண்குடையினத பெரிய நிழலிலே மூன்ற தண்டு கொண்டு ஆசாரத்திஞல் அரிய வெவ்விய களர்நிலத்திலியைக்து வழிச்செல் வீர்! எழுபாரிலும் மருவிய எண்டிசையிலுள்ளோராற் புகழப்பட்ட வாணனது தென்மாறை நாட்டிலிருக்கும் என்னுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போன்றவள் போர்செய்யும் சுடர்பொருக்திய இலபோலும் வேலேயுடைய ஒரு காள பின் போயினள்; † மீண்டு உவர் வரக்கூறி அருள்புரிவீராக எ—று.

இருமை - பெருமை. முக்கோல் - திரிதண்டு. ஒழுக்கம் - ஆசாரம். இயைக் து - பொருக்தி. ஆறு-வழி. † 'மீண்டு உவர் வரக்கூறல்' அவாய்கிலே யான் வக்தது. ஒன்று முத லெட்டளவும் ஒழுங்காய்த் தொகை காட்டி வருத லால் செய்யுட்கு இஃதோர் 'அலங்காரக் தோன்றியவாறு காண்க. (341)

^{† (}செ - ம்:-) 'மீண்டுவாக் கூறி'

⁴ இஃ த ஒற்றுப் பெயர்த்தல் என்னுஞ் சொல்லணியின்பாற்படும் என (தண்டியலங்காரத்தின் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகர் உரையால்) எண்ணப்படு கின்றது.

மிக்கோ ரேதுக்காட்டல்

மிக்கோ தே தக்காட்டல் எ - து. செவிலி விஞயதற்கு மிக்கோர் ஈது உலகவியல்பென்று காரணமெடுத்துக் காட்டல்.

இயங்கா வனமென் மகளொரு காளேபின் னேகினளின் அயங்கா தொழியஃ துலகியல் பாலுல வும்புயரேய் வயங்கா டகமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் மணங்கமழ்தார்ப் புயங்காதல் கொண்டணேர் தாளய ஞர்தர்த பூமகளே.

இ—ள்: ஒருவருஞ் சஞ்சரியாத வனத்தில் என் மகள் ஒரு காளே பின் ஏகெளென்று வருர்தாதொழி; அவ்வாறேகு தல் உலகவியல்பு; யாங்ஙன மெனின், வானத் துலவும் புயலேத் தீண்டி விளங்கப்பட்ட பொன்மதில் சூழ்ர் த தஞ்சைவாணனது மணங்கமழ் மாலேயணிர் த புயத்தைக் காதல்கொண்டு அயஞர் படைத்த பூமிதேவி யணேர்தாள் எ—று.

இயங்கல் - சஞ்சரித்தல். ஏகினன் - போயினன். உயங்கல் - வருந்தல். வயங்கல் - வினங்கல். ஆடகமதில் - பொன்மதில். அயஞர் - பிரமஞர். பூமகன் - பூமிதேவி. (342)

சேவில் யெயிற்றியொடு புலம்பல்

செவிலி யெயிற்றியொடு புலம்பல் எ - து. செவிலி பாலேஙிலத் துப் பெண்ணெடு புலம்பிக் கூறல். ——

செருமக ளேயும் புயத்தய லான்பின் செலவிடுத்தென் ஒருமக ளேயென் அணயயிர்த் தேன்புண யோவியம்போல் வருமக ளேதஞ்சை வாணனென் ஞர்துன்னும் வன்சுரத்தோர் அருமக ளேயுரை யாயவள் போன வதரெனக்கே.

இ—ள்: போர்மகள்பொருந்திய புயத்தையுடைய அயலான் பின்னே போகவிடுத்து உண்ணே என்னெப்பற்ற மகளேயென்று ஐயமுற்றேன்; அலங் கரிக்குஞ் சித்திரப்பாவைபோல் வரப்பட்ட பெண்ணே! தஞ்சைவாணனது பகைவராயுள்ளார் செருங்கும் வலிய காட்டிலிருக்கும் எயினருக்கு அருமை யாகிய மகளே! அம்மகள் போன வழியை எனக்குச் சொல்வாயாக எ—று.

செருமகள் - வீரமகள். அயிர்த்தல் - ஐயமுறல். ஓவியம் - சித்திரப் பாவை. அதர்-வழி. இப்பாட்டில் இரண்டு முன்னிலே வர்ததற்கு இலக்கண மும் உதாரணமும் களவியலிற் [96] கூறிஞம்; ஆங்குக்கண்டுகொள்க. (343)

சேவிலி குரவோடு புலம்பல் (இது வெளிப்படை.) குரவு - குராமரம்.

இரவேய் குழலியிவ் வேதிலன் பின்செல்ல லென்றுசொல்லாக் குரவே யறவுங் கொடியைகண் டாய்கொடிக் கோகனகம் தரவே யெனவர்த சர்திர வாணன் றரியலர்போம் சரவே யழல்வழி யேதனிப் போயவென் ரேகையையே.

இ—ள்: தருதற்குக் கொடியொடு கூடிய பதுமகிதியேன வர்த சர்தி ச வாணன்றரியலர் போங்காட்டில் மூங்கிலழல் பொருர்திய வழியிற் றனியே போன என்றேகைபோல்வாள ரீ இவ்விடைக் கண்டுழி, 'இருள் போன்ற குழூலயுடையாய்! இவ்வயலான்பின் செல்லற்க' என்று சொல்லாத குரவே! ரீ மிகவுங் கொடியை எ—று.

எனவே, நீ சொன்ஞல் மீளாளல்லள்; வாளாவிருத்தலின், அறவுங் கொடியையென்று கூறிஞள். எதிலன் - அயலான். 'தாவேகொடி' என இயையும். கொடை மிகுதியாற் கட்டிய கொடி வாணன்மேலேற்றுக. கோகனகம் - பதுமநிதி. வேயழல் - மூங்கிலிற் பிறந்தவழல். தோகை -ஆகுபெயர்.

சுவடு கண்டிரங்கல்

சுவடுகண் டிரங்கல் எ - து. செவிலி கிலத்தின் மேற் காலழுந்திய குறியைக் கண்டிரங்கிக் கூறல்.

தொடுகிஃக் கானவ போடிய வேற்றுச் சுவடுவையே அடுகிஃக் காளே யடியவை யேயறிக் தோரறிய இடுகிஃப் பார்புரக் குக்தஞ்சை வாண னிசைக்குருகப் படுகிஃப் பாவை பதமிவை யேவண்டு பாடுகவே.

இ—ள்: அம்பு தொடுக்குஞ் சிலேயையுடைய ‡ ஆறலே கானவர் எதிர் நிற்கமாட்டாதோடிய வேறுபட்ட அடிச்சுவடு உவையே! அவரைப் பொருஞ் சிலையுடனே அம்பு பக்கத்தில்விழத் தாத்திய காளேயது அடிச்சுவடு அவையே! தன துவீரத்தை அறிவுடையோரறியச் சயத்தம்பம்நாட்டி உலகத்தைக் காக்குர் தஞ்சைவாணனது பொதியமலேயிடத்திருக்கும் பாவையடி யிவையே எ-று.

^{‡ (}செ - ம்:-) 'ஆறிலக்கானவர்'

எனவே, அடிச்சுவடு கண்டவுடன் தீலவியை நினர்திரங்கியவா ருயிற்று. பலராய் வர்தெதிர்த்துத் தீலவனெதிர்நிற்கமாட்டாது ஒருவர் போனவழி யொருவர் போகா தோடுவாரது அடிச்சுவடு ஒருவரடிபோல் ஒருவரடியிராது வேறுபட்டுத் தோன்றுதலால் 'கானவரோடிய வேற்றுச் சுவடுவை' யென்றும், தீலவியை மறைவிற் நனியே நிறுவித் தானெதிரே நடர்து வர்து ஒரே [நிலேயில்] நின்று பொருதலின், 'அடுகிலக் காளேயடியவை' என்றும், தனித்து நிற்றலின் 'பாவை பதமிவை' யென்றும் கருதிக் கூறினைக்க. இடு சில - வெற்றியாலிடுஞ் சயத்தம்பம். இசைக்குருகப் படுகில - 3 இராவணினப் பிணிக்கக் குறுமுனி பாடுமிசைக்கு உருகப்பட்ட பெரதியமில. வண்டு - அம்பு. பாடு - பக்கம். உகுதல் - விழுதல். (345)

சேவிலி கலந்துடன் வருவோர்க்கண்டு கேட்டல்

செவிலி கலர் தடன் வருவோர்க் கண்டு கேட்டல் எ - து. உடன் போக்குப் § போய தஃவனும் தஃவியும் போல, அன்பு கலர் து ஆற்றிடை வருவோர் இருவரைக் கண்டு செவிலி விஞதல்.

யானகம் போத வருந்த நும் போல்வனப் பெய் திவெய்ய கானகம் போயினர் கண்டனி ரோகற்ப காடவி சூழ் வானகம் போர்பயில் வானவற் கிந்தருள் வாணன்றஞ்சைத் தேனகம் போருக மாதணே யாளுமொர் செல்வனுமே.

இ—ள்: கற்பகக்காடு சூழ்ந்த வானிடத்தைப் போர்செய்யுஞ் சோ னுக்குக் கொடுத்தருளப்பட்ட வாணனது தஞ்சாக்கூர் வாவியிலிருக்குந் தேன் ஒளிவிடப்பட்ட தாமரையிலிருக்கும் மா தபோல்வாளும் ஒரு செல்வ

^{🐧 (}செ - ம்:-) 'போய்த் தீலவனும்'

³ தென்னுட்டை ஆண்டு குடிகளேத் தன்புறுத்தி வந்த இராவணின், அகத்தியர் பொதியின்மில் உருகும்படி இசைபாடி இலங்கைக்குப் போக்கினர் என்பது வரலாறு. பொதியமில் இசைக்குருகியமை "இனிய பைர்தமிழின் பொதிய மால் வரைபோ லிசைக்குருகாத" என்னுஞ் சோண சைல மால் யாலேயானும், அகத்தியர் அதின யுருக்கியமை "மலே, முன்னுருக்கு முனி நிகர்வை" என்னும் வெங்கையுலாவானும், இராவணின அகத்தியர் இசை பாடி அடக்கியமை "பொதியிலின்கணிருந்து இராவணினக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து, இராக்கதரை ஆண்டியங்காமை விலக்கி" என்னுர் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின் நச்சிருர்க்கினிய ருரையானும் அறிக.

னும் உங்களேப்போல் அழகுபொருர்தி யான் செஞ்சுமிக வருர்த வெய்ய காட் டிடத்தப் போயினர்; நீங்கள் கண்டீரோ? சொல்வீராக எ—று.

அகம் - செஞ்சு. போத - மிக. வனப்பு - அழகு. கானகம் - காட் டிடம். கற்பகாடவி - கற்பகக் காடு. வானகம் - வானிடம். வானவன் -சோன். எகுதல் - ஒளிவிடல். (346)

அவர் புலம்பறேற்றல்

அவர்புலம்பல் தேற்றல் எ - து. செவிலி யிரங்கிப் புலம்பு த‰ எதிர் வர்தோர் தேற்றிக் கூறல். ——

யான்கண்ட வண்ணலு மெண்ணருங் காதலி னேகியவென் மான்கண் டனகண் மயில்கண்ட மாதரு மாதருமம் தான்கண்ட தண்ணளிச் சந்திர வாணன் றரியலர்போம் கான்கண்ட மெய்குளி ரப்பொய்கை சூழ்தஞ்சை காண்பர்களே.

இ—ள்: யான் காணப்பட்ட தலேவனும் என்னுடைய தலேவியாகிய மானே யுவமை கணடாற்போலும் கண்ணேயுடைய இம்மயில் போன்றவன் கண்ட எண்ணு தற்கரிய காதலிஞல் தலேவன்பின் போகிய மாதரும் பெரிய தருமத்தைக் கண்ட தண்ணளியை யுடைய சக்திரவாணன்றரியலர் செல்லும் காட்டைக் கண்ட வுடம்பு குளிர இப்போது பொய்கை சூழ்க்த தஞ்சையைக் காண்பார்கள் எ—று.

'யான் கண்ட வண்ணலு மென்மயில் கண்ட மாதரும்' என்று கூறவே, எனக்கவள் தோன்றுமல் மறைந்து நின்றுள்; இவளும் அத்தன்மையள்; ஆத லின், இவள் அவளேக் கண்டதாகவும் தான் அவினக் கண்டதாகவும் கூறியது. மயில்: ஆகுபெயர். தண்ணளி - அன்பு. தலேவியை யான் கண்டவென்று கூறுது, என் மயில்கண்ட மாதரென்று கூறியதென்னேயெனின், தலேவன் காணுக் தண்மையளல்லது, அயலார் காணுக் தன்மையளல்லள், ஆதலால் இவ்வாறு கூறியது; என்னே? "மலான்ன கண்ணுண் முகமொத்தி யாயிற்-பலர்காணத் தோன்றன் மதி" [1119] என்னுங் குறளிணுணர்க. (347)

சேவிலி புதல்விபைக் காணுது கவலே கூர்தல்

செவிலி புதல்வியைக் காணு து கவலே கூர்தல் எ - து. செவிலி தன் புதல்வியைக் காணு து துன்பமிகு தல். நாணினுர் தாரணி கற்புநன் றென்கை நயர்துமுத்தம் பூணினும் பாரமி தென்னுமென் பொன்ணேயிப் போதெனக்குச் சேணினுஞ் சார்புகழ் வாணன்றென் மாறைமன் சேரலரைக் காணினுங் காணவர் தோவரி தாலிர்தக் கானிடையே.

இ—ள்: நாணப் பார்க்கிலும் முல்லேமாலே யணிக்த கற்பு நன்று என் பதனே விரும்பிச் சென்றுள்; ஆதலால், முத்தாரம் ‡ பூணினும் பாரமென்று சொல்லும் மெல்லிய வியல்பிணயுடைய என் பொன்னே எனக்கிப்போது சேணினுஞ் சார்க்த புகழையுடைய வாணஞகிய தென்மாறை மன்னன் பகை வரை இக்தக் கானிடைக் காணினும் காணவரித; அக்தோ யானென் செய்வேன்! எ—று.

ாயர்து என்புழிச் 'சென்முளாதலால்' என்னுஞ் சொல் வருவித்து முடிக்க. 'எனக்கிப்போது' என இயையும். சேண் - தூரம். காணினும் என்னும் உம்மை அவர் கரர்து திரிதலின், அருமை தோன்ற கின்றது. அர்தோ - இரக்கக் குறிப்பு. ஆல் - அசை. (348)

இவை ஒன்பதும் செவிலி பின்றேடிக்சேறற் குரியவாமாறுணர்க.

கற்பொடு புணர்ந்தகவ்வை முற்றும்.

Complete Statio

5. மீட்சி

மீட்சி எ - து. மீண்டு வருதல். செவிலி புதல்வியைக் காணு து மீண்டு வருதலும், உடன்போய தூவைனும் தூலவியும் மீண்டு வருதலும் அடங்கப் பொதுப்பட மீட்சி என்று கூறியது.

"தெளித்தன் மகிழ்ச்சி விஞதல் செப்பலென வெளிப்பட வுரைத்த மீட்சிரால் வகைத்தே" [ரம்பி-வரை-சூ-20] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் மீட்சி ரால்வகைப்படும்.

தலேவிசேணகன்றமை செவிலி தாய்க்குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை.) இதற்த இச்செய்யுளிற் கவியில்லே.

4 † ஏடார் மலர்க்குழல் வல்லியை யன்ணேயித் தீவிணயேன் நாடா விடமில்லே ஞூலத் தகல்வயி னன்கமலக் காடார் பழனக் கழனிநன் குடு கடந்துதன்னூர் வாடா வளமணக் கொண்டுசென் முறுரை வள்ளலின்றே.

[இது பிறசேய்யுட்கவி]

இது சேவிலி மீட்சி.

(349)

தலவன் தம்முர்சார்ந்தமை சாற்றல்

தீலைவன் றம்மூர்சார்ந்தமை சாற்றல் எ - து. ஐம்பத்துநான்காநாள் தீலே வன் மீட்சியில் தீலேவியதாரைத் தாம் சார்ந்தமை தீலேவிக்குச் சாற்றல்.

நிணயா னெதிர்ப்பட்ட நீடிருங் குன்றிது நீகுடைந்த சுணயா மதுமலர்ச் சோலேக ளாமுவை தூயவண்டல் மணயா மிவையினி வாணன்றென் மாறையை வாழ்த்தலர்போல் இணயா தெழுந்தருண் மானணே யாய்நம் மெழினகர்க்கே.

[†] அம்பிகாபதிக்கோவை - 408.

⁴ இ–ள்: அன்னுப்! இர்தப் பாவியாகிய யான் இதழ்கள் நிறைர்த மலர் மாலே யணிர்த கூர்தலேயுடைய கொடிபோல்வாளே உலகத்தின்கண் தேடாத இடமில்லே; அகன்ற இடத்தை யுடைய அழகிய தாமரைமலர்க்காடு பொருர் திய வயல்களேயுடைய மருதஞ்செறிர்த ரல்ல நாட்டைக் கடர்து வண்மையை யுடையானுருவன் தனது ஊரிலுள்ள குறையாத செல்வத்தையுடைய மனே யகத்துக் கொண்டுசென்றனன் எ—று.

இ—ள்: மானனேயாய்! நின்னே யான் முன்னெதிர்ப்பட்ட நீண்ட பெரிய குன்றிது; நீ குடைந்து விளேயாடிய சுணேயாமது; நீ விளேயாடிய மலர்ச் சோலேகளா முவை; மாசிலாத வண்டலம்பாவைசெய்து விளேயாடிய சிற்றில்ல மிவை; இன்று வாணன்றென்மாறையை வாழ்த்தாதவர்போல வருந்தாது, நமதெழிலேயுடைய நகர்க் கெழுந்தருள் எ—று.

தான் அவள் என்னும் வேற்றுமை யின்மையான் 'ஈம்மெழினகர்' எனக் கூறியது. இனி - இன்று. இனயாது - வருர்தாது. (350)

> தலவி முன்செல்வோர்தம்மொடு தாம்வரல் பாங்கியர்க்குணர்த்தி விடுத்தல் (இது வெளிப்படை.)

புணேயல சே திலர் § கா தலக் தாயர் பொருமையிற்போய் இண துயர் யாதொன்று மின்றிவெங் கானிகக் தியானுமம்பொன் வணகழ லானும் வருவதெல் லாஞ்சென்று வாணன்றஞ்சைத் துணவுட னேகுகின் நீர்சொல்லு வீரென் றுணேவியர்க்கே.

இ—ள்: வாணனது தஞ்சைக்கு விரைவுடன் செல்கின்றீர்! புணர்து அலரைத் தூற்றுகின்ற அயலார் என்னிடத்துக் காதலேயுடையாராகிய தாயர் இவர்களது பொருமையினுல் போய், வருர்துர் துன்பம் ஒன்றுமின்றி வெய்ய காட்டை ரீங்கிப்போய் மீண்டு யானும் அழகிய பொன்னுல் வீணர்த கழீல யுடையானும் வருகின்ற செய்தியெல்லாஞ் சென்ற என் றூணவியர்க்குச் சொல்லுவீர் எ—று.

புளேதல் - இல்லதனே யுண்டாக்கிக் கூறுதல். ஏதிலர் - அயலார். இனே தயர் - வருர் துக் துயர். இகர் து - ரீங்கி. தினேவு - விரைவு. "கதழ்வுர் தினைவும் விரைவுப்பொருள" [தொல்-சொ-உரி-சூ-19] என்பதனுற் கண்டு கொள்க. (351)

> முன்சென்றோர் பாங்கியர்க் குணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

போதலர்க் தல்லே முனியுமெல் லோதிப் புணயிழைதன் காதலன் பின்வரக் கண்டனம் யாங்கண்டல் வேலிமுக்கீர்

^{§ (}செ - ம்:-) 'காதலர்தாயர்'

மாதலர் தன்னிரு தோள்வைத்த வாணன்றென் மாறைவண்ணச் * சூதலர் தொல்கவிம் மித்திரண் மாமு**ஃ**த் தோகையரே.

இ—ள்: தாழைக்காட்டை வேலியாகவுடைய கடல்சூழ்ர்த பெரிய புவியைத் தன்னிரு தோளில் வைத்த வாணன் தென்மாறைகாட்டில் அழகு பொருர்திய சூத இடுக்கண்பட்டுச் சுருங்கப் பூரித்துத் திரண்ட பெரிய முஃவையுடைய தோகைபோல்வீர்! போதுகள் மலர்ர்து இருளேச் சினக்கும் மெல்லிய குழலினேயும் புணர்த பூணினையுமுடையாள் தன் காதலன்பின்வர யாம் கண்டனம் எ—று.

அல் - இருள். ஓதி - கூர்தல். மெல்லோதிப்புஊயிழை - அன்மொ ழித்தொகை. கண்டல் - தாழை. புயவலியால் குறும்படக்கிப் பூமியைக் காத்தலான் 'மாதலர் தன்னிருதோள் வைத்த வாணன்' எனக் கூறியது. அலத்தல் - இடுக்கண் [படல்]. ''அலர்தோர்க்களிக்கும் பொலம்பூட்சேஎய்'' [திருமுரு-அடி 271] எனவும், ''அற்றூர்க்குமலக்தார்க்கும்'' [திருநாவு-கோயில்-பெரிய-2] எனவும் பிறருங் கூறியவாற்று னுணர்க. விம்முதல்-பூரித்தல். ()

பாங்கியா் கேட்டு நற்றுய்க் குணா்த்தல் (இத வெளிப்படை.)

வாளேய் விழிநின் மயிலண யாடஞ்சை வாணன்வெற்பில் வேளே யணய விடலேபின் னேசுர மீண்டினிரும் கேளேய் பதிவரு மென்னரல் லோர்சொல்லக் கேட்டனமிர் நாளே யணயருன் னுஞுள வோசென்ற நாள்களிலே.

இ—ள்: வாள்போன்ற விழியினேயுடைய நின் மகளாகிய மயில்போன் றவள் தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்துக் காமீன யொத்த விடூலபின்னே சாம் போய் மீண்டு நற்சுற்றத்தாரிருக்கும் நகரின்கண்ணே வருமென்று நல்லோர் சொல்லக் கேட்டனம்; ஆதலின், இர்நாளப்போன்ற நன்னள் கழிர்த நாள் களிலே யுளவோ? எ—று.

வேள் - காமன். விடலே - பாலஙிலத் தலேவன். கேள்-சுற்றம். ஏகா ரம் மூன்றும் ஈற்றசை. (353)

^{* (}செ - ம்) 'சூதலர்க்தொல்க'; இப்பாடம் 'இடுக்கண்பட்டு' என்னும் உரைக்கு இயையாமை காண்க.

நற்றுய்கேட்டு அவன் 1\$ உளங்கோள வேலிண விஞ்தல் (இது வெளிப்படை.) வேலன் - வெறியாட்டாளன்.

தென்மாறை நன்னகர் மன்னவன் வாணன் செழுந்தஞ்சைசூழ் பொன்மா திரத்துப் புலனுணர் வீர்சுரம் போய்வருவோன் என்மாண யென்மணே யிற்றரு மோதன்ண யீன்றநற்ருய் தன்மா நகருய்க்கு மோசொல்லு வீரொன்ற தானெனக்கே.

இ—ள்: தென்மாறைகார்க்கு மன்னவளுகிய வாணனது செழுர் தஞ்சையைச் சூழ்ர்த அழகிய திக்கினுள்ளார் நிணக்குமறிவை எல்லாமறி வீர்! சுரம்போய் மீண்டுவருர் தூலவன் [என்] மானினயாள என் மினயிலே தருமோ? தன்னேயீன்ற நற்றுயிருக்கும் தன் பெரிய நகர்க்கே செலுத் தமோ? எனக்கொன்று சொல்லுவீர் எ—று.

பொன் - அழகு. மாதிரம் - ஆகுபெயர். புலன் - அறிவு. உய்த்தல்-செலுத்தல். வேலன் - முருகவேளடையாளமாய்க் கையிலே வேல் பிடித் துத் திரிபவன். (354)

தலேவி சேணகன்றமை செவிவி தாய்க்குணர்த்தலும், தலேவன் றம்மூர் சார்க்கமை சாற்றலும் இரண்டும் தெளித்தல்; தலேவி முன்செல்வோர்தம் மொடு தான்வரல் பாக்கியர்க் குணர்த்தி விடுத்தலும், பாங்கியர் கற்றுய்க் குணர்த்தலும் இரண்டும் மகிழ்ச்சி; கற்றுய் தலேமகனுளங்கொள வேலின வினுகலொன்றும் வினுதல்; பாங்கியர்க்கு முன்செல்வோர் உணர்த்தலொன் றும் செப்பல்.

மீட்சி முற்றம்.

6X0K02

^{\$ (}செ - ம்:-) 'உளங்கோன்' (பி - ம்:-) 'உளக்கோன்';

¹ உளங்கொள - மனக்கருத்தை அறிய. வருமொழி கோள் எனின் உளத்திற் கொள்ளப்பட்டது என்னும் பொருட்கு 'உளக்கோள்' எனப் புணருமன்றி 'உளங்கோள்' எனலாகாமை யுணர்க; 'கொள' என்பதாயின் இரண்டாம்வேற்றுமைப் புறனடைச் சூத்திரவிதியால் [ஈற கெட்டபின்] மெலிமிக்குப் புணருமென்க.

6. தன்மீன வரைதல்

தன்மின வரைதல் எ - தா. உடன்போய் மீண்டுவர்த திலைன் திலவியைத் தன் னூர்க்குக் கூட்டிப்போய்த் தக்மினயின்கண் வரைர் துகோடல்.

''விஞதல் செப்பல் மேவலென் றிறைவன் றஞதில் வரை த ருன்மூ வகைத்தே.'' [ஈம்பி-வரை-சூ-23] என்னுஞ் சூத்திரவி தியால் தன்மீனவரை தல் மூவகைப்படும்.

பணிமொழிநற்ருய் மணனயர் வேட்கையிற் சேவிலியை வினுதல்

பணிமொழி ... ... விஞதல் எ - து. தீலவி ஈற்ருய் தன்மின யின் மணஞ்செய்யும் விருப்பிஞற் செவிலியை விஞதல். இதற்கு இச் செய்யு ளிற் கவியில்லே. ——

² § தாமாக மேவினு நம்மணக் கேவந்து தண்சிலம்பர் மாமா திணமணஞ் செய்வதற் கேமரு வார்கமலப் பூமாது கேள்வன் புகழ்த்தஞ்சை வாணன் பொருப்பிலினி ஆமா றுயிரண யாய்சொல்வ மோவவ ரன்ணயர்க்கே. (355)

சேவிலிக் கிகுீளவரைந்தமை யுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை)

என்னு மியம்புவ தாய்க்கினி நாமன்ணே யின்று தம்மிற் கொன்னுரு நித்திலக் கோதைகம் மாதைக் கொடிகெடுந்தேர்க் கன்னுடர் மண்கொண்ட வாணன்றென் மாறையிற் காதலர்தாம் நன்னுண் மணம்புணர்ந் தாசென்று தூதர் நவின்றனரே.

இ—ள்: அன்னேயே! கொடிகட்டிய கெடுக்தேரையுடைய கன்னுடர் மண்ணேக்கொண்ட வாணன்தென்மாறை நாட்டில் காதலர்தாம் தம்மில்லகத் துப் பெருமை யார்க்த முத்துமாலேயைத் தரித்த நம்மாதை நல்ல நாளிலே மணம் புணர்க்தாரென்று வக்த தூதுவர் சொன்னுர்; இன்று நாம் ஆய்க் கியம்புவது இனி யென்னும்? எ—று.

கொன் - பெகுமை. நித்திலக்கோதை - முத்துமாலே. நவிலல்-சொல்லல்.

[§] இக்கவி யாழ்ப்பாணத்த வெல்வை - சபாபதிப்பின்ஃனயவர்கள் பதிப் பித்த மூலப்பிரதியில் காணப்பட்டபடி பதிப்பிக்கப்பட்டது.

² இ–ள்: உயிர்போன்றவளே! தண்ணிய வெற்பர் தாமாக மீண்டு வரினும் நமது மீனயிடத்து வர் து பெருமை வாய்ர் தவளாகிய நம்மகளே மணஞ் செய் தற்பொருட்டு, வாசீன பொருர் திய தாமரைமலர்மீ தமர் ந்த இலக்குமிக்கு நாயகளுகிய புகழையுடைய தஞ்சைவாணனது மீலயில் வாழும் அவரது தாயர்க்கு உளமியையும்படி சொல்லுவாமோ எ—அ.

வரைந்தமை செவிலி நற்ருய்க் குணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

எணக்கே விருநின் றியற்றவங் கேமண வின்படும்பதி அணக்கேண்மை நண்ணிய வண்ணல்பின் குகநம் மன்ணயின்றிம் மணக்கே வருமென வந்துசொன் குர்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் சுணக்கேழ் நணக்கழு நீர்க்குழ லாய்சில தூதரின்னே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்திருக்குஞ் சூனயிற் பூத்த விறத் தை யுடைய கள் பொருந்திய கழுநீரைச் சூடிய குழலாய்! எல்லாக் கேளிரும் மணப்பந்தரில் வந்த நின்று மணச்சடங்குசெய்ய, தூவனனூரில் மணவின் பத்தை யெய்தி அத்தன்மைத்தாகிய நட்பைப் பொருந்திய தூவன்பின்னே நம்மன் கோபோல்வாள் இன்று இம்மீனயிடத்த இப்போது வருமெனச் சில தூதர் வந்து சொன்னர் எ—று.

எனேக்கேளிரும் - எல்லாக்கேளிரும். அனேக்கேண்மை - அத்தன்மைத் தாகிய வுறவு. "அனேகிலேவகையோ டாங்கெழுவகையால்" என்னுஞ் சூத் திரத்து உரையாசிரிய ருரையா னுணர்க. அண்ணல் - தலேவன். ஆக - பிரி விலசைகிலே; 3 "ஆகவாக லென்பதென்னும் - ஆவயின் மூன்றும் பிரிவிலகைச கிலே" [தொல்-சொல்-இடை-சூ-32] என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க. "கா ரெதிர் கானம் பாடினேமாக" [புறம்-செ-144] என்னும் உதாரணத்தானு முணர்க. அன்னே - காதல்பற்றிவர்தசொல். கேழ் - கிறம். சண - கள். இன்னே - இப்போதே.

உற்றுங்கிருவெருந் தூலவி யில் வந்தாழி -தூலவேன் பாங்கிக்கு யான் வரைந்தமை நமர்க்கு இயம்பு சேன் றேன் றல் (இதுவெளிப்படை.)

கோபு எஞ் சோஃ கொடிமதின் மாடங் குலாவிமையோர் மாபு ரம் போலுக்கென் மாறை வரோதயன் வாணன்வெற்பில்

³ இ—ள்: ஆக முதலிய மூன்றும் தாஞ்சார்க்த சொற்களின் பொருள் கீனப் பிரிதலின்றி உணர்த்தம் அசைகிலேயாம் , எ—அ.

^{&#}x27;'காரெ திர்காணம் பாடினேமாக'' என்புழிச் செயவெனேச்சம் முற்ருய்த் திரிவுழி 'ஆக' என்னும் இடைச்சொல் வர்த அவற்றின் பொருளே யுணர்த் திச் செயவெணெச்சமாய் நின்றன. ......இவை தாஞ் சார்ந்த சொல்லே அசைத்தேநிற்கு மென்றலிற் பிரிவிலசைநிலே யென்ருர்''.—நச்சிஞர்க்கினியம்.

கீபுரக் தேதக்த மாதையங் கியான்வரை கீர்மை † பொன்செய் நூபுரஞ் சூழடி யாய்சென்று கூறு நுமர்தமக்கே.

இ—ள்: பொன்ஞற் செய்த கிலம்பு சூழ்ர்த அடியிணயுடையாய்! கோ புரமுஞ் சோஃயுங் கொடியும் மதிலும் மாடமும் விளங்கப்பட்ட அமராவதி யை யொக்கும் தென்மாறை நாட்டில் வரோதயஞகிய வாணண்வெற்பில் ரீ பாதுகாத்துத் தர்த மாதை என்னூரில் வரைர்த ரீர்மையை நுமர்தங்களுக் குச் சென்று சொல்லாய் எ—று.

்கோபுரஞ் சோஃ கொடிமதின் மாடம்' என்புழி எண்ணும்மை தொக்கு கின்றன. குலாவுதல் - விளங்கு தல். இமையோர்மாபுரம் - அமராவதி. புரத் தல் - காத்தல். வரைநீர்மை - விணத்தொகை. நூபுரம் - சிலம்பு. (358)

பாங்கி தான **து**முன்னே சாற்றிய துரைத்தல் (இத வெளிப்படை.)

அன் ணக் கியம்பின இண்டகை யான் முன் னறிர் துதென்னன் றன் ணப் பணிர் துகுற் றேவல் செய் யாது சமர்க் § கெ திர்ந்த மன் ணப் புறங்கண்ட வாணன்றென் மாறை வரையிலெங்கள் பொன் ணப் புணர்ந்து நுங் கேண் முன்னர் நீபெசன் புணந்த துவே.

இ—ள்: ஆண்டகையே! பாண்டியனப் பணிர்து குற்றேவற்றெழின் முறைமை செய்யாது போர்க்§ கெதிர்ர்த மண்ணப் புறங்கண்ட வாணன் தென்மாறைவரையில் எங்கள் பொன்போன்றவளேக் கூடி நஞ்சுற்றத்தார் முன்னம் சீ திருப்பூட்டியது யான் முன்னே யறிர்து அன்னேக் கியம்பினேன்.

ஆண்டகை - அண்மைவிளி. தென்னன் - பாண்டியன். குற்றேவல் -சிற்றுளாய்ச் செய்யு மேவல். போன் - ஆகுபெயர். பொன் புணதல் -திருப்பூட்டு தல். (359)

மணனயர்வேட்கையி னற்ருய் செவிலியை விஞ்தலொன்றும் விஞ்தல். வரைந்தமை பாங்கி செவிலிக் குணர்த்தலும், வரைந்தமை செவிலி நற்ருய்க் குணர்த்தலும், பாங்கிதானது முன்னே சாற்றிய துரைத்தலும் மூன்றுஞ் செப்பல். தீலமகன் நுமர்க்கியம்பு சென்றென்ற லொன்றும் மேவுதல்.

* தன்பின வரை தல் முற்றம்.

(செ-ம்:-) † 'சொன்ன' § 'கெழுர்த' * (பி-ம்:-) 'மீண்டு வரைதல் முற்றும்'

7. உடன்போக்கிடையிடு

உடன்போக்கிடையீடு எ - து. நம்மீணயில் வரைர் துகொள்ளா து தன் னூரில் வரைர் தானென்று தலேவி சுற்றத் தார் வெறுப்படை தலால், தலேவியை யுடன் கொண்டு போம்போ து, தலேவி சுற்றத்தா ரிடையீடுபட்டு மீண்டு தலேவி வருதல்.

"போக்கறி வுறுத்தல் வரவறி வுறுத்த னீக்க மிரக்கமொடு மீட்சி யென்றுஅங்

குடன்போக் கிடையீ டொருநால் வகைத்தே" [நம்பி-வரை-சூ-27] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் உடன்போக்கிடையீடி நால்வகைப்படும். நீங்குங்கிழத்தி பாங்கியர்தமக்குத் தன்செலவுணர்த்தி விடுத்தல்

கீங்குங்கிழத்தி.....விடுத்தல் எ - து. ஐம்பத்தைக்தாகாள் தன்னூரை விட்டு கீங்குங் கிழத்தி எதிர்வருவோர்தம்மொடு தஃவனுடன் செல்லுக் தன் செலவைப் பாங்கியர்க்குணர்த்தி விடுத்தல்.

வளவேய் மிடைந்த வழிப்படர் வீர்செங்கை வாணன் றஞ்சைத் தளவேய் நகையென் அணேவியர் பாற்சென்று சாற்றுமின்போர்க் களவே எணேயவோர் காளேபின் போயினள் கான்பனிநீத் திளவேனில் வல்லிபெற் முங்கெவ்வ நீத்தெழி லெய்தியென்றே.

இ—ள்: வளம்பொருக்திய மூங்கில் மிடைக்த வழியில் செல்கின்றீர்! பனிக்காலத்தை டீத்து இளவேனிற்காலத்தை வல்லிபெற்ருற்போல் துன்ப மெல்லா மொழித்து அழகைப் பொருக்திக் காட்டிடத்தில், போர்க்களத்தில் முருகவேளயோத்த ஒர் காளேபின் போயினள்ளன்று சிவக்த கையையுடைய வாணன் தஞ்சையிலிருக்கும் தளவையொத்த ககையையுடைய என் பாங்கியர் பாற் சென்று சொல்லுமின் எ—று.

மிடைதல் - செருங்கு தல். படர் தல் - செல்லு தல். தளவு - முல் இல. கான் - காடு. எவ்வம் - துன்பம். எழில் - அழகு. சுற்றத்தார் செய்த வெறுப்பை எவ்வகீத்தெனக் குறிப்பாற் கூறியவாறுணர்க. (360)

> தலேமகள் தன்செலவு ஈன்ருட் குணர்த்தி விடுத்தல் (இது வெளிப்படை.)

வாயார நங்களே வாழ்த்துகின் றேன்றஞ்சை வாணன்வெற்பில் சாயாத மாதவத் தாழ்சடை யீரன்பர் தம்மொடின்றியான் சேயா அ தேர்மிசைச் செல்வதெல் லாமெங்கள் சேரியிற்சென் றியாயா கியகொடி யாட்கினி தாக § வியம்புமின்னே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பில் கேடில்லாத மாதவத்தினுற் கொண்ட தாழ்ந்த சடையுடைய வந்தணீர்! நுங்களே வாய்கிறைய வாழ்த்து கின்றேன்; தலேவர்தம்முடனே இன்று யான் சேண்வழியில் தேரின்மீது செல்வதெல்லாம் எங்களூரின்கண் சென்று தாயாகிய கொடியாட்கு இப் போதே இன்பாகச் சொல்லும் எ—று.

சாயாத - கேடில்லாத. சேயாறு - சேண்வழி. † இனிது - இன்பம்; குறிப்பாற் கூறிய வெறுப்புமொழி. (361)

நற்ருய்க்கு அந்தணர் மொழிதல் (இது வெளிப்படை)

மருள்கொண்ட சிக்தை மலேகிழ வோய்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் வெருள்கொண்டமென்பிணே வென்றகண்ணுள்வென்றிவேல்வலங்கை அருள்கொண்ட கெஞ்சினெ ரண்ணல்பின் னேயகன் முளகல்வான் இருள்கொண்ட கொண்டல்செல் லாவரை சூழு மிருஞ்சுரத்தே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பினிடத்து மகளேக் காணேமென்று மயச்கங்கொண்ட [மனத்தையுடைய] மூலக்காசியே! வெருட்சிகொண்ட மென்பிணேமான வென்ற கண்ணுளாகிய கின்மகள் வெற்றிவேலே வலங்கையினும் அருளே கெஞ்சினுங்கொண்ட ஓர் வேக்தன்பின்னே, அகன்ற வானிடத்துச் சூல்கொண்ட மேகம் ஒருகாலுஞ் செண்றறியாத மூங்கில் சூழ்க் த பெரிய காட்டிடத்தே யகன்றுள் எ—று.

மருள் - மயக்கம். வெருள் - வெருட்சி. பிணே - பெண்மான். 'வென்றி வேல் வலங்கை யருள்கொண்ட கெஞ்சின்' என்புழி உம்மைத்தொகை; வென்றிவேல் வலங்கையினும், அருள் கக்கினுமென்றது மாற்ருர் வணங் காக்கால் வேல் செலுத்தலும், வணங்குங்கால் அருள்செலுத்தலுங் கருதி யென்க. வரை - மூங்கில். (362)

நற்ருயறத்தொடுற்றலின் தமர்பின்சேறலத் தலேவிகண்டு தலேவற்குணர்த்தல்

நற்றுயறத்தொடு..... உணர்த்தல் எ - து. அக்தணர் மொழிய வறிக்த நற்றுய் குறிப்பான் அறத்தொடு நிற்றலிற் றமர் சினத்துக் குழாங் கொண்டு பின் சேறீலத் தீலவி கண்டு தீலவற் குணர்த்தல்.

^{§ (}பி-ம்:-) 'வியம்புமினே' † (செ-ம்:-) 'இனிதாக என்பது குறிப்பாற்'

உவ**ஃ**ப் பதுக்கை முரம்பு செல்லாம லுலகமங்கை தவ**ஃ**த் தவிர்த்த தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போம் கவ**ஃ**க் கடத்துச் சிஃத்திரை கோலிக் கடும்பகழித் துவ**ஃ**ப் படைக்கட **ரே**ன்ற**ல்**பொற் றேர்வங்கஞ் சூழ்கின்றதே.

இ—ள்: தோன்றலே! தழைகளொடு கூடிய குறுக்தூறுகள் மூடி மேடு செல்லாமல் நிலமங்கையது வளங்கெடு தீலத் தவிர்த்த தமிழ்த்தஞ்சைவாணன் பகைவர் செல்லுங் கவர்வழியில் வில்லாகிய திரைகளே யுண்டாக்கிக் கடிய அம்பாகிய துவலேகளேச் சிதறிப் படையாகிய கடல் நினது பொற்றோகிய மாக்கலத்தைச் சூழ்கின்றது எ—று.

உவில் - தழை; 'உவிலக் கூரையொழுகிய தெருவில்' [அடி - 29] என நப்பூதஞர் பாடிய முல்லேப்பாட்டிற்கு நச்சிஞர்க்கினியார் தழையாலே வேய்ர்த கூரையென வெழுதிய வுரையானுணர்க. பதுக்கை - சிறுதூறு. மூரம்பு - மேடு. தவல் - கேடு. கவில் - கவர்வதி. கடம் - காடு. திரை-அலே, பகழி - அம்பு. வங்கம் - மரக்கலம். இஃ த இயைபுருவகம். (363)

தஃமைகளேத் த**ஃ**மைகன் விடுத்து அகறல் (இ*து வெளிப்படை*.)

ஆற**ஃ வெ**ஞ்சிஃக் கானவ சேலென்கை யம்பொன்றிஞல் நூற**ஃ ய**ஞ்சலெ இண்ணிடை யாய்நும் சேலவர்முன் சேற**ஃ ய**ஞ்சுவல் செல்லல்பைம் பூகச் செழும்பழுக்காய்த் தாற**ஃ தண்டஃ** சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பிலே.

இ—ள்: நண்ணிடையாய்! ஈண்டுக் கூடிவருகின்றோர் வழியை அலேக்கும் வெய்ய சிலேயையுடைய வேடராகில் என் கையிற் பிடித்த ஓரம்பி ஞல் புறப்பொருளில் தும்பைத் திணேயின் நூழிலாட் டென்னுக் துறை தோன்றக் கொன்று குவித்தலே யஞ்சேன்; நம் சுற்றத்தாரேயாகில் அவர் முன் செல்லுதலே யஞ்சுவேன்; ஆதலான் கீ வாரலே; பசிய கமுகின து செழித்த பாக்குத்தாறு காற்று லசையுஞ் சோலேசூழ்க்த தஞ்சைவாணன் தமிழ்வெற்பிடத்தில் யான் செல்வேன் எ—று.

ஆறீலத்தல் - வழிபறித்தல். நூறல் - கொல்லுதல். 'நுமரேலஞ்சு வேன்' என்றது நமரெதிர்ந்துழி அவரைக் கொஃசெய்ய வேண்டும், செய்துழி நீ துயருழத்தி, ஆதலால் அஞ்சுவலென்முன். தாறு கூல. தண்டுல - சோலே. நூழிலாட்டென்பது ஒருவன் பலரைக் கொன்று குவித் தல். என்னே? ''பல்படை யொருவற் குடைதலின் மற்றவ, ஞெள்வாள் வீசிய நூழிலும்'' [தொல்-பொ-சூ-72] என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க. †இதற் குதாரணம் ¹ மதுரைக் காஞ்சியிற் கண்டுகொள்க. யான் செல்வேன் என் பது அவாய் கிலேயான் வக்தது. (364)

தமருடன் செல்பவள் அவன்புறநோக்கிக் கவன்ருற்றல் தமருடன் செல்பவள் ... .. கவன்ருற்றல் எ - து. தமருடன் செல்லப் பட்ட த‰வி அவன் புறங்காட்டிப்போத‰கோக்கிக் கவ‰ப்பட்டுத் தேறு தல்.

ஏமா னெனவஞ்சு மெற்காத் தலினவ் விரவிபொற்றேர் வாமானின் வாழ்வன வாகபன் குட்டஞ்சை வாணணென்குர் போமா னதரிடத் தென்ணயர் தோன்றப் புறங்கொடுத்த கோமான் மணிரெடுக் தேர் நுகம் பூண்ட குரகதமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணனுக்குப் பகைவராயுள்ளார் செல்லு மான்சஞ் சரிக்கும் வழியிடத்த என் தந்தை தன்னேயர் தோன்று தலேக் கண்டு புறங் கொடுத்துச் செல்கின்ற தலேவன த மணியிழைத்த செடுந்தேர் நுகத்திற் பூட் டிய குதிரைகள் அம்புகண்ட மான்போல அஞ்சுகின்ற என்னேக் காத்தலால் அவ்வாதித்தனது பொற்றேரிற் பூட்டிய வாவுங் குதிரைகள் போலப் பன் ஞள் வாழ்வனவாக எ—று.

ஏ - அம்பு. வாமான் - வாவுமான். ''செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு, மெய்பெருங்கெடுமே மீற்றுமிசை யுகரம்'' [தொல்-சொ-விண-சூ-41] என்பதனுணர்க. அதர் - வழி. குரகதம் - சூதிரை. 'கவன்முற் றல்' என்பதனுல் இக்கிளவி ² இரக்கத்தின்பாற்படும். (365)

நீங்குங்கிழத்தி பாங்கியர் தமக்குத் தண்செலவுணர்த்தி விடுத்தலும், தன் செலவீன்ருட்குணர்த்திவிடுத்தலும், ஈன்ருட்கந்தணர் மொழிதலுமாகிய மூன் அம் போக்கறிவுறுத்தற்குரிய. அறத்தொடு நிற்றலிற் றமர்பின்சேறூலத் தலேவி கண்டுரைத்தலொன்றும் வரவறிவுறுத்தற் குரித்து. அவன் விடுத்தகறலொன் அம் நீக்கத்துக் குரித்து. தமருடன் செல்பவள் அவன்புறகோக்கிக் கவன் முற்றலொன்றும் இரக்கத்து (—இரக்கமொடு மீட்சி)க் குரித்தெனக்கொள்க.

உடன்போக்கிடையீடு முற்றும்.

^{† (}செ - ம்:-) 'இதற்குக் காரணம்'

^{1 &}quot;வள்ளே நீக்கி வயமீன் முகர் து, கொள்ளே சாற்றிய கொடுமுடி வீல ஞர், வேழப் பழனத்து நூழிலாட்டு + ஒதை" [ம துரை அடி -255 –7] என்புழி ''மருத்கிலத்து மீணக் கொன்று குவித்தலாற் பிறர்த ஓசை" என்னும் நச்சி ஞர்க்கினிய ருரையால் 'தூழிலாட்டு' என்பதன் பெயர்க்காரணத்திற்கு மேற் கோள் காண்க. ² இரங்கலாகிய செய்தற்றிணேயின்பாற்படும்.

8. வரைதல்

† வரைதல் எ - து. ஐம்பந்தாற நாள் தீலவன் மீண்டு தீலவி யில் லின் வாராகின்றுழித் தீலவிதமர் எதிர்கொண்டுபோ யழைத்து வர்தபின், உலக வியற்கையின்படி பலவிதமாக அருங்கல முதலிய வேண்டுவன கொடுத்து அர்தணரையுஞ் சான்றேரையு முன்னிட்டு மணச்சடங்குடனே வதவை முடித்துக்கோடல்.

சேன் ே முன் மீண் வேர்து அர்தணரையுஞ் சான் ே ரூரையும் முன்னிட்டு வரைர்து கொண்டுழிக் கண்டோர் மகிழ்ர்து கூறல்

† சென்றேன் ...... கூறல் எ - து. "தன்னூர் வரைதலும் தன் மீன வரைதலும் - என்னுமிவ் விரண்டொழித் தெவற்றினுங் கிழவோ -னர்தணர் சான்றூர் முன்னிட் டருங்கலர் - தர் த வரை த ற ததி யென்ப." [நம்பி-வரை-சூ. 29] என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் சென்றேன் மீண்டு வர் த அர்தணரையுஞ் சான்றேரையும் முன்னிட்டு வரைர் துகொண்டுழிக் கண் டோர் மகிழ்ர்து கூறல்.

சேலார் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையினம் வேலா னெனப்பிறர் வேட்டவர் யார்மணம் வெண்டுகிலின் பாலா ரமளியும் பாற்கட லானது பங்கயக்கண் மாலா யினனிவ னுர்திரு வாயினண் 3‡மாதருமே.

இ—ள்: கயலார்ந்த புனல் பெருகிவரப்பட்ட வையைசூழ்ந்த தஞ்சை வாணன் தென்மாறைநாட்டில் வெண்டுகிலின் பான்மையார்ந்த பாயலும்

[†] இவ்விரு விவாணவுரையும் செர்தமிழ் - தொகுதி - 6; பக்கம் 145-6-ற் காட்டப்பட்ட திருத்தப் பாடத்தின்படி ஈண்டுக் கொள்ளப்பட்டன.

^{் (}செ - ம்-:) 'மா தமின்றே'; இப்பாடத்திலுள்ள 'இன்றே' என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் உரையிலின்மையின் யாங் கொண்ட பாடம் பொருக் து தல் காண்க.

³ மாதர் - அழகு என்னும் பொருள்பயக்கும் பண்புவாசகம் ஈண்டுப் பண்பியாகிய பெண்ணே யுணர்த்தி உயர்திணே முடிபேற்றது "கின்ருங் கிசைத்தல்" [தொல்-சொல்-சூ-58] என்னும் விதியால். இச்சொல் பெண் பால் விகுதிபெற்று 'மாதாரள்' என கிற்றலுமுண்டென்பதை "மானினேர் விழி மாதாரய்!" என்னுக் தேவாரப்பாசுரத்தானுமறிக.

Congress Pro rio

பாற்கடல் போன்றது; இவ்வேர்தனுஞ் செர்தாமரைக்கண் மாலே * யொப் இம்மாதரும் திருவை § யொப்பாயினள்; ஆதலான், நம்வேலா னென மணம் வேட்டவர் பிறர் யார் எ—று.

ஆர்தல் - பொருந்தல். புனல் - நீர். அமளி - பாயல். இங்ஙனமொரு தவேவனுக்கும் தவேவிக்கும் ஒருகால் மணமுடிப்பதன்றிப் பல கால் மணமுடிந்ததாகக் கூறுதல் உலகின்கண் வழங்குவதன்றே, இவ்வாறு கூறியதென்?னயெனின், – உடன்போய்த் தன்னூரின்கண்ணே வரைதலும், மீண்டுவர் த தன் மினயின்கண்ணே வரை தலும், அர்தணர் சான் முரை முன்னிட்டுத் தாய் தமாறிய மணச் சடங்கின் முறையே முடியாமையான் அஃதென்னேயெனின், உலக வியல்பின்கண் அவை யிரண்டு மணமாகா; தாய்தமாறியாது மணச்சடங்குமின்றி ஒருவன் உரிமை கருதித் தாலிகட்டு மணமென்று உலகின்கணுள்ளார் கைக்கொள்ளார்; அவற்கே மீண்டும் மணச்சடங்குடனே மணமுடிப்பார்; ஆதலால், அர்தணர் முதலாயினுரை முன்னிட்டு † அவண்மீனயின் மணச்சடங்குடனே முடித்தலின் இதுவே மணமாயினவாறுணர்க. இவ்வாறு நாள் முறையாய்க் கூறிவர்து ஐம்பத்தாற நாள் மணமுடிர்ததென்ற கூறியதென்னேயெனின், "திங்க ளிரண்டி னக மென மொழிப" என்னும் இறைவஞர் பொருட் [32] சூத்திரத்துரையில் இரு திங்களுள் நாலுநாளிருக்க மணமுடிப்ப தியல்பென்று இலக்கணங் கூறினமையாற் கூறியதென்றுணர்க. (366)

வரை தல் முற்றும்.

இரண்டாவது வரைவியல் முற்றிற்று.

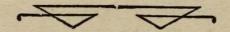
⁽செ-ம்:-) * 'யொப்பானுயினன்' † (செ - ம்:-) 'அவன் மூனயின்'

மூன் ருவ து

கற்பியல்

கற்பியல் எ - து. கற்பிக்கப்படு தலாற் கற்பாயிற்று. கற்பித்தலாவ து என்னேயெனின், அறிவும் ஆசாரமும் தீலைவஞற் கற்பிக்கப்படு தலும், இருமு து குரவராற் கற்பிக்கப்படு தலும், செவிலியாற் கற்பிக்கப்படு தலும், அக்தணர் முதலிய சான்றோர் கற்பிக்கப்படு தலும் எனக் கற்பித்தல் † பலவாயின வோற் கற்பெனப் பெயராயிற்று.

ஆயின், இவ்வாறு ‡ களவிஞெழுகு கற்பின்கணெழுகல் உலகின்கண் அஃதே நன்று சொன்னுய். இன்றெனில், அறிவுடையோர் மக்கட்கு மணஞ்செய்புங்கால் இத்தன்மையாளே கினக்கு மணஞ்செய்ய கிணத்தேம், இது கினக்கியைவோ? இயைவின்மையோ? என விளுவி அவர் கூற் றின்படி செய்வர். அவர் கூருக்கால் குறிப்பா ஹணர்க் து செய்வர். வியைத் தாயரும் இவ்வாறு வினுவிக் குறிப்பா னுணர்க்து செய்வமெனக் இங்ஙனம் இருவருள்ளமும் ஒத்தவழி மணஞ்செய்த லியல்பா யிற்று; ஆகவே, உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாம்; உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்த போதே மெய்யுறுபுணர்ச்சி கிகழ்க்ததாயிற்று. இதின ''உள்ளத்தா லுள்ள லுக் தீதே பிறன்பொ**ரு**ளக் - கள்ளத்தாற் கொள்வே மெனல்." 282] இங்ஙனங் கூறிய குறளுக்குப் பரிமேலழகருரையில் ஙிணத்தலுஞ் செய் தலோ டொக்குமெனக் கூறியதனு னுணர்க. எனவே, உலகின்கண் கிக ழுங் கற்பொழுக்கமெல்லாம் கர்தருவமணத்தின்வழிக் கற்பென்றே கொள்க.

⁽செ-ப்:-) † 'பலவாயின. ஆதலால் கற்பியல் என' (செ - ம்:-) ‡ 'களவிஞெழுகல்' ⁴ ஆல் - ஆதலால்.

1. இல்வாழ்க்கை

இல்வாழ்க்கை எ - து. தீலவனும் தீலவியும் இல்லின்கண் வாழும் வாழ்க்கையைக் கூறுதல்.

"கிழவோன் மகிழ்ச்சி கிழத்தி மகிழ்ச்சி பாங்கி மகிழ்ச்சி செவிலி மகிழ்ச்சியென் நீங்கு நால்வகைத் தில்வாழ்க் கையே." [நம்பி - கற் - சூ - 3] என்னும் † சூத்திரவிதியால் வாழ்க்கை நால்வகைப்படும்.

> தலேவன் தலேவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல் (இத வெளிப்படை.)

நின்மே லடுத்த பசஃயின் காரண நின்றிணவி என்மே லடுத்த வியல்பினன் ரேடுபற்ற தேழுலகும் தன்மே லடுத்த புகழ்த்தஞ்சை வாணன் றமிழ்க்கிரி நண் பொன்மே லடுத்தன பொற்சுணங் கீன்ற புணர்முஃயே.

இ—ள்: நண்ணிய பொன்மேலே கெருங்கவைத்தாற்போன்ற சுணங் கைப் பெற்ற இடைவெளியின்றி செருங்கிய மூலேயினேயுடையாய்! தன்னிடத் துத் தோன்றிய புகழ் ஏழுலகும் செருங்கிய தஞ்சைவாணன் தமிழ்ச்சிலம் பிடத்திருக்கும் கின்மேலே செருங்கிய பசலே சீங்குங் காரணமாக கின்றுணேவி என்மேலே செருங்கிய அன்பின் முறைமையினன்றே இல்வாழப் பெற் றது எ—று.

அடுத்தல் - செருங்குதல். இன் - ⁵ நீங்கற்பொருண்மை கொடுக்கும் உருபாகலான் ⁵ நீக்கத்தை யுணர்த்திகின்றது. இயல்பு - முறைமை. தமிழ்க் கிரி - பொதியமீல. நுண்பொன் - சுகட்டிற் சிதறிய சிறுமைப்பட்ட பொன். புணர்முீல - செருங்கு மூலே. இல்வாழ்க்கை அதிகாரத்தான் வர்தது. (367)

தலேவணப் பாங்கி வாழ்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

தெரியா டகவி**த**ழ்ப் பூங்கொ**ன்**றை வேணியுக் தேவியும்போல் பிரியா *துறையப் பெறகு*திராற் பிறைமானு கெற்றிப்

^{† (}செ-ம்:-) 'அகப்பொருள் விளக்கச் சூத்திர' ⁵ தன் மூடிக்குஞ்சொல் லாகிய 'நீ ங்கும்' என்பதை அவாவி, அதூன வருவித் தாரைக்க நின்றது என்க.

புரியாழ் நிகர்மொழிப் பூவையுநீயும் புணர்ந்த பல்கேழ் வரியார் சி**ஃயண்ண லே**தஞ்சை வாணன்றென் மாறையிலே.

இ—ள்: பலகிறத்தையுடைய கட்டுதலார்க்த சிலேயையுடைய அண்ணலே! தஞ்சைவாணன் தென்மாறைகாட்டில் பிறைபோலும் கெற்றியையும் கரம்புகட்டிய யாழிசைபோன்ற மொழியையுமுடைய பூவைபோல்வாளும் கீயுங் கூடி, தெரிக்தெடுத்த பொன்போன்ற இதழையுடைய கொன்றைப் பூவைத் தரித்த வேணிய[ர]ாகிய சிவனும் தேவியாகிய உமையும்போல எஞ்ஞான்றும் பிரியாதிருக்கப்பெறுவீர் எ—று.

தெரியாடகம்-பொன்களிற் றெரிர்தெடுத்த பொன். கொன்றைவேணி-சிவன். தேவி - உமை. ஆல் - அசை. புரி - நாம்பு. யாழும் பூவையும் ஆகுபெயர். கேழ் - கிறம். வரிதல் - கட்டுதல். (368)

பாங்கி தலேவியை வரையுநாளளவும் வருந்தாதிருந்தமை யுரையாயென்றல் (இது வெளிப்படை.)

கோங்கான் மாமுகைக் கொங்கை எல் லாய்மணங் கூடுமெல்லே யாங்கன மாற்றி யிருந்தனே நீயிப மாசயிலம் தாங்கன மாறத் தலம்புண வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாழ் பூங்கன மார்குழ லாரலர் மாலேப் பொறைசுமா்தே.

இ—ள்: கோங்கின த நல்ல பெரிய முகைபோன்ற கொங்கையை யுடைய நல்லாய்! நீ மணங்கூடுமளவும் திக்கயமும் பெரிய குலவரையும் பூமி பாரமெடுத்த இளப்பாற அப்பாரத்தைத் தரித்த வாணன் தமிழ்த் தஞ்சையில் வாழும் பூவைத்தரித்த முகில்போன்ற குழலார் தூற்றப்பட்ட அலராற் கட் டிய மாலேயின த பாரத்தைச் சுமந்த எவ்வணமாற்றியிருந்தனே எ—ற.

இபம் - திக்கயம். மாசயிலம் - குலவரை. தலம் - பூமி. கனம் - முகில். இதற்குப் பாரமாகிய குழலாரென்று பொருள் கூறுவாகு முளர். (369)

வேணி - சடையினே யுணர்த்தம் வடசொல், ஆதலின் சிவன் என் னும் பெயரோடு இருபெயரொட்டாகச் சேராமையின் 'வேணியராகிய' என்ற பாடமே பொருந்து தல் காண்க. கொன்றைவேணி: அன்மொழித்தொகை யாகச் சிவின யுணர்த்தும்.

பேருமக ளுரைத்தல்

பெரும்களுரைத்தல் எ - து. தீலவி தான் வருக்தா திருக்த காரணம் பாங்கிக் குரைத்தல். ——

மைதோய்க் தலர்க்த மலர்த்தடஞ் சூழ்தஞ்சை வாணென்னர் மெய்தோய்க்த செக்கிற வேல்விழி யாய்துயர் வெள்ளம்வெற்பர் கைதோய்க் தனிப்ப வசோகத்த வாய்கிறங் கால்வனவாய் கெய்தோய்க் தனதழை யேபுணே யாக்கொண்டு கீக்தினனே.

இ—ள்: கருகிறம்பொருக்கு யலர்க்க கீலமலரையுடைய வாவி சூழ்க்க தஞ்சைவாணனுக்குப் பகைவராயுள்ளார் மெய்யிரத்தத்திற் ரேய்க் து சிவக்க கிறத்தையுடைய வேல்போன்ற விழியினேயுடையாய்! வெற்பர் கைதொட் டளிப்ப அசோகமென்கின்ற பெயரினே யுடையனவாய் கிறத்தை யொழுக்கு வனவாய் கெய்யிற் ரேய்க்தாற்போன்ற தழையையே தெப்பமாகக் கொண்டு தயரவெள்ளத்தை கீக்தினேன் எ—று.

மைதோய்ர் தலர்ர்த மலர் - ரீலமலர். தடம் - வாவி. தோய்ர்து -தொட்டு. அளிப்ப - கொடுப்ப. ரெய் - புழுகு. புணே - தெப்பம். (370)

தூவைணப் பாங்கி வரையுநாளளவும் நிலேபெறவாற்றிய நிலமை விஞ்தல் (இது வெளிப்படை.)

1 வரையுமிர் நாளள வெவ்வாறு சீரெம் மடந்தைமுகை புரையுமென் கொங்கை பிரிர்திருர் தீர்முன் பொருப்பெடுத்தே நிரையுமிஞ் ஞூலமுங் காத்தர டானன் பதாகையினீள் திரையுங் குயிலும் விடாதெழு மோசை செவிமடுத்தே.

[இது பிறசெய்யுட் கவி] (371)

¹ இ-ன்: (தோன்றலே!) முற்காலத்திலே கோவர்த்தனமீலையக் குடை யாகப் பிடித்துப் பசுக்கூட்டங்களேயும் இவ்வுலகத்தையும் காத்தருளிய தான னது கொடிபோல் நீண்ட திரையின்யடைய கடலினின்றும் குயிலினின்றும் நீங்காதெழுகின்ற ஒசையினக் கேட்டு, மணஞ்செய்யு மிர்நாள்வரைக்கும் நீவிர் எமது தீலவியது கோங்க முகையினே யொக்கும் மென்மையாகிய தனங்களே எவ்வண்ணம் பிரிர்துறைர்தீர் எ–று.

மன்றல்மணவரு செவிலிக்கிகுளே யன்புற வுணர்த்தல்

மன்றல்மினவரு செவிலிக்கிகுளே யன்புற வுணர்த்தல் எ - து. கலி யாணமினையில் வர்த செவிலிக்கு இகுளே இருவரது அன்பும் உறவும் உணர்த் தல். ——

வளங்கொண்ட தஞ்சை வரோதயன் வாணன்றென் மாறையன்னுள் இளங்கொங்கை கொண்டுழு தீரங்கொண் மார்பின்முத் தேற்பவித்தி விளங்கொண் பிறைநுதல் வேர்தந்து போகம் விளேத்தன்புசேர் உளங்கொண் டருத்துத லாலன்னே யூர னுவப்புறுமே.

இ—ள்: அன்னே! வளமைகொண்ட தஞ்சையில் வரோதயஞன வாணன் தென்மாறைபோன்ற தலேவி தன்னிளங்கொங்கையைக் கொண் டுழு ந ஈரங்கொண்ட மார்பிடத்த முத்தமாலேயின த முத்தைப் பொருர்த வித்தி விளங்கும் ஒள்ளிய பிறைபோன்ற நுதலின் ⁷ வேரைத்† தரும் போகத்தை விளேத்த அன்புசே ருள்ளங்கொண்டு நகர்வித்தலான் [ஊரன்] மிகவு மகிழ்ச்சியுறும்.

ஈாம் - அன்பு. அருத்து தல் - நுகர்வித்தல். உவப்பு-மகிழ்ச்சி. (372) வாழ்க்கை நன்றேன்றல்

வாழ்க்கை நன்றென்றல் எ - து. பாங்கி இல்வாழ்க்கை நன்றென்று செவிலிக் குரைத்தல். ——

செனவேய் 8 சுழியுங் களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறையினம் மனவே யகலல்குல் வல்லியன் ணண்மறை யோர்முதலாம் சனவே தஊகெடத் தானங்க வீதலிற் சாலவுகன் றெனவே நடக்கின்ற தாலன்ணே நாடொறு மில்லறமே.

இ—ள்: அன்னே! தன்னிழஃச் சுழித் தப் பாயுஞ் சினம்பொருந்திய களிற்றுவேர்தளுகிய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் நம்முடைய பட்டிகை சூழ்ர்த அகன்ற அல்குஃயுடைய வல்லிபோல்வாள் மறையவர் முதலாகிய

^{† &#}x27;தந்து' எனப் பாடமிருப்பின் மூலத்திற்குப் பிரதிபதமா யியையும்.

[ு] வேராகிய நீரைப் பாய்ச்சி இன்பமாகிய வினேவை வினே த்து என்க.

^{8 &#}x27;திரும்பிப்பாயும்' என்பதே பொருளாகலின் 'சுளியும்' என்னும் முற் பதிப்புப் பாடம் பொருர்தாமை காண்க. சுளித்தல் - சினத்தலன்றே வெனின், 'சினவு ஏய்' என அப்பொருட்கு வேறு சொல் சுண்டிருத்தலின் அச்சொல்லாகக் கொள்ளற் கேலாமையுங் காண்க.

சனங்களது வேதிணகெடத் தானங்க வீதலின் மிகவும் **என்றென** இல் வாழ்க்கை நாடொறு நடக்கின்றது எ—று.

'சுழியுஞ்சினவேய்' என மாறுக. மனவு - இடையிற் கட்டும் பட்டிகை. 'மறையோர் முதலாம்' எனவே நாவலர் மிடியர் பிணியாளரையுங் கொள்க. தானங்கள் - அன்னம் ஆடை சிதி முதலியன. (373)

> மணம்ணேச் சென்றவந்த சேவீலி போற்ருடி கற்பியல் நற்றுய்க் குணர்த்தல் (இத வெளிப்படை)

ஒன்றே நமக்குவர் தெய்திய நன்மை யுடன்றெதிர்ந்தார் வன்றே லமர்வென்ற வாட்படை வாணன்றென் மாறையில்வாழ் நின்றேகை கற்பி னிலேமையெண் ணுதெதிர் நின்றுவெந்திட் டன்றே வடக்கிருர் தாண்மடப் பாவை யருந்ததியே.

இ—ள்: [அன்னே!] கோபித் தெதிர்க்தார் வலிய யானேப்போரை வென்ற வாட்படையை யுடைய வாணன் தென்மாறையில் வாழப்பட்ட கின் ருகைபோல்வாள த கற்பினிலேமையை யெண்ணு த மடப்பாவைபோன்ற அருக்ததியானவள் ஒப்பென்று எதிர்கின்று தோல்வியடைக் த புறங்கொடுத் ததனுலன்றே தவஞ் செய்வதற்கு ⁹வடக்கிருக்தாள்; ஆதலால், மகளால் கமக்கெய்திய கன்மை யொன்றே பல எ—று.

உடன்று - கோபித்து. தோல் - யானே. வெர்கிட்டு - புறங்கொடுத்து. தோல்வியடைர்தோர் தவஞ்செய்வதற்கு வடக்கிருத்தல் இயல்பென் துணர்க. கஷ்சிகன் வசிட்டனே டெதிர்த்துத் தோல்வியடைர் த வடதிசை யிற் றவஞ்செய்ததனுைமுணர்க. அன்னேயென்னு முன்னிலே எச்சம். (374)

நன்மனவாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தல்

நன்மீணவாழ்க்கைத் தன்மையுணர்த்தல் எ - து. செவிலி நற்றுய்க்குத் தீலமகள் மீணவாழ்க்கைத் தன்மையை யுணர்த்தல்.

விண்மே லமரர் விரும்பம ராவதி வெள்ளமுக்கீர் மண்மே லடைக்தன்ன வாழ்க்கைய தானது வாணன்றஞ்சைப் பண்மே லளிமுரல் குங்குமத் தோளவர் பங்கயம்போற் கண்மே லருள்பெற்று வாழ்மட மாதர் கடிமணேயே.

இ—ள்: வாணன் தஞ்சைமாககரில், மேலே வண்டு பண்ணே முரலப் பட்ட குங்கும மாலேயணிக்த தோளேயுடையவரது பங்கயம் போன்ற கண்

⁹ வடக்கிருத்தல் - இதனே வடநூலார் பிராயோபவேசம் என்பர். போரில் தோல்வியுற்ற அரசர் வடக்கிருந்து தவத்தா லுயிர்விடல் மரபு என் பதினப் புறநானூறு முதலிய நூல்களா னுணரலாம்.

ணிடத் தருளேப்பெற்று வாழப்பட்ட மடமாதர் மணமனேயாயினது விண் ணுலகில் அமார் விரும்பும் அமராவதி வெள்ளமாகிய கடல்சூழ்ர்த மண் ணுலகின்மேல் வர்தடைர்தாலொத்த வாழ்க்கையதானது எ—று.

அமராவதி - இர்திரபுரம். முர்ரீர் - கடல். 'அளிபண்' என மாறுக. முரலுதல் - ஒலித்தல். கடி - மணம். (375)

> சேவிலி நற்றுய்க்கு இருவர் காதஃபையும் அறிவித்தல் (இது வெளிப்படை)

நீனயகத் தல்கிய நாண்மல சோதி நயந்துறையும் பீனயகத் தல்லிடை வைகுத லாற்றஞ்சை வாணென்னர் வீணயகத் தல்குதல் செல்லுவ சேனுமவ் வேந்தர்பொற்றேர் முணயகத் தல்கல்செல் லாதொரு நாளு முசிழ்நகையே.

இ—ள்: [முகிழ்கையாய்!] கள் உள்ளே தங்கிய முறுக்கவிழ் மலரை யணிக்த கூக்தலாள் விரும்பியுறையும் மீணயகத் த இராக்காலத்தில் † தங்கு தலால், தஞ்சைவாணன் ஒன்ஞர் போர்த்தொழிலிடத்துத் ⁰† தங்கு தலாகிற் செல்லுவரேனும், அத்தலேவர்பொற்றேர் ஒருகாளும் படையகத்துத் தங்கு தல் செல்லா த எ—று.

எனவே,—இரவின்கண் மூனயிடத்தத் தங்குதலல்லது ம[ா]ற்றோரிடத்

துத் தங்கு தலில்லே யென்று கூறியவாருயிற்று.

மீன - கள். அகம் - உள். அல்கு தல் - தங்கு தல். நாண்மலபோதி - ஆகுபெயர். நயர் த - விரும்பி. அல் - இரவு. வைகு தல் - தங்கு தல். முன் படை. 'செல்லுவரேனும்' என்னும் உடிமையாற் செல்லாரென்ப த தோன்றி நின்ற த. மலர் நகை மடவார்க் * கியல்பன்று; அசனுல் 'முகிழ் நகை' பெனக் கூறிஞர். முன்னம் வறிது நகை தோற்றற்கும் [15] இவ்வாறே முகிழ் நகைக தோன்றியதென்றுணர்க.

தலேவன் தலேவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல் கிழவோன் மகிழ்ச்கி; தலே வினப் பாங்கிவாழ்த்தல் முதல் செவிலிக் கில்வாழ்க்கை என்றறைத லிருகிய வாறனுள் பெருமகளுரைத்தல் கிழத்திமகிழ்ச்சி; அல்லனவைக் தம் பாங்கி மகிழ்ச்சி; செவிலி நற்ருய்க்குத் தலேமகள் கற்பியலுணர்த்தல் [முதலாகிய] மூன்றுஞ் செவிலிமகிழ்ச்சியெனக் கொள்க. (376)

இல்வாழ்க்கை முற்றும்.

ළුළඹ

(செ-ம்:-) † 'தங்கு தலாலாகின் தஞ்சை'; ‡ 'தங்கு தலால் செல்லு வரே னும்'; * 'கியல்பென்றதஞல்' :- இம்மூன்று பாடமும் பொருட் பொருத்தமில வாதல் காண்க. ⁰ தங்கு தல் உள தாகில் (உண்டா தமேயாஞல்) பொரச் செல் வரேனும்என்க. 'தங்கு தலாகிச் செல்லுவரேனும்' எனப்பாடமிருப்பினும் ஆம்.

2. பரத்தையிற்பிரிவு

பாத்தையிற் பிரிவு எ - து. தீவைன் பாத்தைமேற் காதலாய்த் தீல வியைப் பிரிர்து பரத்தையர் சேரியிற் போதல். பரத்தையிற்பிரிவென்ருத வே, "பொதுகலத்தார் புன்னலக் தோயார் மதிகலத்தின், மாண்ட வறிவி னவர்" [குறள்-915] என்பதனுல் தீலைவ னறிவிலனும், தீலவியிடத் தன்பு மிலனும், பெருமையுமிலனும், பட்டியுமாமெனின், அற்றன்று. ரைவின் அவ்வரசுரிமைக்குப் ப**ரத்தையரினும் வரை தற்குரியராய்**த் தொ**ன்று** தொட்டு நடக்கு முறைமையராயும், வரையாத வுரிமையாய்ச் சேரியின்க ணுறைவாருமாகி அவரும் பிறந்த ஞான்று தொட்டு இவற்கென வரித்திருக் கப் படுதலானும், அவரை நீக்கு தல் தகு தியன்மையானும், பாத்தையிற் பிரி தல் குற்றமன்றெனக்கொள்க. அன்றியும், காஃக்கடன் கழித்தலும், 1 † உல கத்திருர்து நாடு காவற்ரெழில் செலுத்தலும், விருர்துட னடிசில் கை தொடலும், நாவலரோடு ‡ கல்வி பயிறலும், ஆடல் பாடல்களிற் களித்தலும், மடவாரோடு கூடலும், தயிறலும், தயிலுணர்ந்து தேவர்ப்பராவலுமாகிய ² கால வரையறை யெட்டினுள், ஆடல் பாடற்காலம் ஒன்*ரு* தலானும், அதற் குரியர் பாத்தையாரதலானும், அதற்குரிய காலத்தில் அவரிடத்தில் செல்லு த வியல்பாதலானும், பாச்தையிற்பிரி தலாற் குற்றமின்றெனக்கொள்க. ஆயின், பரத்தையர் சேரியிற் செல்லுமாறென்?னயெனின், அவர்பலரோடும் வினயாடற் பொருட்டும், அவருட் புணர்தற்குரியாரைப் புணர்தற்பொருட் டும் பரத்தையர் சேரியிற் செல்லுமென்றுணர்க.

^{† (}செ-ம்:-) 'உலகத்திலிருர் து'; 'ஒலக்கத்திருர் து' எனப் பாடமிருப் பிற் பொருர் துமென ஊகிக்கப்படுகிறது.

^{‡ (}பி-ம்:-) 'கவி பயிறலும்'

¹ உலகம் - உயர்க்தோர், அறிவாற்றல்களா னுயர்க்த மக்திரி சேஞபதி முதலிய மக்திரச்சுற்றத்தார். ஓலக்கமெனில், கொலுவீற்றிருத்தலென்க.

² கௌடில்ய நீதியில் பகீல எட்டுக் கூறுகவும் இரவை எட்டுக்கூறுகவும் பிரித்து அவ்வக்காலங்களில் அரசண் செய்யும் கருமங்கள் இவையெனக் கூறப்பட்டுள்ளன; அவற்றுள் இங்கே கூறிய எட்டுக் கருமமும் அடங்கு தீல அந்நூலிற் காண்க. கலிங்கத்துப்பாணியில் விஜயதாளுகிய சோழச்சக்கர வர்த்தியின் பொழு தபோக்கைக் கூறும் தாழிசையொன்றில் "கீலயினெடுங் கவிவாணர் கவியினுடு மிசையினெடுங் காதன் மாதர், மூலயினெடு மநாநீதி முறையினெடு மறையினேடும் பொழு துபோக்கி" என இவற்றுட் பல கடன் கள் சொல்லப்படுதல் காண்க.

காதலன் பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக்கேதுவிதா மவ்விறைவிக்கேன்றல் (இது வெளிப்படை)

மாறையர் காவலன் வரணன்றென் றஞ்சையில் வாணு தற்கிவ் வாறயர் காரண மாகுமன்றே கொங்கை யானேயுடன் சாறயர் வீதி யரிப்பறை யார்ப்பத் தயங்குகுழற் சூறையர் சூறைகொள் வான்வய லூரணேச் சூழ்ந்தனரே.

இ—ள்: விளங்குங் குழிலயுடைய பாத்தையர் அறிவைக் கொள்ளே கொள்ளும் பொருட்டாகக் கொங்கையாகிய யானயுடன் திருவிழாச் செய்யும் வீதியில் வண்டாகிய பறைகள் ஆரவாரிக்க வயலூரனேச் சூழ்ந்தனர்; ஆத லால், மாறையர் காவலஞகிய வாணன் தென்தஞ்சையிலிருக்கும் வாணுதற்கு இம்முறைமை புலவி செய்தற்குக் காரணமாம் எ—று.

இவ்வாறு - இம்முறைமை. அயர்த லிரண்டும் செய்தல். சாறு-விழா. அரி - வண்டு. சூறையர் - பரத்தையர். சூறை - சொள்ளே. புலவியும் அறிவும் அவாய்கிலேயான் வக்தன. (377)

> தனித்துழி யிறைவி துனித்தழ திரங்கல் (இது வெளிப்படை.) தானித்தல் - தான்பமுறல்.

வன்போ தணிதொங்கல் வாணன்றென் மாறை மகிழ்கர்கம்மேல் அன்போடு நன்னெஞ் சறிவறை போக வழலுள்வெக்த பொன்போ னிறங்கொண் டிரவுங்கண் ணீரும் புலர்வதுபார்த் தென்போ லெவரிங்ங னேயிமை யாம லிருப்பவரே.

இ—ள்: போதுகளாற் கட்டிய மாஃவயணிக்க வாணன் தென்மாறையி விருக்கும் வண்மையாகிய மகிழ்கர் கம்மேல் வைத்த அன்புடனே அவ்வன் பிருக்கும் கெஞ்சறிவு கீழ்போக அழலுள் வெக்த பொன்போன்ற ¹ கிறத்தைக் கொண்டு இரவும் கண்ணீரும் எப்போது புலருமென்று புலர்வது பார்த்து இவ்விடத்தில் என்னேப்போல் உறக்கமின்றி இமையாமலிருப்பவர்யார்? எ-று.

தோங்கலணி' எனவும், 'வன்மகிழ்சர்' எனவும், 'இங்ஙனென்போல்' எனவும் இயையும். தொங்கல் - மாஃல. மகிழ்சர் - கணவர். ² அறை போதல் - கீழ்போதல். அழல் - செருப்பு (378)

¹பச‰ நிற**ம். ² அ**றைபோதல்-அற்றுப்போதல், கிழற்றுப்போதல், ஒட்டையாதல்.

ஈங்கி**து**வேன்னேனப் பாங்கி வினுதல்

சுங்கி தவென்னெனப் பாங்கி விஞ தல் எ - து. மற்றைகாட்காஃயில் வர்த பாங்கி தஃவியை கோக்கி கீ அழு துகொண்டிருத்தற்குக் காரணம் என்னென்று விஞதல்.

எம்மா திரமும் புரவலர்த் தேடி யிரந்துழல்வோர் தம்மா துயரந் தணித்தருள் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாழ் நம்மாவி யன்னவர் நாடொறு நாடொறு நல்கவுநீ விம்மா வருந்துவ தென்பிரிந் தாரின் விளங்கிழையே.

இ—ள்: விளங்கிழாய்! எத்திக்கினுங் கொடுப்போரைத் தேடியிர் த வருர் துவோர் தம்முடைய பெரிய தயரைத் † தவிர் த்தருளப்பட்ட வாணன் தமிழ்த் தஞ்சையில் வாழும் ரமதாவிபோன்றவர் ராடோறும் ராடோறும் இன்பமளிக்கவும் ரீ விம்மு தலுற்றுப் பிரிர் தாரைப்போல் வருர் துவ தென்? எ—று.

மாதிரம் - திக்கு. புரவலர் - கொடுப்போர். உழல்வோர் - வருக் து நல்கல் - அளித்தல். விம்மா என்பது வி**ண** தணித்தல் - ஆற்றல். 2 இன் - உவமவுருபு. எடுத்துக்கோடற்கண்ணே அகப்பொரு யெச்சம். வென்பதற்கு இன்பப்பொருள் என்று பொருள் கூறியவர் இவ்வாறு துன்ப முறு தலேக் கூறிய தென்னேயெனின், புணர்தல் பிரிதலிருத்தலி எங்கலூட லென்பன இன்பத்திற்கு றப்பாகலின் இவ்வைர்தினி லொன்று குறப்புக்குறையாம். அஃதென்னேயெனின், புணர்தலே அவ்வின்பத்திற் யின்பமென்றும் ஏனேய தன்பமென்றும் கூறுகின்றுழி, பிரியாது புணர்க் துழி வெறுப்படையும்; பிரிர் துழித் துன்பமுற்றிலரேல் அவாவிலராம்; இருத்தலும் ஊடலும் இவ்வாறே கொள்க. ஆதலால், தன்பமுருவிடின் இன்பக் குறைபாடேயெனக் கொள்க. (379)

இறைமகன்புறத்தோழக்கிறைமகளுணர்த்தல்

இறைமகன்.....இறை மகளுணர்த்**தல் எ -** த. தஃவவன் **த**ன்னிட**த்** தொழுகுமொழுக்கம் இன்று பாத்தையரிடத் தொழுகுகி~~ன்~~ருனென்று தஃவி பாங்கிக்குக் கூறல்.

^{† (}பி-ம்:-) 'தீர்த்தருவாப்பட்ட'

² உவமப்பொ**ருட்கண்** வர்த ஐர்தாம்வேற்றுமையுருபு.

'புறத்தொழுக்கு' என்பதற்குப் பொருள் பரத்தையரிடத் தொழுகு மொழுக்கம் என்ற பொருள் கொண்டவாறென்னேயெனின், வட நூலார் புறத்தைப் 3 பரமென்று கூறவராதலால், பரத்தையரென்னுஞ் சொற்குப் புறமுடையவரென்னும் பொருள்கூற நின்றவாறுணர்க. புறமுடையரென்ப தென்னேயெனின், இவரின்பம் இன்பமன்றென்று தெய்வப்புலமைத்திருவள் ளுவஞர் வரைவின்மகளிர் என்னும் அதிகாரத்தால் இன்பத்திற்குப் புறம் இவரின்பமென்று கூறியவாற்றுனுணர்க. "இருமனப்பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறுக் - திருகீக்கப்பட்டார் தொடர்பு" [920] என்பதனுமுணர்க.

தாராக நல்கினர் காரிகை யாய்தஞ்சை வாணன்றன்ணச் சேரா தவரென்னத் தீவிண யேணயச் செங்கண்வன்கட் காரா கழுனிக் கரும்பினஞ் சாயக் கதழ்ந்துசெந்நெல் ஆரா தயலிற்பஞ் சாயாரு மூர ரயலவர்க்கே.

இ—ள்: அழகையுடையாய்! தஞ்சைவாண்ணச் சேராதவர்போலத் தீவினேயுடைய யான் வருந்தச் சிவந்தகண்ணேயும் தறுகண்மையையுமுடைய எருமை கழனியிடத்துக் கரும்புக்கூட்டஞ் சாயமிதித்து விரைந்தபோய்ச் செர்நெல் உயுமாராது வயல்வரம்பு கடந்து அயலிலிருக்கும் கோரையை யருந்தும் ஊரையுடையவர் அயலாராகிய பரத்தையர்க்குத் தார்பொருந் திய தமது மார்பைக்கொடுத்தனர் எ—று.

எனவே,—கரும்புபோன்ற ⁴ குலக்கிழத்தியும் செர்கெல்போன்றதானும் வருர் தமனத்திலென்னு த வரம்புகடர் த அயலிலிருக்கும் கோரைபோன்ற பரத்தையரைக் கூடினனென உள்ளுறையுவமங் கொள்ளச் கிடர்தவாறு காண்க. தார் - மாலே. ஆகம் - மார்பு. வன்கண் - தறுகண்மை. காரா -எருமை. "பெற்றமு மெருமையு மரையு மாவே." [தொல் - பொ - சூ - 615] என்பதனுணர்க. கதழ்ர்து - விரைர்து. பஞ்சாய்-கோரை. (380)

³ பாம் - அர்ரியம், பின்னம் என்னும் பொருளில் வரும் வடசொல்; ''அறத்தான் வருவதேயின்பமற்றெல்லாம், புறத்த புகழுமில'' என்னுங் குற ளுரையில் 'புறத்த - துன்பத்தினிடத்தவாம்' என்ருர் பரிமேலழகர்.

⁴ கிழத்தியும் மனத்தில் வருர் தும், தானும் மனத்தில் வருந்தும் என்னு து எனத் தனித்தனியியைத் து, 'வருர் துவள் என்று கருதாமல்' எனவுரைக்க; அல்லாக்காற் (எண்ணி ஒருங்கு முடிக்கலுறின்) வருர் து மென்னுஞ் செய்யு மென்னும் முற்றுப் பலர் பாற்கு முடிபாகாமை காண்க.

தலேவியைப் பாங்கி கழறல் (இது வெளிப்படை.) கழறல் - இடித்துக்கூறல்.

புணயலங் காரகங் கற்பியல் போற்றியும் போற்றருஞ்சீர் மணயறம் பாலித்தும் வாழ்வதல் லாற்றஞ்சை வாணனன்னு டணயவண் டார்குழ லாரணங் கேகமக் கன்பரிக்காள் இணயரென் ருர்வமில் லாவுரை யாட லியல்பல்லவே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் நன்ஞடிபோன்ற வண்டார்ந்த குழூலயுடைய ஆரணங்கு போல்வாய்! அலங்கரிக்கும் அலங்காரம் நங்கற்பிலக்கணமே யென்று கற்பிலக்கணத்தை வழுவாமற் காத்தும், துதித்தற்கரியதாகிய சிறப் பையுடைய இல்லறத்தை யுண்டாக்கியும் வாழ்வதே யல்லால் இப்போது நம்மிடத்தன்பையுடையவர் இத்தன்மையரென்று விருப்பமில்லாததாக அவர் புறத்தொழுக்கைக் கூறுதல் நமக்கு முறைமையல்ல எ—று.

புணேதல் - அலங்கரித்தல். போற்றல் - காத்தல். இயல் - இலக்கணம். மீனயறம் – இல்லறம். இணயர் - இத்தன்மையர், ஆர்வம் - விருப்பம். ''அன்பீனுமார்வமுடைமை'' [குறள்-74] என்பதஞற் கொள்க. (381)

> தலேவி செவ்வணியணிந்து சேடியை விடுப்புழி அவ்வணியுழையர் கண்டழுங்கிக் கூறல்

செவ்வணி ... .. கண்டழுங்கிக் கூறல் எ - து. தஃவி பூத்தகாஃ முர் நாட் போக்கி நாலாநாள் நீராடிய பின் செம்பூச் சூட்டி செவ்வாடை யுடுத் துச் செஞ்சார் து பூசிச் சேடியை விடுக்க பரத்தையர் சேரியிலிருக்குங்கால் அவ் வலங்காரத்தை அயல்மீனயிலுள்ளார் கண்டிரங்கிக் கூறல்.

வேளாண் மரபு விளக்கிய வாண ்மின் ஞர்கழல்சூழ் தாளான் வளங்கெழு தஞ்சையன் னீர்சங்கர் தர்தான்னீர்க் தோளா மணியன்ன தொல்குல வோடையிற் ரூன்றியபூ வாளா வலர்தொடுப் பார்க்கெங்ங னேவர்து வாய்த்ததுவே.

இ—ள்: வேளாண்குலத்தை விளங்கச் செய்த வாணனென்னும் ஒளி யார்ந்த கழல்சூழ்ந்த தாளயுடையவனது வளம்பொகுந்திய தஞ்சையை யொப்பீர்! சங்கம் ஈனப்பட்ட நல்ல நீர்மையையுடைய வடுப்படாத முத்தம் போன்று தொன்றுதொட்டு வழுவில்லாது வரப்பட்ட சூலமாகிய வோடை யிற் ரேன்றிய பூ வறிதே அலர்தொடுப்பார்க்கு எவ்விடத்திலே யிருந்து வாய்த்தது — அ. பூவின்றி அலர்தொடுப்பார்க்கு ஒரு பூ வக் து வாய்க்கில் எவ்வா றலர் தொடாரென்றவாருயிற்று. மாபு - குலம். மின் - ஒளி. தோளாமணி- தூள படாமுத்தம். பூ - திங்கடொறும் வரும் மாதர்சூ தகம். வாளா-சும்மா. 'சங்கக் தக் த கன்னீர்' என்பதின 'மலர்ச்சக் தகன்னீர்' என்று பாடமோதி வெண்மலர் போன்ற அழகையுடைய முத்தமென்று பொருள் கூறுவாருமுளர். இவ்வாறு செவ்வணி யணிக் து சேடியை விடுத்தல் உலகின்கண் வழக்க மின்றெனின், புலவரான் காட்டப்பட்ட செய்யுள் வழக்கமெனக் கொள்க. (382)

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்

பாத்தையர் கண்டுபழித்தல் எ-து. அச்சேரியிற் போய சேடியைப் பாத் தையர் கண்டு பழித்துக்கூறல். ——

படியொன்று சாலி யணயவர் சேரிப் படர்பவளக் கொடியொன்று கீல மலர்ந்தது காட்டக் கொடியவெம்போர் வடியொன்று கூரிலே வேல்வல்ல வாணன்றென் மாறையிற்பொற் ஞெடியொன்று தோண்மட வார்சேரி வாய்வந்து தோன்றியதே.

இ—ள்: புவியிற் பொருந்திய நெற்போன்றவர் சேரியினின்றும் நடந்து வந்த பவளக்கொடியொன்று நீலம் பூத்ததைக் காட்டும்பொருட்டுக் கொடிய வெவ்விய போரைச்செய்யப்பட்ட வடித்தற்றெழில் பொருந்திய கூரிய இல போன்ற வேற்றெழில் வல்ல வாணன்தென்மாறையில் பொற்றுடி யணிந்த தோளேயுடைய மடவார் சேரியிடத்த வந்து தோன்றிற்று எ—ற.

படி புவி. சாலியினயவர்- இற்கிழத்தியாகிய தலேவி. படர்தல்-அச்சேரி யினின்றும் இச்சேரியில் வருதல். நீலம் - பொய்; பவளக்கொடி நீலமலர்தல் பொய் யென்ப துபற்றிக் கூறிஞர்; எனவே,— தலேவி பொய்யடையாளஞ் செய்தனுப்பியதெனப் பழித்துக் கூறியவாறு காண்க. வடி-வடித்தல். அக வணியாகிய நாணம் முதலிய குணங்களில்லாமையாற் புறவணியுடையாரென் பது தோன்ற போற்றுடியொன்று தோண்மடவார்' என்று கூறியது.

பரத்தையருலகியல் நோக்கி விடுத்தலின் தஃவென்வரவுகண்டு வாயில்கண்டோழிதல்

பாத்தையர்.....மொழிதல் எ-து. தலேவி நீராடியஞான்று பாத்தையர் தங்கள் சேரியில் தலேவனிருத்தல் உலகமுறைமைக்கு இயலாதென்று விடுத் தலின், தலேவன் வருதலேக் கண்டு வந்து தாதிகள் பாங்கிக்கு மொழிதல். வாருக்து பச்சிள நீர்மூலே யார்மதன் வாணன்றஞ்சை யாருக் தொழத்தகு மெம்பெரு மாட்டிதன் னேவலினுல் சேரும் பரத்தையர் சேரியி லேசென்ற சேடியைக்கண் டூருக் திரைப்புன லூரன்வக் தானின் அலகியற்கே.

இ—ள்: கட்டியகச்சைப் பூரித் தத் தள்ளப்பட்ட பசிய இளகீர்போன்ற முலேயார்க்கு மதனேயொத்த வாணன் தஞ்சையில் கற்பிஞல் யாவரும் தொழத்தகும் எம்பெருமாட்டி தனதேவலிஞல், முன் தலேவன்போய்ச் சேரும் பரத்தையருடைய சேரியிலே சென்ற சேடியைக்கண்டு ஊரப்பட்ட அலேயை யுடைய புனல்சூழ்ச் தவூரன் இன்று உலகியற்கு வச்தனன் எ—று.

வார் - கச்சு. திரை - அஃ. புனல் - நீர். உலகியல் - தஃவி நீரா டிய ஞான்று தஃவேன் பரத்தையிற் பிரியாமை தருமநூலியல்பு. (384)

> தூமகன் வரவு பாங்கி யரிவைக்குணர்த்தல் (இத வெளிப்படை.)

தள்ளா வளவயல் சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் உள்ளா துணப்பண் டகன்றன ராயினு முள்ளியிப்போ தெள்ளாது வந்துன் கடையினின் ரூர்நம் மிறைவர்குற்றம் கொள்ளா தெதிர்கொள்வ தேகுண மாவது கோமளமே.

இ—ள்: [கோமளமே!] நம்மிறைவர் தள்ளாத வளத்தையுடைய வயல் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் தரியலர்போல் உன்னேகினேயா து மூன்பு சென்றனரா யினும், இப்போது கினேத்து இகழா த வர்து உன் கடைவாசலில் நின்றனர்; அவர் செய்த குற்றத்தை மனத்திற்கொள்ளாமல் எதிர்கொள்வதே குணமா வது எ—று.

தள்ளா - நீங்கா. உள்ளாது - நிணயாது. பண்டு - முன்னம். உள்ளி -நினேர்து. கடை - கடைவாசல். கோமளம் - இளமையழது. 'உண்ணயுள் ளாது' எனவும் 'இப்போதுள்ளி' எனவும் இமையும். (385)

> தலேவணத் தலேவி யேதிர்கொண்டு பணிதல் (இது வெளிப்படை.)

மருவிற் பெருகல மன்னுவ தாக்தஞ்சை வாணன்வெற்பர் ஒருவிற் பசஃ யுருக்குவ தாகமக் கூடலெவ்வா 45 றிருவிற் புருவ விளங்கொடி யே 5 யேய்து மெய்தலில்லாத் திருவிற் புணே தூர் தார்வரை மார்பர் திருமுனின்றே.

இ—ள்: இரண்டு விற்போன்ற புருவத்தையுடைய இளங்கொடியே! தஞ்சைவாணன் வெற்பர் ஈம்மை மருவினராயின் பேரழகு நிலபெறுவதாம்; அவர் நீங்கின் பசிலதிறமுருக்குவதாம்; இத்தன்மையாகிய ஈமக்கு ஊடலெவ் வாறு? விடுதலில்லாத் திருவைப்போல் அணியப்பட்ட நறிய தாரையணிர்த வரைபோன்ற மார்பர் திருமுன்னின்று பணி தம் எ—று.

ாலம் - அழகு. ஒருவுகல் - நீங்கு தல். ஏய் தம் - பணி தம். எய்தல் - விடு தல். இன் உருபு ஒப்புப்பொருண்மைக்கண் வர் த து. பு?ன தல் - அணி தல். திருழன் - தகு தி வழக்கு. ஏய் தும் என்ற து பணி தமென்னும் பொருள் கொள்ளுமோவெனின், தேவர்கூறிய கடவுள்வாழ்த் தில் "தேவா திதேவனவன் சேவடி சேர் தமன்றே." [சிக். செய். 1] என்ப தனில் சேர் தும் என்ப தற்கு வணங்கு தும் என நச்சிரைக்கினியா ருரையெழு திரை. சேர் தும் என்ப தம் ஒருபொருட்கிளவியா தலால் ஏய் தும் என் ப தம் ஒருபொருட்கிளவியா தலால் ஏய் தும் என் ப தற்குப் பணி தும் எனவே பொருள்கொள்க. (386)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல் (இதுவெளிப்படை.)

மன்னவர் காம நெடுங்கடல் வாணன்றென் மாறையன்னுள் †தொன்னல வார்முலே மத்தர் தழி இத்தடர் தோளிணேயாம் பன்னக ராணிற் கடைந்திதழ் வார்திரைப் பட்டநன்னீர் இன்னமிழ் தார்ந்திமை யோசமை யாவின்ப மெய்தினரே.

^{† (}செ-ம்:-) 'தொன்னலம்'

⁵ பிறரெல்லாம் 'எய் தம்' என்றே பாடங் கொண்டனர். அஃ த இவ் வுரையாசிரியரின் உரைக்கொள்கைக் தப் பொருர் தா த; என்னே? இவ்வுரை யாசிரியர் நேர் தும் என்பதனே இதனேடொருபொருட்கிளவி யென்று 'பணி தம்' என்றுரை கூறிஞர்; அதற்கு (எய்+ தும்) 'தம்' தன்மைப் பன்மைவிகு தி; ஒழிர் த பகு தி 'எய்' என்பதும் 'நேர்' என்பதும் ஒரு பொருளவா யொன்றுமை காண்க. 'ஏய்தும்' எனிலோ, (ஏய்+ தம்) ஏய்தல் — பொருர் து தல், சேர் கல் என ஒருபொருட்கிளவியாம் என்க. 'ஏப் தல்' என்ப த இப்பொருட்டா தலே 175, 252-ம் கவிகளினுரையிற்காண்க. இதற்குப் பணி தும் என்னும் பொருள் இலக்கணேயாற் போர்த து.

இ—ள்: தலேவர் காதலாகிய கெடுங்கடலில் வாணன்றென்மாறையன் ஞளது அழகுபழகிய வார்மு லேயாகிய மத்தைத்தழுவிப் பெரிய தோளிணே யாகிய பன்னகராணிஞற் கடைர் த, இதழின்கண் செடிய *இலேயாலுண் டாகப்பட்ட நன்னீராகிய இனிய வழுதத்தையார்ர் த இமையோரத தெவிட் டாத வின்பத்தை யெய்தினர் எ—அ.

ரலம் - அழகு. தொல் - பழமை. மாறிப்பொருள்கொள்க. மத்தம் -மத்த. பன்னகம் - பாம்பு. திரை - ‡வெற்றிலே. அமையா - தெவிட்டா. கூற்று கவிக்கூற்று. களவிற்புணர்ச்சி யெல்லாம் தீலவன்கூற்றுய் கிகழ்த்தி இப்புணர்ச்சி கவிக்கூற்றுயின தென்னேயெனின், தீலவி நாணுடையளாத லால் தீலவி செயலின்றித் தீலவன் செயலாய் முடிதலின் தீலவன் கூற்றுய் கிகழ்ச்தது; \$ கற்பு அவ்வாறன்றி இருவர் செயலுமொத்து கிகழ்தலின் இரு வர் கூற்று ஒருகவிக்கண் கூறலாகாமையிற் கவிக்கூற்றுய் கிகழ்ச்தவா றுணர்க. (387)

வேள்ளணியணிந்துவிடுத்துழித்தமேகன்வாயில்வேண்டல்

வெள்ளணி ... .. வாயில் வேண்டல் எ - து. தஃவவி புதல்விணப் பயர்து செய்யாடிய செய்திக்கு அடையாளமாக வெள்ளாடை முதலியன வணிர்து சேடியை விடுப்புழி அச்சேடியை வாயிலாகத் தஃவைன் வேண்டிக் கூறல்.
——

என்பாற் குறையை கிணேக்து மருதெதிர் கொள்ளவல்லே தன்பாற் புலவி தணிசென்று கீதஞ்சை வாணன்வையம் அன்பாற் பாவும் புகழுடை யானரு ளேயணேயாய் உன்பாற் புலவி யுருள்வண்ண வாச்குழ லொண்ணுதலே.

இ—ள்: வையம் அன்பாற் பரவும் புகழுடையாளுகிய தஞ்சைவாணன தருளேப் போல்வாய்! அழகு பொருர்திய வார்ர்த குழஃயுடைய வொண் ணுதலாள் நின்னிடத்தில் புலவியையுருள்; ஆதலால், என்னிடத்தில் குறை யை நிணர்து மருதவண்ணம் எதிர்கொள்ள நீ விரைர்து சென்று அவ டன்னிடத்துப் புலவியை யாறச்செய்வாய் எ—று.

வல் - விரைவு. செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுகின் - வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை." [குறன்-1151] என்பதனைறிக. புலவி - ஊடல். வையம் - உலகு. பரவுதல் - துதித்தல். ஒண்ணுதல் - ஆகுபெயர். (388)

(செ.ம்:-) * 'அவேயால்';

‡ '**அ**‱'

\$ 'கற்பியல்'

தலேவி நெய்யாடிய திகுளே சாற்றல்

தூலவி கெய்யாடிய திகுளே சாற்றல் எ - து. தூலவி புதல்வணேப் பயக்து கெய்யாடிய தூனப் பாங்கி தூலவற்குச் சொல்லல்.

மலர்புரை யேர்கொண்ட வாட்கணெங் கோமங்கை வாணன் றஞ்சைப் பலர்புகழ் பாலற் பயர்துகெய் யாடினள் பாங்கௌர்க்கும் அலர்புரை சீடொளி யாடியுட் பாவையன் ஞட்குளகீர் புலர்புன லூரவென் னேதிரு வுள்ளமிப் போதுனக்கே.

இ—ள்: மலரை 6 யொப்பா யழகுகொண்ட ஒளி பொருந்திய கண்ணே யுடைய எமக்கரசாகிய மங்கை வாணன்றஞ்சையிற் பலரும் புசழப்பட்ட பாலினப் பெற்று கெய்யாடினள்; பாங்கியரெவர்க்கும் 7 மலரை யொப்பாய் நீண்ட வொளியையுடைய கண்ணுடியுட்பாவைபோன்றுளிடத்த உள்ளன்பு புலர்ந்த புனலூர! இப்போ துனக்குத் திருவுள்ளமியாதோ! எ—று.

பலர் புகழ் என்புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றெக்கது. பயர்து - சன்று. பாங்கு - பாங்கியர். "பாங்கிலன் றமியோ ளிடர்தீலப் படலும்" [இறை. சூ. 3] என்பதனுணர்க. ஆடி - கண்ணுடி. அள்னுடீது என்புழி வேற்றுமைமயக்கம். உளரீர் - உள்ளன்பு. ஒகாரம் - ஐயம்; என்னே, --பாத் தையர் சேரிக்குச் செல்லத் திருவுளமோ, ஈண்டுறையத் திருவுள்ளமோவென ஐயர்தருதலானெனக்கொள்க.

தலேவன் தன் மனத்துவகை கூறல் (இத வெளிப்படை)

மையணி வேல்விழி வாணுதல் கூர்ந்தது வாணன்றஞ்சைக் கொய்யணி நாண்மலர்க் கொய்பான் ஞள்குழ விப்பயந்து நெய்யணி மேனியி **ஃயவி** பூண்ட நிஃயறிந்தே கையணி வால்வளே யைக்கண்ட நாளினுங் காதன்மையே.

⁶ ஒப்பாய் - ஒப்பாகி.

⁷ மலர் விருப்புடன் அணிக்து போற்றப்படுமாறு போல, தலேவியும் பாக்கிமாரால் விரும்பிப் போற்றப்படுக்தன்மையள் என்க. கண்ளுடியுட் பாவை எதிர்சார்க்தார் செயலாயே யிருக்குமாறுபோலத் தலேவியும் தலேவளு கிய கினது செயலாயே யமைக்துள்ளாள் என உவமை விரித்தரைக்க. ஈண் டுச் சிக்தாமணி 'கண்ளுடியன்னகடிமார்பன்'' [2327] என்னுஞ்செய்யுளுரை ஒப்பிட்டுணரத்தக்கது.

இ—ள்: மையணிர்த வேல்போன்ற விழியையும் வாணு தஃவயு முடையாய்! வாணன் தஞ்சையிற் கொய்யப்பட்ட அழகாகிய நாண்மலரையுடைய கொம்புபோன்றவள் புதல்வினப்பெற்று ரெய்யணிர்த மேனியில் வெண்சிறு கூடுகு பூண்ட நிலேமையறிர்து கையிலணிர்த வொள்ளிய விளயினயுடையாளேக்கண்ட நாளினும் காதற்றன்மை மிகுர்தது எ—று.

வேல்விழிவாணுதல் - அன்மொழித்தொகை. கூர்தல் - மிகுதல்.
அணி - அழகு. நாண்மலர் - முறுக்கவிழ்மலர். குழவி - மக்ஷ. "குழவியு
மகவு மாயிரண் டல்லவை - கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே." [தொல். பொ.
கு. 578] என்பதனுணர்க. பயர்து - பெற்று. ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு;
"கெய்யோடையவியப்பியை தரைத்து." [திருமுரு. அடி. 228] என்ருர்
பிறரும். துழவி என்புழி இரண்டனுருபுதொக்கது. 8 வால்வனா - ஆகு
பெயர். காதன்மை - ஆசைத்தன்மை. வாணுதல் - அண்மைவிளி. (390)

தலவிக்கவன்வரல்பாங்கி சாற்றல் (இத வெளிப்படை.)

ஏரார் புதல்வன் பிறந்தனன் வாழிய வென்னுமுன்னே வாரார் வளமணே வந்துநின் முர்கங்குல் வாணன்றஞ்சை நீராவி நீல நெடுங்கண்டின் னேநின்ளே நீப்பதல்லாற் றோ தொழிகுவ ரோபெரி யோர்தஞ் சிறுவணேயே.

இ—ள்: நெடுங்காலம்வாழ்க! அழகார்ந்த புதல்வன் பிறந்தனனென்று சொல்வதற்கு முன்னே வருந்தகு தியில்லார் கங்குலிடத்து வளவிய நம்மனே யில் வந்து நின்றனர்; வாணன்றஞ்சையில் நீர்பொருந்திய வாவியிற் பூத்த நீலம்போன்ற நெடியகண்ணேயுடைய மின்னே! நின்னேப் பிரிவதேயல்லாமற் பெரியோர் தஞ்சிறுவனேத் தேர்ந்தறியாது விடுவரோ? எ—று.

ஏர் - அழகு. வாழிய - கெடுங்காலம்பற்றியசொல்; என்னே,—'வாழிய வென்னுஞ்சேயவென்கிளவி'' [தொல். எழு. உயி. சூ. 10] என்பதனு னுணர்க. ஆவி - வாவி. மின் - ஆகுபெயர். ரீத்தல் - பிரிதல். தேர்தல் -பிறர்தகாலத்தை யாராய்ர்தறிதல். (391)

> தஃவியுணர்ந்து தஃவெடுடுபுலத்தல் (இது வெளிப்படை.)

⁸ உடைமையாகிய வளேயின் பெயர் உடையவளே யுணர்த்தியமையின் இவ்வாகுபெயர் 'ஆதி' [நன்.] 'என்றதனுற் கொள்ளப்படும்.

வயங்கே ழுலகும் புரக்கின்ற வாணன்றென் மாறையன்ன நயங்கேழ் பெருவள நல்குநல் லூர நயந்துநண்ணி முயங்கேல் சிறுவற் பயந்தவென் மேனியின் முத்துவடம் தயங்கே ரகமுழு தும்பழு தாமது தானினக்கே.

இ—ள்: விளங்கப்பட்ட ஏழுலகத்தையுங் காக்கின்ற வாணன்றென் மாறையன்ன இன்பமும் ஒளியும் பெரியவளமும் எல்கப்பட்ட எல்லூரையுடை யவனே! சிறுவினப் பயர்த என்மேனியை விரும்பிப் பொருர்தி முயங்கற்க; முயங்கில் அதுதான் கினக்கின்பமாகிய பாத்தையர் முலேமேலணிர்த முத்து வடர் தயங்கப்பட்ட அழகுபொருர்திய செஞ்சமுழு தம் பழுதாம் எ—று.

வயங்கல்-விளங்கல். புரத்தல்-காத்தல். நயம்-இன்பம். கேழ்-ஒளி. தயங் கல்-விளங்கல், ஏர்-அழகு. ¹அகம்-கெஞ்சு. 'மேனிநயந்து' என இயையும். ()

> † பாணன் முதலாப் பாங்க னீறுப் பேணிய வாயில்கள் பெரியோன் விடுத்துழித் தஃமைகள் வாயில்மறுத்தல் (இத வெளிப்படை.)

தலேயா கியதன்மை யூரற்கு வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் மஃயா கியமதில் வையைகன் ஒட்டெங்கை மான்படுக்கும் கஃயாகு கின்னிசைக் கண்ணிகொண் டேதிரி கன்று தின்னிப் புஃயா கடக்கவெம் மிற்போக போக புறங்கடையே.

இ—ள்: தலேமைத் தன்மையாகிய ஊரற்கு வாணன த தமிழ்த்தஞ்சையைச் சூழ்ந்த மலேயாகிய மநிலேயுடைய வையை சூழ்ந்த நாட்டின் எங்கையாகிய மானேச் சிக்கவைக்கும் மானுக்கினமாகிய கலேபோன்றிகன் னிசையாகிய கண்ணிகொண்டு திரியப்பட்ட கன்று தின்னியென்னும் புலேயா! எம்மில்லி னின்றுங் கடக்கப் புறங்கடையிற்போக போகவென்று கல்லெறிந்தாள் எ–று.

எங்கை-என் தங்கை. கண்ணி- மான்படுக்குங்கண்ணி. ‡கஃ - இசைநூல். கன்று தின்னி - இகழ்ச்சிப்பெயர். 'போக போக' என்பது வெறுப்பின்கண் வர்த அடுக்கு. மேற்செய்யுளில் கல்லெறிர்தாயென்று பாணன் தஃவவியொடு கூறலால், இச்செய்யுளில் கல்லெறிர்தாள் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. ()

^{† (}செ - ம்:-) 'தீலவி பாணனே மறுத்தல்' ‡ இப்பாடம் ஆராயத்தக்க து.

1 அகம் - உள்ளிடத்தின் பெயர் மனத்திற்காய்ப் பின் அது மார்பிற்காயி
னமையின் இருமடியாகுபெயர். இனி, இங்ஙனமன்றி 'ஆகம்' என்னும்
மார்பின் பெயர் குறுக்கல்விகாரம் பெற்றதெனினு மமையும்.

வாயின் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறல்

வாயின் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறல் எ- து. கல்லெறி**க்**த தலேவியுடன் பாணன் கூறல்.

நினக்கே தகுநின் னெடும்புன லூரனு நீயுமவன் றனக்கே தகுவை தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் றடங்கிரிசூழ் புனக்கே கயமன்ன நின்னடி போற்றிப் புகன்றகன்றும் எனக்கே தகுமிகை யாலெம் பிராட்டி யெறிந்தகல்லே.

இ—ள்: எம்பிராட்டி! நின்னுடைய கணவளுகிய செடும்புனலூரனும் நினக்கே தசூவன்; நீயும் அவன்றனக்கே தகுவை; யான் செய்த குற்றத்தால் நீ பெறிர்த கல் தமிழ்த்தஞ்சை வாணனது பெரிய மலேசூழ்ர்த புனத்தி விருக்கும் மயில்போன்ற நின்னுடைய அடியைத் துதித்துத் தலேவன் வர வைக் கூறிய அதனைல்மனங்கன்றும் எனக்கே தகும் எ—று.

ஏகாரம் மூன்றும் பிரிநிலே; ஆடவர்களிலும் மடவார்களிலும் பாணர் களிலும் பிரித்து வாங்குதலின். தடங்கிரி - பெரியமலே. கேகயம் - மயில். கன்றல் - வெம்புதல். மிகை - குற்றம். (394)

விறலியை வாயின் மறுத்தல் (இது வெளிப்படை)

வண்புன லூர்வையை சூழ்தஞ்சை வாணணே வாழ்த்தலர்போல் கண்புன லூருமென் காதல்கண் டேநின் கடைத்தலேக்கே தண்புன லூரான்வர் தானென்று சாற்றிணே தானமுறப் பண்புன லூர்களெல் லாம்பாடி யேற்றுண்ணும் பாண்மகளே.

இ—ள்: ஈவுபெறர் புனல்சூழ்ர்த ஊர்கடோறும் பண்ணேப்பாடி இரர் துண்ணும் பாண்மகளே! வளவிய புனல்செல்லும் வையையாறு சூழ்ர்த தஞ் சை வாணனே வாழ்த்தல்போல் கண்ணிடத்தப் புனலூர்ர் துவரும் எண் காத லேக் கண்டு நின் கடைத்தலேயில் தண்ணிய புனலூரன் வர்தானென்று சொல் விளே; இச்சொற்கு மனம்பொறுத்தேன், செல்லாய் எ—று.

ஊர்தல் - செல்லுதல். ஊர்தல் - பெருகுதல். ஊரன்- மருதகிலத் துத் தூலவன். தானம் - ஈவு. 'இச்சொற்கு மனம் பொறுத்தேன், செல்லாய்' என்றது வருவிக்கப்பட்டது. (395)

விருந்தோடு வந்துழிப் பொறுத்தல் கண் டிறையோன் மகிழ்தல் (இது வெளிப்படை.) புரவே யெதிர்ந்த நமக்கு விருந்தின்று போலவென்றும் வரவே புணர்ந்தநம் மாதவம் வாழிய வாணன்றஞ்சைக் குரவேய் கருமுகிற் கொர்தள பாரக் குரும்பைக்கொங்கை அரவேய் துடங்கிடை யாள்விழி யூர்சிவப் பாற்று தற்கே.

இ—ள்: வாணன்றஞ்சையிலிருக்கும் § குரவ மாலே சூடிய கருமுகில் போன்ற அளகபாரத்தையும், குரும்பைபோன்ற கொங்கைப் பாரத்தையும் ² தாங்க†வாற்ரு தரவுபோல ஒசியப்பட்ட இடையாள த விழியின்கண் ஊரப் பட்ட சிவப்பாற்று தற்கு நம்மைக்காக்க எதிராய்வர்த விருர் த இன்றுவரப் புணர்ர்தே நமது மாதவம் எஞ்ஞான்றும் வாழ்க எ—று.

புரக்க - காக்க. நமக்கு என்புழிவேற்றுமைமயக்கம். போல - அசை கிலே. ''ஒப்பில்போலியு மப்பொருட்டாகும்.'' [தொல். சொ. இடை. 30] என்பதனுணர்க. தூவு - ஆகுபெயர். கொக்தளபாரம் - அளகபாரம். நடங்கல் - ஒசிதல். 'மாதவமென்றும் வாழிய' என இயையும். (396)

> விருந்துகண்டோளித்தவூடல் வெளிப்படநோக்கிச் சீறேலேன்றவள் சீறடி தொழுதல் (இது வெளிப்படை.)

தெரியோர் பொருட்டன் ற தேர்வின் றி யூடல் செயிர்க்கவர்க்கு கரியோர் தெளித்தென்ண காரணங் காட்டுவர் கானுண்டு தேன் வரியோர் தொடைப்புயன் வாணன்றென் மாறை மலர்த்திருவே பெரியோர் பொறுப்பரன் றேசிறி யோர்கள் பிழைத்தனவே.

இ—ள்: மணத்தையுண்டு வண்டுகள் பண்ணேவாசிக்கும் மாலேயை யணிர்த புயத்தையுடைய வாணன் தென்மாறை நாட்டிலிருக்குர் திருவை யொப்பாய்! ஆராய்ச்சியின்றி ஊடு த³லொருபொருளேயுடைத்தன்று; தெரிவா யாக; கோபித்தவர்க்கு ஆற்று தலன்றிச் சான்ருயுள்ளோர் தெளிவித்து என்னே காரணங்காட்டுவர்; என்னிடத்துக் குற்றமுண்டாயினுஞ் சிறியோர்கள் பிழைத்தன செய்தக்கால் பெரியோர்கள் பொறுப்பர்; ஆதலால் யான் தொழுகின்றேன், என்பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும் எ—று.

^{§ (}செ - ம்:-) 'குரவலர்மா'ல்' † (செ-ம்:-) 'வாற்று தான்போல'

2மூலத்தில் 'அரவு ஏய்' என்னுஞ் சொற்கு யாங்கொண்ட பாடமே பிரதி
பதப் பொருளா யியைவதம், முற்பதிப்புப் பாடம் இயையாமையுங் காண்க.
அரவு செல்லுங்கால் உடல் வீனர்து வீனர்து செல்லுமாறுபோல, 'இரு பக் கமும் வீனர்தை துவளும் இடை' என ஒப்புமை விரித்துரைக்க.

³ ஒரு பயின யுடைத்தன்றென்றவாறு.

'ஊடல் ஒர் பொருட்டன்று தெரி' எனமாறுக. செயிர்த்தவர் - கோபித் தவர். கரியோர் - சான்ருர். கான் - மணம். தேன் - வண்டு. வரி -பண். ஓர்தல் - ஈண்டு வாசித்தல். தொடை - மாலே. அன்றும், ஏகாரமும் அசைகில். சிறடிதொழலென்னுங்கிளவிப்பொருளானும், வருஞ்செய்யுளில் என்பாதமிறைஞ்சுதலென்று தலேவிகூறுதலானும் 'தொழுகின்றேன்' என் னுஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்டது.

இஃதேங்கையர் காணின் நன்றன்றேன்றல்

இஃதெங்கையர் காணின் நன்றன்றென்றல் எ - து. எங்கையராகிய பரத்தைமார்காணின் நீர்செய்தபணிவு குற்றமாய்முடியுமென்றல்.

எண்போன நெஞ்சமு நீருமென் பாத மிறைஞ்சு தனுங் கண்போலு மெங்கையர் காணினன் ரேகயன் மாதிரத்துத் திண்போ தகந்தொறுக் தீட்டிய வாணன் செழுக்தஞ்சைசூழ் வண்போ தளவிய நீர்வையை நாட்டுறை மன்னவரே.

இ—ள்: கயற்கொடியைத் திக்குக்களிலிருக்குக் திண்ணிய யானேக டோறு மெழுதிய வாணன் செழுமையையுடைய தஞ்சையைச் சூழ்க்த வள விய போது கலக் துவரப்பட்ட சீரையுடைய வைகைகாட்டிலுறையும் மன்ன வரே! என்ன எண்ணுதல்போன கெஞ்சமும் சீரும் என்பாதம் வணங்கு தீல நடக்குக் கண்ணேயொக்கும் எனக்குத் தங்கைமாராகிய பரத்தையர் காணின் கன்றே? எ—று.

எண் - எண்ணு தல். இறைஞ்சு தல் - வணங்கு தல். எங்கையர் - என் தங்கைமார். நன்றே என்புழி ஓகாரம் எதிர்மறை. கயல் - ஆகுபெயர். மாதிரம் - திக்கு. போதகம் - யானே. தீட்டல் - எழு தல். அளவு தல் -கலத்தல். (398)

† அங்கவர் யாரையுமறியேனென்றல் (இ*து வெளிப்படை.*) இ*தற்*கு [இச்செய்யுளிற்] *கவிபில்*லே.

4 மன்னும் புலவியை மாற்றியுக் தேற்றியும் வல்லவண்ணம் இன்னுக் தெளிக்**தி‰** யெ**ன்**னேயென் னேயென்செய் கேனி தற்கு

^{† (}பி-ம்:-) 'அங்கவனுரையும்';

⁴ இ—ள்: (அழகால்) அரிய தெய்வப்பெண் போல்வாய்! மணத்துளதாம் கின் ஊடு (யிரந்து) மாற்றியும், இயன்ற அளவு காரணங்காட்டி (என்மேற் 46

முன்னம் படிந்து முழகுகன் னீர்க்கங்கை முன்னுறையும் அன்னம் படியுங்கொல் லோவுவ சாழியி லாசணங்கே. (இது பிறசெய்யுட் கலி,]

(399)

காமக்கிழத்தியைக் கண்டமை பகர்தல் (இது வெளிப்படை.)

போயே தெருவிற் றனிவினே யாடும் புதல்வற்புல்ல கீயே திலேயல்லே கின்மக னேயிவ னீயுமவன் தாயே வருகெனச் சேயன்ன வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைமான் ஏயே யென திற்ற லானறிக் தேன்றன் கூ யெங்கையென்றே.

இ—ள்: முருகவேளேயொத்த வாணன் தமிழ்த்தஞ்சையிலிருக்கும் மான்போன்ற பாத்தையானவள் தெருவிற்போய்த் தனியேவிளேயாடும் புதன்வின த்தழுவியெடுத்திலக்கண்டு யான் 'கீ அயலாளல்'ல; கினக்குமகனே இவன்; கீயும் அவண்தாயே; வருக' என்றழைக்க, அவள் அம்மொழிகேட்டு நாணத்தினுல் ஏயேயெனகிற்றலான் அவள்தன்'ன எங்கையென்றறிக்தேன்.

4 மகிழ்ந என்னு முன்னிலே எச்சம். புதல்வன் - மகன். புல்லல் - தழு வல். எதிலே - அயலாய். சேய் - முருகன். ஏயே என்பது நாணத்தின் வர்த ‡அடுக்குமொழி. எங்கை - எனக்குத்தங்கை. (406)

> தலேவியைப் பாங்கி தணித்தல் (இத வெளிப்படை)

மாவா ரணமன்ன வாணன்றென் மாறைகம் மன்னர்கின் ஊப் பாவாய் பணியவும் பார்க்கிலே நீயிடப் பாகமங்கை

^{் (}பி-ம்:-) 'கடுக்கமொழி' குற்றமின்மையைத்) தெளிவித்தம் கீ இன்னுக் தெளியவில்ஃ; (உன் அறிவு இவ்வாறிருக்தபடி) யென்னே! யெண்னே! உன்னேத் தெளியப் பண்ணு மிதற்கு யான் இனி என்செய்யக்கடவேன்; மூதலில் அடைக் த முழுகப்பட்ட கல்ல கீரையுடைய கங்கையாற்றின்கண் வசிக்கும் அன்னப்பட்சியான த (பின் அதனேவிடுத்து) உவர்க்கடலிற்படிய விரும்புமோ? (விரும்பா தன்றே!) எ—ற. பின்னீரயும், கன்னீர்க் கங்கைபோன்ற உன்மாட்டு இன்ப நகர்க் த விரும்புதலுற்ற என்மனம் உவர்க்கடல்போன்ற பாத்தைய ரிடத்த விருப்புறுமோ என்னும் பொருளே யுள்ளு நத்த கின்றமை காண்க மகிழ்க என்னும் விளிச்சொல்லான த எஞ்சி கின்றதென்றவாறு.

தாவாத சங்கரன் கங்கைதன் கொங்கை ⁵ தழி இயிதழிப் பூவார் சடைமுடி மேல்வைத்த போதும் பொறுத்தனளே.

இ—ள்: பாவைபோன்றவளே! பெரியயாளேயோத்த வாணன்றென் மாறைநாட்டில் நம்மன்னர் நின்னேப்பணிதலேச்செய்யவும் நீ பார்க்கில; சங்கான் இடப்பாகத்தைநீங்காத அம்பிகை, சங்கான் கங்கைதன் கொங்கை யைத்தழுவிக் கொண்றைப்பூவார்ந்த சடைமுடியின்மேல் வைத்தபோதும் பொறுத்தனள்; இது கேட்டிலேயோ? எ—று.

மங்கை - அம்பிகை. தாவாத - நீங்காத. இதழி - கொன்றை. உம்மை செறப்பு.

தீலமகள்புலவி தணியாளாகத் தஃமைகனூடல் (இத வெளிப்படை)

தழங்கார் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றனதருள்போல் பழங்காத லெண்ணலென் பைதனெஞ் சேயிவ்ள் பண்டுபைப்பொற் கழங்கா டிடமுங் க_ிமலர்க் காவு**ங்** கடந்துபுள்ளும் வழங்கா வழிநமக் கோர்துணே யாய்வந்த மானல்லனே.

இ—ள்: துன்பமுற்ற என்னெஞ்சே! இவள்முன்பு செம்பொன்னுற் செய்த கழங்கு ஆடப்பட்ட இடமும், விளேயாடப்பட்ட மணத்தொடு கூடிய மலர்ச்சோஃயும் விட்டுகீங்கிப் புட்களும் இயங்காத பாஃவிலத்தின் வழியில் கமக்கொரு துணேயாய்வக்த மான்போன்றவளல்லள்; கிறைக்தொலிக் கும் புனுஃயுடைய வையையாறு சூழ்க்த தஞ்சைவாணன்றன்னுடைய அருள் போன்ற தூவிபழங்காதூல எண்ணவேண்டாம் எ—று.

'ஆர் தழங்கு புனல்' என இயையும். தழங்கு புனல்: வினே த்தொகை. பைதல் - துன்பம். கடி - மணம். கா - சோஃ கடத்தல் - விட்டு நீங்கல். வழங்கல் - உலாவல். மான் - ஆகுபெயர். (402)

பாங்கி அன்பிஃகொடியையென் நிணர்த்தார்மார்பிண யிகழ்தல் பாங்கி அன்பிஃ.....யிகழ்தல் எ—து. பாங்கி தீலவின யன்பிலாய், கொடியாயென இகழ்ர் தகூறல். —— மைக்காண் மலர்த்தொடை வாணன்றென் மாறையெம் மன்னருவக் தக்காண் முயங்கி யமிழ்தென வார்க்தனி சார்வமுற்று

⁵ ஈண்டுச்சொல்லி சையளபெடை யலகு பெரு த நின்றது.

முக்காண் மதிவட்ட மென்முலே மாதை முனிக்துகஞ்சென் றிக்காண் மிகவுவர்த் தீர்புல வாகிற்றி செங்களேயே.

இ—ள்: கருகிறம்பொருந்திய முறுக்கவிழ் மலர்மாஃயணிந்த வாணன் நென்மாறை நாட்டிலிருக்கும் எமக்கு மன்னரே! அந்நாள் மூன்ரும் பூரிண நாள் மதியினது வட்டம்போன்ற மெல்லிய முஃவட்டத்தையுடைப மாதை விருப்பமுற்றுப்புணர்ந்துமகிழ்ந்து அமுதென இன்பத்தை நுகர்ந்தீர்; இந் நாள் நஞ்சென்றுமுனிந்து மிகவும்வெறுத்து எங்களோடுபுலவாகின்றீர்.

மைக்காண்மலர் - குவளேமலர். மன்னர் - அண்மைவிளி. உவர் து - மகிழ்ர் து. முயங்கி - புணர்ர் து. ஆர் தல் - நுகர் தல். ஆர்வம் - விருப்பம். நேர்தை, பத்திரை, சபை, இருத்தை, பூரணேயென முதற்றிதிதொடுத் தப் பஞ்சமிவரைக்கும் முதலாம்வட்டம், சட்டிதொடுத் து தசமிவரைக்கும் இரண்டாம் வட்டம், ஏகா தசிதொடுத் தப் பூரணே வரைக்கும் மூன்றும்வட்டமா தலின் 'முர் காண்மதிவட்டம்' என்ற து. உவர் த்தல் - வெறுத் தல். புலத் தல் - உடைக்ல. எங்களே என்புழி வேற்றுமையைக்கம். 'அர் காள் முர் காள்' என வும், 'ஆர்வமுற்று முயங்கியுவர் தமு து' எனவும், 'இர்காள் கஞ்சென்று முனிர் து மிகவும்' எனவும், 'எங்களேப்புலவாகிற்றிர்' எனவும் இயையும். (403)

ஆயிழைமைந்தனு மாற்றுமையும்வாயிலாக வரவேதிர்கோடல்

ஆயிழை.....வெதிர்கோடல் எ— து. தஃவன் பாத்தையர் சேரிக் குத் தேரின்மேலேறிப்போம்போது தெரிக்தெடுத்த அணியையணிக்த புதல் வன் குறுக்காகிற்க, அப்புதல்வினத்தழுவி பெடுத்துக்கொண்டு தஃவவன் ஆற்முமையுடன் வக்துழி, தீலவியைப் புதல்வனுக் தீலைவஞற்முமையுக் தூதாக எதிர்கொள்ளுதல். ——

வெள்ளம் பரந்தன்ன வேட்கைசென் ருலு மிகப்பெரியோர் உள்ளஞ் சிறியவர் மேற்செல்வ ரோவொளிர் கோமளஞ்செய் 7 வள்ளங் கமல மலர்த்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையன்னப் புள்ளம் புனல்வய லூரபுன் காமம் புகல்வதன்றே.

இ—ள்: கடல்புரண்டுவர்தாற்போலும் வேட்கைசெல்லினும் மிகவும் பெரியராயிஞேர் உள்ளஞ்சிறியவராகிய பரத்தையர்பால் செல்வரோ? செல்

நேந்தை - க, சு, கக; பத்நிரை - உ, எ, கஉ; சயை - க, அ, கக; இருத்தை - ச, க, கச; பூரணே - டு, க௦, கடு:—என மதிவட்டங்கொள் எப்படுவதினப் பிங்கலந்தையில் வானவர்வகைத்தொகுதியுட்காண்க.

⁷ உவமத்தொகையில் 'வள்ளக்கமலமலர்' எனப்புணரற்பால து **எ**து கைத்தொடை நோக்கி மெலிர் து நின்றது.

Chieffer Diese

லார்; விளங்காகின்ற † அழகாற் செய்த கிண்ணம் போன்ற கமலமலரில் தஞ் சை வாணன் தென்மாறை யன்னப்புள்ளிருக்கும் அழகிய புனஃலயுடைய வய லூர! புல்லிய காமத்தை ஒரு பொருளாய்ச் சொல்வதன்று

எனவே, நீ பாத்தையர் சேரிக்குப்போன தன்மையையல்லே என்ற வாருயிற்று. வெள்ளம் - கடல். ''கடலன்ன காமமுழர் தம்'' [குறள் - 1137] என்றுர் பிறரும். உள்ளஞ்சிறியவர் - பரத்தையர். ஒகாரம் - எதிர்மறை. கோமனம் - அழகு. வள்ளம் - கிண்ணம். மலர் என்புழி ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. அம்-அழகு. புகல்வது - சொல்வது. தாமரைமலரில் அன்னப்புள் ளிருக்கும், ஒழிக்த பூவில் இராதெனப் பொருள்கொண்ட வதனை், தீலவன் தன்னிடத்தல்ல த பரத்தையர்பால் செல்வானல்லனென்பதாக உள்ளுறை யுவமக் தோன்றியவாறுணர்க. 'வள்ளங் கமலமலர் அன்னப்புள்ளம்புனல்' எனக் கூட்டுக.

> மணந்தவன் போயபின் வந்த பாங்சியோ டிணங்கிய மைந்தன யினிதிற் புகழ்தல் (இது வெளிப்படை.)

இருமையி லேயும் பயன்களெல் லாந்தன்னே யீன் றநமக் கொருமையி லேவர் துறத்தகைர் தான்மைர்த ணெண்சுடர்பேரல் வரும்பி லேகொண்டு மாதடிர் தானன்ன வாணன்றஞ்சைத் திரும்யி லேயண் யாய்புன லூரணத் தேருடனே.

இ—ள்: ஒள்ளிய ஞாயி **ற**போல் ஒப்புச் சொல்லவரும் வேல்கொண்டு மாமரமாக கின்ற சூரீன வெட்டிய முருகவேள்போன்ற வாணன் றஞ்சை நகரிலிருக்கும் அழகிய மயில்போன்றவனே! மைந்தன் இம்மை மறுமைகளில் ‡வரும் பயன்களெல்லாக் தன்னேப்பெற்ற கமக்குஒருமையாகிய இப்பிறப்பிலே வர் து பொருர் த பரத்தையர் சேரிக்குப் போம் புனலூரினத் தகைர் து மினக்கழைத் துக் கொண்டு வந்தான் *டைறு*.

இருமை - இம்மை மறுமை. ஒருமை - இப்பிறப்பு. உறு தல் - பொருர் சுடர் - ஞாயிறு. அபில் - வேல். ஏகாரம் - அசைநில். · ஆர்மு தறடிக்க சுடரிலே கெடுவேல்" [தி**ருமுரு-அடி-4**6] என் வெட்டு தல்; 'மைந்தனிருமையில்' எனவும், 'வந்த றப் புன**லா மீன த்** பதனு னுணர்க. தேருடனே தகைந்தான்" எனவும் மாறுக. (405)

^{† &#}x27;அழகாச் செய்த' எனப்பாடமிருப்பிற் சிறக்கும். ‡ (செ-ம்:-) பயன்களே யெல்லாம்'; இப்பாடத்திற்கு 'ஐ' யுருபு முடியா து கிற்றல் காண்க.

தலேவி தலேவணப் புகழ்தல் (இத வெளிப்படை)

கொண்டானிற் அன்னிய கேளிர்மற் றில்லேக் குறிப்பினென்று தண்டா தவர்சொன்ன சால்புகண் டேன்றல மேழ்புரக்கும் வண்டார் மலர்ப்புயன் வாணன்றென் மாறை மகிழ்நர்முன்னுள் உண்டா கியபழங் கேண்மையிக் நாளு மொழிக்கிலரே.

இ—ள்: தலமேழையுங் காக்கும் வண்டார்க்க மாஃயணிக்க புயத்தை யுடைய வாணன் தென்மாறையிலிருக்குக் தீலவர் மூன்னு எண்டாகிய பழ கிய நட்பு இக்காள் வரைக்கும் ஒழிக்திலர்; ஆதலால் கரு தமிடத்துக் கண வனினும் அணித்தான கேளிரில்ஃயென்று அறிவில் கீங்காத பெரியோர் சொன்ன மாட்சிமையை இன்று கண்டேன் எ—று.

பாங்கி முன்னிஸேயெச்சம். கொண்டான் - கணவன். உடலு முபிரு செஞ்சு மன்பு மொன்றுய்க் கலக்த தன்மை தக்தை தன்னேயர் முதலாயி ஞேர்க்கில்ஸேயால் "கொண்டானிற்றுன்னிய கேளிர் பிறரில்ல" [கான்மணி-55] என்று கூறிஞ்ளென்றுணர்க. துன்னுதல் - கிட்டுதல். கேளிர் - சுற்றத் தார். மற்று - அசை. குறித்தல் - கருதல். தண்டாதவர் - கீங்காதவர். சால்பு-மாட்சிமை. மலர் - ஆதபெயர். மகிழ்கர் - கணவர். கேண்மை - கட்பு. (406)

பாங்கி மணவியைப் புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை)

சிறந்தார் புகழ்**த**ருந் தீம்புன அரசன்செய் தீமையெல்லாம் மறந்தார்வ மெய்தி வணங்குத லாலிவள் வாணன்றஞ்சை நிறந்தா சகையன்ன நித்திலம் போலு நெடுங்குலத்தில் பிறந்தார் நிறைந்தகற் போர்வடி வேபெற்ற பெற்றியளே.

இ—ள்: இத்த²லவி மிக்காயி 2 ஞர் புகழ்தரும் இனிமையாகிய புனலூ ரன் செய்த தீமையெல்லாம் மறர் த விருப்பமுற்று அவனத்தன்மையனென்று கருதாது வணங்கு தலான் வாணன் தஞ்சை ரகரின் கண் ஒளியில் தாரரை யொத்த முத் துப்போல் உயர்கு லத்திற் பிறர் த மடவாருடைய நிறைர் த கற் பிலக்கண மெல்லாம் ஒருருவாகப் பெற்ற பெற்றியள் எ—று.

சிறந்தார் - மிக்கோர். "உலகமுவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" [திருமுரு-அடி-i] "பகல்கான் றெழுதரு" [பெரும்பாண்-அடி-2] என்பன போலப் "புகழ்தரும்" என்பதோர்சொல். ஆர்வம் - விருப்பம். நிறம் - ஒளி. செடுங் குலம் - உயர்குலம், செடுமால் என்ப தபோல. (407)

இச்சொன்ன கிளவிகளெல்லாம் வாயில் வேண்டல் முதல் நான்கு வகைக்கும் ஒக்குமாறு அறிக் துகொள்க.

பா**த்**தையிற்பிரிவு முற்றும்.

3. ஓதற்பிரிவு

ஒதற்பிரிவு எ - து. தலேவன் கல்விகாரணமாகப்பிரிதல். தலேமகளே பெய்தியிருக்கே இவனே துவான்பிரிவானெனில், முன்ஞானமிலானும்; இலானகவே ஞானத்தின்வழியது ஒழுக்கமாகலானும், ஒழுக்கத்தின் வழித்துக்கு மாகலானும், இவையெல்லாங்குறையீடாமே யெனின், ஆகாது; கற்பான் பிரியுமென்பதன்று; பண்டே குரவர்களாற்கற்பிக்கப்பட்டுக் கற்றுன் †அறம் பொருளின்ப வீடுபேறுகள் நுதலிய நூல்களெல்லாம்; இனிப்பாதேயத்து அவை வல்லோருளமெனிற் காண்பலென்றும் அவைவல்லார்க ஞுள்வழிச் சென்று தன்ஞானம் மேற்படுத்து அவர் ஞானங் கீழ்ப்படுத்தற்கு மெனக்கொள்க.

கல்விக்குப்பிரிவு தலேமகனுணர்ந்த தோழி தலேமகட்குணர்த்தல் (இதுவெளிப்படை.)

மல்வித் தகங்கொண்ட தோளுடை யான்றஞ்சை வாணன்றெல்சிர் நல்வித் தகன்புவி நாவில்வைத் தோன்வையை நாடணயாய் கல்வித் தடங்கட னீந்திய காதலர் கற்றவர்முன் சொல்வித்த வென்றமு லார்சுரம் போகத் துணிந்தனரே.

இ—ள்: மற்றெழிலில் வல்லபங்கொண்ட தோளுடையாகுகிய தஞ்சைவாணனது பழகிய புகழாகிய நல்லவிதையினே அகன்ற புவியினுள்ளோர் நாவில் பயிராக வைத்தவனது வைகைநாடு போன்றவளே! கல்வியாகிய பெரியகடி நீர்திக் கரைகண்ட தலேவர் திசைகளிற் கற்றவர்முன் தாங்கற்ற கல்வியானுண்டாகிய கீர்த்தியாகிய வித்தைவிதைக்க என்றெண்ணி அழலார்ந்த சுரத்தின்கட்போகத் தணிந்தனர் எ—று.

மல் - மற்ரெழில். வித்தகம் - வல்லபம். வித்து - **விதை.** புவி -ஆகுபெயர். தடங்கடல் - பெரியகடல். சொல் - கீர்த்தி. வித்த - வித்தை விதைக்க. (408)

தூமைகள் கார்ப்பருவங்கண்டு புலம்பல் (இது வெளிப்படை.)

யாணர்க் குழன்மொழி யென்செய்கு வேன்கல்வி யெல்**ஃ**யெ<mark>ல்</mark>லாம் காணப் பிரிர்தவர் காண்கில ராற்கடன் மேய்ர்*து* த**ஞ்**சை

^{† (}பி-ம்:-) 'தன்மார்த்தகாமவீடுபேறுகள்'

வாணர்க் கெதிர்ந்தவர் மங்கையர் போலுமென் வல்லுயிரின் ஊணற்ப மென்னவெண் ணுவரு மேக முருமுடனே.

இ—ள்: அழகினேயுடைய குழலிசைபோன்ற மொழியாய்! தஞ்சை வாணனுக்கு எதிராகிய பகைவர் மினவியர்போலும் துன்பமுழந்திருக்கின்ற என்னுடைய வலியவுயிரை இனியவுணுக நுகர்தலெளிதென எண்ணிக் கடல்கீரையுட்கொண்டு இடியுடனே மேகம்வாராகின்றது; இதினக் கல்வி [யெல்லே] யெல்லாம் காணப்பிரிந்ததிலவர் காண்கிலர்; ஆதலால் யானென்ன செய்குவேன்! எ—று.

யாணர் - அழகு. செய்யா என்னும் விணயெச்சம் செய்து என்னும் இறந்தகால வாய்பாடாகப் பொருள்கொள்க. உரும் - இடி. (409)

> த**ஃ**மகளப்பாங்கி யாற்றுவித்தல் (இது வெளிப்படை)

காதற் கயப்படிக் துன்னெடு காமக் கனி நுகரா தோதற் ககன்ற வுணர்வுடை † யோருடை யோனுலக மாதர்க் கமைக்தருள் வாணன்றென் மாறை வரக்கடவார் ஆதற் கணங்கண யாய்புய லேது வறிக்தருளே.

இ—ள்: அணங்கீனயாய்! காதலாகியகுளத்திற்படிர்து உன்ெடு கூடிக் காமமாகிய கனியைநுகராது ஒதற்பிரிவாகப் பிரிர்த அறிவடையோர் பூமிதேவியார்க் குடையோஞுகி யமைர்தருளப்பட்ட வாணன் தென்மாறை யில் வரக்கடவாராதற்கு வர்தபுயல் கிமித்தமென்றறிர்தருள்வாய் எ—று.

கயம் - குளம். புயல் - மேகம், ஏது - கிமித்தம். (410)

ஓதற்பிரிவு முற்றும்.

----

^{† (}செ-ம்:-) 'யோருடை நீருலகம்'; இவ்வண்ணம் இப்பகு திக்கு மூல மாத்திரமுள்ள மூன்றேட்டிலுள்ளன. ஆஞல் உரையுள்ள பிரதியில் யாம் கொண்ட பாடம் காணப்படுகிறது. உரைக்கு யாங்கொண்ட பாடம் பொருர் ததல் காண்க.

4. காவற்பிரிவு

காவற்பிரிவு எ— த. நாடு காத்தற்குப் பிரியும்பிரிவு. இவன் நாட்டைப்பிறர் புகுந்து கலி தலு ந்கைக்கொள்வ தஞ் செய்யப்பட்டு, அவை நீக்கு தற்குப்பிரிய ஆண்மையும் மதிப்பும் இலனுமெனின், நாட்டை நலிவாருள ராக நலிவுகாத்தற்குப் பிரியுமென்பதன்று; நாட்ட கத்து நின்று நகரகத்து வந்து முறைசெய்யமாட்டாதமூத் தோரும் பெண்டிரும் இருக்கை முடவரும் கூனரும் குருடரும் பிணியுடையாருமென இத்தொடக்கத்தார் முறைக்கருமங் கேட்டுத் திருத்து தற் பொருட்டாகவும், வளனில் வழி வளர்தோற்று வித்தற்கும், "தேவர்குலமே சாலேயம்பலமே" என்றித்தொடக்கத்தன வற்றை ஆராய்தற்கும், அழி குடி யோம்பு தற்கும் பிரியுமென்பது. அல்ல தூ உம், பிறந்த வுயிர்தாயைக் கண்டு இன்புறு வதுபோலத் தன்னுற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ் சாதிகள் தண்ணேக்கண்டு இன்புறு வதுபோலத் தன்னுற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ் சாதிகள் தண்ணேக்கண்டு இன்புறு தலின் தான் அவர்கட்குத் தன்னுருவு காட்டுதற் பொருட்டாகவும் பிரியுமெனக்கொள்க.

தோழி த®லவன்காவற்பிரிவுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

விண்காவல் கொண்ட திலோத்தமை தான்முதன் மெல்லியலார் கண்காவல் கொண்டருள் காரிகை காவலர் கார்க்கடல்சூழ் மண்காவல் கொண்ட மனத்தின ராயினர் வாணன்றஞ்சைப் பண்காவல் கொண்ட மொழிச்செய்ய வாயிதழ்ப் பைங்கிளியே.

இ—ள்: விண்ணுலகப் பதவிக்கு உலகில் தவஞ்செய் து ஒருவர்வா ராத படிக்கு இடையூறு செய் தகாவல்கொண்ட திலோத்தமை முதலாகிய மட வார் கண்களே அயலில் ரோக்காமற் காவல்கொண்டருளப்பட்ட அழகையும், வாணன்றஞ்சை காட்டில் பண்ணேத் தன்வாயினின்றும் போகாமற் காவல் கொண்ட மொழியையும், சிவர் தவாயி தழையுமுடைய பைங்கிளியே! காவ லர் கரியகடல் சூழ்ர் த மண்ணேக்காவல் கொண்ட மனத்தின ராயினர் எ-று.

விண் - விண்ணுலகு. காரிகை - அழகு. 'காரிகைபண்காவல்கொண்ட' என இயையும். (411)

தஃமகள் கூதிர்ப்பருவங்கண்டு வருந்தல் (இத வெளிப்படை.)

8 மன்னுபிர்க் காவலன் வாணன்றென் மாறையில் வந்தளியார் 9 என்னுயிர் காவல ரேந்திழை யாயி தயம்புலர்த்திக்

⁷ முறைசெய்ய - முறைவேண்டு கூலச்செய்ப, முறைப்பாடுசெய்ய; முறை-கீதி.
8 உயிர்க்காவலன்: உயிர்களேக்காக்கின்ற அரசன் என 2-ம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றெக்க தொகையாதலின் வருமொழி வல்லினமிக்க து.
47

கொன்னுயிர் வாடை கொடும்பனி நீரிற் குளிர்குழைத்துப் பின்னுயி ராமலென் மேற்பூசு நாளுமென் பேசுவதே.

இ—ள்: உலகத்தில் விலைபெற்ற உயிர்களேக்காக்கின் ற காவலனுகிய வாணன் தென்மாறையில் ஏந்திழையாய்! செஞ்சை † யுலர்த்தி அச்சத்தை வீசும் வாடைக்காற்றுக் கொடியதாகிய பணி நீரிலே குளிரைக்குழைத்துப் பின் யான்மூச்சுவிடாமற் பூசுநாளினுங் காவலர்வந்து என்னு பிரையளியார்; இனிப்பேசுவது என்? எ—று.

புலர்த்தல் - ‡ உலர்த்தல். கொன் - அச்சம். உயிர்த்தல் - வீசுதல். உயிராமல் - மூச்சுவிடாமல். 'பூசுநாளுங்காவலர்வர்தளியார்பேசுவதென்' என இயையும்.

தோழி யாற்றா வித்தல் (இது வெளிப்படை.)

வரற்கால மென்றென் றெனப்பல கூடல் வீளத்து திரம் விரற்கால வின்று மெலியன்மின் னேசென்று மேதினிகாத் தூரற்கால குஞ்சர மஞ்சமஞ் சூர்ந்துறை வீசுகின்ற சரற்காலம் வந்தடைந் தார்தஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பரே.

இ—ள்: மின்னே! போய் நாட்டைக் காத்த உரல்போன்ற கால்கின யுடையனவாகிய குஞ்சரங்கள் அஞ்சும்படி முகில்நடந்து துளிகின யெறியப் பட்ட சாற்காலமென்றறிந்து தஞ்சைவாணன் தமிழ்வெற்பர் வந்தடைந்தனர்; ஆதலால் திலவர் வருங்காலம் எப்போ தெப்போதென்று பலகால் கூடல் வினத்து விரல் உதிரமொழுக இன்றுமெலிய வேண்டாம் எ—று.

என்றென்று என்பது விரைவின்கண்வந்த அடுக்குமொழி. ⁰ கூடல் வீனத்தல் - பிரிந்த கணவன் வருதற்கு விரலால்வீனத்தக் குறிபார்த்தல். கால - ஒழுக. குஞ்சரம் - யான; சாதியொருமை. உறை - துளி. (413)

காவற்பிரிவு முற்றும்.

(ವಜಾ

† (பி—ம்:-) 'யுணக்கி'; ‡'உணக்கல்' ⁹ என்னுயிர் + காவலர். 2-ம் வேற் றுமைத்தொகை; ஈண்டிரண்டாவ த வருமொழியோடு தழாத்தொடராய்ப் புணர்க்கதேனும் பொருட்கு 'அளியார்' என்னும் விணகொண்டமையின் 'இயல்பின்விகாரமும்' என்னும் புறனடையான் வருமொழிவலி இயல்பாயிற்று. ⁹ நாயகரைப் பிரிக்த மகளிர் கண்ணே மூடிக்கொண்டு மணலில் தம் விரலால் வட்டவடிவான சேகையைக்கீறுங்கால், அத ஆதியோடு அக் தம் பொருக்தலுறின் 'பிரிக்தகாயகர் விரைவில் வருவர்' என்றும், பொருக் தாதொழியின் 'வாரார்' என்றும் குறிபார்த்தல். தாதிற்பிரிவு எ—த. இருவர் அரசர் தம்மிற்பொராகின்ற விடத்து அவரைச்சர் தசெய்வித்தற்குப் பிரியும்பிரிவு. அரசரைச்சர் தசெய்வித்தற்குப் பிரியும்பிரிவு. அரசரைச்சர் தசெய்வித்தற்குப் பிரியுமெனின், தா தவராவார் பிறர்க்குப்பணிசெய் த வாழ்வார், அவர்பொரு விறப்பென்னோயோவெனின், தா தவர்போலச் சர் தசெய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று; இருவர் அரசர் நாளப்பொரு தமென்று முரண்கொண்டிருர்தே கிலேமைக்கண் தானருளாசதை தலின் இம்மக்களும் இவ்விலங்கு களுமெல்லாம் பட இவையிருகுலத்திற்கும் ஏதம்கிகழ்ந்த து என்செய்யுமோ, யான் இப்போர் ஒழிப்பனென்று இருவரையு மிரர் த சர் தசெய்வித்தலு மொன்று. தேவரும் அசு எரும் பொருதகாலத் துத் தேவரையும் அசு ரரைம் மிக்கசெய்தாரையானே றுப்பலென்று பாண்டியன் மாகீர்த்தி சர் த செய்வித்த தபோல இவரையும் மிக்க செய்தாரையோன்ற வரையும் மிக்க செய்தாரையோன்ற மாகீர்த்தி சர் த செய்வித்த தபோல இவரையும் மிக்க செய்தாரையோறுப்பலென்று சர் தசெய்வித்த லுமொன்றெனக்கொள்க.

தோழி தீலவன் றாதிற்பிரி வுணர்த்தல் (இது வெளிப்படை.)

தூ தாக வன்பர் செலத்துணிக் தாரென்றுஞ் சொற்புலவோர் மா தாக வன்பசி தீர்த்தருள் வாணன்றென் மாறையிக்து மீதாக வம்பு கிடந்தன போலுண்கண் மெல்லியலிப் போதாக வம்புகல் வோரிக லார்தம் புரம்புகவே.

இ—ள்: எஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லிலேவல்ல நாவலர்களது பெரிய தாகத் தையும் வலியபசியையுர் தீர்த்தருளப்பட்ட வாணன் தென்மாறைநாட்டில் சர்திரன்மேல் அம்புகிடர்தனபோன்ற முகத்தின்மேல் மையுண்டகண்ணே யுடைய மெல்லியலே! இப்போது பூசலேச்சொல்வோராகிய மாறுபாடுடைய இருபெரு வேர்தரும் பாசறைநீங்கித் தம்புரங்களிற்சென்றுபுக அன்பர் தாதா கப்போகத் தணிர்தனர் எ—று.

இர் து - சர்தொன். மெல்லியல் - அண்மைவிளி. ஆகவம் - போர். இக லார் - மாறுபாடுடைய இரு பெரு வேர்தர். (414)

> தலேவி முன்பனிகண்டே வருந்தல் (இத வெளிப்படை.)

மலிகின் ற வண்புகழ் வாணன்றென் மாறையை வாழ்**த்**தலர்போல் மெலிகின் ற சிர்தையு மேனியுங் கொ**ண்**டு விளர்ப்பெனும்பேர் பொலிகின்ற கஞ்சுகம் போர்த்திருக் தேணப் புரக்**த**ருளார் கலிகின்ற முன்பனி காளுகண் ணர்முண கண்ணினரே.

இ—ள்: கிறைகின்ற வளவிய புகழையுடைய வாணன் தென்மாறை நாட்டை வாழ்த்தா தவர்போல மெலிகின்ற செஞ்சையும் மேனியையும் உடைத் தாய் விளர்ப்பென்கின்ற பேர் பொலிகின்ற சட்டைபோர்த்திருர்த என்னே மாறுபாடுடைய இருபெருவேர்தா த படையின்கட் சென்றுர் வருத்தஞ் செய் கின்ற முன்பனி நாளினும் வர்து காத்தருளார் எ—று.

மலி தல் - நிறைதல். சிர்தை-ரெஞ்சு. மேனி - வடிவு. கஞ்சுகம்-சட்டை. 'விளர்ப்பெனும் பேர் பொலிகின்ற கஞ்சுகம் போர்த்திருர்தேண்' என்ற து முன்பனிக் குளிர்க்குக் கஞ்சுகம் போடவேண்டு தலான் வேட்கைரேய் தர் த விளர்ப்பென்னுங் கஞ்சுகத்தைப் போர்த்திருர்தேணென்று கூறிஞ்ளென வுணர்க. புரத்தல் - காத்தல். நண்ணுர் - மாறுபாடுடைய இரு பெரு வேர் தர். முணே - படை. நண்ணினர் - சென்றவர். (415)

தோழியாற்றவித்தல் (இது வெளிப்படை.)

சுற்றுங் குழுனின் பிணிவிடுப் பான்வந்து தோன்றினர்பார் முற்றும் பொழிகின்ற முன்பனி நாண்முகி அங்கடலும் வற்றும் பருவ**த்**து மண்புரப் பான்றஞ்சை வாணனென்னர் செற்றும் படையின்வெம் போர்தணிப் பானன்ற சென்றவரே.

இ—ள்: சொருகுங் குழஃயுடையாய்! மேகமுங் கடலும் வறக்குங் காலத்தம் உலகத்தைக் காப்போஞுகிய தஞ்சைவாணன் ஒன்னூர வெகு ளும் படைபோல் இருபெருவேக்தர் பொரும் வெவ்விய போரைத் தணிக்கும் பொருட்டுத் தூதாகவன்று சென்றவர் பார்முழு தம் பொழிகின்ற முன்பனிக் காலத்தில் கின் வேட்கைகோயைத் தீர்க்கும்பொருட்டு வக்து தோற்றிஞர்; கீ புலம்பலொழிவாய் எ—று.

சுற்றல் - சொருகுதல். துழல் - அண்மை விளி. பான் இரண்டும் விண யெச்சம். நாள் என்புழி + ஏழனுருபு தொக்கது. உம்மை எதிர்மறை. செற் றல் - வெகுளல். படையின் - படைபோல். (416)

தா திற்பிரிவு முற்றம்.

^{† (}செ - ம்:-) 'ஐந்தனுருபு'

6. † து ணேவயிற்பிரிவு

Anti-Connection

துணேவயிற் பிரிவு எ - து. நண்பாகிய வேர்தனுக்குப் பகைவேர்தார விடையூறுற்றவழி அவ்விடையூறு தீர்த்தற்குத் தலேமகன் துணேயாகப்பிரிதல். தன்னுழையரில் ஒருவணப் படைகூட்டிச் செல்லவிடாது தான் போதல் வேண்டுமென்பது என்னேயெனின், நட்புமிக்காற் ருனே யவளுயிருத்தலின் அவன்கருமர் தன்கருமமாயெண்ணி விரைவி னெழுர்து அப்பகை ரீக்கத் தானே போயினனைனக் கொள்க.

> ர் துணேவயிற்பிரிந்தமை தோழி தலேமகட்குணர்த்தல் (இது வெளிப்படை)

நண்பான மன்னர்க் கிடர்தணிப் பாணெண்ணி நல்லுதவிப் பண்பான மன்னர் படர்தலுற் ருர்பனி நீர்பொழியும் தண்பா னலந்தொடை யம்புய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாழ் வெண்பா னலங்கொள்செவ் வாயன்ன மேயன்ன மென்னடையே.

இ—ள்: பனிபெய்யும் டீரைப் பொழிகின்ற தண்ணிய கருங்குவளே மாலேயணியப்பட்ட அழகிய புயத்தையுடைய வாணன் தமிழ்த் தஞ்சையில் வாழ்கின்ற வெண்மைநிறம் பொருர்திய பாலின் இனிமையைக் கொள்ளுஞ் செய்ய வாயையும், அன்னம்போன்ற மெத்தென்ற நடையையு முடையாய்! நம்மன்னர் தமக்கு நட்பான மன்னர்க்குப் பகை வர்ததாற் பகையால் வர்த துன்பத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டாகக் கருதி நல்லு தவிக் குணத்தினுலே செல்லலுற்முர் எ—று.

இடர் - தன்பம். தணித்தல் - தீர்த்தல். எண்ணல் - கருதல். பண்பு-குணம். படர்தல் - செல்லுதல். பானல் - கருங்குவீன. அம் - சாரியை. தொ டை - மாலே. அம் - அழகு. கலம் - ஆகுபெயர். செவ்வாய்கடை என்புழி உம்மைத்தொகை. மென்னடை ஆகுபெயர். பின்பனிக் காலமாதலால் 'பனிகீர் பொழியுக் தண்பானல்' என்று கூறியவாறுணர்க. (417)

> தஃமைகள் பின்பனிப்பருவங்கண்டு புலம்பல் (இத வெளிப்படை.)

இன்னற் படுகின்ற வென்**ண**யென் ணூர்தமக் கின் றணேயாம் ம**ன்**னர்க் குதவி பிரிந்தநம் காதலர் வாணன் மஞ்சைக்

^{† (}பி - ம்:-) 'உதவியிற்'

கன்ன ற் கடிகை யறிவதல் லாற்பகல் காண்பரி தாம் பின்ன ற் கணயிருள் கூர்துன்ப மேவிய பின்பனியே.

இ—ள்: தமக்கினிய திணையாகிய மன்னர்க்கு உதவியாகப்பிரிக்த கம் முடைய காதலர் வாணன த தஞ்சைமாககரில் காழிகை யறிவிக்கும் வட்டி லான் காழிகையறிவதல்ல து ஞாயிற்றைக்காண் பரிதாம் பின்ன லாகிச் செறிக்த இருள்மிகுத்துத் தன்பத்தைப்பொருக்கிய பின்பனிக்காலத்துத் துன்பப்படு கின்ற என்னேகினேயார்; யானென்செய்வேன்! எ—று.

இன்னல் - துன்பம். கன்னல் - நாழிகை வட்டில். கடிகை - நாழிகை. பகல் - ஞாயிறு. காண்பரிதாம் என்னும் பெயரெச்சம் ''தத்தமெச்சமொடு சிவணுங்குறிப்பி, னெச்சொல்லாயினு மிடைநிலேவரையார்.'' [தொல். சொ. வினே. சூ 40] என்னுஞ்சூத்திரவிதியால் இடையே பல சொல்வரினும் பனி என்னும் பெயரைக்கொண்டு முடிந்தது. (418)

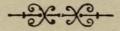
தோழியாற்றவித்தல் (இது வெளிப்படை)

வடுக்கண் டணயகண் மங்கை கல் லாய் தஞ்சை வாணன் வெற்பின் அடுக்கங் குளிர வசைகின்ற வாடை யகன்றவர்க்கு நடுக்கஞ்செய் பின்பனி நாளின் வக் தாரமர் நண்பனுற்ற இடுக்கண் கீளையவென் றேயகன் கான மிகக் தவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்து மாவடுவைக்கண்டாற்போன்ற கண்ணயுடைய மங்கைகல்லாய்! மீலப்பக்கமெல்லாங்குளிர அசைக்துவரு கின்ற வாடைக்காற்று பிரிக்தவர்க்கு கடுக்கஞ்செய்யப்பட்ட பின்பனிக்காலத் துப் போரிடத்து கட்புக்கொண்டவேக்தனுற்ற துன்பத்தை நீக்கவென்று அகன்ற சுரத்தைக்கடக்தவர் வக்தார்; நீபுலம்பலொழிவாய் எ—று.

வடு - மாவடு. அடுக்கம் - மூலப்பக்கம். வாடை - வாடைக்காற்று. அமர் - போர். இடுக்கண் - துன்பம். கானம் - சுரம். இகர்தவர் - கடர் தவர்,

§ துணேவயிற்பிரிவு முற்றம்.

7. பொருள்வயிற்பிரிவு

பொருள்வயிற்பிரிவு எ—து. பொருளீட்டுதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு. பொருள்வயிற் பிரியுமெனின், முன் பொருளிலனும், ஆகவே "எள் மிரக்தோர்க்கீதலு கள்ளுகர்காட்டலு † கயவாரொழுக் ளுநர்ப்பணித்தலு கலும்'' என்னும் இவையெல்லாம் பொருட் குறைபாடுடையார்க்கு கிகழா மையான் இக்குறைபாடெல்லாம் உடையஞம்; அவையுடையானது பொ**ரு** விறப் பென்?னயோவெனின், பொருளிலனுப்ப்பிரியுமென்பதன்று; தன்மு து குரவராற் படைக்கப்பட்ட பலவேறுவகைப்பட்ட பொருளெல்லாங் கிடந் அதகொண்டு துய்ப்பது ஆண்மைத்தன்மையன்றெனத் தனது ¹ தாளாற்றலாற்படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கிவாழ்தற்குப் பிரியுமெ**ன்** அல்ல தூஉம், தேவகாரியமும் பிதிர்க்காரியமும் தனது தாளாற்ற தனக்குப்பயன்படுவன; என்'னை? ‡ செயத் லாற்படைத்த பொருளாற் தாயப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதிரரும் இன்புருராகலான் அவர் களேயும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியுமென்பது எனக்கொள்க.

> போருள்வயிற்பிரிவு தோழி தலேமகட் குணர்த்தல் (இத வெளிப்படை.)

மஞ்சைப் புணமதின் மாறைவ போதயன் வாணர்பிரான் தஞ்சைப் பதியண்ண லெண்ணலர் போற்றனி நாமிருக்க செஞ்சைப் பொருள்வயின் வைத்துநு கேள்வர்நன் னீண்மதியின் பிஞ்சைப் புரைநுத லாய்பிரி வானின்று பேசினரே.

இ—ள்: நல்லகீண்ட பிறைபோலு நுதலேயுடையாய்! முகிலயணிக்க மதில்சூழ்க்க மாறைநாட்டில் வரத்தினுவகயஞ் § செய்து வாணர் குலத்துக் கதிபனுகிய தஞ்சைப்பதியில் வேக்கின யெண்ணு தவர்போலத் தனியாய் நாமிருக்கத் தக்கெஞ்சைப் பொருளிடத்துவைத்து நங்கணவர்பிரியும் பொருட்டாக இன்று சொல்லினர் எ—று.

மஞ்சு-முகில். வரோதயன் ² முற்றுவி'ணயெச்சம். அண்ணல்-வேர்தன். எண்ணலர்- பகைவர். மதியின்பிஞ்சு - பிறை. வா**ன் -** வி'ணயெச்சம். (420)

^{† (}செ—ம்:-) 'கயவாரொறுத்தலும்' ‡ (பி—ம்:-) 'செய்த'; 'செய்தன' § (செ—ம்:-) 'செய்த', இப்பாடம் விசேடவுரையோடு பொருக்தாமை காண்க. ¹ தாளாற்றல் - முயற்சி வலிமை.

² வி?னயெச்சப்பொருட்டாகிய முற்று. 'வரோதயன்' என்னும் இச் சொற்றன்மையை 3-ம் பக்கத் து 7-ம் இலக்கக் குறிப்பாலறிக.

தலேவி இளவேனிற்பருவங்கண்டு புலம்பல் (இது வெளிப்படை.)

நங்க ணிரங்க வரும்பொரு டேட நடந்தவன்பர் செங்க ணிருங்குயி லார்ப்பது கேட்கிலர் செந்தமிழோர் தங்க ணிடும்பை தவிர்த்தருள் வாணன்றென் றஞ்சைவஞ்சி திங்க ணிவந்தது போற்கவி ஞர்முகத் தேமொழியே.

இ—ள்: புலவர் தம்மிடத் துண்டாகிய மிடித் துன்பத்தைத் தீர்த்தரு ளப்பட்ட வாணன்தென் தஞ்சையிலிருக்கும் வஞ்சிக்கொம்பான து திங்களே யேர்திய துபோன்ற அழகார்ர்த முகத்தையும் இனிமையாகிய மொழியையு முடையாய்! நம்முடைய கண்ணன து கலுழ அரியபொருள் தேடநடர் த அன்பர் இளவேனிற்காலம்வர் து செங்கண்ணேயுடைய கருங்குயில் ஆரவாரிப் பது கேட்கிலர்; யானென்செய்வேன்! எ—று.

இடும்பை - துன்பம். வஞ்சி - வஞ்சிக்கொம்பு. நிவத்தல் - ஈண்டேர் தல். கவின் - அழகு. ஆர்தல் - பொருர்துதல். (421)

த**ீல**வியைத் தோழி யாற்றுவித்தல் (இது வெளிப்படை)

வார்த்தன பார மடமயி லேகுயின் மாருதமாம் தேர்த்தனி வீரன் றிருநாளும் வந்தது சேர்மின் † சென்றீர் தார்த்தட மேரு வெனும்புய வாணன்றஞ் சாபுரிநின் மூர்த்தது கேட்டுவர் தார்பொரு டேட வகன்றவரே.

இ—ள்: வார்கட்டிய தனபாரத்தையுடைய மடமயிலே போல்வாய்! தார் பொருர்திய பெரிய மேருவென்னும் புயத்தையுடைய வாணன் தஞ்சா புரியின் நின்று 'தென்றற் றேரையுடைய ஒப்பிலாத வீரனென்னுங் காமன் திரு விழா வர்தது; பிரிர்து சென்றவர்க[ா] ள்! தஃவையரிடத்துப் போய்ச் சேர் மின்' என்று குயிலார்த்தது கேட்டுப் பொருள் தேடப் பிரிர்து போனவர் ரம்பக்கல் வர்தனர்; நீ புலம்பலொழிவாய் எ—று.

வார் - கச்சு. மாருதம் - தென்றல். வீரன் - மாரன். தட - பெருமை. 'குயிலார்த்தது' எனவும், 'அகன்றவர் வர்தார்' எனவும் இயையும். ³ சேர் மின் சென்ருரென்பது விகாரப்பட்டது. (422)

பொருள்வயிற்பிரிவு முற்றும்.

^{† (}செ - ம்:-) 'சென்ருர்' ³ சேர்மின் சென்ருரென்புழிச் சென்ருர் என்னும் படர்க்கைச்சொல் விளியேற்குங்கால் சென்றீர் என விகாரப்பட்டது.

தமேகன் தமைகளது உருவுவெளிப்பாகேண்டு சொல்லல்

தீலமகன் .... சொல்லல் எ - து. கல்வியிற்பிரிவு முதலாய ஐந்தினுள்ளும் தா தமுதவியும் காரணமாகிய பிரிவின்கண் அவ்வின ஓராண்டின்கண்முடியாது நீட்டித் நழித் தீலைமகன் தீலைமகள து உருவுவெளிப் பாடு கண்டு சொல்லுதல். ——

மைக்குஞ் சர § நிரை யாற்றஞ்சை வாணன் மருவலரைக் கைக்குங் களங்கெழ பாசறை யூடு கயலும்வில்லும் மொய்க்குஞ் சுடரிள வம்புலி தானு முயங்கியெல்லாத் திக்குந் தொழவரு மேசுரு ளோலேத் திருமுகமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் கரிய யானேக்கூட்டத்தி[ஞ]ற் பகைவரைக் கோபிக்குங் களம்போன்ற பாசறையுள்ளே கயல்போன்ற கண்ணும் விற் போன்ற புருவமும் மொய்க்கும் ஒளியையுடைய இளம்பிறைபோன்ற நுத லும் கூடிச் சுருண்ட வோலேயை யுடைய திருமுகமானது எல்லாத் திக் கினும் யான் தொழவரும் எ—று.

குஞ்சாம் - யானே. நிரை - கூட்டம். கெழு உவமவுருபு. கைத்தல்₌ கோபித்தல். முயங்குதல் - கூடுதல். கயலும் வில்லும் புலியும் மூவேர்த ரிலச்சினே யாதலான் அம்மூவரும் இலச்சினையிட்டு வாவிடுத்த சுருளோஃத் திருமுகமெ[ா]ன்று எட்டுத் திக்குர் தொழுவருமென்று சிலேடையால் ஒரு பொருடோன்றியவாறு காண்க. (423)

பாசறைமுற்றி மீண்டூர்வயின்வந்த தூலவன் பாகற்குச் சொல்லல் (இத வெளிப்படை)

மால்கொண்ட வாரண வாணன்றென் மாறை வலவகண்ணூர் கால்கொண்ட வாளமர் கையகல் பாசறைக் கைவயின்முட் கோல்கொண்ட வாறுகின் னேவல்கொண் டியானிக் கொடிகெடுக்தேர் மேல்கொண்ட வாறுகம் மூர்வக்த வாறும் வியப்பெனக்கே.

இ—ள்: மதத்தால் மயக்கங்கொண்ட யாணேயையுடைய வாணன் தென்மாறை நாட்டிலிருச்கும் வலவனே! பகைவரிடங்கொண்ட வாள் பொருச்திய பாசறையைக் கையகலப்பட்ட நீ கையிடத்தில் தாற்றுக்கோல் கொண்டவாறும், நின்னேவஃலக்கொண்டு யான் இர்தக்கொடிபொருர்திய நீண்ட தேர் மேற்கொண்டவாறும், நம்மூர் வர்தவாறும் வியப்பாய் இருர் தது எ—று.

^{§ (}பி-ம்:-) 'கிரையான்'

மால் - மயக்கம். கால் - இடம். அமர்தல் - பொருர்தல். கையகலல்-ரீங்குதல். முட்கோல் - தாற்றுக்கோல். வியப்பு - அதிசயம். (424)

தஃமைகளோடிருந்த தஃமைகன் கார்ப்பருவங்கண்டு சொல்லல் (இது வெளிப்படை)

கொத்தல ரோதியங் கொம்பான் னள்பொங்கு கொங்கைவிம்ம முத்தல ராக முயங்கினம் யாமுழு நீர்விழிபோல் மைத்தலர் நீல மலர்வயல் சூழ்தஞ்சை வாணன்வண்மைக் கைத்தல மான வினிப்பொழி வாழிய கார்முகிலே.

இ—ள்: கார்காலத்த முகிலே! கொத்தாயிருக்கும் மலரைத் தரித்த கூர்தீலயுடைய கொம்புபோல்வாள து மிகுர்த கொங்கை பூரிக்க முத்துமாலே விரிக்தமார்பை யாம் முயங்கினம்; கிறைர்த நீரிற் கண்போலக் கருமையுடைத் தாய் அலாப்பட்ட நீலமலர் பொருர்திய வயல் சூழ்ர்த தஞ்சைவாணன் கொடையையுடைய கைத்தலத்துக்கொப்பாக இனிப்பொழிவாய்; உலக மெங்கும் வாழ்க எ—று.

ஓதி - கூர்தல் பொங்கு தல் - மிகு தல். விம்மு தல் - பூரித்தல். முத்து -ஆகுபெயர். மைத்து: விணேயெச்சம். வண்மை - கொடை. மான - ஒப் பாக. வாழிய - உலகம் வாழ்க. (425)

> ழன்றவது கற்பியல் ழற்றிற்று. களவியல் 280, வரைவியல் 83, கற்பியல் 59 ஆ இயல் 3-க்குச் செய்யுள் 425.

தஞ்சைவாணன்கோவையுரை முற்றுப்பெற்றது.

சிர**று** காலணச் செற்றுர் தியாகர் சிலம்பணயாய் நே**ரறு** காளேயை யீன்றுளுக் கீது நிகழ்த்துவமோ ஒரறு கால்வண் டுறைகுழன் மாண யுயர்மணஞ்செய் தீரறு காற்றெய்வ நன்னீர் தெளிக்கநம் பில்லினென்றே.

இச்செய்யுள் 355-வ து செய்யுளுக்குப் பதில் சென்னேக் கல்விச்சங்கத் துத் தமிழ்ப்புலவரா யிருர்த புதுவை - நயநப்பழதலியார் பதிப்பித்த மூலப் பிரதியில் கண்டத.

அகப்பொருட்செய் தி நாள்வரையறைச் செய்யுள் தீபிகை.

தொடங்கள்	முடியுத்	செய் தி
சேய்யுள்	செய்யுள்	நாள்
1	33	முதனுள்
34	38	இ எண்டாநாள்
39	68	மூன்று நாள்
69	100	நான் காநாள்
101	143	ஐக்தாகாள்
144	159	ஆருநாள்
160	189	ஏழாகாள்
190	193	எட்டாநாள்
194	208	ஒன்பதாராள்
209	214	பத்தாநாள்
215	227	பதினென்ளுநாள்
228	236	பன்னிரண்டாநாள்
237	238	பதின் மூன் முளள்
239	253	பதினை்காநாள்
254	255	பதிணந்தாநாள்
256	273	பதினுநாள்
§	§	§ §
274	287	ஐம்ப த்தொன் முநாள்
288	304	ஐம்பத்திரண்டாநாள்
305	348	ஐம்பத்துமுன்றுநாள்
349	354	ஐம்பத் துநான் க ர நா ள்
355	365	ஐம்பத்தைந்தாநாள்
366	4-11-1	ஐம்பத்தாமுகாள்.

[§] பதினுநாள் வரைவிடைவைத்தப் பொருள்வயிற்பிரிக்**த தஃமகன்** ஐ**ம்**பத்தொன்றநாள் மீண்டுவக்தமையால் ழப்பத்துநான்தநாள் இடைப்பட்டனவென வறிக.

தஞ்சைவாணன் கோவைச்

செய்யுள் முதற்கு றிப்பகரா தி.

	பக்கம்		பக்கம்	U	க்கம்
अ		@		ବ୍ର	
அகிலேர் து	52	இன்புற்ற	269	ஒ ரு த ீலக்	257
அடிமலர்	306	இன்ன ற்	373	ஒ ரு வெ ண்	321
அணிமாமலர்	156	இன்னே	268	ஒவி செண் கட	143
அணியுஞ்	58	pp.		ஒல்கா	198
அயிரார்	284	ஈன் முளி	230	ஒவ்வென	225
அரக்காம்பல்	318	2		ஒழிதோற்றிய	294
அரியுங்	226	உயரா	275	ஒன் மே	345
அரும்பா	63	உரவிப்	281	छ	
அருவித்	177	உரைத்தென்	123	ஓங்கண் ணல்	213
அலகம்	239	ഉ ഖീ ര ப്	326	ஓதக்கயில	228
அறியாமை	292	உழையும்	128	ஓவலி ல்	220
அறையும்	252	உன்னே	178	8	
அன் 2ன க்	333	ଥ୍ୟା		கண்சாயல்	156
ஆ		ஊரேர்	241	கந்தார	191
ஆடுகம்	255			கமமா	277
ஆாணத்	262	ត		கயல்	202
ஆராத	166	எண்போன	361	கருவிருர் த	183
ஆழியகன்	212	எத்தம்	51	கரைத்தாவி	103
ஆழ்க் தார்	164	எந்நாட்	186	கலங்குர்	247
<i>ച്ചു ഉ</i> ര	336	எம்மா திர	349	க‰தொடக்	146
ஆற்றுக்	153	எறிதே	35	க ை ழபோல்	259
@		न थैन कं	332	களுவரும்	137
இணங்கிப்	312	என்கா தலி	89	கறைய ா	33
இப்பே	262	என்பாற்	355	கனஞ்சாய	174
இயங்கா	322	என்மே	74	க ன மே	77
இரவேய்	323	என்ன	331	8.0	0.00
இருங்குன்	200	என்னூடு	90	காதற்	368
இகுமையி	365	g		காஃப்	260
இகும்பா	318	ஏடாரல	138	காலேயம்	165
இருவர்	144	வடார்	327	கானலங்	173
இவ்வத்	253	ஏமா னென	337	கானெடுங்	274
இல்லா	223	ஏரார்	357	கானே	80
இல்லுங்	314	எ பேற்ற	249	. 5	011
இவளா	258	ପ୍ରକ୍ଷର	174	குரவுங்	244
இவ்வித்தக	282	8		க டிதி	239
இழை	243	ஜவா	257	കൂ യിണ	97

குக்க	சுவா	ब्ला कं	C.A.II	ഞച
الماراق للح	0 001	0001 001	A 0011	OU, UL

381

	~~.	0.00			
குளித்தா	254	செறிவேழ	24	திவாகானே	147
குனி நாண்	160	சென்றே	47	ब्रीधा कं स्व कं	93
குன் முகிய	169	C ₄		து	
கை		சேலார்	3 38	து தித்தே	285
கையுக்	150	சை		து றர் தன	209
Gast		சையத்திரள்	306	தூ	
கொண்டா	366	Gar		தாதாக	371
கொத்தல	378	சோகாகுல	279	தூற்கு	152
கொலேகா	81	சோலேயில்	129	Gъ	
Can		5		தெண்பாற்	215
சோங்க	342	தண்டாமனா	108	தெரியாடக	341
கோபுரஞ்	332	தண்டார்	295	தெரியோர்	360
		தண் ணென்	213	தென்மாறை	330
சகால்க	313	தண்பட்ட	104	தென்பாற்	53
சந்தனந்	308	தமிழ் தங்கிய	32	தென்னுக	248
a		<i>தருக</i> ற்பக	69	C ₅	
சிதையா	31	த <i>ரு</i> ந்தா ரு	157	தேங்கிய	23
சிமையார்	127	தரையார	106	தேர்த்தாண	264
சிவபயில்	138	தலங்கா	. 83	தேருத	30
சிறக்தார்	166	தலத்திற்கு	245	தேனுஞ்	121
சிறக் தார்புகழ்	366	தீலயாகிய	358	தேனுற்ற	205
சினவாகை	223	த ழங்கார்	363	தேனோல	207
சினவேய்	344	<i>த</i> ழல்கண்ட	89	தேன்வந்த	139
சின் ஞண்	160	தளமா	234	தோ	100
		<i>த</i> ளிபோற்	304	தொடங்கும்	307
<i></i> इंज	73	garan	353	தொடுசில	323
சேயங்கொலே	54	தற்பழியா	233	தொடைக்	171
đ		தனஞ்சேர் ச் த	266	தொடையே	133
சுருவோய்	298	தினயா	209	Gதாவேவிவ	277
சுழிநீரில	195	தன் கண்	142		211
சுற்றுங்	372	தன் போலுல	290	ந நந்கணி ரங்க	276
		தன் போற்சின	228		376
குட <i>த்</i> தகு	149	தா தா	220	கஞ்சா ~ ÷்? ~ -	248
சூரார்	71	தா தகை -	205	நஞ்சோ -	299
G ₄		தா மாக	331	ாண்பான _்_:	373
செங்கேழ்	179	தாபணி	284	க க் து சுற்	177
செந்நான்	301	தாபாக		ரம்பா	220
செயலார்	135		350	கம்பே	216
செயிலத்	316	தாவாத	245	நலம்புண	310
செருமகளே	322	தாளிணே உ	117	ஈல்லார்	27
செவ்வண்ண			90	15 றையல்	134
	147	திரண்மா	38	ந ின யகத்	346
செழியன்	193	தி ரு ம் தார்	130	கன் றே	320
செல்லிற்	302	திரைகே	251	நா	
செறிவளர்	122	திரையிற்	236	நாணினு க்	326

நாண்மா	319	புயற்கண்ணி	214	மண்ணிற்	19
நாமாவி	155	41Ga	360	மண் ணும்	140
நாவியுங்	41	புராந்தகர்	246	மர்தார	192
ß		புறங்க	86	மயலார்	57
_{கில} வேய்	253	புனங்காவ	111	மயஞர்	158
நிணக்கே	359	புனமும்	176	மயிலாடு	254
நின்பார்.	327	புனேயலங்	351	மருப்பா	119
நின மீர்	273	புணேயலரே	328	மருவாய	61
நி ன் மே	341	புணயாழி	66	மருவிற்	353
ß		Ц		மருள்	335
் கீவே று	114	பிட்டிய	95	மலருக்	226
நெ		பூர்தழை	185	மலர்புரை	356
கெஞ்சுக	170	பூவலர்	167	மலிகின் ற	371
Cps		GU		மீலநாடு	37
சேயம்	159	பெருமான்	55	மீலமா து	184
சேயம்புண	315	பெறவரி	181	மீலமுழு	68
Срп		பே		மிலவர்த	296
கொர் தங்	320	பேசத்தகுவ	203	மல்குற்ற	128
u		பேணற்	168	மல்லார்	125
படம்பட்ட	29	Gur		மல்%லயம்	196
படியொன்று	352	பொய்போ	159	மல்வி த்தகங்	367
பண் ணுங்	256	பொய்யாதவர்	208	மழவே	287
பயில்காள	172	பொருகின்ற	271	மழைவளர்	78
பரக்கின்ற	148	பொருபான்	232	மறலா	96
பரவாத	189	பொருமணி	102	மறவாகை	301
பருக்தொன்று	28	பொழிநான	304	மற்றே	152
பலரே	302	ொறை	72	மன்பதை	217
பல்லியம்	210	பொன்னிய	116	மன்னிய	44
பறக்தாங்	251	பொன்னுற்ற	291	மன்னும்புலவி	361
பறர்திருர்	214	Cur		மன் அம்	60
LIT		போதலர்க்	328	மன்னவர்	354
பாகையுக்	87	போயா	153	மன் னுயிர்	369
பாரணங்கோ	16	போயே	362	மன்னவுல	43
பாரோ	298	போருறை	293	மா	
பாரித்த	79	rv		மாகர்	190
பாலன்னை	300	மஞ்சூட்டி	162	மாகப்புயன்	287
பால்போன்	98	மஞ்சைப்	375	மாணுத	249
4		மணிபொன்	49	மாணிக்க	219
புகழார்	117	மணிப்பாலிகை	College College	மாதங்க	289
புணரா	222	ഥത്തി ചത്വ	235	மா துற்ற	227
புணர் ந்து	152	மண்குன்ற	293	மாரியஞ்சுங்	280
புதியேன்	102	மண்டு ந்	263	மாலாய்	70
புயலேசுமர் து	12	மண்ண வ	295	மாலுக்திரு	307
புயலேறதிர்	188	மண்ணர்	195	மால் கொண்ட	377

				and the same of th	
மால்வண்	272	யான்கண்ட	325	வாயார	334
மாவாரண	362	வ		வாருக் து	353
மாறுவள	311	வகைகொண்ட	187	வார்த்தன	376
மாறையர்	348	வசையும்	260	வாவுங்	113
மா கை என்	62	வஞ்சங்	199	வாவித்	267
மான்கா	179	வடமால்வரை	303	வாளினு	224
மி		வடியேய்	317	வாளேய்	329
மிகவும்	265	வடியோ	204	வான க்	36
மிக்காருள	115	வடுக்கண்	374	ഖി	
மின்ன	231	മ ശ മെ⊓ി	184	விடவார்கணே	188
மின்னே	191	வண்கொடி	45	விடையான்	151
æ		മഞ്ച് _ അ	93	விண்காவல்	369
முகத்திற்	76	வண்புன	359	விண்டார்	218
முகையா	197	வயங்கே	358	விண்மேல்	345
முதா	192	வாலிங்	206	விம்மூர்	208
முத்தணி	242	வரற்கால	370	வியலூர்	211
முயங்கிய	156	வரமாமை	305	விசையக	123
மூலயார்	168	வரியோல	286	விரையூர்	132
முன்னூ	199	வகுகர்	121	விழிகுழியும்	269
முன்னே	314	வரைப்பான்	224	வில்லார்	119
y		வரையு	343	வில்லேய்	261
மூரற்	196	வலம்புரி	67	வின்மலே	36
மே		வஃவப்பெய்த	161	Gau	
மேவிக்க‰	64	வல்லாரிளங்	109	வெங்கார்	291
மேஞள்	315	வழியா	312	வெங்குல	189
மை		வழுதியர்	25	வெங்கோன்	84
மைக்குஞ்சர	377	வளங்கனி	85	வெஞ்சுர	317
மைதோய்க்	343	வளங்கொண்	344	வெடிக்கின்ற	237
மைந்நாண்	363	வளவேய்	334	வெண்டாமரை	124
மைக்கீர்	297	வறியார்	221	வெண்டோ	136
மைப்போ	144	ବାରୀ ଜଣ କଣ	240	வெம்போர்	198
மையணி	356	வனமார்	105	வெயிலுக்	194
மையார்	19	வினர்தா	118	രെ ഖ് രേ	142
மையுற்ற	237	வீனயுங்	149	வெள்ளம்	364
மைவா	111	வன்பணி	133	வெறுத்தா	311
யா		வன்போ	348	வெற்றிய	230
யாணர்க்	367	வன்மா	270	வே	
யாரும்பர்	88	வா		வேண்டும்	271
யாரே	108	வாக்குந்	109	வேளாண்	351
யானகம்	324	வாமக்கலே	58		

முற்றிற்று.

129401

பிழையும் திருத்தமும்.

0	(Qmin	திருத்தம்.
6711	ப ஸ் ச்	ற் டுத்தம்.
20	ஃ தாவ து	அஃ தாவ து
17	கூட்டத்தனராதலானும்	கூட்டத்தினரா தலானும்
7	பலவற்றினுவம்	பலவற்றினும்
21	செய்யுளுருபு	செய்யுளுறுப்பு
1, 23.		கருவி க் கருத்தா
27	செப்பிலப் பொருட்	செப்பிலகப்பொருட்
9	நல் கிண - நல்கா யேற்	நல்கிண நல்காயேற்
3	மேய்ர்த	வேய்ர்த
19	நன் றென் து	ஈன் றென் ற
22	பொ ருத் திய	பொருக் திய
12	ஒழுவாய்	எழுவாய் .
22	சேதாம்மல்	சே தாம் பல்
4	பூன்டவன்பு	பூ ண்ட வன்பு
2	49	95
8	இரு ளிள்	இருளில்
17	क्रीला क्रां	கணே க ள்
17	அந்வேர் தின	அவ்வேர் தின
29	சூலமாகிய	குலமாகிய
. 22	ஈவு பெறர்	ஈவுபெறப்
24	வாழ்த்தல்போல்	வாழ்த் தலர்போல்
1	வாணர்க்கெ திர்க் தவர்	வாண ற்கெ திர் ந் தவர்
27	என்ணர்	எண்ணர்
	17 7 21 1, 23. 27 9 3 19 22 12 22 4 2 8 17 17 29 22 24 1	20 ஃதாவது 17 கடட்டத்தனராதலானும் 7 பலவற்றினுனும் 21 செய்யுளுருபு 1, 23. கருவிகருத்தா 27 செப்பிலப் பொருட் 9 கல்கினே - கல்காயேற் 3 மேய்க்த 19 கன்றென்து 22 பொருத்திய 12 ஒழுவாய் 22 சேதாம்மல் 4 பூன்டவன்பு 2 ஆதி 8 இருளிள் 17 கணகள் 17 அக்வேக்தின் 29 சூலமாகிய 22 ஈவுபெறக் 24 வாழ்த்தல்போல் 1 வாணர்க்கெதிர்க்தவர்

